القرآن الكريم

Islam al-Haq

اسلام حقیقی

ترجمه فارسی

فەرست مطالب

الفاتحه 1
البقره 2
علی عمران 39
نساء 62
المائده 85
الانعام 102
الاعراف 121
الانفال 143
در توبه 152
یونس 168
هود 180
جوزف 193
الرعد 205
ابراهیم 211
الحجر 217
النحل 224
الاسراء 237
الکهف 248
مریم 259
تا ها 267
الانبیاء 278
الحج 288
المؤمنون 297
النور 306
الفرقان 314
شعر شعر 321
آن نمل 335
القصص 344
العنکبوت 354
ار-روم 361
لقمان 367
السجده 371
الاحزاب 374
صبا 383
فاطر 389

یا سین 395
الصافات 402
غمگین 412
از زمر 419
غفیر 427
فوسیله 436
خاکستر شورا 442
از زخرف 448
عد دخان 455
الجاثیه 459
الاحقاف 463
محمد 468
الفتح 472
الحجرات 476
قاف 479
ذاریات 483
در تور 487
النجم 491
القمر 495
بخشنده 499
الواقعه 504
الحدید 509
مجادله 513
الحشر 516
الممتحنه 519
عصف 522
ال- جمعه 524
المنافقون 526
تغابن 528
الطلاق 530
التحریم 532
الملک 534
القلم 537
الحقه 541
المعارج 545
نوح 548
الجن 551
المزمل 554

ال‌مدثر 556
ال‌قی‌امه 560
ال‌انسان 563
مرسلات 566
ال‌نباء 569
ال‌نازعات 572
عباسا 575
در تکویر 578
ال‌انفطار 580
ال‌مطففین 582
ال‌انشقاق 585
ال‌بروج 587
ال‌طارق 589
الا ل‌ا 591
ال‌غاشیه 593
ال‌فجر 595
ال‌بلد 597
آش شمس 599
ال‌لیل 600
ال‌ضحی 602
آش شرح 603
در قلع 604
ال‌علاق 605
ال‌قدر 607
ال‌بی‌نه 608
عزلزاله 609
ال‌عادیات 610
ال‌قارعه 611
آت تاکاثور 612
ال‌عصر 613
ال‌حمزه 614
ال‌فیل 615
قریش 616
ال‌ماعون 617
ال‌کوثر 618
ال‌کافرون 619
ال‌نصر 620
ال‌مسد 621

الناس 622
الفلق 623
الاخلاص 624

مكية	اَلْفَاتِحَة	تعداد آیات
مکی	الفاتحه - 1	۷

بسم الله الرحمن الرحيم

(الفاتحه (فاتحه

بِسْمِ اللهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ	به نام خداوند بخشنده مهربان	1
اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعٰلَمِيْنَ	همه ستایش‌ها از آن خداوند است، پروردگار جهانیان	2
الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ	بخشنده مهربان	3
مٰلِكِ يَوْمِ الدِّيْنِ	مالک روز جزا	4
اِيَّاكَ نَعْبُدُ وَاِيَّاكَ نَسْتَعِيْنُ	تنها تو را می‌پرستیم و تنها از تو یاری می‌جوییم	5
اِهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيْمَ	ما را به راه راست هدایت کن	6
صِرَاطَ الَّذِيْنَ اَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ غَيْرِ الْمَغْضُوْبِ عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّالِّيْنَ	راه کسانی که به آن‌ها نعمت داده‌ای؛ نه راه کسانی که مورد خشم قرار گرفته‌اند و نه راه گمراهان	7

مدنية	اَلْبَقَرَة	تعداد آیات
مدنی	الب‌قره - 2	۲۸۶

بسم الله الرحمن الرحيم

(الب‌قره (ب‌قره

الٓمٓ	الف، لام، میم.	1
ذٰلِكَ الْكِتٰبُ لَا رَيْبَ فِيْهِ هُدًى لِّلْمُتَّقِيْنَ	این کتاب (قرآن) هیچ شکی در آن نیست؛ هدایتی است برای پرهیزگاران.	2
الَّذِيْنَ يُؤْمِنُوْنَ بِالْغَيْبِ وَيُقِيْمُوْنَ الصَّلٰوةَ وَمِمَّا رَزَقْنٰهُمْ يُنْفِقُوْنَ	(یعنی) کسانی که به غیب ایمان دارند، نماز را برپا می‌کنند و از رزقی که به آن‌ها داده‌ایم انفاق می‌کنند.	3
وَالَّذِيْنَ يُؤْمِنُوْنَ بِمَآ اُنْزِلَ اِلَيْكَ وَمَآ اُنْزِلَ مِنْ قَبْلِكَ وَبِالْاٰخِرَةِ هُمْ يُوْقِنُوْنَ	و کسانی که به (قرآن) که بر تو (محمد) نازل شده و به کتاب‌هایی که پیش از تو نازل شده ایمان دارند و به آخرت یقین دارند.	4
اُولٰٓئِكَ عَلٰى هُدًى مِّنْ رَّبِّهِمْ وَاُولٰٓئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُوْنَ	آنان کسانی هستند که از سوی پروردگارشان هدایت یافته‌اند و آنان همان رستگارانند.	5
اِنَّ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا سَوَآءٌ عَلَيْهِمْ ءَاَنْذَرْتَهُمْ اَمْ لَمْ تُنْذِرْهُمْ لَا يُؤْمِنُوْنَ	به راستی، برای کافران یکسان است که تو (محمد) آن‌ها را هشدار دهی یا هشدار ندهی، ایمان نخواهند آورد.	6
خَتَمَ اللّٰهُ عَلٰى قُلُوْبِهِمْ وَعَلٰى سَمْعِهِمْ وَعَلٰٓى اَبْصَارِهِمْ غِشَاوَةٌ وَّلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيْمٌ	خداوند قلب‌ها و گوش‌هایشان را مهر کرده و دیدگانشان پوشیده شده است و عذابی بزرگ در انتظارشان است.	7
وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَّقُوْلُ اٰمَنَّا بِاللّٰهِ وَبِالْيَوْمِ الْاٰخِرِ وَمَا هُمْ بِمُؤْمِنِيْنَ	و از میان مردم کسانی هستند که می‌گویند: «ما به خدا و روز آخر ایمان داریم»، در حالی که به راستی ایمان ندارند.	8
يُخٰدِعُوْنَ اللّٰهَ وَالَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَمَا يَخْدَعُوْنَ اِلَّآ اَنْفُسَهُمْ وَمَا يَشْعُرُوْنَ	آن‌ها خدا و مؤمنان را فریب می‌دهند، در حالی که جز خودشان را فریب نمی‌دهند، اما نمی‌دانند.	9
فِيْ قُلُوْبِهِمْ مَّرَضٌ فَزَادَهُمُ اللّٰهُ مَرَضًا وَلَهُمْ عَذَابٌ اَلِيْمٌ بِمَا كَانُوْا يَكْذِبُوْنَ	در دل‌هایشان بیماری است، پس خداوند بیماری‌شان را افزایش داد و به خاطر دروغگویی‌شان عذابی دردناک خواهند داشت.	10
وَاِذَا قِيْلَ لَهُمْ لَا تُفْسِدُوْا فِى الْاَرْضِ قَالُوْٓا اِنَّمَا نَحْنُ مُصْلِحُوْنَ	و هنگامی که به آن‌ها گفته می‌شود: «در زمین فساد نکنید»، پاسخ می‌دهند: «ما فقط اصلاح‌کنندگان هستیم.»	11

اَلَآ اِنَّهُمْ هُمُ الْمُفْسِدُوْنَ وَلٰكِنْ لَّا يَشْعُرُوْنَ	آگاه باشید که به راستی آن‌ها فسادگرانند، اما خود نمی‌دانند.	12
وَاِذَا قِيْلَ لَهُمْ اٰمِنُوْا كَمَآ اٰمَنَ النَّاسُ قَالُوْٓا اَنُؤْمِنُ كَمَآ اٰمَنَ السُّفَهَاۤءُ اَلَآ اِنَّهُمْ هُمُ السُّفَهَاۤءُ وَلٰكِنْ لَّا يَعْلَمُوْنَ	و هنگامی که به آن‌ها گفته می‌شود: «همان‌گونه که دیگران ایمان آورده‌اند، ایمان بیاورید»، می‌گویند: «آیا مانند بی‌خردان ایمان بیاوریم؟» آگاه باشید که به راستی آن‌ها بی‌خردند، اما نمی‌دانند.	13
وَاِذَا لَقُوا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا قَالُوْٓا اٰمَنَّا ۚ وَاِذَا خَلَوْا اِلٰى شَيٰطِيْنِهِمْ ۙ قَالُوْٓا اِنَّا مَعَكُمْ ۙ اِنَّمَا نَحْنُ مُسْتَهْزِءُوْنَ	و هنگامی که با مؤمنان دیدار می‌کنند، می‌گویند: «ما ایمان آورده‌ایم»، اما وقتی به سوی شیطان‌هایشان (رهبرانشان) بازمی‌گردند، می‌گویند: «ما با شما هستیم و فقط آن‌ها را مسخره می‌کنیم.»	14
اَللّٰهُ يَسْتَهْزِئُ بِهِمْ وَيَمُدُّهُمْ فِيْ طُغْيَانِهِمْ يَعْمَهُوْنَ	خداوند آن‌ها را مسخره می‌کند و در طغیانشان سرگردانشان می‌گذارد.	15
اُولٰٓئِكَ الَّذِيْنَ اشْتَرَوُا الضَّلٰلَةَ بِالْهُدٰى فَمَا رَبِحَتْ تِّجَارَتُهُمْ وَمَا كَانُوْا مُهْتَدِيْنَ	اینان کسانی هستند که گمراهی را به جای هدایت خریدند، پس تجارتشان سودی نبرد و هدایت نیافتند.	16
مَثَلُهُمْ كَمَثَلِ الَّذِى اسْتَوْقَدَ نَارًا ۚ فَلَمَّآ اَضَاۤءَتْ مَا حَوْلَهٗ ذَهَبَ اللّٰهُ بِنُوْرِهِمْ وَتَرَكَهُمْ فِيْ ظُلُمٰتٍ لَّا يُبْصِرُوْنَ	مثالشان مانند کسی است که آتشی برافروخت، اما وقتی اطرافش را روشن کرد، خداوند نورشان را گرفت و آن‌ها را در تاریکی رها کرد که نمی‌بینند.	17
صُمٌّ بُكْمٌ عُمْيٌ فَهُمْ لَا يَرْجِعُوْنَ	آن‌ها کر، گنگ و کورند، پس بازنمی‌گردند.	18
اَوْ كَصَيِّبٍ مِّنَ السَّمَاۤءِ فِيْهِ ظُلُمٰتٌ وَّرَعْدٌ وَّبَرْقٌ يَجْعَلُوْنَ اَصَابِعَهُمْ فِيْٓ اٰذَانِهِمْ مِّنَ الصَّوَاعِقِ حَذَرَ الْمَوْتِ ۭ وَاللّٰهُ مُحِيْطٌۢ بِالْكٰفِرِيْنَ	یا مانند بارانی از آسمان که در آن تاریکی‌ها، رعد و برق است؛ انگشتانشان را در گوش‌هایشان فرو می‌برند تا از صدای صاعقه در امان بمانند، در حالی که خداوند کافران را احاطه کرده است.	19
يَكَادُ الْبَرْقُ يَخْطَفُ اَبْصَارَهُمْ ۭ كُلَّمَآ اَضَاۤءَ لَهُمْ مَّشَوْا فِيْهِ ۙ وَاِذَآ اَظْلَمَ عَلَيْهِمْ قَامُوْا ۭ وَلَوْ شَاۗءَ اللّٰهُ لَذَهَبَ بِسَمْعِهِمْ وَاَبْصَارِهِمْ ۭ اِنَّ اللّٰهَ عَلٰي كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ	نزدیک است که صاعقه دیدگانشان را برباید. هرگاه نور برایشان روشنایی بخشد، در آن راه می‌روند و هنگامی که تاریکی بر آن‌ها چیره شود، می‌ایستند. اگر خداوند می‌خواست، شنوایی و بینایی‌شان را می‌گرفت. به راستی خداوند بر هر چیزی تواناست.	20
يٰٓاَيُّهَا النَّاسُ اعْبُدُوْا رَبَّكُمُ الَّذِيْ خَلَقَكُمْ وَالَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُوْنَ	ای مردم! پروردگارتان را که شما و پیشینیانتان را آفرید بپرستید تا پرهیزگار شوید.	21

الَّذِيْ جَعَلَ لَكُمُ الْاَرْضَ فِرَاشًا وَّالسَّمَاۤءَ بِنَاۤءً وَّاَنْزَلَ مِنَ السَّمَاۤءِ مَاۤءً فَاَخْرَجَ بِهٖ مِنَ الثَّمَرٰتِ رِزْقًا لَّكُمْ ۚ فَلَا تَجْعَلُوْا لِلّٰهِ اَنْدَادًا وَّاَنْتُمْ تَعْلَمُوْنَ	(او) کسی است که زمین را برای شما فرش و آسمان را سقف قرار داد و از آسمان آب فرو فرستاد، سپس با آن میوه‌ها را به عنوان رزق برای شما پدید آورد. پس برای خداوند شریکانی قرار ندهید، در حالی که می‌دانید.	22
وَاِنْ كُنْتُمْ فِيْ رَيْبٍ مِّمَّا نَزَّلْنَا عَلٰى عَبْدِنَا فَاْتُوْا بِسُوْرَةٍ مِّنْ مِّثْلِهٖ ۪ وَادْعُوْا شُهَدَاۤءَكُمْ مِّنْ دُوْنِ اللّٰهِ اِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ	و اگر در آنچه بر بنده‌مان (محمد) نازل کرده‌ایم شک دارید، سوره‌ای مانند آن بیاورید و یاورانتان غیر از خدا را دعوت کنید، اگر راست می‌گویید.	23
فَاِنْ لَّمْ تَفْعَلُوْا وَلَنْ تَفْعَلُوْا فَاتَّقُوا النَّارَ الَّتِيْ وَقُوْدُهَا النَّاسُ وَالْحِجَارَةُ ۖ اُعِدَّتْ لِلْكٰفِرِيْنَ	اگر نتوانستید، و قطعاً نمی‌توانید، پس از آتشی بترسید که هیزمش انسان‌ها و سنگ‌هاست و برای کافران آماده شده است.	24
وَبَشِّرِ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ اَنَّ لَهُمْ جَنّٰتٍ تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهٰرُ ۭ كُلَّمَا رُزِقُوْا مِنْهَا مِنْ ثَمَرَةٍ رِّزْقًا ۙ قَالُوْا هٰذَا الَّذِيْ رُزِقْنَا مِنْ قَبْلُ ۙ وَاُتُوْا بِهٖ مُتَشَابِهًا ۭ وَلَهُمْ فِيْهَآ اَزْوَاجٌ مُّطَهَّرَةٌ ۙ وَّهُمْ فِيْهَا خٰلِدُوْنَ	و به کسانی که ایمان آورده و کارهای نیک انجام داده‌اند، مژده ده که برایشان باغ‌هایی است که جویبارها از زیر آن‌ها جاری است. هرگاه از میوه‌های آن رزق گیرند، می‌گویند: «این همان است که پیش‌تر به ما داده شده بود.» و به آن‌ها مشابهش داده شده است. و در آنجا همسرانی پاکیزه دارند و در آن جاودانه‌اند.	25
اِنَّ اللّٰهَ لَا يَسْتَحْيٖٓ اَنْ يَّضْرِبَ مَثَلًا مَّا بَعُوْضَةً فَمَا فَوْقَهَا ۭ فَاَمَّا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا فَيَعْلَمُوْنَ اَنَّهُ الْحَقُّ مِنْ رَّبِّهِمْ ۚ وَاَمَّا الَّذِيْنَ كَفَرُوْا فَيَقُوْلُوْنَ مَاذَآ اَرَادَ اللّٰهُ بِهٰذَا مَثَلًا ۘ يُضِلُّ بِهٖ كَثِيْرًا وَّيَهْدِيْ بِهٖ كَثِيْرًا ۭ وَمَا يُضِلُّ بِهٖٓ اِلَّا الْفٰسِقِيْنَ	به راستی خداوند از آوردن مثالی چون پشه یا چیزی کوچک‌تر از آن شرم نمی‌کند. مؤمنان می‌دانند که آن حق است از سوی پروردگارشان، اما کافران می‌گویند: «خداوند با این مثال چه قصدی دارد؟» با آن بسیاری را گمراه می‌کند و بسیاری را هدایت می‌دهد، اما جز فاسقان را گمراه نمی‌کند.	26
الَّذِيْنَ يَنْقُضُوْنَ عَهْدَ اللّٰهِ مِنْۢ بَعْدِ مِيْثَاقِهٖ ۠ وَيَقْطَعُوْنَ مَآ اَمَرَ اللّٰهُ بِهٖٓ اَنْ يُّوْصَلَ وَيُفْسِدُوْنَ فِي الْاَرْضِ ۭ اُولٰۗىِٕكَ هُمُ الْخٰسِرُوْنَ	(یعنی) کسانی که پیمان خدا را پس از استوار شدنش می‌شکنند و آنچه خدا فرمان داده به هم پیوندد را قطع می‌کنند و در زمین فساد می‌کنند. اینان زیان‌دیدگانند.	27
كَيْفَ تَكْفُرُوْنَ بِاللّٰهِ وَكُنْتُمْ اَمْوَاتًا فَاَحْيَاكُمْ ۚ ثُمَّ يُمِيْتُكُمْ ثُمَّ يُحْيِيْكُمْ ثُمَّ اِلَيْهِ تُرْجَعُوْنَ	چگونه به خدا کفر می‌ورزید، در حالی که مرده بودید و او شما را زنده کرد، سپس شما را می‌میراند و دوباره زنده می‌کند و سپس به سوی او بازمی‌گردید؟	28
هُوَ الَّذِيْ خَلَقَ لَكُمْ مَّا فِي الْاَرْضِ جَمِيْعًا ۤ ثُمَّ اسْتَوٰٓى اِلَى السَّمَاۤءِ فَسَوّٰىهُنَّ سَبْعَ سَمٰوٰتٍ ۭ وَهُوَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيْمٌ	او کسی است که همه آنچه در زمین است برای شما آفرید، سپس به سوی آسمان پرداخت و آن‌ها را به صورت هفت آسمان استوار کرد و او به همه چیز داناست.	29

وَاِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلٰٓئِكَةِ اِنِّيْ جَاعِلٌ فِي الْاَرْضِ خَلِيْفَةً قَالُوْٓا اَتَجْعَلُ فِيْهَا مَنْ يُّفْسِدُ فِيْهَا وَيَسْفِكُ الدِّمَاۤءَ وَنَحْنُ نُسَبِّحُ بِحَمْدِكَ وَنُقَدِّسُ لَكَ قَالَ اِنِّيْٓ اَعْلَمُ مَا لَا تَعْلَمُوْنَ	و (به یاد آور) هنگامی که پروردگارت به فرشتگان فرمود: «من در زمین خلیفه‌ای قرار می‌دهم.» گفتند: «آیا کسی را قرار می‌دهی که در آن فساد کند و خون‌ها بریزد، در حالی که ما تو را تسبیح می‌کنیم و تقدیس می‌کنیم؟» فرمود: «من چیزی می‌دانم که شما نمی‌دانید.»	30
وَعَلَّمَ اٰدَمَ الْاَسْمَاۤءَ كُلَّهَا ثُمَّ عَرَضَهُمْ عَلَى الْمَلٰٓئِكَةِ فَقَالَ اَنْۢبِـُٔوْنِيْ بِاَسْمَاۤءِ هٰٓؤُلَاۤءِ اِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ	و به آدم نام‌های (همه چیز) را آموخت، سپس آن‌ها را به فرشتگان نشان داد و فرمود: «اگر راست می‌گویید، نام‌های این‌ها را به من بگویید.»	31
قَالُوْا سُبْحٰنَكَ لَا عِلْمَ لَنَآ اِلَّا مَا عَلَّمْتَنَا اِنَّكَ اَنْتَ الْعَلِيْمُ الْحَكِيْمُ	گفتند: «تو را تسبیح می‌کنیم، ما جز آنچه به ما آموخته‌ای دانشی نداریم. به راستی تو دانای حکیمی.»	32
قَالَ يٰٓاٰدَمُ اَنْۢبِئْهُمْ بِاَسْمَاۤىِٕهِمْ فَلَمَّآ اَنْۢبَاَهُمْ بِاَسْمَاۤىِٕهِمْ قَالَ اَلَمْ اَقُلْ لَّكُمْ اِنِّيْٓ اَعْلَمُ غَيْبَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَاَعْلَمُ مَا تُبْدُوْنَ وَمَا كُنْتُمْ تَكْتُمُوْنَ	(خدا) فرمود: «ای آدم! نام‌های آن‌ها را به ایشان بگو.» هنگامی که نام‌ها را به آن‌ها گفت، (خدا) فرمود: «آیا به شما نگفتم که من رازهای آسمان‌ها و زمین را می‌دانم و آنچه را آشکار می‌کنید و آنچه پنهان می‌داشتید می‌دانم؟»	33
وَاِذْ قُلْنَا لِلْمَلٰٓئِكَةِ اسْجُدُوْا لِاٰدَمَ فَسَجَدُوْٓا اِلَّآ اِبْلِيْسَ اَبٰى وَاسْتَكْبَرَ وَكَانَ مِنَ الْكٰفِرِيْنَ	و هنگامی که به فرشتگان فرمودیم: «برای آدم سجده کنید»، همه سجده کردند جز ابلیس که سر باز زد و تکبر ورزید و از کافران شد.	34
وَقُلْنَا يٰٓاٰدَمُ اسْكُنْ اَنْتَ وَزَوْجُكَ الْجَنَّةَ وَكُلَا مِنْهَا رَغَدًا حَيْثُ شِئْتُمَا وَلَا تَقْرَبَا هٰذِهِ الشَّجَرَةَ فَتَكُوْنَا مِنَ الظّٰلِمِيْنَ	و گفتیم: «ای آدم! تو و همسرت در بهشت سکنا گزینید و از هر کجا خواستید با لذت بخورید، اما به این درخت نزدیک نشوید که از ظالمان خواهید شد.»	35
فَاَزَلَّهُمَا الشَّيْطٰنُ عَنْهَا فَاَخْرَجَهُمَا مِمَّا كَانَا فِيْهِ وَقُلْنَا اهْبِطُوْا بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ وَلَكُمْ فِي الْاَرْضِ مُسْتَقَرٌّ وَّمَتَاعٌ اِلٰى حِيْنٍ	اما شیطان آن‌ها را از آن (بهشت) لغزاند و از جایی که بودند بیرونشان کرد. و گفتیم: «فرو آیید، در حالی که برخی از شما دشمن برخی دیگرید، و برای شما در زمین جایگاهی است و تا زمانی معین بهره‌مندی.»	36
فَتَلَقّٰٓى اٰدَمُ مِنْ رَّبِّهٖ كَلِمٰتٍ فَتَابَ عَلَيْهِ اِنَّهٗ هُوَ التَّوَّابُ الرَّحِيْمُ	پس آدم از پروردگارش کلماتی دریافت کرد و (خدا) توبه‌اش را پذیرفت. به راستی او بسیار توبه‌پذیر و مهربان است.	37
قُلْنَا اهْبِطُوْا مِنْهَا جَمِيْعًا فَاِمَّا يَاْتِيَنَّكُمْ مِّنِّيْ هُدًى فَمَنْ تَبِعَ هُدَايَ فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُوْنَ	گفتیم: «همه شما از آن (بهشت) فرو آیید. پس اگر از من برایتان هدایتی آمد، کسانی که از هدایتم پیروی کنند، نه ترسی بر آن‌هاست و نه اندوهگین می‌شوند.»	38
وَالَّذِيْنَ كَفَرُوْا وَكَذَّبُوْا بِاٰيٰتِنَآ اُولٰٓئِكَ اَصْحٰبُ النَّارِ هُمْ فِيْهَا خٰلِدُوْنَ	و کسانی که کفر ورزیدند و آیات ما را تکذیب کردند، اهل آتشند و در آن جاودانه‌اند.	39

يٰبَنِيْٓ اِسْرَاۤءِيْلَ اذْكُرُوْا نِعْمَتِيَ الَّتِيْٓ اَنْعَمْتُ عَلَيْكُمْ وَاَوْفُوْا بِعَهْدِيْٓ اُوْفِ بِعَهْدِكُمْ وَاِيَّايَ فَارْهَبُوْنِ	ای بنی‌اسرائیل! نعمت‌هایی که به شما ارزانی داشتم به یاد آورید و به پیمانم با من وفادار باشید تا من به پیمانم با شما وفادار باشم و تنها از من بترسید.	40
وَاٰمِنُوْا بِمَآ اَنْزَلْتُ مُصَدِّقًا لِّمَا مَعَكُمْ وَلَا تَكُوْنُوْٓا اَوَّلَ كَافِرٍۢ بِهٖ ۠ وَلَا تَشْتَرُوْا بِاٰيٰتِيْ ثَمَنًا قَلِيْلًا وَّاِيَّايَ فَاتَّقُوْنِ	و به آنچه (قرآن) نازل کرده‌ام که تصدیق‌کننده آنچه (تورات) نزد شماست ایمان بیاورید و اولین کسانی نباشید که به آن کفر می‌ورزند. آیات مرا به بهای ناچیز نفروشید و تنها از من پروا کنید.	41
وَلَا تَلْبِسُوا الْحَقَّ بِالْبَاطِلِ وَتَكْتُمُوا الْحَقَّ وَاَنْتُمْ تَعْلَمُوْنَ	و حق را با باطل درهم نیامیزید و حقیقت را پنهان نکنید، در حالی که می‌دانید.	42
وَاَقِيْمُوا الصَّلٰوةَ وَاٰتُوا الزَّكٰوةَ وَارْكَعُوْا مَعَ الرّٰكِعِيْنَ	و نماز را برپا دارید و زکات را بپردازید و با رکوع‌کنندگان رکوع کنید.	43
اَتَاْمُرُوْنَ النَّاسَ بِالْبِرِّ وَتَنْسَوْنَ اَنْفُسَكُمْ وَاَنْتُمْ تَتْلُوْنَ الْكِتٰبَ ۭ اَفَلَا تَعْقِلُوْنَ	آیا دیگران را به نیکی فرمان می‌دهید و خودتان را فراموش می‌کنید، در حالی که کتاب (تورات) را می‌خوانید؟ آیا عقل ندارید؟	44
وَاسْتَعِيْنُوْا بِالصَّبْرِ وَالصَّلٰوةِ ۭ وَاِنَّهَا لَكَبِيْرَةٌ اِلَّا عَلَي الْخٰشِعِيْنَ	و با صبر و نماز یاری جویید، و این کار جز برای فروتنان دشوار است.	45
الَّذِيْنَ يَظُنُّوْنَ اَنَّهُمْ مُّلٰقُوْا رَبِّهِمْ وَاَنَّهُمْ اِلَيْهِ رٰجِعُوْنَ	کسانی که یقین دارند که با پروردگارشان ملاقات خواهند کرد و به سوی او بازمی‌گردند.	46
يٰبَنِيْٓ اِسْرَاۤءِيْلَ اذْكُرُوْا نِعْمَتِيَ الَّتِيْٓ اَنْعَمْتُ عَلَيْكُمْ وَاَنِّيْ فَضَّلْتُكُمْ عَلَي الْعٰلَمِيْنَ	ای بنی‌اسرائیل! نعمت‌هایی که به شما ارزانی داشتم و اینکه شما را بر جهانیان برتری دادم به یاد آورید.	47
وَاتَّقُوْا يَوْمًا لَّا تَجْزِيْ نَفْسٌ عَنْ نَّفْسٍ شَيْـًٔا وَّلَا يُقْبَلُ مِنْهَا شَفَاعَةٌ وَّلَا يُؤْخَذُ مِنْهَا عَدْلٌ وَّلَا هُمْ يُنْصَرُوْنَ	و از روزی بترسید که هیچ‌کس به جای دیگری چیزی را جبران نمی‌کند، نه شفاعتی پذیرفته می‌شود، نه فدیه‌ای گرفته می‌شود و نه یاری می‌شوند.	48
وَاِذْ نَجَّيْنٰكُمْ مِّنْ اٰلِ فِرْعَوْنَ يَسُوْمُوْنَكُمْ سُوْۗءَ الْعَذَابِ يُذَبِّحُوْنَ اَبْنَاۗءَكُمْ وَيَسْتَحْيُوْنَ نِسَاۗءَكُمْ ۭ وَفِيْ ذٰلِكُمْ بَلَاۗءٌ مِّنْ رَّبِّكُمْ عَظِيْمٌ	و (به یاد آورید) هنگامی که شما را از (فرعون و) پیروانش نجات دادیم. آن‌ها عذابی سخت بر شما وارد می‌کردند، پسرانتان را می‌کشتند و زنانتان را زنده نگه می‌داشتند. و در این آزمایش بزرگی از پروردگارتان بود.	49
وَاِذْ فَرَقْنَا بِكُمُ الْبَحْرَ فَاَنْجَيْنٰكُمْ وَاَغْرَقْنَآ اٰلَ فِرْعَوْنَ وَاَنْتُمْ تَنْظُرُوْنَ	و هنگامی که دریا را برایتان شکافتیم و شما را نجات دادیم و (فرعون و) پیروانش را غرق کردیم، در حالی که شما نظاره‌گر بودید.	50

وَاِذْ وٰعَدْنَا مُوْسٰٓى اَرْبَعِيْنَ لَيْلَةً ثُمَّ اتَّخَذْتُمُ الْعِجْلَ مِنْ بَعْدِهٖ وَاَنْتُمْ ظٰلِمُوْنَ	و هنگامی که با موسی چهل شب وعده گذاشتیم، سپس شما (بنی‌اسرائیل) پس از (رفتن) او گوساله (پرستیدید) و ظالم شدید.	51
ثُمَّ عَفَوْنَا عَنْكُمْ مِّنْ بَعْدِ ذٰلِكَ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُوْنَ	سپس پس از آن شما را بخشیدیم تا شاید شکرگزار باشید.	52
وَاِذْ اٰتَيْنَا مُوْسَى الْكِتٰبَ وَالْفُرْقَانَ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُوْنَ	و هنگامی که به موسی کتاب (تورات) و فرقان دادیم تا هدایت یابید.	53
وَاِذْ قَالَ مُوْسٰى لِقَوْمِهٖ يٰقَوْمِ اِنَّكُمْ ظَلَمْتُمْ اَنْفُسَكُمْ بِاتِّخَاذِكُمُ الْعِجْلَ فَتُوْبُوْٓا اِلٰى بَارِئِكُمْ فَاقْتُلُوْٓا اَنْفُسَكُمْ ذٰلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ عِنْدَ بَارِئِكُمْ فَتَابَ عَلَيْكُمْ اِنَّهٗ هُوَ التَّوَّابُ الرَّحِيْمُ	و هنگامی که موسی به قومش گفت: «ای قوم من! شما با پرستش گوساله به خودتان ظلم کردید، پس به سوی آفریننده‌تان توبه کنید و خودتان را (گناهکاران را) بکشید. این نزد آفریننده‌تان برایتان بهتر است.» پس او توبه‌تان را پذیرفت. به راستی او بسیار توبه‌پذیر و مهربان است.	54
وَاِذْ قُلْتُمْ يٰمُوْسٰى لَنْ نُّؤْمِنَ لَكَ حَتّٰى نَرَى اللّٰهَ جَهْرَةً فَاَخَذَتْكُمُ الصّٰعِقَةُ وَاَنْتُمْ تَنْظُرُوْنَ	و هنگامی که گفتید: «ای موسی! تا خدا را آشکارا نبینیم به تو ایمان نمی‌آوریم»، پس صاعقه شما را گرفت در حالی که نظاره می‌کردید.	55
ثُمَّ بَعَثْنٰكُمْ مِّنْ بَعْدِ مَوْتِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُوْنَ	سپس شما را پس از مرگتان برانگیختیم تا شاید شکرگزار باشید.	56
وَظَلَّلْنَا عَلَيْكُمُ الْغَمَامَ وَاَنْزَلْنَا عَلَيْكُمُ الْمَنَّ وَالسَّلْوٰى كُلُوْا مِنْ طَيِّبٰتِ مَا رَزَقْنٰكُمْ وَمَا ظَلَمُوْنَا وَلٰكِنْ كَانُوْٓا اَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُوْنَ	و ما بر شما ابر سایه افکندیم و منّ و سلوا بر شما فرو فرستادیم. از نعمت‌های پاکیزه‌ای که به شما داده‌ایم بخورید. آن‌ها به ما ظلم نکردند، بلکه به خودشان ظلم کردند.	57
وَاِذْ قُلْنَا ادْخُلُوْا هٰذِهِ الْقَرْيَةَ فَكُلُوْا مِنْهَا حَيْثُ شِئْتُمْ رَغَدًا وَّادْخُلُوا الْبَابَ سُجَّدًا وَّقُوْلُوْا حِطَّةٌ نَّغْفِرْ لَكُمْ خَطٰيٰكُمْ وَسَنَزِيْدُ الْمُحْسِنِيْنَ	و هنگامی که گفتیم: «به این شهر (بیت‌المقدس) وارد شوید و از هر کجا خواستید با لذت بخورید و از دروازه آن با فروتنی وارد شوید و بگویید: «(گناهانمان را) فرو ریز»، تا گناهانتان را بیامرزیم و بر نیکوکاران بیفزاییم.»	58
فَبَدَّلَ الَّذِيْنَ ظَلَمُوْا قَوْلًا غَيْرَ الَّذِيْ قِيْلَ لَهُمْ فَاَنْزَلْنَا عَلَى الَّذِيْنَ ظَلَمُوْا رِجْزًا مِّنَ السَّمَاۤءِ بِمَا كَانُوْا يَفْسُقُوْنَ	اما ظالمان سخنی را که به آن‌ها گفته شده بود با سخنی دیگر که به آن‌ها گفته نشده بود جایگزین کردند. پس بر کسانی که ظلم کردند به خاطر نافرمانی‌شان عذابی از آسمان فرو فرستادیم.	59

وَاِذِ اسْتَسْقٰى مُوْسٰى لِقَوْمِهٖ فَقُلْنَا اضْرِبْ بِّعَصَاكَ الْحَجَرَ فَانْفَجَرَتْ مِنْهُ اثْنَتَا عَشْرَةَ عَيْنًا قَدْ عَلِمَ كُلُّ اُنَاسٍ مَّشْرَبَهُمْ كُلُوْا وَاشْرَبُوْا مِنْ رِّزْقِ اللّٰهِ وَلَا تَعْثَوْا فِى الْاَرْضِ مُفْسِدِيْنَ	و هنگامی که موسی برای قومش آب خواست، گفتیم: «عصایت را به سنگ بزن.» پس دوازده چشمه از آن جوشید، چنان‌که هر گروهی چشمه‌اش را شناخت. بخورید و بیاشامید از رزق خدا و در زمین فساد نکنید.	60
وَاِذْ قُلْتُمْ يٰمُوْسٰى لَنْ نَّصْبِرَ عَلٰى طَعَامٍ وَّاحِدٍ فَادْعُ لَنَا رَبَّكَ يُخْرِجْ لَنَا مِمَّا تُنْۢبِتُ الْاَرْضُ مِنْۢ بَقْلِهَا وَقِثَّآئِهَا وَفُوْمِهَا وَعَدَسِهَا وَبَصَلِهَا قَالَ اَتَسْتَبْدِلُوْنَ الَّذِىْ هُوَ اَدْنٰى بِالَّذِىْ هُوَ خَيْرٌ اِهْبِطُوْا مِصْرًا فَاِنَّ لَكُمْ مَّا سَاَلْتُمْ وَضُرِبَتْ عَلَيْهِمُ الذِّلَّةُ وَالْمَسْكَنَةُ وَبَآءُوْ بِغَضَبٍ مِّنَ اللّٰهِ ذٰلِكَ بِاَنَّهُمْ كَانُوْا يَكْفُرُوْنَ بِاٰيٰتِ اللّٰهِ وَيَقْتُلُوْنَ النَّبِيّٖنَ بِغَيْرِ الْحَقِّ ذٰلِكَ بِمَا عَصَوْا وَّكَانُوْا يَعْتَدُوْنَ	و هنگامی که گفتید: «ای موسی! ما نمی‌توانیم تنها به یک نوع غذا بسنده کنیم، پس از پروردگارت بخواه تا برایمان از آنچه زمین می‌رویاند، مانند سبزیجات، خیار، سیر، عدس و پیاز، بیرون آورد.» او گفت: «آیا چیزی پست‌تر را به جای چیزی بهتر می‌خواهید؟ به شهری فرو روید، آنچه خواستید خواهید یافت.» پس خواری و بینوایی بر آن‌ها نازل شد و خشم خدا را به خود بازگرداندند، زیرا آیات خدا را انکار کردند و پیامبران را به ناحق کشتند. این به خاطر نافرمانی و تجاوزشان بود.	61
اِنَّ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَالَّذِيْنَ هَادُوْا وَالنَّصٰرٰى وَالصَّابِـِٕيْنَ مَنْ اٰمَنَ بِاللّٰهِ وَالْيَوْمِ الْاٰخِرِ وَعَمِلَ صَالِحًا فَلَهُمْ اَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُوْنَ	به راستی، کسانی که ایمان آورده‌اند، یهودیان، مسیحیان و صابئان، هرکه به خدا و روز آخر ایمان آورد و کار نیک کرد، پاداششان نزد پروردگارشان است و نه ترسی بر آن‌هاست و نه اندوهگین می‌شوند.	62
وَاِذْ اَخَذْنَا مِيْثَاقَكُمْ وَرَفَعْنَا فَوْقَكُمُ الطُّوْرَ خُذُوْا مَآ اٰتَيْنٰكُمْ بِقُوَّةٍ وَّاذْكُرُوْا مَا فِيْهِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُوْنَ	و هنگامی که از شما پیمان گرفتیم و کوه (سینا) را بالای سرتان برافراشتیم (و گفتیم): «آنچه به شما داده‌ایم محکم بگیرید و آنچه در آن است به یاد آورید، شاید پرهیزگار شوید.»	63
ثُمَّ تَوَلَّيْتُمْ مِّنْ بَعْدِ ذٰلِكَ فَلَوْلَا فَضْلُ اللّٰهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهٗ لَكُنْتُمْ مِّنَ الْخٰسِرِيْنَ	سپس پس از آن روی گرداندید. اگر لطف و رحمت خدا بر شما نبود، از زیان‌دیدگان بودید.	64
وَلَقَدْ عَلِمْتُمُ الَّذِيْنَ اعْتَدَوْا مِنْكُمْ فِى السَّبْتِ فَقُلْنَا لَهُمْ كُوْنُوْا قِرَدَةً خٰسِـِٕيْنَ	و شما کسانی را که در روز سبت تجاوز کردند شناختید، پس به آن‌ها گفتیم: «بوزینگان خوار شده باشید.»	65
فَجَعَلْنٰهَا نَكَالًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهَا وَمَا خَلْفَهَا وَمَوْعِظَةً لِّلْمُتَّقِيْنَ	پس آن را عبرتی برای کسانی که در آن زمان بودند و برای آیندگان قرار دادیم و پندی برای پرهیزگاران.	66
وَاِذْ قَالَ مُوْسٰى لِقَوْمِهٖٓ اِنَّ اللّٰهَ يَاْمُرُكُمْ اَنْ تَذْبَحُوْا بَقَرَةً قَالُوْٓا اَتَتَّخِذُنَا هُزُوًا قَالَ اَعُوْذُ بِاللّٰهِ اَنْ اَكُوْنَ مِنَ الْجٰهِلِيْنَ	و هنگامی که موسی به قومش گفت: «خداوند به شما فرمان می‌دهد که گاوی ذبح کنید.» گفتند: «آیا ما را به مسخره می‌گیری؟» گفت: «به خدا پناه می‌برم که از نادانان باشم.»	67

قَالُوا ادْعُ لَنَا رَبَّكَ يُبَيِّنْ لَّنَا مَا هِيَ قَالَ اِنَّه يَقُوْلُ اِنَّهَا بَقَرَةٌ لَّا فَارِضٌ وَّلَا بِكْرٌ عَوَانٌ بَيْنَ ذٰلِكَ فَافْعَلُوْا مَا تُؤْمَرُوْنَ	گفتند: «از پروردگارت بخواه تا برایمان روشن کند که آن چیست.» گفت: «او می‌فرماید: گاوی است نه پیر و نه جوان، بلکه میانسال. پس آنچه به شما فرمان داده شده انجام دهید.»	68
قَالُوا ادْعُ لَنَا رَبَّكَ يُبَيِّنْ لَّنَا مَا لَوْنُهَا قَالَ اِنَّه يَقُوْلُ اِنَّهَا بَقَرَةٌ صَفْرَاءُ فَاقِعٌ لَّوْنُهَا تَسُرُّ النّٰظِرِيْنَ	گفتند: «از پروردگارت بخواه تا برایمان روشن کند رنگش چیست.» گفت: «او می‌فرماید: گاوی است زرد پررنگ که بینندگان را خوش می‌آید.»	69
قَالُوا ادْعُ لَنَا رَبَّكَ يُبَيِّنْ لَّنَا مَا هِيَ اِنَّ الْبَقَرَ تَشٰبَهَ عَلَيْنَا وَاِنَّآ اِنْ شَاءَ اللّٰهُ لَمُهْتَدُوْنَ	گفتند: «از پروردگارت بخواه تا برایمان روشن کند که آن چیست، زیرا گاوها برایمان مشابه شده‌اند، و اگر خدا بخواهد هدایت می‌شویم.»	70
قَالَ اِنَّه يَقُوْلُ اِنَّهَا بَقَرَةٌ لَّا ذَلُوْلٌ تُثِيْرُ الْاَرْضَ وَلَا تَسْقِي الْحَرْثَ مُسَلَّمَةٌ لَّا شِيَةَ فِيْهَا قَالُوا الْـٰٔنَ جِئْتَ بِالْحَقِّ فَذَبَحُوْهَا وَمَا كَادُوْا يَفْعَلُوْنَ	گفت: «او می‌فرماید: گاوی است که نه برای شخم زدن زمین به کار رفته و نه برای آبیاری کشتزار، سالم و بدون لکه.» گفتند: «اکنون حق را آوردی.» پس آن را ذبح کردند، در حالی که نزدیک بود این کار را نکنند.	71
وَاِذْ قَتَلْتُمْ نَفْسًا فَادّٰرَءْتُمْ فِيْهَا وَاللّٰهُ مُخْرِجٌ مَّا كُنْتُمْ تَكْتُمُوْنَ	و هنگامی که شخصی را کشتید و درباره‌اش نزاع کردید، و خدا آنچه را پنهان می‌کردید آشکار کرد.	72
فَقُلْنَا اضْرِبُوْهُ بِبَعْضِهَا كَذٰلِكَ يُحْيِ اللّٰهُ الْمَوْتٰى وَيُرِيْكُمْ اٰيٰتِه لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُوْنَ	پس گفتیم: «بخشی از (گاو) را بر او بزنید.» این‌گونه خداوند مردگان را زنده می‌کند و آیاتش را به شما نشان می‌دهد تا شاید تعقل کنید.	73
ثُمَّ قَسَتْ قُلُوْبُكُمْ مِّنْ بَعْدِ ذٰلِكَ فَهِيَ كَالْحِجَارَةِ اَوْ اَشَدُّ قَسْوَةً وَاِنَّ مِنَ الْحِجَارَةِ لَمَا يَتَفَجَّرُ مِنْهُ الْاَنْهٰرُ وَاِنَّ مِنْهَا لَمَا يَشَّقَّقُ فَيَخْرُجُ مِنْهُ الْمَاءُ وَاِنَّ مِنْهَا لَمَا يَهْبِطُ مِنْ خَشْيَةِ اللّٰهِ وَمَا اللّٰهُ بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُوْنَ	سپس پس از آن دل‌هایتان سخت شد، مانند سنگ یا سخت‌تر. به راستی از سنگ‌ها جویبارهایی جاری می‌شود و برخی شکافته می‌شوند و آب از آن‌ها بیرون می‌آید و برخی از ترس خدا فرو می‌افتند. و خدا از آنچه می‌کنید غافل نیست.	74
اَفَتَطْمَعُوْنَ اَنْ يُّؤْمِنُوْا لَكُمْ وَقَدْ كَانَ فَرِيْقٌ مِّنْهُمْ يَسْمَعُوْنَ كَلَامَ اللّٰهِ ثُمَّ يُحَرِّفُوْنَه مِنْ بَعْدِ مَا عَقَلُوْهُ وَهُمْ يَعْلَمُوْنَ	آیا امید دارید که به شما ایمان بیاورند، در حالی که گروهی از آن‌ها کلام خدا را شنیدند، سپس پس از فهمیدن آن را تحریف کردند، در حالی که می‌دانستند؟	75
وَاِذَا لَقُوا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا قَالُوْٓا اٰمَنَّا وَاِذَا خَلَا بَعْضُهُمْ اِلٰى بَعْضٍ قَالُوْٓا اَتُحَدِّثُوْنَهُمْ بِمَا فَتَحَ اللّٰهُ عَلَيْكُمْ لِيُحَاجُّوْكُمْ بِه عِنْدَ رَبِّكُمْ اَفَلَا تَعْقِلُوْنَ	و هنگامی که با مؤمنان دیدار می‌کنند، می‌گویند: «ما ایمان آورده‌ایم»، اما وقتی با یکدیگر خلوت می‌کنند، می‌گویند: «آیا آنچه خدا به شما باز کرده به آن‌ها می‌گویید تا در پیشگاه پروردگارتان علیه شما استدلال کنند؟ آیا نمی‌فهمید؟»	76
اَوَلَا يَعْلَمُوْنَ اَنَّ اللّٰهَ يَعْلَمُ مَا يُسِرُّوْنَ وَمَا يُعْلِنُوْنَ	آیا نمی‌دانند که خدا آنچه را پنهان می‌کنند و آنچه آشکار می‌کنند می‌داند؟	77

وَمِنْهُمْ اُمِّيُّوْنَ لَا يَعْلَمُوْنَ الْكِتٰبَ اِلَّآ اَمَانِيَّ وَاِنْ هُمْ اِلَّا يَظُنُّوْنَ	و از میان آن‌ها بی‌سوادانی هستند که کتاب (تورات) را جز آرزوها نمی‌دانند و تنها گمان می‌کنند.	78
فَوَيْلٌ لِّلَّذِيْنَ يَكْتُبُوْنَ الْكِتٰبَ بِاَيْدِيْهِمْ ثُمَّ يَقُوْلُوْنَ هٰذَا مِنْ عِنْدِ اللّٰهِ لِيَشْتَرُوْا بِهٖ ثَمَنًا قَلِيْلًا فَوَيْلٌ لَّهُمْ مِّمَّا كَتَبَتْ اَيْدِيْهِمْ وَوَيْلٌ لَّهُمْ مِّمَّا يَكْسِبُوْنَ	پس وای بر کسانی که کتاب را با دست خود می‌نویسند و می‌گویند: «این از جانب خداست»، تا آن را به بهای ناچیز بفروشند. وای بر آن‌ها از آنچه دستشان نوشته و وای بر آن‌ها از آنچه کسب می‌کنند.	79
وَقَالُوْا لَنْ تَمَسَّنَا النَّارُ اِلَّآ اَيَّامًا مَّعْدُوْدَةً قُلْ اَتَّخَذْتُمْ عِنْدَ اللّٰهِ عَهْدًا فَلَنْ يُّخْلِفَ اللّٰهُ عَهْدَهٗٓ اَمْ تَقُوْلُوْنَ عَلَى اللّٰهِ مَا لَا تَعْلَمُوْنَ	و گفتند: «آتش جز چند روز معدود به ما نخواهد رسید.» بگو: «آیا از خدا پیمانی گرفته‌اید که خدا از آن تخلف نکند، یا چیزی را که نمی‌دانید به خدا نسبت می‌دهید؟»	80
بَلٰى مَنْ كَسَبَ سَيِّئَةً وَّاَحَاطَتْ بِهٖ خَطِيْٓـَٔتُهٗ فَاُولٰٓئِكَ اَصْحٰبُ النَّارِ هُمْ فِيْهَا خٰلِدُوْنَ	آری، هرکس بدی کسب کند و گناهش او را فرا گیرد، آنان اهل آتشند و در آن جاودانه‌اند.	81
وَالَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ اُولٰٓئِكَ اَصْحٰبُ الْجَنَّةِ هُمْ فِيْهَا خٰلِدُوْنَ	و کسانی که ایمان آورده و کارهای نیک کرده‌اند، اهل بهشتند و در آن جاودانه‌اند.	82
وَاِذْ اَخَذْنَا مِيْثَاقَ بَنِيْٓ اِسْرَاۤءِيْلَ لَا تَعْبُدُوْنَ اِلَّا اللّٰهَ وَبِالْوَالِدَيْنِ اِحْسَانًا وَّذِى الْقُرْبٰى وَالْيَتٰمٰى وَالْمَسٰكِيْنِ وَقُوْلُوْا لِلنَّاسِ حُسْنًا وَّاَقِيْمُوا الصَّلٰوةَ وَاٰتُوا الزَّكٰوةَ ثُمَّ تَوَلَّيْتُمْ اِلَّا قَلِيْلًا مِّنْكُمْ وَاَنْتُمْ مُّعْرِضُوْنَ	و هنگامی که از بنی‌اسرائیل پیمان گرفتیم که جز خدا را نپرستید و به پدر و مادر، خویشاوندان، یتیمان و مستمندان نیکی کنید و با مردم به نیکی سخن بگویید و نماز را برپا دارید و زکات را بپردازید، سپس جز اندکی از شما روی گرداندید و شما روی‌گردانید.	83
وَاِذْ اَخَذْنَا مِيْثَاقَكُمْ لَا تَسْفِكُوْنَ دِمَاۤءَكُمْ وَلَا تُخْرِجُوْنَ اَنْفُسَكُمْ مِّنْ دِيَارِكُمْ ثُمَّ اَقْرَرْتُمْ وَاَنْتُمْ تَشْهَدُوْنَ	و هنگامی که از شما پیمان گرفتیم که خون یکدیگر را نریزید و یکدیگر را از دیارتان بیرون نکنید، سپس اقرار کردید و گواهی دادید.	84
ثُمَّ اَنْتُمْ هٰٓؤُلَاۤءِ تَقْتُلُوْنَ اَنْفُسَكُمْ وَتُخْرِجُوْنَ فَرِيْقًا مِّنْكُمْ مِّنْ دِيَارِهِمْ تَظٰهَرُوْنَ عَلَيْهِمْ بِالْاِثْمِ وَالْعُدْوَانِ وَاِنْ يَّاْتُوْكُمْ اُسٰرٰى تُفٰدُوْهُمْ وَهُوَ مُحَرَّمٌ عَلَيْكُمْ اِخْرَاجُهُمْ اَفَتُؤْمِنُوْنَ بِبَعْضِ الْكِتٰبِ وَتَكْفُرُوْنَ بِبَعْضٍ فَمَا جَزَاۤءُ مَنْ يَّفْعَلُ ذٰلِكَ مِنْكُمْ اِلَّا خِزْيٌ فِى الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَيَوْمَ الْقِيٰمَةِ يُرَدُّوْنَ اِلٰٓى اَشَدِّ الْعَذَابِ وَمَا اللّٰهُ بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُوْنَ	سپس شما (بنی‌اسرائیل) یکدیگر را می‌کشید و گروهی از خودتان را از دیارشان بیرون می‌کنید و علیه آن‌ها در گناه و دشمنی یاری می‌کنید. و اگر به عنوان اسیر نزدتان آیند، آن‌ها را بازخرید می‌کنید، در حالی که بیرون کردنشان بر شما حرام بود. آیا به بخشی از کتاب ایمان دارید و به بخشی کفر می‌ورزید؟ پس جزای کسی که چنین کند جز خواری در زندگی دنیا چیست؟ و در روز قیامت به سوی سخت‌ترین عذاب بازگردانده می‌شوند. و خدا از آنچه می‌کنید غافل نیست.	85

اُولٰٓئِكَ الَّذِيْنَ اشْتَرَوُا الْحَيٰوةَ الدُّنْيَا بِالْاٰخِرَةِ فَلَا يُخَفَّفُ عَنْهُمُ الْعَذَابُ وَلَا هُمْ يُنْصَرُوْنَ	اینان کسانی هستند که زندگی دنیا را به جای آخرت خریدند، پس عذابشان سبک نمی‌شود و یاری نمی‌شوند.	86
وَلَقَدْ اٰتَيْنَا مُوْسَى الْكِتٰبَ وَقَفَّيْنَا مِنْ بَعْدِهٖ بِالرُّسُلِ وَاٰتَيْنَا عِيْسَى ابْنَ مَرْيَمَ الْبَيِّنٰتِ وَاَيَّدْنٰهُ بِرُوْحِ الْقُدُسِ اَفَكُلَّمَا جَاۤءَكُمْ رَسُوْلٌۢ بِمَا لَا تَهْوٰٓى اَنْفُسُكُمُ اسْتَكْبَرْتُمْ فَفَرِيْقًا كَذَّبْتُمْ وَفَرِيْقًا تَقْتُلُوْنَ	و ما به موسی کتاب دادیم و پس از او پیامبرانی فرستادیم و به عیسی پسر مریم نشانه‌های روشن دادیم و او را با روح‌القدس (جبرئیل) تقویت کردیم. آیا هرگاه پیامبری چیزی آورد که نفس شما نمی‌خواست، تکبر کردید، پس گروهی را تکذیب کردید و گروهی را کشتید؟	87
وَقَالُوْا قُلُوْبُنَا غُلْفٌ ۢ بَلْ لَّعَنَهُمُ اللّٰهُ بِكُفْرِهِمْ فَقَلِيْلًا مَّا يُؤْمِنُوْنَ	و گفتند: «دل‌هایمان بسته است.» خیر، خدا به خاطر کفرشان آن‌ها را لعنت کرده است، پس اندکی ایمان می‌آورند.	88
وَلَمَّا جَاۤءَهُمْ كِتٰبٌ مِّنْ عِنْدِ اللّٰهِ مُصَدِّقٌ لِّمَا مَعَهُمْ وَكَانُوْا مِنْ قَبْلُ يَسْتَفْتِحُوْنَ عَلَى الَّذِيْنَ كَفَرُوْا فَلَمَّا جَاۤءَهُمْ مَّا عَرَفُوْا كَفَرُوْا بِهٖ فَلَعْنَةُ اللّٰهِ عَلَى الْكٰفِرِيْنَ	و هنگامی که کتابی (قرآن) از سوی خدا به آن‌ها رسید که آنچه نزدشان بود را تصدیق می‌کرد، در حالی که پیش‌تر برای پیروزی بر کافران دعا می‌کردند، وقتی آنچه می‌شناختند به آن‌ها رسید، به آن کفر ورزیدند. پس لعنت خدا بر کافران باد.	89
بِئْسَمَا اشْتَرَوْا بِهٖٓ اَنْفُسَهُمْ اَنْ يَّكْفُرُوْا بِمَآ اَنْزَلَ اللّٰهُ بَغْيًا اَنْ يُّنَزِّلَ اللّٰهُ مِنْ فَضْلِهٖ عَلٰى مَنْ يَّشَاۤءُ مِنْ عِبَادِهٖ فَبَاۤءُوْ بِغَضَبٍ عَلٰى غَضَبٍ ۭ وَلِلْكٰفِرِيْنَ عَذَابٌ مُّهِيْنٌ	چه بد است آنچه خود را به آن فروختند، که به آنچه خدا نازل کرده کفر ورزیدند، از روی حسد که خدا از فضلش بر هرکه از بندگانش بخواهد نازل کند. پس خشم بر خشم برایشان به بار آمد. و برای کافران عذابی خوارکننده است.	90
وَاِذَا قِيْلَ لَهُمْ اٰمِنُوْا بِمَآ اَنْزَلَ اللّٰهُ قَالُوْا نُؤْمِنُ بِمَآ اُنْزِلَ عَلَيْنَا وَيَكْفُرُوْنَ بِمَا وَرَاۗءَهٗ وَهُوَ الْحَقُّ مُصَدِّقًا لِّمَا مَعَهُمْ ۭ قُلْ فَلِمَ تَقْتُلُوْنَ اَنْۢبِيَاۗءَ اللّٰهِ مِنْ قَبْلُ اِنْ كُنْتُمْ مُّؤْمِنِيْنَ	و هنگامی که به آن‌ها گفته می‌شود: «به آنچه خدا نازل کرده (قرآن) ایمان بیاورید»، می‌گویند: «ما به آنچه بر ما نازل شده ایمان داریم» و به آنچه پس از آن است کفر می‌ورزند، در حالی که آن حق است و آنچه نزدشان است را تصدیق می‌کند. بگو: «اگر مؤمن بودید، چرا پیش‌تر پیامبران خدا را کشتید؟»	91
وَلَقَدْ جَاۤءَكُمْ مُّوْسٰى بِالْبَيِّنٰتِ ثُمَّ اتَّخَذْتُمُ الْعِجْلَ مِنْۢ بَعْدِهٖ وَاَنْتُمْ ظٰلِمُوْنَ	و به راستی موسی با نشانه‌های روشن به سویتان آمد، سپس در غیاب او گوساله را (پرستیدید) و ظالم بودید.	92
وَاِذْ اَخَذْنَا مِيْثَاقَكُمْ وَرَفَعْنَا فَوْقَكُمُ الطُّوْرَ ۭ خُذُوْا مَآ اٰتَيْنٰكُمْ بِقُوَّةٍ وَّاسْمَعُوْا ۭ قَالُوْا سَمِعْنَا وَعَصَيْنَا ۤ وَاُشْرِبُوْا فِيْ قُلُوْبِهِمُ الْعِجْلَ بِكُفْرِهِمْ ۭ قُلْ بِئْسَمَا يَاْمُرُكُمْ بِهٖٓ اِيْمَانُكُمْ اِنْ كُنْتُمْ مُّؤْمِنِيْنَ	و هنگامی که از شما پیمان گرفتیم و کوه (سینا) را بالای سرتان برافراشتیم (و گفتیم): «آنچه به شما داده‌ایم محکم بگیرید و بشنوید.» گفتند: «شنیدیم و نافرمانی کردیم.» و به خاطر کفرشان، (عشق به) گوساله در دل‌هایشان نفوذ کرد. بگو: «اگر مؤمنید، ایمانتان چه بد چیزی به شما فرمان می‌دهد.»	93

قُلْ اِنْ كَانَتْ لَكُمُ الدَّارُ الْاٰخِرَةُ عِنْدَ اللّٰهِ خَالِصَةً مِّنْ دُوْنِ النَّاسِ فَتَمَنَّوُا الْمَوْتَ اِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ	بگو: «اگر سرای آخرت نزد خدا فقط برای شماست و نه برای دیگران، پس اگر راست می‌گویید، مرگ را آرزو کنید.»	**94**
وَلَنْ يَّتَمَنَّوْهُ اَبَدًا بِمَا قَدَّمَتْ اَيْدِيْهِمْ وَاللّٰهُ عَلِيْمٌۢ بِالظّٰلِمِيْنَ	اما به خاطر گناهانی که دست‌هایشان مرتکب شده، هرگز مرگ را آرزو نمی‌کنند. و خدا به ظالمان داناست.	**95**
وَلَتَجِدَنَّهُمْ اَحْرَصَ النَّاسِ عَلٰى حَيٰوةٍ وَمِنَ الَّذِيْنَ اَشْرَكُوْا يَوَدُّ اَحَدُهُمْ لَوْ يُعَمَّرُ اَلْفَ سَنَةٍ وَمَا هُوَ بِمُزَحْزِحِهٖ مِنَ الْعَذَابِ اَنْ يُّعَمَّرَ وَاللّٰهُ بَصِيْرٌۢ بِمَا يَعْمَلُوْنَ	و به راستی آن‌ها (یهودیان) را آزمندترین مردم به زندگی (دنیا) می‌یابی، حتی بیش از مشرکان. هر یک از آن‌ها آرزو می‌کند که هزار سال عمر کند، اما عمر طولانی او را از عذاب دور نمی‌کند. و خدا به آنچه می‌کنند بیناست.	**96**
قُلْ مَنْ كَانَ عَدُوًّا لِّجِبْرِيْلَ فَاِنَّهٗ نَزَّلَهٗ عَلٰى قَلْبِكَ بِاِذْنِ اللّٰهِ مُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ وَهُدًى وَّبُشْرٰى لِلْمُؤْمِنِيْنَ	بگو: «هرکه دشمن جبرئیل باشد، (بداند که) اوست که (قرآن) را با اجازه خدا بر دلت نازل کرده، تصدیق‌کننده آنچه پیش از آن بوده و هدایت و مژده‌ای برای مؤمنان.»	**97**
مَنْ كَانَ عَدُوًّا لِّلّٰهِ وَمَلٰٓئِكَتِهٖ وَرُسُلِهٖ وَجِبْرِيْلَ وَمِيْكٰلَ فَاِنَّ اللّٰهَ عَدُوٌّ لِّلْكٰفِرِيْنَ	هرکه دشمن خدا، فرشتگانش، پیامبرانش، جبرئیل و میکائیل باشد، پس به راستی خدا دشمن کافران است.	**98**
وَلَقَدْ اَنْزَلْنَآ اِلَيْكَ اٰيٰتٍۢ بَيِّنٰتٍ وَمَا يَكْفُرُ بِهَآ اِلَّا الْفٰسِقُوْنَ	و ما آیات روشنی بر تو نازل کردیم و جز فاسقان کسی آن‌ها را انکار نمی‌کند.	**99**
اَوَكُلَّمَا عٰهَدُوْا عَهْدًا نَّبَذَهٗ فَرِيْقٌ مِّنْهُمْ بَلْ اَكْثَرُهُمْ لَا يُؤْمِنُوْنَ	و آیا هرگاه پیمانی بستند، گروهی از آن‌ها آن را شکستند؟ خیر، بیشترشان ایمان نمی‌آورند.	**100**
وَلَمَّا جَآءَهُمْ رَسُوْلٌ مِّنْ عِنْدِ اللّٰهِ مُصَدِّقٌ لِّمَا مَعَهُمْ نَبَذَ فَرِيْقٌ مِّنَ الَّذِيْنَ اُوْتُوا الْكِتٰبَ كِتٰبَ اللّٰهِ وَرَآءَ ظُهُوْرِهِمْ كَاَنَّهُمْ لَا يَعْلَمُوْنَ	و هنگامی که پیامبری (محمد) از سوی خدا به آن‌ها آمد که آنچه نزدشان بود را تصدیق می‌کرد، گروهی از اهل کتاب، کتاب خدا را پشت سر انداختند، گویی نمی‌دانند.	**101**

وَاتَّبَعُوْا مَا تَتْلُوا الشَّيٰطِيْنُ عَلٰى مُلْكِ سُلَيْمٰنَ ۚ وَمَا كَفَرَ سُلَيْمٰنُ وَلٰكِنَّ الشَّيٰطِيْنَ كَفَرُوْا يُعَلِّمُوْنَ النَّاسَ السِّحْرَ ۗ وَمَآ اُنْزِلَ عَلَى الْمَلَكَيْنِ بِبَابِلَ هَارُوْتَ وَمَارُوْتَ ۚ وَمَا يُعَلِّمٰنِ مِنْ اَحَدٍ حَتّٰى يَقُوْلَآ اِنَّمَا نَحْنُ فِتْنَةٌ فَلَا تَكْفُرْ ۗ فَيَتَعَلَّمُوْنَ مِنْهُمَا مَا يُفَرِّقُوْنَ بِهٖ بَيْنَ الْمَرْءِ وَزَوْجِهٖ ۚ وَمَا هُمْ بِضَآرِّيْنَ بِهٖ مِنْ اَحَدٍ اِلَّا بِاِذْنِ اللّٰهِ ۗ وَيَتَعَلَّمُوْنَ مَا يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنْفَعُهُمْ ۗ وَلَقَدْ عَلِمُوْا لَمَنِ اشْتَرٰىهُ مَا لَهٗ فِى الْاٰخِرَةِ مِنْ خَلَاقٍ ۗ وَلَبِئْسَ مَا شَرَوْا بِهٖٓ اَنْفُسَهُمْ ۗ لَوْ كَانُوْا يَعْلَمُوْنَ	و آنچه شیاطین در دوران پادشاهی سلیمان می‌خواندند را پیروی کردند. سلیمان کافر نشد، اما شیاطین کافر شدند و به مردم سحر آموختند و آنچه بر دو فرشته در بابل، هاروت و ماروت، نازل شده بود. آن دو (فرشته) به کسی چیزی نمی‌آموختند مگر اینکه می‌گفتند: «ما فقط آزمایشی هستیم، پس کافر نشو.» اما آن‌ها از آن دو چیزی می‌آموختند که با آن میان زن و شوهر جدایی می‌انداختند. اما جز با اجازه خدا به کسی زیان نمی‌رساندند. و چیزی می‌آموختند که به آن‌ها زیان می‌رساند و سودی نداشت. و می‌دانستند که هرکه آن را بخرد، در آخرت بهره‌ای ندارد. چه بد است آنچه خود را به آن فروختند، اگر می‌دانستند.	102
وَلَوْ اَنَّهُمْ اٰمَنُوْا وَاتَّقَوْا لَمَثُوْبَةٌ مِّنْ عِنْدِ اللّٰهِ خَيْرٌ ۗ لَوْ كَانُوْا يَعْلَمُوْنَ	و اگر ایمان می‌آوردند و پرهیزگاری می‌کردند، پاداشی از خدا برایشان بهتر بود، اگر می‌دانستند.	103
يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تَقُوْلُوْا رَاعِنَا وَقُوْلُوا انْظُرْنَا وَاسْمَعُوْا ۗ وَلِلْكٰفِرِيْنَ عَذَابٌ اَلِيْمٌ	ای مؤمنان! نگویید «راعنا»، بلکه بگویید «انظرنا» و گوش دهید. و برای کافران عذابی دردناک است.	104
مَا يَوَدُّ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا مِنْ اَهْلِ الْكِتٰبِ وَلَا الْمُشْرِكِيْنَ اَنْ يُّنَزَّلَ عَلَيْكُمْ مِّنْ خَيْرٍ مِّنْ رَّبِّكُمْ ۗ وَاللّٰهُ يَخْتَصُّ بِرَحْمَتِهٖ مَنْ يَّشَآءُ ۗ وَاللّٰهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيْمِ	کافران از اهل کتاب و مشرکان نمی‌خواهند که خیری از پروردگارتان بر شما نازل شود. اما خدا رحمتش را به هرکه بخواهد اختصاص می‌دهد. و خدا صاحب فضل بزرگ است.	105
مَا نَنْسَخْ مِنْ اٰيَةٍ اَوْ نُنْسِهَا نَاْتِ بِخَيْرٍ مِّنْهَآ اَوْ مِثْلِهَا ۗ اَلَمْ تَعْلَمْ اَنَّ اللّٰهَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ	هر آیه‌ای که منسوخ کنیم یا از یاد ببریم، بهتر از آن یا مانندش را می‌آوریم. آیا نمی‌دانی که خدا بر هر چیزی تواناست؟	106
اَلَمْ تَعْلَمْ اَنَّ اللّٰهَ لَهٗ مُلْكُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ ۗ وَمَا لَكُمْ مِّنْ دُوْنِ اللّٰهِ مِنْ وَّلِيٍّ وَّلَا نَصِيْرٍ	آیا نمی‌دانی که پادشاهی آسمان‌ها و زمین از آن خداست؟ و جز خدا برایتان هیچ سرپرست و یاوری نیست.	107
اَمْ تُرِيْدُوْنَ اَنْ تَسْـَٔلُوْا رَسُوْلَكُمْ كَمَا سُئِلَ مُوْسٰى مِنْ قَبْلُ ۗ وَمَنْ يَّتَبَدَّلِ الْكُفْرَ بِالْاِيْمَانِ فَقَدْ ضَلَّ سَوَآءَ السَّبِيْلِ	آیا می‌خواهید از پیامبرتان (محمد) همان‌گونه که از موسی درخواست شد، درخواست کنید؟ هرکه ایمان را با کفر عوض کند، از راه راست گمراه شده است.	108

وَدَّ كَثِيْرٌ مِّنْ اَهْلِ الْكِتٰبِ لَوْ يَرُدُّوْنَكُمْ مِّنْۢ بَعْدِ اِيْمَانِكُمْ كُفَّارًا حَسَدًا مِّنْ عِنْدِ اَنْفُسِهِمْ مِّنْۢ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمُ الْحَقُّ ۚ فَاعْفُوْا وَاصْفَحُوْا حَتّٰى يَاْتِيَ اللّٰهُ بِاَمْرِهٖ ۗ اِنَّ اللّٰهَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ	بسیاری از اهل کتاب آرزو می‌کنند که پس از ایمانتان شما را به کفر بازگردانند، به خاطر حسدی که در دل دارند، پس از آنکه حقیقت برایشان روشن شد. پس ببخشید و چشم‌پوشی کنید تا خدا فرمانش را بیاورد. به راستی خدا بر هر چیزی تواناست.	109
وَاَقِيْمُوا الصَّلٰوةَ وَاٰتُوا الزَّكٰوةَ ۗ وَمَا تُقَدِّمُوْا لِاَنْفُسِكُمْ مِّنْ خَيْرٍ تَجِدُوْهُ عِنْدَ اللّٰهِ ۗ اِنَّ اللّٰهَ بِمَا تَعْمَلُوْنَ بَصِيْرٌ	و نماز را برپا دارید و زکات را بپردازید. و هر خیری که برای خود پیش فرستید، آن را نزد خدا خواهید یافت. به راستی خدا به آنچه می‌کنید بیناست.	110
وَقَالُوْا لَنْ يَّدْخُلَ الْجَنَّةَ اِلَّا مَنْ كَانَ هُوْدًا اَوْ نَصٰرٰى ۗ تِلْكَ اَمَانِيُّهُمْ ۗ قُلْ هَاتُوْا بُرْهَانَكُمْ اِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ	و گفتند: «جز یهودیان یا مسیحیان کسی وارد بهشت نمی‌شود.» این آرزوی آن‌هاست. بگو: «اگر راست می‌گویید، دلیلتان را بیاورید.»	111
بَلٰى مَنْ اَسْلَمَ وَجْهَهٗ لِلّٰهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ فَلَهٗۤ اَجْرُهٗ عِنْدَ رَبِّهٖ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُوْنَ	آری، هرکه چهره‌اش را به خدا تسلیم کند و نیکوکار باشد، پاداشش نزد پروردگارش است و نه ترسی بر اوست و نه اندوهگین می‌شود.	112
وَقَالَتِ الْيَهُوْدُ لَيْسَتِ النَّصٰرٰى عَلٰى شَيْءٍ وَّقَالَتِ النَّصٰرٰى لَيْسَتِ الْيَهُوْدُ عَلٰى شَيْءٍ وَّهُمْ يَتْلُوْنَ الْكِتٰبَ ۗ كَذٰلِكَ قَالَ الَّذِيْنَ لَا يَعْلَمُوْنَ مِثْلَ قَوْلِهِمْ ۚ فَاللّٰهُ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ فِيْمَا كَانُوْا فِيْهِ يَخْتَلِفُوْنَ	و یهودیان گفتند: «مسیحیان بر چیزی نیستند»، و مسیحیان گفتند: «یهودیان بر چیزی نیستند»، در حالی که کتاب (خدا) را می‌خوانند. نادانان نیز سخنی مانند سخن آن‌ها گفتند. پس خدا در روز قیامت درباره آنچه اختلاف داشتند داوری خواهد کرد.	113
وَمَنْ اَظْلَمُ مِمَّنْ مَّنَعَ مَسٰجِدَ اللّٰهِ اَنْ يُّذْكَرَ فِيْهَا اسْمُهٗ وَسَعٰى فِيْ خَرَابِهَا ۗ اُولٰٓئِكَ مَا كَانَ لَهُمْ اَنْ يَّدْخُلُوْهَاۤ اِلَّا خَآئِفِيْنَ ۗ لَهُمْ فِي الدُّنْيَا خِزْيٌ وَّلَهُمْ فِي الْاٰخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيْمٌ	و کیست ظالم‌تر از کسی که در مساجد خدا مانع ذکر نام او شود و برای ویرانی آن‌ها بکوشد؟ آنان جز با ترس نباید وارد آن‌ها شوند. برایشان در دنیا خواری و در آخرت عذابی بزرگ است.	114
وَلِلّٰهِ الْمَشْرِقُ وَالْمَغْرِبُ ۚ فَاَيْنَمَا تُوَلُّوْا فَثَمَّ وَجْهُ اللّٰهِ ۗ اِنَّ اللّٰهَ وَاسِعٌ عَلِيْمٌ	و شرق و غرب از آن خداست. به هر سو رو کنید، آنجا وجه خداست. به راستی خدا بسیار فراگیر و داناست.	115
وَقَالُوا اتَّخَذَ اللّٰهُ وَلَدًا سُبْحٰنَهٗ ۗ بَلْ لَّهٗ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ ۗ كُلٌّ لَّهٗ قٰنِتُوْنَ	و گفتند: «خدا فرزندی گرفته است.» او را تسبیح می‌کنیم. خیر، آنچه در آسمان‌ها و زمین است از آن اوست. همه فرمانبردار اویند.	116
بَدِيْعُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ ۗ وَاِذَا قَضٰۤى اَمْرًا فَاِنَّمَا يَقُوْلُ لَهٗ كُنْ فَيَكُوْنُ	(او) پدیدآورنده آسمان‌ها و زمین است. هنگامی که چیزی را اراده کند، تنها به آن می‌گوید: «باش»، پس می‌شود.	117

وَقَالَ الَّذِيْنَ لَا يَعْلَمُوْنَ لَوْلَا يُكَلِّمُنَا اللّٰهُ اَوْ تَاْتِيْنَآ اٰيَةٌ ۗ كَذٰلِكَ قَالَ الَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِهِمْ مِّثْلَ قَوْلِهِمْ ۘ تَشَابَهَتْ قُلُوْبُهُمْ ۗ قَدْ بَيَّنَّا الْاٰيٰتِ لِقَوْمٍ يُّوْقِنُوْنَ	و نادانان گفتند: «چرا خدا با ما سخن نمی‌گوید یا نشانه‌ای برایمان نمی‌آید؟» پیشینیانشان نیز مانند این سخن گفتند. دل‌هایشان مشابه است. ما نشانه‌ها را برای کسانی که یقین دارند روشن کرده‌ایم.	118
اِنَّآ اَرْسَلْنٰكَ بِالْحَقِّ بَشِيْرًا وَّنَذِيْرًا ۙ وَّلَا تُسْـَٔلُ عَنْ اَصْحٰبِ الْجَحِيْمِ	ما تو (محمد) را با حق به عنوان مژده‌دهنده و هشداردهنده فرستادیم و تو از اهل آتش بازخواست نمی‌شوی.	119
وَلَنْ تَرْضٰى عَنْكَ الْيَهُوْدُ وَلَا النَّصٰرٰى حَتّٰى تَتَّبِعَ مِلَّتَهُمْ ۗ قُلْ اِنَّ هُدَى اللّٰهِ هُوَ الْهُدٰى ۗ وَلَىِٕنِ اتَّبَعْتَ اَهْوَاۤءَهُمْ بَعْدَ الَّذِيْ جَاۤءَكَ مِنَ الْعِلْمِ ۙ مَا لَكَ مِنَ اللّٰهِ مِنْ وَّلِيٍّ وَّلَا نَصِيْرٍ	و هرگز یهودیان و مسیحیان از تو راضی نمی‌شوند تا وقتی که از آیینشان پیروی کنی. بگو: «هدایت خدا، همان هدایت است.» و اگر پس از دانشی که به تو رسیده از خواسته‌هایشان پیروی کنی، از خدا هیچ سرپرست و یاوری نداری.	120
اَلَّذِيْنَ اٰتَيْنٰهُمُ الْكِتٰبَ يَتْلُوْنَهٗ حَقَّ تِلَاوَتِهٖ ۗ اُولٰٓئِكَ يُؤْمِنُوْنَ بِهٖ ۗ وَمَنْ يَّكْفُرْ بِهٖ فَاُولٰٓئِكَ هُمُ الْخٰسِرُوْنَ	کسانی که کتاب را به آن‌ها داده‌ایم، آن را چنان‌که شایسته است می‌خوانند، اینان به آن ایمان دارند. و هرکه به آن کفر ورزد، زیان‌دیدگانند.	121
يٰبَنِيْٓ اِسْرَاۤءِيْلَ اذْكُرُوْا نِعْمَتِيَ الَّتِيْٓ اَنْعَمْتُ عَلَيْكُمْ وَاَنِّيْ فَضَّلْتُكُمْ عَلَى الْعٰلَمِيْنَ	ای بنی‌اسرائیل! نعمت‌هایی که به شما ارزانی داشتم و اینکه شما را بر جهانیان برتری دادم به یاد آورید.	122
وَاتَّقُوْا يَوْمًا لَّا تَجْزِيْ نَفْسٌ عَنْ نَّفْسٍ شَيْـًٔا وَّلَا يُقْبَلُ مِنْهَا عَدْلٌ وَّلَا تَنْفَعُهَا شَفَاعَةٌ وَّلَا هُمْ يُنْصَرُوْنَ	و از روزی بترسید که هیچ‌کس به جای دیگری چیزی را جبران نمی‌کند، نه فدیه‌ای پذیرفته می‌شود، نه شفاعتی سود می‌دهد و نه یاری می‌شوند.	123
وَاِذِ ابْتَلٰٓى اِبْرٰهٖمَ رَبُّهٗ بِكَلِمٰتٍ فَاَتَمَّهُنَّ ۗ قَالَ اِنِّيْ جَاعِلُكَ لِلنَّاسِ اِمَامًا ۗ قَالَ وَمِنْ ذُرِّيَّتِيْ ۗ قَالَ لَا يَنَالُ عَهْدِى الظّٰلِمِيْنَ	و هنگامی که پروردگار ابراهیم او را با کلماتی آزمود و او آن‌ها را به کمال رساند، (خدا) فرمود: «من تو را برای مردم پیشوا قرار می‌دهم.» گفت: «و از فرزندانم؟» فرمود: «پیمان من به ظالمان نمی‌رسد.»	124
وَاِذْ جَعَلْنَا الْبَيْتَ مَثَابَةً لِّلنَّاسِ وَاَمْنًا ۗ وَاتَّخِذُوْا مِنْ مَّقَامِ اِبْرٰهٖمَ مُصَلًّى ۗ وَعَهِدْنَآ اِلٰٓى اِبْرٰهٖمَ وَاِسْمٰعِيْلَ اَنْ طَهِّرَا بَيْتِيَ لِلطَّاۤئِفِيْنَ وَالْعٰكِفِيْنَ وَالرُّكَّعِ السُّجُوْدِ	و هنگامی که خانه (کعبه) را محل اجتماع و جای امن برای مردم قرار دادیم و (گفتیم): «مقام ابراهیم را محل نماز قرار دهید.» و به ابراهیم و اسماعیل فرمان دادیم که خانه‌ام را برای طواف‌کنندگان، معتکفان، رکوع‌کنندگان و سجده‌کنندگان پاکیزه کنید.	125
وَاِذْ قَالَ اِبْرٰهٖمُ رَبِّ اجْعَلْ هٰذَا بَلَدًا اٰمِنًا وَّارْزُقْ اَهْلَهٗ مِنَ الثَّمَرٰتِ مَنْ اٰمَنَ مِنْهُمْ بِاللّٰهِ وَالْيَوْمِ الْاٰخِرِ ۗ قَالَ وَمَنْ كَفَرَ فَاُمَتِّعُهٗ قَلِيْلًا ثُمَّ اَضْطَرُّهٗٓ اِلٰى عَذَابِ النَّارِ ۗ وَبِئْسَ الْمَصِيْرُ	و هنگامی که ابراهیم گفت: «پروردگارا، این را شهری امن قرار ده و ساکنانش را که به خدا و روز آخر ایمان دارند از میوه‌ها روزی ده.» فرمود: «و هرکه کفر ورزد، او را اندکی بهره‌مند می‌کنم، سپس به سوی عذاب آتش می‌کشانم و چه بد مقصدی است.»	126

وَاِذْ يَرْفَعُ اِبْرٰهٖمُ الْقَوَاعِدَ مِنَ الْبَيْتِ وَاِسْمٰعِيْلُ رَبَّنَا تَقَبَّلْ مِنَّا اِنَّكَ اَنْتَ السَّمِيْعُ الْعَلِيْمُ	و هنگامی که ابراهیم با اسماعیل پایه‌های خانه (کعبه) را بالا می‌برد، (گفتند): «پروردگار ما، از ما بپذیر. به راستی تو شنوای دانایی.»	127
رَبَّنَا وَاجْعَلْنَا مُسْلِمَيْنِ لَكَ وَمِنْ ذُرِّيَّتِنَآ اُمَّةً مُّسْلِمَةً لَّكَ وَاَرِنَا مَنَاسِكَنَا وَتُبْ عَلَيْنَا اِنَّكَ اَنْتَ التَّوَّابُ الرَّحِيْمُ	«پروردگار ما، ما و فرزندانمان را امتی تسلیم تو قرار ده و راه‌های عبادتمان را به ما نشان ده و توبه‌مان را بپذیر. به راستی تو بسیار توبه‌پذیر و مهربانی.»	128
رَبَّنَا وَابْعَثْ فِيْهِمْ رَسُوْلًا مِّنْهُمْ يَتْلُوْا عَلَيْهِمْ اٰيٰتِكَ وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتٰبَ وَالْحِكْمَةَ وَيُزَكِّيْهِمْ اِنَّكَ اَنْتَ الْعَزِيْزُ الْحَكِيْمُ	«پروردگار ما، از میانشان پیامبری از خودشان برانگیز که آیاتت را بر آن‌ها بخواند و کتاب و حکمت به آن‌ها بیاموزد و آن‌ها را پاکیزه کند. به راستی تو توانای حکیمی.»	129
وَمَنْ يَّرْغَبُ عَنْ مِّلَّةِ اِبْرٰهٖمَ اِلَّا مَنْ سَفِهَ نَفْسَه وَلَقَدِ اصْطَفَيْنٰهُ فِى الدُّنْيَا وَاِنَّه فِى الْاٰخِرَةِ لَمِنَ الصّٰلِحِيْنَ	و جز کسی که خود را نادان کند، چه کسی از آیین ابراهیم روی می‌گرداند؟ ما او را در دنیا برگزیدیم و در آخرت از صالحان است.	130
اِذْ قَالَ لَه رَبُّه اَسْلِمْ قَالَ اَسْلَمْتُ لِرَبِّ الْعٰلَمِيْنَ	هنگامی که پروردگارش به او فرمود: «تسلیم شو»، گفت: «به پروردگار جهانیان تسلیم شدم.»	131
وَوَصّٰى بِهَآ اِبْرٰهٖمُ بَنِيْهِ وَيَعْقُوْبُ يٰبَنِىَّ اِنَّ اللّٰهَ اصْطَفٰى لَكُمُ الدِّيْنَ فَلَا تَمُوْتُنَّ اِلَّا وَاَنْتُمْ مُّسْلِمُوْنَ	و ابراهیم آن را به فرزندانش وصیت کرد و همچنین یعقوب: «ای فرزندانم! خدا این دین را برایتان برگزید، پس جز در حال تسلیم (به خدا) نمیرید.»	132
اَمْ كُنْتُمْ شُهَدَاءَ اِذْ حَضَرَ يَعْقُوْبَ الْمَوْتُ اِذْ قَالَ لِبَنِيْهِ مَا تَعْبُدُوْنَ مِنْ بَعْدِيْ قَالُوْا نَعْبُدُ اِلٰهَكَ وَاِلٰهَ اٰبَآئِكَ اِبْرٰهٖمَ وَاِسْمٰعِيْلَ وَاِسْحٰقَ اِلٰهًا وَّاحِدًا وَنَحْنُ لَه مُسْلِمُوْنَ	آیا حضور داشتید وقتی مرگ یعقوب را در بر گرفت و به فرزندانش گفت: «پس از من چه می‌پرستید؟» گفتند: «پروردگار تو و پروردگار پدرانت، ابراهیم، اسماعیل و اسحاق را می‌پرستیم، خدای یکتا، و ما تسلیم او هستیم.»	133
تِلْكَ اُمَّةٌ قَدْ خَلَتْ لَهَا مَا كَسَبَتْ وَلَكُمْ مَّا كَسَبْتُمْ وَلَا تُسْـَٔلُوْنَ عَمَّا كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ	آن امتی بود که درگذشت. آنچه کسب کردند برایشان و آنچه شما کسب کنید برای شماست. و از آنچه آن‌ها کردند بازخواست نمی‌شوید.	134
وَقَالُوْا كُوْنُوْا هُوْدًا اَوْ نَصٰرٰى تَهْتَدُوْا قُلْ بَلْ مِلَّةَ اِبْرٰهٖمَ حَنِيْفًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِيْنَ	و گفتند: «یهودی یا مسیحی شوید تا هدایت یابید.» بگو: «خیر، آیین ابراهیم، حنیف، که از مشرکان نبود.»	135
قُوْلُوْٓا اٰمَنَّا بِاللّٰهِ وَمَآ اُنْزِلَ اِلَيْنَا وَمَآ اُنْزِلَ اِلٰٓى اِبْرٰهٖمَ وَاِسْمٰعِيْلَ وَاِسْحٰقَ وَيَعْقُوْبَ وَالْاَسْبَاطِ وَمَآ اُوْتِىَ مُوْسٰى وَعِيْسٰى وَمَآ اُوْتِىَ النَّبِيُّوْنَ مِنْ رَّبِّهِمْ لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ اَحَدٍ مِّنْهُمْ وَنَحْنُ لَه مُسْلِمُوْنَ	بگویید: «ما به خدا و آنچه بر ما نازل شده و آنچه بر ابراهیم، اسماعیل، اسحاق، یعقوب و اسباط نازل شده و آنچه به موسی و عیسی و پیامبران از پروردگارشان داده شده ایمان داریم. میان هیچ‌یک از آن‌ها فرق نمی‌گذاریم و ما تسلیم او هستیم.»	136

فَاِنْ اٰمَنُوْا بِمِثْلِ مَآ اٰمَنْتُمْ بِهٖ فَقَدِ اهْتَدَوْا وَاِنْ تَوَلَّوْا فَاِنَّمَا هُمْ فِيْ شِقَاقٍ فَسَيَكْفِيْكَهُمُ اللّٰهُ وَهُوَ السَّمِيْعُ الْعَلِيْمُ	پس اگر آن‌ها به آنچه شما ایمان آورده‌اید ایمان آوردند، هدایت یافته‌اند. اما اگر روی گرداندند، در ستیزند. پس خدا تو را (محمد) در برابر آن‌ها بس است و او شنوای داناست.	137
صِبْغَةَ اللّٰهِ وَمَنْ اَحْسَنُ مِنَ اللّٰهِ صِبْغَةً وَّنَحْنُ لَهٗ عٰبِدُوْنَ	رنگ خدا (را داریم). و چه کسی از خدا رنگ بهتری دارد؟ و ما او را می‌پرستیم.	138
قُلْ اَتُحَاۤجُّوْنَنَا فِى اللّٰهِ وَهُوَ رَبُّنَا وَرَبُّكُمْ وَلَنَآ اَعْمَالُنَا وَلَكُمْ اَعْمَالُكُمْ وَنَحْنُ لَهٗ مُخْلِصُوْنَ	بگو: «آیا با ما درباره خدا مجادله می‌کنید، در حالی که او پروردگار ما و شماست؟ اعمال ما برای ماست و اعمال شما برای شماست و ما برای او خالصیم.»	139
اَمْ تَقُوْلُوْنَ اِنَّ اِبْرٰهٖمَ وَاِسْمٰعِيْلَ وَاِسْحٰقَ وَيَعْقُوْبَ وَالْاَسْبَاطَ كَانُوْا هُوْدًا اَوْ نَصٰرٰى قُلْ ءَاَنْتُمْ اَعْلَمُ اَمِ اللّٰهُ وَمَنْ اَظْلَمُ مِمَّنْ كَتَمَ شَهَادَةً عِنْدَهٗ مِنَ اللّٰهِ وَمَا اللّٰهُ بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُوْنَ	یا می‌گویید: «ابراهیم، اسماعیل، اسحاق، یعقوب و اسباط یهودی یا مسیحی بودند؟» بگو: «شما داناترید یا خدا؟ و کیست ظالم‌تر از کسی که شهادتی را که از خدا نزد اوست پنهان کند؟» و خدا از آنچه می‌کنید غافل نیست.	140
تِلْكَ اُمَّةٌ قَدْ خَلَتْ لَهَا مَا كَسَبَتْ وَلَكُمْ مَّا كَسَبْتُمْ وَلَا تُسْـَٔلُوْنَ عَمَّا كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ	آن امتی بود که درگذشت. آنچه کسب کردند برایشان و آنچه شما کسب کنید برای شماست. و از آنچه آن‌ها کردند بازخواست نمی‌شوید.	141
سَيَقُوْلُ السُّفَهَاۤءُ مِنَ النَّاسِ مَا وَلّٰىهُمْ عَنْ قِبْلَتِهِمُ الَّتِيْ كَانُوْا عَلَيْهَا قُلْ لِّلّٰهِ الْمَشْرِقُ وَالْمَغْرِبُ يَهْدِيْ مَنْ يَّشَاۤءُ اِلٰى صِرَاطٍ مُّسْتَقِيْمٍ	نادانان از میان مردم می‌گویند: «چه چیزی آن‌ها (مسلمانان) را از قبله‌ای که بر آن بودند بازگرداند؟» بگو: «شرق و غرب از آن خداست؛ او هرکه را بخواهد به راه راست هدایت می‌کند.»	142
وَكَذٰلِكَ جَعَلْنٰكُمْ اُمَّةً وَّسَطًا لِّتَكُوْنُوْا شُهَدَاۤءَ عَلَى النَّاسِ وَيَكُوْنَ الرَّسُوْلُ عَلَيْكُمْ شَهِيْدًا وَمَا جَعَلْنَا الْقِبْلَةَ الَّتِيْ كُنْتَ عَلَيْهَاۤ اِلَّا لِنَعْلَمَ مَنْ يَّتَّبِعُ الرَّسُوْلَ مِمَّنْ يَّنْقَلِبُ عَلٰى عَقِبَيْهِ وَاِنْ كَانَتْ لَكَبِيْرَةً اِلَّا عَلَى الَّذِيْنَ هَدَى اللّٰهُ وَمَا كَانَ اللّٰهُ لِيُضِيْعَ اِيْمَانَكُمْ اِنَّ اللّٰهَ بِالنَّاسِ لَرَءُوْفٌ رَّحِيْمٌ	و این‌گونه شما را امتی میانه قرار دادیم تا بر مردم گواه باشید و پیامبر بر شما گواه باشد. و قبله‌ای که بر آن بودی جز برای آن قرار ندادیم که بدانیم چه کسی از پیامبر پیروی می‌کند و چه کسی روی برمی‌گرداند. و این برای جز کسانی که خدا هدایتشان کرده سنگین بود. و خدا ایمانتان را تباه نمی‌کند. به راستی خدا به مردم مهربان و رحیم است.	143

قَدْ نَرٰى تَقَلُّبَ وَجْهِكَ فِى السَّمَاۤءِ فَلَنُوَلِّيَنَّكَ قِبْلَةً تَرْضٰىهَا فَوَلِّ وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَحَيْثُ مَا كُنْتُمْ فَوَلُّوْا وُجُوْهَكُمْ شَطْرَه وَاِنَّ الَّذِيْنَ اُوْتُوا الْكِتٰبَ لَيَعْلَمُوْنَ اَنَّهُ الْحَقُّ مِنْ رَّبِّهِمْ وَمَا اللّٰهُ بِغَافِلٍ عَمَّا يَعْمَلُوْنَ	ما نگاه‌هایت (محمد) را به سوی آسمان می‌بینیم، پس تو را به سوی قبله‌ای که دوست داری بازمی‌گردانیم. پس رویت را به سوی مسجدالحرام کن و هر کجا بودید، رویتان را به سوی آن کنید. و اهل کتاب می‌دانند که این حق است از سوی پروردگارشان. و خدا از آنچه می‌کنند غافل نیست.	144
وَلَئِنْ اَتَيْتَ الَّذِيْنَ اُوْتُوا الْكِتٰبَ بِكُلِّ اٰيَةٍ مَّا تَبِعُوْا قِبْلَتَكَ وَمَاۤ اَنْتَ بِتَابِعٍ قِبْلَتَهُمْ وَمَا بَعْضُهُمْ بِتَابِعٍ قِبْلَةَ بَعْضٍ وَلَئِنِ اتَّبَعْتَ اَهْوَاۤءَهُمْ مِّنْۢ بَعْدِ مَاجَاۤءَكَ مِنَ الْعِلْمِ اِنَّكَ اِذًا لَّمِنَ الظّٰلِمِيْنَ	و اگر هر نشانه‌ای برای اهل کتاب بیاوری، از قبله‌ات پیروی نمی‌کنند و تو هم از قبله‌شان پیروی نمی‌کنی و برخی از آن‌ها از قبله برخی دیگر پیروی نمی‌کنند. و اگر پس از دانشی که به تو رسیده از خواسته‌هایشان پیروی کنی، از ظالمان خواهی بود.	145
اَلَّذِيْنَ اٰتَيْنٰهُمُ الْكِتٰبَ يَعْرِفُوْنَه كَمَا يَعْرِفُوْنَ اَبْنَاۤءَهُمْ وَاِنَّ فَرِيْقًا مِّنْهُمْ لَيَكْتُمُوْنَ الْحَقَّ وَهُمْ يَعْلَمُوْنَ	کسانی که به آن‌ها کتاب داده‌ایم، او (محمد) را مانند فرزندان خود می‌شناسند. اما گروهی از آن‌ها حقیقت را پنهان می‌کنند، در حالی که می‌دانند.	146
اَلْحَقُّ مِنْ رَّبِّكَ فَلَا تَكُوْنَنَّ مِنَ الْمُمْتَرِيْنَ	حق از پروردگارت است، پس هرگز از تردیدکنندگان مباش.	147
وَلِكُلٍّ وِّجْهَةٌ هُوَ مُوَلِّيْهَا فَاسْتَبِقُوا الْخَيْرٰتِ اَيْنَ مَا تَكُوْنُوْا يَاْتِ بِكُمُ اللّٰهُ جَمِيْعًا اِنَّ اللّٰهَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ	و هر امتی قبله‌ای دارد که به سوی آن رو می‌کند. پس در نیکی‌ها سبقت جویید. هر کجا باشید، خدا شما را گرد می‌آورد. به راستی خدا بر هر چیزی تواناست.	148
وَمِنْ حَيْثُ خَرَجْتَ فَوَلِّ وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَاِنَّه لَلْحَقُّ مِنْ رَّبِّكَ وَمَا اللّٰهُ بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُوْنَ	و از هر کجا بیرون آمدی (محمد)، رویت را به سوی مسجدالحرام کن. این حق است از سوی پروردگارت و خدا از آنچه می‌کنید غافل نیست.	149
وَمِنْ حَيْثُ خَرَجْتَ فَوَلِّ وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَحَيْثُ مَا كُنْتُمْ فَوَلُّوْا وُجُوْهَكُمْ شَطْرَه لِئَلَّا يَكُوْنَ لِلنَّاسِ عَلَيْكُمْ حُجَّةٌ اِلَّا الَّذِيْنَ ظَلَمُوْا مِنْهُمْ فَلَا تَخْشَوْهُمْ وَاخْشَوْنِيْ وَلِاُتِمَّ نِعْمَتِيْ عَلَيْكُمْ وَلَعَلَّكُمْ تَهْتَدُوْنَ	و از هر کجا بیرون آمدی، رویت را به سوی مسجدالحرام کن و هر کجا بودید، رویتان را به سوی آن کنید تا برای مردم جز ظالمانشان دلیلی علیه شما نباشد. از آن‌ها نترسید، از من بترسید تا نعمتم را بر شما کامل کنم و شاید هدایت یابید.	150
كَمَاۤ اَرْسَلْنَا فِيْكُمْ رَسُوْلًا مِّنْكُمْ يَتْلُوْا عَلَيْكُمْ اٰيٰتِنَا وَيُزَكِّيْكُمْ وَيُعَلِّمُكُمُ الْكِتٰبَ وَالْحِكْمَةَ وَيُعَلِّمُكُمْ مَّا لَمْ تَكُوْنُوْا تَعْلَمُوْنَ	چنان‌که پیامبری از خودتان برایتان فرستادیم که آیاتمان را بر شما می‌خواند و شما را پاکیزه می‌کند و کتاب و حکمت به شما می‌آموزد و آنچه نمی‌دانستید به شما می‌آموزد.	151

فَاذْكُرُوْنِيْٓ اَذْكُرْكُمْ وَاشْكُرُوْا لِيْ وَلَا تَكْفُرُوْنِ	پس مرا یاد کنید، من هم شما را یاد می‌کنم. و شکرم کنید و به من کفر نورزید.	152
يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوا اسْتَعِيْنُوْا بِالصَّبْرِ وَالصَّلٰوةِ اِنَّ اللّٰهَ مَعَ الصّٰبِرِيْنَ	ای مؤمنان! با صبر و نماز یاری جویید. به راستی خدا با صابران است.	153
وَلَا تَقُوْلُوْا لِمَنْ يُّقْتَلُ فِيْ سَبِيْلِ اللّٰهِ اَمْوَاتٌ بَلْ اَحْيَاۤءٌ وَّلٰكِنْ لَّا تَشْعُرُوْنَ	و به کسانی که در راه خدا کشته می‌شوند نگویید مرده‌اند. خیر، آن‌ها زنده‌اند، اما شما نمی‌فهمید.	154
وَلَنَبْلُوَنَّكُمْ بِشَيْءٍ مِّنَ الْخَوْفِ وَالْجُوْعِ وَنَقْصٍ مِّنَ الْاَمْوَالِ وَالْاَنْفُسِ وَالثَّمَرٰتِ وَبَشِّرِ الصّٰبِرِيْنَ	و شما را با اندکی ترس، گرسنگی، کاهش مال، جان‌ها و میوه‌ها می‌آزماییم. و به صابران مژده ده.	155
اَلَّذِيْنَ اِذَآ اَصَابَتْهُمْ مُّصِيْبَةٌ قَالُوْٓا اِنَّا لِلّٰهِ وَاِنَّآ اِلَيْهِ رٰجِعُوْنَ	(یعنی) کسانی که وقتی مصیبتی به آن‌ها می‌رسد، می‌گویند: «ما از آن خدا هستیم و به سوی او بازمی‌گردیم.»	156
اُولٰٓئِكَ عَلَيْهِمْ صَلَوٰتٌ مِّنْ رَّبِّهِمْ وَرَحْمَةٌ وَاُولٰٓئِكَ هُمُ الْمُهْتَدُوْنَ	آنان کسانی هستند که آمرزش و رحمت پروردگارشان بر آن‌هاست و آنان هدایت‌یافتگانند.	157
اِنَّ الصَّفَا وَالْمَرْوَةَ مِنْ شَعَاۤىِٕرِ اللّٰهِ فَمَنْ حَجَّ الْبَيْتَ اَوِ اعْتَمَرَ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِ اَنْ يَّطَّوَّفَ بِهِمَا وَمَنْ تَطَوَّعَ خَيْرًا فَاِنَّ اللّٰهَ شَاكِرٌ عَلِيْمٌ	به راستی صفا و مروه از شعائر خداست. پس هرکه به خانه (خدا) حج یا عمره کند، گناهی بر او نیست که میان آن دو سعی کند. و هرکه به میل خود نیکی کند، خدا شکرگزار و داناست.	158
اِنَّ الَّذِيْنَ يَكْتُمُوْنَ مَآ اَنْزَلْنَا مِنَ الْبَيِّنٰتِ وَالْهُدٰى مِنْۢ بَعْدِ مَا بَيَّنّٰهُ لِلنَّاسِ فِى الْكِتٰبِ اُولٰٓئِكَ يَلْعَنُهُمُ اللّٰهُ وَيَلْعَنُهُمُ اللّٰعِنُوْنَ	به راستی کسانی که آنچه را از نشانه‌ها و هدایت نازل کرده‌ایم پنهان می‌کنند، پس از آنکه آن را در کتاب برای مردم روشن کردیم، خدا آن‌ها را لعنت می‌کند و لعنت‌کنندگان نیز آن‌ها را لعنت می‌کنند.	159
اِلَّا الَّذِيْنَ تَابُوْا وَاَصْلَحُوْا وَبَيَّنُوْا فَاُولٰٓئِكَ اَتُوْبُ عَلَيْهِمْ وَاَنَا التَّوَّابُ الرَّحِيْمُ	مگر کسانی که توبه کردند و اصلاح نمودند و (حقیقت را) آشکار کردند، پس توبه‌شان را می‌پذیرم و من بسیار توبه‌پذیر و مهربانم.	160
اِنَّ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا وَمَاتُوْا وَهُمْ كُفَّارٌ اُولٰٓئِكَ عَلَيْهِمْ لَعْنَةُ اللّٰهِ وَالْمَلٰٓئِكَةِ وَالنَّاسِ اَجْمَعِيْنَ	به راستی کسانی که کفر ورزیدند و در حال کفر مردند، لعنت خدا، فرشتگان و همه مردم بر آن‌هاست.	161
خٰلِدِيْنَ فِيْهَا لَا يُخَفَّفُ عَنْهُمُ الْعَذَابُ وَلَا هُمْ يُنْظَرُوْنَ	در آن (لعنت) جاودانه‌اند، عذابشان سبک نمی‌شود و مهلتی به آن‌ها داده نمی‌شود.	162

وَاِلٰهُكُمْ اِلٰهٌ وَّاحِدٌ لَآ اِلٰهَ اِلَّا هُوَ الرَّحْمٰنُ الرَّحِيْمُ	و پروردگارتان خدای یکتاست، هیچ معبودی جز او نیست، بخشنده و مهربان.	163
اِنَّ فِيْ خَلْقِ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَاخْتِلَافِ الَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَالْفُلْكِ الَّتِيْ تَجْرِيْ فِي الْبَحْرِ بِمَا يَنْفَعُ النَّاسَ وَمَآ اَنْزَلَ اللّٰهُ مِنَ السَّمَاۤءِ مِنْ مَّاۤءٍ فَاَحْيَا بِهِ الْاَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَبَثَّ فِيْهَا مِنْ كُلِّ دَاۤبَّةٍ وَّتَصْرِيْفِ الرِّيٰحِ وَالسَّحَابِ الْمُسَخَّرِ بَيْنَ السَّمَاۤءِ وَالْاَرْضِ لَاٰيٰتٍ لِّقَوْمٍ يَّعْقِلُوْنَ	به راستی در آفرینش آسمان‌ها و زمین، آمدوشد شب و روز، کشتی‌هایی که در دریا با آنچه به مردم سود می‌رساند حرکت می‌کنند، آبی که خدا از آسمان فرو فرستاد و با آن زمین را پس از مرگش زنده کرد و هرگونه جنبنده‌ای که در آن پراکند و گردیدن بادها و ابرهایی که میان آسمان و زمین معلقند، نشانه‌هایی است برای کسانی که تعقل می‌کنند.	164
وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَّتَّخِذُ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ اَنْدَادًا يُّحِبُّوْنَهُمْ كَحُبِّ اللّٰهِ وَالَّذِيْنَ اٰمَنُوْۤا اَشَدُّ حُبًّا لِّلّٰهِ وَلَوْ يَرَى الَّذِيْنَ ظَلَمُوْۤا اِذْ يَرَوْنَ الْعَذَابَ اَنَّ الْقُوَّةَ لِلّٰهِ جَمِيْعًا وَّاَنَّ اللّٰهَ شَدِيْدُ الْعَذَابِ	و از میان مردم کسانی هستند که جز خدا شریکانی می‌گیرند و آن‌ها را مانند خدا دوست دارند. اما مؤمنان عشقشان به خدا شدیدتر است. و اگر ظالمان وقتی عذاب را ببینند، می‌دیدند که همه قدرت از آن خداست و خدا سخت عذاب می‌کند.	165
اِذْ تَبَرَّاَ الَّذِيْنَ اتُّبِعُوْا مِنَ الَّذِيْنَ اتَّبَعُوْا وَرَاَوُا الْعَذَابَ وَتَقَطَّعَتْ بِهِمُ الْاَسْبَابُ	(یعنی) هنگامی که کسانی که پیروی شدند از پیروانشان بیزاری جویند و عذاب را ببینند و همه پیوندهایشان گسسته شود.	166
وَقَالَ الَّذِيْنَ اتَّبَعُوْا لَوْ اَنَّ لَنَا كَرَّةً فَنَتَبَرَّاَ مِنْهُمْ كَمَا تَبَرَّءُوْا مِنَّا كَذٰلِكَ يُرِيْهِمُ اللّٰهُ اَعْمَالَهُمْ حَسَرٰتٍ عَلَيْهِمْ وَمَا هُمْ بِخٰرِجِيْنَ مِنَ النَّارِ	و پیروان بگویند: «اگر بازگشتی (به دنیا) داشتیم، از آن‌ها بیزاری می‌جستیم چنان‌که آن‌ها از ما بیزاری جستند.» این‌گونه خدا اعمالشان را به صورت حسرت به آن‌ها نشان می‌دهد و از آتش بیرون نمی‌آیند.	167
يٰۤاَيُّهَا النَّاسُ كُلُوْا مِمَّا فِي الْاَرْضِ حَلٰلًا طَيِّبًا وَّلَا تَتَّبِعُوْا خُطُوٰتِ الشَّيْطٰنِ اِنَّهٗ لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِيْنٌ	ای مردم! از آنچه در زمین حلال و پاکیزه است بخورید و از گام‌های شیطان پیروی نکنید. به راستی او برای شما دشمنی آشکار است.	168
اِنَّمَا يَاْمُرُكُمْ بِالسُّوْۤءِ وَالْفَحْشَاۤءِ وَاَنْ تَقُوْلُوْا عَلَى اللّٰهِ مَا لَا تَعْلَمُوْنَ	او جز به بدی و زشتی و گفتن آنچه درباره خدا نمی‌دانید به شما فرمان نمی‌دهد.	169
وَاِذَا قِيْلَ لَهُمُ اتَّبِعُوْا مَآ اَنْزَلَ اللّٰهُ قَالُوْا بَلْ نَتَّبِعُ مَآ اَلْفَيْنَا عَلَيْهِ اٰبَآءَنَا اَوَلَوْ كَانَ اٰبَآؤُهُمْ لَا يَعْقِلُوْنَ شَيْـًٔا وَّلَا يَهْتَدُوْنَ	و هنگامی که به آن‌ها گفته می‌شود: «از آنچه خدا نازل کرده پیروی کنید»، می‌گویند: «خیر، ما از آنچه پدرانمان را بر آن یافتیم پیروی می‌کنیم.» آیا حتی اگر پدرانشان چیزی نمی‌فهمیدند و هدایت نیافته بودند؟	170
وَمَثَلُ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا كَمَثَلِ الَّذِيْ يَنْعِقُ بِمَا لَا يَسْمَعُ اِلَّا دُعَاۤءً وَّنِدَاۤءً صُمٌّ بُكْمٌ عُمْيٌ فَهُمْ لَا يَعْقِلُوْنَ	مثال کسانی که کفر ورزیدند مانند کسی است که به چیزی که جز سر و صدا نمی‌فهمد فریاد می‌زند. کر، گنگ و کورند، پس تعقل نمی‌کنند.	171

يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا كُلُوْا مِنْ طَيِّبٰتِ مَا رَزَقْنٰكُمْ وَاشْكُرُوْا لِلّٰهِ اِنْ كُنْتُمْ اِيَّاهُ تَعْبُدُوْنَ	ای مؤمنان! از رزق پاکیزه‌ای که به شما داده‌ایم بخورید و اگر تنها او را می‌پرستید، خدا را شکر کنید.	172
اِنَّمَا حَرَّمَ عَلَيْكُمُ الْمَيْتَةَ وَالدَّمَ وَلَحْمَ الْخِنْزِيْرِ وَمَآ اُهِلَّ بِهٖ لِغَيْرِ اللّٰهِ فَمَنِ اضْطُرَّ غَيْرَ بَاغٍ وَّلَا عَادٍ فَلَآ اِثْمَ عَلَيْهِ اِنَّ اللّٰهَ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ	او بر شما تنها مردار، خون، گوشت خوک و آنچه به نام غیر خدا ذبح شده را حرام کرده است. اما هرکه ناچار شود، نه از روی میل و نه تجاوزگر، گناهی بر او نیست. به راستی خدا آمرزنده و مهربان است.	173
اِنَّ الَّذِيْنَ يَكْتُمُوْنَ مَآ اَنْزَلَ اللّٰهُ مِنَ الْكِتٰبِ وَيَشْتَرُوْنَ بِهٖ ثَمَنًا قَلِيْلًا اُولٰٓئِكَ مَا يَأْكُلُوْنَ فِيْ بُطُوْنِهِمْ اِلَّا النَّارَ وَلَا يُكَلِّمُهُمُ اللّٰهُ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ وَلَا يُزَكِّيْهِمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ اَلِيْمٌ	به راستی کسانی که آنچه خدا از کتاب نازل کرده پنهان می‌کنند و آن را به بهای ناچیز می‌فروشند، جز آتش به شکم‌هایشان فرو نمی‌برند و خدا در روز قیامت با آن‌ها سخن نمی‌گوید و پاکشان نمی‌کند و عذابی دردناک دارند.	174
اُولٰٓئِكَ الَّذِيْنَ اشْتَرَوُا الضَّلٰلَةَ بِالْهُدٰى وَالْعَذَابَ بِالْمَغْفِرَةِ فَمَآ اَصْبَرَهُمْ عَلَى النَّارِ	اینان کسانی هستند که گمراهی را به جای هدایت و عذاب را به جای آمرزش خریدند. چه بسیار بر آتش صبورند!	175
ذٰلِكَ بِاَنَّ اللّٰهَ نَزَّلَ الْكِتٰبَ بِالْحَقِّ وَاِنَّ الَّذِيْنَ اخْتَلَفُوْا فِي الْكِتٰبِ لَفِيْ شِقَاقٍ بَعِيْدٍ	این به آن سبب است که خدا کتاب را به حق نازل کرد و کسانی که در کتاب اختلاف کردند، در ستیزی بزرگ‌اند.	176
لَيْسَ الْبِرَّ اَنْ تُوَلُّوْا وُجُوْهَكُمْ قِبَلَ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ وَلٰكِنَّ الْبِرَّ مَنْ اٰمَنَ بِاللّٰهِ وَالْيَوْمِ الْاٰخِرِ وَالْمَلٰٓئِكَةِ وَالْكِتٰبِ وَالنَّبِيّٖنَ وَاٰتَى الْمَالَ عَلٰى حُبِّهٖ ذَوِي الْقُرْبٰى وَالْيَتٰمٰى وَالْمَسٰكِيْنَ وَابْنَ السَّبِيْلِ وَالسَّآئِلِيْنَ وَفِي الرِّقَابِ وَاَقَامَ الصَّلٰوةَ وَاٰتَى الزَّكٰوةَ وَالْمُوْفُوْنَ بِعَهْدِهِمْ اِذَا عٰهَدُوْا وَالصّٰبِرِيْنَ فِي الْبَاْسَآءِ وَالضَّرَّآءِ وَحِيْنَ الْبَاْسِ اُولٰٓئِكَ الَّذِيْنَ صَدَقُوْا وَاُولٰٓئِكَ هُمُ الْمُتَّقُوْنَ	نیکی آن نیست که رویتان را به سوی مشرق و مغرب کنید، بلکه نیکی (از آن) کسی است که به خدا، روز آخر، فرشتگان، کتاب و پیامبران ایمان آورد و مال را با وجود دوست داشتنش به خویشاوندان، یتیمان، مستمندان، درراه‌ماندگان، گدایان و برای آزاد کردن بردگان داد و نماز را برپا داشت و زکات را پرداخت و به پیمانش وفا کرد و در سختی، رنج و هنگام جنگ صبور بود. اینان راستگویانند و اینان پرهیزگارانند.	177
يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا كُتِبَ عَلَيْكُمُ الْقِصَاصُ فِي الْقَتْلَى اَلْحُرُّ بِالْحُرِّ وَالْعَبْدُ بِالْعَبْدِ وَالْاُنْثٰى بِالْاُنْثٰى فَمَنْ عُفِيَ لَهٗ مِنْ اَخِيْهِ شَيْءٌ فَاتِّبَاعٌ بِالْمَعْرُوْفِ وَاَدَآءٌ اِلَيْهِ بِاِحْسَانٍ ذٰلِكَ تَخْفِيْفٌ مِّنْ رَّبِّكُمْ وَرَحْمَةٌ فَمَنِ اعْتَدٰى بَعْدَ ذٰلِكَ فَلَهٗ عَذَابٌ اَلِيْمٌ	ای مؤمنان! قصاص در مورد کشتگان بر شما واجب شد: آزاد در برابر آزاد، برده در برابر برده، زن در برابر زن. اما هرکه از سوی برادرش (خانواده مقتول) بخشیده شود، باید به نیکی پیروی کند و دیه را به خوبی بپردازد. این تخفیفی از پروردگارتان و رحمتی است. پس هرکه پس از آن تجاوز کند، عذابی دردناک دارد.	178

وَلَكُمْ فِي الْقِصَاصِ حَيٰوةٌ يّٰاُولِي الْاَلْبَابِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُوْنَ	و در قصاص برای شما زندگی است، ای خردمندان، تا شاید پرهیزگار شوید.	179
كُتِبَ عَلَيْكُمْ اِذَا حَضَرَ اَحَدَكُمُ الْمَوْتُ اِنْ تَرَكَ خَيْرًا ِالْوَصِيَّةُ لِلْوَالِدَيْنِ وَالْاَقْرَبِيْنَ بِالْمَعْرُوْفِ حَقًّا عَلَى الْمُتَّقِيْنَ	بر شما واجب شد که هرگاه مرگ یکی از شما نزدیک شد، اگر مالی به جا گذاشت، برای پدر و مادر و خویشاوندان به نیکی وصیت کند. این وظیفه‌ای است بر پرهیزگاران.	180
فَمَنْ بَدَّلَه بَعْدَمَا سَمِعَه فَاِنَّمَآ اِثْمُه عَلَى الَّذِيْنَ يُبَدِّلُوْنَه اِنَّ اللّٰهَ سَمِيْعٌ عَلِيْمٌ	پس هرکه آن (وصیت) را پس از شنیدن تغییر دهد، گناهش بر کسانی است که آن را تغییر می‌دهند. به راستی خدا شنوای داناست.	181
فَمَنْ خَافَ مِنْ مُّوْصٍ جَنَفًا اَوْ اِثْمًا فَاَصْلَحَ بَيْنَهُمْ فَلَآ اِثْمَ عَلَيْهِ اِنَّ اللّٰهَ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ	اما اگر کسی از وصیت‌کننده انحراف یا گناهی بترسد و میان آن‌ها صلح برقرار کند، گناهی بر او نیست. به راستی خدا آمرزنده و مهربان است.	182
يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا كُتِبَ عَلَيْكُمُ الصِّيَامُ كَمَا كُتِبَ عَلَى الَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُوْنَ	ای مؤمنان! روزه بر شما واجب شد، چنان‌که بر پیشینیانتان واجب شده بود، تا شاید پرهیزگار شوید.	183
اَيَّامًا مَّعْدُوْدٰتٍ فَمَنْ كَانَ مِنْكُمْ مَّرِيْضًا اَوْ عَلٰى سَفَرٍ فَعِدَّةٌ مِّنْ اَيَّامٍ اُخَرَ وَعَلَى الَّذِيْنَ يُطِيْقُوْنَه فِدْيَةٌ طَعَامُ مِسْكِيْنٍ فَمَنْ تَطَوَّعَ خَيْرًا فَهُوَ خَيْرٌ لَّه وَاَنْ تَصُوْمُوْا خَيْرٌ لَّكُمْ اِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُوْنَ	(یعنی) روزهایی معدود. پس هرکه از شما بیمار یا در سفر باشد، (باید) به تعداد آن روزها در روزهای دیگر (روزه بگیرد). و بر کسانی که آن را دشوار می‌یابند، کفاره‌ای است: اطعام یک مستمند. اما هرکه به میل خود نیکی کند، برایش بهتر است و روزه‌تان برایتان بهتر است، اگر بدانید.	184
شَهْرُ رَمَضَانَ الَّذِيْٓ اُنْزِلَ فِيْهِ الْقُرْاٰنُ هُدًى لِّلنَّاسِ وَبَيِّنٰتٍ مِّنَ الْهُدٰى وَالْفُرْقَانِ فَمَنْ شَهِدَ مِنْكُمُ الشَّهْرَ فَلْيَصُمْهُ وَمَنْ كَانَ مَرِيْضًا اَوْ عَلٰى سَفَرٍ فَعِدَّةٌ مِّنْ اَيَّامٍ اُخَرَ يُرِيْدُ اللّٰهُ بِكُمُ الْيُسْرَ وَلَا يُرِيْدُ بِكُمُ الْعُسْرَ وَلِتُكْمِلُوا الْعِدَّةَ وَلِتُكَبِّرُوا اللّٰهَ عَلٰى مَا هَدٰىكُمْ وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُوْنَ	ماه رمضان ماهی است که در آن قرآن نازل شد، هدایتی برای مردم و نشانه‌های روشن از هدایت و فرقان. پس هرکه از شما این ماه را درک کرد، باید روزه بگیرد. و هرکه بیمار یا در سفر باشد، (باید) به تعداد آن روزها در روزهای دیگر (روزه بگیرد). خدا برایتان آسانی می‌خواهد و سختی نمی‌خواهد. و باید تعداد را کامل کنید و خدا را به خاطر هدایتش بزرگ بدارید، شاید شکرگزار باشید.	185
وَاِذَا سَاَلَكَ عِبَادِيْ عَنِّيْ فَاِنِّيْ قَرِيْبٌ اُجِيْبُ دَعْوَةَ الدَّاعِ اِذَا دَعَانِ فَلْيَسْتَجِيْبُوْا لِيْ وَلْيُؤْمِنُوْا بِيْ لَعَلَّهُمْ يَرْشُدُوْنَ	و هنگامی که بندگانم از تو درباره من بپرسند، من نزدیکم. دعای دعاکننده را هنگامی که مرا بخواند اجابت می‌کنم. پس باید دعوتم را بپذیرند و به من ایمان بیاورند تا شاید راه یابند.	186

اُحِلَّ لَكُمْ لَيْلَةَ الصِّيَامِ الرَّفَثُ اِلٰى نِسَآئِكُمْ هُنَّ لِبَاسٌ لَّكُمْ وَاَنْتُمْ لِبَاسٌ لَّهُنَّ عَلِمَ اللّٰهُ اَنَّكُمْ كُنْتُمْ تَخْتَانُوْنَ اَنْفُسَكُمْ فَتَابَ عَلَيْكُمْ وَعَفَا عَنْكُمْ فَالْـٰٔنَ بَاشِرُوْهُنَّ وَابْتَغُوْا مَا كَتَبَ اللّٰهُ لَكُمْ وَكُلُوْا وَاشْرَبُوْا حَتّٰى يَتَبَيَّنَ لَكُمُ الْخَيْطُ الْاَبْيَضُ مِنَ الْخَيْطِ الْاَسْوَدِ مِنَ الْفَجْرِ ثُمَّ اَتِمُّوا الصِّيَامَ اِلَى الَّيْلِ وَلَا تُبَاشِرُوْهُنَّ وَاَنْتُمْ عٰكِفُوْنَ فِى الْمَسٰجِدِ تِلْكَ حُدُوْدُ اللّٰهِ فَلَا تَقْرَبُوْهَا كَذٰلِكَ يُبَيِّنُ اللّٰهُ اٰيٰتِهٖ لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَّقُوْنَ	در شب‌های روزه بر شما حلال شد که با زنانتان آمیزش کنید. آن‌ها لباسی برای شما و شما لباسی برای آن‌هایید. خدا دانست که به خود خیانت می‌کردید، پس توبه‌تان را پذیرفت و شما را بخشید. اکنون با آن‌ها آمیزش کنید و آنچه خدا برایتان مقرر کرده بجویید. و بخورید و بیاشامید تا رشته سفید (فجر) از رشته سیاه (شب) برایتان آشکار شود. سپس روزه را تا شب کامل کنید. و هنگامی که در مساجد معتکفید، با آن‌ها آمیزش نکنید. این حدود خداست، به آن نزدیک نشوید. این‌گونه خدا آیاتش را برای مردم روشن می‌کند تا شاید پرهیزگار شوند.	187
وَلَا تَاْكُلُوْٓا اَمْوَالَكُمْ بَيْنَكُمْ بِالْبَاطِلِ وَتُدْلُوْا بِهَآ اِلَى الْحُكَّامِ لِتَاْكُلُوْا فَرِيْقًا مِّنْ اَمْوَالِ النَّاسِ بِالْاِثْمِ وَاَنْتُمْ تَعْلَمُوْنَ	و اموالتان را به باطل میان خود نخورید و آن را به سوی حاکمان نبرید تا بخشی از اموال مردم را به گناه بخورید، در حالی که می‌دانید.	188
يَسْـَٔلُوْنَكَ عَنِ الْاَهِلَّةِ قُلْ هِىَ مَوَاقِيْتُ لِلنَّاسِ وَالْحَجِّ وَلَيْسَ الْبِرُّ بِاَنْ تَاْتُوا الْبُيُوْتَ مِنْ ظُهُوْرِهَا وَلٰكِنَّ الْبِرَّ مَنِ اتَّقٰى وَاْتُوا الْبُيُوْتَ مِنْ اَبْوَابِهَا وَاتَّقُوا اللّٰهَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُوْنَ	از تو (محمد) درباره هلال‌ها می‌پرسند. بگو: «آن‌ها زمان‌بندی برای مردم و حج است.» و نیکی آن نیست که از پشت خانه‌ها وارد شوید، بلکه نیکی (از آن) کسی است که پرهیزگار است. از درهای خانه‌ها وارد شوید و از خدا پروا کنید تا شاید رستگار شوید.	189
وَقَاتِلُوْا فِىْ سَبِيْلِ اللّٰهِ الَّذِيْنَ يُقَاتِلُوْنَكُمْ وَلَا تَعْتَدُوْا اِنَّ اللّٰهَ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِيْنَ	و در راه خدا با کسانی که با شما می‌جنگند بجنگید، اما تجاوز نکنید. به راستی خدا تجاوزگران را دوست ندارد.	190
وَاقْتُلُوْهُمْ حَيْثُ ثَقِفْتُمُوْهُمْ وَاَخْرِجُوْهُمْ مِّنْ حَيْثُ اَخْرَجُوْكُمْ وَالْفِتْنَةُ اَشَدُّ مِنَ الْقَتْلِ وَلَا تُقٰتِلُوْهُمْ عِنْدَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ حَتّٰى يُقٰتِلُوْكُمْ فِيْهِ فَاِنْ قٰتَلُوْكُمْ فَاقْتُلُوْهُمْ كَذٰلِكَ جَزَآءُ الْكٰفِرِيْنَ	و آن‌ها را هر کجا یافتید بکشید و از جایی که شما را بیرون کردند، بیرونشان کنید. و فتنه از قتل بدتر است. و در مسجدالحرام با آن‌ها نجنگید، مگر آنکه با شما بجنگند. پس اگر با شما جنگیدند، آن‌ها را بکشید. این جزای کافران است.	191
فَاِنِ انْتَهَوْا فَاِنَّ اللّٰهَ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ	اما اگر باز ایستادند، خدا آمرزنده و مهربان است.	192
وَقٰتِلُوْهُمْ حَتّٰى لَا تَكُوْنَ فِتْنَةٌ وَّيَكُوْنَ الدِّيْنُ لِلّٰهِ فَاِنِ انْتَهَوْا فَلَا عُدْوَانَ اِلَّا عَلَى الظّٰلِمِيْنَ	و با آن‌ها بجنگید تا فتنه‌ای نماند و دین تنها برای خدا باشد. اگر باز ایستادند، جز بر ظالمان دشمنی نکنید.	193

اَلشَّهْرُ الْحَرَامُ بِالشَّهْرِ الْحَرَامِ وَالْحُرُمٰتُ قِصَاصٌ فَمَنِ اعْتَدٰى عَلَيْكُمْ فَاعْتَدُوْا عَلَيْهِ بِمِثْلِ مَا اعْتَدٰى عَلَيْكُمْ وَاتَّقُوا اللّٰهَ وَاعْلَمُوْٓا اَنَّ اللّٰهَ مَعَ الْمُتَّقِيْنَ	ماه حرام در برابر ماه حرام، و چیزهای محترم قصاص دارند. پس هرکه به شما تجاوز کرد، به همان اندازه که به شما تجاوز کرده به او تجاوز کنید. و از خدا پروا کنید و بدانید که خدا با پرهیزگاران است.	194
وَاَنْفِقُوْا فِيْ سَبِيْلِ اللّٰهِ وَلَا تُلْقُوْا بِاَيْدِيْكُمْ اِلَى التَّهْلُكَةِ وَاَحْسِنُوْا اِنَّ اللّٰهَ يُحِبُّ الْمُحْسِنِيْنَ	و در راه خدا انفاق کنید و خود را با دست خود به هلاکت نیندازید و نیکی کنید. به راستی خدا نیکوکاران را دوست دارد.	195
وَاَتِمُّوا الْحَجَّ وَالْعُمْرَةَ لِلّٰهِ فَاِنْ اُحْصِرْتُمْ فَمَا اسْتَيْسَرَ مِنَ الْهَدْيِ وَلَا تَحْلِقُوْا رُءُوْسَكُمْ حَتّٰى يَبْلُغَ الْهَدْيُ مَحِلَّهٗ فَمَنْ كَانَ مِنْكُمْ مَّرِيْضًا اَوْ بِهٖٓ اَذًى مِّنْ رَّاْسِهٖ فَفِدْيَةٌ مِّنْ صِيَامٍ اَوْ صَدَقَةٍ اَوْ نُسُكٍ فَاِذَآ اَمِنْتُمْ فَمَنْ تَمَتَّعَ بِالْعُمْرَةِ اِلَى الْحَجِّ فَمَا اسْتَيْسَرَ مِنَ الْهَدْيِ فَمَنْ لَّمْ يَجِدْ فَصِيَامُ ثَلٰثَةِ اَيَّامٍ فِي الْحَجِّ وَسَبْعَةٍ اِذَا رَجَعْتُمْ تِلْكَ عَشَرَةٌ كَامِلَةٌ ذٰلِكَ لِمَنْ لَّمْ يَكُنْ اَهْلُهٗ حَاضِرِي الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَاتَّقُوا اللّٰهَ وَاعْلَمُوْٓا اَنَّ اللّٰهَ شَدِيْدُ الْعِقَابِ	و حج و عمره را برای خدا کامل کنید. اما اگر محصور شدید، آنچه از قربانی آسان است (بدهید) و سرتان را نتراشید تا قربانی به محلش برسد. و اگر کسی از شما بیمار بود یا در سرش ناراحتی داشت (و سر تراشید)، باید کفاره‌ای بدهد: روزه، صدقه یا قربانی. و هنگامی که در امان بودید، هرکه پیش از حج عمره کرد، باید قربانی‌ای که آسان است بدهد. و اگر نیافت، سه روز در (ایام) حج و هفت روز پس از بازگشت روزه بگیرد. این در مجموع ده روز است. این برای کسی است که خانواده‌اش در مسجدالحرام نیست. و از خدا پروا کنید و بدانید که خدا سخت‌کیفر است.	196
اَلْحَجُّ اَشْهُرٌ مَّعْلُوْمٰتٌ فَمَنْ فَرَضَ فِيْهِنَّ الْحَجَّ فَلَا رَفَثَ وَلَا فُسُوْقَ وَلَا جِدَالَ فِي الْحَجِّ وَمَا تَفْعَلُوْا مِنْ خَيْرٍ يَّعْلَمْهُ اللّٰهُ وَتَزَوَّدُوْا فَاِنَّ خَيْرَ الزَّادِ التَّقْوٰى وَاتَّقُوْنِ يٰٓاُولِي الْاَلْبَابِ	حج در ماه‌های معین است. پس هرکه در این ماه‌ها حج را بر خود واجب کرد، نه آمیزش، نه گناه و نه جدال در حج (روا نیست). و هر خیر که کنید، خدا آن را می‌داند. و توشه برگیرید، که بهترین توشه تقواست. و از من پروا کنید، ای خردمندان.	197
لَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ اَنْ تَبْتَغُوْا فَضْلًا مِّنْ رَّبِّكُمْ فَاِذَآ اَفَضْتُمْ مِّنْ عَرَفٰتٍ فَاذْكُرُوا اللّٰهَ عِنْدَ الْمَشْعَرِ الْحَرَامِ وَاذْكُرُوْهُ كَمَا هَدٰىكُمْ وَاِنْ كُنْتُمْ مِّنْ قَبْلِهٖ لَمِنَ الضَّآلِّيْنَ	بر شما گناهی نیست که از فضل پروردگارتان بجویید. پس هنگامی که از عرفات روانه شدید، خدا را در مشعرالحرام یاد کنید و او را چنان‌که شما را هدایت کرده یاد کنید، گرچه پیش‌تر از گمراهان بودید.	198
ثُمَّ اَفِيْضُوْا مِنْ حَيْثُ اَفَاضَ النَّاسُ وَاسْتَغْفِرُوا اللّٰهَ اِنَّ اللّٰهَ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ	سپس از جایی که مردم روانه می‌شوند روانه شوید و از خدا آمرزش بخواهید. به راستی خدا آمرزنده و مهربان است.	199

فَاِذَا قَضَيْتُمْ مَّنَاسِكَكُمْ فَاذْكُرُوا اللّٰهَ كَذِكْرِكُمْ اٰبَاۤءَكُمْ اَوْ اَشَدَّ ذِكْرًا فَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَّقُوْلُ رَبَّنَاۤ اٰتِنَا فِى الدُّنْيَا وَمَا لَه فِى الْاٰخِرَةِ مِنْ خَلَاقٍ	و هنگامی که مناسک حج را به جا آوردید، خدا را یاد کنید، چنان‌که پدرانتان را یاد می‌کردید، بلکه بیش از آن. پس از میان مردم کسی است که می‌گوید: «پروردگار ما، در دنیا به ما بده»، و در آخرت هیچ بهره‌ای ندارد.	200
وَمِنْهُمْ مَّنْ يَّقُوْلُ رَبَّنَاۤ اٰتِنَا فِى الدُّنْيَا حَسَنَةً وَّفِى الْاٰخِرَةِ حَسَنَةً وَّقِنَا عَذَابَ النَّارِ	و از میان آن‌ها کسی است که می‌گوید: «پروردگار ما، در دنیا و آخرت به ما خیر بده و ما را از عذاب آتش نگاه دار.»	201
اُولٰٓئِكَ لَهُمْ نَصِيْبٌ مِّمَّا كَسَبُوْا وَاللّٰهُ سَرِيْعُ الْحِسَابِ	آنان کسانی هستند که از آنچه کسب کردند بهره‌ای دارند و خدا سریع‌الحساب است.	202
وَاذْكُرُوا اللّٰهَ فِىْۤ اَيَّامٍ مَّعْدُوْدٰتٍ فَمَنْ تَعَجَّلَ فِىْ يَوْمَيْنِ فَلَاۤ اِثْمَ عَلَيْهِ وَمَنْ تَاَخَّرَ فَلَاۤ اِثْمَ عَلَيْهِ لِمَنِ اتَّقٰى وَاتَّقُوا اللّٰهَ وَاعْلَمُوْۤا اَنَّكُمْ اِلَيْهِ تُحْشَرُوْنَ	و خدا را در روزهای معین یاد کنید. هرکه پس از دو روز شتاب کند، گناهی بر او نیست و هرکه تأخیر کند، بر کسی که پرهیزگار است گناهی نیست. و از خدا پروا کنید و بدانید که به سوی او گرد آورده می‌شوید.	203
وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يُّعْجِبُكَ قَوْلُه فِى الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَيُشْهِدُ اللّٰهَ عَلٰى مَا فِىْ قَلْبِه وَهُوَ اَلَدُّ الْخِصَامِ	و از میان مردم کسی است که سخنش درباره زندگی دنیا تو را شگفت‌زده می‌کند و خدا را بر آنچه در دلش است گواه می‌گیرد، در حالی که او سرسخت‌ترین دشمن است.	204
وَاِذَا تَوَلّٰى سَعٰى فِى الْاَرْضِ لِيُفْسِدَ فِيْهَا وَيُهْلِكَ الْحَرْثَ وَالنَّسْلَ وَ اللّٰهُ لَا يُحِبُّ الْفَسَادَ	و هنگامی که روی برمی‌گرداند، در زمین می‌کوشد تا فساد کند و کشتزارها و دام‌ها را نابود کند. و خدا فساد را دوست ندارد.	205
وَاِذَا قِيْلَ لَهُ اتَّقِ اللّٰهَ اَخَذَتْهُ الْعِزَّةُ بِالْاِثْمِ فَحَسْبُه جَهَنَّمُ وَلَبِئْسَ الْمِهَادُ	و هنگامی که به او گفته می‌شود: «از خدا بترس»، تکبر او را به گناه می‌کشاند. پس جهنم برایش بس است و چه بد جایگاهی است.	206
وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَّشْرِىْ نَفْسَهُ ابْتِغَاۤءَ مَرْضَاتِ اللّٰهِ وَاللّٰهُ رَءُوْفٌ بِالْعِبَادِ	و از میان مردم کسی است که جانش را برای جلب رضایت خدا می‌فروشد. و خدا به بندگانش مهربان است.	207
يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوا ادْخُلُوْا فِى السِّلْمِ كَآفَّةً وَّلَا تَتَّبِعُوْا خُطُوٰتِ الشَّيْطٰنِ اِنَّه لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِيْنٌ	ای مؤمنان! به طور کامل در اسلام درآیید و از گام‌های شیطان پیروی نکنید. به راستی او برای شما دشمنی آشکار است.	208
فَاِنْ زَلَلْتُمْ مِّنْ بَعْدِ مَا جَاۤءَتْكُمُ الْبَيِّنٰتُ فَاعْلَمُوْۤا اَنَّ اللّٰهَ عَزِيْزٌ حَكِيْمٌ	اما اگر پس از آمدن نشانه‌های روشن لغزیدید، بدانید که خدا توانای حکیم است.	209

هَلْ يَنْظُرُوْنَ اِلَّآ اَنْ يَّأْتِيَهُمُ اللّٰهُ فِيْ ظُلَلٍ مِّنَ الْغَمَامِ وَالْمَلٰٓئِكَةُ وَقُضِيَ الْاَمْرُ ۗ وَاِلَى اللّٰهِ تُرْجَعُ الْاُمُوْرُ	آیا جز این انتظار دارند که خدا و فرشتگانش در سایه‌های ابرها به سویشان آیند و کار (آن‌ها) فیصله یابد؟ و همه کارها به سوی خدا بازمی‌گردد.	210
سَلْ بَنِيْٓ اِسْرَاۤءِيْلَ كَمْ اٰتَيْنٰهُمْ مِّنْ اٰيَةٍۢ بَيِّنَةٍ ۗ وَمَنْ يُّبَدِّلْ نِعْمَةَ اللّٰهِ مِنْۢ بَعْدِ مَا جَاۤءَتْهُ فَاِنَّ اللّٰهَ شَدِيْدُ الْعِقَابِ	از بنی‌اسرائیل بپرس که چه بسیار نشانه‌های روشن به آن‌ها دادیم. و هرکه نعمت خدا را پس از آمدنش تغییر دهد، خدا سخت‌کیفر است.	211
زُيِّنَ لِلَّذِيْنَ كَفَرُوا الْحَيٰوةُ الدُّنْيَا وَيَسْخَرُوْنَ مِنَ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا ۘ وَالَّذِيْنَ اتَّقَوْا فَوْقَهُمْ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ ۗ وَاللّٰهُ يَرْزُقُ مَنْ يَّشَاۤءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ	زندگی دنیا برای کافران آراسته شده و مؤمنان را مسخره می‌کنند. اما پرهیزگاران در روز قیامت بر آن‌ها برتری دارند. و خدا به هرکه بخواهد بی‌حساب روزی می‌دهد.	212
كَانَ النَّاسُ اُمَّةً وَّاحِدَةً ۟ فَبَعَثَ اللّٰهُ النَّبِيّٖنَ مُبَشِّرِيْنَ وَمُنْذِرِيْنَ ۪ وَاَنْزَلَ مَعَهُمُ الْكِتٰبَ بِالْحَقِّ لِيَحْكُمَ بَيْنَ النَّاسِ فِيْمَا اخْتَلَفُوْا فِيْهِ ۭ وَمَا اخْتَلَفَ فِيْهِ اِلَّا الَّذِيْنَ اُوْتُوْهُ مِنْۢ بَعْدِ مَا جَاۗءَتْهُمُ الْبَيِّنٰتُ بَغْيًۢا بَيْنَهُمْ ۚ فَهَدَى اللّٰهُ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لِمَا اخْتَلَفُوْا فِيْهِ مِنَ الْحَقِّ بِاِذْنِهٖ ۭ وَاللّٰهُ يَهْدِيْ مَنْ يَّشَاۗءُ اِلٰى صِرَاطٍ مُّسْتَقِيْمٍ	مردم امتی واحد بودند، پس خدا پیامبرانی مژده‌دهنده و هشداردهنده فرستاد و با آن‌ها کتاب را به حق نازل کرد تا میان مردم در آنچه اختلاف داشتند داوری کند. و جز کسانی که کتاب به آن‌ها داده شده بود، پس از آمدن نشانه‌های روشن، به خاطر حسد میان خودشان اختلاف نکردند. پس خدا با اراده‌اش مؤمنان را به سوی حقیقت آنچه در آن اختلاف داشتند هدایت کرد. و خدا هرکه را بخواهد به راه راست هدایت می‌کند.	213
اَمْ حَسِبْتُمْ اَنْ تَدْخُلُوا الْجَنَّةَ وَلَمَّا يَاْتِكُمْ مَّثَلُ الَّذِيْنَ خَلَوْا مِنْ قَبْلِكُمْ ۭ مَسَّتْهُمُ الْبَاْسَاۗءُ وَالضَّرَّاۗءُ وَزُلْزِلُوْا حَتّٰى يَقُوْلَ الرَّسُوْلُ وَالَّذِيْنَ اٰمَنُوْا مَعَهٗ مَتٰى نَصْرُ اللّٰهِ ۭ اَلَآ اِنَّ نَصْرَ اللّٰهِ قَرِيْبٌ	آیا گمان کردید که وارد بهشت می‌شوید، در حالی که هنوز مانند پیشینیانتان آزمایش نشده‌اید؟ آن‌ها را سختی، رنج و تکان‌های شدید گرفت تا جایی که پیامبر و مؤمنان همراهش گفتند: «یاری خدا کی می‌رسد؟» آگاه باشید که یاری خدا نزدیک است.	214
يَسْـَٔلُوْنَكَ مَاذَا يُنْفِقُوْنَ ۭ قُلْ مَآ اَنْفَقْتُمْ مِّنْ خَيْرٍ فَلِلْوَالِدَيْنِ وَالْاَقْرَبِيْنَ وَالْيَتٰمٰى وَالْمَسٰكِيْنِ وَابْنِ السَّبِيْلِ ۭ وَمَا تَفْعَلُوْا مِنْ خَيْرٍ فَاِنَّ اللّٰهَ بِهٖ عَلِيْمٌ	از تو (محمد) می‌پرسند که چه انفاق کنند. بگو: «هر مالی که انفاق کنید، برای پدر و مادر، خویشاوندان، یتیمان، مستمندان و درراه‌ماندگان باشد.» و هر خیری که کنید، خدا به آن داناست.	215
كُتِبَ عَلَيْكُمُ الْقِتَالُ وَهُوَ كُرْهٌ لَّكُمْ ۚ وَعَسٰٓى اَنْ تَكْرَهُوْا شَيْـــًٔا وَّهُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ ۚ وَعَسٰٓى اَنْ تُحِبُّوْا شَيْـــًٔا وَّهُوَ شَرٌّ لَّكُمْ ۭ وَاللّٰهُ يَعْلَمُ وَاَنْتُمْ لَا تَعْلَمُوْنَ	جنگ بر شما واجب شد، گرچه برایتان ناخوشایند است. شاید چیزی را دوست نداشته باشید و آن برایتان خوب باشد و شاید چیزی را دوست داشته باشید و آن برایتان بد باشد. خدا می‌داند و شما نمی‌دانید.	216

يَسْـَٔلُوْنَكَ عَنِ الشَّهْرِ الْحَرَامِ قِتَالٍ فِيْهِ قُلْ قِتَالٌ فِيْهِ كَبِيْرٌ ۗ وَصَدٌّ عَنْ سَبِيْلِ اللّٰهِ وَكُفْرٌ بِهٖ وَالْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَاِخْرَاجُ اَهْلِهٖ مِنْهُ اَكْبَرُ عِنْدَ اللّٰهِ ۚ وَالْفِتْنَةُ اَكْبَرُ مِنَ الْقَتْلِ ۗ وَلَا يَزَالُوْنَ يُقَاتِلُوْنَكُمْ حَتّٰى يَرُدُّوْكُمْ عَنْ دِيْنِكُمْ اِنِ اسْتَطَاعُوْا ۗ وَمَنْ يَّرْتَدِدْ مِنْكُمْ عَنْ دِيْنِهٖ فَيَمُتْ وَهُوَ كَافِرٌ فَاُولٰۤىِٕكَ حَبِطَتْ اَعْمَالُهُمْ فِى الدُّنْيَا وَالْاٰخِرَةِ ۚ وَاُولٰۤىِٕكَ اَصْحٰبُ النَّارِ ۚ هُمْ فِيْهَا خٰلِدُوْنَ	از تو درباره جنگ در ماه حرام می‌پرسند. بگو: «جنگ در آن گناهی بزرگ است، اما بازداشتن از راه خدا و کفر به او و (ورود به) مسجدالحرام و بیرون کردن اهلش از آن نزد خدا گناهی بزرگ‌تر است. و فتنه از قتل بدتر است.» و اگر بتوانند، دست از شما برنمی‌دارند تا از دینتان بازتان گردانند. و هرکه از شما از دینش بازگردد و در حال کفر بمیرد، اعمالش در دنیا و آخرت تباه می‌شود و اهل آتشند و در آن جاودانه‌اند.	217
اِنَّ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَالَّذِيْنَ هَاجَرُوْا وَجٰهَدُوْا فِىْ سَبِيْلِ اللّٰهِ ۙ اُولٰۤىِٕكَ يَرْجُوْنَ رَحْمَتَ اللّٰهِ ۗ وَاللّٰهُ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ	به راستی کسانی که ایمان آوردند و هجرت کردند و در راه خدا جهاد کردند، آنان به رحمت خدا امیدوارند. و خدا آمرزنده و مهربان است.	218
يَسْـَٔلُوْنَكَ عَنِ الْخَمْرِ وَالْمَيْسِرِ ۗ قُلْ فِيْهِمَآ اِثْمٌ كَبِيْرٌ وَّمَنَافِعُ لِلنَّاسِ ۗ وَاِثْمُهُمَآ اَكْبَرُ مِنْ نَّفْعِهِمَا ۗ وَيَسْـَٔلُوْنَكَ مَاذَا يُنْفِقُوْنَ ۗ قُلِ الْعَفْوَ ۗ كَذٰلِكَ يُبَيِّنُ اللّٰهُ لَكُمُ الْاٰيٰتِ لَعَلَّكُمْ تَتَفَكَّرُوْنَ	از تو (محمد) درباره شراب و قمار می‌پرسند. بگو: «در هر دو گناهی بزرگ و منافعی برای مردم است، اما گناهشان از منفعتشان بزرگ‌تر است.» و می‌پرسند چه انفاق کنند. بگو: «آنچه بیش از نیاز است.» این‌گونه خدا آیاتش را برایتان روشن می‌کند تا شاید بیندیشید.	219
فِى الدُّنْيَا وَالْاٰخِرَةِ ۗ وَيَسْـَٔلُوْنَكَ عَنِ الْيَتٰمٰى ۗ قُلْ اِصْلَاحٌ لَّهُمْ خَيْرٌ ۗ وَاِنْ تُخَالِطُوْهُمْ فَاِخْوَانُكُمْ ۗ وَاللّٰهُ يَعْلَمُ الْمُفْسِدَ مِنَ الْمُصْلِحِ ۗ وَلَوْ شَآءَ اللّٰهُ لَاَعْنَتَكُمْ ۗ اِنَّ اللّٰهَ عَزِيْزٌ حَكِيْمٌ	درباره دنیا و آخرت. و از تو درباره یتیمان می‌پرسند. بگو: «اصلاح حال آن‌ها خوب است.» و اگر با آن‌ها معاشرت کنید، آن‌ها برادرانتان هستند. خدا مفسد را از مصلح می‌شناسد. و اگر خدا می‌خواست، شما را به سختی می‌انداخت. به راستی خدا توانای حکیم است.	220
وَلَا تَنْكِحُوا الْمُشْرِكٰتِ حَتّٰى يُؤْمِنَّ ۗ وَلَاَمَةٌ مُّؤْمِنَةٌ خَيْرٌ مِّنْ مُّشْرِكَةٍ وَّلَوْ اَعْجَبَتْكُمْ ۗ وَلَا تُنْكِحُوا الْمُشْرِكِيْنَ حَتّٰى يُؤْمِنُوْا ۗ وَلَعَبْدٌ مُّؤْمِنٌ خَيْرٌ مِّنْ مُّشْرِكٍ وَّلَوْ اَعْجَبَكُمْ ۗ اُولٰۤىِٕكَ يَدْعُوْنَ اِلَى النَّارِ ۖ وَاللّٰهُ يَدْعُوْٓا اِلَى الْجَنَّةِ وَالْمَغْفِرَةِ بِاِذْنِهٖ ۚ وَيُبَيِّنُ اٰيٰتِهٖ لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُوْنَ	و با زنان مشرک ازدواج نکنید تا ایمان بیاورند. به راستی کنیز مؤمن بهتر از زن مشرک است، هرچند شما را خوش آید. و مردان مشرک را با (زنان مؤمن) ازدواج ندهید تا ایمان بیاورند. به راستی برده مؤمن بهتر از مرد مشرک است، هرچند شما را خوش آید. آن‌ها به سوی آتش دعوت می‌کنند، اما خدا به سوی بهشت و آمرزش با اجازه‌اش دعوت می‌کند و آیاتش را برای مردم روشن می‌کند تا شاید متذکر شوند.	221

وَيَسْـَٔلُوْنَكَ عَنِ الْمَحِيْضِ قُلْ هُوَ اَذًى فَاعْتَزِلُوا النِّسَاۤءَ فِى الْمَحِيْضِ وَلَا تَقْرَبُوْهُنَّ حَتّٰى يَطْهُرْنَ فَاِذَا تَطَهَّرْنَ فَأْتُوْهُنَّ مِنْ حَيْثُ اَمَرَكُمُ اللّٰهُ اِنَّ اللّٰهَ يُحِبُّ التَّوَّابِيْنَ وَيُحِبُّ الْمُتَطَهِّرِيْنَ	و از تو درباره حیض می‌پرسند. بگو: «آن رنجی است، پس در ایام حیض از زنان کناره‌گیری کنید و با آن‌ها نزدیک نشوید تا پاک شوند. وقتی پاک شدند، از جایی که خدا فرمان داده به آن‌ها نزدیک شوید. به راستی خدا توبه‌کنندگان و پاکیزگان را دوست دارد.»	222
نِسَاۤؤُكُمْ حَرْثٌ لَّكُمْ فَأْتُوْا حَرْثَكُمْ اَنّٰى شِئْتُمْ وَقَدِّمُوْا لِاَنْفُسِكُمْ وَاتَّقُوا اللّٰهَ وَاعْلَمُوْٓا اَنَّكُمْ مُّلٰقُوْهُ وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِيْنَ	زنانتان کشتزار شما هستند، پس هرگاه خواستید به کشتزارتان درآیید و برای خودتان پیش فرستید. و از خدا پروا کنید و بدانید که با او ملاقات خواهید کرد. و به مؤمنان مژده ده.	223
وَلَا تَجْعَلُوا اللّٰهَ عُرْضَةً لِّاَيْمَانِكُمْ اَنْ تَبَرُّوْا وَتَتَّقُوْا وَتُصْلِحُوْا بَيْنَ النَّاسِ وَاللّٰهُ سَمِيْعٌ عَلِيْمٌ	و سوگندهایتان را وسیله گمراهی قرار ندهید تا از نیکی و تقوا و صلح میان مردم بازمانید. و خدا شنوای داناست.	224
لَا يُؤَاخِذُكُمُ اللّٰهُ بِاللَّغْوِ فِيْٓ اَيْمَانِكُمْ وَلٰكِنْ يُّؤَاخِذُكُمْ بِمَا كَسَبَتْ قُلُوْبُكُمْ وَاللّٰهُ غَفُوْرٌ حَلِيْمٌ	خدا شما را به خاطر سوگندهای بی‌هدفتان مؤاخذه نمی‌کند، اما به خاطر آنچه در دل‌هایتان قصد کرده‌اید مؤاخذه می‌کند. و خدا آمرزنده و بردبار است.	225
لِلَّذِيْنَ يُؤْلُوْنَ مِنْ نِّسَاۤىِٕهِمْ تَرَبُّصُ اَرْبَعَةِ اَشْهُرٍ فَاِنْ فَاۤءُوْ فَاِنَّ اللّٰهَ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ	برای کسانی که از زنانشان ایلاء می‌کنند، چهار ماه انتظار است. اگر بازگردند، خدا آمرزنده و مهربان است.	226
وَاِنْ عَزَمُوا الطَّلَاقَ فَاِنَّ اللّٰهَ سَمِيْعٌ عَلِيْمٌ	و اگر تصمیم به طلاق گرفتند، خدا شنوای داناست.	227
وَالْمُطَلَّقٰتُ يَتَرَبَّصْنَ بِاَنْفُسِهِنَّ ثَلٰثَةَ قُرُوْۤءٍ وَلَا يَحِلُّ لَهُنَّ اَنْ يَّكْتُمْنَ مَا خَلَقَ اللّٰهُ فِيْٓ اَرْحَامِهِنَّ اِنْ كُنَّ يُؤْمِنَّ بِاللّٰهِ وَالْيَوْمِ الْاٰخِرِ وَبُعُوْلَتُهُنَّ اَحَقُّ بِرَدِّهِنَّ فِيْ ذٰلِكَ اِنْ اَرَادُوْٓا اِصْلَاحًا وَلَهُنَّ مِثْلُ الَّذِيْ عَلَيْهِنَّ بِالْمَعْرُوْفِ وَلِلرِّجَالِ عَلَيْهِنَّ دَرَجَةٌ وَاللّٰهُ عَزِيْزٌ حَكِيْمٌ	و زنان مطلقه باید سه دوره قاعدگی منتظر بمانند. و اگر به خدا و روز آخر ایمان دارند، جایز نیست آنچه خدا در رحمشان آفریده پنهان کنند. و شوهرانشان در این مدت برای بازگشت به آن‌ها سزاوارترند، اگر بخواهند اصلاح کنند. و برای زنان حقوقی مانند وظایفشان به نیکی است. اما مردان بر آن‌ها برتری‌ای دارند. و خدا توانای حکیم است.	228
اَلطَّلَاقُ مَرَّتٰنِ فَاِمْسَاكٌ بِمَعْرُوْفٍ اَوْ تَسْرِيْحٌ بِاِحْسَانٍ وَلَا يَحِلُّ لَكُمْ اَنْ تَأْخُذُوْا مِمَّآ اٰتَيْتُمُوْهُنَّ شَيْـًٔا اِلَّآ اَنْ يَّخَافَآ اَلَّا يُقِيْمَا حُدُوْدَ اللّٰهِ فَاِنْ خِفْتُمْ اَلَّا يُقِيْمَا حُدُوْدَ اللّٰهِ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا فِيْمَا افْتَدَتْ بِهٖ تِلْكَ حُدُوْدُ اللّٰهِ فَلَا تَعْتَدُوْهَا وَمَنْ يَّتَعَدَّ حُدُوْدَ اللّٰهِ فَاُولٰۤئِكَ هُمُ الظّٰلِمُوْنَ	طلاق (رجعی) دو بار است. (پس از آن) یا به نیکی نگه داشتن یا به نیکی رها کردن. و برای شما جایز نیست چیزی از آنچه به آن‌ها داده‌اید بازگیرید، مگر آنکه هر دو بترسند که حدود خدا را رعایت نکنند. اگر (ولی) ترسیدید که حدود خدا را رعایت نکنند، گناهی بر آن‌ها نیست که (زن) با پرداخت چیزی خود را آزاد کند. این حدود خداست، از آن تجاوز نکنید. و هرکه از حدود خدا تجاوز کند، ظالم است.	229

فَاِنْ طَلَّقَهَا فَلَا تَحِلُّ لَه مِنْ بَعْدُ حَتّٰى تَنْكِحَ زَوْجًا غَيْرَه فَاِنْ طَلَّقَهَا فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَآ اَنْ يَّتَرَاجَعَآ اِنْ ظَنَّآ اَنْ يُّقِيْمَا حُدُوْدَ اللّٰهِ وَتِلْكَ حُدُوْدُ اللّٰهِ يُبَيِّنُهَا لِقَوْمٍ يَّعْلَمُوْنَ	و اگر او را (پس از طلاق دوم) طلاق داد، دیگر بر او حلال نیست تا با شوهر دیگری ازدواج کند. اگر (شوهر دیگر) او را طلاق داد، گناهی بر آن دو (شوهر اول و زن) نیست که بازگردند، اگر گمان کنند که حدود خدا را رعایت می‌کنند. این حدود خداست که برای دانایان روشن می‌کند.	230
وَاِذَا طَلَّقْتُمُ النِّسَآءَ فَبَلَغْنَ اَجَلَهُنَّ فَاَمْسِكُوْهُنَّ بِمَعْرُوْفٍ اَوْ سَرِّحُوْهُنَّ بِمَعْرُوْفٍ وَلَا تُمْسِكُوْهُنَّ ضِرَارًا لِّتَعْتَدُوْا وَمَنْ يَّفْعَلْ ذٰلِكَ فَقَدْ ظَلَمَ نَفْسَه وَلَا تَتَّخِذُوْٓا اٰيٰتِ اللّٰهِ هُزُوًا وَّاذْكُرُوْا نِعْمَتَ اللّٰهِ عَلَيْكُمْ وَمَآ اَنْزَلَ عَلَيْكُمْ مِّنَ الْكِتٰبِ وَالْحِكْمَةِ يَعِظُكُمْ بِه وَاتَّقُوا اللّٰهَ وَاعْلَمُوْٓا اَنَّ اللّٰهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيْمٌ	و هنگامی که زنانتان را طلاق دادید و عده‌شان به پایان رسید، یا به نیکی نگهشان دارید یا به نیکی رهایشان کنید. و آن‌ها را برای آزار و ظلم نگه ندارید. هرکه چنین کند، به خودش ظلم کرده است. و آیات خدا را به بازی نگیرید و نعمت‌هایی که خدا به شما داده و آنچه از کتاب و حکمت بر شما نازل کرده که با آن شما را پند می‌دهد به یاد آورید. و از خدا پروا کنید و بدانید که خدا به هر چیزی داناست.	231
وَاِذَا طَلَّقْتُمُ النِّسَآءَ فَبَلَغْنَ اَجَلَهُنَّ فَلَا تَعْضُلُوْهُنَّ اَنْ يَّنْكِحْنَ اَزْوَاجَهُنَّ اِذَا تَرَاضَوْا بَيْنَهُمْ بِالْمَعْرُوْفِ ذٰلِكَ يُوْعَظُ بِه مَنْ كَانَ مِنْكُمْ يُؤْمِنُ بِاللّٰهِ وَالْيَوْمِ الْاٰخِرِ ذٰلِكُمْ اَزْكٰى لَكُمْ وَاَطْهَرُ وَاللّٰهُ يَعْلَمُ وَاَنْتُمْ لَا تَعْلَمُوْنَ	و هنگامی که زنان را طلاق دادید و عده‌شان به پایان رسید، اگر بخواهند به نیکی با شوهرانشان بازگردند، مانعشان نشوید. این پندی است برای کسی از شما که به خدا و روز آخر ایمان دارد. این برایتان پاکیزه‌تر و پاک‌تر است. و خدا می‌داند و شما نمی‌دانید.	232
وَالْوَالِدٰتُ يُرْضِعْنَ اَوْلَادَهُنَّ حَوْلَيْنِ كَامِلَيْنِ لِمَنْ اَرَادَ اَنْ يُّتِمَّ الرَّضَاعَةَ وَعَلَى الْمَوْلُوْدِ لَه رِزْقُهُنَّ وَكِسْوَتُهُنَّ بِالْمَعْرُوْفِ لَا تُكَلَّفُ نَفْسٌ اِلَّا وُسْعَهَا لَا تُضَآرَّ وَالِدَةٌ بِوَلَدِهَا وَلَا مَوْلُوْدٌ لَّه بِوَلَدِه وَعَلَى الْوَارِثِ مِثْلُ ذٰلِكَ فَاِنْ اَرَادَا فِصَالًا عَنْ تَرَاضٍ مِّنْهُمَا وَتَشَاوُرٍ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا وَاِنْ اَرَدْتُّمْ اَنْ تَسْتَرْضِعُوْٓا اَوْلَادَكُمْ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ اِذَا سَلَّمْتُمْ مَّآ اٰتَيْتُمْ بِالْمَعْرُوْفِ وَاتَّقُوا اللّٰهَ وَاعْلَمُوْٓا اَنَّ اللّٰهَ بِمَا تَعْمَلُوْنَ بَصِيْرٌ	و مادران فرزندانشان را دو سال کامل شیر دهند، برای کسی که بخواهد شیردهی را کامل کند. و بر عهده کسی که فرزند برای اوست، تأمین خوراک و پوشاک آن‌ها به نیکی است. هیچ‌کس جز به اندازه توانش تکلیف نمی‌شود. نه مادر به خاطر فرزندش زیان ببیند و نه پدر به خاطر فرزندش. و بر وارث نیز مانند آن (وظیفه) است. اگر هر دو بخواهند با رضایت و مشورت از شیر گرفتن، گناهی بر آن‌ها نیست. و اگر خواستید برای فرزندانتان دایه بگیرید، گناهی بر شما نیست، به شرط آنکه آنچه وعده داده‌اید به نیکی بدهید. و از خدا پروا کنید و بدانید که خدا به آنچه می‌کنید بیناست.	233
وَالَّذِيْنَ يُتَوَفَّوْنَ مِنْكُمْ وَيَذَرُوْنَ اَزْوَاجًا يَّتَرَبَّصْنَ بِاَنْفُسِهِنَّ اَرْبَعَةَ اَشْهُرٍ وَّعَشْرًا فَاِذَا بَلَغْنَ اَجَلَهُنَّ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِيْمَا فَعَلْنَ فِيْٓ اَنْفُسِهِنَّ بِالْمَعْرُوْفِ وَاللّٰهُ بِمَا تَعْمَلُوْنَ خَبِيْرٌ	و کسانی از شما که می‌میرند و همسرانی به جا می‌گذارند، (همسران) باید چهار ماه و ده روز منتظر بمانند. هنگامی که عده‌شان به پایان رسید، گناهی بر شما نیست که آن‌ها درباره خودشان به نیکی تصمیمی بگیرند. و خدا به آنچه می‌کنید آگاه است.	234

وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِيْمَا عَرَّضْتُمْ بِهٖ مِنْ خِطْبَةِ النِّسَاۤءِ اَوْ اَكْنَنْتُمْ فِيْٓ اَنْفُسِكُمْ عَلِمَ اللّٰهُ اَنَّكُمْ سَتَذْكُرُوْنَهُنَّ وَلٰكِنْ لَّا تُوَاعِدُوْهُنَّ سِرًّا اِلَّآ اَنْ تَقُوْلُوْا قَوْلًا مَّعْرُوْفًا وَلَا تَعْزِمُوْا عُقْدَةَ النِّكَاحِ حَتّٰى يَبْلُغَ الْكِتٰبُ اَجَلَهٗ وَاعْلَمُوْٓا اَنَّ اللّٰهَ يَعْلَمُ مَا فِيْٓ اَنْفُسِكُمْ فَاحْذَرُوْهُ وَاعْلَمُوْٓا اَنَّ اللّٰهَ غَفُوْرٌ حَلِيْمٌ	و گناهی بر شما نیست که به زنان اشاره (برای خواستگاری) کنید یا (آن را) در دل‌هایتان پنهان کنید. خدا می‌داند که آن‌ها را یاد خواهید کرد. اما جز با گفتار نیکو با آن‌ها پیمان نبندید و عقد ازدواج را تا پایان عده‌شان نبندید. و بدانید که خدا آنچه در دل‌هایتان است می‌داند. پس از او پروا کنید و بدانید که خدا آمرزنده و بردبار است.	235
لَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ اِنْ طَلَّقْتُمُ النِّسَاۤءَ مَا لَمْ تَمَسُّوْهُنَّ اَوْ تَفْرِضُوْا لَهُنَّ فَرِيْضَةً وَّمَتِّعُوْهُنَّ عَلَى الْمُوْسِعِ قَدَرُهٗ وَعَلَى الْمُقْتِرِ قَدَرُهٗ مَتَاعًا بِالْمَعْرُوْفِ حَقًّا عَلَى الْمُحْسِنِيْنَ	و گناهی بر شما نیست که زنان را پیش از آمیزش یا تعیین مهر طلاق دهید. اما به آن‌ها بهره‌ای دهید، توانگر به اندازه توانش و ناتوان به اندازه توانش، بهره‌ای به نیکی، که وظیفه‌ای است بر نیکوکاران.	236
وَاِنْ طَلَّقْتُمُوْهُنَّ مِنْ قَبْلِ اَنْ تَمَسُّوْهُنَّ وَقَدْ فَرَضْتُمْ لَهُنَّ فَرِيْضَةً فَنِصْفُ مَا فَرَضْتُمْ اِلَّآ اَنْ يَّعْفُوْنَ اَوْ يَعْفُوَا الَّذِيْ بِيَدِهٖ عُقْدَةُ النِّكَاحِ ۗ وَاَنْ تَعْفُوْٓا اَقْرَبُ لِلتَّقْوٰى ۗ وَلَا تَنْسَوُا الْفَضْلَ بَيْنَكُمْ ۗ اِنَّ اللّٰهَ بِمَا تَعْمَلُوْنَ بَصِيْرٌ	و اگر آن‌ها را پیش از آمیزش طلاق دادید، در حالی که مهر تعیین کرده‌اید، نیمی از آنچه تعیین کرده‌اید (بدهید)، مگر آنکه (زنان) ببخشند یا کسی که عقد در دست اوست ببخشد. و بخشیدن به تقوا نزدیک‌تر است. و نیکی را میان خود فراموش نکنید. به راستی خدا به آنچه می‌کنید بیناست.	237
حَافِظُوْا عَلَى الصَّلَوٰتِ وَالصَّلٰوةِ الْوُسْطٰى وَقُوْمُوْا لِلّٰهِ قٰنِتِيْنَ	همه نمازها و نماز وسطی را حفظ کنید و برای خدا با خضوع به پا دارید.	238
فَاِنْ خِفْتُمْ فَرِجَالًا اَوْ رُكْبَانًا ۚ فَاِذَآ اَمِنْتُمْ فَاذْكُرُوا اللّٰهَ كَمَا عَلَّمَكُمْ مَّا لَمْ تَكُوْنُوْا تَعْلَمُوْنَ	و اگر ترسیدید (از خطر)، پیاده یا سواره (نماز کنید). و هنگامی که ایمن شدید، خدا را یاد کنید، چنان‌که آنچه نمی‌دانستید به شما آموخت.	239
وَالَّذِيْنَ يُتَوَفَّوْنَ مِنْكُمْ وَيَذَرُوْنَ اَزْوَاجًا وَّصِيَّةً لِّاَزْوَاجِهِمْ مَّتَاعًا اِلَى الْحَوْلِ غَيْرَ اِخْرَاجٍ ۚ فَاِنْ خَرَجْنَ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِيْ مَا فَعَلْنَ فِيْٓ اَنْفُسِهِنَّ مِنْ مَّعْرُوْفٍ ۗ وَاللّٰهُ عَزِيْزٌ حَكِيْمٌ	و کسانی از شما که می‌میرند و همسرانی به جا می‌گذارند، باید برای همسرانشان وصیت کنند که تا یک سال بدون بیرون کردن (از خانه) نفقه داده شود. اما اگر خودشان بیرون رفتند، گناهی بر شما نیست که درباره خودشان به نیکی تصمیمی بگیرند. و خدا توانای حکیم است.	240
وَلِلْمُطَلَّقٰتِ مَتَاعٌۢ بِالْمَعْرُوْفِ ۚ حَقًّا عَلَى الْمُتَّقِيْنَ	و برای زنان مطلقه بهره‌ای به نیکی باید داد، وظیفه‌ای بر پرهیزگاران.	241
كَذٰلِكَ يُبَيِّنُ اللّٰهُ لَكُمْ اٰيٰتِهٖ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُوْنَ	این‌گونه خدا آیاتش را برایتان روشن می‌کند تا شاید تعقل کنید.	242

اَلَمْ تَرَ اِلَى الَّذِيْنَ خَرَجُوْا مِنْ دِيَارِهِمْ وَهُمْ اُلُوْفٌ حَذَرَ الْمَوْتِ فَقَالَ لَهُمُ اللّٰهُ مُوْتُوْا ثُمَّ اَحْيَاهُمْ اِنَّ اللّٰهَ لَذُوْ فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ وَلٰكِنَّ اَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَشْكُرُوْنَ	آیا کسانی را ندیدی که از دیارشان با هزاران نفر از ترس مرگ بیرون رفتند؟ خدا به آن‌ها گفت: «بمیرید!» سپس آن‌ها را زنده کرد. به راستی خدا به مردم لطف دارد، اما بیشتر مردم شکر نمی‌کنند.	243
وَقَاتِلُوْا فِيْ سَبِيْلِ اللّٰهِ وَاعْلَمُوْٓا اَنَّ اللّٰهَ سَمِيْعٌ عَلِيْمٌ	و در راه خدا بجنگید و بدانید که خدا شنوای داناست.	244
مَنْ ذَا الَّذِيْ يُقْرِضُ اللّٰهَ قَرْضًا حَسَنًا فَيُضٰعِفَهٗ لَهٗٓ اَضْعَافًا كَثِيْرَةً وَاللّٰهُ يَقْبِضُ وَيَبْصُطُ وَاِلَيْهِ تُرْجَعُوْنَ	کیست که به خدا وامی نیکو دهد تا خدا آن را برایش چند برابر کند؟ و خدا (رزق را) تنگ و گشاد می‌کند و به سوی او بازمی‌گردید.	245
اَلَمْ تَرَ اِلَى الْمَلَاِ مِنْ بَنِيْٓ اِسْرَاۤءِيْلَ مِنْ بَعْدِ مُوْسٰى اِذْ قَالُوْا لِنَبِيٍّ لَّهُمُ ابْعَثْ لَنَا مَلِكًا نُّقَاتِلْ فِيْ سَبِيْلِ اللّٰهِ قَالَ هَلْ عَسَيْتُمْ اِنْ كُتِبَ عَلَيْكُمُ الْقِتَالُ اَلَّا تُقَاتِلُوْا قَالُوْا وَمَا لَنَآ اَلَّا نُقَاتِلَ فِيْ سَبِيْلِ اللّٰهِ وَقَدْ اُخْرِجْنَا مِنْ دِيَارِنَا وَاَبْنَاۤىِٕنَا فَلَمَّا كُتِبَ عَلَيْهِمُ الْقِتَالُ تَوَلَّوْا اِلَّا قَلِيْلًا مِّنْهُمْ وَاللّٰهُ عَلِيْمٌۢ بِالظّٰلِمِيْنَ	آیا سران بنی‌اسرائیل را پس از موسی ندیدی که به پیامبرشان گفتند: «برایمان پادشاهی برپا کن تا در راه خدا بجنگیم.» گفت: «شاید اگر جنگ بر شما واجب شود، نجنگید؟» گفتند: «چرا در راه خدا نجنگیم، در حالی که از دیارمان و فرزندانمان بیرون شده‌ایم؟» اما وقتی جنگ بر آن‌ها واجب شد، جز اندکی روی گرداندند. و خدا به ظالمان داناست.	246
وَقَالَ لَهُمْ نَبِيُّهُمْ اِنَّ اللّٰهَ قَدْ بَعَثَ لَكُمْ طَالُوْتَ مَلِكًا قَالُوْٓا اَنّٰى يَكُوْنُ لَهُ الْمُلْكُ عَلَيْنَا وَنَحْنُ اَحَقُّ بِالْمُلْكِ مِنْهُ وَلَمْ يُؤْتَ سَعَةً مِّنَ الْمَالِ قَالَ اِنَّ اللّٰهَ اصْطَفٰىهُ عَلَيْكُمْ وَزَادَهٗ بَسْطَةً فِى الْعِلْمِ وَالْجِسْمِ وَاللّٰهُ يُؤْتِيْ مُلْكَهٗ مَنْ يَّشَاۤءُ وَاللّٰهُ وَاسِعٌ عَلِيْمٌ	و پیامبرشان به آن‌ها گفت: «خدا طالوت را برایتان پادشاه کرد.» گفتند: «چگونه او بر ما پادشاهی کند، در حالی که ما به پادشاهی سزاوارتریم و به او مال فراوان داده نشده؟» گفت: «خدا او را بر شما برگزید و به او دانش و توان جسمانی افزون داد. و خدا پادشاهی‌اش را به هرکه بخواهد می‌دهد. و خدا فراگیر و داناست.»	247
وَقَالَ لَهُمْ نَبِيُّهُمْ اِنَّ اٰيَةَ مُلْكِهٖٓ اَنْ يَّاْتِيَكُمُ التَّابُوْتُ فِيْهِ سَكِيْنَةٌ مِّنْ رَّبِّكُمْ وَبَقِيَّةٌ مِّمَّا تَرَكَ اٰلُ مُوْسٰى وَاٰلُ هٰرُوْنَ تَحْمِلُهُ الْمَلٰٓئِكَةُ اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيَةً لَّكُمْ اِنْ كُنْتُمْ مُّؤْمِنِيْنَ	و پیامبرشان به آن‌ها گفت: «نشانه پادشاهی او این است که تابوتی به سویتان می‌آید که در آن آرامشی از پروردگارتان و بازمانده‌ای از آنچه خاندان موسی و هارون به جا گذاشتند، در حالی که فرشتگان آن را حمل می‌کنند. اگر مؤمنید، در این نشانه‌ای برای شماست.»	248

فَلَمَّا فَصَلَ طَالُوْتُ بِالْجُنُوْدِ قَالَ اِنَّ اللّٰهَ مُبْتَلِيْكُمْ بِنَهَرٍ فَمَنْ شَرِبَ مِنْهُ فَلَيْسَ مِنِّيْ وَمَنْ لَّمْ يَطْعَمْهُ فَاِنَّهٗ مِنِّيْٓ اِلَّا مَنِ اغْتَرَفَ غُرْفَةً بِيَدِهٖ فَشَرِبُوْا مِنْهُ اِلَّا قَلِيْلًا مِّنْهُمْ فَلَمَّا جَاوَزَهٗ هُوَ وَالَّذِيْنَ اٰمَنُوْا مَعَهٗ قَالُوْا لَا طَاقَةَ لَنَا الْيَوْمَ بِجَالُوْتَ وَجُنُوْدِهٖ قَالَ الَّذِيْنَ يَظُنُّوْنَ اَنَّهُمْ مُّلٰقُوا اللّٰهِ كَمْ مِّنْ فِئَةٍ قَلِيْلَةٍ غَلَبَتْ فِئَةً كَثِيْرَةًۢ بِاِذْنِ اللّٰهِ وَاللّٰهُ مَعَ الصّٰبِرِيْنَ	پس هنگامی که طالوت با سپاهیانش روانه شد، گفت: «خدا شما را با نهر آزمایشی می‌آزماید. هرکه از آن بنوشد، از من نیست و هرکه از آن ننوشد، جز آنکه با دستش کفی بگیرد، از من است.» اما جز اندکی همه از آن نوشیدند. وقتی او و مؤمنان همراهش از نهر گذشتند، گفتند: «امروز توان رویارویی با جالوت و سپاهیانش را نداریم.» اما کسانی که یقین داشتند با خدا ملاقات می‌کنند، گفتند: «چه بسیار گروه‌های کوچک که با اجازه خدا بر گروه‌های بزرگ پیروز شدند.» و خدا با صابران است.	249
وَلَمَّا بَرَزُوْا لِجَالُوْتَ وَجُنُوْدِهٖ قَالُوْا رَبَّنَآ اَفْرِغْ عَلَيْنَا صَبْرًا وَّثَبِّتْ اَقْدَامَنَا وَانْصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكٰفِرِيْنَ	و هنگامی که با جالوت و سپاهیانش روبه‌رو شدند، گفتند: «پروردگارا، صبر بر ما فرو ریز و گام‌هایمان را استوار کن و ما را بر قوم کافر یاری ده.»	250
فَهَزَمُوْهُمْ بِاِذْنِ اللّٰهِ وَقَتَلَ دَاوٗدُ جَالُوْتَ وَاٰتٰىهُ اللّٰهُ الْمُلْكَ وَالْحِكْمَةَ وَعَلَّمَهٗ مِمَّا يَشَآءُ وَلَوْلَا دَفْعُ اللّٰهِ النَّاسَ بَعْضَهُمْ بِبَعْضٍ لَّفَسَدَتِ الْاَرْضُ وَلٰكِنَّ اللّٰهَ ذُوْ فَضْلٍ عَلَى الْعٰلَمِيْنَ	پس با اجازه خدا آن‌ها را شکست دادند و داود جالوت را کشت. و خدا به او (داود) پادشاهی و حکمت داد و آنچه خواست به او آموخت. و اگر خدا برخی از مردم را با برخی دیگر دفع نمی‌کرد، زمین تباه می‌شد. اما خدا به جهانیان لطف دارد.	251
تِلْكَ اٰيٰتُ اللّٰهِ نَتْلُوْهَا عَلَيْكَ بِالْحَقِّ وَاِنَّكَ لَمِنَ الْمُرْسَلِيْنَ	این آیات خداست که به حق بر تو می‌خوانیم و تو به راستی از پیامبرانی.	252
تِلْكَ الرُّسُلُ فَضَّلْنَا بَعْضَهُمْ عَلٰى بَعْضٍ مِنْهُمْ مَّنْ كَلَّمَ اللّٰهُ وَرَفَعَ بَعْضَهُمْ دَرَجٰتٍ وَاٰتَيْنَا عِيْسَى ابْنَ مَرْيَمَ الْبَيِّنٰتِ وَاَيَّدْنٰهُ بِرُوْحِ الْقُدُسِ وَلَوْ شَآءَ اللّٰهُ مَا اقْتَتَلَ الَّذِيْنَ مِنْ بَعْدِهِمْ مِّنْ بَعْدِ مَا جَآءَتْهُمُ الْبَيِّنٰتُ وَلٰكِنِ اخْتَلَفُوْا فَمِنْهُمْ مَّنْ اٰمَنَ وَمِنْهُمْ مَّنْ كَفَرَ وَلَوْ شَآءَ اللّٰهُ مَا اقْتَتَلُوْا وَلٰكِنَّ اللّٰهَ يَفْعَلُ مَا يُرِيْدُ	این پیامبرانند که برخی را بر برخی دیگر برتری دادیم. از آن‌ها کسی است که خدا با او سخن گفت و برخی را به درجاتی بالا برد. و به عیسی پسر مریم نشانه‌های روشن دادیم و او را با روح‌القدس تقویت کردیم. اگر خدا می‌خواست، کسانی که پس از آن‌ها آمدند پس از آمدن نشانه‌های روشن با هم نمی‌جنگیدند. اما اختلاف کردند، پس برخی ایمان آوردند و برخی کفر ورزیدند. و اگر خدا می‌خواست، با هم نمی‌جنگیدند، اما خدا آنچه می‌خواهد انجام می‌دهد.	253
يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْٓا اَنْفِقُوْا مِمَّا رَزَقْنٰكُمْ مِّنْ قَبْلِ اَنْ يَّاْتِيَ يَوْمٌ لَّا بَيْعٌ فِيْهِ وَلَا خُلَّةٌ وَّلَا شَفَاعَةٌ وَالْكٰفِرُوْنَ هُمُ الظّٰلِمُوْنَ	ای مؤمنان! پیش از آنکه روزی بیاید که نه خرید و فروشی در آن است، نه دوستی و نه شفاعتی، از آنچه به شما روزی داده‌ایم انفاق کنید. و کافران ظالمانند.	254

اَللّٰهُ لَآ اِلٰهَ اِلَّا هُوَ اَلْحَيُّ الْقَيُّوْمُ لَا تَأْخُذُه سِنَةٌ وَّلَا نَوْمٌ لَه مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْاَرْضِ مَنْ ذَا الَّذِيْ يَشْفَعُ عِنْدَه اِلَّا بِاِذْنِه يَعْلَمُ مَا بَيْنَ اَيْدِيْهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا يُحِيْطُوْنَ بِشَيْءٍ مِّنْ عِلْمِه اِلَّا بِمَا شَاءَ وَسِعَ كُرْسِيُّهُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ وَلَا يَـُوْدُه حِفْظُهُمَا وَهُوَ الْعَلِيُّ الْعَظِيْمُ	خدا، هیچ معبودی جز او نیست، زنده و پاینده. نه چرت او را می‌گیرد و نه خواب. آنچه در آسمان‌ها و زمین است از آن اوست. کیست که جز با اجازه او در پیشگاهش شفاعت کند؟ آنچه پیش رویشان و پشت سرشان است می‌داند و جز آنچه او بخواهد از علم او چیزی نمی‌دانند. کرسی او آسمان‌ها و زمین را در بر گرفته و نگه‌داری آن‌ها برایش سنگین نیست. و او والا و بزرگ است.	255
لَآ اِكْرَاهَ فِي الدِّيْنِ قَدْ تَّبَيَّنَ الرُّشْدُ مِنَ الْغَيِّ فَمَنْ يَّكْفُرْ بِالطَّاغُوْتِ وَيُؤْمِنْ بِاللّٰهِ فَقَدِ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقٰى لَا انْفِصَامَ لَهَا وَاللّٰهُ سَمِيْعٌ عَلِيْمٌ	در دین (اسلام) هیچ اجباری نیست. راه راست از گمراهی آشکار شده است. هرکه به طاغوت کفر ورزد و به خدا ایمان آورد، به دستاویزی استوار چنگ زده که گسستنی نیست. و خدا شنوای داناست.	256
اَللّٰهُ وَلِيُّ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا يُخْرِجُهُمْ مِّنَ الظُّلُمٰتِ اِلَى النُّوْرِ وَالَّذِيْنَ كَفَرُوْٓا اَوْلِيَاؤُهُمُ الطَّاغُوْتُ يُخْرِجُوْنَهُمْ مِّنَ النُّوْرِ اِلَى الظُّلُمٰتِ اُولٰٓئِكَ اَصْحٰبُ النَّارِ هُمْ فِيْهَا خٰلِدُوْنَ	خدا سرپرست مؤمنان است؛ آن‌ها را از تاریکی‌ها به سوی نور بیرون می‌برد. اما سرپرست کافران طاغوت است؛ آن‌ها را از نور به سوی تاریکی‌ها می‌برد. اینان اهل آتشند و در آن جاودانه‌اند.	257
اَلَمْ تَرَ اِلَى الَّذِيْ حَآجَّ اِبْرٰهٖمَ فِيْ رَبِّه اَنْ اٰتٰىهُ اللّٰهُ الْمُلْكَ اِذْ قَالَ اِبْرٰهٖمُ رَبِّيَ الَّذِيْ يُحْيٖ وَيُمِيْتُ قَالَ اَنَا اُحْيٖ وَاُمِيْتُ قَالَ اِبْرٰهٖمُ فَاِنَّ اللّٰهَ يَأْتِيْ بِالشَّمْسِ مِنَ الْمَشْرِقِ فَأْتِ بِهَا مِنَ الْمَغْرِبِ فَبُهِتَ الَّذِيْ كَفَرَ وَاللّٰهُ لَا يَهْدِى الْقَوْمَ الظّٰلِمِيْنَ	آیا آن کس را ندیدی که با ابراهیم درباره پروردگارش مجادله کرد، زیرا خدا به او پادشاهی داده بود؟ هنگامی که ابراهیم گفت: «پروردگار من کسی است که زنده می‌کند و می‌میراند»، گفت: «من هم زنده می‌کنم و می‌میرانم.» ابراهیم گفت: «خدا خورشید را از مشرق می‌آورد، تو آن را از مغرب بیاور.» پس آن کافر متحیر ماند. و خدا ظالمان را هدایت نمی‌کند.	258
اَوْ كَالَّذِيْ مَرَّ عَلٰى قَرْيَةٍ وَّهِيَ خَاوِيَةٌ عَلٰى عُرُوْشِهَا قَالَ اَنّٰى يُحْيٖ هٰذِهِ اللّٰهُ بَعْدَ مَوْتِهَا فَاَمَاتَهُ اللّٰهُ مِائَةَ عَامٍ ثُمَّ بَعَثَه قَالَ كَمْ لَبِثْتَ قَالَ لَبِثْتُ يَوْمًا اَوْ بَعْضَ يَوْمٍ قَالَ بَلْ لَّبِثْتَ مِائَةَ عَامٍ فَانْظُرْ اِلٰى طَعَامِكَ وَشَرَابِكَ لَمْ يَتَسَنَّهْ وَانْظُرْ اِلٰى حِمَارِكَ وَلِنَجْعَلَكَ اٰيَةً لِّلنَّاسِ وَانْظُرْ اِلَى الْعِظَامِ كَيْفَ نُنْشِزُهَا ثُمَّ نَكْسُوْهَا لَحْمًا فَلَمَّا تَبَيَّنَ لَه قَالَ اَعْلَمُ اَنَّ اللّٰهَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ	یا مانند آن کس که از شهری گذر کرد که دیوارهایش فرو ریخته بود. گفت: «چگونه خدا این (مردگان) را پس از مرگشان زنده می‌کند؟» پس خدا او را صد سال میراند، سپس برانگیخت. گفت: «چه مدت درنگ کردی؟» گفت: «یک روز یا بخشی از روز.» فرمود: «خیر، صد سال درنگ کردی. به غذا و نوشیدنی‌ات بنگر، فاسد نشده است، و به الاغت بنگر. و تو را نشانه‌ای برای مردم قرار دادیم. به استخوان‌ها بنگر که چگونه آن‌ها را برمی‌انگیزیم و سپس بر آن‌ها گوشت می‌پوشانیم.» وقتی برایش روشن شد، گفت: «می‌دانم که خدا بر هر چیزی تواناست.»	259

وَاِذْ قَالَ اِبْرٰهٖمُ رَبِّ اَرِنِيْ كَيْفَ تُحْيِ الْمَوْتٰى قَالَ اَوَلَمْ تُؤْمِنْ قَالَ بَلٰى وَلٰكِنْ لِّيَطْمَىِٕنَّ قَلْبِيْ قَالَ فَخُذْ اَرْبَعَةً مِّنَ الطَّيْرِ فَصُرْهُنَّ اِلَيْكَ ثُمَّ اجْعَلْ عَلٰى كُلِّ جَبَلٍ مِّنْهُنَّ جُزْءًا ثُمَّ ادْعُهُنَّ يَأْتِيْنَكَ سَعْيًا وَاعْلَمْ اَنَّ اللّٰهَ عَزِيْزٌ حَكِيْمٌ	و هنگامی که ابراهیم گفت: «پروردگارا، به من نشان ده چگونه مردگان را زنده می‌کنی.» فرمود: «آیا ایمان نیاورده‌ای؟» گفت: «چرا، اما برای آرامش قلبم.» فرمود: «چهار پرنده بگیر و آن‌ها را به خود نزدیک کن، سپس بخشی از آن‌ها را بر هر کوهی قرار ده، سپس آن‌ها را بخوان، به سرعت نزدت می‌آیند. و بدان که خدا توانای حکیم است.»	260
مَثَلُ الَّذِيْنَ يُنْفِقُوْنَ اَمْوَالَهُمْ فِيْ سَبِيْلِ اللّٰهِ كَمَثَلِ حَبَّةٍ اَنْۢبَتَتْ سَبْعَ سَنَابِلَ فِيْ كُلِّ سُنْۢبُلَةٍ مِّاۗئَةُ حَبَّةٍ ۭ وَاللّٰهُ يُضٰعِفُ لِمَنْ يَّشَاۗءُ ۭ وَاللّٰهُ وَاسِعٌ عَلِيْمٌ	مثال کسانی که اموالشان را در راه خدا انفاق می‌کنند، مانند دانه‌ای است که هفت خوشه برویاند، در هر خوشه صد دانه باشد. و خدا برای هرکه بخواهد چند برابر می‌کند. و خدا فراگیر و داناست.	261
اَلَّذِيْنَ يُنْفِقُوْنَ اَمْوَالَهُمْ فِيْ سَبِيْلِ اللّٰهِ ثُمَّ لَا يُتْبِعُوْنَ مَآ اَنْفَقُوْا مَنًّا وَّلَآ اَذًى ۙ لَّهُمْ اَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ ۚ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُوْنَ	کسانی که اموالشان را در راه خدا انفاق می‌کنند و سپس منت نمی‌گذارند و آزاری نمی‌رسانند، پاداششان نزد پروردگارشان است و نه ترسی بر آن‌هاست و نه اندوهگین می‌شوند.	262
قَوْلٌ مَّعْرُوْفٌ وَّمَغْفِرَةٌ خَيْرٌ مِّنْ صَدَقَةٍ يَّتْبَعُهَآ اَذًى ۭ وَاللّٰهُ غَنِيٌّ حَلِيْمٌ	سخن نیکو و آمرزش بهتر از صدقه‌ای است که آزاری به دنبالش باشد. و خدا بی‌نیاز و بردبار است.	263
يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تُبْطِلُوْا صَدَقٰتِكُمْ بِالْمَنِّ وَالْاَذٰى ۙ كَالَّذِيْ يُنْفِقُ مَالَهٗ رِئَاۗءَ النَّاسِ وَلَا يُؤْمِنُ بِاللّٰهِ وَالْيَوْمِ الْاٰخِرِ ۭ فَمَثَلُهٗ كَمَثَلِ صَفْوَانٍ عَلَيْهِ تُرَابٌ فَاَصَابَهٗ وَابِلٌ فَتَرَكَهٗ صَلْدًا ۭ لَا يَقْدِرُوْنَ عَلٰي شَيْءٍ مِّمَّا كَسَبُوْا ۭ وَاللّٰهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكٰفِرِيْنَ	ای مؤمنان! صدقاتتان را با منت و آزار تباه نکنید، مانند کسی که مالش را برای خودنمایی انفاق می‌کند و به خدا و روز آخر ایمان ندارد. مثالش مانند سنگی است که خاکی بر آن باشد، بارانی بر آن ببارد و آن را صاف بگذارد. از آنچه انفاق کرده‌اند چیزی به دست نمی‌آورند. و خدا قوم کافر را هدایت نمی‌کند.	264
وَمَثَلُ الَّذِيْنَ يُنْفِقُوْنَ اَمْوَالَهُمُ ابْتِغَاۗءَ مَرْضَاتِ اللّٰهِ وَتَثْبِيْتًا مِّنْ اَنْفُسِهِمْ كَمَثَلِ جَنَّةٍۢ بِرَبْوَةٍ اَصَابَهَا وَابِلٌ فَاٰتَتْ اُكُلَهَا ضِعْفَيْنِ ۚ فَاِنْ لَّمْ يُصِبْهَا وَابِلٌ فَطَلٌّ ۭ وَاللّٰهُ بِمَا تَعْمَلُوْنَ بَصِيْرٌ	و مثال کسانی که اموالشان را برای جلب رضایت خدا و استواری جانشان انفاق می‌کنند، مانند باغی است در تپه‌ای که بارانی بر آن ببارد و دو برابر میوه دهد. و اگر باران سخت نبارد، شبنمی بس است. و خدا به آنچه می‌کنید بیناست.	265

اَيَوَدُّ اَحَدُكُمْ اَنْ تَكُوْنَ لَه جَنَّةٌ مِّنْ نَّخِيْلٍ وَّاَعْنَابٍ تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهٰرُ لَه فِيْهَا مِنْ كُلِّ الثَّمَرٰتِ وَاَصَابَهُ الْكِبَرُ وَلَه ذُرِّيَّةٌ ضُعَفَاء فَاَصَابَهَآ اِعْصَارٌ فِيْهِ نَارٌ فَاحْتَرَقَتْ كَذٰلِكَ يُبَيِّنُ اللّٰهُ لَكُمُ الْاٰيٰتِ لَعَلَّكُمْ تَتَفَكَّرُوْنَ	آیا یکی از شما دوست دارد باغی از خرما و انگور داشته باشد که جویبارهایی از زیر آن جاری باشد و هرگونه میوه‌ای در آن باشد، و پیری به او برسد و فرزندانی ناتوان داشته باشد، سپس گردبادی از آتش بر آن بوزد و بسوزد؟ این‌گونه خدا آیاتش را برایتان روشن می‌کند تا شاید بیندیشید.	266
يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْٓا اَنْفِقُوْا مِنْ طَيِّبٰتِ مَا كَسَبْتُمْ وَمِمَّآ اَخْرَجْنَا لَكُمْ مِّنَ الْاَرْضِ وَلَا تَيَمَّمُوا الْخَبِيْثَ مِنْهُ تُنْفِقُوْنَ وَلَسْتُمْ بِاٰخِذِيْهِ اِلَّآ اَنْ تُغْمِضُوْا فِيْهِ وَاعْلَمُوْٓا اَنَّ اللّٰهَ غَنِيٌّ حَمِيْدٌ	ای مؤمنان! از پاکیزه‌های آنچه به دست آورده‌اید و از آنچه از زمین برایتان بیرون آورده‌ایم انفاق کنید و به سوی ناپاکیزه نروید که از آن انفاق کنید، در حالی که خودتان آن را جز با چشم‌پوشی نمی‌پذیرید. و بدانید که خدا بی‌نیاز و ستوده است.	267
اَلشَّيْطٰنُ يَعِدُكُمُ الْفَقْرَ وَيَاْمُرُكُمْ بِالْفَحْشَاءِ وَاللّٰهُ يَعِدُكُمْ مَّغْفِرَةً مِّنْهُ وَفَضْلًا وَاللّٰهُ وَاسِعٌ عَلِيْمٌ	شیطان شما را از فقر می‌ترساند و به زشتی فرمان می‌دهد، اما خدا به شما آمرزش و فضل وعده می‌دهد. و خدا فراگیر و داناست.	268
يُؤْتِي الْحِكْمَةَ مَنْ يَّشَاءُ وَمَنْ يُّؤْتَ الْحِكْمَةَ فَقَدْ اُوْتِيَ خَيْرًا كَثِيْرًا وَمَا يَذَّكَّرُ اِلَّآ اُولُوا الْاَلْبَابِ	حکمت را به هرکه بخواهد می‌دهد و هرکه حکمت یابد، خیری فراوان یافته است. و جز خردمندان متذکر نمی‌شوند.	269
وَمَآ اَنْفَقْتُمْ مِّنْ نَّفَقَةٍ اَوْ نَذَرْتُمْ مِّنْ نَّذْرٍ فَاِنَّ اللّٰهَ يَعْلَمُه وَمَا لِلظّٰلِمِيْنَ مِنْ اَنْصَارٍ	و هر انفاقی که کنید یا نذری که کنید، خدا آن را می‌داند. و برای ظالمان هیچ یاوری نیست.	270
اِنْ تُبْدُوا الصَّدَقٰتِ فَنِعِمَّا هِيَ وَاِنْ تُخْفُوْهَا وَتُؤْتُوْهَا الْفُقَرَاءَ فَهُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ وَيُكَفِّرُ عَنْكُمْ مِّنْ سَيِّاٰتِكُمْ وَاللّٰهُ بِمَا تَعْمَلُوْنَ خَبِيْرٌ	اگر صدقات را آشکار کنید، نیکوست، اما اگر آن را پنهان کنید و به مستمندان دهید، برایتان بهتر است و از گناهانتان می‌کاهد. و خدا به آنچه می‌کنید آگاه است.	271
لَيْسَ عَلَيْكَ هُدٰىهُمْ وَلٰكِنَّ اللّٰهَ يَهْدِيْ مَنْ يَّشَاءُ وَمَا تُنْفِقُوْا مِنْ خَيْرٍ فَلِاَنْفُسِكُمْ وَمَا تُنْفِقُوْنَ اِلَّا ابْتِغَاءَ وَجْهِ اللّٰهِ وَمَا تُنْفِقُوْا مِنْ خَيْرٍ يُّوَفَّ اِلَيْكُمْ وَاَنْتُمْ لَا تُظْلَمُوْنَ	هدایت آن‌ها (مستمندان) بر تو (محمد) نیست، اما خدا هرکه را بخواهد هدایت می‌کند. و هر خیری که انفاق کنید، برای خودتان است و جز برای جلب رضایت خدا انفاق نکنید. و هر خیری که انفاق کنید، به طور کامل به شما بازمی‌گردد و به شما ظلم نمی‌شود.	272

لِلْفُقَرَاءِ الَّذِيْنَ اُحْصِرُوْا فِيْ سَبِيْلِ اللّٰهِ لَا يَسْتَطِيْعُوْنَ ضَرْبًا فِى الْاَرْضِ يَحْسَبُهُمُ الْجَاهِلُ اَغْنِيَاءَ مِنَ التَّعَفُّفِ تَعْرِفُهُمْ بِسِيْمٰهُمْ لَا يَسْـَٔلُوْنَ النَّاسَ اِلْحَافًا وَمَا تُنْفِقُوْا مِنْ خَيْرٍ فَاِنَّ اللّٰهَ بِهٖ عَلِيْمٌ	(صدقات) برای مستمندانی است که در راه خدا محصور شده‌اند و نمی‌توانند در زمین سفر کنند. نادان گمان می‌کند که آن‌ها به خاطر خودداری بی‌نیازند. آن‌ها را از نشانه‌هایشان می‌شناسی. از مردم به اصرار چیزی نمی‌خواهند. و هر خیری که انفاق کنید، خدا به آن داناست.	273
اَلَّذِيْنَ يُنْفِقُوْنَ اَمْوَالَهُمْ بِالَّيْلِ وَالنَّهَارِ سِرًّا وَّعَلَانِيَةً فَلَهُمْ اَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُوْنَ	کسانی که اموالشان را شب و روز، پنهان و آشکار، در راه خدا انفاق می‌کنند، پاداششان نزد پروردگارشان است و نه ترسی بر آن‌هاست و نه اندوهگین می‌شوند.	274
اَلَّذِيْنَ يَأْكُلُوْنَ الرِّبٰوا لَا يَقُوْمُوْنَ اِلَّا كَمَا يَقُوْمُ الَّذِيْ يَتَخَبَّطُهُ الشَّيْطٰنُ مِنَ الْمَسِّ ذٰلِكَ بِاَنَّهُمْ قَالُوْٓا اِنَّمَا الْبَيْعُ مِثْلُ الرِّبٰوا وَاَحَلَّ اللّٰهُ الْبَيْعَ وَحَرَّمَ الرِّبٰوا فَمَنْ جَاۤءَهٗ مَوْعِظَةٌ مِّنْ رَّبِّهٖ فَانْتَهٰى فَلَهٗ مَا سَلَفَ وَاَمْرُهٗٓ اِلَى اللّٰهِ وَمَنْ عَادَ فَاُولٰٓئِكَ اَصْحٰبُ النَّارِ هُمْ فِيْهَا خٰلِدُوْنَ	کسانی که ربا می‌خورند، جز مانند کسی که شیطان او را با تماس دیوانه کرده برنمی‌خیزند. این به آن سبب است که گفتند: «تجارت مانند رباست.» اما خدا تجارت را حلال و ربا را حرام کرده است. پس هرکه پندی از پروردگارش به او رسید و باز ایستاد، آنچه گذشته برای اوست و کارش به خدا واگذار می‌شود. اما هرکه بازگردد، اهل آتشند و در آن جاودانه‌اند.	275
يَمْحَقُ اللّٰهُ الرِّبٰوا وَيُرْبِى الصَّدَقٰتِ وَاللّٰهُ لَا يُحِبُّ كُلَّ كَفَّارٍ اَثِيْمٍ	خدا ربا را نابود می‌کند و صدقات را افزایش می‌دهد. و خدا هیچ کافر گناهکاری را دوست ندارد.	276
اِنَّ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ وَاَقَامُوا الصَّلٰوةَ وَاٰتَوُا الزَّكٰوةَ لَهُمْ اَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُوْنَ	به راستی کسانی که ایمان آورده و کارهای نیک کرده و نماز را برپا داشته و زکات را پرداخته‌اند، پاداششان نزد پروردگارشان است و نه ترسی بر آن‌هاست و نه اندوهگین می‌شوند.	277
يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوا اتَّقُوا اللّٰهَ وَذَرُوْا مَا بَقِيَ مِنَ الرِّبٰٓوا اِنْ كُنْتُمْ مُّؤْمِنِيْنَ	ای مؤمنان! از خدا پروا کنید و آنچه از ربا باقی مانده رها کنید، اگر مؤمنید.	278
فَاِنْ لَّمْ تَفْعَلُوْا فَاْذَنُوْا بِحَرْبٍ مِّنَ اللّٰهِ وَرَسُوْلِهٖ وَاِنْ تُبْتُمْ فَلَكُمْ رُءُوْسُ اَمْوَالِكُمْ لَا تَظْلِمُوْنَ وَلَا تُظْلَمُوْنَ	و اگر چنین نکردید، به جنگ با خدا و پیامبرش آگاه باشید. اما اگر توبه کنید، سرمایه‌تان برایتان است، نه ظلم کنید و نه به شما ظلم شود.	279
وَاِنْ كَانَ ذُوْ عُسْرَةٍ فَنَظِرَةٌ اِلٰى مَيْسَرَةٍ وَاَنْ تَصَدَّقُوْا خَيْرٌ لَّكُمْ اِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُوْنَ	و اگر (بدهکار) در سختی بود، تا هنگام گشایش مهلت دهید. و اگر ببخشید، برایتان بهتر است، اگر بدانید.	280
وَاتَّقُوْا يَوْمًا تُرْجَعُوْنَ فِيْهِ اِلَى اللّٰهِ ثُمَّ تُوَفّٰى كُلُّ نَفْسٍ مَّا كَسَبَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُوْنَ	و از روزی بترسید که به سوی خدا بازمی‌گردید، سپس به هر کس آنچه کسب کرده به طور کامل داده می‌شود و به آن‌ها ظلم نمی‌شود.	281

يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْٓا اِذَا تَدَايَنْتُمْ بِدَيْنٍ اِلٰٓى اَجَلٍ مُّسَمًّى فَاكْتُبُوْهُ ۗوَلْيَكْتُبْ بَّيْنَكُمْ كَاتِبٌۢ بِالْعَدْلِ ۖوَلَا يَأْبَ كَاتِبٌ اَنْ يَّكْتُبَ كَمَا عَلَّمَهُ اللّٰهُ فَلْيَكْتُبْ ۚوَلْيُمْلِلِ الَّذِيْ عَلَيْهِ الْحَقُّ وَلْيَتَّقِ اللّٰهَ رَبَّهٗ وَلَا يَبْخَسْ مِنْهُ شَيْـًٔا ۗفَاِنْ كَانَ الَّذِيْ عَلَيْهِ الْحَقُّ سَفِيْهًا اَوْ ضَعِيْفًا اَوْ لَا يَسْتَطِيْعُ اَنْ يُّمِلَّ هُوَ فَلْيُمْلِلْ وَلِيُّهٗ بِالْعَدْلِ ۗوَاسْتَشْهِدُوْا شَهِيْدَيْنِ مِنْ رِّجَالِكُمْ ۚفَاِنْ لَّمْ يَكُوْنَا رَجُلَيْنِ فَرَجُلٌ وَّامْرَاَتٰنِ مِمَّنْ تَرْضَوْنَ مِنَ الشُّهَدَاۤءِ اَنْ تَضِلَّ اِحْدٰىهُمَا فَتُذَكِّرَ اِحْدٰىهُمَا الْاُخْرٰى ۗوَلَا يَأْبَ الشُّهَدَاۤءُ اِذَا مَا دُعُوْا ۗوَلَا تَسْـَٔمُوْٓا اَنْ تَكْتُبُوْهُ صَغِيْرًا اَوْ كَبِيْرًا اِلٰٓى اَجَلِهٖ ۗذٰلِكُمْ اَقْسَطُ عِنْدَ اللّٰهِ وَاَقْوَمُ لِلشَّهَادَةِ وَاَدْنٰٓى اَلَّا تَرْتَابُوْٓا اِلَّآ اَنْ تَكُوْنَ تِجَارَةً حَاضِرَةً تُدِيْرُوْنَهَا بَيْنَكُمْ فَلَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ اَلَّا تَكْتُبُوْهَا ۗوَاَشْهِدُوْٓا اِذَا تَبَايَعْتُمْ ۖوَلَا يُضَاۤرَّ كَاتِبٌ وَّلَا شَهِيْدٌ ۗوَاِنْ تَفْعَلُوْا فَاِنَّهٗ فُسُوْقٌۢ بِكُمْ ۗوَاتَّقُوا اللّٰهَ ۗوَيُعَلِّمُكُمُ اللّٰهُ ۗوَاللّٰهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيْمٌ	ای مؤمنان! هنگامی که با یکدیگر قرض دادید تا مدت معین، آن را بنویسید. و نویسنده‌ای عادل میانتان بنویسد. و نویسنده نباید از نوشتن آنچه خدا به او آموخته خودداری کند، پس باید بنویسد. و بدهکار املا کند و از خدا پروردگارش پروا کند و چیزی از آن نکاهد. اما اگر بدهکار کم‌عقل یا ناتوان بود یا نمی‌توانست املا کند، ولی‌اش به عدالت املا کند. و دو نفر از مردانتان را گواه بگیرید، و اگر دو مرد نبود، یک مرد و دو زن از گواهانی که می‌پسندید، تا اگر یکی فراموش کرد، دیگری او را یادآوری کند. و گواهان وقتی دعوت شدند، نباید خودداری کنند. و از نوشتن آن، چه کوچک باشد یا بزرگ، تا سررسیدش کراهت نداشته باشید. این نزد خدا عادلانه‌تر و برای گواهی استوارتر و به شک نیفتادن نزدیک‌تر است، مگر آنکه معامله‌ای نقدی باشد که میان خود دست به دست می‌کنید، که در این صورت گناهی بر شما نیست که ننویسید. و هنگامی که خرید و فروش کردید، گواه بگیرید. و به نویسنده و گواه زیان نرسد. و اگر چنین کنید، نافرمانی است. و از خدا پروا کنید. و خدا به شما می‌آموزد و خدا به هر چیزی داناست.	**282**
وَاِنْ كُنْتُمْ عَلٰى سَفَرٍ وَّلَمْ تَجِدُوْا كَاتِبًا فَرِهٰنٌ مَّقْبُوْضَةٌ ۗفَاِنْ اَمِنَ بَعْضُكُمْ بَعْضًا فَلْيُؤَدِّ الَّذِى اؤْتُمِنَ اَمَانَتَهٗ وَلْيَتَّقِ اللّٰهَ رَبَّهٗ ۗوَلَا تَكْتُمُوا الشَّهَادَةَ ۚوَمَنْ يَّكْتُمْهَا فَاِنَّهٗٓ اٰثِمٌ قَلْبُهٗ ۗوَاللّٰهُ بِمَا تَعْمَلُوْنَ عَلِيْمٌ	و اگر در سفر بودید و نویسنده‌ای نیافتید، گروهایی بگیرید. و اگر یکی از شما به دیگری امانت داد، آن که امانت به او داده شده باید امانتش را ادا کند و از خدا پروردگارش پروا کند. و شهادت را پنهان نکنید. و هرکه آن را پنهان کند، دلش گناهکار است. و خدا به آنچه می‌کنید داناست.	**283**
لِلّٰهِ مَا فِى السَّمٰوٰتِ وَمَا فِى الْاَرْضِ ۗوَاِنْ تُبْدُوْا مَا فِيْٓ اَنْفُسِكُمْ اَوْ تُخْفُوْهُ يُحَاسِبْكُمْ بِهِ اللّٰهُ ۗفَيَغْفِرُ لِمَنْ يَّشَاۤءُ وَيُعَذِّبُ مَنْ يَّشَاۤءُ ۗوَاللّٰهُ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ	آنچه در آسمان‌ها و زمین است از آن خداست. و اگر آنچه در دل‌هایتان است آشکار کنید یا پنهان کنید، خدا شما را به آن حساب می‌کشد. پس هرکه را بخواهد می‌آمرزد و هرکه را بخواهد عذاب می‌کند. و خدا بر هر چیزی تواناست.	**284**
اٰمَنَ الرَّسُوْلُ بِمَآ اُنْزِلَ اِلَيْهِ مِنْ رَّبِّهٖ وَالْمُؤْمِنُوْنَ ۗكُلٌّ اٰمَنَ بِاللّٰهِ وَمَلٰٓئِكَتِهٖ وَكُتُبِهٖ وَرُسُلِهٖ ۗلَا نُفَرِّقُ بَيْنَ اَحَدٍ مِّنْ رُّسُلِهٖ ۗوَقَالُوْا سَمِعْنَا وَاَطَعْنَا ۖغُفْرَانَكَ رَبَّنَا وَاِلَيْكَ الْمَصِيْرُ	پیامبر به آنچه از پروردگارش بر او نازل شده ایمان آورد و مؤمنان نیز. همه به خدا، فرشتگانش، کتاب‌هایش و پیامبرانش ایمان آوردند. (گفتند:) «میان هیچ‌یک از پیامبرانش فرق نمی‌گذاریم.» و گفتند: «شنیدیم و اطاعت کردیم. پروردگارا، آمرزش تو را (می‌خواهیم) و بازگشت به سوی توست.»	**285**

لَا يُكَلِّفُ اللّٰهُ نَفْسًا اِلَّا وُسْعَهَا لَهَا مَا كَسَبَتْ وَعَلَيْهَا مَا اكْتَسَبَتْ رَبَّنَا لَا تُؤَاخِذْنَآ اِنْ نَّسِيْنَآ اَوْ اَخْطَاْنَا رَبَّنَا وَلَا تَحْمِلْ عَلَيْنَآ اِصْرًا كَمَا حَمَلْتَه عَلَى الَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِنَا رَبَّنَا وَلَا تُحَمِّلْنَا مَا لَا طَاقَةَ لَنَا بِه وَاعْفُ عَنَّا وَاغْفِرْ لَنَا وَارْحَمْنَا اَنْتَ مَوْلٰنَا فَانْصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكٰفِرِيْنَ	خدا هیچ‌کس را جز به اندازه توانش تکلیف نمی‌کند. آنچه (نیکی) کسب کرده برای اوست و آنچه (بدی) کسب کرده علیه اوست. پروردگارا، اگر فراموش کردیم یا خطا کردیم، ما را مؤاخذه نکن. پروردگارا، بار سنگینی بر ما مگذار، چنان‌که بر پیشینیانمان گذاشتی. پروردگارا، چیزی بر ما تحمیل نکن که طاقتش را نداریم. و از ما درگذر و ما را بیامرز و بر ما رحم کن. تو مولای مایی، پس ما را بر قوم کافر یاری ده.	286

مدنية	آلِ عِمْرَان	ت‌عداد آی‌ات
مدنی	علی عمران - 3	۲۰۰

بسم الله الرحمن الرحيم

(علی عمران (آل عمران

الٓمّٓ	الف لام میم	1
اَللّٰهُ لَآ اِلٰهَ اِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّوْمُ	خداوند، هیچ معبودی جز او نیست، زنده ابدی و نگهدارنده همیشگی (موجودات).	2
نَزَّلَ عَلَيْكَ الْكِتٰبَ بِالْحَقِّ مُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ وَاَنْزَلَ التَّوْرٰىةَ وَالْاِنْجِيْلَ	او کتاب (قرآن) را بر تو (محمد) نازل کرد که حاوی حقیقت است، تصدیق‌کننده کتاب‌های پیشین و نازل‌کننده تورات و انجیل.	3
مِنْ قَبْلُ هُدًى لِّلنَّاسِ وَاَنْزَلَ الْفُرْقَانَ اِنَّ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا بِاٰيٰتِ اللّٰهِ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيْدٌ وَاللّٰهُ عَزِيْزٌ ذُو انْتِقَامٍ	پیش از این، به‌عنوان هدایت برای مردم، و او فرقان را نازل کرد. به‌راستی، کسانی که به آیات خداوند کافر شدند، عذابی سخت خواهند داشت. خداوند توانمند و صاحب مجازات است.	4
اِنَّ اللّٰهَ لَا يَخْفٰى عَلَيْهِ شَيْءٌ فِى الْاَرْضِ وَلَا فِى السَّمَآءِ	برای خداوند هیچ‌چیز در زمین و آسمان پنهان نیست.	5
هُوَ الَّذِيْ يُصَوِّرُكُمْ فِى الْاَرْحَامِ كَيْفَ يَشَآءُ لَآ اِلٰهَ اِلَّا هُوَ الْعَزِيْزُ الْحَكِيْمُ	اوست که شما را در رحم به هر شکلی که بخواهد می‌سازد. هیچ معبودی جز او نیست، توانمند و حکیم.	6
هُوَ الَّذِيْٓ اَنْزَلَ عَلَيْكَ الْكِتٰبَ مِنْهُ اٰيٰتٌ مُّحْكَمٰتٌ هُنَّ اُمُّ الْكِتٰبِ وَاُخَرُ مُتَشٰبِهٰتٌ فَاَمَّا الَّذِيْنَ فِىْ قُلُوْبِهِمْ زَيْغٌ فَيَتَّبِعُوْنَ مَا تَشَابَهَ مِنْهُ ابْتِغَآءَ الْفِتْنَةِ وَابْتِغَآءَ تَاْوِيْلِهٖ وَمَا يَعْلَمُ تَاْوِيْلَهٗٓ اِلَّا اللّٰهُ وَالرّٰسِخُوْنَ فِى الْعِلْمِ يَقُوْلُوْنَ اٰمَنَّا بِهٖ كُلٌّ مِّنْ عِنْدِ رَبِّنَا وَمَا يَذَّكَّرُ اِلَّآ اُولُوا الْاَلْبَابِ	اوست که کتاب (قرآن) را بر تو (محمد) نازل کرد. برخی از آیات آن محکمات هستند که اساس کتاب (قرآن) را تشکیل می‌دهند و برخی دیگر متشابهات. اما کسانی که در دلشان انحراف است، متشابهات را دنبال می‌کنند تا فتنه‌انگیزی کنند و تفسیر آن را بجویند، در حالی که جز خداوند کسی تفسیر آن را نمی‌داند. و کسانی که دانش عمیق دارند می‌گویند: «ما به آن (قرآن) ایمان داریم، همه از جانب پروردگار ماست.» و جز خردمندان کسی پند نمی‌گیرد.	7
رَبَّنَا لَا تُزِغْ قُلُوْبَنَا بَعْدَ اِذْ هَدَيْتَنَا وَهَبْ لَنَا مِنْ لَّدُنْكَ رَحْمَةً اِنَّكَ اَنْتَ الْوَهَّابُ	(آنان دعا می‌کنند) «ای پروردگار ما، پس از آنکه ما را هدایت کردی، دل‌هایمان را به سوی گمراهی مایل نکن و از جانب خود رحمتی به ما عطا کن، به‌راستی که تو بسیار بخشنده‌ای.»	8

رَبَّنَآ اِنَّكَ جَامِعُ النَّاسِ لِيَوْمٍ لَّا رَيْبَ فِيْهِ اِنَّ اللّٰهَ لَا يُخْلِفُ الْمِيْعَادَ	«ای پروردگار ما، تو کسی هستی که انسان‌ها را در روزی که هیچ شکی در آن نیست، گرد می‌آوری.» به‌راستی خداوند از وعده خود تخلف نمی‌کند.	9
اِنَّ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا لَنْ تُغْنِيَ عَنْهُمْ اَمْوَالُهُمْ وَلَآ اَوْلَادُهُمْ مِّنَ اللّٰهِ شَيْـًٔا وَاُولٰٓئِكَ هُمْ وَقُوْدُ النَّارِ	به‌راستی، برای کافران، نه اموالشان و نه فرزندانشان در برابر (عذاب) خداوند هیچ سودی ندارد. و آنان خود سوخت آتش جهنم هستند.	10
كَدَاْبِ اٰلِ فِرْعَوْنَ وَالَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِهِمْ كَذَّبُوْا بِاٰيٰتِنَا فَاَخَذَهُمُ اللّٰهُ بِذُنُوْبِهِمْ وَاللّٰهُ شَدِيْدُ الْعِقَابِ	(حالشان) مانند حال پیروان فرعون و کسانی است که پیش از آنها بودند. آنها آیات ما را تکذیب کردند، پس خداوند به خاطر گناهانشان آنها را مجازات کرد. خداوند سخت‌کیفر است.	11
قُلْ لِّلَّذِيْنَ كَفَرُوْا سَتُغْلَبُوْنَ وَتُحْشَرُوْنَ اِلٰى جَهَنَّمَ وَبِئْسَ الْمِهَادُ	به کافران (محمد) بگو: «شما حتماً شکست خواهید خورد و به سوی جهنم رانده می‌شوید. و آن بدترین مکان اقامت است.»	12
قَدْ كَانَ لَكُمْ اٰيَةٌ فِيْ فِئَتَيْنِ الْتَقَتَا فِئَةٌ تُقَاتِلُ فِيْ سَبِيْلِ اللّٰهِ وَاُخْرٰى كَافِرَةٌ يَّرَوْنَهُمْ مِّثْلَيْهِمْ رَاْيَ الْعَيْنِ وَاللّٰهُ يُؤَيِّدُ بِنَصْرِهٖ مَنْ يَّشَاۤءُ اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَعِبْرَةً لِّاُولِي الْاَبْصَارِ	به‌راستی، نشانه‌ای برای شما در دو گروهی که روبه‌رو شدند وجود داشت. یک گروه در راه خداوند می‌جنگید و گروه دیگر کافر بودند که با چشمان خود دیدند که (مسلمانان) دو برابر آنها هستند. خداوند با یاری خود هر که را بخواهد تقویت می‌کند. به‌راستی، در این برای کسانی که بینش (بصیرت) دارند، عبرتی است.	13
زُيِّنَ لِلنَّاسِ حُبُّ الشَّهَوٰتِ مِنَ النِّسَاۤءِ وَالْبَنِيْنَ وَالْقَنَاطِيْرِ الْمُقَنْطَرَةِ مِنَ الذَّهَبِ وَالْفِضَّةِ وَالْخَيْلِ الْمُسَوَّمَةِ وَالْاَنْعَامِ وَالْحَرْثِ ذٰلِكَ مَتَاعُ الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَاللّٰهُ عِنْدَهٗ حُسْنُ الْمَاٰبِ	عشق به آنچه مطلوب است، از جمله زنان، فرزندان، اموال انباشته از طلا و نقره، اسب‌های برگزیده، دام‌ها و زمین‌های کشاورزی، در نظر انسان‌ها زیبا جلوه داده شده است. این‌ها لذت‌های زندگی دنیوی هستند، اما نزد خداوند بهترین مکان بازگشت است.	14
قُلْ اَؤُنَبِّئُكُمْ بِخَيْرٍ مِّنْ ذٰلِكُمْ لِلَّذِيْنَ اتَّقَوْا عِنْدَ رَبِّهِمْ جَنّٰتٌ تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهٰرُ خٰلِدِيْنَ فِيْهَا وَاَزْوَاجٌ مُّطَهَّرَةٌ وَّرِضْوَانٌ مِّنَ اللّٰهِ وَاللّٰهُ بَصِيْرٌۢ بِالْعِبَادِ	بگو: «آیا به شما از چیزی بهتر از این خبر دهم؟» برای کسانی که تقوا پیشه کنند، نزد پروردگارشان باغ‌هایی است که جویبارها در زیر آن جاری است، در آن جاودانه‌اند، و همسرانی پاک و خشنودی خداوند. و خداوند به بندگانش بیناست.	15
اَلَّذِيْنَ يَقُوْلُوْنَ رَبَّنَآ اِنَّنَآ اٰمَنَّا فَاغْفِرْ لَنَا ذُنُوْبَنَا وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ	(یعنی) کسانی که دعا می‌کنند: «ای پروردگار ما، ما به‌راستی ایمان آوردیم، پس گناهان ما را ببخش و ما را از عذاب آتش نگاه دار.»	16
اَلصّٰبِرِيْنَ وَالصّٰدِقِيْنَ وَالْقٰنِتِيْنَ وَالْمُنْفِقِيْنَ وَالْمُسْتَغْفِرِيْنَ بِالْاَسْحَارِ	(و نیز) کسانی که صبورند، راستگو هستند، مطیع‌اند، از مالشان انفاق می‌کنند و در سحرگاهان طلب آمرزش می‌کنند.	17

شَهِدَ اللّٰهُ اَنَّه لَآ اِلٰهَ اِلَّا هُوَ وَالْمَلٰٓئِكَةُ وَاُولُوا الْعِلْمِ قَآئِمًا بِالْقِسْطِ لَآ اِلٰهَ اِلَّا هُوَ الْعَزِيْزُ الْحَكِيْمُ	خداوند گواهی می‌دهد که هیچ معبودی جز او نیست؛ (همچنین) فرشتگان و دانشمندان که عدالت را برپا می‌دارند، (گواهی می‌دهند که) هیچ معبودی جز او نیست، توانمند و حکیم.	18
اِنَّ الدِّيْنَ عِنْدَ اللّٰهِ الْاِسْلَامُ وَمَا اخْتَلَفَ الَّذِيْنَ اُوْتُوا الْكِتٰبَ اِلَّا مِنْ بَعْدِ مَا جَآءَهُمُ الْعِلْمُ بَغْيًا بَيْنَهُمْ وَمَنْ يَّكْفُرْ بِاٰيٰتِ اللّٰهِ فَاِنَّ اللّٰهَ سَرِيْعُ الْحِسَابِ	به‌راستی، دین نزد خداوند اسلام است. کسانی که کتاب به آنها داده شده بود، جز پس از آنکه دانش به آنها رسید، به خاطر حسادت میان خودشان اختلاف کردند. و هر کس به آیات خداوند کافر شود، به‌راستی خداوند سریع‌الحساب است.	19
فَاِنْ حَآجُّوْكَ فَقُلْ اَسْلَمْتُ وَجْهِيَ لِلّٰهِ وَمَنِ اتَّبَعَنِ وَقُلْ لِّلَّذِيْنَ اُوْتُوا الْكِتٰبَ وَالْاُمِّيّٖنَ ءَاَسْلَمْتُمْ فَاِنْ اَسْلَمُوْا فَقَدِ اهْتَدَوْا وَاِنْ تَوَلَّوْا فَاِنَّمَا عَلَيْكَ الْبَلٰغُ وَاللّٰهُ بَصِيْرٌ بِالْعِبَادِ	پس اگر با تو (محمد) مجادله کردند، بگو: «من و پیروانم به خداوند تسلیم شده‌ایم.» و به کسانی که کتاب داده شده و به بی‌سوادان بگو: «آیا به اسلام درآمده‌اید؟» اگر به اسلام درآیند، هدایت یافته‌اند، اما اگر روی گردانند، وظیفه تو تنها ابلاغ است. و خداوند به بندگانش بیناست.	20
اِنَّ الَّذِيْنَ يَكْفُرُوْنَ بِاٰيٰتِ اللّٰهِ وَيَقْتُلُوْنَ النَّبِيّٖنَ بِغَيْرِ حَقٍّ وَّيَقْتُلُوْنَ الَّذِيْنَ يَاْمُرُوْنَ بِالْقِسْطِ مِنَ النَّاسِ فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ اَلِيْمٍ	به‌راستی، کسانی که آیات خداوند را انکار می‌کنند و پیامبران را بدون حق می‌کشند و کسانی را که به عدالت امر می‌کنند به قتل می‌رسانند، به آنها مژده عذابی دردناک بده.	21
اُولٰٓئِكَ الَّذِيْنَ حَبِطَتْ اَعْمَالُهُمْ فِي الدُّنْيَا وَالْاٰخِرَةِ وَمَا لَهُمْ مِّنْ نّٰصِرِيْنَ	آنان کسانی هستند که کارهایشان در دنیا و آخرت بیهوده است و هیچ یاوری ندارند.	22
اَلَمْ تَرَ اِلَى الَّذِيْنَ اُوْتُوْا نَصِيْبًا مِّنَ الْكِتٰبِ يُدْعَوْنَ اِلٰى كِتٰبِ اللّٰهِ لِيَحْكُمَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ يَتَوَلّٰى فَرِيْقٌ مِّنْهُمْ وَهُمْ مُّعْرِضُوْنَ	آیا ندیدی کسانی را که بخشی از کتاب (تورات) به آنها داده شده بود؟ آنها به سوی کتاب خداوند دعوت شدند تا میانشان داوری کند. سپس برخی از آنها روی گرداندند و از (حقیقت) سر باز زدند.	23
ذٰلِكَ بِاَنَّهُمْ قَالُوْا لَنْ تَمَسَّنَا النَّارُ اِلَّآ اَيَّامًا مَّعْدُوْدٰتٍ وَّغَرَّهُمْ فِيْ دِيْنِهِمْ مَّا كَانُوْا يَفْتَرُوْنَ	این به این دلیل است که آنها گفتند: «آتش جهنم جز چند روز به ما نخواهد رسید.» آنها در دینشان به آنچه خود ساخته بودند فریفته شدند.	24
فَكَيْفَ اِذَا جَمَعْنٰهُمْ لِيَوْمٍ لَّا رَيْبَ فِيْهِ وَوُفِّيَتْ كُلُّ نَفْسٍ مَّا كَسَبَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُوْنَ	پس چگونه خواهد بود وقتی آنها را در روزی که هیچ شکی در آن نیست گرد آوریم و به هر کس پاداش کامل آنچه انجام داده است داده شود و به آنها ظلم نشود؟	25
قُلِ اللّٰهُمَّ مٰلِكَ الْمُلْكِ تُؤْتِي الْمُلْكَ مَنْ تَشَآءُ وَتَنْزِعُ الْمُلْكَ مِمَّنْ تَشَآءُ وَتُعِزُّ مَنْ تَشَآءُ وَتُذِلُّ مَنْ تَشَآءُ بِيَدِكَ الْخَيْرُ اِنَّكَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ	بگو (محمد): «ای خداوند صاحب قدرت، تو به هر که بخواهی قدرت می‌دهی و از هر که بخواهی قدرت را می‌گیری. تو هر که را بخواهی عزت می‌دهی و هر که را بخواهی خوار می‌کنی. خیر در دست توست. به‌راستی، تو بر هر چیز توانا هستی.»	26

تُوْلِجُ الَّيْلَ فِى النَّهَارِ وَتُوْلِجُ النَّهَارَ فِى الَّيْلِ وَتُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَتُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ وَتَرْزُقُ مَنْ تَشَاۤءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ	تو شب را به روز و روز را به شب وارد می‌کنی. و زنده را از مرده و مرده را از زنده بیرون می‌آوری. و به هر که بخواهی بدون حساب روزی می‌دهی.	27
لَا يَتَّخِذِ الْمُؤْمِنُوْنَ الْكٰفِرِيْنَ اَوْلِيَاۤءَ مِنْ دُوْنِ الْمُؤْمِنِيْنَ وَمَنْ يَّفْعَلْ ذٰلِكَ فَلَيْسَ مِنَ اللّٰهِ فِيْ شَيْءٍ اِلَّآ اَنْ تَتَّقُوْا مِنْهُمْ تُقٰىةً وَيُحَذِّرُكُمُ اللّٰهُ نَفْسَه وَاِلَى اللّٰهِ الْمَصِيْرُ	مؤمنان نباید کافران را به جای مؤمنان به عنوان دوست صمیمی برگزینند. هر کس چنین کند، هیچ ارتباطی با خداوند ندارد، مگر آنکه بخواهید از آنها (به طور ظاهری) محافظت کنید. و خداوند شما را از (عذاب) خود هشدار می‌دهد. و بازگشت به سوی خداوند است.	28
قُلْ اِنْ تُخْفُوْا مَا فِيْ صُدُوْرِكُمْ اَوْ تُبْدُوْهُ يَعْلَمْهُ اللّٰهُ وَيَعْلَمُ مَا فِى السَّمٰوٰتِ وَمَا فِى الْاَرْضِ وَاللّٰهُ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ	بگو: «اگر آنچه در دل دارید پنهان کنید یا آشکار سازید، خداوند آن را می‌داند.» او آنچه در آسمان‌ها و زمین است می‌داند. و خداوند بر هر چیز تواناست.	29
يَوْمَ تَجِدُ كُلُّ نَفْسٍ مَّا عَمِلَتْ مِنْ خَيْرٍ مُّحْضَرًا وَمَا عَمِلَتْ مِنْ سُوْۤءٍ تَوَدُّ لَوْ اَنَّ بَيْنَهَا وَبَيْنَه اَمَدًا بَعِيْدًا وَيُحَذِّرُكُمُ اللّٰهُ نَفْسَه وَاللّٰهُ رَءُوْفٌ بِالْعِبَادِ	(به یاد آور) روزی که هر کس آنچه نیکی کرده و آنچه بدی کرده در برابرش حاضر می‌شود. او آرزو می‌کند کاش فاصله‌ای دور میان او و آن (روز) بود. و خداوند شما را از (عذاب) خود هشدار می‌دهد. خداوند به بندگانش مهربان است.	30
قُلْ اِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّوْنَ اللّٰهَ فَاتَّبِعُوْنِيْ يُحْبِبْكُمُ اللّٰهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوْبَكُمْ وَاللّٰهُ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ	بگو (محمد): «اگر خداوند را دوست دارید، از من پیروی کنید تا خداوند شما را دوست بدارد و گناهانتان را ببخشد.» خداوند آمرزنده و مهربان است.	31
قُلْ اَطِيْعُوا اللّٰهَ وَالرَّسُوْلَ فَاِنْ تَوَلَّوْا فَاِنَّ اللّٰهَ لَا يُحِبُّ الْكٰفِرِيْنَ	بگو (محمد): «از خداوند و رسول اطاعت کنید.» اما اگر روی گردانند، بدانید که خداوند کافران را دوست ندارد.	32
اِنَّ اللّٰهَ اصْطَفٰٓى اٰدَمَ وَنُوْحًا وَّاٰلَ اِبْرٰهِيْمَ وَاٰلَ عِمْرٰنَ عَلَى الْعٰلَمِيْنَ	به‌راستی، خداوند آدم و نوح و خاندان ابراهیم و خاندان عمران را بر جهانیان برگزید،	33
ذُرِّيَّةً بَعْضُهَا مِنْ بَعْضٍ وَاللّٰهُ سَمِيْعٌ عَلِيْمٌ	نسل‌هایی که برخی از برخی دیگرند. و خداوند شنوا و داناست.	34
اِذْ قَالَتِ امْرَاَتُ عِمْرٰنَ رَبِّ اِنِّيْ نَذَرْتُ لَكَ مَا فِيْ بَطْنِيْ مُحَرَّرًا فَتَقَبَّلْ مِنِّيْ اِنَّكَ اَنْتَ السَّمِيْعُ الْعَلِيْمُ	(به یاد آور) وقتی همسر عمران گفت: «ای پروردگار من، آنچه در شکم دارم نذر تو کردم که آزاد (برای خدمت) باشد، پس از من بپذیر. به‌راستی، تو شنوا و دانایی.»	35
فَلَمَّا وَضَعَتْهَا قَالَتْ رَبِّ اِنِّيْ وَضَعْتُهَاۤ اُنْثٰى وَاللّٰهُ اَعْلَمُ بِمَا وَضَعَتْ وَلَيْسَ الذَّكَرُ كَالْاُنْثٰى وَاِنِّيْ سَمَّيْتُهَا مَرْيَمَ وَاِنِّيْۤ اُعِيْذُهَا بِكَ وَذُرِّيَّتَهَا مِنَ الشَّيْطٰنِ الرَّجِيْمِ	پس وقتی او را زایید، گفت: «ای پروردگار من، من دختری زاییدم»—و خداوند بهتر می‌دانست او چه زاییده است، و پسر مانند دختر نیست—«و من او را مریم نامیدم، و او و فرزندانش را از شر شیطان رانده‌شده به تو پناه می‌دهم.»	36

فَتَقَبَّلَهَا رَبُّهَا بِقَبُوْلٍ حَسَنٍ وَّاَنْۢبَتَهَا نَبَاتًا حَسَنًا وَّكَفَّلَهَا زَكَرِيَّا ۗ كُلَّمَا دَخَلَ عَلَيْهَا زَكَرِيَّا الْمِحْرَابَ وَجَدَ عِنْدَهَا رِزْقًا ۚ قَالَ يٰمَرْيَمُ اَنّٰى لَكِ هٰذَا ۗ قَالَتْ هُوَ مِنْ عِنْدِ اللّٰهِ ۗ اِنَّ اللّٰهَ يَرْزُقُ مَنْ يَّشَاۤءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ	پس پروردگارش او را با پذیرش نیکو پذیرفت و او را با رشد نیکو پرورش داد و زکریا را مسئول نگهداری او کرد. هرگاه زکریا به محراب نزد او می‌رفت، غذایی نزد او می‌یافت. گفت: «ای مریم! این از کجا برایت آمده است؟» او پاسخ داد: «این از جانب خداوند است.» به‌راستی، خداوند به هر که بخواهد بدون حساب روزی می‌دهد.	37
هُنَالِكَ دَعَا زَكَرِيَّا رَبَّهٗ ۚ قَالَ رَبِّ هَبْ لِيْ مِنْ لَّدُنْكَ ذُرِّيَّةً طَيِّبَةً ۚ اِنَّكَ سَمِيْعُ الدُّعَاۤءِ	در آنجا زکریا به پروردگارش دعا کرد. گفت: «ای پروردگار من، از جانب خود به من فرزندی نیکو عطا کن، به‌راستی تو شنونده دعایی.»	38
فَنَادَتْهُ الْمَلٰٓئِكَةُ وَهُوَ قَاۤىِٕمٌ يُّصَلِّيْ فِي الْمِحْرَابِ اَنَّ اللّٰهَ يُبَشِّرُكَ بِيَحْيٰى مُصَدِّقًا بِكَلِمَةٍ مِّنَ اللّٰهِ وَسَيِّدًا وَّحَصُوْرًا وَّنَبِيًّا مِّنَ الصّٰلِحِيْنَ	سپس فرشتگان او را ندا دادند، در حالی که در محراب مشغول نماز بود: «خداوند به تو مژده یحیی را می‌دهد، که تصدیق‌کننده کلامی (فرمانی) از خداوند است، پیشوا، خوددار (از هوی و هوس) و پیامبری از صالحان.»	39
قَالَ رَبِّ اَنّٰى يَكُوْنُ لِيْ غُلٰمٌ وَّقَدْ بَلَغَنِيَ الْكِبَرُ وَامْرَاَتِيْ عَاقِرٌ ۗ قَالَ كَذٰلِكَ اللّٰهُ يَفْعَلُ مَا يَشَاۤءُ	او (زکریا) گفت: «ای پروردگار من، چگونه می‌توانم فرزندی داشته باشم در حالی که بسیار پیر شده‌ام و همسرم نازاست؟» او (خداوند) فرمود: «این‌گونه است، خداوند هر چه بخواهد انجام می‌دهد.»	40
قَالَ رَبِّ اجْعَلْ لِّيْٓ اٰيَةً ۗ قَالَ اٰيَتُكَ اَلَّا تُكَلِّمَ النَّاسَ ثَلٰثَةَ اَيَّامٍ اِلَّا رَمْزًا ۗ وَاذْكُرْ رَّبَّكَ كَثِيْرًا وَّسَبِّحْ بِالْعَشِيِّ وَالْاِبْكَارِ	او (زکریا) گفت: «ای پروردگار من، نشانه‌ای به من عطا کن.» خداوند فرمود: «نشانه تو این است که سه روز با مردم جز با اشاره سخن نگویی. و پروردگارت را بسیار یاد کن و در شامگاه و صبحگاه او را تسبیح گوی.»	41
وَاِذْ قَالَتِ الْمَلٰٓئِكَةُ يٰمَرْيَمُ اِنَّ اللّٰهَ اصْطَفٰىكِ وَطَهَّرَكِ وَاصْطَفٰىكِ عَلٰى نِسَاۤءِ الْعٰلَمِيْنَ	و (به یاد آور) وقتی فرشتگان گفتند: «ای مریم! به‌راستی خداوند تو را برگزیده و پاک کرده و تو را بر زنان همه عالم (در آن زمان) برتری داده است.»	42
يٰمَرْيَمُ اقْنُتِيْ لِرَبِّكِ وَاسْجُدِيْ وَارْكَعِيْ مَعَ الرّٰكِعِيْنَ	ای مریم! پروردگارت را اطاعت کن و سجده کن و با رکوع‌کنندگان رکوع کن.	43
ذٰلِكَ مِنْ اَنْۢبَاۤءِ الْغَيْبِ نُوْحِيْهِ اِلَيْكَ ۗ وَمَا كُنْتَ لَدَيْهِمْ اِذْ يُلْقُوْنَ اَقْلَامَهُمْ اَيُّهُمْ يَكْفُلُ مَرْيَمَ ۖ وَمَا كُنْتَ لَدَيْهِمْ اِذْ يَخْتَصِمُوْنَ	این از اخبار غیبی است که به تو (محمد) وحی می‌کنیم، در حالی که تو نزد آنها نبودی وقتی قلم‌هایشان را (برای قرعه‌کشی) می‌انداختند که کدام‌یک از آنها مسئول نگهداری مریم باشد. و تو نزد آنها نبودی وقتی با هم نزاع می‌کردند.	44

اِذْ قَالَتِ الْمَلٰٓئِكَةُ يٰمَرْيَمُ اِنَّ اللّٰهَ يُبَشِّرُكِ بِكَلِمَةٍ مِّنْهُ اسْمُهُ الْمَسِيْحُ عِيْسَى ابْنُ مَرْيَمَ وَجِيْهًا فِى الدُّنْيَا وَالْاٰخِرَةِ وَمِنَ الْمُقَرَّبِيْنَ	(به یاد آور) وقتی فرشتگان گفتند: «ای مریم! به‌راستی خداوند به تو مژده کلامی (فرمانی) از خود می‌دهد (یعنی فرزندی)، نامش مسیح عیسی پسر مریم است، در دنیا و آخرت سرشناس و از مقربان (به خداوند) است،	45
وَيُكَلِّمُ النَّاسَ فِى الْمَهْدِ وَكَهْلًا وَّمِنَ الصّٰلِحِيْنَ	و او با مردم در گهواره و در بزرگسالی سخن می‌گوید و از صالحان است.»	46
قَالَتْ رَبِّ اَنّٰى يَكُوْنُ لِىْ وَلَدٌ وَّلَمْ يَمْسَسْنِىْ بَشَرٌ قَالَ كَذٰلِكِ اللّٰهُ يَخْلُقُ مَا يَشَآءُ اِذَا قَضٰٓى اَمْرًا فَاِنَّمَا يَقُوْلُ لَهٗ كُنْ فَيَكُوْنُ	او (مریم) گفت: «ای پروردگار من، چگونه می‌توانم فرزندی داشته باشم در حالی که هیچ مردی به من دست نزده است؟» او (خداوند) فرمود: «این‌گونه است، خداوند هر چه بخواهد می‌آفریند. وقتی چیزی را اراده کند، تنها به آن می‌گوید: «باش!» پس می‌شود.»	47
وَيُعَلِّمُهُ الْكِتٰبَ وَالْحِكْمَةَ وَالتَّوْرٰىةَ وَالْاِنْجِيْلَ	و او (خداوند) به او (عیسی) کتاب، حکمت، تورات و انجیل می‌آموزد.	48
وَرَسُوْلًا اِلٰى بَنِىٓ اِسْرَآءِيْلَ اَنِّىْ قَدْ جِئْتُكُمْ بِاٰيَةٍ مِّنْ رَّبِّكُمْ اَنِّىْٓ اَخْلُقُ لَكُمْ مِّنَ الطِّيْنِ كَهَيْـَٔةِ الطَّيْرِ فَاَنْفُخُ فِيْهِ فَيَكُوْنُ طَيْرًا بِاِذْنِ اللّٰهِ وَاُبْرِئُ الْاَكْمَهَ وَالْاَبْرَصَ وَاُحْىِ الْمَوْتٰى بِاِذْنِ اللّٰهِ وَاُنَبِّئُكُمْ بِمَا تَاْكُلُوْنَ وَمَا تَدَّخِرُوْنَ فِىْ بُيُوْتِكُمْ اِنَّ فِىْ ذٰلِكَ لَاٰيَةً لَّكُمْ اِنْ كُنْتُمْ مُّؤْمِنِيْنَ	و او را به‌عنوان رسول برای بنی‌اسرائیل (می‌فرستد که می‌گوید): «من برای شما نشانه‌ای از پروردگارتان آورده‌ام، من برای شما از خاک چیزی به شکل پرنده می‌سازم، سپس در آن می‌دمم، پس با اذن خداوند پرنده‌ای می‌شود. و من کور مادرزاد و جذامی را شفا می‌دهم و مردگان را با اذن خداوند زنده می‌کنم، و به شما خبر می‌دهم که چه می‌خورید و چه در خانه‌هایتان ذخیره می‌کنید. به‌راستی، در این نشانه‌ای (از حقانیت رسالتم) برای شماست، اگر ایمان دارید.»	49
وَمُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَىَّ مِنَ التَّوْرٰىةِ وَلِاُحِلَّ لَكُمْ بَعْضَ الَّذِىْ حُرِّمَ عَلَيْكُمْ وَجِئْتُكُمْ بِاٰيَةٍ مِّنْ رَّبِّكُمْ فَاتَّقُوا اللّٰهَ وَاَطِيْعُوْنِ	و به‌عنوان کسی که تورات پیش از من را تصدیق می‌کند و برای آنکه برخی از چیزهایی که بر شما حرام شده بود را حلال کنم. و من نشانه‌ای (معجزه) از پروردگارتان برای شما آورده‌ام. پس از خداوند پروا کنید و از من اطاعت کنید.	50
اِنَّ اللّٰهَ رَبِّىْ وَرَبُّكُمْ فَاعْبُدُوْهُ هٰذَا صِرَاطٌ مُّسْتَقِيْمٌ	به‌راستی، خداوند پروردگار من و پروردگار شماست، پس او را بپرستید. این راه راست است.	51
فَلَمَّآ اَحَسَّ عِيْسٰى مِنْهُمُ الْكُفْرَ قَالَ مَنْ اَنْصَارِىْٓ اِلَى اللّٰهِ قَالَ الْحَوَارِيُّوْنَ نَحْنُ اَنْصَارُ اللّٰهِ اٰمَنَّا بِاللّٰهِ وَاشْهَدْ بِاَنَّا مُسْلِمُوْنَ	پس وقتی عیسی کفر آنها (بنی‌اسرائیل) را احساس کرد، گفت: «چه کسانی یاوران (من) در راه خداوند هستند؟» حواریون (یاران نزدیکش) پاسخ دادند: «ما یاوران (دین) خداوند هستیم. ما به خداوند ایمان آوردیم و گواه باش که ما مسلمانیم.»	52

رَبَّنَآ اٰمَنَّا بِمَآ اَنْزَلْتَ وَاتَّبَعْنَا الرَّسُوْلَ فَاكْتُبْنَا مَعَ الشّٰهِدِيْنَ	«ای پروردگار ما، ما به آنچه نازل کرده‌ای ایمان آوردیم و از رسول پیروی کردیم، پس ما را در زمره گواهان قرار ده.»	53
وَمَكَرُوْا وَمَكَرَ اللّٰهُ وَاللّٰهُ خَيْرُ الْمٰكِرِيْنَ	و آنها (کافران) نیرنگ زدند، پس خداوند نیز نیرنگ آنها را پاسخ داد. و خداوند بهترین پاسخ‌دهنده به نیرنگ‌هاست.	54
اِذْ قَالَ اللّٰهُ يٰعِيْسٰٓى اِنِّيْ مُتَوَفِّيْكَ وَرَافِعُكَ اِلَيَّ وَمُطَهِّرُكَ مِنَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا وَجَاعِلُ الَّذِيْنَ اتَّبَعُوْكَ فَوْقَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْٓا اِلٰى يَوْمِ الْقِيٰمَةِ ثُمَّ اِلَيَّ مَرْجِعُكُمْ فَاَحْكُمُ بَيْنَكُمْ فِيْمَا كُنْتُمْ فِيْهِ تَخْتَلِفُوْنَ	(به یاد آور) وقتی خداوند فرمود: «ای عیسی! من تو را (از میان مردم) می‌گیرم و به سوی خود بالا می‌برم و تو را از کافران پاک می‌کنم و کسانی که از تو پیروی کردند را تا روز قیامت بر کافران برتری می‌دهم. سپس بازگشت شما به سوی من است، پس میان شما در آنچه اختلاف داشتید داوری می‌کنم.»	55
فَاَمَّا الَّذِيْنَ كَفَرُوْا فَاُعَذِّبُهُمْ عَذَابًا شَدِيْدًا فِي الدُّنْيَا وَالْاٰخِرَةِ وَمَا لَهُمْ مِّنْ نّٰصِرِيْنَ	«و اما کافران، آنها را در دنیا و آخرت با عذابی سخت مجازات می‌کنم و هیچ یاوری ندارند.»	56
وَاَمَّا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ فَيُوَفِّيْهِمْ اُجُوْرَهُمْ وَاللّٰهُ لَا يُحِبُّ الظّٰلِمِيْنَ	و اما کسانی که ایمان آوردند و کارهای شایسته انجام دادند، خداوند پاداش کامل آنها را می‌دهد. و خداوند ظالمان را دوست ندارد.	57
ذٰلِكَ نَتْلُوْهُ عَلَيْكَ مِنَ الْاٰيٰتِ وَالذِّكْرِ الْحَكِيْمِ	این‌گونه برخی از آیات و یادآوری حکیمانه را برای تو (محمد) می‌خوانیم.	58
اِنَّ مَثَلَ عِيْسٰى عِنْدَ اللّٰهِ كَمَثَلِ اٰدَمَ خَلَقَهٗ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ قَالَ لَهٗ كُنْ فَيَكُوْنُ	به‌راستی، مثل (آفرینش) عیسی نزد خداوند مانند (آفرینش) آدم است. او را از خاک آفرید، سپس به او گفت: «باش!» پس شد.	59
اَلْحَقُّ مِنْ رَّبِّكَ فَلَا تَكُنْ مِّنَ الْمُمْتَرِيْنَ	حقیقت از پروردگار توست، پس از کسانی که شک می‌کنند مباش.	60
فَمَنْ حَاجَّكَ فِيْهِ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ فَقُلْ تَعَالَوْا نَدْعُ اَبْنَاءَنَا وَاَبْنَاءَكُمْ وَنِسَاءَنَا وَنِسَاءَكُمْ وَاَنْفُسَنَا وَاَنْفُسَكُمْ ثُمَّ نَبْتَهِلْ فَنَجْعَلْ لَّعْنَتَ اللّٰهِ عَلَى الْكٰذِبِيْنَ	هر کس پس از آنکه دانش به تو رسید در این باره با تو مجادله کرد، بگو (محمد): «بیایید فرزندانمان و فرزندانتان، زنانمان و زنانتان، خودمان و خودتان را فرا بخوانیم، سپس مباهله کنیم تا لعنت خداوند بر دروغگویان نازل شود.»	61
اِنَّ هٰذَا لَهُوَ الْقَصَصُ الْحَقُّ وَمَا مِنْ اِلٰهٍ اِلَّا اللّٰهُ وَاِنَّ اللّٰهَ لَهُوَ الْعَزِيْزُ الْحَكِيْمُ	به‌راستی، این داستان حقیقی است. هیچ معبودی جز خداوند نیست و به‌راستی، خداوند توانمند و حکیم است.	62
فَاِنْ تَوَلَّوْا فَاِنَّ اللّٰهَ عَلِيْمٌ بِالْمُفْسِدِيْنَ	پس اگر روی گرداندند، (بدان) که خداوند از مفسدان آگاه است.	63

قُلْ يٰٓاَهْلَ الْكِتٰبِ تَعَالَوْا اِلٰى كَلِمَةٍ سَوَاۤءٍ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ اَلَّا نَعْبُدَ اِلَّا اللّٰهَ وَلَا نُشْرِكَ بِهٖ شَيْـًٔا وَّلَا يَتَّخِذَ بَعْضُنَا بَعْضًا اَرْبَابًا مِّنْ دُوْنِ اللّٰهِ ۭ فَاِنْ تَوَلَّوْا فَقُوْلُوا اشْهَدُوْا بِاَنَّا مُسْلِمُوْنَ	بگو (محمد): «ای اهل کتاب! بیایید به سوی کلامی مشترک بین ما و شما، که جز خداوند چیزی را نپرستیم و چیزی را با او شریک نکنیم و برخی از ما برخی دیگر را به جای خداوند به خدایی نگیرند.» اگر روی گرداندند، بگو: «گواه باشید که ما مسلمانیم.»	64
يٰٓاَهْلَ الْكِتٰبِ لِمَ تُحَاۗجُّوْنَ فِيْٓ اِبْرٰهِيْمَ وَمَآ اُنْزِلَتِ التَّوْرٰىةُ وَالْاِنْجِيْلُ اِلَّا مِنْۢ بَعْدِهٖ ۭ اَفَلَا تَعْقِلُوْنَ	ای اهل کتاب! چرا درباره ابراهیم مجادله می‌کنید، در حالی که تورات و انجیل پس از او نازل شد؟ آیا نمی‌فهمید؟	65
هٰٓاَنْتُمْ هٰٓؤُلَاۗءِ حَاجَجْتُمْ فِيْمَا لَكُمْ بِهٖ عِلْمٌ فَلِمَ تُحَاۗجُّوْنَ فِيْمَا لَيْسَ لَكُمْ بِهٖ عِلْمٌ ۭ وَاللّٰهُ يَعْلَمُ وَاَنْتُمْ لَا تَعْلَمُوْنَ	این‌گونه است که شما هستید! درباره آنچه می‌دانید مجادله می‌کنید، اما چرا درباره آنچه نمی‌دانید نیز مجادله می‌کنید؟ خداوند می‌داند و شما نمی‌دانید.	66
مَا كَانَ اِبْرٰهِيْمُ يَهُوْدِيًّا وَّلَا نَصْرَانِيًّا وَّلٰكِنْ كَانَ حَنِيْفًا مُّسْلِمًا ۭ وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِيْنَ	ابراهیم نه یهودی بود و نه نصرانی، بلکه او یکتا پرست و مسلمان بود و از مشرکان نبود.	67
اِنَّ اَوْلَى النَّاسِ بِاِبْرٰهِيْمَ لَلَّذِيْنَ اتَّبَعُوْهُ وَهٰذَا النَّبِيُّ وَالَّذِيْنَ اٰمَنُوْا ۭ وَاللّٰهُ وَلِيُّ الْمُؤْمِنِيْنَ	نزدیک‌ترین افراد به ابراهیم کسانی هستند که از او پیروی کردند و این نبی (محمد) و کسانی که ایمان آوردند. و خداوند سرپرست مؤمنان است.	68
وَدَّتْ طَّاۗىِٕفَةٌ مِّنْ اَهْلِ الْكِتٰبِ لَوْ يُضِلُّوْنَكُمْ ۭ وَمَا يُضِلُّوْنَ اِلَّآ اَنْفُسَهُمْ وَمَا يَشْعُرُوْنَ	گروهی از اهل کتاب آرزو دارند شما را گمراه کنند. اما (در حقیقت) جز خودشان را گمراه نمی‌کنند، ولی نمی‌فهمند.	69
يٰٓاَهْلَ الْكِتٰبِ لِمَ تَكْفُرُوْنَ بِاٰيٰتِ اللّٰهِ وَاَنْتُمْ تَشْهَدُوْنَ	ای اهل کتاب! چرا آیات خداوند را انکار می‌کنید، در حالی که خودتان (به حقیقت آنها) گواهید؟	70
يٰٓاَهْلَ الْكِتٰبِ لِمَ تَلْبِسُوْنَ الْحَقَّ بِالْبَاطِلِ وَتَكْتُمُوْنَ الْحَقَّ وَاَنْتُمْ تَعْلَمُوْنَ	ای اهل کتاب! چرا حق را با باطل می‌آمیزید و حقیقت را پنهان می‌کنید، در حالی که می‌دانید؟	71
وَقَالَتْ طَّاۗىِٕفَةٌ مِّنْ اَهْلِ الْكِتٰبِ اٰمِنُوْا بِالَّذِيْٓ اُنْزِلَ عَلَى الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَجْهَ النَّهَارِ وَاكْفُرُوْٓا اٰخِرَهٗ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُوْنَ	و گروهی از اهل کتاب گفتند: «به آنچه بر مؤمنان نازل شده در آغاز روز ایمان بیاورید و در پایان روز آن را انکار کنید، شاید آنها (از دینشان) بازگردند.»	72
وَلَا تُؤْمِنُوْٓا اِلَّا لِمَنْ تَبِعَ دِيْنَكُمْ ۭ قُلْ اِنَّ الْهُدٰى هُدَى اللّٰهِ ۙ اَنْ يُّؤْتٰٓى اَحَدٌ مِّثْلَ مَآ اُوْتِيْتُمْ اَوْ يُحَاۗجُّوْكُمْ عِنْدَ رَبِّكُمْ ۭ قُلْ اِنَّ الْفَضْلَ بِيَدِ اللّٰهِ ۚ يُؤْتِيْهِ مَنْ يَّشَاۗءُ ۭ وَاللّٰهُ وَاسِعٌ عَلِيْمٌ	و جز به کسی که از دین شما پیروی می‌کند اعتماد نکنید. بگو: «هدایت، هدایت خداوند است.» (و نگویید) که به کسی مانند آنچه به شما داده شده، چیزی داده شود یا اینکه آنها با شما نزد پروردگارتان مجادله کنند. بگو: «فضل در دست خداوند است، به هر که بخواهد می‌دهد. و خداوند گشایشگر و داناست.»	73

يَخْتَصُّ بِرَحْمَتِهٖ مَنْ يَّشَاۤءُ وَاللّٰهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيْمِ	او رحمت خود را به هر که بخواهد اختصاص می‌دهد. و خداوند دارای فضل عظیم است.	74
وَمِنْ اَهْلِ الْكِتٰبِ مَنْ اِنْ تَأْمَنْهُ بِقِنْطَارٍ يُّؤَدِّهٖٓ اِلَيْكَ وَمِنْهُمْ مَّنْ اِنْ تَأْمَنْهُ بِدِيْنَارٍ لَّا يُؤَدِّهٖٓ اِلَيْكَ اِلَّا مَا دُمْتَ عَلَيْهِ قَاۤىِٕمًا ۗذٰلِكَ بِاَنَّهُمْ قَالُوْا لَيْسَ عَلَيْنَا فِى الْاُمِّيّٖنَ سَبِيْلٌ ۚوَيَقُوْلُوْنَ عَلَى اللّٰهِ الْكَذِبَ وَهُمْ يَعْلَمُوْنَ	و از اهل کتاب کسی هست که اگر اموال زیادی به او امانت دهی، به تو بازمی‌گرداند. اما از میان آنها کسانی هستند که اگر یک دینار به او امانت دهی، به تو بازنمی‌گرداند، مگر اینکه پیوسته بر او نظارت کنی. این به این دلیل است که آنها گفتند: «ما نسبت به بی‌سوادان گناهی نداریم.» آنها به خداوند دروغ می‌بندند، در حالی که می‌دانند.	75
بَلٰى مَنْ اَوْفٰى بِعَهْدِهٖ وَاتَّقٰى فَاِنَّ اللّٰهَ يُحِبُّ الْمُتَّقِيْنَ	در حقیقت، هر کس به عهد خود وفا کند و تقوا پیشه کند، به‌راستی خداوند پرهیزکاران را دوست دارد.	76
اِنَّ الَّذِيْنَ يَشْتَرُوْنَ بِعَهْدِ اللّٰهِ وَاَيْمَانِهِمْ ثَمَنًا قَلِيْلًا اُولٰۤىِٕكَ لَا خَلَاقَ لَهُمْ فِى الْاٰخِرَةِ وَلَا يُكَلِّمُهُمُ اللّٰهُ وَلَا يَنْظُرُ اِلَيْهِمْ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ وَلَا يُزَكِّيْهِمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ اَلِيْمٌ	به‌راستی، کسانی که عهد خداوند و سوگندهایشان را به بهای اندک می‌فروشند، در آخرت هیچ بهره‌ای ندارند. خداوند با آنها سخن نمی‌گوید و در روز قیامت به آنها نگاه نمی‌کند و آنها را پاک نمی‌کند. برای آنها عذابی دردناک است.	77
وَاِنَّ مِنْهُمْ لَفَرِيْقًا يَّلْوٗنَ اَلْسِنَتَهُمْ بِالْكِتٰبِ لِتَحْسَبُوْهُ مِنَ الْكِتٰبِ وَمَا هُوَ مِنَ الْكِتٰبِ ۚوَيَقُوْلُوْنَ هُوَ مِنْ عِنْدِ اللّٰهِ وَمَا هُوَ مِنْ عِنْدِ اللّٰهِ ۚوَيَقُوْلُوْنَ عَلَى اللّٰهِ الْكَذِبَ وَهُمْ يَعْلَمُوْنَ	و به‌راستی، از میان آنها گروهی هستند که زبانشان را هنگام خواندن کتاب تحریف می‌کنند تا گمان کنید (آنچه می‌خوانند) از کتاب است، در حالی که از کتاب نیست. و می‌گویند: «این از جانب خداوند است»، در حالی که از جانب خداوند نیست. آنها به خداوند دروغ می‌بندند، در حالی که می‌دانند.	78
مَا كَانَ لِبَشَرٍ اَنْ يُّؤْتِيَهُ اللّٰهُ الْكِتٰبَ وَالْحُكْمَ وَالنُّبُوَّةَ ثُمَّ يَقُوْلَ لِلنَّاسِ كُوْنُوْا عِبَادًا لِّيْ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ وَلٰكِنْ كُوْنُوْا رَبّٰنِيّٖنَ بِمَا كُنْتُمْ تُعَلِّمُوْنَ الْكِتٰبَ وَبِمَا كُنْتُمْ تَدْرُسُوْنَ	برای انسانی که خداوند به او کتاب، حکمت و نبوت عطا کرده، ممکن نیست که به مردم بگوید: «به جای خداوند، مرا بپرستید»، بلکه (می‌گوید): «به خاطر اینکه کتاب را آموخته‌اید و مطالعه کرده‌اید، بندگان خداوند باشید.»	79
وَلَا يَأْمُرَكُمْ اَنْ تَتَّخِذُوا الْمَلٰٓئِكَةَ وَالنَّبِيّٖنَ اَرْبَابًا ۗاَيَأْمُرُكُمْ بِالْكُفْرِ بَعْدَ اِذْ اَنْتُمْ مُّسْلِمُوْنَ	و (همچنین) ممکن نیست که او به شما دستور دهد فرشتگان و پیامبران را به عنوان خدایان برگزینید. آیا پس از آنکه مسلمان شدید، شما را به کفر دستور می‌دهد؟	80

وَاِذْ اَخَذَ اللّٰهُ مِيْثَاقَ النَّبِيّٖنَ لَمَآ اٰتَيْتُكُمْ مِّنْ كِتٰبٍ وَّحِكْمَةٍ ثُمَّ جَاءَكُمْ رَسُوْلٌ مُّصَدِّقٌ لِّمَا مَعَكُمْ لَتُؤْمِنُنَّ بِهٖ وَلَتَنْصُرُنَّهٗ قَالَ ءَاَقْرَرْتُمْ وَاَخَذْتُمْ عَلٰى ذٰلِكُمْ اِصْرِيْ قَالُوْٓا اَقْرَرْنَا قَالَ فَاشْهَدُوْا وَاَنَا مَعَكُمْ مِّنَ الشّٰهِدِيْنَ	و (به یاد آور) وقتی خداوند از پیامبران پیمان گرفت: «هرگاه به شما کتاب و حکمت دادم، سپس رسولی آمد که آنچه نزد شماست را تصدیق کرد، حتماً به او ایمان بیاورید و یاری‌اش کنید.» خداوند فرمود: «آیا پذیرفتید و پیمان مرا بر این شرط قبول کردید؟» آنها پاسخ دادند: «پذیرفتیم.» خداوند فرمود: «پس گواه باشید و من نیز با شما گواهم.»	81
فَمَنْ تَوَلّٰى بَعْدَ ذٰلِكَ فَاُولٰٓئِكَ هُمُ الْفٰسِقُوْنَ	پس هر کس پس از این روی گرداند، آنها فاسقان هستند.	82
اَفَغَيْرَ دِيْنِ اللّٰهِ يَبْغُوْنَ وَلَهٗٓ اَسْلَمَ مَنْ فِي السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ طَوْعًا وَّكَرْهًا وَّاِلَيْهِ يُرْجَعُوْنَ	آیا جز دین خداوند، دین دیگری را می‌جویند، در حالی که هر چه در آسمان‌ها و زمین است، خواه ناخواه، به او تسلیم شده‌اند و به سوی او بازمی‌گردند؟	83
قُلْ اٰمَنَّا بِاللّٰهِ وَمَآ اُنْزِلَ عَلَيْنَا وَمَآ اُنْزِلَ عَلٰٓى اِبْرٰهِيْمَ وَاِسْمٰعِيْلَ وَاِسْحٰقَ وَيَعْقُوْبَ وَالْاَسْبَاطِ وَمَآ اُوْتِيَ مُوْسٰى وَعِيْسٰى وَالنَّبِيُّوْنَ مِنْ رَّبِّهِمْ لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ اَحَدٍ مِّنْهُمْ وَنَحْنُ لَهٗ مُسْلِمُوْنَ	بگو (محمد): «ما به خداوند ایمان آوردیم و به آنچه بر ما و بر ابراهیم، اسماعیل، اسحاق، یعقوب و فرزندانش نازل شده و به آنچه به موسی، عیسی و پیامبران از پروردگارشان داده شده است. میان هیچ‌یک از آنها فرق نمی‌گذاریم و تنها به او تسلیم شده‌ایم.»	84
وَمَنْ يَّبْتَغِ غَيْرَ الْاِسْلَامِ دِيْنًا فَلَنْ يُّقْبَلَ مِنْهُ وَهُوَ فِي الْاٰخِرَةِ مِنَ الْخٰسِرِيْنَ	و هر کس جز اسلام دینی دیگر بجوید، از او پذیرفته نمی‌شود و در آخرت از زیانکاران خواهد بود.	85
كَيْفَ يَهْدِي اللّٰهُ قَوْمًا كَفَرُوْا بَعْدَ اِيْمَانِهِمْ وَشَهِدُوْٓا اَنَّ الرَّسُوْلَ حَقٌّ وَّجَاءَهُمُ الْبَيِّنٰتُ وَاللّٰهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظّٰلِمِيْنَ	چگونه خداوند قومی را که پس از ایمان آوردن و گواهی دادن به حقانیت رسول و آمدن نشانه‌های روشن، کافر شدند، هدایت می‌کند؟ خداوند قوم ستمگر را هدایت نمی‌کند.	86
اُولٰٓئِكَ جَزَآؤُهُمْ اَنَّ عَلَيْهِمْ لَعْنَةَ اللّٰهِ وَالْمَلٰٓئِكَةِ وَالنَّاسِ اَجْمَعِيْنَ	پاداش آنها این است که لعنت خداوند، فرشتگان و همه انسان‌ها بر آنهاست،	87
خٰلِدِيْنَ فِيْهَا لَا يُخَفَّفُ عَنْهُمُ الْعَذَابُ وَلَا هُمْ يُنْظَرُوْنَ	آنها در آن جاودانه‌اند، عذابشان سبک نمی‌شود و به آنها مهلت داده نمی‌شود،	88
اِلَّا الَّذِيْنَ تَابُوْا مِنْ بَعْدِ ذٰلِكَ وَاَصْلَحُوْا فَاِنَّ اللّٰهَ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ	مگر کسانی که پس از آن توبه کنند و اصلاح کنند، به‌راستی خداوند آمرزنده و مهربان است.	89
اِنَّ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا بَعْدَ اِيْمَانِهِمْ ثُمَّ ازْدَادُوْا كُفْرًا لَّنْ تُقْبَلَ تَوْبَتُهُمْ وَاُولٰٓئِكَ هُمُ الضَّآلُّوْنَ	به‌راستی، کسانی که پس از ایمان کافر شدند و سپس بر کفر خود افزودند، توبه‌شان پذیرفته نمی‌شود و آنها گمراهان هستند.	90

إِنَّ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا وَمَاتُوْا وَهُمْ كُفَّارٌ فَلَنْ يُّقْبَلَ مِنْ اَحَدِهِمْ مِّلْءُ الْاَرْضِ ذَهَبًا وَّلَوِ افْتَدٰى بِهٖ اُولٰٓئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ اَلِيْمٌ وَّمَا لَهُمْ مِّنْ نّٰصِرِيْنَ	به‌راستی، کسانی که کافر شدند و در حال کفر مردند، اگر یکی از آنها بخواهد خود را با طلایی به اندازه زمین بازخرید کند، پذیرفته نمی‌شود. برای آنها عذابی دردناک است و هیچ یاوری ندارند.	91
لَنْ تَنَالُوا الْبِرَّ حَتّٰى تُنْفِقُوْا مِمَّا تُحِبُّوْنَ وَمَا تُنْفِقُوْا مِنْ شَيْءٍ فَاِنَّ اللّٰهَ بِهٖ عَلِيْمٌ	شما به نیکی نمی‌رسید مگر آنکه از آنچه دوست دارید انفاق کنید. و هر چه انفاق کنید، خداوند از آن آگاه است.	92
كُلُّ الطَّعَامِ كَانَ حِلًّا لِّبَنِيْٓ اِسْرَاۤءِيْلَ اِلَّا مَا حَرَّمَ اِسْرَاۤءِيْلُ عَلٰى نَفْسِهٖ مِنْ قَبْلِ اَنْ تُنَزَّلَ التَّوْرٰىةُ قُلْ فَأْتُوْا بِالتَّوْرٰىةِ فَاتْلُوْهَآ اِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ	همه غذاها برای بنی‌اسرائیل حلال بود، جز آنچه اسرائیل (یعقوب) پیش از نزول تورات بر خود حرام کرده بود. بگو (محمد): «تورات را بیاورید و بخوانید، اگر راست می‌گویید.»	93
فَمَنِ افْتَرٰى عَلَى اللّٰهِ الْكَذِبَ مِنْ بَعْدِ ذٰلِكَ فَاُولٰٓئِكَ هُمُ الظّٰلِمُوْنَ	پس هر کس پس از این به خداوند دروغ ببندد، آنها ستمگران هستند.	94
قُلْ صَدَقَ اللّٰهُ فَاتَّبِعُوْا مِلَّةَ اِبْرٰهِيْمَ حَنِيْفًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِيْنَ	بگو (محمد): «(هر چه) خداوند فرموده، правдив است.» پس از دین ابراهیم که یکتاپرست بود و از مشرکان نبود، پیروی کنید.	95
اِنَّ اَوَّلَ بَيْتٍ وُّضِعَ لِلنَّاسِ لَلَّذِيْ بِبَكَّةَ مُبٰرَكًا وَّهُدًى لِّلْعٰلَمِيْنَ	به‌راستی، اولین خانه (عبادت) که برای انسان‌ها بنا شد، آن (کعبه) است که در بکه (مکه) قرار دارد، که مبارک است و هدایتی برای جهانیان.	96
فِيْهِ اٰيٰتٌۢ بَيِّنٰتٌ مَّقَامُ اِبْرٰهِيْمَ وَمَنْ دَخَلَهٗ كَانَ اٰمِنًا وَلِلّٰهِ عَلَى النَّاسِ حِجُّ الْبَيْتِ مَنِ اسْتَطَاعَ اِلَيْهِ سَبِيْلًا وَمَنْ كَفَرَ فَاِنَّ اللّٰهَ غَنِيٌّ عَنِ الْعٰلَمِيْنَ	در آنجا نشانه‌های روشنی است، (از جمله) مقام ابراهیم. هر کس به آن (کعبه) وارد شود، در امان است. و برای خدا بر انسان‌هاست که به سوی این خانه حج کنند، برای کسانی که توانایی سفر به آنجا را دارند. و هر کس (واجب) حج را انکار کند، بدانید که خداوند از همه جهانیان بی‌نیاز است.	97
قُلْ يٰٓاَهْلَ الْكِتٰبِ لِمَ تَكْفُرُوْنَ بِاٰيٰتِ اللّٰهِ وَاللّٰهُ شَهِيْدٌ عَلٰى مَا تَعْمَلُوْنَ	بگو (محمد): «ای اهل کتاب! چرا آیات خداوند را انکار می‌کنید، در حالی که خداوند شاهد کارهای شماست؟»	98
قُلْ يٰٓاَهْلَ الْكِتٰبِ لِمَ تَصُدُّوْنَ عَنْ سَبِيْلِ اللّٰهِ مَنْ اٰمَنَ تَبْغُوْنَهَا عِوَجًا وَّاَنْتُمْ شُهَدَاۤءُ وَمَا اللّٰهُ بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُوْنَ	بگو (محمد): «ای اهل کتاب! چرا راه خداوند را برای مؤمنان کج می‌خواهید، در حالی که شاهد (حقیقت) هستید؟» و خداوند از آنچه می‌کنید غافل نیست.	99
يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْٓا اِنْ تُطِيْعُوْا فَرِيْقًا مِّنَ الَّذِيْنَ اُوْتُوا الْكِتٰبَ يَرُدُّوْكُمْ بَعْدَ اِيْمَانِكُمْ كٰفِرِيْنَ	ای مؤمنان! اگر از برخی از اهل کتاب پیروی کنید، آنها شما را پس از ایمانتان به کفر بازمی‌گردانند.	100

وَكَيْفَ تَكْفُرُوْنَ وَاَنْتُمْ تُتْلٰى عَلَيْكُمْ اٰيٰتُ اللّٰهِ وَفِيْكُمْ رَسُوْلُه وَمَنْ يَّعْتَصِمْ بِاللّٰهِ فَقَدْ هُدِيَ اِلٰى صِرَاطٍ مُّسْتَقِيْمٍ	و چگونه کافر می‌شوید، در حالی که آیات خداوند بر شما خوانده می‌شود و رسولش (محمد) در میان شماست؟ هر کس به (دین) خداوند چنگ زند، به راه راست هدایت شده است.	101
يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوا اتَّقُوا اللّٰهَ حَقَّ تُقٰتِه وَلَا تَمُوْتُنَّ اِلَّا وَاَنْتُمْ مُّسْلِمُوْنَ	ای مؤمنان! از خداوند پروا کنید همان‌گونه که شایسته پرواست و جز در حال مسلمانی نمیرید.	102
وَاعْتَصِمُوْا بِحَبْلِ اللّٰهِ جَمِيْعًا وَّلَا تَفَرَّقُوْا وَاذْكُرُوْا نِعْمَتَ اللّٰهِ عَلَيْكُمْ اِذْ كُنْتُمْ اَعْدَاۤءً فَاَلَّفَ بَيْنَ قُلُوْبِكُمْ فَاَصْبَحْتُمْ بِنِعْمَتِه اِخْوَانًا وَكُنْتُمْ عَلٰى شَفَا حُفْرَةٍ مِّنَ النَّارِ فَاَنْقَذَكُمْ مِّنْهَا كَذٰلِكَ يُبَيِّنُ اللّٰهُ لَكُمْ اٰيٰتِه لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُوْنَ	و همگی به ریسمان خداوند چنگ زنید و پراکنده نشوید. و نعمت خداوند را بر خود یاد کنید، وقتی دشمن یکدیگر بودید، پس دل‌هایتان را به هم نزدیک کرد و به نعمت او برادر شدید. و شما بر لبه پرتگاه آتش بودید، پس شما را از آن نجات داد. این‌گونه خداوند آیاتش را برای شما روشن می‌کند تا هدایت شوید.	103
وَلْتَكُنْ مِّنْكُمْ اُمَّةٌ يَّدْعُوْنَ اِلَى الْخَيْرِ وَيَاْمُرُوْنَ بِالْمَعْرُوْفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَاُولٰٓئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُوْنَ	و باید از میان شما گروهی باشند که به نیکی دعوت کنند، به کار نیک امر کنند و از کار زشت بازدارند. و آنها رستگاران هستند.	104
وَلَا تَكُوْنُوْا كَالَّذِيْنَ تَفَرَّقُوْا وَاخْتَلَفُوْا مِنْ بَعْدِ مَا جَاۤءَهُمُ الْبَيِّنٰتُ وَاُولٰٓئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ عَظِيْمٌ	و مانند کسانی نباشید که پس از آمدن نشانه‌های روشن، پراکنده شدند و اختلاف کردند. و برای آنها عذابی بزرگ است،	105
يَّوْمَ تَبْيَضُّ وُجُوْهٌ وَّتَسْوَدُّ وُجُوْهٌ فَاَمَّا الَّذِيْنَ اسْوَدَّتْ وُجُوْهُهُمْ اَكَفَرْتُمْ بَعْدَ اِيْمَانِكُمْ فَذُوْقُوا الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُوْنَ	روزی که برخی چهره‌ها سفید و درخشان و برخی چهره‌ها سیاه و تیره است. اما کسانی که چهره‌هایشان سیاه است (به آنها گفته می‌شود): «چرا پس از ایمان کافر شدید؟ پس به خاطر کفرتان عذاب را بچشید.»	106
وَاَمَّا الَّذِيْنَ ابْيَضَّتْ وُجُوْهُهُمْ فَفِيْ رَحْمَةِ اللّٰهِ هُمْ فِيْهَا خٰلِدُوْنَ	و اما کسانی که چهره‌هایشان سفید و درخشان است، در رحمت خداوند (بهشت) هستند و در آن جاودانه‌اند.	107
تِلْكَ اٰيٰتُ اللّٰهِ نَتْلُوْهَا عَلَيْكَ بِالْحَقِّ وَمَا اللّٰهُ يُرِيْدُ ظُلْمًا لِّلْعٰلَمِيْنَ	این‌ها آیات خداوند است که با حقیقت بر تو می‌خوانیم و خداوند به هیچ‌کس در عالم ظلم نمی‌خواهد.	108
وَلِلّٰهِ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْاَرْضِ وَاِلَى اللّٰهِ تُرْجَعُ الْاُمُوْرُ	و آنچه در آسمان‌ها و زمین است از آن خداوند است و همه امور به سوی او بازمی‌گردد.	109

كُنْتُمْ خَيْرَ اُمَّةٍ اُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ تَأْمُرُوْنَ بِالْمَعْرُوْفِ وَتَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَتُؤْمِنُوْنَ بِاللّٰهِ وَلَوْ اٰمَنَ اَهْلُ الْكِتٰبِ لَكَانَ خَيْرًا لَّهُمْ مِنْهُمُ الْمُؤْمِنُوْنَ وَاَكْثَرُهُمُ الْفٰسِقُوْنَ	شما (مسلمانان) بهترین امتی هستید که برای انسان‌ها پدید آمده‌اید، (چون) به کار نیک امر می‌کنید و از کار زشت بازمی‌دارید و به خداوند ایمان دارید. اگر اهل کتاب ایمان می‌آوردند، برایشان بهتر بود. برخی از آنها مؤمنند، اما بیشترشان فاسق‌اند.	110
لَنْ يَّضُرُّوْكُمْ اِلَّآ اَذًى وَاِنْ يُّقَاتِلُوْكُمْ يُوَلُّوْكُمُ الْاَدْبَارَ ثُمَّ لَا يُنْصَرُوْنَ	آنها جز اندکی به شما زیان نمی‌رسانند. و اگر با شما بجنگند، پشت می‌کنند و سپس یاری نمی‌شوند.	111
ضُرِبَتْ عَلَيْهِمُ الذِّلَّةُ اَيْنَ مَا ثُقِفُوْٓا اِلَّا بِحَبْلٍ مِّنَ اللّٰهِ وَحَبْلٍ مِّنَ النَّاسِ وَبَآءُوْ بِغَضَبٍ مِّنَ اللّٰهِ وَضُرِبَتْ عَلَيْهِمُ الْمَسْكَنَةُ ذٰلِكَ بِاَنَّهُمْ كَانُوْا يَكْفُرُوْنَ بِاٰيٰتِ اللّٰهِ وَيَقْتُلُوْنَ الْاَنْۢبِيَآءَ بِغَيْرِ حَقٍّ ذٰلِكَ بِمَا عَصَوْا وَّكَانُوْا يَعْتَدُوْنَ	آنها هر کجا باشند با خواری پوشیده شده‌اند، مگر آنکه به ریسمان (دین) خداوند و پیمان با انسان‌ها چنگ زنند. آنها خشم خداوند را برانگیختند و با بدبختی پوشیده شده‌اند. این به این دلیل است که آیات خداوند را انکار کردند و پیامبران را بدون حق کشتند. این به خاطر نافرمانی و تجاوزشان بود.	112
لَيْسُوْا سَوَآءً مِنْ اَهْلِ الْكِتٰبِ اُمَّةٌ قَآئِمَةٌ يَّتْلُوْنَ اٰيٰتِ اللّٰهِ اٰنَآءَ الَّيْلِ وَهُمْ يَسْجُدُوْنَ	آنها (اهل کتاب) همه یکسان نیستند. از میان اهل کتاب گروهی راستین هستند که آیات خداوند را در دل شب می‌خوانند و سجده می‌کنند (نماز می‌گزارند).	113
يُؤْمِنُوْنَ بِاللّٰهِ وَالْيَوْمِ الْاٰخِرِ وَيَاْمُرُوْنَ بِالْمَعْرُوْفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَيُسَارِعُوْنَ فِى الْخَيْرٰتِ وَاُولٰٓئِكَ مِنَ الصّٰلِحِيْنَ	آنها به خداوند و روز آخرت ایمان دارند، به کار نیک امر می‌کنند و از کار زشت بازمی‌دارند و در کارهای نیک شتاب می‌کنند. آنها از صالحان هستند.	114
وَمَا يَفْعَلُوْا مِنْ خَيْرٍ فَلَنْ يُّكْفَرُوْهُ وَاللّٰهُ عَلِيْمٌۢ بِالْمُتَّقِيْنَ	و هر کار نیکی که انجام دهند، انکار نمی‌شود. و خداوند پرهیزکاران را می‌شناسد.	115
اِنَّ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا لَنْ تُغْنِيَ عَنْهُمْ اَمْوَالُهُمْ وَلَآ اَوْلَادُهُمْ مِّنَ اللّٰهِ شَيْـًٔا وَاُولٰٓئِكَ اَصْحٰبُ النَّارِ هُمْ فِيْهَا خٰلِدُوْنَ	به‌راستی، برای کافران، نه اموالشان و نه فرزندانشان در برابر عذاب خداوند هیچ سودی ندارد. آنها ساکنان جهنمند و در آن جاودانه‌اند.	116
مَثَلُ مَا يُنْفِقُوْنَ فِيْ هٰذِهِ الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا كَمَثَلِ رِيْحٍ فِيْهَا صِرٌّ اَصَابَتْ حَرْثَ قَوْمٍ ظَلَمُوْٓا اَنْفُسَهُمْ فَاَهْلَكَتْهُ وَمَا ظَلَمَهُمُ اللّٰهُ وَلٰكِنْ اَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُوْنَ	مثل اموالی که در زندگی دنیا انفاق می‌کنند، مانند بادی است که سرمای شدیدی دارد و به کشتزاری از قومی که به خود ستم کرده‌اند برخورد می‌کند و آن را نابود می‌کند. خداوند به آنها ظلم نکرد، بلکه آنها به خود ستم کردند.	117

يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تَتَّخِذُوْا بِطَانَةً مِّنْ دُوْنِكُمْ لَا يَاْلُوْنَكُمْ خَبَالًا وَدُّوْا مَا عَنِتُّمْ قَدْ بَدَتِ الْبَغْضَاۤءُ مِنْ اَفْوَاهِهِمْ وَمَا تُخْفِيْ صُدُوْرُهُمْ اَكْبَرُ ۗ قَدْ بَيَّنَّا لَكُمُ الْاٰيٰتِ اِنْ كُنْتُمْ تَعْقِلُوْنَ	ای مؤمنان! از غیر خودتان (هم‌کیشان) دوست صمیمی نگیرید، آنها از آزار رساندن به شما بازنمی‌ایستند. آنها آرزوی نابودی شما را دارند. به‌راستی، نفرت از دهانشان آشکار شده و آنچه در دلشان پنهان است بدتر است. ما آیات را برای شما روشن کردیم، اگر بفهمید.	118
هٰٓاَنْتُمْ اُولَاۤءِ تُحِبُّوْنَهُمْ وَلَا يُحِبُّوْنَكُمْ وَتُؤْمِنُوْنَ بِالْكِتٰبِ كُلِّهٖ ۚ وَاِذَا لَقُوْكُمْ قَالُوْٓا اٰمَنَّا ۖ وَاِذَا خَلَوْا عَضُّوْا عَلَيْكُمُ الْاَنَامِلَ مِنَ الْغَيْظِ ۗ قُلْ مُوْتُوْا بِغَيْظِكُمْ ۗ اِنَّ اللّٰهَ عَلِيْمٌۢ بِذَاتِ الصُّدُوْرِ	این‌گونه است که شما آنها را دوست دارید، اما آنها شما را دوست ندارند، در حالی که به همه کتاب‌ها ایمان دارید. وقتی با شما ملاقات می‌کنند، می‌گویند: «ما ایمان آوردیم»، اما وقتی تنها می‌شوند، از خشم و نفرت به شما انگشتانشان را می‌گزند. بگو: «از خشم خود بمیرید!» به‌راستی، خداوند به آنچه در سینه‌هاست داناست.	119
اِنْ تَمْسَسْكُمْ حَسَنَةٌ تَسُؤْهُمْ ۚ وَاِنْ تُصِبْكُمْ سَيِّئَةٌ يَّفْرَحُوْا بِهَا ۗ وَاِنْ تَصْبِرُوْا وَتَتَّقُوْا لَا يَضُرُّكُمْ كَيْدُهُمْ شَيْـًٔا ۗ اِنَّ اللّٰهَ بِمَا يَعْمَلُوْنَ مُحِيْطٌ	اگر به شما خیری برسد، آنها را اندوهگین می‌کند، اما اگر مصیبتی به شما برسد، به آن شاد می‌شوند. اگر صبر کنید و تقوا پیشه کنید، نیرنگشان به شما هیچ زیانی نمی‌رساند. به‌راستی، خداوند به آنچه می‌کنند احاطه دارد.	120
وَاِذْ غَدَوْتَ مِنْ اَهْلِكَ تُبَوِّئُ الْمُؤْمِنِيْنَ مَقَاعِدَ لِلْقِتَالِ ۗ وَاللّٰهُ سَمِيْعٌ عَلِيْمٌ	و (به یاد آور) وقتی تو (محمد) صبحگاهان از خانواده‌ات جدا شدی تا مؤمنان را برای نبرد در جایگاه‌هایشان قرار دهی. و خداوند شنوا و داناست.	121
اِذْ هَمَّتْ طَّاۤىِٕفَتٰنِ مِنْكُمْ اَنْ تَفْشَلَا ۙ وَاللّٰهُ وَلِيُّهُمَا ۗ وَعَلَى اللّٰهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُوْنَ	وقتی دو گروه از شما (مؤمنان) قصد (عقب‌نشینی) از ترس داشتند، در حالی که خداوند یاورشان بود. پس مؤمنان باید تنها به خداوند توکل کنند.	122
وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللّٰهُ بِبَدْرٍ وَّاَنْتُمْ اَذِلَّةٌ ۚ فَاتَّقُوا اللّٰهَ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُوْنَ	و به‌راستی، خداوند در جنگ بدر به شما یاری داد، در حالی که ضعیف بودید. پس از خداوند پروا کنید تا شکرگزار باشید.	123
اِذْ تَقُوْلُ لِلْمُؤْمِنِيْنَ اَلَنْ يَّكْفِيَكُمْ اَنْ يُّمِدَّكُمْ رَبُّكُمْ بِثَلٰثَةِ اٰلٰفٍ مِّنَ الْمَلٰۤئِكَةِ مُنْزَلِيْنَ	(به یاد آور) وقتی به مؤمنان گفتی (محمد): «آیا برایتان کافی نیست که پروردگارتان با سه هزار فرشته که نازل شده‌اند به شما کمک کند؟»	124
بَلٰٓى ۙ اِنْ تَصْبِرُوْا وَتَتَّقُوْا وَيَاْتُوْكُمْ مِّنْ فَوْرِهِمْ هٰذَا يُمْدِدْكُمْ رَبُّكُمْ بِخَمْسَةِ اٰلٰفٍ مِّنَ الْمَلٰۤئِكَةِ مُسَوِّمِيْنَ	آری، اگر صبر کنید و تقوا پیشه کنید و آنها ناگهان به شما هجوم آورند، پروردگارتان با پنج هزار فرشته نشان‌دار به شما یاری می‌دهد.	125
وَمَا جَعَلَهُ اللّٰهُ اِلَّا بُشْرٰى لَكُمْ وَلِتَطْمَئِنَّ قُلُوْبُكُمْ بِهٖ ۚ وَمَا النَّصْرُ اِلَّا مِنْ عِنْدِ اللّٰهِ الْعَزِيْزِ الْحَكِيْمِ	و خداوند آن (یاری) را جز برای مژده (پیروزی) شما و برای آرامش دل‌هایتان قرار نداد. و پیروزی جز از جانب خداوند توانمند و حکیم نیست.	126

لِيَقْطَعَ طَرَفًا مِّنَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْٓا اَوْ يَكْبِتَهُمْ فَيَنْقَلِبُوْا خَاۤىِٕبِيْنَ	(خداوند به شما در جنگ بدر یاری داد) تا گروهی از کافران را نابود کند یا آنها را خوار سازد، چنانکه ناامید بازگردند.	127
لَيْسَ لَكَ مِنَ الْاَمْرِ شَيْءٌ اَوْ يَتُوْبَ عَلَيْهِمْ اَوْ يُعَذِّبَهُمْ فَاِنَّهُمْ ظٰلِمُوْنَ	برای تو (محمد) نیست (که تصمیم بگیری) آیا خداوند توبه آنها را بپذیرد یا آنها را عذاب کند، زیرا آنها ستمگرانند.	128
وَلِلّٰهِ مَا فِى السَّمٰوٰتِ وَمَا فِى الْاَرْضِ يَغْفِرُ لِمَنْ يَّشَاۤءُ وَيُعَذِّبُ مَنْ يَّشَاۤءُ ۗ وَاللّٰهُ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ	و آنچه در آسمان‌ها و زمین است از آن خداوند است. او هر که را بخواهد می‌آمرزد و هر که را بخواهد عذاب می‌کند. و خداوند آمرزنده و مهربان است.	129
يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تَأْكُلُوا الرِّبٰوٓا اَضْعَافًا مُّضٰعَفَةً ۖ وَّاتَّقُوا اللّٰهَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُوْنَ	ای مؤمنان! ربا را با چند برابر نخورید و از خداوند پروا کنید تا رستگار شوید.	130
وَاتَّقُوا النَّارَ الَّتِيْٓ اُعِدَّتْ لِلْكٰفِرِيْنَ	و خود را از آتش جهنمی که برای کافران آماده شده حفظ کنید.	131
وَاَطِيْعُوا اللّٰهَ وَالرَّسُوْلَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُوْنَ	و از خداوند و رسول (محمد) اطاعت کنید تا مورد رحمت قرار گیرید.	132
وَسَارِعُوْٓا اِلٰى مَغْفِرَةٍ مِّنْ رَّبِّكُمْ وَجَنَّةٍ عَرْضُهَا السَّمٰوٰتُ وَالْاَرْضُ اُعِدَّتْ لِلْمُتَّقِيْنَ	و به سوی آمرزش پروردگارتان و بهشتی که پهنایش به اندازه آسمان‌ها و زمین است و برای پرهیزکاران آماده شده، بشتابید،	133
الَّذِيْنَ يُنْفِقُوْنَ فِى السَّرَّاۤءِ وَالضَّرَّاۤءِ وَالْكٰظِمِيْنَ الْغَيْظَ وَالْعَافِيْنَ عَنِ النَّاسِ ۗ وَاللّٰهُ يُحِبُّ الْمُحْسِنِيْنَ	(یعنی) کسانی که در آسایش و سختی انفاق می‌کنند و خشم خود را فرومی‌برند و از (گناه) مردم درمی‌گذرند. و خداوند نیکوکاران را دوست دارد.	134
وَالَّذِيْنَ اِذَا فَعَلُوْا فَاحِشَةً اَوْ ظَلَمُوْٓا اَنْفُسَهُمْ ذَكَرُوا اللّٰهَ فَاسْتَغْفَرُوْا لِذُنُوْبِهِمْ وَمَنْ يَّغْفِرُ الذُّنُوْبَ اِلَّا اللّٰهُ ۖ وَلَمْ يُصِرُّوْا عَلٰى مَا فَعَلُوْا وَهُمْ يَعْلَمُوْنَ	و (نیز) کسانی که وقتی کار زشتی کردند یا به خود ستم کردند، خداوند را یاد می‌کنند و برای گناهانشان طلب آمرزش می‌کنند، و چه کسی جز خداوند گناهان را می‌آمرزد؟ و آنها در گناهی که می‌دانند پافشاری نمی‌کنند.	135
اُولٰٓئِكَ جَزَاۤؤُهُمْ مَّغْفِرَةٌ مِّنْ رَّبِّهِمْ وَجَنّٰتٌ تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهٰرُ خٰلِدِيْنَ فِيْهَا ۗ وَنِعْمَ اَجْرُ الْعٰمِلِيْنَ	پاداش آنها آمرزش از پروردگارشان و باغ‌هایی است که جویبارها در زیر آن جاری است، در آن جاودانه‌اند. و این بهترین پاداش برای عمل‌کنندگان است.	136
قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِكُمْ سُنَنٌ ۙ فَسِيْرُوْا فِى الْاَرْضِ فَانْظُرُوْا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُكَذِّبِيْنَ	پیش از شما سنت‌هایی (از خداوند) گذشته است، پس در زمین سیر کنید و ببینید عاقبت تکذیب‌کنندگان (پیامبران) چگونه بوده است.	137
هٰذَا بَيَانٌ لِّلنَّاسِ وَهُدًى وَّمَوْعِظَةٌ لِّلْمُتَّقِيْنَ	این (قرآن) بیانی روشن برای همه انسان‌هاست و هدایت و پندی برای پرهیزکاران.	138

وَلَا تَهِنُوْا وَلَا تَحْزَنُوْا وَاَنْتُمُ الْاَعْلَوْنَ اِنْ كُنْتُمْ مُّؤْمِنِيْنَ	و سست نشوید و اندوهگین نباشید، زیرا اگر مؤمن باشید، شما برترید.	139
اِنْ يَّمْسَسْكُمْ قَرْحٌ فَقَدْ مَسَّ الْقَوْمَ قَرْحٌ مِّثْلُه وَتِلْكَ الْاَيَّامُ نُدَاوِلُهَا بَيْنَ النَّاسِ وَلِيَعْلَمَ اللّٰهُ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَيَتَّخِذَ مِنْكُمْ شُهَدَاءَ وَاللّٰهُ لَا يُحِبُّ الظّٰلِمِيْنَ	اگر در (جنگ احد) به شما زخمی رسید، آنها نیز (در جنگ بدر) زخمی مشابه دریافت کردند. و این روزها (پیروزی و شکست) را میان انسان‌ها می‌چرخانیم تا خداوند مؤمنان را از کافران متمایز کند و برخی از شما را (با شهادت) برگزیند. و خداوند ستمگران را دوست ندارد،	140
وَلِيُمَحِّصَ اللّٰهُ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَيَمْحَقَ الْكٰفِرِيْنَ	و تا خداوند مؤمنان را (از گناهانشان) پاک کند و کافران را نابود سازد.	141
اَمْ حَسِبْتُمْ اَنْ تَدْخُلُوا الْجَنَّةَ وَلَمَّا يَعْلَمِ اللّٰهُ الَّذِيْنَ جَاهَدُوْا مِنْكُمْ وَيَعْلَمَ الصّٰبِرِيْنَ	آیا گمان کردید که به بهشت وارد می‌شوید، در حالی که خداوند هنوز مجاهدان و صابران از میان شما را مشخص نکرده است؟	142
وَلَقَدْ كُنْتُمْ تَمَنَّوْنَ الْمَوْتَ مِنْ قَبْلِ اَنْ تَلْقَوْهُ فَقَدْ رَاَيْتُمُوْهُ وَاَنْتُمْ تَنْظُرُوْنَ	و شما پیش از آنکه با آن (شهادت) روبه‌رو شوید، آرزوی مرگ (شهادت) داشتید؛ پس اکنون آن را دیدید و شاهدش هستید.	143
وَمَا مُحَمَّدٌ اِلَّا رَسُوْلٌ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِ الرُّسُلُ اَفَاۡئِنْ مَّاتَ اَوْ قُتِلَ انْقَلَبْتُمْ عَلٰٓى اَعْقَابِكُمْ وَمَنْ يَّنْقَلِبْ عَلٰى عَقِبَيْهِ فَلَنْ يَّضُرَّ اللّٰهَ شَيْـًٔا وَسَيَجْزِى اللّٰهُ الشّٰكِرِيْنَ	و محمد جز رسولی نیست؛ پیش از او نیز رسولانی گذشته‌اند. آیا اگر او بمیرد یا کشته شود، به عقب (ارتداد) بازمی‌گردید؟ هر کس به عقب بازگردد، به خداوند هیچ زیانی نمی‌رساند. و خداوند به شکرگزاران پاداش می‌دهد.	144
وَمَا كَانَ لِنَفْسٍ اَنْ تَمُوْتَ اِلَّا بِاِذْنِ اللّٰهِ كِتٰبًا مُّؤَجَّلًا وَمَنْ يُّرِدْ ثَوَابَ الدُّنْيَا نُؤْتِهٖ مِنْهَا وَمَنْ يُّرِدْ ثَوَابَ الْاٰخِرَةِ نُؤْتِهٖ مِنْهَا وَسَنَجْزِى الشّٰكِرِيْنَ	و هیچ کس جز با اذن خداوند نمی‌میرد، (که) زمانی معین شده است. هر کس پاداش دنیا را بخواهد، به او از آن می‌دهیم و هر کس پاداش آخرت را بخواهد، به او از آن می‌دهیم. و به شکرگزاران پاداش خواهیم داد.	145
وَكَاَيِّنْ مِّنْ نَّبِيٍّ قٰتَلَ مَعَه رِبِّيُّوْنَ كَثِيْرٌ فَمَا وَهَنُوْا لِمَآ اَصَابَهُمْ فِيْ سَبِيْلِ اللّٰهِ وَمَا ضَعُفُوْا وَمَا اسْتَكَانُوْا وَاللّٰهُ يُحِبُّ الصّٰبِرِيْنَ	و چه بسیار پیامبرانی که همراه با تعداد زیادی از پیروان پرهیزکارشان جنگیدند. آنها به خاطر مصیبت‌هایی که در راه خداوند به آنها رسید، سست نشدند، ضعیف نشدند و تسلیم (دشمن) نشدند. و خداوند صابران را دوست دارد.	146
وَمَا كَانَ قَوْلَهُمْ اِلَّآ اَنْ قَالُوْا رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا ذُنُوْبَنَا وَاِسْرَافَنَا فِيْٓ اَمْرِنَا وَثَبِّتْ اَقْدَامَنَا وَانْصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكٰفِرِيْنَ	و سخنشان جز این دعا نبود: «ای پروردگار ما، گناهان و زیاده‌روی‌های ما را در کارمان ببخش و قدم‌هایمان را استوار کن و ما را بر قوم کافر یاری ده.»	147
فَاٰتٰىهُمُ اللّٰهُ ثَوَابَ الدُّنْيَا وَحُسْنَ ثَوَابِ الْاٰخِرَةِ وَاللّٰهُ يُحِبُّ الْمُحْسِنِيْنَ	پس خداوند به آنها پاداش دنیا و پاداش نیکوی آخرت را داد. و خداوند نیکوکاران را دوست دارد.	148

يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْٓا اِنْ تُطِيْعُوا الَّذِيْنَ كَفَرُوْا يَرُدُّوْكُمْ عَلٰٓى اَعْقَابِكُمْ فَتَنْقَلِبُوْا خٰسِرِيْنَ	ای مؤمنان! اگر از کافران اطاعت کنید، شما را به عقب (ارتداد) بازمی‌گردانند، پس زیانکار بازمی‌گردید.	149
بَلِ اللّٰهُ مَوْلٰىكُمْ ۚ وَهُوَ خَيْرُ النّٰصِرِيْنَ	بلکه خداوند تنها یاور شماست و او بهترین یاری‌دهنده است.	150
سَنُلْقِيْ فِيْ قُلُوْبِ الَّذِيْنَ كَفَرُوا الرُّعْبَ بِمَآ اَشْرَكُوْا بِاللّٰهِ مَا لَمْ يُنَزِّلْ بِهٖ سُلْطٰنًا ۚ وَمَاْوٰىهُمُ النَّارُ ۚ وَبِئْسَ مَثْوَى الظّٰلِمِيْنَ	ما ترس را در دل کافران می‌افکنیم، زیرا آنها چیزی را که خداوند هیچ دلیلی برای آن نازل نکرده، با او شریک کردند. و جایگاهشان جهنم است. و بدترین مکان اقامت برای ستمگران است.	151
وَلَقَدْ صَدَقَكُمُ اللّٰهُ وَعْدَهٗٓ اِذْ تَحُسُّوْنَهُمْ بِاِذْنِهٖ ۚ حَتّٰٓى اِذَا فَشِلْتُمْ وَتَنَازَعْتُمْ فِى الْاَمْرِ وَعَصَيْتُمْ مِّنْۢ بَعْدِ مَآ اَرٰىكُمْ مَّا تُحِبُّوْنَ ۗ مِنْكُمْ مَّنْ يُّرِيْدُ الدُّنْيَا وَمِنْكُمْ مَّنْ يُّرِيْدُ الْاٰخِرَةَ ۚ ثُمَّ صَرَفَكُمْ عَنْهُمْ لِيَبْتَلِيَكُمْ ۚ وَلَقَدْ عَفَا عَنْكُمْ ۗ وَاللّٰهُ ذُوْ فَضْلٍ عَلَى الْمُؤْمِنِيْنَ	و به‌راستی، خداوند وعده‌اش را به شما وفا کرد، وقتی آنها را با اذن او می‌کشتید، تا زمانی که سست شدید و در آن امر اختلاف کردید و پس از آنکه خداوند آنچه را دوست داشتید به شما نشان داد، از فرمان رسول سرپیچی کردید. برخی از شما دنیا را خواستند و برخی آخرت را. سپس خداوند شما را از آنها بازگرداند تا شما را بیازماید، اما او شما را بخشید. و خداوند به مؤمنان فضل دارد.	152
اِذْ تُصْعِدُوْنَ وَلَا تَلْوٗنَ عَلٰٓى اَحَدٍ وَّالرَّسُوْلُ يَدْعُوْكُمْ فِيْٓ اُخْرٰىكُمْ فَاَثَابَكُمْ غَمًّا ۢ بِغَمٍّ لِّكَيْلَا تَحْزَنُوْا عَلٰى مَا فَاتَكُمْ وَلَا مَآ اَصَابَكُمْ ۗ وَاللّٰهُ خَبِيْرٌۢ بِمَا تَعْمَلُوْنَ	(به یاد آور) وقتی فرار کردید و به هیچ‌کس پشت سرتان نگاه نکردید، در حالی که رسول (محمد) از میان دیگر یارانتان شما را صدا می‌زد. پس خداوند اندوهی بر اندوه به شما چشاند تا دیگر برای آنچه از دست دادید یا آنچه به شما رسید، غمگین نشوید. و خداوند به آنچه می‌کنید آگاه است.	153
ثُمَّ اَنْزَلَ عَلَيْكُمْ مِّنْۢ بَعْدِ الْغَمِّ اَمَنَةً نُّعَاسًا يَّغْشٰى طَآئِفَةً مِّنْكُمْ ۙ وَطَآئِفَةٌ قَدْ اَهَمَّتْهُمْ اَنْفُسُهُمْ يَظُنُّوْنَ بِاللّٰهِ غَيْرَ الْحَقِّ ظَنَّ الْجَاهِلِيَّةِ ۭ يَقُوْلُوْنَ هَلْ لَّنَا مِنَ الْاَمْرِ مِنْ شَيْءٍ ۭ قُلْ اِنَّ الْاَمْرَ كُلَّهٗ لِلّٰهِ ۭ يُخْفُوْنَ فِيْٓ اَنْفُسِهِمْ مَّا لَا يُبْدُوْنَ لَكَ ۭ يَقُوْلُوْنَ لَوْ كَانَ لَنَا مِنَ الْاَمْرِ شَيْءٌ مَّا قُتِلْنَا هٰهُنَا ۭ قُلْ لَّوْ كُنْتُمْ فِيْ بُيُوْتِكُمْ لَبَرَزَ الَّذِيْنَ كُتِبَ عَلَيْهِمُ الْقَتْلُ اِلٰى مَضَاجِعِهِمْ ۚ وَلِيَبْتَلِيَ اللّٰهُ مَا فِيْ صُدُوْرِكُمْ وَلِيُمَحِّصَ مَا فِيْ قُلُوْبِكُمْ ۭ وَاللّٰهُ عَلِيْمٌۢ بِذَاتِ الصُّدُوْرِ	سپس پس از آن اندوه، آرامشی بر شما نازل کرد، خوابی که گروهی از شما را در بر گرفت، در حالی که گروهی دیگر نگران خودشان بودند؛ آنها درباره خداوند گمان‌های نادرست جاهلی داشتند. می‌گفتند: «آیا ما در این امر اختیاری داریم؟» بگو (محمد): «همه امور در دست خداوند است.» آنها در دلشان چیزی را پنهان می‌کنند که به تو نمی‌گویند. می‌گفتند: «اگر ما در این امر اختیاری داشتیم، اینجا کشته (شکست) نمی‌شدیم.» بگو (محمد): «حتی اگر در خانه‌هایتان بودید، کسانی که مقدر شده بود کشته شوند، به سوی جایگاه مرگشان بیرون می‌رفتند.» و خداوند این‌گونه آنچه در سینه‌هایتان است و آنچه در دل‌هایتان است را می‌آزماید. و خداوند به آنچه در سینه‌هاست داناست.	154

اِنَّ الَّذِيْنَ تَوَلَّوْا مِنْكُمْ يَوْمَ الْتَقَى الْجَمْعٰنِ اِنَّمَا اسْتَزَلَّهُمُ الشَّيْطٰنُ بِبَعْضِ مَا كَسَبُوْا وَلَقَدْ عَفَا اللّٰهُ عَنْهُمْ اِنَّ اللّٰهَ غَفُوْرٌ حَلِيْمٌ	به‌راستی، کسانی که در روز برخورد دو گروه (در جنگ) از میان شما روی گرداندند، شیطان به خاطر برخی از گناهانی که در گذشته مرتکب شده بودند، آنها را لغزاند. اما خداوند آنها را بخشید. به‌راستی، خداوند آمرزنده و بردبار است.	155
يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تَكُوْنُوْا كَالَّذِيْنَ كَفَرُوْا وَقَالُوْا لِاِخْوَانِهِمْ اِذَا ضَرَبُوْا فِى الْاَرْضِ اَوْ كَانُوْا غُزًّى لَّوْ كَانُوْا عِنْدَنَا مَا مَاتُوْا وَمَا قُتِلُوْا لِيَجْعَلَ اللّٰهُ ذٰلِكَ حَسْرَةً فِىْ قُلُوْبِهِمْ وَاللّٰهُ يُحْىٖ وَيُمِيْتُ وَاللّٰهُ بِمَا تَعْمَلُوْنَ بَصِيْرٌ	ای مؤمنان! مانند کافرانی نباشید که به برادرانشان وقتی در زمین سفر کردند یا به جنگ رفتند، گفتند: «اگر نزد ما مانده بودند، نه می‌مردند و نه کشته می‌شدند.» (این سخنان) برای این است که خداوند حسرت را در دل‌هایشان قرار دهد. خداوند زنده می‌کند و می‌میراند، و خداوند به آنچه می‌کنید بیناست.	156
وَلَئِنْ قُتِلْتُمْ فِىْ سَبِيْلِ اللّٰهِ اَوْ مُتُّمْ لَمَغْفِرَةٌ مِّنَ اللّٰهِ وَرَحْمَةٌ خَيْرٌ مِّمَّا يَجْمَعُوْنَ	و اگر در راه خداوند کشته شوید یا بمیرید، آمرزش و رحمت خداوند برای شما بهتر از چیزهایی (غنایم) است که جمع می‌کنند.	157
وَلَئِنْ مُّتُّمْ اَوْ قُتِلْتُمْ لَاِلَى اللّٰهِ تُحْشَرُوْنَ	و اگر بمیرید یا کشته شوید، به سوی خداوند گردآورده می‌شوید.	158
فَبِمَا رَحْمَةٍ مِّنَ اللّٰهِ لِنْتَ لَهُمْ وَلَوْ كُنْتَ فَظًّا غَلِيْظَ الْقَلْبِ لَانْفَضُّوْا مِنْ حَوْلِكَ فَاعْفُ عَنْهُمْ وَاسْتَغْفِرْ لَهُمْ وَشَاوِرْهُمْ فِى الْاَمْرِ فَاِذَا عَزَمْتَ فَتَوَكَّلْ عَلَى اللّٰهِ اِنَّ اللّٰهَ يُحِبُّ الْمُتَوَكِّلِيْنَ	پس به خاطر رحمت خداوند، تو (محمد) با آنها نرم‌خو شدی. اگر تندخو و سخت‌دل بودی، از اطرافت پراکنده می‌شدند. پس آنها را ببخش و برایشان آمرزش بخواه و در کارها با آنها مشورت کن. سپس وقتی تصمیم گرفتی، به خداوند توکل کن. به‌راستی، خداوند توکل‌کنندگان را دوست دارد.	159
اِنْ يَّنْصُرْكُمُ اللّٰهُ فَلَا غَالِبَ لَكُمْ وَاِنْ يَّخْذُلْكُمْ فَمَنْ ذَا الَّذِىْ يَنْصُرُكُمْ مِّنْ بَعْدِهٖ وَعَلَى اللّٰهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُوْنَ	اگر خداوند شما را یاری کند، هیچ‌کس نمی‌تواند بر شما چیره شود، اما اگر شما را واگذارد، پس از او چه کسی شما را یاری می‌کند؟ پس مؤمنان باید تنها به خداوند توکل کنند.	160
وَمَا كَانَ لِنَبِىٍّ اَنْ يَّغُلَّ وَمَنْ يَّغْلُلْ يَأْتِ بِمَا غَلَّ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ ثُمَّ تُوَفّٰى كُلُّ نَفْسٍ مَّا كَسَبَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُوْنَ	و برای پیامبری ممکن نیست که خیانت کند (در غنایم جنگی). هر کس خیانت کند، در روز قیامت آنچه را خیانت کرده با خود می‌آورد. سپس به هر کس پاداش کامل آنچه کرده است داده می‌شود و به آنها ظلم نمی‌شود.	161
اَفَمَنِ اتَّبَعَ رِضْوَانَ اللّٰهِ كَمَنْ بَاۤءَ بِسَخَطٍ مِّنَ اللّٰهِ وَمَاْوٰىهُ جَهَنَّمُ وَبِئْسَ الْمَصِيْرُ	آیا کسی که رضای خداوند را دنبال می‌کند مانند کسی است که با خشم خداوند بازمی‌گردد و جایگاهش جهنم است؟ و آن بدترین مکان بازگشت است.	162
هُمْ دَرَجٰتٌ عِنْدَ اللّٰهِ وَاللّٰهُ بَصِيْرٌ بِمَا يَعْمَلُوْنَ	آنها (مؤمنان و کافران) نزد خداوند درجات متفاوتی دارند و خداوند به آنچه می‌کنند بیناست.	163

لَقَدْ مَنَّ اللّٰهُ عَلَى الْمُؤْمِنِيْنَ اِذْ بَعَثَ فِيْهِمْ رَسُوْلًا مِّنْ اَنْفُسِهِمْ يَتْلُوْا عَلَيْهِمْ اٰيٰتِهٖ وَيُزَكِّيْهِمْ وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتٰبَ وَالْحِكْمَةَ وَاِنْ كَانُوْا مِنْ قَبْلُ لَفِيْ ضَلٰلٍ مُّبِيْنٍ	به‌راستی، خداوند به مؤمنان منت گذاشت وقتی رسولی از خودشان در میانشان برانگیخت که آیات او را بر آنها می‌خواند، آنها را پاک می‌کند و کتاب (قرآن) و حکمت (سنت) را به آنها می‌آموزد، در حالی که پیش از این در گمراهی آشکار بودند.	164
اَوَلَمَّآ اَصَابَتْكُمْ مُّصِيْبَةٌ قَدْ اَصَبْتُمْ مِّثْلَيْهَا قُلْتُمْ اَنّٰى هٰذَا قُلْ هُوَ مِنْ عِنْدِ اَنْفُسِكُمْ اِنَّ اللّٰهَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ	و چرا وقتی مصیبتی (شکست در جنگ احد) به شما رسید، در حالی که دو برابر آن را (در جنگ بدر به دشمن) وارد کرده بودید، گفتید: «این از کجاست؟» بگو: «این از خودتان است.» به‌راستی، خداوند بر هر چیز تواناست.	165
وَمَآ اَصَابَكُمْ يَوْمَ الْتَقَى الْجَمْعٰنِ فَبِاِذْنِ اللّٰهِ وَلِيَعْلَمَ الْمُؤْمِنِيْنَ	و آنچه در روز برخورد دو گروه (در جنگ) به شما رسید، با اذن خداوند بود تا او مؤمنان واقعی را معلوم کند،	166
وَلِيَعْلَمَ الَّذِيْنَ نَافَقُوْا وَقِيْلَ لَهُمْ تَعَالَوْا قَاتِلُوْا فِيْ سَبِيْلِ اللّٰهِ اَوِ ادْفَعُوْا قَالُوْا لَوْ نَعْلَمُ قِتَالًا لَّاتَّبَعْنٰكُمْ هُمْ لِلْكُفْرِ يَوْمَئِذٍ اَقْرَبُ مِنْهُمْ لِلْاِيْمَانِ يَقُوْلُوْنَ بِاَفْوَاهِهِمْ مَّا لَيْسَ فِيْ قُلُوْبِهِمْ وَاللّٰهُ اَعْلَمُ بِمَا يَكْتُمُوْنَ	و منافقان را معلوم کند. به آنها گفته شد: «بیایید در راه خداوند بجنگید یا دفاع کنید.» گفتند: «اگر می‌دانستیم جنگی درمی‌گیرد، از شما پیروی می‌کردیم.» آنها در آن روز به کفر نزدیک‌تر از ایمان بودند. آنها با دهانشان چیزی می‌گویند که در دلشان نیست. و خداوند به آنچه پنهان می‌کنند داناست.	167
اَلَّذِيْنَ قَالُوْا لِاِخْوَانِهِمْ وَقَعَدُوْا لَوْ اَطَاعُوْنَا مَا قُتِلُوْا قُلْ فَادْرَءُوْا عَنْ اَنْفُسِكُمُ الْمَوْتَ اِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ	(آنها) کسانی هستند که به برادرانشان که به جنگ نرفتند، گفتند: «اگر از ما پیروی کرده بودند، کشته نمی‌شدند.» بگو: «اگر راست می‌گویید، مرگ را از خودتان دور کنید.»	168
وَلَا تَحْسَبَنَّ الَّذِيْنَ قُتِلُوْا فِيْ سَبِيْلِ اللّٰهِ اَمْوَاتًا بَلْ اَحْيَاءٌ عِنْدَ رَبِّهِمْ يُرْزَقُوْنَ	و هرگز گمان نکنید کسانی که در راه خداوند کشته شده‌اند، مرده‌اند؛ بلکه آنها نزد پروردگارشان زنده‌اند و روزی می‌گیرند،	169
فَرِحِيْنَ بِمَآ اٰتٰىهُمُ اللّٰهُ مِنْ فَضْلِهٖ وَيَسْتَبْشِرُوْنَ بِالَّذِيْنَ لَمْ يَلْحَقُوْا بِهِمْ مِّنْ خَلْفِهِمْ اَلَّا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُوْنَ	آنها به خاطر نعمتی که خداوند به آنها داده شادمانند و برای کسانی که هنوز به آنها نپیوسته‌اند خوشحالند که هیچ ترس و اندوهی بر آنها نیست.	170
يَسْتَبْشِرُوْنَ بِنِعْمَةٍ مِّنَ اللّٰهِ وَفَضْلٍ وَاَنَّ اللّٰهَ لَا يُضِيْعُ اَجْرَ الْمُؤْمِنِيْنَ	آنها به خاطر نعمت و فضل خداوند شادمانند. و خداوند پاداش مؤمنان را تباه نمی‌کند،	171
اَلَّذِيْنَ اسْتَجَابُوْا لِلّٰهِ وَالرَّسُوْلِ مِنْ بَعْدِ مَآ اَصَابَهُمُ الْقَرْحُ لِلَّذِيْنَ اَحْسَنُوْا مِنْهُمْ وَاتَّقَوْا اَجْرٌ عَظِيْمٌ	(یعنی) کسانی که پس از زخمی شدن (در جنگ احد) به (فرمان) خداوند و رسول پاسخ دادند. برای کسانی از آنها که نیکی کردند و تقوا پیشه کردند، پاداشی بزرگ است.	172

اَلَّذِيْنَ قَالَ لَهُمُ النَّاسُ اِنَّ النَّاسَ قَدْ جَمَعُوْا لَكُمْ فَاخْشَوْهُمْ فَزَادَهُمْ اِيْمَانًا وَّقَالُوْا حَسْبُنَا اللّٰهُ وَنِعْمَ الْوَكِيْلُ	(یعنی) کسانی که وقتی به آنها گفته شد: «مردم (قریش) برای حمله به شما لشکری گرد آورده‌اند، پس از آنها بترسید»، این سخن ایمانشان را افزود و گفتند: «خداوند برای ما کافی است و او بهترین حامی است.»	173
فَانْقَلَبُوْا بِنِعْمَةٍ مِّنَ اللّٰهِ وَفَضْلٍ لَّمْ يَمْسَسْهُمْ سُوْۤءٌ وَّاتَّبَعُوْا رِضْوَانَ اللّٰهِ وَاللّٰهُ ذُوْ فَضْلٍ عَظِيْمٍ	پس آنها با نعمت و فضل عظیم از جانب خداوند بازگشتند، هیچ آسیبی به آنها نرسید و رضای خداوند را دنبال کردند. و خداوند دارای فضل عظیم است.	174
اِنَّمَا ذٰلِكُمُ الشَّيْطٰنُ يُخَوِّفُ اَوْلِيَآءَهٗ فَلَا تَخَافُوْهُمْ وَخَافُوْنِ اِنْ كُنْتُمْ مُّؤْمِنِيْنَ	آن (ترس) تنها از شیطان است که دوستانش را می‌ترساند. پس از آنها نترسید و اگر مؤمنید، از من (خداوند) بترسید.	175
وَلَا يَحْزُنْكَ الَّذِيْنَ يُسَارِعُوْنَ فِى الْكُفْرِ اِنَّهُمْ لَنْ يَّضُرُّوا اللّٰهَ شَيْـًٔا يُرِيْدُ اللّٰهُ اَلَّا يَجْعَلَ لَهُمْ حَظًّا فِى الْاٰخِرَةِ وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيْمٌ	و کسانی که به سرعت به کفر بازمی‌گردند، تو (محمد) را اندوهگین نکنند. آنها به خداوند هیچ زیانی نمی‌رسانند. خداوند در آخرت هیچ بهره‌ای به آنها نمی‌دهد و برایشان عذابی بزرگ است.	176
اِنَّ الَّذِيْنَ اشْتَرَوُا الْكُفْرَ بِالْاِيْمَانِ لَنْ يَّضُرُّوا اللّٰهَ شَيْـًٔا وَلَهُمْ عَذَابٌ اَلِيْمٌ	به‌راستی، کسانی که کفر را به جای ایمان خریدند، به خداوند هیچ زیانی نمی‌رسانند و برایشان عذابی دردناک است.	177
وَلَا يَحْسَبَنَّ الَّذِيْنَ كَفَرُوْۤا اَنَّمَا نُمْلِيْ لَهُمْ خَيْرٌ لِّاَنْفُسِهِمْ اِنَّمَا نُمْلِيْ لَهُمْ لِيَزْدَادُوْۤا اِثْمًا وَلَهُمْ عَذَابٌ مُّهِيْنٌ	و کافران گمان نکنند که مهلتی که به آنها می‌دهیم برایشان بهتر است. ما به آنها مهلت می‌دهیم تا گناهشان افزون شود و برایشان عذابی خوارکننده است.	178
مَا كَانَ اللّٰهُ لِيَذَرَ الْمُؤْمِنِيْنَ عَلٰى مَاۤ اَنْتُمْ عَلَيْهِ حَتّٰى يَمِيْزَ الْخَبِيْثَ مِنَ الطَّيِّبِ وَمَا كَانَ اللّٰهُ لِيُطْلِعَكُمْ عَلَى الْغَيْبِ وَلٰكِنَّ اللّٰهَ يَجْتَبِيْ مِنْ رُّسُلِهٖ مَنْ يَّشَآءُ فَاٰمِنُوْا بِاللّٰهِ وَرُسُلِهٖ وَاِنْ تُؤْمِنُوْا وَتَتَّقُوْا فَلَكُمْ اَجْرٌ عَظِيْمٌ	خداوند مؤمنان را در حال کنونی شما رها نمی‌کند تا بد را از خوب جدا کند. خداوند امور غیب را به شما نشان نمی‌دهد، اما از میان رسولانش هر که را بخواهد برمی‌گزیند. پس به خداوند و رسولانش ایمان بیاورید. اگر ایمان بیاورید و تقوا پیشه کنید، پاداشی بزرگ خواهید داشت.	179
وَلَا يَحْسَبَنَّ الَّذِيْنَ يَبْخَلُوْنَ بِمَاۤ اٰتٰىهُمُ اللّٰهُ مِنْ فَضْلِهٖ هُوَ خَيْرًا لَّهُمْ بَلْ هُوَ شَرٌّ لَّهُمْ سَيُطَوَّقُوْنَ مَا بَخِلُوْا بِهٖ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ وَلِلّٰهِ مِيْرَاثُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَاللّٰهُ بِمَا تَعْمَلُوْنَ خَبِيْرٌ	و کسانی که به آنچه خداوند از فضل خود به آنها داده بخل می‌ورزند، گمان نکنند که این برایشان بهتر است، بلکه برایشان بدتر است. آنچه بخل ورزیده‌اند، در روز قیامت به گردنشان آویخته می‌شود. و میراث آسمان‌ها و زمین از آن خداوند است. و خداوند به آنچه می‌کنید آگاه است.	180

لَقَدْ سَمِعَ اللّٰهُ قَوْلَ الَّذِيْنَ قَالُوْٓا اِنَّ اللّٰهَ فَقِيْرٌ وَّنَحْنُ اَغْنِيَاۤءُ ۘ سَنَكْتُبُ مَا قَالُوْا وَقَتْلَهُمُ الْاَنْۢبِيَاۤءَ بِغَيْرِ حَقٍّ وَّنَقُوْلُ ذُوْقُوْا عَذَابَ الْحَرِيْقِ	به‌راستی، خداوند سخن کسانی (یهودیان) را شنید که گفتند: «خداوند فقیر است و ما ثروتمندیم.» ما سخنانشان و کشتن پیامبران را بدون حق ثبت می‌کنیم و می‌گوییم: «عذاب سوزان را بچشید.»	181
ذٰلِكَ بِمَا قَدَّمَتْ اَيْدِيْكُمْ وَاَنَّ اللّٰهَ لَيْسَ بِظَلَّامٍ لِّلْعَبِيْدِ	این به خاطر کارهایی است که دستانتان پیش فرستاده و خداوند به بندگانش ظلم نمی‌کند.	182
اَلَّذِيْنَ قَالُوْٓا اِنَّ اللّٰهَ عَهِدَ اِلَيْنَآ اَلَّا نُؤْمِنَ لِرَسُوْلٍ حَتّٰى يَأْتِيَنَا بِقُرْبَانٍ تَأْكُلُهُ النَّارُ ۗ قُلْ قَدْ جَاۤءَكُمْ رُسُلٌ مِّنْ قَبْلِيْ بِالْبَيِّنٰتِ وَبِالَّذِيْ قُلْتُمْ فَلِمَ قَتَلْتُمُوْهُمْ اِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ	(یعنی) کسانی (یهودیان) که گفتند: «خداوند به ما دستور داده که به رسولی ایمان نیاوریم تا قربانی‌ای بیاورد که آتش آن را بخورد.» بگو (محمد): «پیش از من رسولانی با نشانه‌های روشن و آنچه گفتید به سوی شما آمدند، پس اگر راست می‌گویید، چرا آنها را کشتید؟»	183
فَاِنْ كَذَّبُوْكَ فَقَدْ كُذِّبَ رُسُلٌ مِّنْ قَبْلِكَ جَاۤءُوْ بِالْبَيِّنٰتِ وَالزُّبُرِ وَالْكِتٰبِ الْمُنِيْرِ	پس اگر تو (محمد) را تکذیب کردند، (بدان که) رسولان پیش از تو نیز که با معجزات روشن، زبور و کتاب روشنگر آمدند، تکذیب شدند.	184
كُلُّ نَفْسٍ ذَاۤئِقَةُ الْمَوْتِ ۗ وَاِنَّمَا تُوَفَّوْنَ اُجُوْرَكُمْ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ ۗ فَمَنْ زُحْزِحَ عَنِ النَّارِ وَاُدْخِلَ الْجَنَّةَ فَقَدْ فَازَ ۗ وَمَا الْحَيٰوةُ الدُّنْيَآ اِلَّا مَتَاعُ الْغُرُوْرِ	هر جانداری مرگ را می‌چشد. و تنها در روز قیامت است که پاداش شما به‌طور کامل داده می‌شود. هر کس از آتش دور نگه داشته شود و به بهشت وارد شود، به رستگاری رسیده است. و زندگی دنیا جز لذتی فریبنده نیست.	185
لَتُبْلَوُنَّ فِيْٓ اَمْوَالِكُمْ وَاَنْفُسِكُمْ وَلَتَسْمَعُنَّ مِنَ الَّذِيْنَ اُوْتُوا الْكِتٰبَ مِنْ قَبْلِكُمْ وَمِنَ الَّذِيْنَ اَشْرَكُوْٓا اَذًى كَثِيْرًا ۗ وَاِنْ تَصْبِرُوْا وَتَتَّقُوْا فَاِنَّ ذٰلِكَ مِنْ عَزْمِ الْاُمُوْرِ	حتماً در اموال و جان‌هایتان آزموده خواهید شد و از کسانی که پیش از شما کتاب دریافت کردند و از مشرکان سخنان آزاردهنده بسیاری خواهید شنید. اگر صبر کنید و تقوا پیشه کنید، این از امور شایسته است.	186
وَاِذْ اَخَذَ اللّٰهُ مِيْثَاقَ الَّذِيْنَ اُوْتُوا الْكِتٰبَ لَتُبَيِّنُنَّهٗ لِلنَّاسِ وَلَا تَكْتُمُوْنَهٗ فَنَبَذُوْهُ وَرَاۤءَ ظُهُوْرِهِمْ وَاشْتَرَوْا بِهٖ ثَمَنًا قَلِيْلًا ۗ فَبِئْسَ مَا يَشْتَرُوْنَ	و (به یاد آور) وقتی خداوند از کسانی که کتاب به آنها داده شده بود، پیمان گرفت: «باید آن را برای مردم توضیح دهید و پنهانش نکنید.» اما آنها (پیمان) را پشت سرشان انداختند و آن را به بهای اندک فروختند. چه بد معامله‌ای کردند.	187
لَا تَحْسَبَنَّ الَّذِيْنَ يَفْرَحُوْنَ بِمَآ اَتَوْا وَّيُحِبُّوْنَ اَنْ يُّحْمَدُوْا بِمَا لَمْ يَفْعَلُوْا فَلَا تَحْسَبَنَّهُمْ بِمَفَازَةٍ مِّنَ الْعَذَابِ ۚ وَلَهُمْ عَذَابٌ اَلِيْمٌ	هرگز گمان نکنید کسانی که به آنچه کرده‌اند شادمانند و دوست دارند به خاطر کاری که نکرده‌اند ستایش شوند، از عذاب رها می‌شوند. برای آنها عذابی دردناک است.	188
وَلِلّٰهِ مُلْكُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ ۗ وَاللّٰهُ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ	و پادشاهی آسمان‌ها و زمین از آن خداوند است و خداوند بر هر چیز تواناست.	189

اِنَّ فِيْ خَلْقِ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَاخْتِلَافِ الَّيْلِ وَالنَّهَارِ لَاٰيٰتٍ لِّاُولِي الْاَلْبَابِ	به‌راستی، در آفرینش آسمان‌ها و زمین و در آمدوشد شب و روز، نشانه‌هایی برای خردمندان است،	190
الَّذِيْنَ يَذْكُرُوْنَ اللّٰهَ قِيَامًا وَّقُعُوْدًا وَّعَلٰى جُنُوْبِهِمْ وَيَتَفَكَّرُوْنَ فِيْ خَلْقِ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ رَبَّنَا مَا خَلَقْتَ هٰذَا بَاطِلًا سُبْحٰنَكَ فَقِنَا عَذَابَ النَّارِ	(یعنی) کسانی که خداوند را ایستاده، نشسته یا درازکشیده یاد می‌کنند و درباره آفرینش آسمان‌ها و زمین می‌اندیشند (و می‌گویند): «ای پروردگار ما، این‌ها را بیهوده نیافریدی، تو منزهی، ما را از عذاب آتش حفظ کن.»	191
رَبَّنَآ اِنَّكَ مَنْ تُدْخِلِ النَّارَ فَقَدْ اَخْزَيْتَه وَمَا لِلظّٰلِمِيْنَ مِنْ اَنْصَارٍ	ای پروردگار ما، هر کس را به آتش درآوری، او را خوار کرده‌ای و برای ستمگران هیچ یاوری نیست.	192
رَبَّنَآ اِنَّنَا سَمِعْنَا مُنَادِيًا يُّنَادِيْ لِلْاِيْمَانِ اَنْ اٰمِنُوْا بِرَبِّكُمْ فَاٰمَنَّا رَبَّنَا فَاغْفِرْ لَنَا ذُنُوْبَنَا وَكَفِّرْ عَنَّا سَيِّاٰتِنَا وَتَوَفَّنَا مَعَ الْاَبْرَارِ	ای پروردگار ما، ما ندایی را شنیدیم که به ایمان فرا می‌خواند: «به پروردگارتان ایمان بیاورید»، پس ایمان آوردیم. ای پروردگار ما، گناهانمان را ببخش و خطاهایمان را محو کن و ما را با نیکان بمیران.	193
رَبَّنَا وَاٰتِنَا مَا وَعَدْتَّنَا عَلٰى رُسُلِكَ وَلَا تُخْزِنَا يَوْمَ الْقِيٰمَةِ اِنَّكَ لَا تُخْلِفُ الْمِيْعَادَ	ای پروردگار ما، آنچه را از طریق رسولانت به ما وعده داده‌ای به ما عطا کن و ما را در روز قیامت خوار مکن. به‌راستی، تو هرگز از وعده‌ات تخلف نمی‌کنی.	194
فَاسْتَجَابَ لَهُمْ رَبُّهُمْ اَنِّيْ لَآ اُضِيْعُ عَمَلَ عَامِلٍ مِّنْكُمْ مِّنْ ذَكَرٍ اَوْ اُنْثٰى بَعْضُكُمْ مِّنْ بَعْضٍ فَالَّذِيْنَ هَاجَرُوْا وَاُخْرِجُوْا مِنْ دِيَارِهِمْ وَاُوْذُوْا فِيْ سَبِيْلِيْ وَقٰتَلُوْا وَقُتِلُوْا لَاُكَفِّرَنَّ عَنْهُمْ سَيِّاٰتِهِمْ وَلَاُدْخِلَنَّهُمْ جَنّٰتٍ تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهٰرُ ثَوَابًا مِّنْ عِنْدِ اللّٰهِ وَاللّٰهُ عِنْدَه حُسْنُ الثَّوَابِ	پس پروردگارشان دعایشان را اجابت کرد (و فرمود): «من عمل هیچ عمل‌کننده‌ای از شما، چه مرد و چه زن، را تباه نمی‌کنم، زیرا برخی از شما از برخی دیگرید. پس کسانی که هجرت کردند، از دیارشان رانده شدند، در راه من آزار دیدند، جنگیدند و کشته شدند، حتماً خطاهای آنها را محو می‌کنم و آنها را به باغ‌هایی که جویبارها در زیر آن جاری است وارد می‌کنم، به‌عنوان پاداشی از جانب خداوند. و نزد خداوند پاداش نیکوست.»	195
لَا يَغُرَّنَّكَ تَقَلُّبُ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا فِي الْبِلَادِ	هرگز فریفته رفت‌وآمد کافران در سرزمین‌ها نشو.	196
مَتَاعٌ قَلِيْلٌ ثُمَّ مَاْوٰىهُمْ جَهَنَّمُ وَبِئْسَ الْمِهَادُ	این تنها لذتی موقت است، سپس جایگاهشان جهنم است و چه بد جایگاهی است.	197
لٰكِنِ الَّذِيْنَ اتَّقَوْا رَبَّهُمْ لَهُمْ جَنّٰتٌ تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهٰرُ خٰلِدِيْنَ فِيْهَا نُزُلًا مِّنْ عِنْدِ اللّٰهِ وَمَا عِنْدَ اللّٰهِ خَيْرٌ لِّلْاَبْرَارِ	اما کسانی که از پروردگارشان پروا کردند، برایشان باغ‌هایی است که جویبارها در زیر آن جاری است، در آن جاودانه‌اند، به‌عنوان پذیرایی از جانب خداوند. و آنچه نزد خداوند است برای نیکان بهتر است.	198

وَاِنَّ مِنْ اَهْلِ الْكِتٰبِ لَمَنْ يُّؤْمِنُ بِاللّٰهِ وَمَآ اُنْزِلَ اِلَيْكُمْ وَمَآ اُنْزِلَ اِلَيْهِمْ خٰشِعِيْنَ لِلّٰهِ لَا يَشْتَرُوْنَ بِاٰيٰتِ اللّٰهِ ثَمَنًا قَلِيْلًا اُولٰٓئِكَ لَهُمْ اَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ اِنَّ اللّٰهَ سَرِيْعُ الْحِسَابِ	و به‌راستی، از اهل کتاب کسانی هستند که به خداوند و به آنچه بر شما و بر آنها نازل شده ایمان دارند، زیرا در برابر خداوند فروتن‌اند و آیات خداوند را به بهای اندک نمی‌فروشند. آنها پاداششان را نزد پروردگارشان دارند. به‌راستی، خداوند سریع‌الحساب است.	**199**
يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوا اصْبِرُوْا وَصَابِرُوْا وَرَابِطُوْا وَاتَّقُوا اللّٰهَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُوْنَ	ای مؤمنان! صبر کنید و در صبر استوار باشید و (در مرزهای سرزمینتان) آماده باشید و از خداوند پروا کنید تا رستگار شوید.	**200**

مدنية	اَلنِّسَاء	تعداد آیات
مدنی	ن‌س‌اء - 4	١٧٦

بسم الله الرحمن الرحيم

(ن‌س‌اء ن‌س‌اء)

يٰٓاَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوْا رَبَّكُمُ الَّذِيْ خَلَقَكُمْ مِّنْ نَّفْسٍ وَّاحِدَةٍ وَّخَلَقَ مِنْهَا زَوْجَهَا وَبَثَّ مِنْهُمَا رِجَالًا كَثِيْرًا وَّنِسَاۤءً ۚ وَاتَّقُوا اللّٰهَ الَّذِيْ تَسَاۤءَلُوْنَ بِهٖ وَالْاَرْحَامَ ۗ اِنَّ اللّٰهَ كَانَ عَلَيْكُمْ رَقِيْبًا	ای مردم! از پروردگارتان که شما را از یک نفس واحد (آدم) آفرید و همسرش (حوا) را از او آفرید، بترسید؛ و از هر دو، مردان و زنان بسیاری را پراکنده ساخت. از خدایی که به نام او از یکدیگر درخواست می‌کنید، بترسید و روابط خویشاوندی را حفظ کنید. به راستی، خدا همیشه نگهبان و ناظر شماست.	1
وَاٰتُوا الْيَتٰمٰٓى اَمْوَالَهُمْ وَلَا تَتَبَدَّلُوا الْخَبِيْثَ بِالطَّيِّبِ ۖ وَلَا تَاْكُلُوْٓا اَمْوَالَهُمْ اِلٰٓى اَمْوَالِكُمْ ۗ اِنَّهٗ كَانَ حُوْبًا كَبِيْرًا	و به یتیمان (که به سن بلوغ رسیده‌اند) اموالشان را بدهید، و خوب را با بد عوض نکنید، و اموالشان را همراه با اموال خود نخورید. به راستی، این (عمل تعویض و خوردن) گناهی بزرگ است.	2
وَاِنْ خِفْتُمْ اَلَّا تُقْسِطُوْا فِى الْيَتٰمٰى فَانْكِحُوْا مَا طَابَ لَكُمْ مِّنَ النِّسَاۤءِ مَثْنٰى وَثُلٰثَ وَرُبٰعَ ۚ فَاِنْ خِفْتُمْ اَلَّا تَعْدِلُوْا فَوَاحِدَةً اَوْ مَا مَلَكَتْ اَيْمَانُكُمْ ۗ ذٰلِكَ اَدْنٰٓى اَلَّا تَعُوْلُوْا	و اگر می‌ترسید که نمی‌توانید نسبت به (حقوق) زنان یتیم عدالت را رعایت کنید (وقتی با آن‌ها ازدواج می‌کنید)، پس با زنان (دیگر) که دوست دارید ازدواج کنید: دو، سه یا چهار. اما اگر می‌ترسید که نمی‌توانید عدالت را رعایت کنید، پس تنها با یکی (ازدواج کنید)، یا با کنیزانی که در اختیار دارید. این به جلوگیری از ظلم نزدیک‌تر است.	3
وَاٰتُوا النِّسَاۤءَ صَدُقٰتِهِنَّ نِحْلَةً ۗ فَاِنْ طِبْنَ لَكُمْ عَنْ شَيْءٍ مِّنْهُ نَفْسًا فَكُلُوْهُ هَنِيْٓـًٔا مَّرِيْٓـًٔا	و مهریه را به زنان (که با آن‌ها ازدواج کرده‌اید) با رضایت کامل بدهید. سپس، اگر آن‌ها با میل خود بخشی از (مهریه) را به شما بخشیدند، آن را بپذیرید و با خوشی از آن لذت ببرید.	4
وَلَا تُؤْتُوا السُّفَهَاۤءَ اَمْوَالَكُمُ الَّتِيْ جَعَلَ اللّٰهُ لَكُمْ قِيٰمًا وَّارْزُقُوْهُمْ فِيْهَا وَاكْسُوْهُمْ وَقُوْلُوْا لَهُمْ قَوْلًا مَّعْرُوْفًا	و اموال (یتیمان) را که خدا آن را پایه زندگی قرار داده، به کسانی که هنوز عقلشان کامل نشده، ندهید. از سود آن اموال، به آن‌ها خوراک و پوشاک بدهید و با آن‌ها به نیکی سخن بگویید.	5

وَابْتَلُوا الْيَتٰمٰى حَتّٰٓى اِذَا بَلَغُوا النِّكَاحَ فَاِنْ اٰنَسْتُمْ مِّنْهُمْ رُشْدًا فَادْفَعُوْٓا اِلَيْهِمْ اَمْوَالَهُمْ وَلَا تَأْكُلُوْهَآ اِسْرَافًا وَّبِدَارًا اَنْ يَّكْبَرُوْا وَمَنْ كَانَ غَنِيًّا فَلْيَسْتَعْفِفْ وَمَنْ كَانَ فَقِيْرًا فَلْيَأْكُلْ بِالْمَعْرُوْفِ فَاِذَا دَفَعْتُمْ اِلَيْهِمْ اَمْوَالَهُمْ فَاَشْهِدُوْا عَلَيْهِمْ وَكَفٰى بِاللّٰهِ حَسِيْبًا	و یتیمان را آزمایش کنید تا زمانی که به سن ازدواج برسند. سپس اگر دیدید که عاقل و قادر به مدیریت اموالشان هستند، اموالشان را به آن‌ها بدهید. و اموال یتیمان را بیش از حد لازم نخورید و پیش از بلوغ آن‌ها (در واگذاری اموال) شتاب نکنید. هر که (از سرپرستان) توانگر است، باید از خوردن (اموال یتیمان) خودداری کند، و هر که فقیر است، می‌تواند به اندازه متعارف از آن بردارد. و هنگامی که اموال را به آن‌ها می‌سپارید، شاهدانی بگیرید. و خدا به عنوان حسابرس کافی است.	6
لِلرِّجَالِ نَصِيْبٌ مِّمَّا تَرَكَ الْوَالِدٰنِ وَالْاَقْرَبُوْنَ وَلِلنِّسَاۤءِ نَصِيْبٌ مِّمَّا تَرَكَ الْوَالِدٰنِ وَالْاَقْرَبُوْنَ مِمَّا قَلَّ مِنْهُ اَوْ كَثُرَ نَصِيْبًا مَّفْرُوْضًا	برای مردان سهمی از میراث والدین و خویشاوندانشان وجود دارد، و برای زنان نیز سهمی از میراث والدین و خویشاوندانشان، چه کم باشد چه زیاد، طبق سهمی که تعیین شده است.	7
وَاِذَا حَضَرَ الْقِسْمَةَ اُولُوا الْقُرْبٰى وَالْيَتٰمٰى وَالْمَسٰكِيْنُ فَارْزُقُوْهُمْ مِّنْهُ وَقُوْلُوْا لَهُمْ قَوْلًا مَّعْرُوْفًا	و هنگامی که تقسیم (میراث) انجام می‌شود، اگر خویشاوندان، یتیمان یا فقیران حضور داشتند، به آن‌ها (به اندازه لازم) از آن اموال بدهید و با آن‌ها به نیکی سخن بگویید.	8
وَلْيَخْشَ الَّذِيْنَ لَوْ تَرَكُوْا مِنْ خَلْفِهِمْ ذُرِّيَّةً ضِعٰفًا خَافُوْا عَلَيْهِمْ فَلْيَتَّقُوا اللّٰهَ وَلْيَقُوْلُوْا قَوْلًا سَدِيْدًا	و کسانی که اگر فرزندانشان را (به عنوان یتیم) پشت سر بگذارند، نگران آن‌ها می‌شوند، باید (از خدا) بترسند و سخن درست بگویند.	9
اِنَّ الَّذِيْنَ يَأْكُلُوْنَ اَمْوَالَ الْيَتٰمٰى ظُلْمًا اِنَّمَا يَأْكُلُوْنَ فِيْ بُطُوْنِهِمْ نَارًا وَسَيَصْلَوْنَ سَعِيْرًا	کسانی که اموال یتیمان را به ناحق می‌خورند، در واقع آتش به شکم خود فرو می‌برند و به زودی به آتش سوزان (جهان) وارد خواهند شد.	10
يُوْصِيْكُمُ اللّٰهُ فِيْٓ اَوْلَادِكُمْ لِلذَّكَرِ مِثْلُ حَظِّ الْاُنْثَيَيْنِ فَاِنْ كُنَّ نِسَاۤءً فَوْقَ اثْنَتَيْنِ فَلَهُنَّ ثُلُثَا مَا تَرَكَ وَاِنْ كَانَتْ وَاحِدَةً فَلَهَا النِّصْفُ وَلِاَبَوَيْهِ لِكُلِّ وَاحِدٍ مِّنْهُمَا السُّدُسُ مِمَّا تَرَكَ اِنْ كَانَ لَهٗ وَلَدٌ فَاِنْ لَّمْ يَكُنْ لَّهٗ وَلَدٌ وَّوَرِثَهٗٓ اَبَوٰهُ فَلِاُمِّهِ الثُّلُثُ فَاِنْ كَانَ لَهٗٓ اِخْوَةٌ فَلِاُمِّهِ السُّدُسُ مِنْ بَعْدِ وَصِيَّةٍ يُّوْصِيْ بِهَآ اَوْ دَيْنٍ اٰبَاۤؤُكُمْ وَاَبْنَاۤؤُكُمْ لَا تَدْرُوْنَ اَيُّهُمْ اَقْرَبُ لَكُمْ نَفْعًا فَرِيْضَةً مِّنَ اللّٰهِ اِنَّ اللّٰهَ كَانَ عَلِيْمًا حَكِيْمًا	خدا درباره (تقسیم ارث) فرزندانتان به شما دستور می‌دهد: سهم یک پسر برابر با سهم دو دختر است. و اگر فرزندان همگی دختر باشند و بیش از دو نفر، سهم آن‌ها دو سوم میراث است. و اگر تنها یک دختر باشد، نیمی از میراث را می‌گیرد. و برای هر یک از والدین (فرد متوفی)، یک ششم میراث است، اگر او فرزندی داشته باشد. اگر فرزندی نداشته باشد و تنها والدینش از او ارث ببرند، مادرش یک سوم می‌گیرد. اگر او چند برادر و خواهر داشته باشد، مادرش یک ششم می‌گیرد. (این تقسیم‌بندی‌ها) پس از اجرای وصیت یا پرداخت بدهی‌های اوست. درباره والدین و فرزندانتان، نمی‌دانید کدام‌یک برایتان سودمندترند. این حکمی از خداست. به راستی، خدا دانا و حکیم است.	11

وَلَكُمْ نِصْفُ مَا تَرَكَ اَزْوَاجُكُمْ اِنْ لَّمْ يَكُنْ لَّهُنَّ وَلَدٌ فَاِنْ كَانَ لَهُنَّ وَلَدٌ فَلَكُمُ الرُّبُعُ مِمَّا تَرَكْنَ مِنْ بَعْدِ وَصِيَّةٍ يُّوْصِيْنَ بِهَآ اَوْ دَيْنٍ وَلَهُنَّ الرُّبُعُ مِمَّا تَرَكْتُمْ اِنْ لَّمْ يَكُنْ لَّكُمْ وَلَدٌ فَاِنْ كَانَ لَكُمْ وَلَدٌ فَلَهُنَّ الثُّمُنُ مِمَّا تَرَكْتُمْ مِّنْ بَعْدِ وَصِيَّةٍ تُوْصُوْنَ بِهَآ اَوْ دَيْنٍ وَاِنْ كَانَ رَجُلٌ يُّوْرَثُ كَلٰلَةً اَوِ امْرَاَةٌ وَّلَهٗ اَخٌ اَوْ اُخْتٌ فَلِكُلِّ وَاحِدٍ مِّنْهُمَا السُّدُسُ فَاِنْ كَانُوْٓا اَكْثَرَ مِنْ ذٰلِكَ فَهُمْ شُرَكَآءُ فِى الثُّلُثِ مِنْ بَعْدِ وَصِيَّةٍ يُّوْصٰى بِهَآ اَوْ دَيْنٍ غَيْرَ مُضَآرٍّ وَصِيَّةً مِّنَ اللّٰهِ وَاللّٰهُ عَلِيْمٌ حَلِيْمٌ	و سهم شما (شوهران) نیمی از میراثی است که همسرانتان به جا می‌گذارند، اگر فرزندی نداشته باشند. اگر فرزندی داشته باشند، شما یک چهارم از میراث آن‌ها را پس از اجرای وصیت یا پرداخت بدهی‌هایشان می‌گیرید. و همسران شما یک چهارم از میراثی که به جا می‌گذارید، اگر فرزندی نداشته باشید، و یک هشتم اگر فرزندی داشته باشید، پس از اجرای وصیت یا پرداخت بدهی‌هایتان می‌گیرند. و اگر کسی، چه مرد و چه زن، نه پدر و نه فرزندی داشته باشد، اما برادر یا خواهری (از یک مادر) داشته باشد، هر یک از آن‌ها یک ششم می‌گیرد. اما اگر بیش از یک نفر باشند، در یک سوم شریک می‌شوند، پس از اجرای وصیت یا پرداخت بدهی‌ها، بدون ضرر به وارثان. این حکمی از خداست. خدا دانا و بردبار است.	12
تِلْكَ حُدُوْدُ اللّٰهِ وَمَنْ يُّطِعِ اللّٰهَ وَرَسُوْلَهٗ يُدْخِلْهُ جَنّٰتٍ تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهٰرُ خٰلِدِيْنَ فِيْهَا وَذٰلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيْمُ	این‌ها حدود (حکم) خداست. هر که از خدا و رسولش اطاعت کند، خدا او را به باغ‌هایی وارد می‌کند که جویبارها در آن جاری است، و در آن جاودانه خواهند ماند. و این پیروزی بزرگی است.	13
وَمَنْ يَّعْصِ اللّٰهَ وَرَسُوْلَهٗ وَيَتَعَدَّ حُدُوْدَهٗ يُدْخِلْهُ نَارًا خَالِدًا فِيْهَا وَلَهٗ عَذَابٌ مُّهِيْنٌ	و هر که از خدا و رسولش نافرمانی کند و از حدود او تجاوز نماید، خدا او را به آتشی وارد می‌کند که در آن جاودانه خواهد ماند و عذابی خوارکننده خواهد داشت.	14
وَالّٰتِيْ يَأْتِيْنَ الْفَاحِشَةَ مِنْ نِّسَآئِكُمْ فَاسْتَشْهِدُوْا عَلَيْهِنَّ اَرْبَعَةً مِّنْكُمْ فَاِنْ شَهِدُوْا فَاَمْسِكُوْهُنَّ فِى الْبُيُوْتِ حَتّٰى يَتَوَفّٰهُنَّ الْمَوْتُ اَوْ يَجْعَلَ اللّٰهُ لَهُنَّ سَبِيْلًا	و زنانی از میان شما که مرتکب عمل زشت (زنا) شوند، باید چهار شاهد از میان خودتان علیه آن‌ها گواهی دهند. اگر گواهی دادند، آن‌ها را در خانه محبوس کنید تا مرگشان فرا رسد یا خدا راه دیگری برایشان قرار دهد.	15
وَالَّذٰنِ يَأْتِيٰنِهَا مِنْكُمْ فَاٰذُوْهُمَا فَاِنْ تَابَا وَاَصْلَحَا فَاَعْرِضُوْا عَنْهُمَا اِنَّ اللّٰهَ كَانَ تَوَّابًا رَّحِيْمًا	و درباره دو نفر از شما که مرتکب عمل زشت (زنا) شوند، هر دو را مجازات کنید. اگر توبه کردند و خود را اصلاح نمودند، از آن‌ها دست بکشید. به راستی، خدا بسیار توبه‌پذیر و مهربان است.	16
اِنَّمَا التَّوْبَةُ عَلَى اللّٰهِ لِلَّذِيْنَ يَعْمَلُوْنَ السُّوْٓءَ بِجَهَالَةٍ ثُمَّ يَتُوْبُوْنَ مِنْ قَرِيْبٍ فَاُولٰٓئِكَ يَتُوْبُ اللّٰهُ عَلَيْهِمْ وَكَانَ اللّٰهُ عَلِيْمًا حَكِيْمًا	توبه‌ ار accepted by Allah is only for those who do evil out of ignorance, then repent soon afterwards; it is those whose repentance Allah accepts. And Allah is All-Knowing, All-Wise.	17

وَلَيْسَتِ التَّوْبَةُ لِلَّذِيْنَ يَعْمَلُوْنَ السَّيِّاٰتِ حَتّٰٓى اِذَا حَضَرَ اَحَدَهُمُ الْمَوْتُ قَالَ اِنِّيْ تُبْتُ الْـٰٔنَ وَلَا الَّذِيْنَ يَمُوْتُوْنَ وَهُمْ كُفَّارٌ اُولٰٓئِكَ اَعْتَدْنَا لَهُمْ عَذَابًا اَلِيْمًا	و توبه کسانی که مرتکب گناه می‌شوند تا زمانی که مرگ به سراغشان آید و (آنگاه) بگویند: «اکنون توبه می‌کنم»، نزد خدا پذیرفته نیست. و نه (توبه) کسانی که در حال کفر می‌میرند. برای آن‌ها عذابی دردناک آماده کرده‌ایم.	18
يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا يَحِلُّ لَكُمْ اَنْ تَرِثُوا النِّسَاءَ كَرْهًا وَلَا تَعْضُلُوْهُنَّ لِتَذْهَبُوْا بِبَعْضِ مَآ اٰتَيْتُمُوْهُنَّ اِلَّآ اَنْ يَّاْتِيْنَ بِفَاحِشَةٍ مُّبَيِّنَةٍ وَعَاشِرُوْهُنَّ بِالْمَعْرُوْفِ فَاِنْ كَرِهْتُمُوْهُنَّ فَعَسٰٓى اَنْ تَكْرَهُوْا شَيْـًٔا وَّيَجْعَلَ اللّٰهُ فِيْهِ خَيْرًا كَثِيْرًا	ای مؤمنان! برای شما جایز نیست که زنان را به زور به ارث ببرید و آن‌ها را برای بازپس‌گیری بخشی از آنچه به آن‌ها داده‌اید آزار دهید، مگر آنکه مرتکب عمل زشت آشکاری شوند. و با آن‌ها به نیکی معاشرت کنید. اگر از آن‌ها خوشتان نمی‌آید، شاید چیزی را که دوست ندارید، خدا در آن خیر فراوانی قرار داده باشد.	19
وَاِنْ اَرَدْتُّمُ اسْتِبْدَالَ زَوْجٍ مَّكَانَ زَوْجٍ وَّاٰتَيْتُمْ اِحْدٰىهُنَّ قِنْطَارًا فَلَا تَاْخُذُوْا مِنْهُ شَيْـًٔا اَتَاْخُذُوْنَهٗ بُهْتَانًا وَّاِثْمًا مُّبِيْنًا	و اگر خواستید همسر خود را با دیگری جایگزین کنید و به یکی از آن‌ها مال فراوانی داده‌اید، چیزی از آن را بازپس نگیرید. آیا آن را با تهمت دروغین و گناه آشکار بازمی‌گیرید؟	20
وَكَيْفَ تَاْخُذُوْنَهٗ وَقَدْ اَفْضٰى بَعْضُكُمْ اِلٰى بَعْضٍ وَّاَخَذْنَ مِنْكُمْ مِّيْثَاقًا غَلِيْظًا	و چگونه می‌توانید آن را بازپس گیرید، در حالی که با یکدیگر آمیخته‌اید (به عنوان زن و شوهر) و آن‌ها (همسرانتان) از شما پیمانی محکم (عهد ازدواج) گرفته‌اند؟	21
وَلَا تَنْكِحُوْا مَا نَكَحَ اٰبَاۤؤُكُمْ مِّنَ النِّسَاۤءِ اِلَّا مَا قَدْ سَلَفَ اِنَّهٗ كَانَ فَاحِشَةً وَّمَقْتًا وَسَاۤءَ سَبِيْلًا	و با زنانی که پدرانتان با آن‌ها ازدواج کرده‌اند، ازدواج نکنید، مگر آنچه در گذشته رخ داده است. این عملی بسیار زشت و نفرت‌انگیز و راهی بسیار بد است.	22
حُرِّمَتْ عَلَيْكُمْ اُمَّهٰتُكُمْ وَبَنٰتُكُمْ وَاَخَوٰتُكُمْ وَعَمّٰتُكُمْ وَخٰلٰتُكُمْ وَبَنٰتُ الْاَخِ وَبَنٰتُ الْاُخْتِ وَاُمَّهٰتُكُمُ الّٰتِيْٓ اَرْضَعْنَكُمْ وَاَخَوٰتُكُمْ مِّنَ الرَّضَاعَةِ وَاُمَّهٰتُ نِسَاۤىِٕكُمْ وَرَبَاۤىِٕبُكُمُ الّٰتِيْ فِيْ حُجُوْرِكُمْ مِّنْ نِّسَاۤىِٕكُمُ الّٰتِيْ دَخَلْتُمْ بِهِنَّ فَاِنْ لَّمْ تَكُوْنُوْا دَخَلْتُمْ بِهِنَّ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ وَحَلَاۤىِٕلُ اَبْنَاۤىِٕكُمُ الَّذِيْنَ مِنْ اَصْلَابِكُمْ وَاَنْ تَجْمَعُوْا بَيْنَ الْاُخْتَيْنِ اِلَّا مَا قَدْ سَلَفَ اِنَّ اللّٰهَ كَانَ غَفُوْرًا رَّحِيْمًا	بر شما حرام شده است (ازدواج با) مادرانتان، دخترانتان، خواهرانتان، عمه‌هایتان، خاله‌هایتان، دختران برادرتان، دختران خواهرتان، مادرانی که به شما شیر داده‌اند، خواهران رضاعی‌تان، مادران همسرانتان (مادرزن‌ها)، دختران همسرتان (دخترخوانده‌ها) که تحت سرپرستی شما هستند و با همسرانشان آمیخته‌اید، اما اگر با همسرتان آمیخته نشده‌اید (و طلاق داده‌اید)، ازدواج با آن‌ها گناهی ندارد، و (نیز حرام است) همسران پسران واقعی‌تان (عروس‌ها)، و (حرام است) که دو خواهر را همزمان در ازدواج داشته باشید، مگر آنچه در گذشته رخ داده است. به راستی، خدا بسیار آمرزنده و مهربان است.	23

وَالْمُحْصَنٰتُ مِنَ النِّسَاءِ اِلَّا مَا مَلَكَتْ اَيْمَانُكُمْ كِتٰبَ اللّٰهِ عَلَيْكُمْ وَاُحِلَّ لَكُمْ مَّا وَرَاءَ ذٰلِكُمْ اَنْ تَبْتَغُوْا بِاَمْوَالِكُمْ مُّحْصِنِيْنَ غَيْرَ مُسٰفِحِيْنَ فَمَا اسْتَمْتَعْتُمْ بِهٖ مِنْهُنَّ فَاٰتُوْهُنَّ اُجُوْرَهُنَّ فَرِيْضَةً وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِيْمَا تَرَاضَيْتُمْ بِهٖ مِنْ بَعْدِ الْفَرِيْضَةِ اِنَّ اللّٰهَ كَانَ عَلِيْمًا حَكِيْمًا	و (حرام است بر شما) زنان شوهردار، مگر کنیزانی که در اختیار دارید. این حکم خداست که بر شما مقرر شده است. و جز این‌ها، (ازدواج با) دیگران برای شما حلال است، به شرطی که با اموالتان در پی ازدواج باشید، نه زنا، و به آن‌ها مهریه‌شان را بدهید. و اگر پس از تعیین مهریه، با رضایت یکدیگر چیزی را توافق کردید، گناهی بر شما نیست. به راستی، خدا دانا و حکیم است.	24
وَمَنْ لَّمْ يَسْتَطِعْ مِنْكُمْ طَوْلًا اَنْ يَّنْكِحَ الْمُحْصَنٰتِ الْمُؤْمِنٰتِ فَمِنْ مَّا مَلَكَتْ اَيْمَانُكُمْ مِّنْ فَتَيٰتِكُمُ الْمُؤْمِنٰتِ وَاللّٰهُ اَعْلَمُ بِاِيْمَانِكُمْ بَعْضُكُمْ مِّنْ بَعْضٍ فَانْكِحُوْهُنَّ بِاِذْنِ اَهْلِهِنَّ وَاٰتُوْهُنَّ اُجُوْرَهُنَّ بِالْمَعْرُوْفِ مُحْصَنٰتٍ غَيْرَ مُسٰفِحٰتٍ وَّلَا مُتَّخِذٰتِ اَخْدَانٍ فَاِذَآ اُحْصِنَّ فَاِنْ اَتَيْنَ بِفَاحِشَةٍ فَعَلَيْهِنَّ نِصْفُ مَا عَلَى الْمُحْصَنٰتِ مِنَ الْعَذَابِ ذٰلِكَ لِمَنْ خَشِيَ الْعَنَتَ مِنْكُمْ وَاَنْ تَصْبِرُوْا خَيْرٌ لَّكُمْ وَاللّٰهُ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ	و هر که از شما توان مالی برای ازدواج با زنان آزاد مؤمن را ندارد، می‌تواند با کنیزان مؤمنی که در اختیار دارید ازدواج کند. خدا به ایمان شما آگاه است. برخی از شما از برخی دیگر هستید (همه از نسل آدم و حوا). پس با اجازه صاحبانشان با آن‌ها ازدواج کنید و مهریه‌شان را به طور شایسته بدهید، به شرطی که پاکدامن باشند، نه زناکننده و نه کسانی که دوست پسر می‌گیرند. و اگر پس از ازدواج مرتکب زنا شوند، مجازاتشان نصف مجازات زنان آزاد (مجرد) است. این (اجازه ازدواج با کنیزان) برای کسانی است که از سختی حفظ عفت می‌ترسند. اما اگر صبر کنید، برایتان بهتر است. و خدا بسیار آمرزنده و مهربان است.	25
يُرِيْدُ اللّٰهُ لِيُبَيِّنَ لَكُمْ وَيَهْدِيَكُمْ سُنَنَ الَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِكُمْ وَيَتُوْبَ عَلَيْكُمْ وَاللّٰهُ عَلِيْمٌ حَكِيْمٌ	خدا می‌خواهد (شریعتش را) برای شما روشن کند و شما را به راه‌های (زندگی) کسانی که پیش از شما بودند (پیامبران و صالحان) هدایت نماید و توبه شما را بپذیرد. خدا دانا و حکیم است.	26
وَاللّٰهُ يُرِيْدُ اَنْ يَّتُوْبَ عَلَيْكُمْ وَيُرِيْدُ الَّذِيْنَ يَتَّبِعُوْنَ الشَّهَوٰتِ اَنْ تَمِيْلُوْا مَيْلًا عَظِيْمًا	و خدا می‌خواهد توبه شما را بپذیرد، اما کسانی که از خواسته‌های خود پیروی می‌کنند، می‌خواهند شما را به کلی از حقیقت دور کنند.	27
يُرِيْدُ اللّٰهُ اَنْ يُّخَفِّفَ عَنْكُمْ وَخُلِقَ الْاِنْسَانُ ضَعِيْفًا	خدا می‌خواهد بار شما را سبک کند، زیرا انسان ضعیف آفریده شده است.	28
يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تَاْكُلُوْٓا اَمْوَالَكُمْ بَيْنَكُمْ بِالْبَاطِلِ اِلَّآ اَنْ تَكُوْنَ تِجَارَةً عَنْ تَرَاضٍ مِّنْكُمْ وَلَا تَقْتُلُوْٓا اَنْفُسَكُمْ اِنَّ اللّٰهَ كَانَ بِكُمْ رَحِيْمًا	ای مؤمنان! اموال یکدیگر را به ناحق نخورید، مگر در تجارت با رضایت متقابل. و خود را نکشید. به راستی، خدا به شما مهربان است.	29
وَمَنْ يَّفْعَلْ ذٰلِكَ عُدْوَانًا وَّظُلْمًا فَسَوْفَ نُصْلِيْهِ نَارًا وَكَانَ ذٰلِكَ عَلَى اللّٰهِ يَسِيْرًا	و هر که این کار را از روی تجاوز و ظلم انجام دهد، او را به آتش خواهیم افکند. و این برای خدا آسان است.	30

اِنْ تَجْتَنِبُوْا كَبَاۤىِٕرَ مَا تُنْهَوْنَ عَنْهُ نُكَفِّرْ عَنْكُمْ سَيِّاٰتِكُمْ وَنُدْخِلْكُمْ مُّدْخَلًا كَرِيْمًا	اگر از گناهان بزرگی که از آن‌ها نهی شده‌اید دوری کنید، خطاهای کوچک شما را می‌بخشیم و شما را به جایگاهی والا (بهشت) وارد می‌کنیم.	31
وَلَا تَتَمَنَّوْا مَا فَضَّلَ اللّٰهُ بِهٖ بَعْضَكُمْ عَلٰى بَعْضٍ ۗ لِلرِّجَالِ نَصِيْبٌ مِّمَّا اكْتَسَبُوْا ۗ وَلِلنِّسَاۤءِ نَصِيْبٌ مِّمَّا اكْتَسَبْنَ ۗ وَسْـَٔلُوا اللّٰهَ مِنْ فَضْلِهٖ ۗ اِنَّ اللّٰهَ كَانَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيْمًا	و به آنچه خدا به برخی از شما بر برخی دیگر برتری داده، حسادت نورزید. برای مردان سهمی از آنچه به دست می‌آورند و برای زنان نیز سهمی از آنچه به دست می‌آورند. و از خدا از فضلش بخواهید. به راستی، خدا به همه چیز داناست.	32
وَلِكُلٍّ جَعَلْنَا مَوَالِيَ مِمَّا تَرَكَ الْوَالِدٰنِ وَالْاَقْرَبُوْنَ ۗ وَالَّذِيْنَ عَقَدَتْ اَيْمَانُكُمْ فَاٰتُوْهُمْ نَصِيْبَهُمْ ۗ اِنَّ اللّٰهَ كَانَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ شَهِيْدًا	و برای هر یک (از مردان و زنان) وارثانی از آنچه والدین و خویشاوندان به جا می‌گذارند قرار دادیم، و کسانی که با آن‌ها پیمان بسته‌اید، سهمشان را بدهید. به راستی، خدا بر هر چیزی شاهد است.	33
اَلرِّجَالُ قَوَّامُوْنَ عَلَى النِّسَاۤءِ بِمَا فَضَّلَ اللّٰهُ بَعْضَهُمْ عَلٰى بَعْضٍ وَّبِمَآ اَنْفَقُوْا مِنْ اَمْوَالِهِمْ ۗ فَالصّٰلِحٰتُ قٰنِتٰتٌ حٰفِظٰتٌ لِّلْغَيْبِ بِمَا حَفِظَ اللّٰهُ ۗ وَالّٰتِيْ تَخَافُوْنَ نُشُوْزَهُنَّ فَعِظُوْهُنَّ وَاهْجُرُوْهُنَّ فِى الْمَضَاجِعِ وَاضْرِبُوْهُنَّ ۚ فَاِنْ اَطَعْنَكُمْ فَلَا تَبْغُوْا عَلَيْهِنَّ سَبِيْلًا ۗ اِنَّ اللّٰهَ كَانَ عَلِيًّا كَبِيْرًا	مردان (شوهران) نگهبان زنان (همسران) هستند، زیرا خدا برخی را بر برخی دیگر برتری داده و چون از اموالشان خرج می‌کنند. پس زنان شایسته، فرمانبردار (خدا) هستند و در غیاب (شوهرانشان) خود را حفظ می‌کنند، چون خدا آن‌ها را حفظ کرده است. زنانی که از نافرمانی‌شان می‌ترسید، به آن‌ها اندرز دهید، در بستر از آن‌ها دوری کنید و (در صورت لزوم) آن‌ها را بزنید. اما اگر از شما اطاعت کردند، دیگر راهی برای آزارشان نجویید. به راستی، خدا والا و بزرگ است.	34
وَاِنْ خِفْتُمْ شِقَاقَ بَيْنِهِمَا فَابْعَثُوْا حَكَمًا مِّنْ اَهْلِهٖ وَحَكَمًا مِّنْ اَهْلِهَا ۚ اِنْ يُّرِيْدَآ اِصْلَاحًا يُّوَفِّقِ اللّٰهُ بَيْنَهُمَا ۗ اِنَّ اللّٰهَ كَانَ عَلِيْمًا خَبِيْرًا	و اگر از اختلاف میان آن دو (زن و شوهر) ترسیدید، داوری از خانواده مرد و داوری از خانواده زن بفرستید. اگر آن دو قصد اصلاح داشته باشند، خدا میان آن‌ها توفیق خواهد داد. به راستی، خدا آگاه و باخبر است.	35
وَاعْبُدُوا اللّٰهَ وَلَا تُشْرِكُوْا بِهٖ شَيْـًٔا وَّبِالْوَالِدَيْنِ اِحْسَانًا وَّبِذِى الْقُرْبٰى وَالْيَتٰمٰى وَالْمَسٰكِيْنِ وَالْجَارِ ذِى الْقُرْبٰى وَالْجَارِ الْجُنُبِ وَالصَّاحِبِ بِالْجَنْۢبِ وَابْنِ السَّبِيْلِ ۙ وَمَا مَلَكَتْ اَيْمَانُكُمْ ۗ اِنَّ اللّٰهَ لَا يُحِبُّ مَنْ كَانَ مُخْتَالًا فَخُوْرًا	و خدا را بپرستید و چیزی را با او شریک نگیرید. و به والدین، خویشاوندان، یتیمان، فقرا، همسایه نزدیک و دور، دوست همنشین، مسافر و کنیزانتان نیکی کنید. به راستی، خدا کسی را که متکبر و خودستا باشد دوست ندارد.	36
الَّذِيْنَ يَبْخَلُوْنَ وَيَأْمُرُوْنَ النَّاسَ بِالْبُخْلِ وَيَكْتُمُوْنَ مَآ اٰتٰىهُمُ اللّٰهُ مِنْ فَضْلِهٖ ۗ وَاَعْتَدْنَا لِلْكٰفِرِيْنَ عَذَابًا مُّهِيْنًا	(کسانی که) بخل می‌ورزند و دیگران را به بخل وا می‌دارند و نعمت‌هایی که خدا به آن‌ها داده پنهان می‌کنند. و برای کافران عذابی خوارکننده آماده کرده‌ایم.	37

وَالَّذِيْنَ يُنْفِقُوْنَ اَمْوَالَهُمْ رِئَاءَ النَّاسِ وَلَا يُؤْمِنُوْنَ بِاللّٰهِ وَلَا بِالْيَوْمِ الْاٰخِرِ ۗ وَمَنْ يَّكُنِ الشَّيْطٰنُ لَهٗ قَرِيْنًا فَسَاۤءَ قَرِيْنًا	و (نیز کسانی که) اموالشان را برای خودنمایی به دیگران خرج می‌کنند و به خدا و روز آخرت ایمان ندارند. و هر که شیطان را دوست خود گیرد، چه بد دوستی است.	38
وَمَاذَا عَلَيْهِمْ لَوْ اٰمَنُوْا بِاللّٰهِ وَالْيَوْمِ الْاٰخِرِ وَاَنْفَقُوْا مِمَّا رَزَقَهُمُ اللّٰهُ ۗوَكَانَ اللّٰهُ بِهِمْ عَلِيْمًا	و چه زیانی به آن‌ها می‌رسید اگر به خدا و روز آخرت ایمان می‌آوردند و از آنچه خدا به آن‌ها روزی داده خرج می‌کردند؟ و خدا به حال آن‌ها آگاه است.	39
اِنَّ اللّٰهَ لَا يَظْلِمُ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ ۚوَاِنْ تَكُ حَسَنَةً يُّضٰعِفْهَا وَيُؤْتِ مِنْ لَّدُنْهُ اَجْرًا عَظِيْمًا	به راستی، خدا به اندازه ذره‌ای ظلم نمی‌کند، و اگر نیکی (به اندازه ذره‌ای) باشد، آن را چند برابر می‌کند و از نزد خود پاداشی بزرگ می‌دهد.	40
فَكَيْفَ اِذَا جِئْنَا مِنْ كُلِّ اُمَّةٍۢ بِشَهِيْدٍ وَّجِئْنَا بِكَ عَلٰى هٰٓؤُلَاۤءِ شَهِيْدًا	و چگونه خواهد بود (حال کافران) وقتی از هر امتی شاهدی (پیامبری) بیاوریم و تو (محمد) را به عنوان شاهد بر اینان بیاوریم؟	41
يَوْمَىِٕذٍ يَّوَدُّ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا وَعَصَوُا الرَّسُوْلَ لَوْ تُسَوّٰى بِهِمُ الْاَرْضُ ۗوَلَا يَكْتُمُوْنَ اللّٰهَ حَدِيْثًا	در آن روز، کافران و کسانی که از رسول نافرمانی کردند، آرزو می‌کنند که با خاک یکسان شوند و هیچ چیزی را از خدا پنهان نمی‌توانند کرد.	42
يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تَقْرَبُوا الصَّلٰوةَ وَاَنْتُمْ سُكٰرٰى حَتّٰى تَعْلَمُوْا مَا تَقُوْلُوْنَ وَلَا جُنُبًا اِلَّا عَابِرِيْ سَبِيْلٍ حَتّٰى تَغْتَسِلُوْا ۗوَاِنْ كُنْتُمْ مَّرْضٰٓى اَوْ عَلٰى سَفَرٍ اَوْ جَاۤءَ اَحَدٌ مِّنْكُمْ مِّنَ الْغَاۤىِٕطِ اَوْ لٰمَسْتُمُ النِّسَاۤءَ فَلَمْ تَجِدُوْا مَاۤءً فَتَيَمَّمُوْا صَعِيْدًا طَيِّبًا فَامْسَحُوْا بِوُجُوْهِكُمْ وَاَيْدِيْكُمْ ۗاِنَّ اللّٰهَ كَانَ عَفُوًّا غَفُوْرًا	ای مؤمنان! در حال مستی به نماز نزدیک نشوید تا بدانید چه می‌گویید، و نه در حال جنابت، مگر اینکه فقط در حال گذر (از مسجد) باشید، تا زمانی که غسل کنید. و اگر بیمار یا در سفر بودید، یا از جای خلوت آمدید، یا با زنان آمیخته‌اید و آبی نیافتید، پس تیمم کنید با خاک پاک و صورت و دست‌هایتان را مسح کنید. به راستی، خدا بخشنده و آمرزنده است.	43
اَلَمْ تَرَ اِلَى الَّذِيْنَ اُوْتُوْا نَصِيْبًا مِّنَ الْكِتٰبِ يَشْتَرُوْنَ الضَّلٰلَةَ وَيُرِيْدُوْنَ اَنْ تَضِلُّوا السَّبِيْلَ	آیا ندیدی کسانی را که بخشی از کتاب (تورات) به آن‌ها داده شده، به جبت و طاغوت ایمان دارند و به کافران (مشرکان مکه) می‌گویند که راهشان از راه مؤمنان درست‌تر است؟	44
وَاللّٰهُ اَعْلَمُ بِاَعْدَاۤىِٕكُمْ ۗوَكَفٰى بِاللّٰهِ وَلِيًّا وَّكَفٰى بِاللّٰهِ نَصِيْرًا	آن‌ها کسانی هستند که خدا لعنتشان کرده، و هر که را خدا لعنت کند، هیچ یاریگری برایش نخواهی یافت.	45

مِنَ الَّذِيْنَ هَادُوْا يُحَرِّفُوْنَ الْكَلِمَ عَنْ مَّوَاضِعِهٖ وَيَقُوْلُوْنَ سَمِعْنَا وَعَصَيْنَا وَاسْمَعْ غَيْرَ مُسْمَعٍ وَّرَاعِنَا لَيًّا بِاَلْسِنَتِهِمْ وَطَعْنًا فِى الدِّيْنِ وَلَوْ اَنَّهُمْ قَالُوْا سَمِعْنَا وَاَطَعْنَا وَاسْمَعْ وَانْظُرْنَا لَكَانَ خَيْرًا لَّهُمْ وَاَقْوَمَ وَلٰكِنْ لَّعَنَهُمُ اللّٰهُ بِكُفْرِهِمْ فَلَا يُؤْمِنُوْنَ اِلَّا قَلِيْلًا	(اینان) از یهودیانی هستند که سخنان را از جای خود تحریف می‌کنند و می‌گویند: «شنیدیم و نافرمانی کردیم» و «بشنو» در حالی که (تو، ای محمد) چیزی نمی‌شنوی، و «راعنا» را با پیچاندن زبانشان و به قصد توهین به دین می‌گویند. اگر می‌گفتند: «شنیدیم و اطاعت کردیم» و «بشنو و به ما نگاه کن»، برایشان بهتر و درست‌تر بود، اما خدا به خاطر کفرشان لعنتشان کرده است. پس جز اندکی ایمان نمی‌آورند.	46
يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اُوْتُوا الْكِتٰبَ اٰمِنُوْا بِمَا نَزَّلْنَا مُصَدِّقًا لِّمَا مَعَكُمْ مِّنْ قَبْلِ اَنْ نَّطْمِسَ وُجُوْهًا فَنَرُدَّهَا عَلٰٓى اَدْبَارِهَآ اَوْ نَلْعَنَهُمْ كَمَا لَعَنَّآ اَصْحٰبَ السَّبْتِ ۭ وَكَانَ اَمْرُ اللّٰهِ مَفْعُوْلًا	ای اهل کتاب! به آنچه (قرآن) نازل کرده‌ایم که تصدیق‌کننده کتابی است که نزد شماست، ایمان بیاورید، پیش از آنکه چهره‌هایتان را تغییر دهیم و آن‌ها را به پشت برگردانیم یا آن‌ها را لعنت کنیم، چنانکه اهل سبت را لعنت کردیم. و فرمان خدا حتماً انجام می‌شود.	47
اِنَّ اللّٰهَ لَا يَغْفِرُ اَنْ يُّشْرَكَ بِهٖ وَيَغْفِرُ مَا دُوْنَ ذٰلِكَ لِمَنْ يَّشَاۗءُ ۚ وَمَنْ يُّشْرِكْ بِاللّٰهِ فَقَدِ افْتَرٰٓى اِثْمًا عَظِيْمًا	به راستی، خدا شرک ورزیدن به خود را نمی‌آمرزد، و جز آن (هر گناهی را) برای هر که بخواهد می‌آمرزد. و هر که به خدا شرک ورزد، گناهی بزرگ مرتکب شده است.	48
اَلَمْ تَرَ اِلَى الَّذِيْنَ يُزَكُّوْنَ اَنْفُسَهُمْ ۭ بَلِ اللّٰهُ يُزَكِّيْ مَنْ يَّشَاۗءُ وَلَا يُظْلَمُوْنَ فَتِيْلًا	آیا ندیدی کسانی (یهودیان و نصرانیان) را که خود را پاک می‌پندارند؟ بلکه خدا هر که را بخواهد پاک می‌کند و به آن‌ها ذره‌ای ظلم نمی‌شود.	49
اُنْظُرْ كَيْفَ يَفْتَرُوْنَ عَلَى اللّٰهِ الْكَذِبَ ۭ وَكَفٰى بِهٖٓ اِثْمًا مُّبِيْنًا	ببین چگونه بر خدا دروغ می‌بندند! و این خود گناهی آشکار است.	50
اَلَمْ تَرَ اِلَى الَّذِيْنَ اُوْتُوْا نَصِيْبًا مِّنَ الْكِتٰبِ يُؤْمِنُوْنَ بِالْجِبْتِ وَالطَّاغُوْتِ وَيَقُوْلُوْنَ لِلَّذِيْنَ كَفَرُوْا هٰٓؤُلَاۗءِ اَهْدٰى مِنَ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا سَبِيْلًا	آیا ندیدی کسانی را که بخشی از کتاب (تورات) به آن‌ها داده شده، به جبت و طاغوت ایمان دارند و به کافران (مشرکان) می‌گویند که راهشان از راه مؤمنان درست‌تر است؟	51
اُولٰۗىِٕكَ الَّذِيْنَ لَعَنَهُمُ اللّٰهُ ۭ وَمَنْ يَّلْعَنِ اللّٰهُ فَلَنْ تَجِدَ لَهٗ نَصِيْرًا	آن‌ها کسانی هستند که خدا لعنتشان کرده، و هر که را خدا لعنت کند، هیچ یاریگری برایش نخواهی یافت.	52
اَمْ لَهُمْ نَصِيْبٌ مِّنَ الْمُلْكِ فَاِذًا لَّا يُؤْتُوْنَ النَّاسَ نَقِيْرًا	آیا آن‌ها سهمی از پادشاهی (قدرت) دارند، در حالی که حتی ذره‌ای (نیکی) به مردم نمی‌دهند؟	53
اَمْ يَحْسُدُوْنَ النَّاسَ عَلٰي مَآ اٰتٰىهُمُ اللّٰهُ مِنْ فَضْلِهٖ ۚ فَقَدْ اٰتَيْنَآ اٰلَ اِبْرٰهِيْمَ الْكِتٰبَ وَالْحِكْمَةَ وَاٰتَيْنٰهُمْ مُّلْكًا عَظِيْمًا	یا به خاطر نعمتی که خدا به انسان‌ها (محمد) داده حسادت می‌ورزند؟ ما به خاندان ابراهیم کتاب و حکمت دادیم و به آن‌ها پادشاهی بزرگی عطا کردیم.	54

فَمِنْهُمْ مَّنْ اٰمَنَ بِهٖ وَمِنْهُمْ مَّنْ صَدَّ عَنْهُ وَكَفٰى بِجَهَنَّمَ سَعِيْرًا	پس برخی از آن‌ها به او (محمد) ایمان آوردند و برخی مانع (ایمان آوردن دیگران) شدند. و جهنم با شعله‌های سوزان برایشان کافی است.	55
اِنَّ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا بِاٰيٰتِنَا سَوْفَ نُصْلِيْهِمْ نَارًا كُلَّمَا نَضِجَتْ جُلُوْدُهُمْ بَدَّلْنٰهُمْ جُلُوْدًا غَيْرَهَا لِيَذُوْقُوا الْعَذَابَ اِنَّ اللّٰهَ كَانَ عَزِيْزًا حَكِيْمًا	به راستی، کسانی که به آیات ما کفر ورزیدند، به زودی آن‌ها را به آتشی وارد می‌کنیم. هرگاه پوستشان بسوزد، پوستی دیگر به جایش می‌دهیم تا عذاب را بچشند. به راستی، خدا توانا و حکیم است.	56
وَالَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ سَنُدْخِلُهُمْ جَنّٰتٍ تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهٰرُ خٰلِدِيْنَ فِيْهَآ اَبَدًا لَهُمْ فِيْهَآ اَزْوَاجٌ مُّطَهَّرَةٌ وَّنُدْخِلُهُمْ ظِلًّا ظَلِيْلًا	و کسانی که ایمان آوردند و کارهای نیک کردند، به زودی آن‌ها را به باغ‌هایی وارد می‌کنیم که جویبارها در آن جاری است، در آنجا جاودانه می‌مانند. در آنجا همسرانی پاکیزه دارند و آن‌ها را در سایه‌ای دلپذیر جای می‌دهیم.	57
اِنَّ اللّٰهَ يَأْمُرُكُمْ اَنْ تُؤَدُّوا الْاَمٰنٰتِ اِلٰٓى اَهْلِهَا وَاِذَا حَكَمْتُمْ بَيْنَ النَّاسِ اَنْ تَحْكُمُوْا بِالْعَدْلِ اِنَّ اللّٰهَ نِعِمَّا يَعِظُكُمْ بِهٖ اِنَّ اللّٰهَ كَانَ سَمِيْعًا بَصِيْرًا	به راستی، خدا به شما فرمان می‌دهد که امانت‌ها را به صاحبانشان بسپارید و هنگامی که میان مردم قضاوت می‌کنید، به عدالت قضاوت کنید. خدا بهترین پنددهنده به شماست. به راستی، خدا شنوا و بیناست.	58
يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْٓا اَطِيْعُوا اللّٰهَ وَاَطِيْعُوا الرَّسُوْلَ وَاُولِي الْاَمْرِ مِنْكُمْ فَاِنْ تَنَازَعْتُمْ فِيْ شَيْءٍ فَرُدُّوْهُ اِلَى اللّٰهِ وَالرَّسُوْلِ اِنْ كُنْتُمْ تُؤْمِنُوْنَ بِاللّٰهِ وَالْيَوْمِ الْاٰخِرِ ذٰلِكَ خَيْرٌ وَّاَحْسَنُ تَاْوِيْلًا	ای مؤمنان! از خدا و رسول (محمد) و اولی‌الامر (صاحبان قدرت) از میان خودتان اطاعت کنید. و اگر در چیزی اختلاف کردید، آن را به خدا (قرآن) و رسول (سنت او) ارجاع دهید، اگر به خدا و روز آخرت ایمان دارید. این برای شما بهتر و نیک‌فرجام‌تر است.	59
اَلَمْ تَرَ اِلَى الَّذِيْنَ يَزْعُمُوْنَ اَنَّهُمْ اٰمَنُوْا بِمَآ اُنْزِلَ اِلَيْكَ وَمَآ اُنْزِلَ مِنْ قَبْلِكَ يُرِيْدُوْنَ اَنْ يَّتَحَاكَمُوْٓا اِلَى الطَّاغُوْتِ وَقَدْ اُمِرُوْٓا اَنْ يَّكْفُرُوْا بِهٖ وَيُرِيْدُ الشَّيْطٰنُ اَنْ يُّضِلَّهُمْ ضَلٰلًا بَعِيْدًا	آیا ندیدی کسانی را که ادعا می‌کنند به آنچه بر تو (محمد) و پیش از تو نازل شده ایمان دارند، اما می‌خواهند برای داوری به طاغوت مراجعه کنند، در حالی که به آن‌ها فرمان داده شده که طاغوت را انکار کنند؟ و شیطان می‌خواهد آن‌ها را به گمراهی دوری بیفکند.	60
وَاِذَا قِيْلَ لَهُمْ تَعَالَوْا اِلٰى مَآ اَنْزَلَ اللّٰهُ وَاِلَى الرَّسُوْلِ رَاَيْتَ الْمُنٰفِقِيْنَ يَصُدُّوْنَ عَنْكَ صُدُوْدًا	و هنگامی که به آن‌ها گفته می‌شود: «به سوی آنچه خدا نازل کرده و به سوی رسول بیایید»، می‌بینی که منافقان با شدت از تو روی می‌گردانند.	61
فَكَيْفَ اِذَآ اَصَابَتْهُمْ مُّصِيْبَةٌ بِمَا قَدَّمَتْ اَيْدِيْهِمْ ثُمَّ جَاۗءُوْكَ يَحْلِفُوْنَ بِاللّٰهِ اِنْ اَرَدْنَآ اِلَّآ اِحْسَانًا وَّتَوْفِيْقًا	پس چگونه خواهد بود (حالشان) وقتی به خاطر کارهایشان مصیبتی به آن‌ها برسد، سپس نزد تو (محمد) آیند و سوگند خورند که: «به خدا، جز خیر و صلح نخواستیم»؟	62

اُولٰٓئِكَ الَّذِيْنَ يَعْلَمُ اللّٰهُ مَا فِيْ قُلُوْبِهِمْ فَاَعْرِضْ عَنْهُمْ وَعِظْهُمْ وَقُلْ لَّهُمْ فِيْٓ اَنْفُسِهِمْ قَوْلًا بَلِيْغًا	آن‌ها کسانی هستند که خدا می‌داند چه در دلشان است. پس از آن‌ها روی بگردان و به آن‌ها اندرز ده و سخنانی بگو که بر جانشان اثر کند.	63
وَمَآ اَرْسَلْنَا مِنْ رَّسُوْلٍ اِلَّا لِيُطَاعَ بِاِذْنِ اللّٰهِ وَلَوْ اَنَّهُمْ اِذْ ظَّلَمُوْٓا اَنْفُسَهُمْ جَاۗءُوْكَ فَاسْتَغْفَرُوا اللّٰهَ وَاسْتَغْفَرَ لَهُمُ الرَّسُوْلُ لَوَجَدُوا اللّٰهَ تَوَّابًا رَّحِيْمًا	و ما هیچ رسولی را نفرستادیم مگر برای اینکه به اذن خدا از او اطاعت شود. و اگر آن‌ها پس از ظلم به خودشان نزد تو (محمد) می‌آمدند و از خدا آمرزش می‌طلبیدند و رسول برایشان آمرزش می‌خواست، خدا را بسیار توبه‌پذیر و مهربان می‌یافتند.	64
فَلَا وَرَبِّكَ لَا يُؤْمِنُوْنَ حَتّٰى يُحَكِّمُوْكَ فِيْمَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ لَا يَجِدُوْا فِيْٓ اَنْفُسِهِمْ حَرَجًا مِّمَّا قَضَيْتَ وَيُسَلِّمُوْا تَسْلِيْمًا	پس به پروردگارت سوگند، آن‌ها ایمان ندارند مگر اینکه تو (محمد) را در اختلافاتشان داور قرار دهند و سپس در دلشان هیچ ناراحتی از حکمت نداشته باشند و کاملاً تسلیم شوند.	65
وَلَوْ اَنَّا كَتَبْنَا عَلَيْهِمْ اَنِ اقْتُلُوْٓا اَنْفُسَكُمْ اَوِ اخْرُجُوْا مِنْ دِيَارِكُمْ مَّا فَعَلُوْهُ اِلَّا قَلِيْلٌ مِّنْهُمْ وَلَوْ اَنَّهُمْ فَعَلُوْا مَا يُوْعَظُوْنَ بِهٖ لَكَانَ خَيْرًا لَّهُمْ وَاَشَدَّ تَثْبِيْتًا	و اگر به آن‌ها فرمان می‌دادیم که خودتان را بکشید یا از خانه‌هایتان بیرون روید، جز اندکی از آن‌ها این کار را نمی‌کردند. و اگر آنچه را به آن‌ها امر شده بود انجام می‌دادند، برایشان بهتر و ایمانشان استوارتر می‌شد.	66
وَّاِذًا لَّاٰتَيْنٰهُمْ مِّنْ لَّدُنَّآ اَجْرًا عَظِيْمًا	و در این صورت، از سوی خود پاداشی بزرگ به آن‌ها می‌دادیم.	67
وَّلَهَدَيْنٰهُمْ صِرَاطًا مُّسْتَقِيْمًا	و آن‌ها را به راه راست هدایت می‌کردیم.	68
وَمَنْ يُّطِعِ اللّٰهَ وَالرَّسُوْلَ فَاُولٰٓئِكَ مَعَ الَّذِيْنَ اَنْعَمَ اللّٰهُ عَلَيْهِمْ مِّنَ النَّبِيّٖنَ وَالصِّدِّيْقِيْنَ وَالشُّهَدَاۗءِ وَالصّٰلِحِيْنَ وَحَسُنَ اُولٰٓئِكَ رَفِيْقًا	و هر که از خدا و رسول (محمد) اطاعت کند، با کسانی خواهد بود که خدا به آن‌ها نعمت داده: پیامبران، راستگویان، شهدا و صالحان. و اینان بهترین همنشینان هستند.	69
ذٰلِكَ الْفَضْلُ مِنَ اللّٰهِ وَكَفٰى بِاللّٰهِ عَلِيْمًا	این فضل خداست، و خدا به عنوان دانا کافی است.	70
يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا خُذُوْا حِذْرَكُمْ فَانْفِرُوْا ثُبَاتٍ اَوِ انْفِرُوْا جَمِيْعًا	ای مؤمنان! آماده باشید و به صورت گروهی یا همگی (به سوی میدان جنگ) بروید.	71
وَاِنَّ مِنْكُمْ لَمَنْ لَّيُبَطِّئَنَّ فَاِنْ اَصَابَتْكُمْ مُّصِيْبَةٌ قَالَ قَدْ اَنْعَمَ اللّٰهُ عَلَيَّ اِذْ لَمْ اَكُنْ مَّعَهُمْ شَهِيْدًا	و به راستی، از میان شما کسانی هستند که بسیار کند حرکت می‌کنند (به سوی جنگ). اگر مصیبتی به شما برسد، می‌گویند: «خدا به من نعمت داد که با آن‌ها (در جنگ) نبودم.»	72

وَلَئِنْ اَصَابَكُمْ فَضْلٌ مِّنَ اللّٰهِ لَيَقُوْلَنَّ كَاَنْ لَّمْ تَكُنْۢ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهٗ مَوَدَّةٌ يّٰلَيْتَنِيْ كُنْتُ مَعَهُمْ فَاَفُوْزَ فَوْزًا عَظِيْمًا	و اگر از خدا نعمتی (پیروزی) به شما برسد، گویی هیچ رابطه محبتی میان شما و او نبوده، می‌گویند: «کاش با آن‌ها بودم تا پیروزی بزرگی به دست می‌آوردم.»	73
فَلْيُقَاتِلْ فِيْ سَبِيْلِ اللّٰهِ الَّذِيْنَ يَشْرُوْنَ الْحَيٰوةَ الدُّنْيَا بِالْاٰخِرَةِ وَمَنْ يُّقَاتِلْ فِيْ سَبِيْلِ اللّٰهِ فَيُقْتَلْ اَوْ يَغْلِبْ فَسَوْفَ نُؤْتِيْهِ اَجْرًا عَظِيْمًا	پس کسانی که زندگی دنیا را برای آخرت می‌فروشند، در راه خدا بجنگند. و هر که در راه خدا بجنگد و کشته شود یا پیروز گردد، به زودی پاداشی بزرگ به او خواهیم داد.	74
وَمَا لَكُمْ لَا تُقَاتِلُوْنَ فِيْ سَبِيْلِ اللّٰهِ وَالْمُسْتَضْعَفِيْنَ مِنَ الرِّجَالِ وَالنِّسَاۤءِ وَالْوِلْدَانِ الَّذِيْنَ يَقُوْلُوْنَ رَبَّنَآ اَخْرِجْنَا مِنْ هٰذِهِ الْقَرْيَةِ الظَّالِمِ اَهْلُهَا وَاجْعَلْ لَّنَا مِنْ لَّدُنْكَ وَلِيًّا وَّاجْعَلْ لَّنَا مِنْ لَّدُنْكَ نَصِيْرًا	و چرا در راه خدا و برای (نجات) ضعیفان از مردان، زنان و کودکانی که می‌گویند: «پروردگارا، ما را از این شهر که مردمش ستمگرند بیرون ببر و از جانب خود برای ما سرپرست و یاریگر قرار ده»، نجنگید؟	75
اَلَّذِيْنَ اٰمَنُوْا يُقَاتِلُوْنَ فِيْ سَبِيْلِ اللّٰهِ وَالَّذِيْنَ كَفَرُوْا يُقَاتِلُوْنَ فِيْ سَبِيْلِ الطَّاغُوْتِ فَقَاتِلُوْٓا اَوْلِيَاۤءَ الشَّيْطٰنِ اِنَّ كَيْدَ الشَّيْطٰنِ كَانَ ضَعِيْفًا	مؤمنان در راه خدا می‌جنگند و کافران در راه طاغوت. پس با دوستان شیطان بجنگید، زیرا نیرنگ شیطان ضعیف است.	76
اَلَمْ تَرَ اِلَى الَّذِيْنَ قِيْلَ لَهُمْ كُفُّوْٓا اَيْدِيَكُمْ وَاَقِيْمُوا الصَّلٰوةَ وَاٰتُوا الزَّكٰوةَ فَلَمَّا كُتِبَ عَلَيْهِمُ الْقِتَالُ اِذَا فَرِيْقٌ مِّنْهُمْ يَخْشَوْنَ النَّاسَ كَخَشْيَةِ اللّٰهِ اَوْ اَشَدَّ خَشْيَةً وَقَالُوْا رَبَّنَا لِمَ كَتَبْتَ عَلَيْنَا الْقِتَالَ لَوْلَآ اَخَّرْتَنَآ اِلٰٓى اَجَلٍ قَرِيْبٍ قُلْ مَتَاعُ الدُّنْيَا قَلِيْلٌ وَالْاٰخِرَةُ خَيْرٌ لِّمَنِ اتَّقٰى وَلَا تُظْلَمُوْنَ فَتِيْلًا	آیا ندیدی کسانی را که به آن‌ها گفته شد: «دست‌هایتان را (از جنگ) بازدارید و نماز را برپا کنید و زکات دهید»؟ اما وقتی جنگ بر آن‌ها واجب شد، ناگهان برخی از آن‌ها (منافقان) از مردم (دشمن) چنان ترسیدند که گویی از خدا می‌ترسند، یا حتی بیشتر. گفتند: «پروردگارا، چرا جنگ را بر ما واجب کردی؟ چرا آن را تا مدتی دیگر به تأخیر نینداختی؟» بگو: «لذت دنیا اندک است و آخرت برای پرهیزگاران بهتر است و به آن‌ها ذره‌ای ظلم نخواهد شد.»	77
اَيْنَ مَا تَكُوْنُوْا يُدْرِكْكُّمُ الْمَوْتُ وَلَوْ كُنْتُمْ فِيْ بُرُوْجٍ مُّشَيَّدَةٍ وَاِنْ تُصِبْهُمْ حَسَنَةٌ يَّقُوْلُوْا هٰذِهٖ مِنْ عِنْدِ اللّٰهِ وَاِنْ تُصِبْهُمْ سَيِّئَةٌ يَّقُوْلُوْا هٰذِهٖ مِنْ عِنْدِكَ قُلْ كُلٌّ مِّنْ عِنْدِ اللّٰهِ فَمَالِ هٰٓؤُلَاۤءِ الْقَوْمِ لَا يَكَادُوْنَ يَفْقَهُوْنَ حَدِيْثًا	هر کجا باشید، مرگ شما را درمی‌یابد، حتی اگر در دژهای استوار باشید. اگر نیکی به آن‌ها برسد، می‌گویند: «این از جانب خداست»، و اگر بدی به آن‌ها برسد، می‌گویند: «این از توست (ای محمد).» بگو: «همه چیز از جانب خداست.» پس چرا این مردم (منافقان) تقریباً هیچ سخنی را درک نمی‌کنند؟	78
مَآ اَصَابَكَ مِنْ حَسَنَةٍ فَمِنَ اللّٰهِ وَمَآ اَصَابَكَ مِنْ سَيِّئَةٍ فَمِنْ نَّفْسِكَ وَاَرْسَلْنٰكَ لِلنَّاسِ رَسُوْلًا وَكَفٰى بِاللّٰهِ شَهِيْدًا	هر نیکی که به تو می‌رسد، از جانب خداست، و هر بدی که به تو می‌رسد، از خودت است. و ما تو (محمد) را به عنوان رسول برای همه مردم فرستادیم. و خدا به عنوان شاهد کافی است.	79

مَنْ يُّطِعِ الرَّسُوْلَ فَقَدْ اَطَاعَ اللّٰهَ ۚ وَمَنْ تَوَلّٰى فَمَآ اَرْسَلْنٰكَ عَلَيْهِمْ حَفِيْظًا	هر که از رسول (محمد) اطاعت کند، از خدا اطاعت کرده است. و هر که روی بگرداند، ما تو (محمد) را نگهبان آن‌ها نفرستاده‌ایم.	80
وَيَقُوْلُوْنَ طَاعَةٌ فَاِذَا بَرَزُوْا مِنْ عِنْدِكَ بَيَّتَ طَآئِفَةٌ مِّنْهُمْ غَيْرَ الَّذِيْ تَقُوْلُ ۭ وَاللّٰهُ يَكْتُبُ مَا يُبَيِّتُوْنَ ۚ فَاَعْرِضْ عَنْهُمْ وَتَوَكَّلْ عَلَي اللّٰهِ ۭ وَكَفٰى بِاللّٰهِ وَكِيْلًا	و آن‌ها (منافقان) می‌گویند: «اطاعت (می‌کنیم)»، اما وقتی از نزد تو می‌روند، برخی از آن‌ها در شب نقشه‌ای برخلاف آنچه گفتند می‌کشند. و خدا آنچه را در شب نقشه می‌کشند ثبت می‌کند. پس از آن‌ها روی بگردان و بر خدا توکل کن. و خدا به عنوان وکیل کافی است.	81
اَفَلَا يَتَدَبَّرُوْنَ الْقُرْاٰنَ ۭ وَلَوْ كَانَ مِنْ عِنْدِ غَيْرِ اللّٰهِ لَوَجَدُوْا فِيْهِ اخْتِلَافًا كَثِيْرًا	آیا در قرآن تأمل نمی‌کنند؟ اگر از غیر خدا بود، در آن اختلافات بسیاری می‌یافتند.	82
وَاِذَا جَاۗءَهُمْ اَمْرٌ مِّنَ الْاَمْنِ اَوِ الْخَوْفِ اَذَاعُوْا بِهٖ ۭ وَلَوْ رَدُّوْهُ اِلَى الرَّسُوْلِ وَاِلٰٓى اُولِي الْاَمْرِ مِنْهُمْ لَعَلِمَهُ الَّذِيْنَ يَسْتَنْۢبِطُوْنَهٗ مِنْهُمْ ۭ وَلَوْلَا فَضْلُ اللّٰهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهٗ لَاتَّبَعْتُمُ الشَّيْطٰنَ اِلَّا قَلِيْلًا	و هنگامی که خبری از امنیت یا ترس به آن‌ها می‌رسد، آن را (فوراً) پخش می‌کنند، در حالی که اگر آن را به رسول و اولی‌الامر در میان خودشان ارجاع می‌دادند، کسانی که توانایی فهم آن را دارند، حقیقت را از آن‌ها می‌فهمیدند. و اگر فضل و رحمت خدا بر شما نبود، جز اندکی، از شیطان پیروی می‌کردید.	83
فَقَاتِلْ فِيْ سَبِيْلِ اللّٰهِ ۚ لَا تُكَلَّفُ اِلَّا نَفْسَكَ وَحَرِّضِ الْمُؤْمِنِيْنَ ۚ عَسَى اللّٰهُ اَنْ يَّكُفَّ بَاْسَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا ۭ وَاللّٰهُ اَشَدُّ بَاْسًا وَّاَشَدُّ تَنْكِيْلًا	پس (ای محمد) در راه خدا بجنگ، جز خودت مسئول نیستی. و مؤمنان را به جنگ تشویق کن. شاید خدا حمله کافران را دفع کند. خدا بسیار نیرومند و سخت‌کیفر است.	84
مَنْ يَّشْفَعْ شَفَاعَةً حَسَنَةً يَّكُنْ لَّهٗ نَصِيْبٌ مِّنْهَا ۚ وَمَنْ يَّشْفَعْ شَفَاعَةً سَيِّئَةً يَّكُنْ لَّهٗ كِفْلٌ مِّنْهَا ۭ وَكَانَ اللّٰهُ عَلٰي كُلِّ شَيْءٍ مُّقِيْتًا	هر که در کار نیک یاری کند، سهمی از (پاداش) آن دارد، و هر که در کار بد یاری کند، سهمی از (گناه) آن دارد. و خدا بر هر چیزی تواناست.	85
وَاِذَا حُيِّيْتُمْ بِتَحِيَّةٍ فَحَيُّوْا بِاَحْسَنَ مِنْهَآ اَوْ رُدُّوْهَا ۭ اِنَّ اللّٰهَ كَانَ عَلٰي كُلِّ شَيْءٍ حَسِيْبًا	و هنگامی که با درود (سلام) به شما درود گویند، با درودی بهتر یا همانند آن پاسخ دهید. به راستی، خدا حسابگر همه چیز است.	86
اَللّٰهُ لَآ اِلٰهَ اِلَّا هُوَ ۭ لَيَجْمَعَنَّكُمْ اِلٰى يَوْمِ الْقِيٰمَةِ لَا رَيْبَ فِيْهِ ۭ وَمَنْ اَصْدَقُ مِنَ اللّٰهِ حَدِيْثًا	خدا، جز او خدایی نیست. او شما را در روز قیامت که شکی در آن نیست گرد خواهد آورد. و کیست که از خدا راستگوتر باشد؟	87
فَمَا لَكُمْ فِي الْمُنٰفِقِيْنَ فِئَتَيْنِ وَاللّٰهُ اَرْكَسَهُمْ بِمَا كَسَبُوْا ۭ اَتُرِيْدُوْنَ اَنْ تَهْدُوْا مَنْ اَضَلَّ اللّٰهُ ۭ وَمَنْ يُّضْلِلِ اللّٰهُ فَلَنْ تَجِدَ لَهٗ سَبِيْلًا	پس چرا درباره منافقان دو دسته شده‌اید، در حالی که خدا آن‌ها را به خاطر اعمالشان به کفر بازگرداند؟ آیا می‌خواهید کسی را که خدا گمراه کرده هدایت کنید؟ هر که را خدا گمراه کند، راهی برای هدایتش نخواهی یافت.	88

وَدُّوْا لَوْ تَكْفُرُوْنَ كَمَا كَفَرُوْا فَتَكُوْنُوْنَ سَوَاءً فَلَا تَتَّخِذُوْا مِنْهُمْ اَوْلِيَاءَ حَتّٰى يُهَاجِرُوْا فِيْ سَبِيْلِ اللّٰهِ فَاِنْ تَوَلَّوْا فَخُذُوْهُمْ وَاقْتُلُوْهُمْ حَيْثُ وَجَدْتُّمُوْهُمْ وَلَا تَتَّخِذُوْا مِنْهُمْ وَلِيًّا وَّلَا نَصِيْرًا	آن‌ها آرزو دارند که شما نیز مانند آن‌ها کافر شوید تا برابر باشید. پس از میان آن‌ها دوستان (نزدیک) نگیرید تا زمانی که در راه خدا هجرت کنند. و اگر روی گرداندند، آن‌ها را هر کجا یافتید بگیرید و بکشید، و از میان آن‌ها هیچ دوست صمیمی یا یاریگری نگیرید.	89
اِلَّا الَّذِيْنَ يَصِلُوْنَ اِلٰى قَوْمٍ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُمْ مِّيْثَاقٌ اَوْ جَاءُوْكُمْ حَصِرَتْ صُدُوْرُهُمْ اَنْ يُّقَاتِلُوْكُمْ اَوْ يُقَاتِلُوْا قَوْمَهُمْ وَلَوْ شَاءَ اللّٰهُ لَسَلَّطَهُمْ عَلَيْكُمْ فَلَقَاتَلُوْكُمْ فَاِنِ اعْتَزَلُوْكُمْ فَلَمْ يُقَاتِلُوْكُمْ وَاَلْقَوْا اِلَيْكُمُ السَّلَمَ فَمَا جَعَلَ اللّٰهُ لَكُمْ عَلَيْهِمْ سَبِيْلًا	مگر کسانی که به قومی که با شما پیمان دارند پناه برده‌اند، یا نزد شما آمده‌اند و دلشان نمی‌خواهد با شما یا قوم خود بجنگند. اگر خدا می‌خواست، آن‌ها را بر شما مسلط می‌کرد و با شما می‌جنگیدند. اما اگر از شما کناره گرفتند و نجنگیدند و صلح پیشنهاد کردند، خدا به شما اجازه (جنگ با) آن‌ها نداده است.	90
سَتَجِدُوْنَ اٰخَرِيْنَ يُرِيْدُوْنَ اَنْ يَّاْمَنُوْكُمْ وَيَاْمَنُوْا قَوْمَهُمْ كُلَّ مَا رُدُّوْٓا اِلَى الْفِتْنَةِ اُرْكِسُوْا فِيْهَا فَاِنْ لَّمْ يَعْتَزِلُوْكُمْ وَيُلْقُوْٓا اِلَيْكُمُ السَّلَمَ وَيَكُفُّوْٓا اَيْدِيَهُمْ فَخُذُوْهُمْ وَاقْتُلُوْهُمْ حَيْثُ ثَقِفْتُمُوْهُمْ وَاُولٰٓئِكُمْ جَعَلْنَا لَكُمْ عَلَيْهِمْ سُلْطٰنًا مُّبِيْنًا	به زودی گروهی دیگر را خواهید یافت که می‌خواهند از شما و قوم خود در امان باشند. هرگاه به فتنه (شرک) دعوت شوند، در آن فرو می‌روند. پس اگر کناره نگرفتند و صلح پیشنهاد نکردند و دست از جنگ نکشیدند، آن‌ها را هر کجا یافتید بگیرید و بکشید. اینان کسانی هستند که ما دلیلی آشکار برای (جنگ با) آن‌ها به شما داده‌ایم.	91
وَمَا كَانَ لِمُؤْمِنٍ اَنْ يَّقْتُلَ مُؤْمِنًا اِلَّا خَطَـًٔا وَمَنْ قَتَلَ مُؤْمِنًا خَطَـًٔا فَتَحْرِيْرُ رَقَبَةٍ مُّؤْمِنَةٍ وَّدِيَةٌ مُّسَلَّمَةٌ اِلٰٓى اَهْلِهٖٓ اِلَّآ اَنْ يَّصَّدَّقُوْا فَاِنْ كَانَ مِنْ قَوْمٍ عَدُوٍّ لَّكُمْ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَتَحْرِيْرُ رَقَبَةٍ مُّؤْمِنَةٍ وَاِنْ كَانَ مِنْ قَوْمٍ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُمْ مِّيْثَاقٌ فَدِيَةٌ مُّسَلَّمَةٌ اِلٰٓى اَهْلِهٖ وَتَحْرِيْرُ رَقَبَةٍ مُّؤْمِنَةٍ فَمَنْ لَّمْ يَجِدْ فَصِيَامُ شَهْرَيْنِ مُتَتَابِعَيْنِ تَوْبَةً مِّنَ اللّٰهِ وَكَانَ اللّٰهُ عَلِيْمًا حَكِيْمًا	و برای یک مؤمن جایز نیست که مؤمنی را جز به خطا بکشد. و هر که مؤمنی را به خطا بکشد، باید یک برده مؤمن را آزاد کند و دیه‌ای به خانواده مقتول بپردازد، مگر اینکه آن‌ها آن را ببخشند. اگر مقتول از قومی دشمن شما باشد و مؤمن باشد، (قاتل) باید یک برده مؤمن را آزاد کند. و اگر از قومی باشد که با شما پیمان دارند، باید دیه‌ای به خانواده‌اش بپردازد و یک برده مؤمن را آزاد کند. و هر که (برده‌ای) نیابد، باید دو ماه پیاپی روزه بگیرد به عنوان توبه نزد خدا. و خدا دانا و حکیم است.	92
وَمَنْ يَّقْتُلْ مُؤْمِنًا مُّتَعَمِّدًا فَجَزَآؤُهٗ جَهَنَّمُ خَالِدًا فِيْهَا وَغَضِبَ اللّٰهُ عَلَيْهِ وَلَعَنَهٗ وَاَعَدَّ لَهٗ عَذَابًا عَظِيْمًا	و هر که مؤمنی را عمداً بکشد، کیفرش جهنم است که در آن جاودانه خواهد ماند، و خدا بر او خشم گرفته و لعنتش کرده و عذابی بزرگ برایش آماده کرده است.	93

يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْٓا اِذَا ضَرَبْتُمْ فِيْ سَبِيْلِ اللّٰهِ فَتَبَيَّنُوْا وَلَا تَقُوْلُوْا لِمَنْ اَلْقٰٓى اِلَيْكُمُ السَّلٰمَ لَسْتَ مُؤْمِنًا تَبْتَغُوْنَ عَرَضَ الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا فَعِنْدَ اللّٰهِ مَغَانِمُ كَثِيْرَةٌ كَذٰلِكَ كُنْتُمْ مِّنْ قَبْلُ فَمَنَّ اللّٰهُ عَلَيْكُمْ فَتَبَيَّنُوْا اِنَّ اللّٰهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُوْنَ خَبِيْرًا	ای مؤمنان! وقتی در راه خدا می‌روید، تحقیق کنید و به کسی که به شما سلام می‌دهد نگویید: «تو مؤمن نیستی»، با قصد به دست آوردن مال دنیا، در حالی که نزد خدا غنایم فراوان است. شما خود چنین بودید، سپس خدا بر شما منت نهاد. پس تحقیق کنید. به راستی، خدا به آنچه می‌کنید آگاه است.	94
لَا يَسْتَوِى الْقٰعِدُوْنَ مِنَ الْمُؤْمِنِيْنَ غَيْرُ اُولِى الضَّرَرِ وَالْمُجٰهِدُوْنَ فِيْ سَبِيْلِ اللّٰهِ بِاَمْوَالِهِمْ وَاَنْفُسِهِمْ فَضَّلَ اللّٰهُ الْمُجٰهِدِيْنَ بِاَمْوَالِهِمْ وَاَنْفُسِهِمْ عَلَى الْقٰعِدِيْنَ دَرَجَةً وَكُلًّا وَّعَدَ اللّٰهُ الْحُسْنٰى وَفَضَّلَ اللّٰهُ الْمُجٰهِدِيْنَ عَلَى الْقٰعِدِيْنَ اَجْرًا عَظِيْمًا	مؤمنانی که بدون عذر (مانع) نمی‌جنگند با کسانی که با مال و جانشان در راه خدا جهاد می‌کنند برابر نیستند. خدا کسانی را که با مال و جانشان جهاد می‌کنند بر کسانی که (بی‌دلیل) می‌نشینند، به درجاتی برتری داده است. به هر یک (پاداش) نیکو (بهشت) وعده داده شده، اما خدا جهادکنندگان را با پاداشی بزرگ برتری داده است.	95
دَرَجٰتٍ مِّنْهُ وَمَغْفِرَةً وَّرَحْمَةً وَكَانَ اللّٰهُ غَفُوْرًا رَّحِيْمًا	درجه‌هایی از سوی او، و آمرزش و رحمت. و خدا بسیار آمرزنده و مهربان است.	96
اِنَّ الَّذِيْنَ تَوَفّٰىهُمُ الْمَلٰٓئِكَةُ ظَالِمِيْٓ اَنْفُسِهِمْ قَالُوْا فِيْمَ كُنْتُمْ قَالُوْا كُنَّا مُسْتَضْعَفِيْنَ فِى الْاَرْضِ قَالُوْٓا اَلَمْ تَكُنْ اَرْضُ اللّٰهِ وَاسِعَةً فَتُهَاجِرُوْا فِيْهَا فَاُولٰٓئِكَ مَاْوٰىهُمْ جَهَنَّمُ وَسَاۤءَتْ مَصِيْرًا	کسانی که فرشتگان جانشان را در حالی که به خود ستم کرده‌اند می‌گیرند، (فرشتگان) می‌گویند: «شما در چه حال بودید؟» می‌گویند: «ما در زمین مستضعف بودیم (در مکه).» می‌گویند: «آیا زمین خدا وسیع نبود که در آن هجرت کنید؟» اینان جایگاهشان جهنم است، و چه بد جایگاهی است.	97
اِلَّا الْمُسْتَضْعَفِيْنَ مِنَ الرِّجَالِ وَالنِّسَاۤءِ وَالْوِلْدَانِ لَا يَسْتَطِيْعُوْنَ حِيْلَةً وَّلَا يَهْتَدُوْنَ سَبِيْلًا	مگر مستضعفانی از مردان و زنان و کودکان که راهی نداشتند و توان (هجرت) نداشتند.	98
فَاُولٰٓئِكَ عَسَى اللّٰهُ اَنْ يَّعْفُوَ عَنْهُمْ وَكَانَ اللّٰهُ عَفُوًّا غَفُوْرًا	شاید خدا آن‌ها را ببخشد. و خدا بسیار بخشنده و آمرزنده است.	99
وَمَنْ يُّهَاجِرْ فِيْ سَبِيْلِ اللّٰهِ يَجِدْ فِى الْاَرْضِ مُرٰغَمًا كَثِيْرًا وَّسَعَةً وَمَنْ يَّخْرُجْ مِنْۢ بَيْتِهٖ مُهَاجِرًا اِلَى اللّٰهِ وَرَسُوْلِهٖ ثُمَّ يُدْرِكْهُ الْمَوْتُ فَقَدْ وَقَعَ اَجْرُهٗ عَلَى اللّٰهِ وَكَانَ اللّٰهُ غَفُوْرًا رَّحِيْمًا	و هر که در راه خدا هجرت کند، در زمین پناهگاه‌ها و فراوانی (رزق) خواهد یافت. و هر که از خانه‌اش برای هجرت به سوی خدا و رسولش بیرون رود و مرگش فرا رسد، پاداشش بر خدا ثابت است. و خدا بسیار آمرزنده و مهربان است.	100

وَاِذَا ضَرَبْتُمْ فِى الْاَرْضِ فَلَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ اَنْ تَقْصُرُوْا مِنَ الصَّلٰوةِ اِنْ خِفْتُمْ اَنْ يَّفْتِنَكُمُ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا اِنَّ الْكٰفِرِيْنَ كَانُوْا لَكُمْ عَدُوًّا مُّبِيْنًا	و هنگامی که در زمین سفر می‌کنید، اگر ترسیدید که کافران به شما حمله کنند، گناهی ندارد که نماز را کوتاه کنید. به راستی، کافران دشمن آشکار شما هستند.	101
وَاِذَا كُنْتَ فِيْهِمْ فَاَقَمْتَ لَهُمُ الصَّلٰوةَ فَلْتَقُمْ طَآئِفَةٌ مِّنْهُمْ مَّعَكَ وَلْيَاْخُذُوْٓا اَسْلِحَتَهُمْ فَاِذَا سَجَدُوْا فَلْيَكُوْنُوْا مِنْ وَّرَآئِكُمْ وَلْتَاْتِ طَآئِفَةٌ اُخْرٰى لَمْ يُصَلُّوْا فَلْيُصَلُّوْا مَعَكَ وَلْيَاْخُذُوْا حِذْرَهُمْ وَاَسْلِحَتَهُمْ وَدَّ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا لَوْ تَغْفُلُوْنَ عَنْ اَسْلِحَتِكُمْ وَاَمْتِعَتِكُمْ فَيَمِيْلُوْنَ عَلَيْكُمْ مَّيْلَةً وَّاحِدَةً وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ اِنْ كَانَ بِكُمْ اَذًى مِّنْ مَّطَرٍ اَوْ كُنْتُمْ مَّرْضٰٓى اَنْ تَضَعُوْٓا اَسْلِحَتَكُمْ وَخُذُوْا حِذْرَكُمْ اِنَّ اللّٰهَ اَعَدَّ لِلْكٰفِرِيْنَ عَذَابًا مُّهِيْنًا	و هنگامی که (ای محمد) در میان آن‌ها (یارانت) هستی و برایشان نماز برپا می‌کنی، گروهی از آن‌ها با تو نماز بخوانند و سلاح‌هایشان را بردارند. وقتی سجده کردند (یک رکعت را تمام کردند)، به پشت سر تو بروند (برای نگهبانی) و گروه دیگری که هنوز نماز نخوانده‌اند بیایند و با تو نماز بخوانند و محتاط باشند و سلاح‌هایشان را بردارند. کافران دوست دارند شما از سلاح‌ها و اموالتان غافل شوید تا ناگهان بر شما یورش برند. و اگر از باران یا بیماری در سختی بودید، گناهی نیست که سلاح‌هایتان را زمین بگذارید، اما احتیاط کنید. به راستی، خدا برای کافران عذابی خوارکننده آماده کرده است.	102
فَاِذَا قَضَيْتُمُ الصَّلٰوةَ فَاذْكُرُوا اللّٰهَ قِيَامًا وَّقُعُوْدًا وَّعَلٰى جُنُوْبِكُمْ فَاِذَا اطْمَاْنَنْتُمْ فَاَقِيْمُوا الصَّلٰوةَ اِنَّ الصَّلٰوةَ كَانَتْ عَلَى الْمُؤْمِنِيْنَ كِتٰبًا مَّوْقُوْتًا	و هنگامی که نماز را به جا آوردید، خدا را در حال ایستاده، نشسته و درازکشیده یاد کنید. و وقتی ایمن شدید، نماز را (به طور کامل) برپا کنید. به راستی، نماز بر مؤمنان واجب است در وقت‌های معین.	103
وَلَا تَهِنُوْا فِى ابْتِغَآءِ الْقَوْمِ اِنْ تَكُوْنُوْا تَاْلَمُوْنَ فَاِنَّهُمْ يَاْلَمُوْنَ كَمَا تَاْلَمُوْنَ وَتَرْجُوْنَ مِنَ اللّٰهِ مَا لَا يَرْجُوْنَ وَكَانَ اللّٰهُ عَلِيْمًا حَكِيْمًا	و در تعقیب دشمنانتان سستی نکنید. اگر شما رنج می‌کشید، آن‌ها نیز مانند شما رنج می‌کشند، اما شما از خدا چیزی را امید دارید که آن‌ها ندارند. و خدا دانا و حکیم است.	104
اِنَّآ اَنْزَلْنَآ اِلَيْكَ الْكِتٰبَ بِالْحَقِّ لِتَحْكُمَ بَيْنَ النَّاسِ بِمَآ اَرٰىكَ اللّٰهُ وَلَا تَكُنْ لِّلْخَآئِنِيْنَ خَصِيْمًا	ما کتاب (قرآن) را به حق بر تو (محمد) نازل کردیم تا میان مردم به آنچه خدا به تو آموخته قضاوت کنی، و به خاطر خیانتکاران مدافع (بی‌گناهان) مباش.	105
وَّاسْتَغْفِرِ اللّٰهَ اِنَّ اللّٰهَ كَانَ غَفُوْرًا رَّحِيْمًا	و از خدا آمرزش بخواه. به راستی، خدا بسیار آمرزنده و مهربان است.	106
وَلَا تُجَادِلْ عَنِ الَّذِيْنَ يَخْتَانُوْنَ اَنْفُسَهُمْ اِنَّ اللّٰهَ لَا يُحِبُّ مَنْ كَانَ خَوَّانًا اَثِيْمًا	و برای کسانی که به خود خیانت می‌کنند دفاع نکن. به راستی، خدا خیانتکاران گناهکار را دوست ندارد.	107

يَّسْتَخْفُوْنَ مِنَ النَّاسِ وَلَا يَسْتَخْفُوْنَ مِنَ اللّٰهِ وَهُوَ مَعَهُمْ اِذْ يُبَيِّتُوْنَ مَا لَا يَرْضٰى مِنَ الْقَوْلِ ۗ وَكَانَ اللّٰهُ بِمَا يَعْمَلُوْنَ مُحِيْطًا	آن‌ها از مردم پنهان می‌کنند، اما از خدا پنهان نمی‌توانند، زیرا خدا با آن‌هاست وقتی در شب نقشه‌هایی می‌کشند که او را خشنود نمی‌کند. و خدا به آنچه می‌کنند احاطه دارد.	108
هٰٓاَنْتُمْ هٰٓؤُلَاۤءِ جٰدَلْتُمْ عَنْهُمْ فِى الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا فَمَنْ يُّجَادِلُ اللّٰهَ عَنْهُمْ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ اَمْ مَّنْ يَّكُوْنُ عَلَيْهِمْ وَكِيْلًا	این شمایید که در زندگی دنیا از آن‌ها دفاع می‌کنید، اما در روز قیامت چه کسی از آن‌ها در برابر خدا دفاع خواهد کرد؟ یا چه کسی وکیل آن‌ها خواهد بود؟	109
وَمَنْ يَّعْمَلْ سُوْۤءًا اَوْ يَظْلِمْ نَفْسَه ثُمَّ يَسْتَغْفِرِ اللّٰهَ يَجِدِ اللّٰهَ غَفُوْرًا رَّحِيْمًا	و هر که بدی کند یا به خود ظلم نماید، سپس از خدا آمرزش بخواهد، خدا را بسیار آمرزنده و مهربان خواهد یافت.	110
وَمَنْ يَّكْسِبْ اِثْمًا فَاِنَّمَا يَكْسِبُه عَلٰى نَفْسِه ۗ وَكَانَ اللّٰهُ عَلِيْمًا حَكِيْمًا	و هر که گناهی مرتکب شود، آن را به زیان خود کرده است. و خدا دانا و حکیم است.	111
وَمَنْ يَّكْسِبْ خَطِيْٓـَٔةً اَوْ اِثْمًا ثُمَّ يَرْمِ بِه بَرِيْٓـًٔا فَقَدِ احْتَمَلَ بُهْتَانًا وَّاِثْمًا مُّبِيْنًا	و هر که خطا یا گناهی کند و آن را به بی‌گناهی نسبت دهد، دروغ و گناهی آشکار بر دوش گرفته است.	112
وَلَوْلَا فَضْلُ اللّٰهِ عَلَيْكَ وَرَحْمَتُه لَهَمَّتْ طَّآئِفَةٌ مِّنْهُمْ اَنْ يُّضِلُّوْكَ ۗ وَمَا يُضِلُّوْنَ اِلَّآ اَنْفُسَهُمْ وَمَا يَضُرُّوْنَكَ مِنْ شَيْءٍ ۗ وَاَنْزَلَ اللّٰهُ عَلَيْكَ الْكِتٰبَ وَالْحِكْمَةَ وَعَلَّمَكَ مَا لَمْ تَكُنْ تَعْلَمُ ۗ وَكَانَ فَضْلُ اللّٰهِ عَلَيْكَ عَظِيْمًا	و اگر فضل و رحمت خدا بر تو (محمد) نبود، گروهی از آن‌ها قصد داشتند تو را گمراه کنند، اما جز خودشان را گمراه نمی‌کنند و به تو زیانی نمی‌رسانند. خدا بر تو کتاب و حکمت نازل کرد و آنچه را نمی‌دانستی به تو آموخت. و فضل خدا بر تو بزرگ است.	113
لَا خَيْرَ فِىْ كَثِيْرٍ مِّنْ نَّجْوٰىهُمْ اِلَّا مَنْ اَمَرَ بِصَدَقَةٍ اَوْ مَعْرُوْفٍ اَوْ اِصْلَاحٍ بَيْنَ النَّاسِ ۗ وَمَنْ يَّفْعَلْ ذٰلِكَ ابْتِغَآءَ مَرْضَاتِ اللّٰهِ فَسَوْفَ نُؤْتِيْهِ اَجْرًا عَظِيْمًا	در گفت‌وگوهای پنهانی آن‌ها خیر زیادی نیست، مگر آنکه به صدقه یا کار نیک یا صلح میان مردم فرمان دهد. و هر که این کار را برای خشنودی خدا انجام دهد، به زودی پاداشی بزرگ به او خواهیم داد.	114
وَمَنْ يُّشَاقِقِ الرَّسُوْلَ مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَه الْهُدٰى وَيَتَّبِعْ غَيْرَ سَبِيْلِ الْمُؤْمِنِيْنَ نُوَلِّه مَا تَوَلّٰى وَنُصْلِه جَهَنَّمَ ۗ وَسَآءَتْ مَصِيْرًا	و هر که پس از آشکار شدن هدایت، با رسول مخالفت کند و راهی جز راه مؤمنان برگزیند، او را به همان (راه) که رفته وا می‌گذاریم و در جهنم می‌سوزانیمش، و چه بد جایگاهی است.	115
اِنَّ اللّٰهَ لَا يَغْفِرُ اَنْ يُّشْرَكَ بِه وَيَغْفِرُ مَا دُوْنَ ذٰلِكَ لِمَنْ يَّشَآءُ ۗ وَمَنْ يُّشْرِكْ بِاللّٰهِ فَقَدْ ضَلَّ ضَلٰلًا بَعِيْدًا	به راستی، خدا شرک ورزیدن به خود را نمی‌آمرزد، و جز آن هر که را بخواهد می‌آمرزد. و هر که به خدا شرک ورزد، به گمراهی دوری افتاده است.	116
اِنْ يَّدْعُوْنَ مِنْ دُوْنِه اِلَّآ اِنٰثًا ۚ وَاِنْ يَّدْعُوْنَ اِلَّا شَيْطٰنًا مَّرِيْدًا	آن‌ها جز خدا، جز موجودات مؤنث را نمی‌خوانند و جز شیطان سرکش را نمی‌خوانند.	117

لَّعَنَهُ اللّٰهُ وَقَالَ لَاَتَّخِذَنَّ مِنْ عِبَادِكَ نَصِيْبًا مَّفْرُوْضًا	خدا او (شیطان) را لعنت کرد، و او گفت: «من حتماً گروهی از بندگانت را گمراه می‌کنم.»	118
وَّلَاُضِلَّنَّهُمْ وَلَاُمَنِّيَنَّهُمْ وَلَاٰمُرَنَّهُمْ فَلَيُبَتِّكُنَّ اٰذَانَ الْاَنْعَامِ وَلَاٰمُرَنَّهُمْ فَلَيُغَيِّرُنَّ خَلْقَ اللّٰهِ وَمَنْ يَّتَّخِذِ الشَّيْطٰنَ وَلِيًّا مِّنْ دُوْنِ اللّٰهِ فَقَدْ خَسِرَ خُسْرَانًا مُّبِيْنًا	و حتماً آن‌ها را گمراه می‌کنم و آرزوهای پوچ در آن‌ها برمی‌انگیزم و به آن‌ها فرمان می‌دهم که گوش‌های چهارپایان را ببرند (و آن‌ها این کار را می‌کنند) و به آن‌ها فرمان می‌دهم که آفرینش خدا را تغییر دهند (و آن‌ها این کار را می‌کنند).» و هر که شیطان را به جای خدا سرپرست خود گیرد، زیانی آشکار کرده است.	119
يَعِدُهُمْ وَيُمَنِّيْهِمْ وَمَا يَعِدُهُمُ الشَّيْطٰنُ اِلَّا غُرُوْرًا	(شیطان) به آن‌ها وعده‌ها می‌دهد و آرزوهای پوچ در آن‌ها برمی‌انگیزد، اما شیطان جز فریب به آن‌ها وعده نمی‌دهد.	120
اُولٰٓئِكَ مَاْوٰىهُمْ جَهَنَّمُ وَلَا يَجِدُوْنَ عَنْهَا مَحِيْصًا	جایگاه اینان جهنم است و از آن گریزی نخواهند داشت.	121
وَالَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ سَنُدْخِلُهُمْ جَنّٰتٍ تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهٰرُ خٰلِدِيْنَ فِيْهَآ اَبَدًا وَعْدَ اللّٰهِ حَقًّا وَمَنْ اَصْدَقُ مِنَ اللّٰهِ قِيْلًا	و کسانی که ایمان آوردند و کارهای نیک کردند، به زودی آن‌ها را به باغ‌هایی که جویبارها در آن جاری است وارد می‌کنیم، در آنجا جاودانه می‌مانند. وعده خدا حق است. و کیست که از خدا راستگوتر باشد؟	122
لَيْسَ بِاَمَانِيِّكُمْ وَلَآ اَمَانِيِّ اَهْلِ الْكِتٰبِ مَنْ يَّعْمَلْ سُوْٓءًا يُّجْزَ بِهٖ وَلَا يَجِدْ لَهٗ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ وَلِيًّا وَّلَا نَصِيْرًا	(پاداش خدا) نه به آرزوی شما و نه به آرزوی اهل کتاب است. هر که بدی کند، جزای آن را خواهد دید و جز خدا هیچ سرپرست و یاریگری نخواهد داشت.	123
وَمَنْ يَّعْمَلْ مِنَ الصّٰلِحٰتِ مِنْ ذَكَرٍ اَوْ اُنْثٰى وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَاُولٰٓئِكَ يَدْخُلُوْنَ الْجَنَّةَ وَلَا يُظْلَمُوْنَ نَقِيْرًا	و هر که، چه مرد و چه زن، کار نیک کند و مؤمن باشد، به بهشت وارد خواهد شد و به آن‌ها ذره‌ای ظلم نمی‌شود.	124
وَمَنْ اَحْسَنُ دِيْنًا مِّمَّنْ اَسْلَمَ وَجْهَهٗ لِلّٰهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ وَّاتَّبَعَ مِلَّةَ اِبْرٰهِيْمَ حَنِيْفًا وَاتَّخَذَ اللّٰهُ اِبْرٰهِيْمَ خَلِيْلًا	و کیست که از نظر دین‌داری نیکوتر از کسی باشد که خود را تسلیم خدا کرده و نیکوکار است و از آیین ابراهیم، که یکتاپرست بود، پیروی می‌کند؟ و خدا ابراهیم را دوست خود گرفت.	125
وَلِلّٰهِ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْاَرْضِ وَكَانَ اللّٰهُ بِكُلِّ شَيْءٍ مُّحِيْطًا	و آنچه در آسمان‌ها و زمین است از آن خداست، و خدا بر همه چیز احاطه دارد.	126

وَيَسْتَفْتُوْنَكَ فِى النِّسَاءِ قُلِ اللّٰهُ يُفْتِيْكُمْ فِيْهِنَّ وَمَا يُتْلٰى عَلَيْكُمْ فِى الْكِتٰبِ فِيْ يَتٰمَى النِّسَاءِ الّٰتِيْ لَا تُؤْتُوْنَهُنَّ مَا كُتِبَ لَهُنَّ وَتَرْغَبُوْنَ اَنْ تَنْكِحُوْهُنَّ وَالْمُسْتَضْعَفِيْنَ مِنَ الْوِلْدَانِ وَاَنْ تَقُوْمُوْا لِلْيَتٰمٰى بِالْقِسْطِ وَمَا تَفْعَلُوْا مِنْ خَيْرٍ فَاِنَّ اللّٰهَ كَانَ بِه عَلِيْمًا	و از تو درباره زنان فتوا می‌خواهند. بگو: «خدا درباره آن‌ها به شما فتوا می‌دهد، و آنچه در قرآن درباره زنان یتیم که مهریه مقررشان را نمی‌دهید و می‌خواهید با آن‌ها ازدواج کنید، و درباره کودکان ناتوان به شما خوانده شده است. و (خدا به شما فرمان می‌دهد) که با یتیمان به عدالت رفتار کنید. و هر نیکی که کنید، خدا به آن آگاه است.»	127
وَاِنِ امْرَاَةٌ خَافَتْ مِنْ بَعْلِهَا نُشُوْزًا اَوْ اِعْرَاضًا فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَآ اَنْ يُّصْلِحَا بَيْنَهُمَا صُلْحًا وَالصُّلْحُ خَيْرٌ وَاُحْضِرَتِ الْاَنْفُسُ الشُّحَّ وَاِنْ تُحْسِنُوْا وَتَتَّقُوْا فَاِنَّ اللّٰهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُوْنَ خَبِيْرًا	و اگر زنی از نافرمانی یا بی‌اعتنایی شوهرش بترسد، اشکالی ندارد که هر دو به صلح برسند، و صلح بهتر است، گرچه انسان‌ها به طور طبیعی بخیل‌اند. و اگر (با همسرتان) نیکی کنید و خود را از (نافرمانی و بی‌اعتنایی) حفظ کنید، خدا به آنچه می‌کنید آگاه است.	128
وَلَنْ تَسْتَطِيْعُوْٓا اَنْ تَعْدِلُوْا بَيْنَ النِّسَاءِ وَلَوْ حَرَصْتُمْ فَلَا تَمِيْلُوْا كُلَّ الْمَيْلِ فَتَذَرُوْهَا كَالْمُعَلَّقَةِ وَاِنْ تُصْلِحُوْا وَتَتَّقُوْا فَاِنَّ اللّٰهَ كَانَ غَفُوْرًا رَّحِيْمًا	و شما هرگز نمی‌توانید میان همسرانتان کاملاً عادل باشید، هرچند بسیار بخواهید. پس به یکی (که دوستش دارید) چنان تمایل نکنید که دیگری را معلق بگذارید. و اگر اصلاح کنید و تقوا پیشه کنید، خدا بسیار آمرزنده و مهربان است.	129
وَاِنْ يَّتَفَرَّقَا يُغْنِ اللّٰهُ كُلًّا مِّنْ سَعَتِه وَكَانَ اللّٰهُ وَاسِعًا حَكِيْمًا	و اگر (زن و شوهر) از هم جدا شوند، خدا هر یک را از فضل خود بی‌نیاز می‌کند. و خدا گشایشگر و حکیم است.	130
وَلِلّٰهِ مَا فِى السَّمٰوٰتِ وَمَا فِى الْاَرْضِ وَلَقَدْ وَصَّيْنَا الَّذِيْنَ اُوْتُوا الْكِتٰبَ مِنْ قَبْلِكُمْ وَاِيَّاكُمْ اَنِ اتَّقُوا اللّٰهَ وَاِنْ تَكْفُرُوْا فَاِنَّ لِلّٰهِ مَا فِى السَّمٰوٰتِ وَمَا فِى الْاَرْضِ وَكَانَ اللّٰهُ غَنِيًّا حَمِيْدًا	و آنچه در آسمان‌ها و زمین است از آن خداست. ما به کسانی که پیش از شما کتاب داده شدند و به شما فرمان دادیم که از خدا بترسید. و اگر کفر ورزید، آنچه در آسمان‌ها و زمین است از آن خداست. و خدا بی‌نیاز و ستوده است.	131
وَلِلّٰهِ مَا فِى السَّمٰوٰتِ وَمَا فِى الْاَرْضِ وَكَفٰى بِاللّٰهِ وَكِيْلًا	و آنچه در آسمان‌ها و زمین است از آن خداست، و خدا به عنوان وکیل کافی است.	132
اِنْ يَّشَاْ يُذْهِبْكُمْ اَيُّهَا النَّاسُ وَيَاْتِ بِاٰخَرِيْنَ وَكَانَ اللّٰهُ عَلٰى ذٰلِكَ قَدِيْرًا	ای مردم! اگر خدا بخواهد، همه شما را نابود می‌کند و دیگرانی را می‌آورد. و خدا بر این کار تواناست.	133
مَنْ كَانَ يُرِيْدُ ثَوَابَ الدُّنْيَا فَعِنْدَ اللّٰهِ ثَوَابُ الدُّنْيَا وَالْاٰخِرَةِ وَكَانَ اللّٰهُ سَمِيْعًا بَصِيْرًا	هر که پاداش دنیا را بخواهد، نزد خدا پاداش دنیا و آخرت است. و خدا شنوا و بیناست.	134

يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا كُوْنُوْا قَوّٰمِيْنَ بِالْقِسْطِ شُهَدَاۤءَ لِلّٰهِ وَلَوْ عَلٰٓى اَنْفُسِكُمْ اَوِ الْوَالِدَيْنِ وَالْاَقْرَبِيْنَ ۚ اِنْ يَّكُنْ غَنِيًّا اَوْ فَقِيْرًا فَاللّٰهُ اَوْلٰى بِهِمَا ۗ فَلَا تَتَّبِعُوا الْهَوٰٓى اَنْ تَعْدِلُوْا ۚ وَاِنْ تَلْوٗٓا اَوْ تُعْرِضُوْا فَاِنَّ اللّٰهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُوْنَ خَبِيْرًا	ای مؤمنان! عدالت را برپا دارید و برای خدا گواهی دهید، حتی اگر علیه خودتان یا والدین و خویشاوندانتان باشد. چه فقیر باشند چه غنی، خدا به مصلحت آن‌ها آگاه‌تر است. پس از هوس پیروی نکنید تا از حق منحرف شوید. و اگر سخن را تحریف کنید یا از شهادت دادن خودداری کنید، خدا به آنچه می‌کنید آگاه است.	135
يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْٓا اٰمِنُوْا بِاللّٰهِ وَرَسُوْلِهٖ وَالْكِتٰبِ الَّذِيْ نَزَّلَ عَلٰى رَسُوْلِهٖ وَالْكِتٰبِ الَّذِيْٓ اَنْزَلَ مِنْ قَبْلُ ۗ وَمَنْ يَّكْفُرْ بِاللّٰهِ وَمَلٰۤىِٕكَتِهٖ وَكُتُبِهٖ وَرُسُلِهٖ وَالْيَوْمِ الْاٰخِرِ فَقَدْ ضَلَّ ضَلٰلًاۢ بَعِيْدًا	ای مؤمنان! به خدا و رسولش (محمد) و کتابی که بر رسولش نازل کرده و کتاب‌هایی که پیش از این نازل شده ایمان بیاورید. و هر که به خدا، فرشتگانش، کتاب‌هایش، رسولانش و روز آخرت کفر ورزد، به گمراهی دوری افتاده است.	136
اِنَّ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا ثُمَّ كَفَرُوْا ثُمَّ اٰمَنُوْا ثُمَّ كَفَرُوْا ثُمَّ ازْدَادُوْا كُفْرًا لَّمْ يَكُنِ اللّٰهُ لِيَغْفِرَ لَهُمْ وَلَا لِيَهْدِيَهُمْ سَبِيْلًا	کسانی که ایمان آوردند و سپس کافر شدند، دوباره ایمان آوردند و باز کافر شدند و بر کفرشان افزودند، خدا آن‌ها را نخواهد آمرزید و به راه راست هدایتشان نمی‌کند.	137
بَشِّرِ الْمُنٰفِقِيْنَ بِاَنَّ لَهُمْ عَذَابًا اَلِيْمًا	به منافقان خبر ده که عذابی دردناک خواهند داشت.	138
الَّذِيْنَ يَتَّخِذُوْنَ الْكٰفِرِيْنَ اَوْلِيَاۤءَ مِنْ دُوْنِ الْمُؤْمِنِيْنَ ۗ اَيَبْتَغُوْنَ عِنْدَهُمُ الْعِزَّةَ فَاِنَّ الْعِزَّةَ لِلّٰهِ جَمِيْعًا	(یعنی) کسانی که کافران را به جای مؤمنان به عنوان سرپرست می‌گیرند. آیا عزت را نزد آن‌ها می‌جویند؟ به راستی، همه عزت از آن خداست.	139
وَقَدْ نَزَّلَ عَلَيْكُمْ فِى الْكِتٰبِ اَنْ اِذَا سَمِعْتُمْ اٰيٰتِ اللّٰهِ يُكْفَرُ بِهَا وَيُسْتَهْزَاُ بِهَا فَلَا تَقْعُدُوْا مَعَهُمْ حَتّٰى يَخُوْضُوْا فِيْ حَدِيْثٍ غَيْرِهٖٓ ۚ اِنَّكُمْ اِذًا مِّثْلُهُمْ ۗ اِنَّ اللّٰهَ جَامِعُ الْمُنٰفِقِيْنَ وَالْكٰفِرِيْنَ فِيْ جَهَنَّمَ جَمِيْعًا	و خدا در کتاب (قرآن) به شما فرمان داده که وقتی شنیدید آیات خدا انکار یا مسخره می‌شود، با آن‌ها ننشینید تا زمانی که به گفت‌وگوی دیگری بپردازند. وگرنه شما نیز مانند آن‌ها خواهید بود. به راستی، خدا منافقان و کافران را در جهنم گرد خواهد آورد.	140
الَّذِيْنَ يَتَرَبَّصُوْنَ بِكُمْ فَاِنْ كَانَ لَكُمْ فَتْحٌ مِّنَ اللّٰهِ قَالُوْٓا اَلَمْ نَكُنْ مَّعَكُمْ ۖ وَاِنْ كَانَ لِلْكٰفِرِيْنَ نَصِيْبٌ ۙ قَالُوْٓا اَلَمْ نَسْتَحْوِذْ عَلَيْكُمْ وَنَمْنَعْكُمْ مِّنَ الْمُؤْمِنِيْنَ ۗ فَاللّٰهُ يَحْكُمُ بَيْنَكُمْ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ ۗ وَلَنْ يَّجْعَلَ اللّٰهُ لِلْكٰفِرِيْنَ عَلَى الْمُؤْمِنِيْنَ سَبِيْلًا	(یعنی) کسانی که منتظر (رویدادهای) شما هستند. اگر از خدا پیروزی یابید، می‌گویند: «آیا با شما نبودیم؟» و اگر کافران سهمی یابند، می‌گویند: «آیا شما را بر مؤمنان پیروز نکردیم و از آن‌ها دفاع نکردیم؟» خدا در روز قیامت میان شما داوری خواهد کرد. و خدا هرگز به کافران راهی برای پیروزی بر مؤمنان نمی‌دهد.	141

اِنَّ الْمُنٰفِقِيْنَ يُخٰدِعُوْنَ اللّٰهَ وَهُوَ خَادِعُهُمْ وَاِذَا قَامُوْٓا اِلَى الصَّلٰوةِ قَامُوْا كُسَالٰى يُرَاۤءُوْنَ النَّاسَ وَلَا يَذْكُرُوْنَ اللّٰهَ اِلَّا قَلِيْلًا	به راستی، منافقان می‌خواهند خدا را فریب دهند، اما خدا آن‌ها را فریب می‌دهد. وقتی برای نماز می‌ایستند، با کسالت این کار را می‌کنند، برای خودنمایی نزد مردم، و خدا را جز اندکی یاد نمی‌کنند.	142
مُّذَبْذَبِيْنَ بَيْنَ ذٰلِكَ لَآ اِلٰى هٰٓؤُلَاۤءِ وَلَآ اِلٰى هٰٓؤُلَاۤءِ وَمَنْ يُّضْلِلِ اللّٰهُ فَلَنْ تَجِدَ لَهٗ سَبِيْلًا	آن‌ها میان (ایمان و کفر) سرگردانند، نه با اینان‌اند و نه با آن‌ها. و هر که را خدا گمراه کند، راهی برایش نخواهی یافت.	143
يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تَتَّخِذُوا الْكٰفِرِيْنَ اَوْلِيَاۤءَ مِنْ دُوْنِ الْمُؤْمِنِيْنَ اَتُرِيْدُوْنَ اَنْ تَجْعَلُوْا لِلّٰهِ عَلَيْكُمْ سُلْطٰنًا مُّبِيْنًا	ای مؤمنان! به جای مؤمنان، کافران را دوستان (نزدیک) نگیرید. آیا می‌خواهید علیه خودتان دلیلی آشکار به خدا بدهید؟	144
اِنَّ الْمُنٰفِقِيْنَ فِى الدَّرْكِ الْاَسْفَلِ مِنَ النَّارِ وَلَنْ تَجِدَ لَهُمْ نَصِيْرًا	به راستی، منافقان در پایین‌ترین طبقه جهنم‌اند، و هیچ یاریگری برایشان نخواهی یافت.	145
اِلَّا الَّذِيْنَ تَابُوْا وَاَصْلَحُوْا وَاعْتَصَمُوْا بِاللّٰهِ وَاَخْلَصُوْا دِيْنَهُمْ لِلّٰهِ فَاُولٰٓئِكَ مَعَ الْمُؤْمِنِيْنَ وَسَوْفَ يُؤْتِ اللّٰهُ الْمُؤْمِنِيْنَ اَجْرًا عَظِيْمًا	مگر کسانی که توبه کنند و خود را اصلاح کنند و به (دین) خدا چنگ زنند و دین خود را برای خدا خالص کنند. اینان با مؤمنان‌اند و خدا به زودی به مؤمنان پاداشی بزرگ خواهد داد.	146
مَا يَفْعَلُ اللّٰهُ بِعَذَابِكُمْ اِنْ شَكَرْتُمْ وَاٰمَنْتُمْ وَكَانَ اللّٰهُ شَاكِرًا عَلِيْمًا	خدا شما را عذاب نمی‌دهد اگر شکرگزار و مؤمن باشید. و خدا بسیار شکرپذیر و داناست.	147
لَا يُحِبُّ اللّٰهُ الْجَهْرَ بِالسُّوْٓءِ مِنَ الْقَوْلِ اِلَّا مَنْ ظُلِمَ وَكَانَ اللّٰهُ سَمِيْعًا عَلِيْمًا	خدا سخن زشت را که آشکارا گفته شود دوست ندارد، مگر از کسی که مورد ظلم قرار گرفته است. و خدا شنوا و داناست.	148
اِنْ تُبْدُوْا خَيْرًا اَوْ تُخْفُوْهُ اَوْ تَعْفُوْا عَنْ سُوْٓءٍ فَاِنَّ اللّٰهَ كَانَ عَفُوًّا قَدِيْرًا	اگر نیکی را آشکار کنید یا پنهان کنید یا از بدی (دیگران) بگذرید، خدا بسیار بخشنده و تواناست.	149
اِنَّ الَّذِيْنَ يَكْفُرُوْنَ بِاللّٰهِ وَرُسُلِهٖ وَيُرِيْدُوْنَ اَنْ يُّفَرِّقُوْا بَيْنَ اللّٰهِ وَرُسُلِهٖ وَيَقُوْلُوْنَ نُؤْمِنُ بِبَعْضٍ وَّنَكْفُرُ بِبَعْضٍ وَّيُرِيْدُوْنَ اَنْ يَّتَّخِذُوْا بَيْنَ ذٰلِكَ سَبِيْلًا	کسانی که به خدا و رسولانش کفر می‌ورزند و می‌خواهند میان (ایمان به) خدا و رسولانش جدایی بیندازند و می‌گویند: «به برخی ایمان داریم و برخی را انکار می‌کنیم» و می‌خواهند راهی میانه (بین ایمان و کفر) گیرند.	150
اُولٰٓئِكَ هُمُ الْكٰفِرُوْنَ حَقًّا وَاَعْتَدْنَا لِلْكٰفِرِيْنَ عَذَابًا مُّهِيْنًا	اینان کافران حقیقی‌اند، و برای کافران عذابی خوارکننده آماده کرده‌ایم.	151
وَالَّذِيْنَ اٰمَنُوْا بِاللّٰهِ وَرُسُلِهٖ وَلَمْ يُفَرِّقُوْا بَيْنَ اَحَدٍ مِّنْهُمْ اُولٰٓئِكَ سَوْفَ يُؤْتِيْهِمْ اُجُوْرَهُمْ وَكَانَ اللّٰهُ غَفُوْرًا رَّحِيْمًا	و کسانی که به خدا و رسولانش ایمان دارند و میان آن‌ها فرق نمی‌گذارند، به زودی پاداششان را به آن‌ها خواهیم داد. و خدا بسیار آمرزنده و مهربان است.	152

يَسْـَٔلُكَ اَهْلُ الْكِتٰبِ اَنْ تُنَزِّلَ عَلَيْهِمْ كِتٰبًا مِّنَ السَّمَاۤءِ فَقَدْ سَاَلُوْا مُوْسٰۤى اَكْبَرَ مِنْ ذٰلِكَ فَقَالُوْۤا اَرِنَا اللّٰهَ جَهْرَةً فَاَخَذَتْهُمُ الصّٰعِقَةُ بِظُلْمِهِمْ ثُمَّ اتَّخَذُوا الْعِجْلَ مِنْ بَعْدِ مَا جَاۤءَتْهُمُ الْبَيِّنٰتُ فَعَفَوْنَا عَنْ ذٰلِكَ وَاٰتَيْنَا مُوْسٰى سُلْطٰنًا مُّبِيْنًا	اهل کتاب از تو (محمد) می‌خواهند که کتابی از آسمان بر آن‌ها نازل کنی. آن‌ها از موسی چیزی بزرگ‌تر خواستند و گفتند: «خدا را به ما آشکارا نشان بده.» پس به خاطر ظلمشان صاعقه آن‌ها را گرفت. سپس گوساله را پرستیدند، پس از آنکه نشانه‌های آشکار دیدند، اما ما آن‌ها را بخشیدیم و به موسی قدرتی آشکار دادیم.	153
وَرَفَعْنَا فَوْقَهُمُ الطُّوْرَ بِمِيْثَاقِهِمْ وَقُلْنَا لَهُمُ ادْخُلُوا الْبَابَ سُجَّدًا وَّقُلْنَا لَهُمْ لَا تَعْدُوْا فِى السَّبْتِ وَاَخَذْنَا مِنْهُمْ مِّيْثَاقًا غَلِيْظًا	و برای (استوار کردن) پیمانشان، کوه (سینا) را بالای سرشان برافراشتیم و به آن‌ها گفتیم: «با سجده وارد دروازه (بیت‌المقدس) شوید» و «در روز سبت تخلف نکنید.» و از آن‌ها پیمانی محکم گرفتیم.	154
فَبِمَا نَقْضِهِمْ مِّيْثَاقَهُمْ وَكُفْرِهِمْ بِاٰيٰتِ اللّٰهِ وَقَتْلِهِمُ الْاَنْۢبِيَاۤءَ بِغَيْرِ حَقٍّ وَّقَوْلِهِمْ قُلُوْبُنَا غُلْفٌ بَلْ طَبَعَ اللّٰهُ عَلَيْهَا بِكُفْرِهِمْ فَلَا يُؤْمِنُوْنَ اِلَّا قَلِيْلًا	پس به خاطر شکستن پیمانشان و کفر به آیات خدا و کشتن پیامبران بدون حق و گفتن: «قلب‌هایمان بسته است» (عذابشان کردیم). بلکه خدا به خاطر کفرشان قلب‌هایشان را مهر کرد، پس جز اندکی ایمان نمی‌آورند.	155
وَّبِكُفْرِهِمْ وَقَوْلِهِمْ عَلٰى مَرْيَمَ بُهْتَانًا عَظِيْمًا	و به خاطر کفرشان (به عیسی) و تهمت بزرگشان به مریم (عذابشان کردیم).	156
وَّقَوْلِهِمْ اِنَّا قَتَلْنَا الْمَسِيْحَ عِيْسَى ابْنَ مَرْيَمَ رَسُوْلَ اللّٰهِ وَمَا قَتَلُوْهُ وَمَا صَلَبُوْهُ وَلٰكِنْ شُبِّهَ لَهُمْ وَاِنَّ الَّذِيْنَ اخْتَلَفُوْا فِيْهِ لَفِيْ شَكٍّ مِّنْهُ مَا لَهُمْ بِهٖ مِنْ عِلْمٍ اِلَّا اتِّبَاعَ الظَّنِّ وَمَا قَتَلُوْهُ يَقِيْنًا	و به خاطر گفتارشان که: «ما مسیح، عیسی پسر مریم، رسول خدا را کشتیم»، در حالی که او را نکشتند و به صلیب نکشیدند، بلکه کسی شبیه او برایشان ساخته شد. کسانی که درباره او اختلاف دارند، در تردیدند و جز گمان چیزی نمی‌دانند و یقیناً او را نکشتند.	157
بَلْ رَّفَعَهُ اللّٰهُ اِلَيْهِ وَكَانَ اللّٰهُ عَزِيْزًا حَكِيْمًا	بلکه خدا او را به سوی خود بالا برد. و خدا توانا و حکیم است.	158
وَاِنْ مِّنْ اَهْلِ الْكِتٰبِ اِلَّا لَيُؤْمِنَنَّ بِهٖ قَبْلَ مَوْتِهٖ وَيَوْمَ الْقِيٰمَةِ يَكُوْنُ عَلَيْهِمْ شَهِيْدًا	و هیچ یک از اهل کتاب نیست که پیش از مرگش به او (عیسی) ایمان نیاورد. و در روز قیامت او بر آن‌ها گواه خواهد بود.	159
فَبِظُلْمٍ مِّنَ الَّذِيْنَ هَادُوْا حَرَّمْنَا عَلَيْهِمْ طَيِّبٰتٍ اُحِلَّتْ لَهُمْ وَبِصَدِّهِمْ عَنْ سَبِيْلِ اللّٰهِ كَثِيْرًا	و به خاطر ظلم یهودیان، چیزهای پاکیزه‌ای که برایشان حلال بود بر آن‌ها حرام کردیم، و به خاطر اینکه بسیار مانع (دیگران) از راه خدا شدند.	160
وَّاَخْذِهِمُ الرِّبٰوا وَقَدْ نُهُوْا عَنْهُ وَاَكْلِهِمْ اَمْوَالَ النَّاسِ بِالْبَاطِلِ وَاَعْتَدْنَا لِلْكٰفِرِيْنَ مِنْهُمْ عَذَابًا اَلِيْمًا	و به خاطر رباخواری‌شان، در حالی که از آن نهی شده بودند، و خوردن اموال مردم به ناحق. و برای کافرانشان عذابی دردناک آماده کرده‌ایم.	161

لٰكِنِ الرّٰسِخُوْنَ فِي الْعِلْمِ مِنْهُمْ وَالْمُؤْمِنُوْنَ يُؤْمِنُوْنَ بِمَآ اُنْزِلَ اِلَيْكَ وَمَآ اُنْزِلَ مِنْ قَبْلِكَ وَالْمُقِيْمِيْنَ الصَّلٰوةَ وَالْمُؤْتُوْنَ الزَّكٰوةَ وَالْمُؤْمِنُوْنَ بِاللّٰهِ وَالْيَوْمِ الْاٰخِرِ اُولٰٓئِكَ سَنُؤْتِيْهِمْ اَجْرًا عَظِيْمًا	اما کسانی از آن‌ها که دانش عمیق دارند و مؤمنان، به آنچه بر تو (محمد) و پیش از تو نازل شده ایمان دارند، و کسانی که نماز برپا می‌کنند و زکات می‌دهند و به خدا و روز آخرت ایمان دارند، به زودی پاداشی بزرگ به آن‌ها خواهیم داد.	162
اِنَّآ اَوْحَيْنَآ اِلَيْكَ كَمَآ اَوْحَيْنَآ اِلٰى نُوْحٍ وَّالنَّبِيّٖنَ مِنْ بَعْدِهٖ وَاَوْحَيْنَآ اِلٰٓى اِبْرٰهِيْمَ وَاِسْمٰعِيْلَ وَاِسْحٰقَ وَيَعْقُوْبَ وَالْاَسْبَاطِ وَعِيْسٰى وَاَيُّوْبَ وَيُوْنُسَ وَهٰرُوْنَ وَسُلَيْمٰنَ وَاٰتَيْنَا دَاوٗدَ زَبُوْرًا	ما به تو (محمد) وحی کردیم، چنانکه به نوح و پیامبران پس از او وحی کردیم، و به ابراهیم، اسماعیل، اسحاق، یعقوب، اسباط، عیسی، ایوب، یونس، هارون و سلیمان وحی کردیم. و به داود زبور دادیم.	163
وَرُسُلًا قَدْ قَصَصْنٰهُمْ عَلَيْكَ مِنْ قَبْلُ وَرُسُلًا لَّمْ نَقْصُصْهُمْ عَلَيْكَ وَكَلَّمَ اللّٰهُ مُوْسٰى تَكْلِيْمًا	و برخی از رسولان را پیش از این برایت حکایت کردیم و برخی را حکایت نکردیم. و خدا با موسی مستقیماً سخن گفت.	164
رُسُلًا مُّبَشِّرِيْنَ وَمُنْذِرِيْنَ لِئَلَّا يَكُوْنَ لِلنَّاسِ عَلَى اللّٰهِ حُجَّةٌ بَعْدَ الرُّسُلِ وَكَانَ اللّٰهُ عَزِيْزًا حَكِيْمًا	رسولان، بشارت‌دهندگان و هشداردهندگان بودند تا مردم پس از (آمدن) رسولان بهانه‌ای علیه خدا نداشته باشند. و خدا توانا و حکیم است.	165
لٰكِنِ اللّٰهُ يَشْهَدُ بِمَآ اَنْزَلَ اِلَيْكَ اَنْزَلَه بِعِلْمِه وَالْمَلٰٓئِكَةُ يَشْهَدُوْنَ وَكَفٰى بِاللّٰهِ شَهِيْدًا	اما خدا گواه است بر آنچه (قرآن) بر تو (محمد) نازل کرده است. او آن را با علم خود نازل کرد، و فرشتگان نیز گواهی می‌دهند. و خدا به عنوان شاهد کافی است.	166
اِنَّ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا وَصَدُّوْا عَنْ سَبِيْلِ اللّٰهِ قَدْ ضَلُّوْا ضَلٰلًا بَعِيْدًا	کسانی که کفر ورزیدند و (دیگران را) از راه خدا بازداشتند، به گمراهی دوری افتاده‌اند.	167
اِنَّ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا وَظَلَمُوْا لَمْ يَكُنِ اللّٰهُ لِيَغْفِرَ لَهُمْ وَلَا لِيَهْدِيَهُمْ طَرِيْقًا	کسانی که کفر ورزیدند و ظلم کردند، خدا آن‌ها را نخواهد آمرزید و به راه (راست) هدایتشان نمی‌کند.	168
اِلَّا طَرِيْقَ جَهَنَّمَ خٰلِدِيْنَ فِيْهَآ اَبَدًا وَكَانَ ذٰلِكَ عَلَى اللّٰهِ يَسِيْرًا	مگر راه جهنم، که در آن جاودانه خواهند ماند. و این برای خدا آسان است.	169
يٰٓاَيُّهَا النَّاسُ قَدْ جَآءَكُمُ الرَّسُوْلُ بِالْحَقِّ مِنْ رَّبِّكُمْ فَاٰمِنُوْا خَيْرًا لَّكُمْ وَاِنْ تَكْفُرُوْا فَاِنَّ لِلّٰهِ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَكَانَ اللّٰهُ عَلِيْمًا حَكِيْمًا	ای مردم! رسول (محمد) با حقیقت از سوی پروردگارتان نزد شما آمده است، پس به او ایمان بیاورید که برایتان بهتر است. و اگر کفر ورزید، آنچه در آسمان‌ها و زمین است از آن خداست. و خدا دانا و حکیم است.	170

يٰٓاَهْلَ الْكِتٰبِ لَا تَغْلُوْا فِيْ دِيْنِكُمْ وَلَا تَقُوْلُوْا عَلَى اللّٰهِ اِلَّا الْحَقَّ اِنَّمَا الْمَسِيْحُ عِيْسَى ابْنُ مَرْيَمَ رَسُوْلُ اللّٰهِ وَكَلِمَتُهٗ اَلْقٰىهَآ اِلٰى مَرْيَمَ وَرُوْحٌ مِّنْهُ فَاٰمِنُوْا بِاللّٰهِ وَرُسُلِهٖ وَلَا تَقُوْلُوْا ثَلٰثَةٌ اِنْتَهُوْا خَيْرًا لَّكُمْ اِنَّمَا اللّٰهُ اِلٰهٌ وَّاحِدٌ سُبْحٰنَهٗٓ اَنْ يَّكُوْنَ لَهٗ وَلَدٌ لَهٗ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْاَرْضِ وَكَفٰى بِاللّٰهِ وَكِيْلًا	ای اهل کتاب! در دینتان زیاده‌روی نکنید و جز حق درباره خدا نگویید. مسیح، عیسی پسر مریم، رسول خدا و کلمه اوست که به مریم رساند و روحی از اوست. پس به خدا و رسولانش ایمان بیاورید و نگویید: «(خدا) سه‌گانه است.» از این (سخن) دست بکشید، که برایتان بهتر است. خدا تنها خدای یگانه است، پاک و منزه از داشتن فرزند. آنچه در آسمان‌ها و زمین است از آن اوست. و خدا به عنوان وکیل کافی است.	171
لَنْ يَّسْتَنْكِفَ الْمَسِيْحُ اَنْ يَّكُوْنَ عَبْدًا لِّلّٰهِ وَلَا الْمَلٰٓئِكَةُ الْمُقَرَّبُوْنَ وَمَنْ يَّسْتَنْكِفْ عَنْ عِبَادَتِهٖ وَيَسْتَكْبِرْ فَسَيَحْشُرُهُمْ اِلَيْهِ جَمِيْعًا	مسیح هرگز از بندگی خدا سر باز نزد، و نه فرشتگان مقرب. و هر که از بندگی او سر باز زند و تکبر ورزد، خدا همه آن‌ها را نزد خود گرد خواهد آورد.	172
فَاَمَّا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ فَيُوَفِّيْهِمْ اُجُوْرَهُمْ وَيَزِيْدُهُمْ مِّنْ فَضْلِهٖ وَاَمَّا الَّذِيْنَ اسْتَنْكَفُوْا وَاسْتَكْبَرُوْا فَيُعَذِّبُهُمْ عَذَابًا اَلِيْمًا وَّلَا يَجِدُوْنَ لَهُمْ مِّنْ دُوْنِ اللّٰهِ وَلِيًّا وَّلَا نَصِيْرًا	اما کسانی که ایمان آوردند و کارهای نیک کردند، خدا پاداششان را کامل خواهد داد و از فضل خود بر آن‌ها خواهد افزود. و کسانی که سر باز زدند و تکبر ورزیدند، با عذابی دردناک عذابشان خواهد کرد و جز خدا هیچ سرپرست و یاریگری نخواهند داشت.	173
يٰٓاَيُّهَا النَّاسُ قَدْ جَآءَكُمْ بُرْهَانٌ مِّنْ رَّبِّكُمْ وَاَنْزَلْنَآ اِلَيْكُمْ نُوْرًا مُّبِيْنًا	ای مردم! دلیلی آشکار از پروردگارتان (محمد با معجزاتش) برایتان آمده و نوری روشنگر (قرآن) بر شما نازل کرده‌ایم.	174
فَاَمَّا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا بِاللّٰهِ وَاعْتَصَمُوْا بِهٖ فَسَيُدْخِلُهُمْ فِيْ رَحْمَةٍ مِّنْهُ وَفَضْلٍ وَّيَهْدِيْهِمْ اِلَيْهِ صِرَاطًا مُّسْتَقِيْمًا	و کسانی که به خدا ایمان آوردند و به (دین) او چنگ زدند، خدا آن‌ها را به رحمت و فضل خود (بهشت) وارد خواهد کرد و به راه راست به سوی خود هدایتشان می‌کند.	175
يَسْتَفْتُوْنَكَ قُلِ اللّٰهُ يُفْتِيْكُمْ فِي الْكَلٰلَةِ اِنِ امْرُؤٌا هَلَكَ لَيْسَ لَهٗ وَلَدٌ وَّلَهٗٓ اُخْتٌ فَلَهَا نِصْفُ مَا تَرَكَ وَهُوَ يَرِثُهَآ اِنْ لَّمْ يَكُنْ لَّهَا وَلَدٌ فَاِنْ كَانَتَا اثْنَتَيْنِ فَلَهُمَا الثُّلُثٰنِ مِمَّا تَرَكَ وَاِنْ كَانُوْٓا اِخْوَةً رِّجَالًا وَّنِسَاۤءً فَلِلذَّكَرِ مِثْلُ حَظِّ الْاُنْثَيَيْنِ يُبَيِّنُ اللّٰهُ لَكُمْ اَنْ تَضِلُّوْا وَاللّٰهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيْمٌ	از تو درباره کلاله (ارث بدون فرزند) فتوا می‌خواهند. بگو: «خدا درباره کلاله به شما فتوا می‌دهد: اگر کسی بمیرد و فرزندی نداشته باشد و خواهری داشته باشد، نیمی از میراث به او می‌رسد. و او (برادر) تمام میراث (خواهرش) را می‌برد اگر او فرزندی نداشته باشد. و اگر دو خواهر باشند، دو سوم میراث را می‌گیرند. و اگر برادران و خواهران باشند، سهم برادر دو برابر سهم خواهر است. خدا (این احکام را) برای شما روشن می‌کند تا گمراه نشوید. و خدا به همه چیز داناست.»	176

مدنية	اَلْمَائِدَة	ت‌ع‌داد آی‌ات
مدنی	ال‌م‌ائ‌ده - 5	۱۲۰

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

(ال‌م‌ائ‌ده (م‌ائ‌ده

يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْٓا اَوْفُوْا بِالْعُقُوْدِ اُحِلَّتْ لَكُمْ بَهِيْمَةُ الْاَنْعَامِ اِلَّا مَا يُتْلٰى عَلَيْكُمْ غَيْرَ مُحِلِّى الصَّيْدِ وَاَنْتُمْ حُرُمٌ اِنَّ اللّٰهَ يَحْكُمُ مَا يُرِيْدُ	ای مؤمنان! به پیمان‌ها وفادار باشید. چهارپایان برای شما حلال شده‌اند، جز آنچه به شما خوانده خواهد شد، با این شرط که در حال احرام (حج یا عمره) شکار را حلال ندانید. به راستی خداوند هر چه بخواهد حکم می‌کند.	1
يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تُحِلُّوْا شَعَآئِرَ اللّٰهِ وَلَا الشَّهْرَ الْحَرَامَ وَلَا الْهَدْيَ وَلَا الْقَلَآئِدَ وَلَآ آٰمِّيْنَ الْبَيْتَ الْحَرَامَ يَبْتَغُوْنَ فَضْلًا مِّنْ رَّبِّهِمْ وَرِضْوَانًا وَاِذَا حَلَلْتُمْ فَاصْطَادُوْا وَلَا يَجْرِمَنَّكُمْ شَنَاٰنُ قَوْمٍ اَنْ صَدُّوْكُمْ عَنِ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ اَنْ تَعْتَدُوْا وَتَعَاوَنُوْا عَلَى الْبِرِّ وَالتَّقْوٰى وَلَا تَعَاوَنُوْا عَلَى الْاِثْمِ وَالْعُدْوَانِ وَاتَّقُوا اللّٰهَ اِنَّ اللّٰهَ شَدِيْدُ الْعِقَابِ	ای مؤمنان! شعائر مقدس خداوند و ماه‌های حرام و قربانی‌ها و نشانه‌های قربانی و کسانی که به سوی بیت‌الحرام می‌روند در جستجوی فضل و خشنودی پروردگارشان را هتک حرمت نکنید. اما وقتی از احرام خارج شدید، می‌توانید شکار کنید. و نگذارید کینه‌توزی شما نسبت به قومی که شما را از مسجدالحرام باز داشتند، شما را به تجاوز وادارد. در نیکی و تقوا به یکدیگر یاری رسانید و در گناه و دشمنی یاری نکنید. از خداوند پروا کنید، زیرا خداوند سخت‌کیفر است.	2
حُرِّمَتْ عَلَيْكُمُ الْمَيْتَةُ وَالدَّمُ وَلَحْمُ الْخِنْزِيْرِ وَمَآ اُهِلَّ لِغَيْرِ اللّٰهِ بِهٖ وَالْمُنْخَنِقَةُ وَالْمَوْقُوْذَةُ وَالْمُتَرَدِّيَةُ وَالنَّطِيْحَةُ وَمَآ اَكَلَ السَّبُعُ اِلَّا مَا ذَكَّيْتُمْ وَمَا ذُبِحَ عَلَى النُّصُبِ وَاَنْ تَسْتَقْسِمُوْا بِالْاَزْلَامِ ذٰلِكُمْ فِسْقٌ اَلْيَوْمَ يَئِسَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا مِنْ دِيْنِكُمْ فَلَا تَخْشَوْهُمْ وَاخْشَوْنِ اَلْيَوْمَ اَكْمَلْتُ لَكُمْ دِيْنَكُمْ وَاَتْمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِيْ وَرَضِيْتُ لَكُمُ الْاِسْلَامَ دِيْنًا فَمَنِ اضْطُرَّ فِيْ مَخْمَصَةٍ غَيْرَ مُتَجَانِفٍ لِّاِثْمٍ فَاِنَّ اللّٰهَ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ	بر شما حرام شده است (خوردن) مردار، خون، گوشت خوک، و آنچه به نام غیر خدا ذبح شده، و آنچه خفه شده، یا کوبیده شده، یا از بلندی افتاده، یا شاخ خورده، یا دریده شده توسط درندگان، مگر آنکه بتوانید آن را (قبل از مرگ) ذبح کنید. و (حرام است) آنچه برای بت‌ها ذبح شده و (نیز) تقسیم‌بندی با تیرهای قرعه (ازلام). این‌ها نافرمانی است. امروز کافران از (شکست) دین شما ناامید شده‌اند، پس از آن‌ها نترسید، بلکه از من بترسید. امروز دین شما را برایتان کامل کردم و نعمت خود را بر شما تمام نمودم و اسلام را به‌عنوان دین شما پذیرفتم. اما هر که از گرسنگی ناچار شود، بدون قصد گناه، خداوند آمرزنده و مهربان است.	3

يَسْـَٔلُوْنَكَ مَاذَآ اُحِلَّ لَهُمْ قُلْ اُحِلَّ لَكُمُ الطَّيِّبٰتُ وَمَا عَلَّمْتُمْ مِّنَ الْجَوَارِحِ مُكَلِّبِيْنَ تُعَلِّمُوْنَهُنَّ مِمَّا عَلَّمَكُمُ اللّٰهُ فَكُلُوْا مِمَّآ اَمْسَكْنَ عَلَيْكُمْ وَاذْكُرُوا اسْمَ اللّٰهِ عَلَيْهِ وَاتَّقُوا اللّٰهَ اِنَّ اللّٰهَ سَرِيْعُ الْحِسَابِ	از تو (محمد) می‌پرسند: «چه چیزی برایشان حلال شده است؟» بگو: «غذاهای پاکیزه برای شما حلال است و (شکار) حیوانات شکاری که برای شکار تربیت کرده‌اید، همان‌طور که خداوند به شما آموخته است. پس از آنچه برای شما گرفته‌اند بخورید و نام خداوند را (هنگام رها کردنشان) بر زبان آورید. و از خداوند پروا کنید، زیرا خداوند سریع در حسابرسی است.»	4
اَلْيَوْمَ اُحِلَّ لَكُمُ الطَّيِّبٰتُ وَطَعَامُ الَّذِيْنَ اُوْتُوا الْكِتٰبَ حِلٌّ لَّكُمْ وَطَعَامُكُمْ حِلٌّ لَّهُمْ وَالْمُحْصَنٰتُ مِنَ الْمُؤْمِنٰتِ وَالْمُحْصَنٰتُ مِنَ الَّذِيْنَ اُوْتُوا الْكِتٰبَ مِنْ قَبْلِكُمْ اِذَآ اٰتَيْتُمُوْهُنَّ اُجُوْرَهُنَّ مُحْصِنِيْنَ غَيْرَ مُسٰفِحِيْنَ وَلَا مُتَّخِذِيْٓ اَخْدَانٍ وَمَنْ يَّكْفُرْ بِالْاِيْمَانِ فَقَدْ حَبِطَ عَمَلُه وَهُوَ فِى الْاٰخِرَةِ مِنَ الْخٰسِرِيْنَ	امروز چیزهای پاکیزه برای شما حلال شده است. غذای (ذبح‌شده) اهل کتاب برای شما حلال است و غذای شما برای آن‌ها حلال است. و (ازدواج با) زنان پاکدامن از مؤمنان و زنان پاکدامن از کسانی که پیش از شما کتاب (آسمانی) دریافت کرده‌اند، حلال است، به شرطی که مهریه آن‌ها را بپردازید و قصد ازدواج داشته باشید، نه زنا و نه گرفتن معشوقه. هر که پس از ایمان کفر ورزد، اعمالش باطل می‌شود و در آخرت از زیان‌دیدگان خواهد بود.	5
يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْٓا اِذَا قُمْتُمْ اِلَى الصَّلٰوةِ فَاغْسِلُوْا وُجُوْهَكُمْ وَاَيْدِيَكُمْ اِلَى الْمَرَافِقِ وَامْسَحُوْا بِرُءُوْسِكُمْ وَاَرْجُلَكُمْ اِلَى الْكَعْبَيْنِ وَاِنْ كُنْتُمْ جُنُبًا فَاطَّهَّرُوْا وَاِنْ كُنْتُمْ مَّرْضٰٓى اَوْ عَلٰى سَفَرٍ اَوْ جَاۤءَ اَحَدٌ مِّنْكُمْ مِّنَ الْغَآئِطِ اَوْ لٰمَسْتُمُ النِّسَاۤءَ فَلَمْ تَجِدُوْا مَاۤءً فَتَيَمَّمُوْا صَعِيْدًا طَيِّبًا فَامْسَحُوْا بِوُجُوْهِكُمْ وَاَيْدِيْكُمْ مِّنْهُ مَا يُرِيْدُ اللّٰهُ لِيَجْعَلَ عَلَيْكُمْ مِّنْ حَرَجٍ وَّلٰكِنْ يُّرِيْدُ لِيُطَهِّرَكُمْ وَلِيُتِمَّ نِعْمَتَه عَلَيْكُمْ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُوْنَ	ای مؤمنان! وقتی می‌خواهید نماز بخوانید، صورت و دست‌هایتان را تا آرنج بشویید و سرتان را مسح کنید و پاهایتان را تا مچ‌ها بشویید (وضو بگیرید). اگر جنب بودید، غسل کنید. و اگر بیمار یا در سفر بودید یا از محل دفع (نجاست) آمدید یا با زنان تماس داشتید و آب نیافتید، با خاک پاک تیمم کنید؛ صورت و دست‌هایتان را با آن مسح کنید. خداوند نمی‌خواهد شما را به سختی اندازد، بلکه می‌خواهد شما را پاک کند و نعمتش را بر شما کامل نماید تا شکرگزار باشید.	6
وَاذْكُرُوْا نِعْمَةَ اللّٰهِ عَلَيْكُمْ وَمِيْثَاقَهُ الَّذِيْ وَاثَقَكُمْ بِه اِذْ قُلْتُمْ سَمِعْنَا وَاَطَعْنَا وَاتَّقُوا اللّٰهَ اِنَّ اللّٰهَ عَلِيْمٌ بِذَاتِ الصُّدُوْرِ	و نعمت خداوند را بر خود و پیمانی که با شما بسته است به یاد آورید، وقتی گفتید: «شنیدیم و اطاعت کردیم.» و از خداوند پروا کنید، زیرا خداوند از آنچه در دل‌هاست آگاه است.	7
يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا كُوْنُوْا قَوّٰمِيْنَ لِلّٰهِ شُهَدَاۤءَ بِالْقِسْطِ وَلَا يَجْرِمَنَّكُمْ شَنَاٰنُ قَوْمٍ عَلٰٓى اَلَّا تَعْدِلُوْا اِعْدِلُوْا هُوَ اَقْرَبُ لِلتَّقْوٰى وَاتَّقُوا اللّٰهَ اِنَّ اللّٰهَ خَبِيْرٌ بِمَا تَعْمَلُوْنَ	ای مؤمنان! به خاطر خداوند، گواهان عادل باشید و نگذارید کینه‌توزی نسبت به قومی شما را به بی‌عدالتی وادارد. عادل باشید، زیرا این به تقوا نزدیک‌تر است. و از خداوند پروا کنید، زیرا خداوند از آنچه انجام می‌دهید آگاه است.	8

وَعَدَ اللّٰهُ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ لَهُمْ مَّغْفِرَةٌ وَّاَجْرٌ عَظِيْمٌ	خداوند به کسانی که ایمان آورده و کارهای شایسته انجام داده‌اند، وعده آمرزش و پاداشی بزرگ داده است.	9
وَالَّذِيْنَ كَفَرُوْا وَكَذَّبُوْا بِاٰيٰتِنَآ اُولٰٓئِكَ اَصْحٰبُ الْجَحِيْمِ	و کسانی که کفر ورزیدند و آیات ما را تکذیب کردند، اهل آتش‌اند.	10
يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوا اذْكُرُوْا نِعْمَتَ اللّٰهِ عَلَيْكُمْ اِذْ هَمَّ قَوْمٌ اَنْ يَّبْسُطُوْٓا اِلَيْكُمْ اَيْدِيَهُمْ فَكَفَّ اَيْدِيَهُمْ عَنْكُمْ وَاتَّقُوا اللّٰهَ وَعَلَى اللّٰهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُوْنَ	ای مؤمنان! نعمت خداوند را بر خود به یاد آورید، وقتی قومی قصد داشتند دست بر شما بلند کنند، اما خداوند دست‌هایشان را از شما باز داشت. و از خداوند پروا کنید و مؤمنان تنها باید به خداوند توکل کنند.	11
وَلَقَدْ اَخَذَ اللّٰهُ مِيْثَاقَ بَنِيْٓ اِسْرَاۤءِيْلَ وَبَعَثْنَا مِنْهُمُ اثْنَيْ عَشَرَ نَقِيْبًا وَقَالَ اللّٰهُ اِنِّيْ مَعَكُمْ ۗ لَىِٕنْ اَقَمْتُمُ الصَّلٰوةَ وَاٰتَيْتُمُ الزَّكٰوةَ وَاٰمَنْتُمْ بِرُسُلِيْ وَعَزَّرْتُمُوْهُمْ وَاَقْرَضْتُمُ اللّٰهَ قَرْضًا حَسَنًا لَّاُكَفِّرَنَّ عَنْكُمْ سَيِّاٰتِكُمْ وَلَاُدْخِلَنَّكُمْ جَنّٰتٍ تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهٰرُ ۚ فَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذٰلِكَ مِنْكُمْ فَقَدْ ضَلَّ سَوَاۤءَ السَّبِيْلِ	و به راستی خداوند از بنی‌اسرائیل پیمان گرفت و از میان آن‌ها دوازده سرپرست برانگیختیم. و خداوند فرمود: «من با شما هستم. اگر نماز را برپا دارید، زکات بدهید، به پیامبران من ایمان آورید و آن‌ها را یاری کنید و به خداوند قرض نیکو دهید، گناهانتان را می‌بخشم و شما را به باغ‌هایی که زیر آن‌ها جوی‌ها جاری است وارد می‌کنم. اما هر که از شما پس از این کفر ورزد، از راه راست گمراه شده است.»	12
فَبِمَا نَقْضِهِمْ مِّيْثَاقَهُمْ لَعَنّٰهُمْ وَجَعَلْنَا قُلُوْبَهُمْ قٰسِيَةً ۚ يُحَرِّفُوْنَ الْكَلِمَ عَنْ مَّوَاضِعِهٖ ۙ وَنَسُوْا حَظًّا مِّمَّا ذُكِّرُوْا بِهٖ ۚ وَلَا تَزَالُ تَطَّلِعُ عَلٰى خَاۤئِنَةٍ مِّنْهُمْ اِلَّا قَلِيْلًا مِّنْهُمْ ۗ فَاعْفُ عَنْهُمْ وَاصْفَحْ ۗ اِنَّ اللّٰهَ يُحِبُّ الْمُحْسِنِيْنَ	اما چون پیمانشان را شکستند، آن‌ها را لعنت کردیم و دل‌هایشان را سخت نمودیم. آن‌ها کلمات (خداوند) را از جای خود تغییر دادند و بخشی از آنچه به آن‌ها یادآوری شده بود را فراموش کردند. تو (محمد) پیوسته خیانت آن‌ها را می‌بینی، جز گروه اندکی از آن‌ها (که خیانت نکردند). پس از آن‌ها درگذر و چشم‌پوشی کن. به راستی خداوند نیکوکاران را دوست دارد.	13
وَمِنَ الَّذِيْنَ قَالُوْٓا اِنَّا نَصٰرٰٓى اَخَذْنَا مِيْثَاقَهُمْ فَنَسُوْا حَظًّا مِّمَّا ذُكِّرُوْا بِهٖ ۠ فَاَغْرَيْنَا بَيْنَهُمُ الْعَدَاوَةَ وَالْبَغْضَاۤءَ اِلٰى يَوْمِ الْقِيٰمَةِ ۭ وَسَوْفَ يُنَبِّئُهُمُ اللّٰهُ بِمَا كَانُوْا يَصْنَعُوْنَ	و از کسانی که گفتند: «ما نصرانی هستیم»، پیمان گرفتیم، اما آن‌ها بخشی از آنچه به آن‌ها یادآوری شده بود را فراموش کردند. پس تا روز قیامت میان آن‌ها دشمنی و کینه افکندیم. و به زودی خداوند به آن‌ها خبر می‌دهد که چه کرده‌اند.	14
يٰٓاَهْلَ الْكِتٰبِ قَدْ جَاۤءَكُمْ رَسُوْلُنَا يُبَيِّنُ لَكُمْ كَثِيْرًا مِّمَّا كُنْتُمْ تُخْفُوْنَ مِنَ الْكِتٰبِ وَيَعْفُوْا عَنْ كَثِيْرٍ ۗ قَدْ جَاۤءَكُمْ مِّنَ اللّٰهِ نُوْرٌ وَّكِتٰبٌ مُّبِيْنٌ	ای اهل کتاب! رسول ما به سوی شما آمده است تا بسیاری از (حقایق) کتابی را که پنهان کرده‌اید برایتان روشن کند و از بسیاری (خطاها) درگذرد. نوری از سوی خداوند و کتابی روشنگر به سوی شما آمده است.	15

يَّهْدِيْ بِهِ اللّٰهُ مَنِ اتَّبَعَ رِضْوَانَه سُبُلَ السَّلٰمِ وَيُخْرِجُهُمْ مِّنَ الظُّلُمٰتِ اِلَى النُّوْرِ بِاِذْنِه وَيَهْدِيْهِمْ اِلٰى صِرَاطٍ مُّسْتَقِيْمٍ	خداوند با آن (کتاب) کسانی را که در پی خشنودی او هستند به راه‌های سلامت هدایت می‌کند و با اذن خود آن‌ها را از تاریکی‌ها به سوی نور می‌برد و به راه راست هدایت می‌نماید.	16
لَقَدْ كَفَرَ الَّذِيْنَ قَالُوْٓا اِنَّ اللّٰهَ هُوَ الْمَسِيْحُ ابْنُ مَرْيَمَ قُلْ فَمَنْ يَّمْلِكُ مِنَ اللّٰهِ شَيْـًٔا اِنْ اَرَادَ اَنْ يُّهْلِكَ الْمَسِيْحَ ابْنَ مَرْيَمَ وَاُمَّه وَمَنْ فِى الْاَرْضِ جَمِيْعًا وَلِلّٰهِ مُلْكُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا يَخْلُقُ مَا يَشَاۤءُ وَاللّٰهُ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ	به راستی کسانی که گفتند: «خداوند همان مسیح پسر مریم است»، کفر ورزیدند. بگو (محمد): «اگر خداوند بخواهد مسیح پسر مریم، مادرش و همه کسانی که در زمین‌اند را نابود کند، کیست که بتواند مانع او شود؟» پادشاهی آسمان‌ها و زمین و آنچه میان آن‌هاست از آن خداوند است. او هر چه بخواهد می‌آفریند و خداوند بر هر چیزی تواناست.	17
وَقَالَتِ الْيَهُوْدُ وَالنَّصٰرٰى نَحْنُ اَبْنٰٓؤُا اللّٰهِ وَاَحِبَّاۤؤُه قُلْ فَلِمَ يُعَذِّبُكُمْ بِذُنُوْبِكُمْ بَلْ اَنْتُمْ بَشَرٌ مِّمَّنْ خَلَقَ يَغْفِرُ لِمَنْ يَّشَاۤءُ وَيُعَذِّبُ مَنْ يَّشَاۤءُ وَلِلّٰهِ مُلْكُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا وَاِلَيْهِ الْمَصِيْرُ	یهودیان و نصرانیان گفتند: «ما فرزندان خدا و دوستان او هستیم.» بگو: «پس چرا شما را به خاطر گناهانتان عذاب می‌کند؟ خیر، شما انسان‌هایی هستید که او آفریده است. هر که را بخواهد می‌آمرزد و هر که را بخواهد عذاب می‌کند. پادشاهی آسمان‌ها و زمین و آنچه میان آن‌هاست از آن خداوند است و بازگشت همه به سوی اوست.»	18
يٰٓاَهْلَ الْكِتٰبِ قَدْ جَاۤءَكُمْ رَسُوْلُنَا يُبَيِّنُ لَكُمْ عَلٰى فَتْرَةٍ مِّنَ الرُّسُلِ اَنْ تَقُوْلُوْا مَا جَاۤءَنَا مِنْ بَشِيْرٍ وَّلَا نَذِيْرٍ فَقَدْ جَاۤءَكُمْ بَشِيْرٌ وَّنَذِيْرٌ وَاللّٰهُ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ	ای اهل کتاب! رسول ما به سوی شما آمده است تا (حقایق) را برایتان روشن کند، در زمانی که (ارسال) پیامبران متوقف شده بود، تا نگویید: «نه بشارت‌دهنده‌ای به سوی ما آمد و نه هشداردهنده‌ای.» اکنون بشارت‌دهنده و هشداردهنده به سوی شما آمده است. و خداوند بر هر چیزی تواناست.	19
وَاِذْ قَالَ مُوْسٰى لِقَوْمِه يٰقَوْمِ اذْكُرُوْا نِعْمَةَ اللّٰهِ عَلَيْكُمْ اِذْ جَعَلَ فِيْكُمْ اَنْۢبِيَاۤءَ وَجَعَلَكُمْ مُّلُوْكًا وَّاٰتٰىكُمْ مَّا لَمْ يُؤْتِ اَحَدًا مِّنَ الْعٰلَمِيْنَ	و (به یاد آور) وقتی موسی به قومش گفت: «ای قوم من! نعمت خداوند را بر خود به یاد آورید، وقتی پیامبرانی از میان شما برانگیخت و شما را آزاد کرد و آنچه به هیچ امتی پیش از شما نداده بود به شما عطا کرد.»	20
يٰقَوْمِ ادْخُلُوا الْاَرْضَ الْمُقَدَّسَةَ الَّتِيْ كَتَبَ اللّٰهُ لَكُمْ وَلَا تَرْتَدُّوْا عَلٰٓى اَدْبَارِكُمْ فَتَنْقَلِبُوْا خٰسِرِيْنَ	ای قوم من! به سرزمین مقدسی (فلسطین) که خداوند برایتان مقدر کرده وارد شوید و به عقب بازنگردید (از ترس دشمن)، وگرنه زیان‌دیده خواهید شد.	21
قَالُوْا يٰمُوْسٰٓى اِنَّ فِيْهَا قَوْمًا جَبَّارِيْنَ وَاِنَّا لَنْ نَّدْخُلَهَا حَتّٰى يَخْرُجُوْا مِنْهَا فَاِنْ يَّخْرُجُوْا مِنْهَا فَاِنَّا دٰخِلُوْنَ	گفتند: «ای موسی! در آنجا قومی بسیار قوی و ستمگرند. ما وارد آن نمی‌شویم تا آن‌ها خارج شوند. اگر خارج شوند، ما وارد خواهیم شد.»	22

قَالَ رَجُلَانِ مِنَ الَّذِيْنَ يَخَافُوْنَ اَنْعَمَ اللّٰهُ عَلَيْهِمَا ادْخُلُوْا عَلَيْهِمُ الْبَابَ فَاِذَا دَخَلْتُمُوْهُ فَاِنَّكُمْ غٰلِبُوْنَ وَعَلَى اللّٰهِ فَتَوَكَّلُوْٓا اِنْ كُنْتُمْ مُّؤْمِنِيْنَ	دو مرد از میان آن‌ها که تقوا داشتند و خداوند به آن‌ها نعمت داده بود، گفتند: «از دروازه (شهر) بر آن‌ها وارد شوید. اگر وارد شوید، پیروز خواهید شد. و اگر مؤمنید، تنها به خداوند توکل کنید.»	23
قَالُوْا يٰمُوْسٰٓى اِنَّا لَنْ نَّدْخُلَهَآ اَبَدًا مَّا دَامُوْا فِيْهَا فَاذْهَبْ اَنْتَ وَرَبُّكَ فَقَاتِلَآ اِنَّا هٰهُنَا قٰعِدُوْنَ	گفتند: «ای موسی! تا وقتی آن‌ها در آنجا هستند، ما هرگز وارد نمی‌شویم. تو و پروردگارت بروید و بجنگید. ما همین‌جا می‌مانیم.»	24
قَالَ رَبِّ اِنِّيْ لَآ اَمْلِكُ اِلَّا نَفْسِيْ وَاَخِيْ فَافْرُقْ بَيْنَنَا وَبَيْنَ الْقَوْمِ الْفٰسِقِيْنَ	(موسی) گفت: «پروردگارا! من تنها بر خودم و برادرم تسلط دارم. پس میان ما و این قوم نافرمان جدایی انداز.»	25
قَالَ فَاِنَّهَا مُحَرَّمَةٌ عَلَيْهِمْ اَرْبَعِيْنَ سَنَةً يَتِيْهُوْنَ فِى الْاَرْضِ فَلَا تَاْسَ عَلَى الْقَوْمِ الْفٰسِقِيْنَ	(خداوند) فرمود: «پس این (سرزمین) برای آن‌ها چهل سال ممنوع است. آن‌ها در زمین سرگردان خواهند بود. پس برای این قوم نافرمان اندوهگین مباش.»	26
وَاتْلُ عَلَيْهِمْ نَبَاَ ابْنَيْ اٰدَمَ بِالْحَقِّ اِذْ قَرَّبَا قُرْبَانًا فَتُقُبِّلَ مِنْ اَحَدِهِمَا وَلَمْ يُتَقَبَّلْ مِنَ الْاٰخَرِ قَالَ لَاَقْتُلَنَّكَ قَالَ اِنَّمَا يَتَقَبَّلُ اللّٰهُ مِنَ الْمُتَّقِيْنَ	و برایشان (محمد) داستان حقیقی دو پسر آدم را بازگو کن، وقتی هر دو قربانی تقدیم کردند، از یکی (هابیل) پذیرفته شد و از دیگری (قابیل) پذیرفته نشد. (قابیل) گفت: «حتماً تو را می‌کشم!» (هابیل) گفت: «خداوند تنها از پرهیزگاران می‌پذیرد.»	27
لَئِنْ بَسَطْتَّ اِلَيَّ يَدَكَ لِتَقْتُلَنِيْ مَآ اَنَا بِبَاسِطٍ يَّدِيَ اِلَيْكَ لِاَقْتُلَكَ اِنِّيْٓ اَخَافُ اللّٰهَ رَبَّ الْعٰلَمِيْنَ	«اگر دستت را برای کشتن من دراز کنی، من دستم را برای کشتن تو دراز نمی‌کنم. من از خداوند، پروردگار جهانیان، می‌ترسم.»	28
اِنِّيْٓ اُرِيْدُ اَنْ تَبُوْٓاَ بِاِثْمِيْ وَاِثْمِكَ فَتَكُوْنَ مِنْ اَصْحٰبِ النَّارِ وَذٰلِكَ جَزٰٓؤُا الظّٰلِمِيْنَ	«من می‌خواهم تو با گناه (کشتن) من و گناه خودت بازگردی، پس از اهل آتش شوی. و این کیفر ستمگران است.»	29
فَطَوَّعَتْ لَهٗ نَفْسُهٗ قَتْلَ اَخِيْهِ فَقَتَلَهٗ فَاَصْبَحَ مِنَ الْخٰسِرِيْنَ	پس نفس (قابیل) او را به کشتن برادرش واداشت، سپس او را کشت و از زیان‌دیدگان شد.	30
فَبَعَثَ اللّٰهُ غُرَابًا يَّبْحَثُ فِى الْاَرْضِ لِيُرِيَهٗ كَيْفَ يُوَارِيْ سَوْءَةَ اَخِيْهِ قَالَ يٰوَيْلَتٰٓى اَعَجَزْتُ اَنْ اَكُوْنَ مِثْلَ هٰذَا الْغُرَابِ فَاُوَارِيَ سَوْءَةَ اَخِيْ فَاَصْبَحَ مِنَ النّٰدِمِيْنَ	سپس خداوند کلاغی فرستاد که زمین را می‌کند تا به او (قابیل) نشان دهد چگونه جسد برادرش را دفن کند. (قابیل) گفت: «وای بر من! چرا نتوانستم مانند این کلاغ باشم تا جسد برادرم را دفن کنم؟» پس از پشیمانان شد.	31

مِنْ اَجْلِ ذٰلِكَ كَتَبْنَا عَلٰى بَنِيْٓ اِسْرَاۤءِيْلَ اَنَّه مَنْ قَتَلَ نَفْسًا بِغَيْرِ نَفْسٍ اَوْ فَسَادٍ فِى الْاَرْضِ فَكَاَنَّمَا قَتَلَ النَّاسَ جَمِيْعًا وَمَنْ اَحْيَاهَا فَكَاَنَّمَآ اَحْيَا النَّاسَ جَمِيْعًا وَلَقَدْ جَاۤءَتْهُمْ رُسُلُنَا بِالْبَيِّنٰتِ ثُمَّ اِنَّ كَثِيْرًا مِّنْهُمْ بَعْدَ ذٰلِكَ فِى الْاَرْضِ لَمُسْرِفُوْنَ	به همین سبب برای بنی‌اسرائیل مقرر کردیم که هر که انسانی را بکشد، جز به جرم قتل یا فساد در زمین، گویی همه انسان‌ها را کشته است. و هر که انسانی را زنده نگه دارد، گویی همه انسان‌ها را زنده نگه داشته است. به راستی پیامبران ما با دلایل روشن به سویشان آمدند، اما بسیاری از آن‌ها پس از آن در زمین زیاده‌روی کردند.	32
اِنَّمَا جَزٰٓؤُا الَّذِيْنَ يُحَارِبُوْنَ اللّٰهَ وَرَسُوْلَه وَيَسْعَوْنَ فِى الْاَرْضِ فَسَادًا اَنْ يُّقَتَّلُوْٓا اَوْ يُصَلَّبُوْٓا اَوْ تُقَطَّعَ اَيْدِيْهِمْ وَاَرْجُلُهُمْ مِّنْ خِلَافٍ اَوْ يُنْفَوْا مِنَ الْاَرْضِ ذٰلِكَ لَهُمْ خِزْيٌ فِى الدُّنْيَا وَلَهُمْ فِى الْاٰخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيْمٌ	کیفر کسانی که با خداوند و پیامبرش می‌جنگند و در زمین فساد می‌کنند، این است که کشته شوند یا به صلیب کشیده شوند یا دست و پایشان به‌صورت متقاطع قطع شود یا از محل سکونتشان تبعید شوند. این برایشان در دنیا رسوایی است و در آخرت عذابی بزرگ دارند.	33
اِلَّا الَّذِيْنَ تَابُوْا مِنْ قَبْلِ اَنْ تَقْدِرُوْا عَلَيْهِمْ فَاعْلَمُوْٓا اَنَّ اللّٰهَ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ	مگر کسانی که پیش از آنکه بر آن‌ها چیره شوید توبه کنند؛ بدانید که خداوند آمرزنده و مهربان است.	34
يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوا اتَّقُوا اللّٰهَ وَابْتَغُوْٓا اِلَيْهِ الْوَسِيْلَةَ وَجَاهِدُوْا فِيْ سَبِيْلِه لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُوْنَ	ای مؤمنان! از خداوند پروا کنید و وسیله‌ای برای تقرب به او بجویید و در راه او جهاد کنید تا رستگار شوید.	35
اِنَّ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا لَوْ اَنَّ لَهُمْ مَّا فِى الْاَرْضِ جَمِيْعًا وَّمِثْلَه مَعَه لِيَفْتَدُوْا بِه مِنْ عَذَابِ يَوْمِ الْقِيٰمَةِ مَا تُقُبِّلَ مِنْهُمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ اَلِيْمٌ	به راستی کسانی که کفر ورزیدند، اگر همه آنچه در زمین است و مانند آن را داشته باشند تا خود را از عذاب روز قیامت بازخرید کنند، از آن‌ها پذیرفته نمی‌شود. و برایشان عذابی دردناک است.	36
يُرِيْدُوْنَ اَنْ يَّخْرُجُوْا مِنَ النَّارِ وَمَا هُمْ بِخٰرِجِيْنَ مِنْهَا وَلَهُمْ عَذَابٌ مُّقِيْمٌ	آن‌ها می‌خواهند از آتش خارج شوند، اما نمی‌توانند. و برایشان عذابی ماندگار است.	37
وَالسَّارِقُ وَالسَّارِقَةُ فَاقْطَعُوْٓا اَيْدِيَهُمَا جَزَاۤءً بِمَا كَسَبَا نَكَالًا مِّنَ اللّٰهِ وَاللّٰهُ عَزِيْزٌ حَكِيْمٌ	و مرد یا زنی که دزدی کند، دستشان را به کیفر آنچه کرده‌اند قطع کنید، به‌عنوان مجازاتی از سوی خداوند. و خداوند توانا و حکیم است.	38
فَمَنْ تَابَ مِنْ بَعْدِ ظُلْمِه وَاَصْلَحَ فَاِنَّ اللّٰهَ يَتُوْبُ عَلَيْهِ اِنَّ اللّٰهَ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ	اما هر که پس از ستمش توبه کند و اصلاح نماید، خداوند توبه‌اش را می‌پذیرد. به راستی خداوند آمرزنده و مهربان است.	39
اَلَمْ تَعْلَمْ اَنَّ اللّٰهَ لَه مُلْكُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ يُعَذِّبُ مَنْ يَّشَاۤءُ وَيَغْفِرُ لِمَنْ يَّشَاۤءُ وَاللّٰهُ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ	آیا نمی‌دانی که پادشاهی آسمان‌ها و زمین از آن خداوند است؟ هر که را بخواهد عذاب می‌کند و هر که را بخواهد می‌آمرزد. و خداوند بر هر چیزی تواناست.	40

يٰٓاَيُّهَا الرَّسُوْلُ لَا يَحْزُنْكَ الَّذِيْنَ يُسَارِعُوْنَ فِى الْكُفْرِ مِنَ الَّذِيْنَ قَالُوْٓا اٰمَنَّا بِاَفْوَاهِهِمْ وَلَمْ تُؤْمِنْ قُلُوْبُهُمْ ۛ وَمِنَ الَّذِيْنَ هَادُوْا ۛ سَمّٰعُوْنَ لِلْكَذِبِ سَمّٰعُوْنَ لِقَوْمٍ اٰخَرِيْنَ ۙ لَمْ يَاْتُوْكَ ۗ يُحَرِّفُوْنَ الْكَلِمَ مِنْۢ بَعْدِ مَوَاضِعِهٖ ۚ يَقُوْلُوْنَ اِنْ اُوْتِيْتُمْ هٰذَا فَخُذُوْهُ وَاِنْ لَّمْ تُؤْتَوْهُ فَاحْذَرُوْا ۗ وَمَنْ يُّرِدِ اللّٰهُ فِتْنَتَهٗ فَلَنْ تَمْلِكَ لَهٗ مِنَ اللّٰهِ شَيْـًٔا ۗ اُولٰٓئِكَ الَّذِيْنَ لَمْ يُرِدِ اللّٰهُ اَنْ يُّطَهِّرَ قُلُوْبَهُمْ ۗ لَهُمْ فِى الدُّنْيَا خِزْيٌ ۖ وَّلَهُمْ فِى الْاٰخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيْمٌ	ای رسول (محمد)! از کسانی که در کفر شتاب می‌کنند اندوهگین مباش: کسانی (منافق) که با دهانشان می‌گویند: «ایمان آوردیم»، اما دل‌هایشان ایمان نیاورده است، و یهودیانی که بسیار به شنیدن دروغ و سخنان دیگران که نزد تو نیامده‌اند گوش می‌دهند. آن‌ها کلمات (تورات) را از جای خود تغییر می‌دهند و می‌گویند: «اگر این (تغییرشده) به شما داده شد، بپذیرید و اگر غیر این داده شد، محتاط باشید.» هر که خداوند بخواهد گمراهش کند، تو نمی‌توانی چیزی از خداوند برایش (نجات) بیاوری. آن‌ها کسانی‌اند که خداوند نخواسته دل‌هایشان را پاک کند. در دنیا برایشان خواری و در آخرت عذابی بزرگ است.	41
سَمّٰعُوْنَ لِلْكَذِبِ اَكّٰلُوْنَ لِلسُّحْتِ ۗ فَاِنْ جَاۤءُوْكَ فَاحْكُمْ بَيْنَهُمْ اَوْ اَعْرِضْ عَنْهُمْ ۚ وَاِنْ تُعْرِضْ عَنْهُمْ فَلَنْ يَّضُرُّوْكَ شَيْـًٔا ۗ وَاِنْ حَكَمْتَ فَاحْكُمْ بَيْنَهُمْ بِالْقِسْطِ ۗ اِنَّ اللّٰهَ يُحِبُّ الْمُقْسِطِيْنَ	آن‌ها بسیار به شنیدن دروغ و خوردن (مال) حرام علاقه دارند. اگر (یهودیان) نزد تو آمدند (برای داوری)، میانشان حکم کن یا از آن‌ها روی بگردان. اگر از آن‌ها روی بگردانی، هیچ زیانی به تو نمی‌رسانند. اما اگر داوری کردی، با عدالت حکم کن. به راستی خداوند عادلان را دوست دارد.	42
وَكَيْفَ يُحَكِّمُوْنَكَ وَعِنْدَهُمُ التَّوْرٰىةُ فِيْهَا حُكْمُ اللّٰهِ ثُمَّ يَتَوَلَّوْنَ مِنْۢ بَعْدِ ذٰلِكَ ۗ وَمَآ اُولٰٓئِكَ بِالْمُؤْمِنِيْنَ	و چگونه تو را داور قرار می‌دهند، در حالی که تورات نزدشان است که در آن حکم خداوند است، سپس پس از آن (از حکمت) روی می‌گردانند؟ آن‌ها مؤمن نیستند.	43
اِنَّآ اَنْزَلْنَا التَّوْرٰىةَ فِيْهَا هُدًى وَّنُوْرٌ ۚ يَحْكُمُ بِهَا النَّبِيُّوْنَ الَّذِيْنَ اَسْلَمُوْا لِلَّذِيْنَ هَادُوْا وَالرَّبّٰنِيُّوْنَ وَالْاَحْبَارُ بِمَا اسْتُحْفِظُوْا مِنْ كِتٰبِ اللّٰهِ وَكَانُوْا عَلَيْهِ شُهَدَاۤءَ ۚ فَلَا تَخْشَوُا النَّاسَ وَاخْشَوْنِ وَلَا تَشْتَرُوْا بِاٰيٰتِىْ ثَمَنًا قَلِيْلًا ۗ وَمَنْ لَّمْ يَحْكُمْ بِمَآ اَنْزَلَ اللّٰهُ فَاُولٰٓئِكَ هُمُ الْكٰفِرُوْنَ	به راستی ما تورات را نازل کردیم که در آن هدایت و نور است. پیامبرانی که تسلیم (خداوند) بودند، با آن برای یهودیان داوری می‌کردند، همچنین علما و روحانیون، زیرا به آن‌ها سپرده شده بود که کتاب‌های خداوند را حفظ کنند و بر آن گواه بودند. پس از انسان‌ها نترسید، بلکه از من بترسید و آیاتم را به بهای ناچیز نفروشید. هر که به آنچه خداوند نازل کرده حکم نکند، آن‌ها کافراند.	44
وَكَتَبْنَا عَلَيْهِمْ فِيْهَآ اَنَّ النَّفْسَ بِالنَّفْسِ ۙ وَالْعَيْنَ بِالْعَيْنِ وَالْاَنْفَ بِالْاَنْفِ وَالْاُذُنَ بِالْاُذُنِ وَالسِّنَّ بِالسِّنِّ ۙ وَالْجُرُوْحَ قِصَاصٌ ۗ فَمَنْ تَصَدَّقَ بِهٖ فَهُوَ كَفَّارَةٌ لَّهٗ ۗ وَمَنْ لَّمْ يَحْكُمْ بِمَآ اَنْزَلَ اللّٰهُ فَاُولٰٓئِكَ هُمُ الظّٰلِمُوْنَ	و در آن (تورات) برایشان مقرر کردیم که جان در برابر جان، چشم در برابر چشم، بینی در برابر بینی، گوش در برابر گوش، دندان در برابر دندان، و برای زخم‌ها قصاص است. اما هر که (حق قصاص) را ببخشد، آن کفاره‌ای برای اوست. و هر که به آنچه خداوند نازل کرده حکم نکند، آن‌ها ستمگرانند.	45

وَقَفَّيْنَا عَلٰٓى اٰثَارِهِمْ بِعِيْسَى ابْنِ مَرْيَمَ مُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ مِنَ التَّوْرٰىةِ وَاٰتَيْنٰهُ الْاِنْجِيْلَ فِيْهِ هُدًى وَّنُوْرٌ وَّمُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ مِنَ التَّوْرٰىةِ وَهُدًى وَّمَوْعِظَةً لِّلْمُتَّقِيْنَ	و در پی آن‌ها عیسی پسر مریم را فرستادیم که تورات پیش از خود را تصدیق می‌کرد. و به او انجیل را دادیم که در آن هدایت و نور است و تورات پیش از آن را تصدیق می‌کند و برای پرهیزگاران هدایت و پند است.	46
وَلْيَحْكُمْ اَهْلُ الْاِنْجِيْلِ بِمَآ اَنْزَلَ اللّٰهُ فِيْهِ وَمَنْ لَّمْ يَحْكُمْ بِمَآ اَنْزَلَ اللّٰهُ فَاُولٰٓئِكَ هُمُ الْفٰسِقُوْنَ	و اهل انجیل باید به آنچه خداوند در آن نازل کرده حکم کنند. و هر که به آنچه خداوند نازل کرده حکم نکند، آن‌ها نافرمانانند.	47
وَاَنْزَلْنَآ اِلَيْكَ الْكِتٰبَ بِالْحَقِّ مُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ مِنَ الْكِتٰبِ وَمُهَيْمِنًا عَلَيْهِ فَاحْكُمْ بَيْنَهُمْ بِمَآ اَنْزَلَ اللّٰهُ وَلَا تَتَّبِعْ اَهْوَآءَهُمْ عَمَّا جَآءَكَ مِنَ الْحَقِّ لِكُلٍّ جَعَلْنَا مِنْكُمْ شِرْعَةً وَّمِنْهَاجًا وَلَوْ شَآءَ اللّٰهُ لَجَعَلَكُمْ اُمَّةً وَّاحِدَةً وَّلٰكِنْ لِّيَبْلُوَكُمْ فِيْ مَآ اٰتٰىكُمْ فَاسْتَبِقُوا الْخَيْرٰتِ اِلَى اللّٰهِ مَرْجِعُكُمْ جَمِيْعًا فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ فِيْهِ تَخْتَلِفُوْنَ	و ما به تو (محمد) کتاب (قرآن) را با حقیقت نازل کردیم، تصدیق‌کننده کتاب‌های پیش از آن و نگهبان آن‌ها. پس میانشان به آنچه خداوند نازل کرده حکم کن و از خواسته‌هایشان که تو را از حقیقت بازمی‌دارد پیروی نکن. برای هر یک از شما شریعت و راه روشنی قرار دادیم. اگر خداوند می‌خواست، شما را یک امت می‌کرد، اما می‌خواست شما را در آنچه به شما داده بیازماید. پس در نیکی‌ها شتاب کنید. بازگشت همه شما به سوی خداوند است، سپس او به شما خبر می‌دهد که در چه چیز اختلاف داشتید.	48
وَاَنِ احْكُمْ بَيْنَهُمْ بِمَآ اَنْزَلَ اللّٰهُ وَلَا تَتَّبِعْ اَهْوَآءَهُمْ وَاحْذَرْهُمْ اَنْ يَّفْتِنُوْكَ عَنْ بَعْضِ مَآ اَنْزَلَ اللّٰهُ اِلَيْكَ فَاِنْ تَوَلَّوْا فَاعْلَمْ اَنَّمَا يُرِيْدُ اللّٰهُ اَنْ يُّصِيْبَهُمْ بِبَعْضِ ذُنُوْبِهِمْ وَاِنَّ كَثِيْرًا مِّنَ النَّاسِ لَفٰسِقُوْنَ	و میان آن‌ها به آنچه خداوند نازل کرده حکم کن و از خواسته‌هایشان پیروی نکن. و از آن‌ها برحذر باش که مبادا تو را از بخشی از آنچه خداوند به تو نازل کرده فریب دهند. اگر روی گرداندند، بدان که خداوند می‌خواهد به خاطر برخی گناهانشان به آن‌ها مصیبت وارد کند. و به راستی بسیاری از مردم نافرمانند.	49
اَفَحُكْمَ الْجَاهِلِيَّةِ يَبْغُوْنَ وَمَنْ اَحْسَنُ مِنَ اللّٰهِ حُكْمًا لِّقَوْمٍ يُّوْقِنُوْنَ	آیا حکم جاهلیت را می‌خواهند؟ و برای کسانی که یقین دارند، چه کسی بهتر از خداوند حکم می‌کند؟	50
يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تَتَّخِذُوا الْيَهُوْدَ وَالنَّصٰرٰٓى اَوْلِيَآءَ بَعْضُهُمْ اَوْلِيَآءُ بَعْضٍ وَمَنْ يَّتَوَلَّهُمْ مِّنْكُمْ فَاِنَّهٗ مِنْهُمْ اِنَّ اللّٰهَ لَا يَهْدِى الْقَوْمَ الظّٰلِمِيْنَ	ای مؤمنان! یهودیان و نصرانیان را دوست و سرپرست خود نگیرید؛ آن‌ها یکدیگر را دوست و سرپرست می‌گیرند. هر که از شما آن‌ها را دوست و سرپرست گیرد، از آن‌هاست. به راستی خداوند ستمگران را هدایت نمی‌کند.	51
فَتَرَى الَّذِيْنَ فِيْ قُلُوْبِهِمْ مَّرَضٌ يُّسَارِعُوْنَ فِيْهِمْ يَقُوْلُوْنَ نَخْشٰٓى اَنْ تُصِيْبَنَا دَآئِرَةٌ فَعَسَى اللّٰهُ اَنْ يَّاْتِيَ بِالْفَتْحِ اَوْ اَمْرٍ مِّنْ عِنْدِهٖ فَيُصْبِحُوْا عَلٰى مَآ اَسَرُّوْا فِيْٓ اَنْفُسِهِمْ نٰدِمِيْنَ	پس می‌بینی کسانی که در دلشان بیماری است، به سوی آن‌ها (یهودیان و نصرانیان) شتاب می‌کنند و می‌گویند: «می‌ترسیم بلایی به ما برسد.» شاید خداوند پیروزی یا فرمانی از سوی خود بیاورد، آن‌گاه از آنچه در دل پنهان کرده بودند پشیمان شوند.	52

وَيَقُوْلُ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْٓا اَهٰٓؤُلَآءِ الَّذِيْنَ اَقْسَمُوْا بِاللّٰهِ جَهْدَ اَيْمَانِهِمْ اِنَّهُمْ لَمَعَكُمْ حَبِطَتْ اَعْمَالُهُمْ فَاَصْبَحُوْا خٰسِرِيْنَ	و مؤمنان خواهند گفت: «آیا اینان همان کسانی‌اند که به خداوند قسم‌های سخت خوردند که با شما هستند؟» اعمالشان باطل شد و زیان‌دیدگان شدند.	53
يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا مَنْ يَّرْتَدَّ مِنْكُمْ عَنْ دِيْنِهٖ فَسَوْفَ يَأْتِى اللّٰهُ بِقَوْمٍ يُّحِبُّهُمْ وَيُحِبُّوْنَهٗٓ اَذِلَّةٍ عَلَى الْمُؤْمِنِيْنَ اَعِزَّةٍ عَلَى الْكٰفِرِيْنَ يُجَاهِدُوْنَ فِىْ سَبِيْلِ اللّٰهِ وَلَا يَخَافُوْنَ لَوْمَةَ لَآئِمٍ ذٰلِكَ فَضْلُ اللّٰهِ يُؤْتِيْهِ مَنْ يَّشَآءُ وَاللّٰهُ وَاسِعٌ عَلِيْمٌ	ای مؤمنان! هر که از شما از دینش بازگردد، خداوند قومی را می‌آورد که آن‌ها را دوست دارد و آن‌ها او را دوست دارند، با مؤمنان نرم‌خو و با کافران سخت‌گیرند، در راه خداوند جهاد می‌کنند و از سرزنش هیچ سرزنش‌کننده‌ای نمی‌ترسند. این فضل خداوند است که به هر که بخواهد می‌دهد. و خداوند گشایشگر و داناست.	54
اِنَّمَا وَلِيُّكُمُ اللّٰهُ وَرَسُوْلُهٗ وَالَّذِيْنَ اٰمَنُوا الَّذِيْنَ يُقِيْمُوْنَ الصَّلٰوةَ وَيُؤْتُوْنَ الزَّكٰوةَ وَهُمْ رٰكِعُوْنَ	سرپرست شما تنها خداوند، پیامبرش و مؤمنانی هستند که نماز را برپا می‌دارند و در حال رکوع زکات می‌دهند.	55
وَمَنْ يَّتَوَلَّ اللّٰهَ وَرَسُوْلَهٗ وَالَّذِيْنَ اٰمَنُوْا فَاِنَّ حِزْبَ اللّٰهِ هُمُ الْغٰلِبُوْنَ	و هر که خداوند، پیامبرش و مؤمنان را سرپرست خود گیرد، به راستی حزب خداوند پیروز است.	56
يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تَتَّخِذُوا الَّذِيْنَ اتَّخَذُوْا دِيْنَكُمْ هُزُوًا وَّلَعِبًا مِّنَ الَّذِيْنَ اُوْتُوا الْكِتٰبَ مِنْ قَبْلِكُمْ وَالْكُفَّارَ اَوْلِيَآءَ وَاتَّقُوا اللّٰهَ اِنْ كُنْتُمْ مُّؤْمِنِيْنَ	ای مؤمنان! کسانی از اهل کتاب پیش از شما و کافران (مشرکان) را که دینتان را به مسخره و بازی می‌گیرند، سرپرست نگیرید. و اگر مؤمنید، از خداوند پروا کنید.	57
وَاِذَا نَادَيْتُمْ اِلَى الصَّلٰوةِ اتَّخَذُوْهَا هُزُوًا وَّلَعِبًا ذٰلِكَ بِاَنَّهُمْ قَوْمٌ لَّا يَعْقِلُوْنَ	و وقتی (آن‌ها را) به نماز می‌خوانید، آن را به مسخره و بازی می‌گیرند. این به آن سبب است که آن‌ها مردمی‌اند که نمی‌فهمند.	58
قُلْ يٰٓاَهْلَ الْكِتٰبِ هَلْ تَنْقِمُوْنَ مِنَّآ اِلَّآ اَنْ اٰمَنَّا بِاللّٰهِ وَمَآ اُنْزِلَ اِلَيْنَا وَمَآ اُنْزِلَ مِنْ قَبْلُ وَاَنَّ اَكْثَرَكُمْ فٰسِقُوْنَ	بگو (محمد): «ای اهل کتاب! آیا ما را سرزنش می‌کنید جز به این دلیل که به خداوند، به آنچه بر ما نازل شده و به آنچه پیش از آن نازل شده ایمان داریم؟ به راستی بیشتر شما نافرمانید.»	59
قُلْ هَلْ اُنَبِّئُكُمْ بِشَرٍّ مِّنْ ذٰلِكَ مَثُوْبَةً عِنْدَ اللّٰهِ مَنْ لَّعَنَهُ اللّٰهُ وَغَضِبَ عَلَيْهِ وَجَعَلَ مِنْهُمُ الْقِرَدَةَ وَالْخَنَازِيْرَ وَعَبَدَ الطَّاغُوْتَ اُولٰٓئِكَ شَرٌّ مَّكَانًا وَّاَضَلُّ عَنْ سَوَآءِ السَّبِيْلِ	بگو: «آیا شما را از کسانی که نزد خداوند بدترند خبر دهم؟ کسانی که خداوند آن‌ها را لعنت کرده و بر آن‌ها خشم گرفته و برخی را به میمون‌ها و خوک‌ها تبدیل کرده و بت‌ها را پرستیده‌اند. اینان جایگاهشان بدتر و از راه راست دورترند.»	60
وَاِذَا جَآءُوْكُمْ قَالُوْٓا اٰمَنَّا وَقَدْ دَّخَلُوْا بِالْكُفْرِ وَهُمْ قَدْ خَرَجُوْا بِهٖ وَاللّٰهُ اَعْلَمُ بِمَا كَانُوْا يَكْتُمُوْنَ	و وقتی (یهودیان یا منافقان) نزد تو می‌آیند، می‌گویند: «ایمان آوردیم»، در حالی که با کفر وارد شده‌اند و با همان خارج می‌شوند. و خداوند به آنچه پنهان می‌کنند داناتر است.	61

وَتَرٰى كَثِيْرًا مِّنْهُمْ يُسَارِعُوْنَ فِى الْاِثْمِ وَالْعُدْوَانِ وَاَكْلِهِمُ السُّحْتَ لَبِئْسَ مَا كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ	و بسیاری از آن‌ها (یهودیان) را می‌بینی که در گناه، دشمنی و خوردن (مال) حرام شتاب می‌کنند. چه بد است آنچه انجام می‌دهند.	62
لَوْلَا يَنْهٰىهُمُ الرَّبّٰنِيُّوْنَ وَالْاَحْبَارُ عَنْ قَوْلِهِمُ الْاِثْمَ وَاَكْلِهِمُ السُّحْتَ لَبِئْسَ مَا كَانُوْا يَصْنَعُوْنَ	چرا علما و روحانیونشان آن‌ها را از گفتار دروغ و خوردن (مال) حرام باز نمی‌دارند؟ چه بد است آنچه انجام می‌دهند.	63
وَقَالَتِ الْيَهُوْدُ يَدُ اللّٰهِ مَغْلُوْلَةٌ غُلَّتْ اَيْدِيْهِمْ وَلُعِنُوْا بِمَا قَالُوْا بَلْ يَدٰهُ مَبْسُوْطَتٰنِ يُنْفِقُ كَيْفَ يَشَاءُ وَلَيَزِيْدَنَّ كَثِيْرًا مِّنْهُمْ مَّآ اُنْزِلَ اِلَيْكَ مِنْ رَّبِّكَ طُغْيَانًا وَّكُفْرًا وَاَلْقَيْنَا بَيْنَهُمُ الْعَدَاوَةَ وَالْبَغْضَاءَ اِلٰى يَوْمِ الْقِيٰمَةِ كُلَّمَآ اَوْقَدُوْا نَارًا لِّلْحَرْبِ اَطْفَاَهَا اللّٰهُ وَيَسْعَوْنَ فِى الْاَرْضِ فَسَادًا وَاللّٰهُ لَا يُحِبُّ الْمُفْسِدِيْنَ	و یهودیان گفتند: «دست خداوند بسته است.» دست‌های خودشان بسته است و به خاطر آنچه گفتند لعنت شده‌اند. خیر، هر دو دست خداوند باز است؛ او هرگونه که بخواهد روزی می‌دهد. و (قرآن) که از سوی پروردگارت بر تو نازل شده، بر طغیان و کفر بسیاری از آن‌ها می‌افزاید. و ما تا روز قیامت میانشان دشمنی و کینه افکندیم. هرگاه آتشی برای جنگ برافروختند، خداوند آن را خاموش کرد. و آن‌ها در زمین فساد می‌کنند و خداوند مفسدان را دوست ندارد.	64
وَلَوْ اَنَّ اَهْلَ الْكِتٰبِ اٰمَنُوْا وَاتَّقَوْا لَكَفَّرْنَا عَنْهُمْ سَيِّاٰتِهِمْ وَلَاَدْخَلْنٰهُمْ جَنّٰتِ النَّعِيْمِ	و اگر اهل کتاب ایمان می‌آوردند و تقوا پیشه می‌کردند، گناهانشان را می‌بخشیدیم و آن‌ها را به باغ‌های پرنعمت وارد می‌کردیم.	65
وَلَوْ اَنَّهُمْ اَقَامُوا التَّوْرٰىةَ وَالْاِنْجِيْلَ وَمَآ اُنْزِلَ اِلَيْهِمْ مِّنْ رَّبِّهِمْ لَاَكَلُوْا مِنْ فَوْقِهِمْ وَمِنْ تَحْتِ اَرْجُلِهِمْ مِنْهُمْ اُمَّةٌ مُّقْتَصِدَةٌ وَكَثِيْرٌ مِّنْهُمْ سَاءَ مَا يَعْمَلُوْنَ	و اگر آن‌ها تورات، انجیل و (قرآن) را که از سوی پروردگارشان بر آن‌ها نازل شده بود برپا می‌داشتند، از بالای سرشان و زیر پاهایشان (نعمت) می‌خوردند. از میان آن‌ها گروهی میانه‌رو هستند، اما بسیاری از آن‌ها بد اعمال می‌کنند.	66
يٰٓاَيُّهَا الرَّسُوْلُ بَلِّغْ مَآ اُنْزِلَ اِلَيْكَ مِنْ رَّبِّكَ وَاِنْ لَّمْ تَفْعَلْ فَمَا بَلَّغْتَ رِسٰلَتَه وَاللّٰهُ يَعْصِمُكَ مِنَ النَّاسِ اِنَّ اللّٰهَ لَا يَهْدِى الْقَوْمَ الْكٰفِرِيْنَ	ای رسول! آنچه از پروردگارت بر تو نازل شده ابلاغ کن. اگر این کار را نکنی، رسالت او را ادا نکرده‌ای. و خداوند تو را از (آزار) مردم حفظ می‌کند. به راستی خداوند کافران را هدایت نمی‌کند.	67
قُلْ يٰٓاَهْلَ الْكِتٰبِ لَسْتُمْ عَلٰى شَيْءٍ حَتّٰى تُقِيْمُوا التَّوْرٰىةَ وَالْاِنْجِيْلَ وَمَآ اُنْزِلَ اِلَيْكُمْ مِّنْ رَّبِّكُمْ وَلَيَزِيْدَنَّ كَثِيْرًا مِّنْهُمْ مَّآ اُنْزِلَ اِلَيْكَ مِنْ رَّبِّكَ طُغْيَانًا وَّكُفْرًا فَلَا تَاْسَ عَلَى الْقَوْمِ الْكٰفِرِيْنَ	بگو (محمد): «ای اهل کتاب! شما هیچ پایگاهی (دینی) ندارید تا زمانی که تورات، انجیل و (قرآن) را که از پروردگارتان بر شما نازل شده برپا دارید.» و آنچه از پروردگارت بر تو نازل شده، بر طغیان و کفر بسیاری از آن‌ها می‌افزاید. پس برای قوم کافر اندوهگین مباش.	68

اِنَّ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَالَّذِيْنَ هَادُوْا وَالصَّابِـُٔوْنَ وَالنَّصٰرٰى مَنْ اٰمَنَ بِاللّٰهِ وَالْيَوْمِ الْاٰخِرِ وَعَمِلَ صَالِحًا فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُوْنَ	به راستی کسانی که ایمان آوردند، یهودیان، صابئین و نصرانیان، هر که به خداوند و روز آخرت ایمان آورد و کار شایسته کند، نه ترسی بر آن‌هاست و نه اندوهگین می‌شوند.	69
لَقَدْ اَخَذْنَا مِيْثَاقَ بَنِيْٓ اِسْرَاۤءِيْلَ وَاَرْسَلْنَآ اِلَيْهِمْ رُسُلًا ۗ كُلَّمَا جَاۤءَهُمْ رَسُوْلٌۢ بِمَا لَا تَهْوٰٓى اَنْفُسُهُمْ فَرِيْقًا كَذَّبُوْا وَفَرِيْقًا يَّقْتُلُوْنَ	ما از بنی‌اسرائیل پیمان گرفتیم و پیامبرانی به سویشان فرستادیم. اما هرگاه پیامبری با چیزی که با خواسته‌هایشان سازگار نبود نزدشان آمد، برخی را تکذیب کردند و برخی را کشتند.	70
وَحَسِبُوْٓا اَلَّا تَكُوْنَ فِتْنَةٌ فَعَمُوْا وَصَمُّوْا ثُمَّ تَابَ اللّٰهُ عَلَيْهِمْ ثُمَّ عَمُوْا وَصَمُّوْا كَثِيْرٌ مِّنْهُمْ ۗ وَاللّٰهُ بَصِيْرٌۢ بِمَا يَعْمَلُوْنَ	و گمان کردند که بلایی (برای کشتن پیامبران) بر آن‌ها نخواهد آمد، پس کور و کر شدند. سپس خداوند توبه‌شان را پذیرفت، اما بسیاری از آن‌ها باز کور و کر شدند. و خداوند به آنچه انجام می‌دهند بیناست.	71
لَقَدْ كَفَرَ الَّذِيْنَ قَالُوْٓا اِنَّ اللّٰهَ هُوَ الْمَسِيْحُ ابْنُ مَرْيَمَ ۗ وَقَالَ الْمَسِيْحُ يٰبَنِيْٓ اِسْرَاۤءِيْلَ اعْبُدُوا اللّٰهَ رَبِّيْ وَرَبَّكُمْ ۗ اِنَّهٗ مَنْ يُّشْرِكْ بِاللّٰهِ فَقَدْ حَرَّمَ اللّٰهُ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ وَمَاْوٰىهُ النَّارُ ۗ وَمَا لِلظّٰلِمِيْنَ مِنْ اَنْصَارٍ	به راستی کسانی که گفتند: «خداوند همان مسیح پسر مریم است»، کفر ورزیدند. حال آنکه مسیح گفت: «ای بنی‌اسرائیل! خداوند را بپرستید، پروردگار من و پروردگار شما.» هر که برای خداوند شریک قرار دهد، خداوند بهشت را بر او حرام کرده و جایگاهش آتش است. و برای ستمگران هیچ یاوری نیست.	72
لَقَدْ كَفَرَ الَّذِيْنَ قَالُوْٓا اِنَّ اللّٰهَ ثَالِثُ ثَلٰثَةٍ ۘ وَمَا مِنْ اِلٰهٍ اِلَّآ اِلٰهٌ وَّاحِدٌ ۗ وَاِنْ لَّمْ يَنْتَهُوْا عَمَّا يَقُوْلُوْنَ لَيَمَسَّنَّ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا مِنْهُمْ عَذَابٌ اَلِيْمٌ	به راستی کسانی که گفتند: «خداوند یکی از سه (خدا) است»، کفر ورزیدند. هیچ خدایی جز خدای یگانه نیست. اگر از آنچه می‌گویند باز نایستند، کافرانشان عذابی دردناک خواهند داشت.	73
اَفَلَا يَتُوْبُوْنَ اِلَى اللّٰهِ وَيَسْتَغْفِرُوْنَهٗ ۗ وَاللّٰهُ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ	چرا به سوی خداوند توبه نمی‌کنند و از او آمرزش نمی‌خواهند؟ خداوند آمرزنده و مهربان است.	74
مَا الْمَسِيْحُ ابْنُ مَرْيَمَ اِلَّا رَسُوْلٌ ۚ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِ الرُّسُلُ ۗ وَاُمُّهٗ صِدِّيْقَةٌ ۗ كَانَا يَاْكُلٰنِ الطَّعَامَ ۗ اُنْظُرْ كَيْفَ نُبَيِّنُ لَهُمُ الْاٰيٰتِ ثُمَّ انْظُرْ اَنّٰى يُؤْفَكُوْنَ	مسیح پسر مریم جز پیامبری نبود. پیش از او نیز پیامبرانی گذشته‌اند. و مادرش زنی راستین بود. هر دو غذا می‌خوردند. بنگر که چگونه آیات (قدرت خود) را برایشان روشن می‌کنیم، سپس بنگر که چگونه از (حقیقت) منحرف می‌شوند.	75
قُلْ اَتَعْبُدُوْنَ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ مَا لَا يَمْلِكُ لَكُمْ ضَرًّا وَّلَا نَفْعًا ۗ وَاللّٰهُ هُوَ السَّمِيْعُ الْعَلِيْمُ	بگو (محمد): «چرا جز خداوند چیزی را می‌پرستید که نه زیانی به شما می‌رساند و نه سودی؟» و خداوند شنوا و داناست.	76

قُلْ يٰٓاَهْلَ الْكِتٰبِ لَا تَغْلُوْا فِيْ دِيْنِكُمْ غَيْرَ الْحَقِّ وَلَا تَتَّبِعُوْٓا اَهْوَاۤءَ قَوْمٍ قَدْ ضَلُّوْا مِنْ قَبْلُ وَاَضَلُّوْا كَثِيْرًا وَّضَلُّوْا عَنْ سَوَاۤءِ السَّبِيْلِ	بگو (محمد): «ای اهل کتاب! در دینتان به ناحق زیاده‌روی نکنید و از خواسته‌های قومی که پیش‌تر گمراه شدند و بسیاری را گمراه کردند و از راه راست منحرف شدند، پیروی نکنید.»	77
لُعِنَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا مِنْ بَنِيْٓ اِسْرَاۤءِيْلَ عَلٰى لِسَانِ دَاوٗدَ وَعِيْسَى ابْنِ مَرْيَمَ ذٰلِكَ بِمَا عَصَوْا وَّكَانُوْا يَعْتَدُوْنَ	کافران بنی‌اسرائیل به زبان (دعای) داود و عیسی پسر مریم لعنت شدند. این به خاطر نافرمانی و تجاوزشان بود.	78
كَانُوْا لَا يَتَنَاهَوْنَ عَنْ مُّنْكَرٍ فَعَلُوْهُ لَبِئْسَ مَا كَانُوْا يَفْعَلُوْنَ	آن‌ها یکدیگر را از کار زشت که می‌کردند باز نمی‌داشتند. چه بد بود آنچه انجام می‌دادند.	79
تَرٰى كَثِيْرًا مِّنْهُمْ يَتَوَلَّوْنَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا لَبِئْسَ مَا قَدَّمَتْ لَهُمْ اَنْفُسُهُمْ اَنْ سَخِطَ اللّٰهُ عَلَيْهِمْ وَفِى الْعَذَابِ هُمْ خٰلِدُوْنَ	بسیاری از آن‌ها را می‌بینی که با کافران (مشرکان) دوستی می‌کنند. چه بد است آنچه برای خود پیش فرستاده‌اند، که خشم خداوند را برانگیخت و در عذاب جاودان خواهند ماند.	80
وَلَوْ كَانُوْا يُؤْمِنُوْنَ بِاللّٰهِ وَالنَّبِيِّ وَمَآ اُنْزِلَ اِلَيْهِ مَا اتَّخَذُوْهُمْ اَوْلِيَاۤءَ وَلٰكِنَّ كَثِيْرًا مِّنْهُمْ فٰسِقُوْنَ	و اگر به خداوند، پیامبر (محمد) و آنچه بر او نازل شده ایمان می‌آوردند، مشرکان را دوست و سرپرست نمی‌گرفتند. اما بسیاری از آن‌ها نافرمانند.	81
لَتَجِدَنَّ اَشَدَّ النَّاسِ عَدَاوَةً لِّلَّذِيْنَ اٰمَنُوا الْيَهُوْدَ وَالَّذِيْنَ اَشْرَكُوْا وَلَتَجِدَنَّ اَقْرَبَهُمْ مَّوَدَّةً لِّلَّذِيْنَ اٰمَنُوا الَّذِيْنَ قَالُوْٓا اِنَّا نَصٰرٰى ذٰلِكَ بِاَنَّ مِنْهُمْ قِسِّيْسِيْنَ وَرُهْبَانًا وَّاَنَّهُمْ لَا يَسْتَكْبِرُوْنَ	به یقین سخت‌ترین دشمنان مؤمنان را یهودیان و مشرکان می‌یابی. و نزدیک‌ترین دوستان مؤمنان را کسانی می‌یابی که گفتند: «ما نصرانی هستیم.» این به آن سبب است که در میانشان کشیشان و راهبان‌اند و آن‌ها تکبر نمی‌ورزند.	82
وَاِذَا سَمِعُوْا مَآ اُنْزِلَ اِلَى الرَّسُوْلِ تَرٰٓى اَعْيُنَهُمْ تَفِيْضُ مِنَ الدَّمْعِ مِمَّا عَرَفُوْا مِنَ الْحَقِّ يَقُوْلُوْنَ رَبَّنَآ اٰمَنَّا فَاكْتُبْنَا مَعَ الشّٰهِدِيْنَ	و وقتی آنچه بر رسول (محمد) نازل شده می‌شنوند، چشمانشان از اشک پر می‌شود، زیرا حقیقتی را که (از کتاب‌های خود) می‌شناختند دریافته‌اند. می‌گویند: «پروردگارا! ایمان آوردیم، پس ما را در زمره گواهان (بر حقیقت قرآن و نبوت محمد) ثبت کن.»	83
وَمَا لَنَا لَا نُؤْمِنُ بِاللّٰهِ وَمَا جَاۤءَنَا مِنَ الْحَقِّ وَنَطْمَعُ اَنْ يُّدْخِلَنَا رَبُّنَا مَعَ الْقَوْمِ الصّٰلِحِيْنَ	و چرا به خداوند و حقیقتی که به سوی ما آمده ایمان نیاوریم، در حالی که آرزو داریم پروردگارمان ما را در گروه صالحان وارد کند؟	84
فَاَثَابَهُمُ اللّٰهُ بِمَا قَالُوْا جَنّٰتٍ تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهٰرُ خٰلِدِيْنَ فِيْهَا وَذٰلِكَ جَزَاۤءُ الْمُحْسِنِيْنَ	پس خداوند به خاطر آنچه گفتند، به آن‌ها باغ‌هایی پاداش داد که جوی‌ها زیر آن‌ها جاری است و در آن جاودانند. و این پاداش نیکوکاران است.	85

وَالَّذِيْنَ كَفَرُوْا وَكَذَّبُوْا بِاٰيٰتِنَآ اُولٰٓئِكَ اَصْحٰبُ الْجَحِيْمِ	و کسانی که کفر ورزیدند و آیات ما را تکذیب کردند، اهل آتش‌اند.	86
يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تُحَرِّمُوْا طَيِّبٰتِ مَآ اَحَلَّ اللّٰهُ لَكُمْ وَلَا تَعْتَدُوْا اِنَّ اللّٰهَ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِيْنَ	ای مؤمنان! آنچه را خداوند برایتان حلال کرده حرام نکنید و زیاده‌روی نکنید. به راستی خداوند زیاده‌رویان را دوست ندارد.	87
وَكُلُوْا مِمَّا رَزَقَكُمُ اللّٰهُ حَلٰلًا طَيِّبًا وَّاتَّقُوا اللّٰهَ الَّذِيْٓ اَنْتُمْ بِهٖ مُؤْمِنُوْنَ	و از آنچه خداوند به شما روزی حلال و پاکیزه داده بخورید و از خدایی که به او ایمان دارید پروا کنید.	88
لَا يُؤَاخِذُكُمُ اللّٰهُ بِاللَّغْوِ فِيْٓ اَيْمَانِكُمْ وَلٰكِنْ يُّؤَاخِذُكُمْ بِمَا عَقَّدْتُّمُ الْاَيْمَانَ فَكَفَّارَتُهٗٓ اِطْعَامُ عَشَرَةِ مَسٰكِيْنَ مِنْ اَوْسَطِ مَا تُطْعِمُوْنَ اَهْلِيْكُمْ اَوْ كِسْوَتُهُمْ اَوْ تَحْرِيْرُ رَقَبَةٍ فَمَنْ لَّمْ يَجِدْ فَصِيَامُ ثَلٰثَةِ اَيَّامٍ ذٰلِكَ كَفَّارَةُ اَيْمَانِكُمْ اِذَا حَلَفْتُمْ وَاحْفَظُوْٓا اَيْمَانَكُمْ كَذٰلِكَ يُبَيِّنُ اللّٰهُ لَكُمْ اٰيٰتِهٖ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُوْنَ	خداوند شما را به خاطر سوگندهای بی‌قصدتان مؤاخذه نمی‌کند، اما به خاطر سوگندهایی که عمداً می‌خورید مؤاخذه می‌کند. کفاره‌اش (جریمه نقض سوگند) خوراندن به ده فقیر از غذایی است که به خانواده‌تان می‌دهید، یا پوشاندن آن‌ها، یا آزاد کردن بنده‌ای. و هر که (این‌ها را) نیابد، سه روز روزه بگیرد. این کفاره سوگندهایتان است وقتی سوگند می‌خورید. و سوگندهایتان را حفظ کنید. این‌گونه خداوند احکامش را برایتان روشن می‌کند تا شکرگزار باشید.	89
يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْٓا اِنَّمَا الْخَمْرُ وَالْمَيْسِرُ وَالْاَنْصَابُ وَالْاَزْلَامُ رِجْسٌ مِّنْ عَمَلِ الشَّيْطٰنِ فَاجْتَنِبُوْهُ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُوْنَ	ای مؤمنان! شراب، قمار، بت‌ها و تیرهای قرعه، پلید و از کارهای شیطان است. پس از آن دوری کنید تا رستگار شوید.	90
اِنَّمَا يُرِيْدُ الشَّيْطٰنُ اَنْ يُّوْقِعَ بَيْنَكُمُ الْعَدَاوَةَ وَالْبَغْضَاۤءَ فِى الْخَمْرِ وَالْمَيْسِرِ وَيَصُدَّكُمْ عَنْ ذِكْرِ اللّٰهِ وَعَنِ الصَّلٰوةِ فَهَلْ اَنْتُمْ مُّنْتَهُوْنَ	شیطان با شراب و قمار می‌خواهد میان شما دشمنی و کینه ایجاد کند و شما را از یاد خداوند و نماز بازدارد. پس آیا دست نمی‌کشید؟	91
وَاَطِيْعُوا اللّٰهَ وَاَطِيْعُوا الرَّسُوْلَ وَاحْذَرُوْا فَاِنْ تَوَلَّيْتُمْ فَاعْلَمُوْٓا اَنَّمَا عَلٰى رَسُوْلِنَا الْبَلٰغُ الْمُبِيْنُ	و از خداوند و رسول اطاعت کنید و محتاط باشید. اگر روی بگردانید، بدانید که وظیفه رسول ما تنها ابلاغ آشکار (پیام) است.	92
لَيْسَ عَلَى الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ جُنَاحٌ فِيْمَا طَعِمُوْٓا اِذَا مَا اتَّقَوْا وَّاٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ ثُمَّ اتَّقَوْا وَّاٰمَنُوْا ثُمَّ اتَّقَوْا وَّاَحْسَنُوْا وَاللّٰهُ يُحِبُّ الْمُحْسِنِيْنَ	بر کسانی که ایمان آورده و کارهای شایسته کرده‌اند، گناهی نیست در آنچه (پیش‌تر) خورده‌اند، اگر تقوا پیشه کنند، ایمان آورند و کارهای شایسته کنند، سپس تقوا و ایمان را ادامه دهند و باز تقوا پیشه کنند و نیکی کنند. و خداوند نیکوکاران را دوست دارد.	93

يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَيَبْلُوَنَّكُمُ اللّٰهُ بِشَيْءٍ مِّنَ الصَّيْدِ تَنَالُهٗٓ اَيْدِيْكُمْ وَرِمَاحُكُمْ لِيَعْلَمَ اللّٰهُ مَنْ يَّخَافُهٗ بِالْغَيْبِ فَمَنِ اعْتَدٰى بَعْدَ ذٰلِكَ فَلَهٗ عَذَابٌ اَلِيْمٌ	ای مؤمنان! خداوند شما را با شکارهایی که با دست و نیزه‌تان به دست می‌آورید می‌آزماید تا بداند چه کسی از او در نهان می‌ترسد. هر که پس از این زیاده‌روی کند، عذابی دردناک خواهد داشت.	94
يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تَقْتُلُوا الصَّيْدَ وَاَنْتُمْ حُرُمٌ وَمَنْ قَتَلَهٗ مِنْكُمْ مُّتَعَمِّدًا فَجَزَاۤءٌ مِّثْلُ مَا قَتَلَ مِنَ النَّعَمِ يَحْكُمُ بِهٖ ذَوَا عَدْلٍ مِّنْكُمْ هَدْيًا بٰلِغَ الْكَعْبَةِ اَوْ كَفَّارَةٌ طَعَامُ مَسٰكِيْنَ اَوْ عَدْلُ ذٰلِكَ صِيَامًا لِّيَذُوْقَ وَبَالَ اَمْرِهٖ عَفَا اللّٰهُ عَمَّا سَلَفَ وَمَنْ عَادَ فَيَنْتَقِمُ اللّٰهُ مِنْهُ وَاللّٰهُ عَزِيْزٌ ذُو انْتِقَامٍ	ای مؤمنان! در حال احرام شکار را نکشید. هر که از شما عمداً آن را بکشد، جریمه‌اش جایگزینی با حیوان چهارپایی برابر با آنچه کشته، به تشخیص دو نفر عادل از میان شما، به‌عنوان قربانی که به کعبه برده شود، یا کفاره‌ای با خوراندن به فقرا، یا روزه‌ای معادل آن، تا پیامد کارش را بچشد. خداوند از آنچه گذشته درگذشته است. و هر که بازگردد (و تکرار کند)، خداوند او را کیفر می‌دهد. و خداوند توانا و صاحب مجازات است.	95
اُحِلَّ لَكُمْ صَيْدُ الْبَحْرِ وَطَعَامُهٗ مَتَاعًا لَّكُمْ وَلِلسَّيَّارَةِ وَحُرِّمَ عَلَيْكُمْ صَيْدُ الْبَرِّ مَا دُمْتُمْ حُرُمًا وَاتَّقُوا اللّٰهَ الَّذِيْٓ اِلَيْهِ تُحْشَرُوْنَ	شکار دریا و غذای (برآمده از) دریا برای شما و مسافران حلال و لذت‌بخش است. اما شکار خشکی در حال احرام بر شما حرام است. و از خدایی که به سویش بازمی‌گردید پروا کنید.	96
جَعَلَ اللّٰهُ الْكَعْبَةَ الْبَيْتَ الْحَرَامَ قِيٰمًا لِّلنَّاسِ وَالشَّهْرَ الْحَرَامَ وَالْهَدْيَ وَالْقَلَاۤىِٕدَ ذٰلِكَ لِتَعْلَمُوْٓا اَنَّ اللّٰهَ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْاَرْضِ وَاَنَّ اللّٰهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيْمٌ	خداوند کعبه، خانه مقدس، را برای گردهمایی مردم قرار داد، همچنین ماه حرام، قربانی و نشانه‌های قربانی. این‌گونه است تا بدانید که خداوند آنچه در آسمان‌ها و زمین است می‌داند و خداوند به هر چیزی داناست.	97
اِعْلَمُوْٓا اَنَّ اللّٰهَ شَدِيْدُ الْعِقَابِ وَاَنَّ اللّٰهَ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ	بدانید که خداوند سخت‌کیفر است و خداوند آمرزنده و مهربان است.	98
مَا عَلَى الرَّسُوْلِ اِلَّا الْبَلٰغُ وَاللّٰهُ يَعْلَمُ مَا تُبْدُوْنَ وَمَا تَكْتُمُوْنَ	وظیفه رسول جز ابلاغ (پیام) نیست و خداوند آنچه آشکار می‌کنید و آنچه پنهان می‌دارید می‌داند.	99
قُلْ لَّا يَسْتَوِي الْخَبِيْثُ وَالطَّيِّبُ وَلَوْ اَعْجَبَكَ كَثْرَةُ الْخَبِيْثِ فَاتَّقُوا اللّٰهَ يٰٓاُولِي الْاَلْبَابِ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُوْنَ	بگو (محمد): «بد و خوب یکسان نیست، حتی اگر کثرت بدی تو را شگفت‌زده کند.» پس ای خردمندان! از خداوند پروا کنید تا رستگار شوید.	100
يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تَسْـَٔلُوْا عَنْ اَشْيَاۤءَ اِنْ تُبْدَ لَكُمْ تَسُؤْكُمْ وَاِنْ تَسْـَٔلُوْا عَنْهَا حِيْنَ يُنَزَّلُ الْقُرْاٰنُ تُبْدَ لَكُمْ عَفَا اللّٰهُ عَنْهَا وَاللّٰهُ غَفُوْرٌ حَلِيْمٌ	ای مؤمنان! از چیزهایی نپرسید که اگر برایتان روشن شود، شما را به زحمت می‌اندازد. اگر در هنگام نزول قرآن بپرسید، برایتان روشن می‌شود. خداوند از آن درگذشته است و خداوند آمرزنده و بردبار است.	101

قَدْ سَاَلَهَا قَوْمٌ مِّنْ قَبْلِكُمْ ثُمَّ اَصْبَحُوْا بِهَا كٰفِرِيْنَ	پیش از شما قومی چنین چیزهایی پرسیدند، سپس به آن کفر ورزیدند.	102
مَا جَعَلَ اللّٰهُ مِنْ بَحِيْرَةٍ وَّلَا سَاۤىِٕبَةٍ وَّلَا وَصِيْلَةٍ وَّلَا حَامٍ وَّلٰكِنَّ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا يَفْتَرُوْنَ عَلَى اللّٰهِ الْكَذِبَ وَاَكْثَرُهُمْ لَا يَعْقِلُوْنَ	خداوند بحیره، سائبه، وصیله و حام را تشریع نکرده است. اما کافران بر خداوند دروغ می‌بندند و بیشترشان نمی‌فهمند.	103
وَاِذَا قِيْلَ لَهُمْ تَعَالَوْا اِلٰى مَآ اَنْزَلَ اللّٰهُ وَاِلَى الرَّسُوْلِ قَالُوْا حَسْبُنَا مَا وَجَدْنَا عَلَيْهِ اٰبَاۤءَنَا اَوَلَوْ كَانَ اٰبَاۤؤُهُمْ لَا يَعْلَمُوْنَ شَيْـًٔا وَّلَا يَهْتَدُوْنَ	و وقتی به آن‌ها گفته شود: «به سوی آنچه خداوند نازل کرده و به سوی رسول بیایید»، می‌گویند: «آنچه از نیاکانمان یافته‌ایم برایمان کافی است.» آیا حتی اگر نیاکانشان چیزی نمی‌دانستند و هدایت نیافته بودند (باز هم پیروی می‌کنند)؟	104
يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا عَلَيْكُمْ اَنْفُسَكُمْ لَا يَضُرُّكُمْ مَّنْ ضَلَّ اِذَا اهْتَدَيْتُمْ اِلَى اللّٰهِ مَرْجِعُكُمْ جَمِيْعًا فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُوْنَ	ای مؤمنان! مراقب خود باشید؛ اگر هدایت یافته‌اید، گمراهی دیگران به شما زیانی نمی‌رساند. بازگشت همه شما به سوی خداوند است، سپس او به شما خبر می‌دهد که چه کرده‌اید.	105
يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا شَهَادَةُ بَيْنِكُمْ اِذَا حَضَرَ اَحَدَكُمُ الْمَوْتُ حِيْنَ الْوَصِيَّةِ اثْنٰنِ ذَوَا عَدْلٍ مِّنْكُمْ اَوْ اٰخَرٰنِ مِنْ غَيْرِكُمْ اِنْ اَنْتُمْ ضَرَبْتُمْ فِى الْاَرْضِ فَاَصَابَتْكُمْ مُّصِيْبَةُ الْمَوْتِ تَحْبِسُوْنَهُمَا مِنْۢ بَعْدِ الصَّلٰوةِ فَيُقْسِمٰنِ بِاللّٰهِ اِنِ ارْتَبْتُمْ لَا نَشْتَرِيْ بِهٖ ثَمَنًا وَّلَوْ كَانَ ذَا قُرْبٰى وَلَا نَكْتُمُ شَهَادَةَ اللّٰهِ اِنَّاۤ اِذًا لَّمِنَ الْاٰثِمِيْنَ	ای مؤمنان! وقتی مرگ یکی از شما نزدیک شد و می‌خواهد وصیت کند، باید دو نفر عادل از میان شما یا دو نفر غیر (مسلمان) گواه باشند. اگر در سفر بودید و خطر مرگ پیش آمد، آن دو را پس از نماز نگه دارید تا اگر شک دارید، به خداوند سوگند بخورند: «به خدا سوگند، این (گواهی) را به هیچ سودی نمی‌فروشیم، حتی اگر خویشاوند باشد، و گواهی خداوند را پنهان نمی‌کنیم، وگرنه از گناهکاران خواهیم بود.»	106
فَاِنْ عُثِرَ عَلٰٓى اَنَّهُمَا اسْتَحَقَّاۤ اِثْمًا فَاٰخَرٰنِ يَقُوْمٰنِ مَقَامَهُمَا مِنَ الَّذِيْنَ اسْتَحَقَّ عَلَيْهِمُ الْاَوْلَيٰنِ فَيُقْسِمٰنِ بِاللّٰهِ لَشَهَادَتُنَاۤ اَحَقُّ مِنْ شَهَادَتِهِمَا وَمَا اعْتَدَيْنَاۤ اِنَّاۤ اِذًا لَّمِنَ الظّٰلِمِيْنَ	اگر ثابت شد که آن دو گناه کرده‌اند، دو نفر دیگر از وارثان که به فرد فوت‌شده نزدیک‌ترند، جای آن‌ها را بگیرند و به خداوند سوگند بخورند: «گواهی ما از گواهی آن دو سزاوارتر است و ما تجاوز نکرده‌ایم، وگرنه از ستمگران خواهیم بود.»	107
ذٰلِكَ اَدْنٰٓى اَنْ يَّاْتُوْا بِالشَّهَادَةِ عَلٰى وَجْهِهَآ اَوْ يَخَافُوْٓا اَنْ تُرَدَّ اَيْمَانٌۢ بَعْدَ اَيْمَانِهِمْ وَاتَّقُوا اللّٰهَ وَاسْمَعُوْا وَاللّٰهُ لَا يَهْدِى الْقَوْمَ الْفٰسِقِيْنَ	این‌گونه آن‌ها به دادن گواهی درست‌تر ترغیب می‌شوند و می‌ترسند که سوگندشان (به وارثان) بازگردد. از خداوند پروا کنید و گوش دهید (به فرمانش). و خداوند نافرمانان را هدایت نمی‌کند.	108

يَوْمَ يَجْمَعُ اللّٰهُ الرُّسُلَ فَيَقُوْلُ مَاذَآ اُجِبْتُمْ قَالُوْا لَا عِلْمَ لَنَا اِنَّكَ اَنْتَ عَلَّامُ الْغُيُوْبِ	(به یاد آور) روزی که خداوند پیامبران را گرد می‌آورد و می‌پرسد: «(قوم شما) چه پاسخی به (دعوت) شما دادند؟» می‌گویند: «ما نمی‌دانیم. به راستی تو دانای غیبی.»	109
اِذْ قَالَ اللّٰهُ يٰعِيْسَى ابْنَ مَرْيَمَ اذْكُرْ نِعْمَتِيْ عَلَيْكَ وَعَلٰى وَالِدَتِكَ اِذْ اَيَّدْتُّكَ بِرُوْحِ الْقُدُسِ تُكَلِّمُ النَّاسَ فِى الْمَهْدِ وَكَهْلًا وَاِذْ عَلَّمْتُكَ الْكِتٰبَ وَالْحِكْمَةَ وَالتَّوْرٰىةَ وَالْاِنْجِيْلَ وَاِذْ تَخْلُقُ مِنَ الطِّيْنِ كَهَيْـَٔةِ الطَّيْرِ بِاِذْنِيْ فَتَنْفُخُ فِيْهَا فَتَكُوْنُ طَيْرًا بِاِذْنِيْ وَتُبْرِئُ الْاَكْمَهَ وَالْاَبْرَصَ بِاِذْنِيْ وَاِذْ تُخْرِجُ الْمَوْتٰى بِاِذْنِيْ وَاِذْ كَفَفْتُ بَنِيْٓ اِسْرَآءِيْلَ عَنْكَ اِذْ جِئْتَهُمْ بِالْبَيِّنٰتِ فَقَالَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا مِنْهُمْ اِنْ هٰذَآ اِلَّا سِحْرٌ مُّبِيْنٌ	و (به یاد آور) وقتی خداوند فرمود: «ای عیسی پسر مریم! نعمت من بر تو و مادرت را به یاد آور، وقتی تو را با روح‌القدس تقویت کردم. در گهواره و در بزرگسالی با مردم سخن گفتی. و وقتی به تو نوشتن، حکمت، تورات و انجیل آموختم. و وقتی با اذن من از گل، شکل پرنده ساختی، سپس در آن دمیدی و با اذن من پرنده‌ای شد. و وقتی با اذن من کور مادرزاد و پیس را شفا دادی. و وقتی با اذن من مردگان را (از قبر) بیرون آوردی. و وقتی بنی‌اسرائیل را (از قصد کشتنت) باز داشتم، هنگامی که دلایل روشن برایشان آوردی، اما کافرانشان گفتند: «این جز جادویی آشکار نیست.»	110
وَاِذْ اَوْحَيْتُ اِلَى الْحَوَارِيّٖنَ اَنْ اٰمِنُوْا بِيْ وَبِرَسُوْلِيْ قَالُوْٓا اٰمَنَّا وَاشْهَدْ بِاَنَّنَا مُسْلِمُوْنَ	و (به یاد آور) وقتی به حواریون وحی کردم: «به من و رسالم ایمان آورید.» گفتند: «ایمان آوردیم و گواه باش (ای رسول) که ما تسلیم‌شده‌ایم (مسلمانیم).»	111
اِذْ قَالَ الْحَوَارِيُّوْنَ يٰعِيْسَى ابْنَ مَرْيَمَ هَلْ يَسْتَطِيْعُ رَبُّكَ اَنْ يُّنَزِّلَ عَلَيْنَا مَآئِدَةً مِّنَ السَّمَآءِ قَالَ اتَّقُوا اللّٰهَ اِنْ كُنْتُمْ مُّؤْمِنِيْنَ	(به یاد آور) وقتی حواریون گفتند: «ای عیسی پسر مریم! آیا پروردگارت می‌تواند از آسمان برایمان سفره‌ای نازل کند؟» گفت: «اگر مؤمنید، از خداوند پروا کنید.»	112
قَالُوْا نُرِيْدُ اَنْ نَّاْكُلَ مِنْهَا وَتَطْمَئِنَّ قُلُوْبُنَا وَنَعْلَمَ اَنْ قَدْ صَدَقْتَنَا وَنَكُوْنَ عَلَيْهَا مِنَ الشّٰهِدِيْنَ	گفتند: «می‌خواهیم از آن بخوریم تا دل‌هایمان آرام گیرد و یقین کنیم که به ما راست گفته‌ای و ما از گواهان (بر آن) باشیم.»	113
قَالَ عِيْسَى ابْنُ مَرْيَمَ اللّٰهُمَّ رَبَّنَآ اَنْزِلْ عَلَيْنَا مَآئِدَةً مِّنَ السَّمَآءِ تَكُوْنُ لَنَا عِيْدًا لِّاَوَّلِنَا وَاٰخِرِنَا وَاٰيَةً مِّنْكَ وَارْزُقْنَا وَاَنْتَ خَيْرُ الرّٰزِقِيْنَ	عیسی پسر مریم دعا کرد: «ای پروردگار ما! سفره‌ای از آسمان بر ما نازل کن تا برای ما، چه کسانی که اکنون با ما هستند و چه کسانی که پس از ما می‌آیند، عیدی باشد و نشانه‌ای از قدرت تو. و به ما روزی ده، که تو بهترین روزی‌دهندگان هستی.»	114
قَالَ اللّٰهُ اِنِّيْ مُنَزِّلُهَا عَلَيْكُمْ فَمَنْ يَّكْفُرْ بَعْدُ مِنْكُمْ فَاِنِّيْٓ اُعَذِّبُهٗ عَذَابًا لَّآ اُعَذِّبُهٗٓ اَحَدًا مِّنَ الْعٰلَمِيْنَ	خداوند فرمود: «من آن (سفره) را بر شما نازل می‌کنم، اما هر که از شما پس از آن کفر ورزد، او را با عذابی کیفر می‌دهم که هیچ‌کس را از جهانیان چنین کیفر نکرده‌ام.»	115

وَاِذْ قَالَ اللّٰهُ يٰعِيْسَى ابْنَ مَرْيَمَ ءَاَنْتَ قُلْتَ لِلنَّاسِ اتَّخِذُوْنِيْ وَاُمِّيَ اِلٰهَيْنِ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ قَالَ سُبْحٰنَكَ مَا يَكُوْنُ لِيْٓ اَنْ اَقُوْلَ مَا لَيْسَ لِيْ بِحَقٍّ اِنْ كُنْتُ قُلْتُه فَقَدْ عَلِمْتَه تَعْلَمُ مَا فِيْ نَفْسِيْ وَلَآ اَعْلَمُ مَا فِيْ نَفْسِكَ اِنَّكَ اَنْتَ عَلَّامُ الْغُيُوْبِ	و (به یاد آور) وقتی خداوند فرمود: «ای عیسی پسر مریم! آیا تو به مردم گفتی که من و مادرم را به‌عنوان دو خدا جز خداوند بگیرید؟» (عیسی) گفت: «تو منزهی! برایم شایسته نیست چیزی بگویم که حق آن را ندارم. اگر چنین گفته بودم، تو می‌دانستی. تو آنچه در درون من است می‌دانی و من آنچه در ذات توست نمی‌دانم. به راستی تو دانای غیبی.»	**116**
مَا قُلْتُ لَهُمْ اِلَّا مَآ اَمَرْتَنِيْ بِهٖٓ اَنِ اعْبُدُوا اللّٰهَ رَبِّيْ وَرَبَّكُمْ وَكُنْتُ عَلَيْهِمْ شَهِيْدًا مَّا دُمْتُ فِيْهِمْ فَلَمَّا تَوَفَّيْتَنِيْ كُنْتَ اَنْتَ الرَّقِيْبَ عَلَيْهِمْ وَاَنْتَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ شَهِيْدٌ	من جز آنچه به من فرمان دادی به آن‌ها نگفتم: «خداوند را بپرستید، پروردگار من و پروردگار شما.» و تا وقتی در میانشان بودم، بر آن‌ها گواه بودم. پس وقتی مرا (از دنیا) بردی، تو خود بر آن‌ها نگهبان بودی. و تو بر هر چیزی گواهی.»	**117**
اِنْ تُعَذِّبْهُمْ فَاِنَّهُمْ عِبَادُكَ وَاِنْ تَغْفِرْ لَهُمْ فَاِنَّكَ اَنْتَ الْعَزِيْزُ الْحَكِيْمُ	اگر آن‌ها را عذاب کنی، آن‌ها بندگان تو هستند، و اگر آن‌ها را ببخشی، تو توانا و حکیمی.»	**118**
قَالَ اللّٰهُ هٰذَا يَوْمُ يَنْفَعُ الصّٰدِقِيْنَ صِدْقُهُمْ لَهُمْ جَنّٰتٌ تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهٰرُ خٰلِدِيْنَ فِيْهَآ اَبَدًا رَضِيَ اللّٰهُ عَنْهُمْ وَرَضُوْا عَنْهُ ذٰلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيْمُ	خداوند فرمود: «این روزی است که راستگویان از صداقتشان سود می‌برند. برایشان باغ‌هایی است که جوی‌ها زیر آن‌ها جاری است و در آن جاودانند. خداوند از آن‌ها خشنود است و آن‌ها از او خشنودند. این پیروزی بزرگ است.»	**119**
لِلّٰهِ مُلْكُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَمَا فِيْهِنَّ وَهُوَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ	پادشاهی آسمان‌ها و زمین و آنچه در آن‌هاست از آن خداوند است و او بر هر چیزی تواناست.	**120**

مكية	اَلْأَنْعَام	تعداد آیات
مکی	الانعام - 6	۱۶۵

بسم الله الرحمن الرحيم

(الانعام (انعام

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذِيْ خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ وَجَعَلَ الظُّلُمٰتِ وَالنُّوْرَ ثُمَّ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا بِرَبِّهِمْ يَعْدِلُوْنَ	ستایش برای خداوندی است که آسمان‌ها و زمین را آفرید و تاریکی و روشنایی را پدید آورد، اما کافران همچنان برای پروردگارشان شریک قرار می‌دهند.	1
هُوَ الَّذِيْ خَلَقَكُمْ مِّنْ طِيْنٍ ثُمَّ قَضٰٓى اَجَلًا وَاَجَلٌ مُّسَمًّى عِنْدَهٗ ثُمَّ اَنْتُمْ تَمْتَرُوْنَ	اوست که شما را از خاک آفرید، سپس زمانی (برای مرگتان) تعیین کرد و مدتی معین که تنها نزد اوست، اما شما همچنان تردید می‌کنید.	2
وَهُوَ اللّٰهُ فِى السَّمٰوٰتِ وَفِى الْاَرْضِ يَعْلَمُ سِرَّكُمْ وَجَهْرَكُمْ وَيَعْلَمُ مَا تَكْسِبُوْنَ	و اوست خداوند (که پرستیده می‌شود) در آسمان‌ها و زمین؛ او می‌داند آنچه پنهان می‌کنید و آنچه آشکار می‌سازید و آنچه انجام می‌دهید را می‌داند.	3
وَمَا تَأْتِيْهِمْ مِّنْ اٰيَةٍ مِّنْ اٰيٰتِ رَبِّهِمْ اِلَّا كَانُوْا عَنْهَا مُعْرِضِيْنَ	و هر آیه‌ای از آیات پروردگارشان که به سویشان آمد، همیشه آن را انکار کردند.	4
فَقَدْ كَذَّبُوْا بِالْحَقِّ لَمَّا جَاۤءَهُمْ فَسَوْفَ يَاْتِيْهِمْ اَنْۢبٰٓؤُا مَا كَانُوْا بِهٖ يَسْتَهْزِءُوْنَ	به راستی آن‌ها حقیقت (قرآن) را وقتی به سویشان آمد تکذیب کردند، پس به زودی اخبار آنچه را که مسخره می‌کردند به آن‌ها خواهد رسید.	5
اَلَمْ يَرَوْا كَمْ اَهْلَكْنَا مِنْ قَبْلِهِمْ مِّنْ قَرْنٍ مَّكَّنّٰهُمْ فِى الْاَرْضِ مَا لَمْ نُمَكِّنْ لَّكُمْ وَاَرْسَلْنَا السَّمَاۤءَ عَلَيْهِمْ مِّدْرَارًا وَّجَعَلْنَا الْاَنْهٰرَ تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِهِمْ فَاَهْلَكْنٰهُمْ بِذُنُوْبِهِمْ وَاَنْشَاْنَا مِنْ بَعْدِهِمْ قَرْنًا اٰخَرِيْنَ	آیا ندیدند که چه بسیار نسل‌هایی پیش از آن‌ها را نابود کردیم، در حالی که به آن‌ها در زمین جایگاهی استوار دادیم که به شما نداده‌ایم؟ باران‌های فراوان بر آن‌ها فرستادیم و رودهایی زیر پایشان جاری ساختیم، سپس به خاطر گناهانشان آن‌ها را نابود کردیم و پس از آن‌ها نسل دیگری آفریدیم.	6
وَلَوْ نَزَّلْنَا عَلَيْكَ كِتٰبًا فِيْ قِرْطَاسٍ فَلَمَسُوْهُ بِاَيْدِيْهِمْ لَقَالَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْٓا اِنْ هٰذَآ اِلَّا سِحْرٌ مُّبِيْنٌ	و اگر بر تو (محمد) نوشته‌ای بر کاغذ نازل می‌کردیم که با دستان خود آن را لمس کنند، کافران می‌گفتند: «این جز جادویی آشکار نیست.»	7
وَقَالُوْا لَوْلَآ اُنْزِلَ عَلَيْهِ مَلَكٌ وَلَوْ اَنْزَلْنَا مَلَكًا لَّقُضِيَ الْاَمْرُ ثُمَّ لَا يُنْظَرُوْنَ	و گفتند: «چرا فرشته‌ای بر او نازل نشده است؟» اگر فرشته‌ای نازل می‌کردیم، کار تمام بود و به آن‌ها مهلتی داده نمی‌شد.	8

وَلَوْ جَعَلْنٰهُ مَلَكًا لَّجَعَلْنٰهُ رَجُلًا وَّلَلَبَسْنَا عَلَيْهِمْ مَّا يَلْبِسُوْنَ	و اگر رسول را فرشته‌ای قرار می‌دادیم، او را به شکل مردی درمی‌آوردیم و باز آن‌ها را به همان تردیدی که اکنون دارند دچار می‌کردیم.	9
وَلَقَدِ اسْتُهْزِئَ بِرُسُلٍ مِّنْ قَبْلِكَ فَحَاقَ بِالَّذِيْنَ سَخِرُوْا مِنْهُمْ مَّا كَانُوْا بِهٖ يَسْتَهْزِءُوْنَ	و به راستی پیش از تو (محمد) رسولانی مورد تمسخر قرار گرفتند، پس بر کسانی که آن‌ها را مسخره کردند، عذابی نازل شد که نتیجه تمسخرشان بود.	10
قُلْ سِيْرُوْا فِي الْاَرْضِ ثُمَّ انْظُرُوْا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُكَذِّبِيْنَ	بگو (محمد): «در زمین سیر کنید، سپس بنگرید که سرانجام تکذیب‌کنندگان چگونه بود.»	11
قُلْ لِّمَنْ مَّا فِي السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ قُلْ لِّلّٰهِ كَتَبَ عَلٰى نَفْسِهِ الرَّحْمَةَ لَيَجْمَعَنَّكُمْ اِلٰى يَوْمِ الْقِيٰمَةِ لَا رَيْبَ فِيْهِ اَلَّذِيْنَ خَسِرُوْٓا اَنْفُسَهُمْ فَهُمْ لَا يُؤْمِنُوْنَ	بگو: «برای کیست آنچه در آسمان‌ها و زمین است؟» بگو: «برای خداوند.» او رحمت را بر خود واجب کرده است. حتماً شما را در روز قیامت که در آن تردیدی نیست، گرد می‌آورد. کسانی که خود را زیان کردند، ایمان نمی‌آورند.	12
وَلَهٗ مَا سَكَنَ فِي الَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَهُوَ السَّمِيْعُ الْعَلِيْمُ	و برای اوست آنچه در شب و روز ساکن است و او شنوا و داناست.	13
قُلْ اَغَيْرَ اللّٰهِ اَتَّخِذُ وَلِيًّا فَاطِرِ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَهُوَ يُطْعِمُ وَلَا يُطْعَمُ قُلْ اِنِّيْٓ اُمِرْتُ اَنْ اَكُوْنَ اَوَّلَ مَنْ اَسْلَمَ وَلَا تَكُوْنَنَّ مِنَ الْمُشْرِكِيْنَ	بگو: «آیا جز خداوند، خالق آسمان‌ها و زمین، سرپرستی دیگر بگیرم، در حالی که او روزی‌دهنده است و خود روزی داده نمی‌شود؟» بگو: «مرا فرمان داده شده که اولین کسی باشم که تسلیم (خداوند) شوم و از مشرکان نباشم.»	14
قُلْ اِنِّيْٓ اَخَافُ اِنْ عَصَيْتُ رَبِّيْ عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيْمٍ	بگو: «اگر از فرمان پروردگارم سرپیچی کنم، از عذاب روزی بزرگ می‌ترسم.»	15
مَنْ يُّصْرَفْ عَنْهُ يَوْمَىِٕذٍ فَقَدْ رَحِمَهٗ وَذٰلِكَ الْفَوْزُ الْمُبِيْنُ	هر که در آن روز از عذاب دور نگه داشته شود، خداوند به او رحمت کرده است و این پیروزی آشکاری است.	16
وَاِنْ يَّمْسَسْكَ اللّٰهُ بِضُرٍّ فَلَا كَاشِفَ لَهٗٓ اِلَّا هُوَ وَاِنْ يَّمْسَسْكَ بِخَيْرٍ فَهُوَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ	و اگر خداوند بلا را بر تو نازل کند، جز او کسی نمی‌تواند آن را برطرف کند. و اگر خیری به تو رساند، او بر هر چیزی تواناست.	17
وَهُوَ الْقَاهِرُ فَوْقَ عِبَادِهٖ وَهُوَ الْحَكِيْمُ الْخَبِيْرُ	و او بر بندگانش چیره است و او حکیم و آگاه است.	18

قُلْ اَيُّ شَيْءٍ اَكْبَرُ شَهَادَةً قُلِ اللّٰهُ شَهِيْدٌۢ بَيْنِيْ وَبَيْنَكُمْ وَاُوْحِيَ اِلَيَّ هٰذَا الْقُرْاٰنُ لِاُنْذِرَكُمْ بِهٖ وَمَنْۢ بَلَغَ اَئِنَّكُمْ لَتَشْهَدُوْنَ اَنَّ مَعَ اللّٰهِ اٰلِهَةً اُخْرٰى قُلْ لَّآ اَشْهَدُ قُلْ اِنَّمَا هُوَ اِلٰهٌ وَّاحِدٌ وَّاِنَّنِيْ بَرِيْٓءٌ مِّمَّا تُشْرِكُوْنَ	بگو (محمد): «چه چیزی گواهی‌اش قوی‌تر است؟» بگو: «خداوند، او میان من و شما گواه است. این قرآن به من وحی شده تا با آن به شما و هر که به آن رسد هشدار دهم. آیا گواهی می‌دهید که با خداوند خدایان دیگری هست؟» بگو: «من چنین گواهی نمی‌دهم.» بگو: «او تنها خدایی یگانه است و من از آنچه شریک او می‌کنید بیزارم.»	19
اَلَّذِيْنَ اٰتَيْنٰهُمُ الْكِتٰبَ يَعْرِفُوْنَهٗ كَمَا يَعْرِفُوْنَ اَبْنَآءَهُمُ اَلَّذِيْنَ خَسِرُوْٓا اَنْفُسَهُمْ فَهُمْ لَا يُؤْمِنُوْنَ	کسانی که به آن‌ها کتاب داده‌ایم، او (محمد) را مانند فرزندان خود می‌شناسند. کسانی که خود را زیان کردند، ایمان نمی‌آورند.	20
وَمَنْ اَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرٰى عَلَى اللّٰهِ كَذِبًا اَوْ كَذَّبَ بِاٰيٰتِهٖ اِنَّهٗ لَا يُفْلِحُ الظّٰلِمُوْنَ	و کیست ستمگرتر از کسی که بر خداوند دروغ بندد یا آیاتش را تکذیب کند؟ به راستی ستمگران رستگار نمی‌شوند.	21
وَيَوْمَ نَحْشُرُهُمْ جَمِيْعًا ثُمَّ نَقُوْلُ لِلَّذِيْنَ اَشْرَكُوْٓا اَيْنَ شُرَكَآؤُكُمُ الَّذِيْنَ كُنْتُمْ تَزْعُمُوْنَ	و (یاد کن) روزی که همه آن‌ها را گرد می‌آوریم، سپس به مشرکان می‌گوییم: «خدایانی که گمان می‌کردید کجایند؟»	22
ثُمَّ لَمْ تَكُنْ فِتْنَتُهُمْ اِلَّآ اَنْ قَالُوْا وَاللّٰهِ رَبِّنَا مَا كُنَّا مُشْرِكِيْنَ	آنگاه پاسخ دروغینشان جز این نیست که گویند: «به خدا سوگند، ای پروردگار ما، ما مشرک نبودیم.»	23
اُنْظُرْ كَيْفَ كَذَبُوْا عَلٰٓى اَنْفُسِهِمْ وَضَلَّ عَنْهُمْ مَّا كَانُوْا يَفْتَرُوْنَ	بنگر که چگونه بر خود دروغ گفتند و آنچه ساخته بودند از آن‌ها گم شد.	24
وَمِنْهُمْ مَّنْ يَّسْتَمِعُ اِلَيْكَ وَجَعَلْنَا عَلٰى قُلُوْبِهِمْ اَكِنَّةً اَنْ يَّفْقَهُوْهُ وَفِيْٓ اٰذَانِهِمْ وَقْرًا وَاِنْ يَّرَوْا كُلَّ اٰيَةٍ لَّا يُؤْمِنُوْا بِهَا حَتّٰٓى اِذَا جَآءُوْكَ يُجَادِلُوْنَكَ يَقُوْلُ الَّذِيْنَ كَفَرُوْٓا اِنْ هٰذَآ اِلَّآ اَسَاطِيْرُ الْاَوَّلِيْنَ	و برخی از آن‌ها به تو (محمد) گوش می‌دهند، اما ما بر دل‌هایشان پرده‌ای قرار داده‌ایم تا آن را نفهمند و در گوش‌هایشان سنگینی. حتی اگر هر نشانه‌ای ببینند، به آن ایمان نمی‌آورند. وقتی نزد تو می‌آیند تا با تو مجادله کنند، کافران می‌گویند: «این (قرآن) جز افسانه‌های پیشینیان نیست.»	25
وَهُمْ يَنْهَوْنَ عَنْهُ وَيَنْـَٔوْنَ عَنْهُ وَاِنْ يُّهْلِكُوْنَ اِلَّآ اَنْفُسَهُمْ وَمَا يَشْعُرُوْنَ	و آن‌ها دیگران را از (گوش دادن به) آن باز می‌دارند و خود نیز از آن دوری می‌کنند، اما جز خودشان را نابود نمی‌کنند و نمی‌فهمند.	26
وَلَوْ تَرٰٓى اِذْ وُقِفُوْا عَلَى النَّارِ فَقَالُوْا يٰلَيْتَنَا نُرَدُّ وَلَا نُكَذِّبَ بِاٰيٰتِ رَبِّنَا وَنَكُوْنَ مِنَ الْمُؤْمِنِيْنَ	و اگر ببینی وقتی در برابر آتش قرار گیرند، گویند: «ای کاش به دنیا بازمی‌گشتیم تا آیات پروردگارمان را تکذیب نکنیم و از مؤمنان باشیم.»	27

بَلْ بَدَا لَهُمْ مَّا كَانُوْا يُخْفُوْنَ مِنْ قَبْلُ وَلَوْ رُدُّوْا لَعَادُوْا لِمَا نُهُوْا عَنْهُ وَاِنَّهُمْ لَكٰذِبُوْنَ	اما آنچه پیش‌تر پنهان می‌کردند برایشان آشکار شده است. اگر به دنیا بازگردند، باز به آنچه از آن نهی شده‌اند روی می‌آورند. به راستی آن‌ها دروغگویانند.	28
وَقَالُوْٓا اِنْ هِيَ اِلَّا حَيَاتُنَا الدُّنْيَا وَمَا نَحْنُ بِمَبْعُوْثِيْنَ	و گفتند: «جز زندگی دنیا نیست و ما برانگیخته نمی‌شویم.»	29
وَلَوْ تَرٰٓى اِذْ وُقِفُوْا عَلٰى رَبِّهِمْ قَالَ اَلَيْسَ هٰذَا بِالْحَقِّ قَالُوْا بَلٰى وَرَبِّنَا قَالَ فَذُوْقُوا الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُوْنَ	و اگر ببینی وقتی در برابر پروردگارشان قرار گیرند، (خداوند) می‌فرماید: «آیا این (قیامت) حقیقت ندارد؟» گویند: «آری، به پروردگارمان سوگند، حقیقت دارد.» (خداوند) می‌فرماید: «پس عذاب را بچشید، زیرا آن را انکار کردید.»	30
قَدْ خَسِرَ الَّذِيْنَ كَذَّبُوْا بِلِقَاۤءِ اللّٰهِ حَتّٰٓى اِذَا جَاۤءَتْهُمُ السَّاعَةُ بَغْتَةً قَالُوْا يٰحَسْرَتَنَا عَلٰى مَا فَرَّطْنَا فِيْهَا وَهُمْ يَحْمِلُوْنَ اَوْزَارَهُمْ عَلٰى ظُهُوْرِهِمْ اَلَا سَاۤءَ مَا يَزِرُوْنَ	کسانی که دیدار با خداوند را تکذیب کردند، زیان کردند. وقتی قیامت ناگهان بر آن‌ها آید، گویند: «چه بسیار پشیمانیم از غفلتی که درباره آن کردیم»، در حالی که گناهانشان را بر پشت خود حمل می‌کنند. چه بد است آنچه بر دوش دارند.	31
وَمَا الْحَيٰوةُ الدُّنْيَآ اِلَّا لَعِبٌ وَّلَهْوٌ وَلَلدَّارُ الْاٰخِرَةُ خَيْرٌ لِّلَّذِيْنَ يَتَّقُوْنَ اَفَلَا تَعْقِلُوْنَ	و زندگی دنیا جز بازی و سرگرمی نیست. و سرای آخرت برای پرهیزگاران بهتر است. آیا نمی‌فهمید؟	32
قَدْ نَعْلَمُ اِنَّهٗ لَيَحْزُنُكَ الَّذِيْ يَقُوْلُوْنَ فَاِنَّهُمْ لَا يُكَذِّبُوْنَكَ وَلٰكِنَّ الظّٰلِمِيْنَ بِاٰيٰتِ اللّٰهِ يَجْحَدُوْنَ	ما می‌دانیم که آنچه می‌گویند تو (محمد) را اندوهگین می‌کند. آن‌ها تو را تکذیب نمی‌کنند، بلکه ستمگران آیات خداوند را انکار می‌کنند.	33
وَلَقَدْ كُذِّبَتْ رُسُلٌ مِّنْ قَبْلِكَ فَصَبَرُوْا عَلٰى مَا كُذِّبُوْا وَاُوْذُوْا حَتّٰٓى اَتٰىهُمْ نَصْرُنَا وَلَا مُبَدِّلَ لِكَلِمٰتِ اللّٰهِ وَلَقَدْ جَاۤءَكَ مِنْ نَّبَاِى الْمُرْسَلِيْنَ	و به راستی رسولان پیش از تو نیز تکذیب شدند، اما بر تکذیب و آزار صبر کردند تا یاری ما به آن‌ها رسید. هیچ‌کس نمی‌تواند کلمات (تقدیرات) خداوند را تغییر دهد. و اخباری از رسولان به تو رسیده است.	34
وَاِنْ كَانَ كَبُرَ عَلَيْكَ اِعْرَاضُهُمْ فَاِنِ اسْتَطَعْتَ اَنْ تَبْتَغِيَ نَفَقًا فِي الْاَرْضِ اَوْ سُلَّمًا فِي السَّمَاۤءِ فَتَاْتِيَهُمْ بِاٰيَةٍ وَلَوْ شَاۤءَ اللّٰهُ لَجَمَعَهُمْ عَلَى الْهُدٰى فَلَا تَكُوْنَنَّ مِنَ الْجٰهِلِيْنَ	و اگر روی‌گردانی آن‌ها برایت سنگین است، اگر توانستی سوراخی در زمین یا نردبانی به آسمان بساز تا نشانه‌ای برایشان بیاوری (بکن). اگر خداوند می‌خواست، همه آن‌ها را هدایت می‌کرد. پس از نادانان مباش.	35
اِنَّمَا يَسْتَجِيْبُ الَّذِيْنَ يَسْمَعُوْنَ وَالْمَوْتٰى يَبْعَثُهُمُ اللّٰهُ ثُمَّ اِلَيْهِ يُرْجَعُوْنَ	تنها کسانی که می‌شنوند، پاسخ می‌دهند. و مردگان را خداوند برمی‌انگیزد، سپس به سوی او بازمی‌گردند.	36

وَقَالُوْا لَوْلَا نُزِّلَ عَلَيْهِ اٰيَةٌ مِّنْ رَّبِّه قُلْ اِنَّ اللّٰهَ قَادِرٌ عَلٰٓى اَنْ يُّنَزِّلَ اٰيَةً وَّلٰكِنَّ اَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُوْنَ	و گفتند: «چرا نشانه‌ای از پروردگارش بر او نازل نشده؟» بگو: «خداوند تواناست که نشانه‌ای نازل کند، اما بیشترشان نمی‌دانند.»	37
وَمَا مِنْ دَآبَّةٍ فِى الْاَرْضِ وَلَا طٰٓئِرٍ يَّطِيْرُ بِجَنَاحَيْهِ اِلَّآ اُمَمٌ اَمْثَالُكُمْ مَا فَرَّطْنَا فِى الْكِتٰبِ مِنْ شَيْءٍ ثُمَّ اِلٰى رَبِّهِمْ يُحْشَرُوْنَ	و هیچ جنبنده‌ای در زمین و هیچ پرنده‌ای که با دو بالش پرواز می‌کند نیست، مگر امت‌هایی مانند شما. ما در کتاب (جهان) چیزی فروگذار نکردیم، سپس به سوی پروردگارشان گرد آورده می‌شوند.	38
وَالَّذِيْنَ كَذَّبُوْا بِاٰيٰتِنَا صُمٌّ وَّبُكْمٌ فِى الظُّلُمٰتِ مَنْ يَّشَاِ اللّٰهُ يُضْلِلْهُ وَمَنْ يَّشَاْ يَجْعَلْهُ عَلٰى صِرَاطٍ مُّسْتَقِيْمٍ	و کسانی که آیات ما را تکذیب کردند، در تاریکی‌ها کر و گنگ‌اند. خداوند هر که را بخواهد گمراه می‌کند و هر که را بخواهد بر راه راست قرار می‌دهد.	39
قُلْ اَرَءَيْتَكُمْ اِنْ اَتٰىكُمْ عَذَابُ اللّٰهِ اَوْ اَتَتْكُمُ السَّاعَةُ اَغَيْرَ اللّٰهِ تَدْعُوْنَ اِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ	بگو: «اگر عذاب خداوند به سویتان آید یا قیامت برپا شود، آیا جز خداوند کسی را می‌خوانید، اگر راست می‌گویید؟»	40
بَلْ اِيَّاهُ تَدْعُوْنَ فَيَكْشِفُ مَا تَدْعُوْنَ اِلَيْهِ اِنْ شَاۤءَ وَتَنْسَوْنَ مَا تُشْرِكُوْنَ	بلکه تنها او را می‌خوانید، و اگر بخواهد، بلا را از شما برمی‌دارد، و آنچه شریک او می‌کردید فراموش می‌کنید.	41
وَلَقَدْ اَرْسَلْنَآ اِلٰٓى اُمَمٍ مِّنْ قَبْلِكَ فَاَخَذْنٰهُمْ بِالْبَاْسَاۤءِ وَالضَّرَّاۤءِ لَعَلَّهُمْ يَتَضَرَّعُوْنَ	و به راستی به سوی امت‌های پیش از تو (رسولانی) فرستادیم و آن‌ها را به سختی و بیماری گرفتار کردیم تا شاید فروتنی کنند.	42
فَلَوْلَآ اِذْ جَاۤءَهُمْ بَاْسُنَا تَضَرَّعُوْا وَلٰكِنْ قَسَتْ قُلُوْبُهُمْ وَزَيَّنَ لَهُمُ الشَّيْطٰنُ مَا كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ	پس چرا وقتی عذاب ما به آن‌ها رسید، فروتنی نکردند؟ بلکه دل‌هایشان سخت شد و شیطان آنچه می‌کردند را برایشان زیبا جلوه داد.	43
فَلَمَّا نَسُوْا مَا ذُكِّرُوْا بِه فَتَحْنَا عَلَيْهِمْ اَبْوَابَ كُلِّ شَيْءٍ حَتّٰٓى اِذَا فَرِحُوْا بِمَآ اُوْتُوْٓا اَخَذْنٰهُمْ بَغْتَةً فَاِذَا هُمْ مُّبْلِسُوْنَ	پس وقتی آنچه را که به آن‌ها یادآوری شده بود فراموش کردند، همه درهای (نعمت) را به رویشان گشودیم. تا وقتی از آنچه به آن‌ها داده شده بود شادمان شدند، ناگهان آن‌ها را گرفتیم، و آن‌ها ناامید شدند.	44
فَقُطِعَ دَابِرُ الْقَوْمِ الَّذِيْنَ ظَلَمُوْا وَالْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعٰلَمِيْنَ	پس ریشه ستمگران بریده شد. و ستایش برای خداوند، پروردگار جهانیان است.	45
قُلْ اَرَءَيْتُمْ اِنْ اَخَذَ اللّٰهُ سَمْعَكُمْ وَاَبْصَارَكُمْ وَخَتَمَ عَلٰى قُلُوْبِكُمْ مَّنْ اِلٰهٌ غَيْرُ اللّٰهِ يَاْتِيْكُمْ بِه اُنْظُرْ كَيْفَ نُصَرِّفُ الْاٰيٰتِ ثُمَّ هُمْ يَصْدِفُوْنَ	بگو: «اگر خداوند شنوایی و بینایی‌تان را بگیرد و بر دل‌هایتان مهر نهد، کدام خدا جز خداوند آن را به شما بازمی‌گرداند؟» بنگر که چگونه آیات (قدرت خود) را برایشان توضیح می‌دهیم، اما آن‌ها روی می‌گردانند.	46

قُلْ اَرَاَيْتَكُمْ اِنْ اَتٰىكُمْ عَذَابُ اللّٰهِ بَغْتَةً اَوْ جَهْرَةً هَلْ يُهْلَكُ اِلَّا الْقَوْمُ الظّٰلِمُوْنَ	بگو: «اگر عذاب خداوند ناگهان یا آشکارا به شما برسد، آیا جز ستمگران نابود می‌شوند؟»	47
وَمَا نُرْسِلُ الْمُرْسَلِيْنَ اِلَّا مُبَشِّرِيْنَ وَمُنْذِرِيْنَ فَمَنْ اٰمَنَ وَاَصْلَحَ فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُوْنَ	و ما رسولان را جز به‌عنوان مژده‌دهنده و هشداردهنده نفرستادیم. هر که ایمان آورد و اصلاح کند، نه ترسی بر اوست و نه اندوهگین می‌شود.	48
وَالَّذِيْنَ كَذَّبُوْا بِاٰيٰتِنَا يَمَسُّهُمُ الْعَذَابُ بِمَا كَانُوْا يَفْسُقُوْنَ	و کسانی که آیات ما را تکذیب کردند، به سبب نافرمانی‌شان عذاب به آن‌ها می‌رسد.	49
قُلْ لَّآ اَقُوْلُ لَكُمْ عِنْدِيْ خَزَآئِنُ اللّٰهِ وَلَآ اَعْلَمُ الْغَيْبَ وَلَآ اَقُوْلُ لَكُمْ اِنِّيْ مَلَكٌ اِنْ اَتَّبِعُ اِلَّا مَا يُوْحٰٓى اِلَيَّ قُلْ هَلْ يَسْتَوِى الْاَعْمٰى وَالْبَصِيْرُ اَفَلَا تَتَفَكَّرُوْنَ	بگو (محمد): «نمی‌گویم گنجینه‌های خداوند نزد من است، و نه غیب می‌دانم، و نه می‌گویم که فرشته‌ام. تنها از آنچه به من وحی شده پیروی می‌کنم.» بگو: «آیا کور و بینا برابرند؟ آیا نمی‌اندیشید؟»	50
وَاَنْذِرْ بِهِ الَّذِيْنَ يَخَافُوْنَ اَنْ يُّحْشَرُوْٓا اِلٰى رَبِّهِمْ لَيْسَ لَهُمْ مِّنْ دُوْنِهٖ وَلِيٌّ وَّلَا شَفِيْعٌ لَّعَلَّهُمْ يَتَّقُوْنَ	و با آن (قرآن) کسانی را که می‌ترسند در برابر پروردگارشان گرد آیند هشدار ده، که جز او هیچ سرپرست و شفیعی برایشان نیست، شاید پرهیزگار شوند.	51
وَلَا تَطْرُدِ الَّذِيْنَ يَدْعُوْنَ رَبَّهُمْ بِالْغَدٰوةِ وَالْعَشِيِّ يُرِيْدُوْنَ وَجْهَهٗ مَا عَلَيْكَ مِنْ حِسَابِهِمْ مِّنْ شَيْءٍ وَّمَا مِنْ حِسَابِكَ عَلَيْهِمْ مِّنْ شَيْءٍ فَتَطْرُدَهُمْ فَتَكُوْنَ مِنَ الظّٰلِمِيْنَ	و کسانی را که صبح و شام پروردگارشان را می‌خوانند و خشنودی او را می‌جویند، طرد نکن. تو مسئول کارهای آن‌ها نیستی و آن‌ها مسئول کارهای تو نیستند که طردشان کنی و از ستمگران باشی.	52
وَكَذٰلِكَ فَتَنَّا بَعْضَهُمْ بِبَعْضٍ لِّيَقُوْلُوْٓا اَهٰٓؤُلَآءِ مَنَّ اللّٰهُ عَلَيْهِمْ مِّنْ بَيْنِنَا اَلَيْسَ اللّٰهُ بِاَعْلَمَ بِالشّٰكِرِيْنَ	و این‌گونه برخی (ثروتمندان) را با برخی (فقرا) آزمودیم تا (ثروتمندان) گویند: «آیا اینان‌اند که خداوند از میان ما بر آن‌ها منت نهاده؟» آیا خداوند شکرگزاران را بهتر نمی‌شناسد؟	53
وَاِذَا جَآءَكَ الَّذِيْنَ يُؤْمِنُوْنَ بِاٰيٰتِنَا فَقُلْ سَلٰمٌ عَلَيْكُمْ كَتَبَ رَبُّكُمْ عَلٰى نَفْسِهِ الرَّحْمَةَ اَنَّهٗ مَنْ عَمِلَ مِنْكُمْ سُوْٓءًا بِجَهَالَةٍ ثُمَّ تَابَ مِنْ بَعْدِهٖ وَاَصْلَحَ فَاَنَّهٗ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ	و وقتی کسانی که به آیات ما ایمان دارند نزد تو آیند، بگو: «سلام بر شما.» پروردگارتان رحمت را بر خود واجب کرده است: هر که از شما از نادانی بدی کند، سپس توبه کند و اصلاح نماید، او آمرزنده و مهربان است.	54
وَكَذٰلِكَ نُفَصِّلُ الْاٰيٰتِ وَلِتَسْتَبِيْنَ سَبِيْلُ الْمُجْرِمِيْنَ	و این‌گونه آیات (قرآن) را توضیح می‌دهیم تا راه صالحان و راه گناهکاران آشکار شود.	55
قُلْ اِنِّيْ نُهِيْتُ اَنْ اَعْبُدَ الَّذِيْنَ تَدْعُوْنَ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ قُلْ لَّآ اَتَّبِعُ اَهْوَآءَكُمْ قَدْ ضَلَلْتُ اِذًا وَّمَآ اَنَا مِنَ الْمُهْتَدِيْنَ	بگو: «مرا نهی کرده‌اند که آنچه را جز خداوند می‌پرستید بپرستم.» بگو: «از خواسته‌های شما پیروی نمی‌کنم. اگر چنین کنم، گمراه شده‌ام و از هدایت‌یافتگان نیستم.»	56

قُلْ اِنِّيْ عَلٰى بَيِّنَةٍ مِّنْ رَّبِّيْ وَكَذَّبْتُمْ بِهٖ مَا عِنْدِيْ مَا تَسْتَعْجِلُوْنَ بِهٖ اِنِ الْحُكْمُ اِلَّا لِلّٰهِ يَقُصُّ الْحَقَّ وَهُوَ خَيْرُ الْفٰصِلِيْنَ	بگو: «من بر دلیلی روشن (قرآن) از پروردگارم ایستاده‌ام و شما آن را تکذیب کردید. آنچه را که شتاب در آن دارید (عذاب) در اختیار من نیست. حکم تنها از آن خداوند است. او حقیقت را بیان می‌کند و او بهترین داوران است.»	57
قُلْ لَّوْ اَنَّ عِنْدِيْ مَا تَسْتَعْجِلُوْنَ بِهٖ لَقُضِيَ الْاَمْرُ بَيْنِيْ وَبَيْنَكُمْ وَاللّٰهُ اَعْلَمُ بِالظّٰلِمِيْنَ	بگو: «اگر آنچه را که شتاب در آن دارید نزد من بود، کار میان من و شما تمام می‌شد.» و خداوند ستمگران را بهتر می‌شناسد.	58
وَعِنْدَهٗ مَفَاتِحُ الْغَيْبِ لَا يَعْلَمُهَآ اِلَّا هُوَ وَيَعْلَمُ مَا فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ وَمَا تَسْقُطُ مِنْ وَّرَقَةٍ اِلَّا يَعْلَمُهَا وَلَا حَبَّةٍ فِيْ ظُلُمٰتِ الْاَرْضِ وَلَا رَطْبٍ وَّلَا يَابِسٍ اِلَّا فِيْ كِتٰبٍ مُّبِيْنٍ	و کلیدهای غیب نزد اوست؛ جز او کسی آن‌ها را نمی‌داند. او آنچه در خشکی و دریاست می‌داند. هیچ برگی نمی‌افتد مگر که او بداند، و هیچ دانه‌ای در تاریکی زمین و هیچ چیز تر یا خشکی نیست مگر اینکه در کتابی روشن (لوح محفوظ) ثبت است.	59
وَهُوَ الَّذِيْ يَتَوَفّٰىكُمْ بِالَّيْلِ وَيَعْلَمُ مَا جَرَحْتُمْ بِالنَّهَارِ ثُمَّ يَبْعَثُكُمْ فِيْهِ لِيُقْضٰٓى اَجَلٌ مُّسَمًّى ثُمَّ اِلَيْهِ مَرْجِعُكُمْ ثُمَّ يُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُوْنَ	و اوست که شما را شب‌ها می‌میراند و آنچه روزها انجام می‌دهید می‌داند، سپس شما را در روز برمی‌انگیزد تا عمر معینتان کامل شود. سپس به سوی او بازمی‌گردید، و او آنچه را که انجام دادید به شما خبر می‌دهد.	60
وَهُوَ الْقَاهِرُ فَوْقَ عِبَادِهٖ وَيُرْسِلُ عَلَيْكُمْ حَفَظَةً حَتّٰٓى اِذَا جَاۤءَ اَحَدَكُمُ الْمَوْتُ تَوَفَّتْهُ رُسُلُنَا وَهُمْ لَا يُفَرِّطُوْنَ	و او بر بندگانش چیره است و فرشتگان نگهبان را بر شما می‌فرستد، تا وقتی مرگ یکی از شما فرا رسد، فرستادگان ما جانش را می‌گیرند و کوتاهی نمی‌کنند.	61
ثُمَّ رُدُّوْٓا اِلَى اللّٰهِ مَوْلٰىهُمُ الْحَقِّ اَلَا لَهُ الْحُكْمُ وَهُوَ اَسْرَعُ الْحٰسِبِيْنَ	سپس به سوی خداوند، سرپرست حقیقی‌شان بازمی‌گردند. آگاه باشید که حکم از آن اوست و او سریع‌ترین حسابگران است.	62
قُلْ مَنْ يُّنَجِّيْكُمْ مِّنْ ظُلُمٰتِ الْبَرِّ وَالْبَحْرِ تَدْعُوْنَهٗ تَضَرُّعًا وَّخُفْيَةً لَىِٕنْ اَنْجٰىنَا مِنْ هٰذِهٖ لَنَكُوْنَنَّ مِنَ الشّٰكِرِيْنَ	بگو: «کیست که شما را از بلایای خشکی و دریا نجات می‌دهد، وقتی او را با فروتنی و در نهان می‌خوانید و می‌گویید: اگر ما را از این (بلا) نجات دهد، از شکرگزاران خواهیم بود؟»	63
قُلِ اللّٰهُ يُنَجِّيْكُمْ مِّنْهَا وَمِنْ كُلِّ كَرْبٍ ثُمَّ اَنْتُمْ تُشْرِكُوْنَ	بگو: «خداوند شما را از آن (بلا) و از هر سختی نجات می‌دهد، اما شما باز شریک برای او قرار می‌دهید.»	64
قُلْ هُوَ الْقَادِرُ عَلٰٓى اَنْ يَّبْعَثَ عَلَيْكُمْ عَذَابًا مِّنْ فَوْقِكُمْ اَوْ مِنْ تَحْتِ اَرْجُلِكُمْ اَوْ يَلْبِسَكُمْ شِيَعًا وَّيُذِيْقَ بَعْضَكُمْ بَاْسَ بَعْضٍ اُنْظُرْ كَيْفَ نُصَرِّفُ الْاٰيٰتِ لَعَلَّهُمْ يَفْقَهُوْنَ	بگو: «او تواناست که عذابی از بالا یا از زیر پایتان بر شما بفرستد یا شما را به گروه‌هایی متفرق کند و خشونت برخی را به برخی دیگر بچشاند.» بنگر که چگونه آیات (قدرت خود) را برایشان توضیح می‌دهیم تا شاید بفهمند.	65

وَكَذَّبَ بِهٖ قَوْمُكَ وَهُوَ الْحَقُّ قُلْ لَّسْتُ عَلَيْكُمْ بِوَكِيْلٍ	و قومت آن (عذاب) را تکذیب کردند، در حالی که حق است. بگو: «من مسئول شما نیستم.»	66
لِكُلِّ نَبَاٍ مُّسْتَقَرٌّ وَّسَوْفَ تَعْلَمُوْنَ	هر خبری زمانی برای وقوع دارد و به زودی خواهید دانست.	67
وَاِذَا رَاَيْتَ الَّذِيْنَ يَخُوْضُوْنَ فِيْٓ اٰيٰتِنَا فَاَعْرِضْ عَنْهُمْ حَتّٰى يَخُوْضُوْا فِيْ حَدِيْثٍ غَيْرِهٖ وَاِمَّا يُنْسِيَنَّكَ الشَّيْطٰنُ فَلَا تَقْعُدْ بَعْدَ الذِّكْرٰى مَعَ الْقَوْمِ الظّٰلِمِيْنَ	و وقتی دیدی کسانی آیات ما را مسخره می‌کنند، از آن‌ها دور شو تا به سخنی دیگر مشغول شوند. و اگر شیطان تو را به فراموشی انداخت، پس از یادآوری با ستمگران منشین.	68
وَمَا عَلَى الَّذِيْنَ يَتَّقُوْنَ مِنْ حِسَابِهِمْ مِّنْ شَيْءٍ وَّلٰكِنْ ذِكْرٰى لَعَلَّهُمْ يَتَّقُوْنَ	و بر پرهیزگاران هیچ مسئولیتی از (گناهان) آن‌ها نیست، جز اینکه یادآوری کنند تا شاید تقوا پیشه کنند.	69
وَذَرِ الَّذِيْنَ اتَّخَذُوْا دِيْنَهُمْ لَعِبًا وَّلَهْوًا وَّغَرَّتْهُمُ الْحَيٰوةُ الدُّنْيَا وَذَكِّرْ بِهٖٓ اَنْ تُبْسَلَ نَفْسٌۢ بِمَا كَسَبَتْ لَيْسَ لَهَا مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ وَلِيٌّ وَّلَا شَفِيْعٌ وَاِنْ تَعْدِلْ كُلَّ عَدْلٍ لَّا يُؤْخَذْ مِنْهَا اُولٰٓئِكَ الَّذِيْنَ اُبْسِلُوْا بِمَا كَسَبُوْا لَهُمْ شَرَابٌ مِّنْ حَمِيْمٍ وَّعَذَابٌ اَلِيْمٌۢ بِمَا كَانُوْا يَكْفُرُوْنَ	و کسانی را که دینشان را بازیچه و سرگرمی گرفتند و زندگی دنیا فریبشان داد، رها کن. و با (قرآن) یادآوری کن تا کسی به خاطر کارهایش به (آتش) نیفتد. جز خداوند هیچ سرپرست و شفیعی ندارد، و اگر هر گونه فدیه‌ای دهد، پذیرفته نمی‌شود. آن‌ها به خاطر کارهایشان به (آتش) افتاده‌اند. برایشان به سبب کفرشان نوشیدنی از آب جوشان و عذابی دردناک است.	70
قُلْ اَنَدْعُوْا مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ مَا لَا يَنْفَعُنَا وَلَا يَضُرُّنَا وَنُرَدُّ عَلٰٓى اَعْقَابِنَا بَعْدَ اِذْ هَدٰىنَا اللّٰهُ كَالَّذِى اسْتَهْوَتْهُ الشَّيٰطِيْنُ فِى الْاَرْضِ حَيْرَانَ لَهٗٓ اَصْحٰبٌ يَّدْعُوْنَهٗٓ اِلَى الْهُدَى ائْتِنَا قُلْ اِنَّ هُدَى اللّٰهِ هُوَ الْهُدٰى وَاُمِرْنَا لِنُسْلِمَ لِرَبِّ الْعٰلَمِيْنَ	بگو: «آیا جز خداوند چیزی را بخوانیم که نه سودی به ما می‌رساند و نه زیانی، و پس از آنکه خداوند ما را هدایت کرد، به عقب بازگردیم، مانند کسی که شیطان‌ها در زمین گمراهش کرده‌اند و سرگردان است؟» یارانش او را به راه راست می‌خوانند (و می‌گویند): «با ما بیا.» بگو: «هدایت خداوند، هدایت (حقیقی) است، و ما مأموریم که به پروردگار جهانیان تسلیم شویم،	71
وَاَنْ اَقِيْمُوا الصَّلٰوةَ وَاتَّقُوْهُ وَهُوَ الَّذِيْٓ اِلَيْهِ تُحْشَرُوْنَ	و نماز را برپا داریم و از او بترسیم.» و اوست که همه شما به سویش گرد آورده می‌شوید.	72
وَهُوَ الَّذِيْ خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ بِالْحَقِّ وَيَوْمَ يَقُوْلُ كُنْ فَيَكُوْنُ قَوْلُهُ الْحَقُّ وَلَهُ الْمُلْكُ يَوْمَ يُنْفَخُ فِى الصُّوْرِ عٰلِمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ وَهُوَ الْحَكِيْمُ الْخَبِيْرُ	و اوست که آسمان‌ها و زمین را به حق آفرید. و وقتی می‌فرماید: «باش»، پس می‌شود. سخن او حق است و فرمانروایی در روزی که در صور دمیده شود از آن اوست. او دانای غیب و آشکار است و او حکیم و آگاه است.	73
وَاِذْ قَالَ اِبْرٰهِيْمُ لِاَبِيْهِ اٰزَرَ اَتَتَّخِذُ اَصْنَامًا اٰلِهَةً اِنِّيْٓ اَرٰىكَ وَقَوْمَكَ فِيْ ضَلٰلٍ مُّبِيْنٍ	و (یاد کن) وقتی ابراهیم به پدرش آزر گفت: «آیا بت‌هایی را خدا می‌گیری؟ من تو و قومت را در گمراهی آشکار می‌بینم.»	74

وَكَذٰلِكَ نُرِيْٓ اِبْرٰهِيْمَ مَلَكُوْتَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَلِيَكُوْنَ مِنَ الْمُوْقِنِيْنَ	و این‌گونه به ابراهیم پادشاهی (قدرت ما) در آسمان‌ها و زمین را نشان دادیم تا از یقین‌کنندگان باشد.	75
فَلَمَّا جَنَّ عَلَيْهِ الَّيْلُ رَاٰ كَوْكَبًا قَالَ هٰذَا رَبِّيْ فَلَمَّآ اَفَلَ قَالَ لَآ اُحِبُّ الْاٰفِلِيْنَ	وقتی شب تاریک شد، ستاره‌ای دید و گفت: «این پروردگار من است.» اما وقتی غروب کرد، گفت: «من غروب‌کنندگان را دوست ندارم.»	76
فَلَمَّا رَاَ الْقَمَرَ بَازِغًا قَالَ هٰذَا رَبِّيْ فَلَمَّآ اَفَلَ قَالَ لَئِنْ لَّمْ يَهْدِنِيْ رَبِّيْ لَاَكُوْنَنَّ مِنَ الْقَوْمِ الضَّآلِّيْنَ	و وقتی ماه را درخشان دید، گفت: «این پروردگار من است.» اما وقتی غروب کرد، گفت: «اگر پروردگارم مرا هدایت نکند، از گمراهان خواهم بود.»	77
فَلَمَّا رَاَ الشَّمْسَ بَازِغَةً قَالَ هٰذَا رَبِّيْ هٰذَآ اَكْبَرُ فَلَمَّآ اَفَلَتْ قَالَ يٰقَوْمِ اِنِّيْ بَرِيْٓءٌ مِّمَّا تُشْرِكُوْنَ	و وقتی خورشید را درخشان دید، گفت: «این پروردگار من است، این بزرگ‌تر است.» اما وقتی غروب کرد، گفت: «ای قوم من! من از آنچه شریک (خداوند) می‌کنید بیزارم.»	78
اِنِّيْ وَجَّهْتُ وَجْهِيَ لِلَّذِيْ فَطَرَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ حَنِيْفًا وَّمَآ اَنَا مِنَ الْمُشْرِكِيْنَ	من روی خود را به سوی آنکه آسمان‌ها و زمین را آفرید، با اخلاص و بر دین راستین نهاده‌ام و از مشرکان نیستم.	79
وَحَآجَّهٗ قَوْمُهٗ قَالَ اَتُحَآجُّوْٓنِّيْ فِي اللّٰهِ وَقَدْ هَدٰىنِ وَلَآ اَخَافُ مَا تُشْرِكُوْنَ بِهٖٓ اِلَّآ اَنْ يَّشَآءَ رَبِّيْ شَيْـًٔا وَسِعَ رَبِّيْ كُلَّ شَيْءٍ عِلْمًا اَفَلَا تَتَذَكَّرُوْنَ	و قومش با او مجادله کردند. گفت: «آیا درباره خداوند با من مجادله می‌کنید، در حالی که او مرا هدایت کرده است؟ من از آنچه شریک او می‌کنید نمی‌ترسم، مگر اینکه پروردگارم چیزی بخواهد. علم پروردگارم همه‌چیز را در بر می‌گیرد. آیا پند نمی‌گیرید؟»	80
وَكَيْفَ اَخَافُ مَآ اَشْرَكْتُمْ وَلَا تَخَافُوْنَ اَنَّكُمْ اَشْرَكْتُمْ بِاللّٰهِ مَا لَمْ يُنَزِّلْ بِهٖ عَلَيْكُمْ سُلْطٰنًا فَاَيُّ الْفَرِيْقَيْنِ اَحَقُّ بِالْاَمْنِ اِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُوْنَ	چگونه از آنچه شریک (خداوند) می‌کنید بترسم، در حالی که شما از شریک قرار دادن چیزی که خداوند برایش دلیلی نازل نکرده نمی‌ترسید؟ کدام گروه سزاوارتر به امنیت است، اگر می‌دانید؟	81
اَلَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَلَمْ يَلْبِسُوْٓا اِيْمَانَهُمْ بِظُلْمٍ اُولٰٓئِكَ لَهُمُ الْاَمْنُ وَهُمْ مُّهْتَدُوْنَ	کسانی که ایمان آوردند و ایمانشان را با شرک نیامیختند، آن‌ها ایمن‌اند و هدایت‌یافته‌اند.	82
وَتِلْكَ حُجَّتُنَآ اٰتَيْنٰهَآ اِبْرٰهِيْمَ عَلٰى قَوْمِهٖ نَرْفَعُ دَرَجٰتٍ مَّنْ نَّشَآءُ اِنَّ رَبَّكَ حَكِيْمٌ عَلِيْمٌ	و این دلیل ما بود که به ابراهیم برای رویارویی با قومش دادیم. ما درجات هر که را بخواهیم بالا می‌بریم. به راستی پروردگارت حکیم و داناست.	83
وَوَهَبْنَا لَهٗٓ اِسْحٰقَ وَيَعْقُوْبَ كُلًّا هَدَيْنَا وَنُوْحًا هَدَيْنَا مِنْ قَبْلُ وَمِنْ ذُرِّيَّتِهٖ دَاوٗدَ وَسُلَيْمٰنَ وَاَيُّوْبَ وَيُوْسُفَ وَمُوْسٰى وَهٰرُوْنَ وَكَذٰلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِيْنَ	و به او اسحاق و یعقوب را عطا کردیم. به هر یک هدایت دادیم، و پیش‌تر به نوح هدایت دادیم، و از نسل او داود، سلیمان، ایوب، یوسف، موسی و هارون را. این‌گونه به نیکوکاران پاداش می‌دهیم.	84

وَزَكَرِيَّا وَيَحْيٰى وَعِيْسٰى وَاِلْيَاسَ كُلٌّ مِّنَ الصّٰلِحِيْنَ	و زکریا، یحیی، عیسی و الیاس را، که همه از صالحان بودند.	85
وَاِسْمٰعِيْلَ وَالْيَسَعَ وَيُوْنُسَ وَلُوْطًا وَكُلًّا فَضَّلْنَا عَلَى الْعٰلَمِيْنَ	و اسماعیل، الیسع، یونس و لوط را. همه را بر جهانیان (زمانشان) برتری دادیم.	86
وَمِنْ اٰبَاۤىِٕهِمْ وَذُرِّيّٰتِهِمْ وَاِخْوَانِهِمْ وَاجْتَبَيْنٰهُمْ وَهَدَيْنٰهُمْ اِلٰى صِرَاطٍ مُّسْتَقِيْمٍ	و از پدران، فرزندان و برادرانشان (برخی را برگزیدیم) و آن‌ها را انتخاب کردیم و به راه راست هدایت نمودیم.	87
ذٰلِكَ هُدَى اللّٰهِ يَهْدِيْ بِهٖ مَنْ يَّشَاۤءُ مِنْ عِبَادِهٖ وَلَوْ اَشْرَكُوْا لَحَبِطَ عَنْهُمْ مَّا كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ	این هدایت خداوند است که با آن هر که از بندگانش را بخواهد هدایت می‌کند. اگر آن‌ها شرک می‌ورزیدند، اعمالشان باطل می‌شد.	88
اُولٰٓئِكَ الَّذِيْنَ اٰتَيْنٰهُمُ الْكِتٰبَ وَالْحُكْمَ وَالنُّبُوَّةَ فَاِنْ يَّكْفُرْ بِهَا هٰٓؤُلَاۤءِ فَقَدْ وَكَّلْنَا بِهَا قَوْمًا لَّيْسُوْا بِهَا بِكٰفِرِيْنَ	آن‌ها کسانی‌اند که به آن‌ها کتاب، حکمت و نبوت دادیم. اگر اینان (قریش) آن را انکار کنند، آن را به قومی می‌سپاریم که انکارش نکنند.	89
اُولٰٓئِكَ الَّذِيْنَ هَدَى اللّٰهُ فَبِهُدٰىهُمُ اقْتَدِهْ قُلْ لَّاۤ اَسْـَٔلُكُمْ عَلَيْهِ اَجْرًا اِنْ هُوَ اِلَّا ذِكْرٰى لِلْعٰلَمِيْنَ	آن‌ها (پیامبران) کسانی‌اند که خداوند هدایتشان کرد. پس از هدایت آن‌ها پیروی کن. بگو: «برای (قرآن) پاداشی نمی‌خواهم.» آن جز یادآوری برای جهانیان نیست.	90
وَمَا قَدَرُوا اللّٰهَ حَقَّ قَدْرِهٖٓ اِذْ قَالُوْا مَآ اَنْزَلَ اللّٰهُ عَلٰى بَشَرٍ مِّنْ شَيْءٍ قُلْ مَنْ اَنْزَلَ الْكِتٰبَ الَّذِيْ جَاۤءَ بِهٖ مُوْسٰى نُوْرًا وَّهُدًى لِّلنَّاسِ تَجْعَلُوْنَهٗ قَرَاطِيْسَ تُبْدُوْنَهَا وَتُخْفُوْنَ كَثِيْرًا وَعُلِّمْتُمْ مَّا لَمْ تَعْلَمُوْٓا اَنْتُمْ وَلَآ اٰبَاۤؤُكُمْ قُلِ اللّٰهُ ثُمَّ ذَرْهُمْ فِيْ خَوْضِهِمْ يَلْعَبُوْنَ	و آن‌ها خداوند را آن‌گونه که شایسته است بزرگ نداشتند وقتی گفتند: «خداوند چیزی بر انسانی نازل نکرده.» بگو: «کیست که کتاب (تورات) را که موسی به‌عنوان نور و هدایت برای مردم آورد نازل کرد، که آن را به صورت برگه‌هایی پراکنده کردید، بخشی را نشان دادید و بسیار را پنهان کردید، در حالی که به شما چیزی آموخته شد که نه شما و نه پدرانتان می‌دانستید؟» بگو: «خداوند.» سپس آن‌ها را در گمراهی‌شان رها کن تا بازی کنند.	91
وَهٰذَا كِتٰبٌ اَنْزَلْنٰهُ مُبٰرَكٌ مُّصَدِّقُ الَّذِيْ بَيْنَ يَدَيْهِ وَلِتُنْذِرَ اُمَّ الْقُرٰى وَمَنْ حَوْلَهَا وَالَّذِيْنَ يُؤْمِنُوْنَ بِالْاٰخِرَةِ يُؤْمِنُوْنَ بِهٖ وَهُمْ عَلٰى صَلَاتِهِمْ يُحَافِظُوْنَ	و این (قرآن) کتابی است که با برکت نازل کردیم، تصدیق‌کننده کتاب‌های پیشین، تا (مردم) ام‌القری (مکه) و اطراف آن را هشدار دهی. کسانی که به آخرت ایمان دارند، به آن ایمان می‌آورند و بر نمازشان مداومت می‌کنند.	92

وَمَنْ اَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرٰى عَلَى اللّٰهِ كَذِبًا اَوْ قَالَ اُوْحِيَ اِلَيَّ وَلَمْ يُوْحَ اِلَيْهِ شَيْءٌ وَّمَنْ قَالَ سَاُنْزِلُ مِثْلَ مَآ اَنْزَلَ اللّٰهُ وَلَوْ تَرٰٓى اِذِ الظّٰلِمُوْنَ فِيْ غَمَرٰتِ الْمَوْتِ وَالْمَلٰٓئِكَةُ بَاسِطُوْٓا اَيْدِيْهِمْ اَخْرِجُوْٓا اَنْفُسَكُمْ اَلْيَوْمَ تُجْزَوْنَ عَذَابَ الْهُوْنِ بِمَا كُنْتُمْ تَقُوْلُوْنَ عَلَى اللّٰهِ غَيْرَ الْحَقِّ وَكُنْتُمْ عَنْ اٰيٰتِهٖ تَسْتَكْبِرُوْنَ	و کیست ستمگرتر از کسی که بر خداوند دروغ بندد یا بگوید: «به من وحی شده»، در حالی که چیزی به او وحی نشده، یا بگوید: «مانند آنچه خداوند نازل کرده می‌آورم.» اگر ببینی وقتی ستمگران در سکرات مرگ‌اند و فرشتگان دست‌هایشان را (برای گرفتن جانشان) دراز کرده‌اند (و می‌گویند): «جانتان را بیرون کنید.» امروز به خاطر آنچه به ناحق درباره خداوند گفتید و از آیاتش تکبر ورزیدید، با عذابی خوارکننده کیفر می‌شوید.	93
وَلَقَدْ جِئْتُمُوْنَا فُرَادٰى كَمَا خَلَقْنٰكُمْ اَوَّلَ مَرَّةٍ وَّتَرَكْتُمْ مَّا خَوَّلْنٰكُمْ وَرَاۤءَ ظُهُوْرِكُمْ وَمَا نَرٰى مَعَكُمْ شُفَعَاۤءَكُمُ الَّذِيْنَ زَعَمْتُمْ اَنَّهُمْ فِيْكُمْ شُرَكٰٓؤُا لَقَدْ تَّقَطَّعَ بَيْنَكُمْ وَضَلَّ عَنْكُمْ مَّا كُنْتُمْ تَزْعُمُوْنَ	و به راستی تنها به سوی ما آمدید، چنان‌که در آغاز آفریدیم‌تان، و آنچه به شما عطا کردیم پشت سرتان گذاشتید. شفیعانی که گمان می‌کردید شریک (خداوند) هستند با شما نمی‌بینیم. پیوندهای میانتان گسسته شد و آنچه گمان می‌کردید از شما گم شد.	94
اِنَّ اللّٰهَ فَالِقُ الْحَبِّ وَالنَّوٰى يُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَمُخْرِجُ الْمَيِّتِ مِنَ الْحَيِّ ذٰلِكُمُ اللّٰهُ فَاَنّٰى تُؤْفَكُوْنَ	به راستی خداوند دانه و هسته را می‌شکافد. او زنده را از مرده و مرده را از زنده بیرون می‌آورد. این است خداوند، پس چرا روی می‌گردانید؟	95
فَالِقُ الْاِصْبَاحِ وَجَعَلَ الَّيْلَ سَكَنًا وَّالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ حُسْبَانًا ذٰلِكَ تَقْدِيْرُ الْعَزِيْزِ الْعَلِيْمِ	او سپیده‌دم را می‌شکافد و شب را برای آرامش و خورشید و ماه را برای شمارش (زمان) قرار داد. این تقدیر خداوند توانا و داناست.	96
وَهُوَ الَّذِيْ جَعَلَ لَكُمُ النُّجُوْمَ لِتَهْتَدُوْا بِهَا فِيْ ظُلُمٰتِ الْبَرِّ وَالْبَحْرِ قَدْ فَصَّلْنَا الْاٰيٰتِ لِقَوْمٍ يَّعْلَمُوْنَ	و اوست که ستارگان را برای شما قرار داد تا در تاریکی‌های خشکی و دریا هدایت شوید. ما آیات (قدرت خود) را برای دانایان توضیح دادیم.	97
وَهُوَ الَّذِيْٓ اَنْشَاَكُمْ مِّنْ نَّفْسٍ وَّاحِدَةٍ فَمُسْتَقَرٌّ وَّمُسْتَوْدَعٌ قَدْ فَصَّلْنَا الْاٰيٰتِ لِقَوْمٍ يَّفْقَهُوْنَ	و اوست که شما را از یک تن آفرید، پس جایگاهی برای اقامت و جایگاهی برای امانت دارید. ما آیات (قدرت خود) را برای فهیمان توضیح دادیم.	98
وَهُوَ الَّذِيْٓ اَنْزَلَ مِنَ السَّمَاۤءِ مَاۤءً فَاَخْرَجْنَا بِهٖ نَبَاتَ كُلِّ شَيْءٍ فَاَخْرَجْنَا مِنْهُ خَضِرًا نُّخْرِجُ مِنْهُ حَبًّا مُّتَرَاكِبًا وَمِنَ النَّخْلِ مِنْ طَلْعِهَا قِنْوَانٌ دَانِيَةٌ وَّجَنّٰتٍ مِّنْ اَعْنَابٍ وَّالزَّيْتُوْنَ وَالرُّمَّانَ مُشْتَبِهًا وَّغَيْرَ مُتَشَابِهٍ اُنْظُرُوْٓا اِلٰى ثَمَرِهٖٓ اِذَآ اَثْمَرَ وَيَنْعِهٖ اِنَّ فِيْ ذٰلِكُمْ لَاٰيٰتٍ لِّقَوْمٍ يُّؤْمِنُوْنَ	و اوست که از آسمان آب نازل کرد، پس با آن هر گونه گیاه را رویاندیم و از آن سبزه بیرون آوردیم و از آن دانه‌های فراوان پدید آوردیم؛ و از شکوفه‌های نخل، خوشه‌های آویزان، و باغ‌های انگور، زیتون و انار، شبیه و غیر شبیه. به میوه‌هایش وقتی میوه می‌دهند و وقتی می‌رسند بنگرید. به راستی در این‌ها نشانه‌هایی برای مؤمنان است.	99

وَجَعَلُوْا لِلّٰهِ شُرَكَاءَ الْجِنَّ وَخَلَقَهُمْ وَخَرَقُوْا لَه بَنِيْنَ وَبَنٰتٍ بِغَيْرِ عِلْمٍ سُبْحٰنَه وَتَعٰلٰى عَمَّا يَصِفُوْنَ	و (مشرکان) جن را شریک خداوند قرار دادند، در حالی که او آن‌ها را آفرید، و از روی نادانی برای او پسران و دخترانی ساختند. او منزه و برتر از آنچه توصیف می‌کنند است.	100
بَدِيْعُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ اَنّٰى يَكُوْنُ لَه وَلَدٌ وَّلَمْ تَكُنْ لَّه صَاحِبَةٌ وَخَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ وَهُوَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيْمٌ	او خالق آسمان‌ها و زمین است. چگونه فرزندی داشته باشد در حالی که همسری ندارد؟ او همه‌چیز را آفرید و به همه‌چیز داناست.	101
ذٰلِكُمُ اللّٰهُ رَبُّكُمْ لَآ اِلٰهَ اِلَّا هُوَ خَالِقُ كُلِّ شَيْءٍ فَاعْبُدُوْهُ وَهُوَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ وَّكِيْلٌ	این است خداوند، پروردگار شما؛ جز او خدایی نیست. آفریننده همه‌چیز است، پس او را بپرستید. او نگهبان همه‌چیز است.	102
لَا تُدْرِكُهُ الْاَبْصَارُ وَهُوَ يُدْرِكُ الْاَبْصَارَ وَهُوَ اللَّطِيْفُ الْخَبِيْرُ	دیدگان او را درنمی‌یابد، اما او دیدگان را درمی‌یابد. او لطیف و آگاه است.	103
قَدْ جَاءَكُمْ بَصَاىِٕرُ مِنْ رَّبِّكُمْ فَمَنْ اَبْصَرَ فَلِنَفْسِه وَمَنْ عَمِيَ فَعَلَيْهَا وَمَآ اَنَا عَلَيْكُمْ بِحَفِيْظٍ	به راستی نشانه‌های روشن از پروردگارتان برایتان آمده است. هر که (آن را) ببیند، به سود خود اوست و هر که کور شود، به زیان خود اوست. و من (محمد) نگهبان شما نیستم.	104
وَكَذٰلِكَ نُصَرِّفُ الْاٰيٰتِ وَلِيَقُوْلُوْا دَرَسْتَ وَلِنُبَيِّنَه لِقَوْمٍ يَّعْلَمُوْنَ	و این‌گونه آیات را گوناگون می‌کنیم تا (مشرکان) بگویند: «تو (آن را) آموخته‌ای (از اهل کتاب)» و تا آن را برای دانایان روشن کنیم.	105
اِتَّبِعْ مَآ اُوْحِيَ اِلَيْكَ مِنْ رَّبِّكَ لَآ اِلٰهَ اِلَّا هُوَ وَاَعْرِضْ عَنِ الْمُشْرِكِيْنَ	از آنچه پروردگارت به تو وحی کرده پیروی کن. جز او خدایی نیست. و از مشرکان روی بگردان.	106
وَلَوْ شَاءَ اللّٰهُ مَآ اَشْرَكُوْا وَمَا جَعَلْنٰكَ عَلَيْهِمْ حَفِيْظًا وَمَآ اَنْتَ عَلَيْهِمْ بِوَكِيْلٍ	و اگر خداوند می‌خواست، آن‌ها شرک نمی‌ورزیدند. ما تو را نگهبانشان قرار نداده‌ایم و تو مسئول آن‌ها نیستی.	107
وَلَا تَسُبُّوا الَّذِيْنَ يَدْعُوْنَ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ فَيَسُبُّوا اللّٰهَ عَدْوًا بِغَيْرِ عِلْمٍ كَذٰلِكَ زَيَّنَّا لِكُلِّ اُمَّةٍ عَمَلَهُمْ ثُمَّ اِلٰى رَبِّهِمْ مَّرْجِعُهُمْ فَيُنَبِّئُهُمْ بِمَا كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ	و آنچه را که جز خداوند می‌پرستند دشنام ندهید، وگرنه از روی نادانی و تجاوز، خداوند را دشنام می‌دهند. این‌گونه برای هر امتی کارهایشان را زیبا جلوه دادیم. سپس بازگشتشان به سوی پروردگارشان است و او به آن‌ها خبر می‌دهد که چه کرده‌اند.	108
وَاَقْسَمُوْا بِاللّٰهِ جَهْدَ اَيْمَانِهِمْ لَىِٕنْ جَاءَتْهُمْ اٰيَةٌ لَّيُؤْمِنُنَّ بِهَا قُلْ اِنَّمَا الْاٰيٰتُ عِنْدَ اللّٰهِ وَمَا يُشْعِرُكُمْ اَنَّهَآ اِذَا جَاءَتْ لَا يُؤْمِنُوْنَ	و با سخت‌ترین سوگندهایشان به خداوند قسم خوردند که اگر نشانه‌ای به سویشان آید، به آن ایمان می‌آورند. بگو: «نشانه‌ها نزد خداوند است.» و شما چه می‌دانید که اگر (نشانه‌ها) بیاید، باز ایمان نمی‌آورند.	109
وَنُقَلِّبُ اَفْـِٕدَتَهُمْ وَاَبْصَارَهُمْ كَمَا لَمْ يُؤْمِنُوْا بِه اَوَّلَ مَرَّةٍ وَّنَذَرُهُمْ فِيْ طُغْيَانِهِمْ يَعْمَهُوْنَ	و دل‌ها و دیدگانشان را واژگونه می‌کنیم، چنان‌که در آغاز به آن ایمان نیاوردند، و آن‌ها را در طغیانشان سرگردان رها می‌کنیم.	110

وَلَوْ اَنَّنَا نَزَّلْنَآ اِلَيْهِمُ الْمَلٰٓئِكَةَ وَكَلَّمَهُمُ الْمَوْتٰى وَحَشَرْنَا عَلَيْهِمْ كُلَّ شَيْءٍ قُبُلًا مَّا كَانُوْا لِيُؤْمِنُوْٓا اِلَّآ اَنْ يَّشَاۤءَ اللّٰهُ وَلٰكِنَّ اَكْثَرَهُمْ يَجْهَلُوْنَ	و اگر فرشتگان را بر آن‌ها نازل می‌کردیم و مردگان با آن‌ها سخن می‌گفتند و همه‌چیز را در برابرشان گرد می‌آوردیم، جز آنکه خداوند بخواهد ایمان نمی‌آوردند، اما بیشترشان نمی‌دانند.	111
وَكَذٰلِكَ جَعَلْنَا لِكُلِّ نَبِيٍّ عَدُوًّا شَيٰطِيْنَ الْاِنْسِ وَالْجِنِّ يُوْحِيْ بَعْضُهُمْ اِلٰى بَعْضٍ زُخْرُفَ الْقَوْلِ غُرُوْرًا وَلَوْ شَاۤءَ رَبُّكَ مَا فَعَلُوْهُ فَذَرْهُمْ وَمَا يَفْتَرُوْنَ	و این‌گونه برای هر پیامبری دشمنی از شیطان‌های انسان و جن قرار دادیم که به یکدیگر سخنان فریبنده القا می‌کنند. اگر پروردگارت می‌خواست، این کار را نمی‌کردند. پس آن‌ها را با آنچه می‌سازند رها کن.	112
وَلِتَصْغٰٓى اِلَيْهِ اَفْـِٕدَةُ الَّذِيْنَ لَا يُؤْمِنُوْنَ بِالْاٰخِرَةِ وَلِيَرْضَوْهُ وَلِيَقْتَرِفُوْا مَا هُمْ مُّقْتَرِفُوْنَ	تا دل‌های کسانی که به آخرت ایمان ندارند به آن (فریب) متمایل شود و از آن خشنود شوند و آنچه را می‌کنند انجام دهند.	113
اَفَغَيْرَ اللّٰهِ اَبْتَغِيْ حَكَمًا وَّهُوَ الَّذِيْٓ اَنْزَلَ اِلَيْكُمُ الْكِتٰبَ مُفَصَّلًا وَالَّذِيْنَ اٰتَيْنٰهُمُ الْكِتٰبَ يَعْلَمُوْنَ اَنَّهٗ مُنَزَّلٌ مِّنْ رَّبِّكَ بِالْحَقِّ فَلَا تَكُوْنَنَّ مِنَ الْمُمْتَرِيْنَ	آیا جز خداوند که کتاب (قرآن) را به تفصیل بر شما نازل کرد، داوری دیگر بجویم؟ کسانی که به آن‌ها کتاب داده شده، می‌دانند که آن به حق از پروردگارتان نازل شده است. پس از تردیدکنندگان مباش.	114
وَتَمَّتْ كَلِمَتُ رَبِّكَ صِدْقًا وَّعَدْلًا لَا مُبَدِّلَ لِكَلِمٰتِهٖ وَهُوَ السَّمِيْعُ الْعَلِيْمُ	و سخن پروردگارت (قرآن) به صدق و عدل کامل شده است. هیچ‌کس نمی‌تواند کلماتش را تغییر دهد. او شنوا و داناست.	115
وَاِنْ تُطِعْ اَكْثَرَ مَنْ فِى الْاَرْضِ يُضِلُّوْكَ عَنْ سَبِيْلِ اللّٰهِ اِنْ يَّتَّبِعُوْنَ اِلَّا الظَّنَّ وَاِنْ هُمْ اِلَّا يَخْرُصُوْنَ	و اگر از بیشتر مردم روی زمین پیروی کنی، تو را از راه خداوند گمراه می‌کنند. آن‌ها جز گمان نمی‌پیرند و جز دروغ نمی‌سازند.	116
اِنَّ رَبَّكَ هُوَ اَعْلَمُ مَنْ يَّضِلُّ عَنْ سَبِيْلِهٖ وَهُوَ اَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِيْنَ	به راستی پروردگارت بهتر می‌داند چه کسی از راهش گمراه شده و چه کسانی هدایت‌یافته‌اند.	117
فَكُلُوْا مِمَّا ذُكِرَ اسْمُ اللّٰهِ عَلَيْهِ اِنْ كُنْتُمْ بِاٰيٰتِهٖ مُؤْمِنِيْنَ	اگر به آیاتش ایمان دارید، از آنچه (هنگام ذبح) نام خداوند بر آن برده شده بخورید.	118
وَمَا لَكُمْ اَلَّا تَاْكُلُوْا مِمَّا ذُكِرَ اسْمُ اللّٰهِ عَلَيْهِ وَقَدْ فَصَّلَ لَكُمْ مَّا حَرَّمَ عَلَيْكُمْ اِلَّا مَا اضْطُرِرْتُمْ اِلَيْهِ وَاِنَّ كَثِيْرًا لَّيُضِلُّوْنَ بِاَهْوَاۤئِهِمْ بِغَيْرِ عِلْمٍ اِنَّ رَبَّكَ هُوَ اَعْلَمُ بِالْمُعْتَدِيْنَ	و چرا از آنچه نام خداوند بر آن برده شده نخورید، در حالی که او آنچه را بر شما حرام کرده توضیح داده، مگر آنکه ناچار باشید؟ بسیاری با خواسته‌هایشان بدون دانش، گمراه می‌کنند. پروردگارت بهتر می‌داند چه کسانی تجاوز می‌کنند.	119

وَذَرُوْا ظَاهِرَ الْاِثْمِ وَبَاطِنَه اِنَّ الَّذِيْنَ يَكْسِبُوْنَ الْاِثْمَ سَيُجْزَوْنَ بِمَا كَانُوْا يَقْتَرِفُوْنَ	و گناه آشکار و پنهان را رها کنید. به راستی کسانی که گناه می‌کنند، به زودی به آنچه انجام داده‌اند کیفر می‌بینند.	120
وَلَا تَأْكُلُوْا مِمَّا لَمْ يُذْكَرِ اسْمُ اللّٰهِ عَلَيْهِ وَاِنَّه لَفِسْقٌ وَاِنَّ الشَّيٰطِيْنَ لَيُوْحُوْنَ اِلٰٓى اَوْلِيَآئِهِمْ لِيُجَادِلُوْكُمْ وَاِنْ اَطَعْتُمُوْهُمْ اِنَّكُمْ لَمُشْرِكُوْنَ	و از آنچه (هنگام ذبح) نام خداوند بر آن برده نشده نخورید، زیرا این نافرمانی است. به راستی شیطان‌ها به دوستانشان القا می‌کنند تا با شما مجادله کنند. اگر از آن‌ها پیروی کنید، مشرک خواهید شد.	121
اَوَمَنْ كَانَ مَيْتًا فَاَحْيَيْنٰهُ وَجَعَلْنَا لَه نُوْرًا يَّمْشِيْ بِه فِى النَّاسِ كَمَنْ مَّثَلُه فِى الظُّلُمٰتِ لَيْسَ بِخَارِجٍ مِّنْهَا كَذٰلِكَ زُيِّنَ لِلْكٰفِرِيْنَ مَا كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ	آیا کسی که مرده بود و ما او را زنده کردیم و نوری به او دادیم که با آن در میان مردم راه رود، مانند کسی است که در تاریکی‌هاست و از آن بیرون نمی‌آید؟ این‌گونه برای کافران آنچه می‌کنند زیبا جلوه داده شده است.	122
وَكَذٰلِكَ جَعَلْنَا فِىْ كُلِّ قَرْيَةٍ اَكٰبِرَ مُجْرِمِيْهَا لِيَمْكُرُوْا فِيْهَا وَمَا يَمْكُرُوْنَ اِلَّا بِاَنْفُسِهِمْ وَمَا يَشْعُرُوْنَ	و این‌گونه در هر شهری سران گناهکار قرار دادیم تا در آن نیرنگ کنند، اما جز خودشان را فریب نمی‌دهند و نمی‌فهمند.	123
وَاِذَا جَآءَتْهُمْ اٰيَةٌ قَالُوْا لَنْ نُّؤْمِنَ حَتّٰى نُؤْتٰى مِثْلَ مَآ اُوْتِىَ رُسُلُ اللّٰهِ اَللّٰهُ اَعْلَمُ حَيْثُ يَجْعَلُ رِسٰلَتَه سَيُصِيْبُ الَّذِيْنَ اَجْرَمُوْا صَغَارٌ عِنْدَ اللّٰهِ وَعَذَابٌ شَدِيْدٌ بِمَا كَانُوْا يَمْكُرُوْنَ	و وقتی آیه‌ای به سویشان آید، گویند: «ایمان نمی‌آریم تا مانند آنچه به رسولان خداوند داده شده به ما داده شود.» خداوند بهتر می‌داند رسالتش را کجا قرار دهد. به زودی گناهکاران را نزد خداوند خواری و عذابی سخت به خاطر نیرنگشان می‌رسد.	124
فَمَنْ يُّرِدِ اللّٰهُ اَنْ يَّهْدِيَه يَشْرَحْ صَدْرَه لِلْاِسْلَامِ وَمَنْ يُّرِدْ اَنْ يُّضِلَّه يَجْعَلْ صَدْرَه ضَيِّقًا حَرَجًا كَاَنَّمَا يَصَّعَّدُ فِى السَّمَآءِ كَذٰلِكَ يَجْعَلُ اللّٰهُ الرِّجْسَ عَلَى الَّذِيْنَ لَا يُؤْمِنُوْنَ	هر که را خداوند بخواهد هدایت کند، سینه‌اش را برای اسلام می‌گشاید. و هر که را بخواهد گمراه کند، سینه‌اش را تنگ و فشرده می‌کند، گویی به آسمان صعود می‌کند. این‌گونه خداوند بر کسانی که ایمان نمی‌آورند، عذاب نازل می‌کند.	125
وَهٰذَا صِرَاطُ رَبِّكَ مُسْتَقِيْمًا قَدْ فَصَّلْنَا الْاٰيٰتِ لِقَوْمٍ يَّذَّكَّرُوْنَ	و این راه پروردگارت، راست است. ما آیات را برای کسانی که پند می‌گیرند توضیح دادیم.	126
لَهُمْ دَارُ السَّلٰمِ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَهُوَ وَلِيُّهُمْ بِمَا كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ	برای آن‌ها نزد پروردگارشان سرای صلح (بهشت) است و او به خاطر کارهای نیکشان سرپرستشان است.	127

وَيَوْمَ يَحْشُرُهُمْ جَمِيْعًا يٰمَعْشَرَ الْجِنِّ قَدِ اسْتَكْثَرْتُمْ مِّنَ الْاِنْسِ وَقَالَ اَوْلِيَاؤُهُمْ مِّنَ الْاِنْسِ رَبَّنَا اسْتَمْتَعَ بَعْضُنَا بِبَعْضٍ وَّبَلَغْنَآ اَجَلَنَا الَّذِيْٓ اَجَّلْتَ لَنَا قَالَ النَّارُ مَثْوٰىكُمْ خٰلِدِيْنَ فِيْهَآ اِلَّا مَا شَاۤءَ اللّٰهُ اِنَّ رَبَّكَ حَكِيْمٌ عَلِيْمٌ	و (یاد کن) روزی که همه آن‌ها را گرد می‌آورد (و خداوند می‌فرماید): «ای گروه جن! بسیاری از انسان‌ها را (گمراه) کردید.» و دوستانشان از انسان‌ها گویند: «پروردگارا! برخی از ما از برخی دیگر بهره بردند و به زمانی که برایمان تعیین کردی رسیدیم.» (خداوند) می‌فرماید: «آتش جایگاه شماست، جاودانه در آنید، مگر آنکه خداوند بخواهد.» به راستی پروردگارت حکیم و داناست.	128
وَكَذٰلِكَ نُوَلِّيْ بَعْضَ الظّٰلِمِيْنَ بَعْضًا بِمَا كَانُوْا يَكْسِبُوْنَ	و این‌گونه برخی ستمگران را به سبب آنچه کردند، دوست برخی دیگر قرار دادیم.	129
يٰمَعْشَرَ الْجِنِّ وَالْاِنْسِ اَلَمْ يَأْتِكُمْ رُسُلٌ مِّنْكُمْ يَقُصُّوْنَ عَلَيْكُمْ اٰيٰتِيْ وَيُنْذِرُوْنَكُمْ لِقَاۤءَ يَوْمِكُمْ هٰذَا قَالُوْا شَهِدْنَا عَلٰٓى اَنْفُسِنَا وَغَرَّتْهُمُ الْحَيٰوةُ الدُّنْيَا وَشَهِدُوْا عَلٰٓى اَنْفُسِهِمْ اَنَّهُمْ كَانُوْا كٰفِرِيْنَ	ای گروه جن و انسان! آیا رسولانی از خودتان به سویتان نیامدند که آیاتم را برایتان بازگو کنند و شما را از دیدار این روز هشدار دهند؟ گویند: «بر خودمان گواهی می‌دهیم.» زندگی دنیا فریبشان داد و بر خودشان گواهی دادند که کافر بودند.	130
ذٰلِكَ اَنْ لَّمْ يَكُنْ رَّبُّكَ مُهْلِكَ الْقُرٰى بِظُلْمٍ وَّاَهْلُهَا غٰفِلُوْنَ	این‌گونه (رسولان فرستاده شدند) زیرا پروردگارت بدون آگاهی مردم، شهری را به ستم نابود نمی‌کند.	131
وَلِكُلٍّ دَرَجٰتٌ مِّمَّا عَمِلُوْا وَمَا رَبُّكَ بِغَافِلٍ عَمَّا يَعْمَلُوْنَ	و برای هر کس مرتبه‌ای است بر اساس آنچه کردند. و پروردگارت از آنچه می‌کنند غافل نیست.	132
وَرَبُّكَ الْغَنِيُّ ذُو الرَّحْمَةِ اِنْ يَّشَأْ يُذْهِبْكُمْ وَيَسْتَخْلِفْ مِنْۢ بَعْدِكُمْ مَّا يَشَاۤءُ كَمَآ اَنْشَاَكُمْ مِّنْ ذُرِّيَّةِ قَوْمٍ اٰخَرِيْنَ	و پروردگارت بی‌نیاز و صاحب رحمت است. اگر بخواهد، شما را می‌برد و پس از شما هر که را بخواهد جانشین می‌کند، چنان‌که شما را از نسل قومی دیگر پدید آورد.	133
اِنَّ مَا تُوْعَدُوْنَ لَاٰتٍ وَّمَآ اَنْتُمْ بِمُعْجِزِيْنَ	به راستی آنچه به شما وعده داده شده می‌آید و شما نمی‌توانید مانع شوید.	134
قُلْ يٰقَوْمِ اعْمَلُوْا عَلٰى مَكَانَتِكُمْ اِنِّيْ عَامِلٌ فَسَوْفَ تَعْلَمُوْنَ مَنْ تَكُوْنُ لَهٗ عَاقِبَةُ الدَّارِ اِنَّهٗ لَا يُفْلِحُ الظّٰلِمُوْنَ	بگو: «ای قوم من! به جایگاه خود عمل کنید، من نیز عمل می‌کنم. به زودی خواهید دانست که پایان نیک (آخرت) از آن کیست. به راستی ستمگران رستگار نمی‌شوند.»	135
وَجَعَلُوْا لِلّٰهِ مِمَّا ذَرَاَ مِنَ الْحَرْثِ وَالْاَنْعَامِ نَصِيْبًا فَقَالُوْا هٰذَا لِلّٰهِ بِزَعْمِهِمْ وَهٰذَا لِشُرَكَاۤىِٕنَا فَمَا كَانَ لِشُرَكَاۤىِٕهِمْ فَلَا يَصِلُ اِلَى اللّٰهِ وَمَا كَانَ لِلّٰهِ فَهُوَ يَصِلُ اِلٰى شُرَكَاۤىِٕهِمْ سَاۤءَ مَا يَحْكُمُوْنَ	و آن‌ها از کشتزارها و حیواناتی که خداوند پدید آورده، سهمی برای او قرار دادند و به گمان خود گفتند: «این برای خداوند و این برای شریکان ما.» اما آنچه برای شریکانشان است به خداوند نمی‌رسد و آنچه برای خداوند است به شریکانشان می‌رسد. چه بد داوری می‌کنند.	136

وَكَذٰلِكَ زَيَّنَ لِكَثِيْرٍ مِّنَ الْمُشْرِكِيْنَ قَتْلَ اَوْلَادِهِمْ شُرَكَاۤؤُهُمْ لِيُرْدُوْهُمْ وَلِيَلْبِسُوْا عَلَيْهِمْ دِيْنَهُمْ وَلَوْ شَاۤءَ اللّٰهُ مَا فَعَلُوْهُ فَذَرْهُمْ وَمَا يَفْتَرُوْنَ	و این‌گونه برای بسیاری از مشرکان، شریکانشان (شیطان‌ها) کشتن فرزندانشان را زیبا جلوه دادند تا نابودشان کنند و دینشان را بر آن‌ها مشتبه سازند. اگر خداوند می‌خواست، این کار را نمی‌کردند. پس آن‌ها را با آنچه می‌سازند رها کن.	137
وَقَالُوْا هٰذِهٖۤ اَنْعَامٌ وَّحَرْثٌ حِجْرٌ لَّا يَطْعَمُهَاۤ اِلَّا مَنْ نَّشَاۤءُ بِزَعْمِهِمْ وَاَنْعَامٌ حُرِّمَتْ ظُهُوْرُهَا وَاَنْعَامٌ لَّا يَذْكُرُوْنَ اسْمَ اللّٰهِ عَلَيْهَا افْتِرَاۤءً عَلَيْهِ سَيَجْزِيْهِمْ بِمَا كَانُوْا يَفْتَرُوْنَ	و گفتند: «این حیوانات و کشتزارها ممنوع است، جز کسانی که ما بخواهیم نباید از آن بخورند.» و حیواناتی که سواری بر آن‌ها حرام است و حیواناتی که (هنگام ذبح) نام خداوند را بر آن‌ها نمی‌برند، به دروغ بر خداوند افترا بستند. به زودی به خاطر آنچه می‌ساختند کیفر می‌بینند.	138
وَقَالُوْا مَا فِيْ بُطُوْنِ هٰذِهِ الْاَنْعَامِ خَالِصَةٌ لِّذُكُوْرِنَا وَمُحَرَّمٌ عَلٰۤى اَزْوَاجِنَا وَاِنْ يَّكُنْ مَّيْتَةً فَهُمْ فِيْهِ شُرَكَاۤءُ سَيَجْزِيْهِمْ وَصْفَهُمْ اِنَّهٗ حَكِيْمٌ عَلِيْمٌ	و گفتند: «آنچه در شکم این حیوانات است، برای مردان ماست و بر زنانمان حرام است.» اما اگر (آنچه در شکم است) مرده باشد، همه در آن شریک‌اند. به زودی به خاطر توصیفشان کیفر می‌بینند. او حکیم و داناست.	139
قَدْ خَسِرَ الَّذِيْنَ قَتَلُوْۤا اَوْلَادَهُمْ سَفَهًا بِغَيْرِ عِلْمٍ وَّحَرَّمُوْا مَا رَزَقَهُمُ اللّٰهُ افْتِرَاۤءً عَلَى اللّٰهِ قَدْ ضَلُّوْا وَمَا كَانُوْا مُهْتَدِيْنَ	کسانی که از نادانی و بدون دانش فرزندانشان را کشتند و آنچه خداوند به آن‌ها روزی داده بود با افترا بر خداوند حرام کردند، زیان کردند. به راستی گمراه شدند و هدایت‌یافته نبودند.	140
وَهُوَ الَّذِيْۤ اَنْشَاَ جَنّٰتٍ مَّعْرُوْشٰتٍ وَّغَيْرَ مَعْرُوْشٰتٍ وَّالنَّخْلَ وَالزَّرْعَ مُخْتَلِفًا اُكُلُهٗ وَالزَّيْتُوْنَ وَالرُّمَّانَ مُتَشَابِهًا وَّغَيْرَ مُتَشَابِهٍ كُلُوْا مِنْ ثَمَرِهٖۤ اِذَاۤ اَثْمَرَ وَاٰتُوْا حَقَّهٗ يَوْمَ حَصَادِهٖ وَلَا تُسْرِفُوْا اِنَّهٗ لَا يُحِبُّ الْمُسْرِفِيْنَ	و اوست که باغ‌هایی آفرید، با داربست و بدون داربست، و نخل و کشتزارهایی با طعم‌های گوناگون، و زیتون و انار، شبیه و غیر شبیه. از میوه‌هایش وقتی میوه می‌دهند بخورید و حقش (زکات) را در روز برداشتش بدهید، اما اسراف نکنید. به راستی خداوند اسراف‌کنندگان را دوست ندارد.	141
وَمِنَ الْاَنْعَامِ حَمُوْلَةً وَّفَرْشًا كُلُوْا مِمَّا رَزَقَكُمُ اللّٰهُ وَلَا تَتَّبِعُوْا خُطُوٰتِ الشَّيْطٰنِ اِنَّهٗ لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِيْنٌ	و از حیوانات، برخی برای حمل بار و برخی برای ذبح آفریده شدند. از آنچه خداوند به شما روزی داده بخورید و از گام‌های شیطان پیروی نکنید. به راستی او برای شما دشمنی آشکار است.	142
ثَمٰنِيَةَ اَزْوَاجٍ مِنَ الضَّاْنِ اثْنَيْنِ وَمِنَ الْمَعْزِ اثْنَيْنِ قُلْ ءٰۤالذَّكَرَيْنِ حَرَّمَ اَمِ الْاُنْثَيَيْنِ اَمَّا اشْتَمَلَتْ عَلَيْهِ اَرْحَامُ الْاُنْثَيَيْنِ نَبِّـُٔوْنِيْ بِعِلْمٍ اِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ	هشت (حیوان) جفت: از گوسفند یک جفت و از بز یک جفت. بگو: «آیا دو نر را حرام کرده یا دو ماده را، یا آنچه در رحم دو ماده است؟ اگر راست می‌گویید، با دانش به من بگویید.»	143

وَمِنَ الْاِبِلِ اثْنَيْنِ وَمِنَ الْبَقَرِ اثْنَيْنِ قُلْ ءٰالذَّكَرَيْنِ حَرَّمَ اَمِ الْاُنْثَيَيْنِ اَمَّا اشْتَمَلَتْ عَلَيْهِ اَرْحَامُ الْاُنْثَيَيْنِ اَمْ كُنْتُمْ شُهَدَاءَ اِذْ وَصّٰىكُمُ اللّٰهُ بِهٰذَا فَمَنْ اَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرٰى عَلَى اللّٰهِ كَذِبًا لِّيُضِلَّ النَّاسَ بِغَيْرِ عِلْمٍ اِنَّ اللّٰهَ لَا يَهْدِى الْقَوْمَ الظّٰلِمِيْنَ	و از شتر یک جفت و از گاو یک جفت. بگو: «آیا دو نر را حرام کرده یا دو ماده را، یا آنچه در رحم دو ماده است؟ آیا وقتی خداوند این را بر شما مقرر کرد، شاهد بودید؟» کیست ستمگرتر از کسی که بدون دانش بر خداوند دروغ بندد تا مردم را گمراه کند؟ به راستی خداوند ستمگران را هدایت نمی‌کند.	144
قُلْ لَّآ اَجِدُ فِيْ مَآ اُوْحِيَ اِلَيَّ مُحَرَّمًا عَلٰى طَاعِمٍ يَّطْعَمُهٗٓ اِلَّآ اَنْ يَّكُوْنَ مَيْتَةً اَوْ دَمًا مَّسْفُوْحًا اَوْ لَحْمَ خِنْزِيْرٍ فَاِنَّهٗ رِجْسٌ اَوْ فِسْقًا اُهِلَّ لِغَيْرِ اللّٰهِ بِهٖ فَمَنِ اضْطُرَّ غَيْرَ بَاغٍ وَّلَا عَادٍ فَاِنَّ رَبَّكَ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ	بگو: «در آنچه به من وحی شده، برای خورنده‌ای که می‌خواهد بخورد، چیزی حرام نیافتم، مگر مردار، یا خون ریخته‌شده، یا گوشت خوک که نجس است، یا آنچه به نافرمانی (به غیر نام خداوند) ذبح شده باشد. اما هر که ناچار شود، نه از روی طغیان و نه زیاده‌روی، پروردگارت آمرزنده و مهربان است.»	145
وَعَلَى الَّذِيْنَ هَادُوْا حَرَّمْنَا كُلَّ ذِيْ ظُفُرٍ وَمِنَ الْبَقَرِ وَالْغَنَمِ حَرَّمْنَا عَلَيْهِمْ شُحُوْمَهُمَآ اِلَّا مَا حَمَلَتْ ظُهُوْرُهُمَآ اَوِ الْحَوَايَآ اَوْ مَا اخْتَلَطَ بِعَظْمٍ ذٰلِكَ جَزَيْنٰهُمْ بِبَغْيِهِمْ وَاِنَّا لَصٰدِقُوْنَ	و بر یهودیان هر (حیوان) سم‌دار را حرام کردیم و از گاو و گوسفند، چربی آن‌ها را حرام نمودیم، مگر آنچه بر پشتشان یا در روده‌هایشان یا با استخوان آمیخته است. این‌گونه به خاطر نافرمانی‌شان کیفرشان دادیم. و ما راستگوییم.	146
فَاِنْ كَذَّبُوْكَ فَقُلْ رَّبُّكُمْ ذُوْ رَحْمَةٍ وَّاسِعَةٍ وَلَا يُرَدُّ بَاْسُهٗ عَنِ الْقَوْمِ الْمُجْرِمِيْنَ	اگر تو را تکذیب کردند، بگو: «پروردگارتان دارای رحمتی گسترده است و عذابش از گناهکاران بازنمی‌گردد.»	147
سَيَقُوْلُ الَّذِيْنَ اَشْرَكُوْا لَوْ شَآءَ اللّٰهُ مَآ اَشْرَكْنَا وَلَآ اٰبَآؤُنَا وَلَا حَرَّمْنَا مِنْ شَيْءٍ كَذٰلِكَ كَذَّبَ الَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِهِمْ حَتّٰى ذَاقُوْا بَاْسَنَا قُلْ هَلْ عِنْدَكُمْ مِّنْ عِلْمٍ فَتُخْرِجُوْهُ لَنَا اِنْ تَتَّبِعُوْنَ اِلَّا الظَّنَّ وَاِنْ اَنْتُمْ اِلَّا تَخْرُصُوْنَ	مشرکان خواهند گفت: «اگر خداوند می‌خواست، نه ما و نه پدرانمان شرک نمی‌ورزیدیم و چیزی را حرام نمی‌کردیم.» پیشینیانشان نیز چنین تکذیب کردند تا عذاب ما را چشیدند. بگو: «آیا دانشی دارید که به ما نشان دهید؟ جز گمان نمی‌پیرید و جز حدس نمی‌زنید.»	148
قُلْ فَلِلّٰهِ الْحُجَّةُ الْبَالِغَةُ فَلَوْ شَآءَ لَهَدٰىكُمْ اَجْمَعِيْنَ	بگو: «دلیل قاطع از آن خداوند است. اگر او می‌خواست، همه شما را هدایت می‌کرد.»	149
قُلْ هَلُمَّ شُهَدَآءَكُمُ الَّذِيْنَ يَشْهَدُوْنَ اَنَّ اللّٰهَ حَرَّمَ هٰذَا فَاِنْ شَهِدُوْا فَلَا تَشْهَدْ مَعَهُمْ وَلَا تَتَّبِعْ اَهْوَآءَ الَّذِيْنَ كَذَّبُوْا بِاٰيٰتِنَا وَالَّذِيْنَ لَا يُؤْمِنُوْنَ بِالْاٰخِرَةِ وَهُمْ بِرَبِّهِمْ يَعْدِلُوْنَ	بگو: «گواهانتان را که گواهی می‌دهند خداوند این را حرام کرده بیاورید.» اگر گواهی دادند، با آن‌ها گواهی نده و از خواسته‌های کسانی که آیات ما را تکذیب کردند و به آخرت ایمان ندارند و برای پروردگارشان شریک قرار می‌دهند پیروی نکن.	150

قُلْ تَعَالَوْا اَتْلُ مَا حَرَّمَ رَبُّكُمْ عَلَيْكُمْ اَلَّا تُشْرِكُوْا بِهٖ شَيْـًٔا وَّبِالْوَالِدَيْنِ اِحْسَانًا وَلَا تَقْتُلُوْٓا اَوْلَادَكُمْ مِّنْ اِمْلَاقٍ نَحْنُ نَرْزُقُكُمْ وَاِيَّاهُمْ وَلَا تَقْرَبُوا الْفَوَاحِشَ مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَمَا بَطَنَ وَلَا تَقْتُلُوا النَّفْسَ الَّتِيْ حَرَّمَ اللّٰهُ اِلَّا بِالْحَقِّ ذٰلِكُمْ وَصّٰىكُمْ بِهٖ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُوْنَ	بگو: «بیایید آنچه را پروردگارتان بر شما حرام کرده بخوانم: اینکه چیزی را شریک او نکنید، به والدین نیکی کنید، فرزندانتان را از فقر نکشید، ما به شما و آن‌ها روزی می‌دهیم، به کارهای زشت، آشکار یا پنهان، نزدیک نشوید، و کسی را که خداوند حرام کرده جز به حق نکشید. این‌گونه به شما فرمان داده تا بفهمید.»	151
وَلَا تَقْرَبُوْا مَالَ الْيَتِيْمِ اِلَّا بِالَّتِيْ هِيَ اَحْسَنُ حَتّٰى يَبْلُغَ اَشُدَّهٗ وَاَوْفُوا الْكَيْلَ وَالْمِيْزَانَ بِالْقِسْطِ لَا نُكَلِّفُ نَفْسًا اِلَّا وُسْعَهَا وَاِذَا قُلْتُمْ فَاعْدِلُوْا وَلَوْ كَانَ ذَا قُرْبٰى وَبِعَهْدِ اللّٰهِ اَوْفُوْا ذٰلِكُمْ وَصّٰىكُمْ بِهٖ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُوْنَ	و به مال یتیم جز به بهترین شکل نزدیک نشوید تا به رشد برسد. و پیمانه و ترازو را با عدالت کامل کنید. ما بر کسی بیش از توانش تکلیف نمی‌کنیم. و وقتی سخن می‌گویید، عدالت ورزید، حتی اگر (درباره) خویشاوند باشد. و پیمان خداوند را وفا کنید. این‌گونه به شما فرمان داده تا به یاد آورید.	152
وَاَنَّ هٰذَا صِرَاطِيْ مُسْتَقِيْمًا فَاتَّبِعُوْهُ وَلَا تَتَّبِعُوا السُّبُلَ فَتَفَرَّقَ بِكُمْ عَنْ سَبِيْلِهٖ ذٰلِكُمْ وَصّٰىكُمْ بِهٖ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُوْنَ	و این راه من است، راست. پس آن را پیروی کنید و از راه‌های (دیگر) که شما را از راه او پراکنده می‌کند پیروی نکنید. این‌گونه به شما فرمان داده تا پرهیزگار شوید.	153
ثُمَّ اٰتَيْنَا مُوْسَى الْكِتٰبَ تَمَامًا عَلَى الَّذِيْٓ اَحْسَنَ وَتَفْصِيْلًا لِّكُلِّ شَيْءٍ وَّهُدًى وَّرَحْمَةً لَّعَلَّهُمْ بِلِقَاۤءِ رَبِّهِمْ يُؤْمِنُوْنَ	سپس به موسی کتاب (تورات) دادیم تا بر نیکوکار نعمت را کامل کنیم و همه‌چیز را توضیح دهیم و هدایت و رحمتی باشد تا به دیدار پروردگارشان ایمان آورند.	154
وَهٰذَا كِتٰبٌ اَنْزَلْنٰهُ مُبٰرَكٌ فَاتَّبِعُوْهُ وَاتَّقُوْا لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُوْنَ	و این (قرآن) کتابی است که با برکت نازل کردیم. پس آن را پیروی کنید و تقوا پیشه کنید تا رحم شوید.	155
اَنْ تَقُوْلُوْٓا اِنَّمَآ اُنْزِلَ الْكِتٰبُ عَلٰى طَاۤىِٕفَتَيْنِ مِنْ قَبْلِنَا وَاِنْ كُنَّا عَنْ دِرَاسَتِهِمْ لَغٰفِلِيْنَ	تا نگویید: «کتاب تنها بر دو گروه پیش از ما (یهود و نصارا) نازل شد و ما از آنچه می‌خواندند بی‌خبر بودیم.»	156
اَوْ تَقُوْلُوْا لَوْ اَنَّآ اُنْزِلَ عَلَيْنَا الْكِتٰبُ لَكُنَّآ اَهْدٰى مِنْهُمْ فَقَدْ جَاۤءَكُمْ بَيِّنَةٌ مِّنْ رَّبِّكُمْ وَهُدًى وَّرَحْمَةٌ فَمَنْ اَظْلَمُ مِمَّنْ كَذَّبَ بِاٰيٰتِ اللّٰهِ وَصَدَفَ عَنْهَا سَنَجْزِي الَّذِيْنَ يَصْدِفُوْنَ عَنْ اٰيٰتِنَا سُوْۤءَ الْعَذَابِ بِمَا كَانُوْا يَصْدِفُوْنَ	یا نگویید: «اگر کتاب بر ما نازل می‌شد، از آن‌ها هدایت‌یافته‌تر بودیم.» اکنون نشانه‌ای روشن و هدایت و رحمتی از پروردگارتان به شما رسیده است. پس کیست ستمگرتر از کسی که آیات خداوند را تکذیب کند و از آن روی بگرداند؟ به زودی کسانی را که از آیات ما روی گرداندند به خاطر روی‌گردانی‌شان به عذابی سخت کیفر می‌دهیم.	157

هَلْ يَنْظُرُوْنَ اِلَّآ اَنْ تَأْتِيَهُمُ الْمَلٰٓئِكَةُ اَوْ يَأْتِيَ رَبُّكَ اَوْ يَأْتِيَ بَعْضُ اٰيٰتِ رَبِّكَ يَوْمَ يَأْتِيْ بَعْضُ اٰيٰتِ رَبِّكَ لَا يَنْفَعُ نَفْسًا اِيْمَانُهَا لَمْ تَكُنْ اٰمَنَتْ مِنْ قَبْلُ اَوْ كَسَبَتْ فِيْٓ اِيْمَانِهَا خَيْرًا قُلِ انْتَظِرُوْٓا اِنَّا مُنْتَظِرُوْنَ	آیا جز این انتظار دارند که فرشتگان به سویشان آیند یا پروردگارت یا برخی نشانه‌های پروردگارت بیاید؟ روزی که برخی نشانه‌های پروردگارت بیاید، ایمان کسی که پیش‌تر ایمان نیاورده یا با ایمانش خیری به دست نیاورده سودی ندارد. بگو: «منتظر باشید، ما نیز منتظریم.»	158
اِنَّ الَّذِيْنَ فَرَّقُوْا دِيْنَهُمْ وَكَانُوْا شِيَعًا لَّسْتَ مِنْهُمْ فِيْ شَيْءٍ اِنَّمَآ اَمْرُهُمْ اِلَى اللّٰهِ ثُمَّ يُنَبِّئُهُمْ بِمَا كَانُوْا يَفْعَلُوْنَ	به راستی کسانی که دینشان را تکه‌تکه کردند و گروه‌گروه شدند، تو هیچ مسئولیتی در برابرشان نداری. کارشان با خداوند است، سپس به آن‌ها خبر می‌دهد که چه کرده‌اند.	159
مَنْ جَاءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَه عَشْرُ اَمْثَالِهَا وَمَنْ جَاءَ بِالسَّيِّئَةِ فَلَا يُجْزٰٓى اِلَّا مِثْلَهَا وَهُمْ لَا يُظْلَمُوْنَ	هر که کار نیک کند، ده برابر آن پاداش می‌گیرد. و هر که کار بد کند، جز به اندازه بدی‌اش کیفر نمی‌بیند. و به آن‌ها ستمی نمی‌شود.	160
قُلْ اِنَّنِيْ هَدٰىنِيْ رَبِّيْٓ اِلٰى صِرَاطٍ مُّسْتَقِيْمٍ دِيْنًا قِيَمًا مِّلَّةَ اِبْرٰهِيْمَ حَنِيْفًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِيْنَ	بگو: «پروردگارم مرا به راه راست هدایت کرده، دینی درست، آیین ابراهیم راستین. او از مشرکان نبود.»	161
قُلْ اِنَّ صَلَاتِيْ وَنُسُكِيْ وَمَحْيَايَ وَمَمَاتِيْ لِلّٰهِ رَبِّ الْعٰلَمِيْنَ	بگو: «نماز من، عبادتم، زندگی‌ام و مرگم تنها برای خداوند، پروردگار جهانیان است،	162
لَا شَرِيْكَ لَه وَبِذٰلِكَ اُمِرْتُ وَاَنَا اَوَّلُ الْمُسْلِمِيْنَ	که شریکی ندارد. این به من فرمان داده شده و من اولین تسلیم‌شده‌ام.»	163
قُلْ اَغَيْرَ اللّٰهِ اَبْغِيْ رَبًّا وَّهُوَ رَبُّ كُلِّ شَيْءٍ وَلَا تَكْسِبُ كُلُّ نَفْسٍ اِلَّا عَلَيْهَا وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِّزْرَ اُخْرٰى ثُمَّ اِلٰى رَبِّكُمْ مَّرْجِعُكُمْ فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ فِيْهِ تَخْتَلِفُوْنَ	بگو: «آیا جز خداوند که پروردگار همه‌چیز است، پروردگاری دیگر بجویم؟ هر کس گناهی کند، بر خودش است و هیچ‌کس بار گناه دیگری را برنمی‌دارد. سپس به سوی پروردگارتان بازمی‌گردید و او آنچه را در آن اختلاف داشتید به شما خبر می‌دهد.»	164
وَهُوَ الَّذِيْ جَعَلَكُمْ خَلٰٓئِفَ الْاَرْضِ وَرَفَعَ بَعْضَكُمْ فَوْقَ بَعْضٍ دَرَجٰتٍ لِّيَبْلُوَكُمْ فِيْ مَآ اٰتٰىكُمْ اِنَّ رَبَّكَ سَرِيْعُ الْعِقَابِ وَاِنَّه لَغَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ	و اوست که شما را در زمین جانشین کرد و درجات برخی را بر برخی دیگر بالا برد تا شما را با آنچه به شما داده بیازماید. به راستی پروردگارت زود کیفر می‌دهد و او آمرزنده و مهربان است.	165

مكية	اَلْأَعْرَاف	تعداد آيات
مکی	الاعراف - 7	٢٠٦

بسم الله الرحمن الرحيم

(الاعراف (اعراف

المّص	الف لام میم صاد.	1
كِتٰبٌ اُنْزِلَ اِلَيْكَ فَلَا يَكُنْ فِيْ صَدْرِكَ حَرَجٌ مِّنْهُ لِتُنْذِرَ بِهٖ وَذِكْرٰى لِلْمُؤْمِنِيْنَ	این کتابی است که بر تو (محمد) نازل شده است؛ پس نباید از آن در دلت تنگنا باشد، تا با آن هشدار دهی و برای مؤمنان پندی باشد.	2
اِتَّبِعُوْا مَآ اُنْزِلَ اِلَيْكُمْ مِّنْ رَّبِّكُمْ وَلَا تَتَّبِعُوْا مِنْ دُوْنِهٖٓ اَوْلِيَآءَ قَلِيْلًا مَّا تَذَكَّرُوْنَ	از آنچه از سوی پروردگارتان بر شما نازل شده پیروی کنید و جز او هیچ سرپرستی را دنبال نکنید. چه اندک پند می‌گیرید.	3
وَكَمْ مِّنْ قَرْيَةٍ اَهْلَكْنٰهَا فَجَآءَهَا بَأْسُنَا بَيَاتًا اَوْ هُمْ قَآئِلُوْنَ	چه بسیار شهرهایی که نابودشان کردیم، عذاب ما به آن‌ها در شب یا هنگام استراحت نیم‌روزی‌شان رسید.	4
فَمَا كَانَ دَعْوٰىهُمْ اِذْ جَآءَهُمْ بَأْسُنَآ اِلَّآ اَنْ قَالُوْٓا اِنَّا كُنَّا ظٰلِمِيْنَ	پس هنگامی که عذاب ما بر آن‌ها آمد، جز این نبود که گفتند: «به راستی ما ستمگر بودیم.»	5
فَلَنَسْـَٔلَنَّ الَّذِيْنَ اُرْسِلَ اِلَيْهِمْ وَلَنَسْـَٔلَنَّ الْمُرْسَلِيْنَ	پس حتماً از امت‌هایی که به آن‌ها پیامبرانی فرستاده شد، بازخواست خواهیم کرد و از پیامبران نیز بازخواست خواهیم کرد.	6
فَلَنَقُصَّنَّ عَلَيْهِمْ بِعِلْمٍ وَّمَا كُنَّا غَآئِبِيْنَ	سپس به راستی داستان (کارهایشان) را با علم (خود) برایشان بازگو می‌کنیم و ما غایب نبودیم.	7
وَالْوَزْنُ يَوْمَئِذِ الْحَقُّ فَمَنْ ثَقُلَتْ مَوَازِيْنُهٗ فَاُولٰٓئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُوْنَ	و در آن روز، سنجش (اعمال) به حق خواهد بود. پس کسانی که ترازوی (اعمالشان) سنگین باشد، آنان رستگارانند.	8
وَمَنْ خَفَّتْ مَوَازِيْنُهٗ فَاُولٰٓئِكَ الَّذِيْنَ خَسِرُوْٓا اَنْفُسَهُمْ بِمَا كَانُوْا بِاٰيٰتِنَا يَظْلِمُوْنَ	و کسانی که ترازوی (اعمالشان) سبک باشد، به سبب ستم به آیات ما، زیان‌کارانند.	9
وَلَقَدْ مَكَّنّٰكُمْ فِي الْاَرْضِ وَجَعَلْنَا لَكُمْ فِيْهَا مَعَايِشَ قَلِيْلًا مَّا تَشْكُرُوْنَ	و به راستی ما شما را در زمین جای دادیم و در آن برایتان وسایل زندگی فراهم کردیم. چه اندک شکر می‌کنید.	10
وَلَقَدْ خَلَقْنٰكُمْ ثُمَّ صَوَّرْنٰكُمْ ثُمَّ قُلْنَا لِلْمَلٰٓئِكَةِ اسْجُدُوْا لِاٰدَمَ فَسَجَدُوْٓا اِلَّآ اِبْلِيْسَ لَمْ يَكُنْ مِّنَ السّٰجِدِيْنَ	و به راستی ما شما را آفریدیم، سپس (بدن) شما را شکل دادیم، آنگاه به فرشتگان گفتیم: «برای آدم سجده کنید.» پس سجده کردند، جز ابلیس که از سجده‌کنندگان نبود.	11

قَالَ مَا مَنَعَكَ اَلَّا تَسْجُدَ اِذْ اَمَرْتُكَ قَالَ اَنَا خَيْرٌ مِّنْهُ خَلَقْتَنِيْ مِنْ نَّارٍ وَّخَلَقْتَه مِنْ طِيْنٍ	(الله) فرمود: «چه چیز مانع تو شد که سجده کنی، وقتی به تو فرمان دادم؟» (ابلیس) گفت: «من از او بهترم؛ مرا از آتش آفریدی و او را از خاک آفریدی.»	12
قَالَ فَاهْبِطْ مِنْهَا فَمَا يَكُوْنُ لَكَ اَنْ تَتَكَبَّرَ فِيْهَا فَاخْرُجْ اِنَّكَ مِنَ الصّٰغِرِيْنَ	(الله) فرمود: «از آن (بهشت) فرو شو؛ تو را نشاید که در آن تکبر ورزی. بیرون شو! به راستی تو از فرومایگان هستی.»	13
قَالَ اَنْظِرْنِيْٓ اِلٰى يَوْمِ يُبْعَثُوْنَ	(ابلیس) گفت: «مرا تا روزی که (مردم) برانگیخته می‌شوند مهلت ده.»	14
قَالَ اِنَّكَ مِنَ الْمُنْظَرِيْنَ	(الله) فرمود: «به راستی تو از مهلت‌یافتگان هستی.»	15
قَالَ فَبِمَآ اَغْوَيْتَنِيْ لَاَقْعُدَنَّ لَهُمْ صِرَاطَكَ الْمُسْتَقِيْمَ	(ابلیس) گفت: «چون مرا گمراه کردی، حتماً در راه راست تو بر آن‌ها کمین می‌کنم،	16
ثُمَّ لَاٰتِيَنَّهُمْ مِّنْ بَيْنِ اَيْدِيْهِمْ وَمِنْ خَلْفِهِمْ وَعَنْ اَيْمَانِهِمْ وَعَنْ شَمَاۤئِلِهِمْ وَلَا تَجِدُ اَكْثَرَهُمْ شٰكِرِيْنَ	سپس از پیش‌رو و پشت‌سر و از راست و چپشان به سویشان می‌آیم، و بیشترشان را شکرگزار نخواهی یافت.»	17
قَالَ اخْرُجْ مِنْهَا مَذْءُوْمًا مَّدْحُوْرًا لَمَنْ تَبِعَكَ مِنْهُمْ لَاَمْلَـَٔنَّ جَهَنَّمَ مِنْكُمْ اَجْمَعِيْنَ	(الله) فرمود: «از آن (بهشت) با خواری و طردشدگی بیرون شو! هر که از آن‌ها (انسان‌ها) از تو پیروی کند، حتماً جهنم را با همه شما پر می‌کنم.»	18
وَيٰٓاٰدَمُ اسْكُنْ اَنْتَ وَزَوْجُكَ الْجَنَّةَ فَكُلَا مِنْ حَيْثُ شِئْتُمَا وَلَا تَقْرَبَا هٰذِهِ الشَّجَرَةَ فَتَكُوْنَا مِنَ الظّٰلِمِيْنَ	و (گفتیم): «ای آدم! تو و همسرت در بهشت ساکن شوید و از هر چه می‌خواهید بخورید، اما به این درخت نزدیک نشوید که از ستمگران خواهید شد.»	19
فَوَسْوَسَ لَهُمَا الشَّيْطٰنُ لِيُبْدِيَ لَهُمَا مَا وٗرِيَ عَنْهُمَا مِنْ سَوْءٰتِهِمَا وَقَالَ مَا نَهٰىكُمَا رَبُّكُمَا عَنْ هٰذِهِ الشَّجَرَةِ اِلَّآ اَنْ تَكُوْنَا مَلَكَيْنِ اَوْ تَكُوْنَا مِنَ الْخٰلِدِيْنَ	آنگاه شیطان به آن‌ها وسوسه کرد تا آنچه از عورتشان پوشیده بود آشکار شود و گفت: «پروردگارتان شما را از این درخت منع کرد تا مبادا فرشته شوید یا جاودانه شوید.»	20
وَقَاسَمَهُمَآ اِنِّيْ لَكُمَا لَمِنَ النّٰصِحِيْنَ	و برایشان سوگند خورد که: «من برای شما خیرخواهم.»	21
فَدَلّٰىهُمَا بِغُرُوْرٍ فَلَمَّا ذَاقَا الشَّجَرَةَ بَدَتْ لَهُمَا سَوْءٰتُهُمَا وَطَفِقَا يَخْصِفٰنِ عَلَيْهِمَا مِنْ وَّرَقِ الْجَنَّةِ وَنَادٰىهُمَا رَبُّهُمَآ اَلَمْ اَنْهَكُمَا عَنْ تِلْكُمَا الشَّجَرَةِ وَاَقُلْ لَّكُمَآ اِنَّ الشَّيْطٰنَ لَكُمَا عَدُوٌّ مُّبِيْنٌ	پس با فریب آن‌ها را گمراه کرد. هنگامی که از آن درخت چشیدند، عورتشان برایشان آشکار شد و شروع به پوشاندن خود با برگ‌های بهشتی کردند. پروردگارشان به آن‌ها گفت: «آیا شما را از آن درخت منع نکردم و نگفتم که شیطان برای شما دشمنی آشکار است؟»	22

قَالَا رَبَّنَا ظَلَمْنَآ اَنْفُسَنَا وَاِنْ لَّمْ تَغْفِرْ لَنَا وَتَرْحَمْنَا لَنَكُوْنَنَّ مِنَ الْخٰسِرِيْنَ	گفتند: «پروردگارا! ما به خود ستم کردیم. اگر ما را نبخشی و به ما رحم نکنی، از زیان‌کاران خواهیم بود.»	23
قَالَ اهْبِطُوْا بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ وَلَكُمْ فِى الْاَرْضِ مُسْتَقَرٌّ وَّمَتَاعٌ اِلٰى حِيْنٍ	(الله) فرمود: «فرو شوید! برخی از شما دشمن برخی دیگرند. زمین برای شما تا زمانی معین جایگاه و بهره‌مندی است.»	24
قَالَ فِيْهَا تَحْيَوْنَ وَفِيْهَا تَمُوْتُوْنَ وَمِنْهَا تُخْرَجُوْنَ	(الله) فرمود: «در آن (زمین) زندگی می‌کنید و در آن می‌میرید و از آن برانگیخته می‌شوید.»	25
يٰبَنِيْٓ اٰدَمَ قَدْ اَنْزَلْنَا عَلَيْكُمْ لِبَاسًا يُّوَارِيْ سَوْاٰتِكُمْ وَرِيْشًا وَلِبَاسُ التَّقْوٰى ذٰلِكَ خَيْرٌ ذٰلِكَ مِنْ اٰيٰتِ اللّٰهِ لَعَلَّهُمْ يَذَّكَّرُوْنَ	ای فرزندان آدم! ما برای شما لباسی فرو فرستادیم که عورتتان را بپوشاند و (لباسی برای) زینت شما باشد. اما لباس تقوا، آن بهتر است. این از نشانه‌های قدرت الله است، باشد که به یاد آورند.	26
يٰبَنِيْٓ اٰدَمَ لَا يَفْتِنَنَّكُمُ الشَّيْطٰنُ كَمَآ اَخْرَجَ اَبَوَيْكُمْ مِّنَ الْجَنَّةِ يَنْزِعُ عَنْهُمَا لِبَاسَهُمَا لِيُرِيَهُمَا سَوْاٰتِهِمَا اِنَّهٗ يَرٰىكُمْ هُوَ وَقَبِيْلُهٗ مِنْ حَيْثُ لَا تَرَوْنَهُمْ اِنَّا جَعَلْنَا الشَّيٰطِيْنَ اَوْلِيَاۤءَ لِلَّذِيْنَ لَا يُؤْمِنُوْنَ	ای فرزندان آدم! مبادا شیطان شما را فریب دهد، چنان‌که پدر و مادرتان را از بهشت بیرون کرد و لباسشان را از تنشان برکند تا عورتشان را نشان دهد. او و یارانش شما را از جایی می‌بینند که شما آن‌ها را نمی‌بینید. ما شیطان‌ها را سرپرست کسانی قرار دادیم که ایمان نمی‌آورند.	27
وَاِذَا فَعَلُوْا فَاحِشَةً قَالُوْا وَجَدْنَا عَلَيْهَآ اٰبَاۤءَنَا وَاللّٰهُ اَمَرَنَا بِهَا قُلْ اِنَّ اللّٰهَ لَا يَاْمُرُ بِالْفَحْشَاۤءِ اَتَقُوْلُوْنَ عَلَى اللّٰهِ مَا لَا تَعْلَمُوْنَ	و چون کار زشتی انجام دهند، گویند: «پدرانمان را بر این یافتیم و الله ما را به آن فرمان داده است.» بگو: «الله هرگز به کار زشت فرمان نمی‌دهد. آیا درباره الله چیزی می‌گویید که نمی‌دانید؟»	28
قُلْ اَمَرَ رَبِّيْ بِالْقِسْطِ وَاَقِيْمُوْا وُجُوْهَكُمْ عِنْدَ كُلِّ مَسْجِدٍ وَّادْعُوْهُ مُخْلِصِيْنَ لَهُ الدِّيْنَ كَمَا بَدَاَكُمْ تَعُوْدُوْنَ	بگو: «پروردگارم به عدالت فرمان داده است. در هر نمازی روی خود را (به سوی الله) کنید و او را با اخلاص در دین پرستش کنید. همان‌گونه که شما را آفرید، به سویش بازمی‌گردید.»	29
فَرِيْقًا هَدٰى وَفَرِيْقًا حَقَّ عَلَيْهِمُ الضَّلٰلَةُ اِنَّهُمُ اتَّخَذُوا الشَّيٰطِيْنَ اَوْلِيَاۤءَ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ وَيَحْسَبُوْنَ اَنَّهُمْ مُّهْتَدُوْنَ	گروهی را هدایت کرد و گروهی سزاوار گمراهی شدند. آن‌ها شیطان‌ها را به جای الله سرپرست گرفتند و گمان کردند هدایت‌یافته‌اند.	30
يٰبَنِيْٓ اٰدَمَ خُذُوْا زِيْنَتَكُمْ عِنْدَ كُلِّ مَسْجِدٍ وَّكُلُوْا وَاشْرَبُوْا وَلَا تُسْرِفُوْا اِنَّهٗ لَا يُحِبُّ الْمُسْرِفِيْنَ	ای فرزندان آدم! لباس نیکوی خود را در هر مسجدی بر تن کنید و بخورید و بیاشامید، اما اسراف نکنید. به راستی الله اسراف‌کاران را دوست ندارد.	31

قُلْ مَنْ حَرَّمَ زِيْنَةَ اللّٰهِ الَّتِيْٓ اَخْرَجَ لِعِبَادِهٖ وَالطَّيِّبٰتِ مِنَ الرِّزْقِ قُلْ هِيَ لِلَّذِيْنَ اٰمَنُوْا فِى الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا خَالِصَةً يَّوْمَ الْقِيٰمَةِ كَذٰلِكَ نُفَصِّلُ الْاٰيٰتِ لِقَوْمٍ يَّعْلَمُوْنَ	بگو: «چه کسی زینت‌های الله را که برای بندگانش پدید آورده و روزی‌های پاکیزه را حرام کرده است؟» بگو: «این‌ها در زندگی دنیا برای مؤمنان است و در روز قیامت ویژه آن‌هاست.» این‌گونه آیات را برای دانایان توضیح می‌دهیم.	32
قُلْ اِنَّمَا حَرَّمَ رَبِّيَ الْفَوَاحِشَ مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَمَا بَطَنَ وَالْاِثْمَ وَالْبَغْيَ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَاَنْ تُشْرِكُوْا بِاللّٰهِ مَا لَمْ يُنَزِّلْ بِهٖ سُلْطٰنًا وَّاَنْ تَقُوْلُوْا عَلَى اللّٰهِ مَا لَا تَعْلَمُوْنَ	بگو: «پروردگارم تنها کارهای زشت، چه آشکار و چه پنهان، و گناه و ستم بی‌جا را حرام کرده و اینکه چیزی را شریک الله کنید که برای آن دلیلی نازل نکرده و درباره الله چیزی بگویید که نمی‌دانید.»	33
وَلِكُلِّ اُمَّةٍ اَجَلٌ فَاِذَا جَاۤءَ اَجَلُهُمْ لَا يَسْتَاْخِرُوْنَ سَاعَةً وَّلَا يَسْتَقْدِمُوْنَ	و هر امتی را مدتی معین است. چون مدتشان به سر آید، نه ساعتی عقب می‌افتند و نه پیش می‌افتند.	34
يٰبَنِيْٓ اٰدَمَ اِمَّا يَاْتِيَنَّكُمْ رُسُلٌ مِّنْكُمْ يَقُصُّوْنَ عَلَيْكُمْ اٰيٰتِيْ فَمَنِ اتَّقٰى وَاَصْلَحَ فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُوْنَ	ای فرزندان آدم! اگر پیامبرانی از خودتان به سویتان آمدند که آیاتم را برایتان بازگو کردند، هر که تقوا پیشه کند و اصلاح کند، نه ترسی بر اوست و نه اندوهگین می‌شود.	35
وَالَّذِيْنَ كَذَّبُوْا بِاٰيٰتِنَا وَاسْتَكْبَرُوْا عَنْهَآ اُولٰۤىِٕكَ اَصْحٰبُ النَّارِ هُمْ فِيْهَا خٰلِدُوْنَ	اما کسانی که آیات ما را تکذیب کردند و در برابر آن‌ها تکبر ورزیدند، آنان اهل آتش‌اند و در آن جاودانه‌اند.	36
فَمَنْ اَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرٰى عَلَى اللّٰهِ كَذِبًا اَوْ كَذَّبَ بِاٰيٰتِهٖ اُولٰۤىِٕكَ يَنَالُهُمْ نَصِيْبُهُمْ مِّنَ الْكِتٰبِ حَتّٰۤى اِذَا جَاۤءَتْهُمْ رُسُلُنَا يَتَوَفَّوْنَهُمْ قَالُوْٓا اَيْنَ مَا كُنْتُمْ تَدْعُوْنَ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ قَالُوْا ضَلُّوْا عَنَّا وَشَهِدُوْا عَلٰٓى اَنْفُسِهِمْ اَنَّهُمْ كَانُوْا كٰفِرِيْنَ	کیست ستمگرتر از آن که بر الله دروغ بندد یا آیاتش را تکذیب کند؟ آنان به سهمشان از کتاب می‌رسند تا وقتی فرستادگان ما (فرشتگان) برای گرفتن جانشان بیایند...	37
قَالَ ادْخُلُوْا فِيْٓ اُمَمٍ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِكُمْ مِّنَ الْجِنِّ وَالْاِنْسِ فِى النَّارِ كُلَّمَا دَخَلَتْ اُمَّةٌ لَّعَنَتْ اُخْتَهَا حَتّٰۤى اِذَا ادَّارَكُوْا فِيْهَا جَمِيْعًا قَالَتْ اُخْرٰىهُمْ لِاُوْلٰىهُمْ رَبَّنَا هٰٓؤُلَاۤءِ اَضَلُّوْنَا فَاٰتِهِمْ عَذَابًا ضِعْفًا مِّنَ النَّارِ قَالَ لِكُلٍّ ضِعْفٌ وَّلٰكِنْ لَّا تَعْلَمُوْنَ	(آنان) می‌گویند: «آنچه پرستش می‌کردید کجاست؟» گویند: «از ما گم شدند.» و بر خود گواهی دهند که کافر بودند.	38
وَقَالَتْ اُوْلٰىهُمْ لِاُخْرٰىهُمْ فَمَا كَانَ لَكُمْ عَلَيْنَا مِنْ فَضْلٍ فَذُوْقُوا الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْسِبُوْنَ	و پیشینیان (گناهکار) به پسینیان گویند: «شما بر ما برتری ندارید. پس به سبب آنچه کردید، عذاب را بچشید.»	39

اِنَّ الَّذِيْنَ كَذَّبُوْا بِاٰيٰتِنَا وَاسْتَكْبَرُوْا عَنْهَا لَا تُفَتَّحُ لَهُمْ اَبْوَابُ السَّمَاۤءِ وَلَا يَدْخُلُوْنَ الْجَنَّةَ حَتّٰى يَلِجَ الْجَمَلُ فِيْ سَمِّ الْخِيَاطِ وَكَذٰلِكَ نَجْزِى الْمُجْرِمِيْنَ	کسانی که آیات ما را تکذیب کردند و در برابر آن‌ها تکبر ورزیدند، درهای آسمان برایشان گشوده نمی‌شود و به بهشت نمی‌روند مگر آنکه شتر از سوراخ سوزن بگذرد. این‌گونه گناهکاران را کیفر می‌دهیم.	40
لَهُمْ مِّنْ جَهَنَّمَ مِهَادٌ وَّمِنْ فَوْقِهِمْ غَوَاشٍ وَكَذٰلِكَ نَجْزِى الظّٰلِمِيْنَ	برای آن‌ها بستری از آتش جهنم است و بالای سرشان پوشش‌هایی (از آتش). این‌گونه ستمگران را کیفر می‌دهیم.	41
وَالَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ لَا نُكَلِّفُ نَفْسًا اِلَّا وُسْعَهَاۤ اُولٰٓئِكَ اَصْحٰبُ الْجَنَّةِ هُمْ فِيْهَا خٰلِدُوْنَ	و کسانی که ایمان آوردند و کارهای نیک انجام دادند، ما بر کسی بیش از توانش تکلیف نمی‌کنیم. آنان اهل بهشت‌اند و در آن جاودانه‌اند.	42
وَنَزَعْنَا مَا فِيْ صُدُوْرِهِمْ مِّنْ غِلٍّ تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِهِمُ الْاَنْهٰرُ وَقَالُوا الْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذِيْ هَدٰىنَا لِهٰذَا وَمَا كُنَّا لِنَهْتَدِيَ لَوْلَاۤ اَنْ هَدٰىنَا اللّٰهُ لَقَدْ جَاۤءَتْ رُسُلُ رَبِّنَا بِالْحَقِّ وَنُوْدُوْۤا اَنْ تِلْكُمُ الْجَنَّةُ اُوْرِثْتُمُوْهَا بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُوْنَ	و کینه را از سینه‌هایشان برمی‌کشیم. زیر پایشان جوی‌ها روان است و گویند: «سپاس الله را که ما را به این (بهشت) هدایت کرد. اگر الله ما را هدایت نمی‌کرد، هدایت نمی‌یافتیم. به راستی پیامبران پروردگارمان با حقیقت آمدند.» و به آن‌ها ندا داده شود: «این بهشت است که به سبب کارهایتان به شما ارث داده شده است.»	43
وَنَادٰٓى اَصْحٰبُ الْجَنَّةِ اَصْحٰبَ النَّارِ اَنْ قَدْ وَجَدْنَا مَا وَعَدَنَا رَبُّنَا حَقًّا فَهَلْ وَجَدْتُّمْ مَّا وَعَدَ رَبُّكُمْ حَقًّا قَالُوْا نَعَمْ فَاَذَّنَ مُؤَذِّنٌۢ بَيْنَهُمْ اَنْ لَّعْنَةُ اللّٰهِ عَلَى الظّٰلِمِيْنَ	و اهل بهشت به اهل آتش ندا دهند: «ما آنچه پروردگارمان به ما وعده داده بود، прав یافتیم. آیا شما هم آنچه پروردگارتان وعده داده بود، прав یافتید؟» گویند: «آری.» آنگاه نداکننده‌ای میانشان ندا دهد: «لعنت الله بر ستمگران،	44
اَلَّذِيْنَ يَصُدُّوْنَ عَنْ سَبِيْلِ اللّٰهِ وَيَبْغُوْنَهَا عِوَجًا وَّهُمْ بِالْاٰخِرَةِ كٰفِرُوْنَ	کسانی که از راه الله باز می‌دارند و آن را کج می‌خواهند و به آخرت کافرند.»	45
وَبَيْنَهُمَا حِجَابٌ وَعَلَى الْاَعْرَافِ رِجَالٌ يَّعْرِفُوْنَ كُلًّا بِسِيْمٰهُمْ وَنَادَوْا اَصْحٰبَ الْجَنَّةِ اَنْ سَلٰمٌ عَلَيْكُمْ لَمْ يَدْخُلُوْهَا وَهُمْ يَطْمَعُوْنَ	و میان آن‌ها (اهل بهشت و اهل آتش) پرده‌ای است و بر اعراف (بلندی‌ها) مردانی هستند که هر یک را از نشانه‌هایشان می‌شناسند. به اهل بهشت ندا دهند: «سلام بر شما.» آن‌ها هنوز وارد (بهشت) نشده‌اند، اما آرزوی آن را دارند.	46
وَاِذَا صُرِفَتْ اَبْصَارُهُمْ تِلْقَاۤءَ اَصْحٰبِ النَّارِ قَالُوْا رَبَّنَا لَا تَجْعَلْنَا مَعَ الْقَوْمِ الظّٰلِمِيْنَ	و چون نگاهشان به سوی اهل آتش برگردد، گویند: «پروردگارا! ما را با ستمگران قرار مده.»	47
وَنَادٰٓى اَصْحٰبُ الْاَعْرَافِ رِجَالًا يَّعْرِفُوْنَهُمْ بِسِيْمٰهُمْ قَالُوْا مَاۤ اَغْنٰى عَنْكُمْ جَمْعُكُمْ وَمَا كُنْتُمْ تَسْتَكْبِرُوْنَ	و اهل اعراف به مردانی که از نشانه‌هایشان می‌شناسند، ندا دهند و گویند: «اموالتان و آنچه بدان تکبر می‌ورزیدید، سودی برایتان نداشت.	48

اَهٰٓؤُلَآءِ الَّذِيْنَ اَقْسَمْتُمْ لَا يَنَالُهُمُ اللّٰهُ بِرَحْمَةٍ اُدْخُلُوا الْجَنَّةَ لَا خَوْفٌ عَلَيْكُمْ وَلَآ اَنْتُمْ تَحْزَنُوْنَ	آیا اینان همان‌هایی نیستند که سوگند خوردید رحمت الله به آن‌ها نمی‌رسد؟» (به آن‌ها گفته شود): «به بهشت درآیید! نه ترسی بر شماست و نه اندوهگین می‌شوید.»	49
وَنَادٰٓى اَصْحٰبُ النَّارِ اَصْحٰبَ الْجَنَّةِ اَنْ اَفِيْضُوْا عَلَيْنَا مِنَ الْمَآءِ اَوْ مِمَّا رَزَقَكُمُ اللّٰهُ قَالُوْٓا اِنَّ اللّٰهَ حَرَّمَهُمَا عَلَى الْكٰفِرِيْنَ	و اهل آتش به اهل بهشت ندا دهند: «از آبی یا از آنچه الله به شما روزی داده بر ما فرو ریزید.» گویند: «الله این هر دو را بر کافران حرام کرده است،	50
الَّذِيْنَ اتَّخَذُوْا دِيْنَهُمْ لَهْوًا وَّلَعِبًا وَّغَرَّتْهُمُ الْحَيٰوةُ الدُّنْيَا فَالْيَوْمَ نَنْسٰىهُمْ كَمَا نَسُوْا لِقَآءَ يَوْمِهِمْ هٰذَا وَمَا كَانُوْا بِاٰيٰتِنَا يَجْحَدُوْنَ	کسانی که دینشان را بازیچه و سرگرمی گرفتند و زندگی دنیا فریبشان داد.» پس امروز آن‌ها را فراموش می‌کنیم، چنان‌که دیدار این روزشان را فراموش کردند و آیات ما را انکار کردند.	51
وَلَقَدْ جِئْنٰهُمْ بِكِتٰبٍ فَصَّلْنٰهُ عَلٰى عِلْمٍ هُدًى وَّرَحْمَةً لِّقَوْمٍ يُّؤْمِنُوْنَ	و به راستی برایشان کتابی آوردیم که آن را با علم توضیح دادیم، هدایت و رحمتی برای مؤمنان.	52
هَلْ يَنْظُرُوْنَ اِلَّا تَاْوِيْلَهٗ يَوْمَ يَاْتِيْ تَاْوِيْلُهٗ يَقُوْلُ الَّذِيْنَ نَسُوْهُ مِنْ قَبْلُ قَدْ جَآءَتْ رُسُلُ رَبِّنَا بِالْحَقِّ فَهَلْ لَّنَا مِنْ شُفَعَآءَ فَيَشْفَعُوْا لَنَآ اَوْ نُرَدُّ فَنَعْمَلَ غَيْرَ الَّذِيْ كُنَّا نَعْمَلُ قَدْ خَسِرُوْٓا اَنْفُسَهُمْ وَضَلَّ عَنْهُمْ مَّا كَانُوْا يَفْتَرُوْنَ	آیا جز انتظار تحقق آن (کتاب) را دارند؟ روزی که تحقق آن فرا رسد، کسانی که پیش‌تر آن را فراموش کرده بودند، گویند: «پیامبران پروردگارمان با حقیقت آمدند. آیا شفیعی برای ما هست که شفاعتمان کند یا بازگردیم تا جز آنچه می‌کردیم، عمل کنیم؟» به خود زیان رساندند و آنچه می‌ساختند از دستشان رفت.	53
اِنَّ رَبَّكُمُ اللّٰهُ الَّذِيْ خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ فِيْ سِتَّةِ اَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوٰى عَلَى الْعَرْشِ يُغْشِي الَّيْلَ النَّهَارَ يَطْلُبُهٗ حَثِيْثًا وَّالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ وَالنُّجُوْمَ مُسَخَّرٰتٍ بِاَمْرِهٖ اَلَا لَهُ الْخَلْقُ وَالْاَمْرُ تَبٰرَكَ اللّٰهُ رَبُّ الْعٰلَمِيْنَ	به راستی پروردگارتان الله است که آسمان‌ها و زمین را در شش روز آفرید، سپس بر عرش استوا یافت. شب را بر روز می‌پوشاند که به‌سرعت آن را دنبال می‌کند. و خورشید و ماه و ستارگان را آفرید که به فرمان او مسخرند. آگاه باشید که آفرینش و امر از آن اوست. بزرگ است الله، پروردگار جهانیان.	54
اُدْعُوْا رَبَّكُمْ تَضَرُّعًا وَّخُفْيَةً اِنَّهٗ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِيْنَ	پروردگارتان را با فروتنی و در نهان بخوانید. به راستی او تجاوزکاران را دوست ندارد.	55
وَلَا تُفْسِدُوْا فِي الْاَرْضِ بَعْدَ اِصْلَاحِهَا وَادْعُوْهُ خَوْفًا وَّطَمَعًا اِنَّ رَحْمَتَ اللّٰهِ قَرِيْبٌ مِّنَ الْمُحْسِنِيْنَ	و پس از اصلاح زمین، در آن فساد نکنید. او را با ترس و امید بخوانید. به راستی رحمت الله به نیکوکاران نزدیک است.	56

وَهُوَ الَّذِيْ يُرْسِلُ الرِّيٰحَ بُشْرًا بَيْنَ يَدَيْ رَحْمَتِهٖ حَتّٰٓى اِذَآ اَقَلَّتْ سَحَابًا ثِقَالًا سُقْنٰهُ لِبَلَدٍ مَّيِّتٍ فَاَنْزَلْنَا بِهِ الْمَاۤءَ فَاَخْرَجْنَا بِهٖ مِنْ كُلِّ الثَّمَرٰتِ كَذٰلِكَ نُخْرِجُ الْمَوْتٰى لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُوْنَ	اوست که بادها را پیشاپیش رحمتش (باران) به‌عنوان مژده‌فرستنده می‌فرستد، تا وقتی ابرهای سنگین را برانند، آن را به سوی سرزمینی مرده می‌رانیم و از آن آب فرو می‌فرستیم و با آن هرگونه میوه‌ای می‌رویانیم. این‌گونه مردگان را برمی‌انگیزیم، باشد که پند گیرید.	57
وَالْبَلَدُ الطَّيِّبُ يَخْرُجُ نَبَاتُهٗ بِاِذْنِ رَبِّهٖ وَالَّذِيْ خَبُثَ لَا يَخْرُجُ اِلَّا نَكِدًا كَذٰلِكَ نُصَرِّفُ الْاٰيٰتِ لِقَوْمٍ يَّشْكُرُوْنَ	و زمین پاک، گیاهش به اذن پروردگارش به‌خوبی می‌روید و زمین ناپاک، جز گیاه اندک و بی‌فایده چیزی از آن نمی‌روید. این‌گونه نشانه‌ها را برای شکرگزاران گوناگون می‌کنیم.	58
لَقَدْ اَرْسَلْنَا نُوْحًا اِلٰى قَوْمِهٖ فَقَالَ يٰقَوْمِ اعْبُدُوا اللّٰهَ مَا لَكُمْ مِّنْ اِلٰهٍ غَيْرُهٗ اِنِّيْٓ اَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيْمٍ	به راستی نوح را به سوی قومش فرستادیم. گفت: «ای قوم من! الله را بپرستید، جز او خدایی برایتان نیست. من از عذاب روزی بزرگ بر شما می‌ترسم.»	59
قَالَ الْمَلَاُ مِنْ قَوْمِهٖٓ اِنَّا لَنَرٰىكَ فِيْ ضَلٰلٍ مُّبِيْنٍ	سران قومش گفتند: «ما تو را در گمراهی آشکار می‌بینیم.»	60
قَالَ يٰقَوْمِ لَيْسَ بِيْ ضَلٰلَةٌ وَّلٰكِنِّيْ رَسُوْلٌ مِّنْ رَّبِّ الْعٰلَمِيْنَ	گفت: «ای قوم من! در من هیچ گمراهی نیست، بلکه من پیامبری از پروردگار جهانیانم.	61
اُبَلِّغُكُمْ رِسٰلٰتِ رَبِّيْ وَاَنْصَحُ لَكُمْ وَاَعْلَمُ مِنَ اللّٰهِ مَا لَا تَعْلَمُوْنَ	پیام‌های پروردگارم را به شما می‌رسانم و خیرخواه شما هستم و از الله چیزی می‌دانم که شما نمی‌دانید.»	62
اَوَعَجِبْتُمْ اَنْ جَاۤءَكُمْ ذِكْرٌ مِّنْ رَّبِّكُمْ عَلٰى رَجُلٍ مِّنْكُمْ لِيُنْذِرَكُمْ وَلِتَتَّقُوْا وَلَعَلَّكُمْ تُرْحَمُوْنَ	آیا شگفت‌زده‌اید که پندی از پروردگارتان از طریق مردی از خودتان به شما رسیده تا هشدارتان دهد و تقوا پیشه کنید تا رحم شوید؟»	63
فَكَذَّبُوْهُ فَاَنْجَيْنٰهُ وَالَّذِيْنَ مَعَهٗ فِي الْفُلْكِ وَاَغْرَقْنَا الَّذِيْنَ كَذَّبُوْا بِاٰيٰتِنَا اِنَّهُمْ كَانُوْا قَوْمًا عَمِيْنَ	اما او را تکذیب کردند. پس او و کسانی که با او در کشتی بودند را نجات دادیم و کسانی که آیات ما را تکذیب کردند، غرق کردیم. به راستی آن‌ها قومی کور (دل) بودند.	64
وَاِلٰى عَادٍ اَخَاهُمْ هُوْدًا قَالَ يٰقَوْمِ اعْبُدُوا اللّٰهَ مَا لَكُمْ مِّنْ اِلٰهٍ غَيْرُهٗ اَفَلَا تَتَّقُوْنَ	و به سوی قوم عاد، برادرشان هود را فرستادیم. گفت: «ای قوم من! الله را بپرستید، جز او خدایی برایتان نیست. آیا تقوا نمی‌ورزید؟»	65
قَالَ الْمَلَاُ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا مِنْ قَوْمِهٖٓ اِنَّا لَنَرٰىكَ فِيْ سَفَاهَةٍ وَّاِنَّا لَنَظُنُّكَ مِنَ الْكٰذِبِيْنَ	سران کافر قومش گفتند: «ما تو را دیوانه می‌بینیم و گمان می‌کنیم از دروغگویانی.»	66
قَالَ يٰقَوْمِ لَيْسَ بِيْ سَفَاهَةٌ وَّلٰكِنِّيْ رَسُوْلٌ مِّنْ رَّبِّ الْعٰلَمِيْنَ	گفت: «ای قوم من! در من دیوانگی نیست، بلکه من پیامبری از پروردگار جهانیانم.	67

اُبَلِّغُكُمْ رِسٰلٰتِ رَبِّيْ وَاَنَا لَكُمْ نَاصِحٌ اَمِيْنٌ	پیام‌های پروردگارم را به شما می‌رسانم و خیرخواه امینی برای شما هستم.	68
اَوَعَجِبْتُمْ اَنْ جَاءَكُمْ ذِكْرٌ مِّنْ رَّبِّكُمْ عَلٰى رَجُلٍ مِّنْكُمْ لِيُنْذِرَكُمْ وَاذْكُرُوْٓا اِذْ جَعَلَكُمْ خُلَفَاءَ مِنْ بَعْدِ قَوْمِ نُوْحٍ وَّزَادَكُمْ فِي الْخَلْقِ بَصْطَةً فَاذْكُرُوْٓا اٰلَاۤءَ اللّٰهِ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُوْنَ	آیا شگفت‌زده‌اید که پندی از پروردگارتان از طریق مردی از خودتان به شما رسیده تا هشدارتان دهد؟ به یاد آورید که شما را پس از قوم نوح جانشین کرد و در آفرینش، نیروی بدنی‌تان را افزود. پس نعمت‌های الله را به یاد آورید تا رستگار شوید.»	69
قَالُوْٓا اَجِئْتَنَا لِنَعْبُدَ اللّٰهَ وَحْدَهٗ وَنَذَرَ مَا كَانَ يَعْبُدُ اٰبَاؤُنَا فَاْتِنَا بِمَا تَعِدُنَاۤ اِنْ كُنْتَ مِنَ الصّٰدِقِيْنَ	گفتند: «آیا به ما آمده‌ای که تنها الله را بپرستیم و آنچه پدرانمان می‌پرستیدند رها کنیم؟ اگر راست می‌گویی، آنچه ما را تهدید می‌کنی بیاور.»	70
قَالَ قَدْ وَقَعَ عَلَيْكُمْ مِّنْ رَّبِّكُمْ رِجْسٌ وَّغَضَبٌ اَتُجَادِلُوْنَنِيْ فِيْٓ اَسْمَاۤءٍ سَمَّيْتُمُوْهَآ اَنْتُمْ وَاٰبَاؤُكُمْ مَّا نَزَّلَ اللّٰهُ بِهَا مِنْ سُلْطٰنٍ فَانْتَظِرُوْٓا اِنِّيْ مَعَكُمْ مِّنَ الْمُنْتَظِرِيْنَ	گفت: «به راستی خشم و غضب پروردگارتان بر شما نازل شده است. آیا درباره نام‌هایی (بت‌ها) که خود و پدرانتان ساخته‌اید و الله برای آن‌ها دلیلی نازل نکرده، با من مجادله می‌کنید؟ پس منتظر باشید، من هم با شما از منتظرانم.»	71
فَاَنْجَيْنٰهُ وَالَّذِيْنَ مَعَهٗ بِرَحْمَةٍ مِّنَّا وَقَطَعْنَا دَابِرَ الَّذِيْنَ كَذَّبُوْا بِاٰيٰتِنَا وَمَا كَانُوْا مُؤْمِنِيْنَ	پس او و کسانی که با او بودند را به رحمت خود نجات دادیم و ریشه کسانی که آیات ما را تکذیب کردند و ایمان نیاوردند، بریدیم.	72
وَاِلٰى ثَمُوْدَ اَخَاهُمْ صٰلِحًا قَالَ يٰقَوْمِ اعْبُدُوا اللّٰهَ مَا لَكُمْ مِّنْ اِلٰهٍ غَيْرُهٗ قَدْ جَاءَتْكُمْ بَيِّنَةٌ مِّنْ رَّبِّكُمْ هٰذِهٖ نَاقَةُ اللّٰهِ لَكُمْ اٰيَةً فَذَرُوْهَا تَاْكُلْ فِيْٓ اَرْضِ اللّٰهِ وَلَا تَمَسُّوْهَا بِسُوْٓءٍ فَيَاْخُذَكُمْ عَذَابٌ اَلِيْمٌ	و به سوی قوم ثمود، برادرشان صالح را فرستادیم. گفت: «ای قوم من! الله را بپرستید، جز او خدایی برایتان نیست. نشانه‌ای آشکار از پروردگارتان برایتان آمده است. این شتر الله نشانه‌ای برای شماست. او را رها کنید تا در زمین الله بخورد و به او آزاری نرسانید که عذابی دردناک شما را خواهد گرفت.»	73
وَاذْكُرُوْٓا اِذْ جَعَلَكُمْ خُلَفَاءَ مِنْ بَعْدِ عَادٍ وَّبَوَّاَكُمْ فِي الْاَرْضِ تَتَّخِذُوْنَ مِنْ سُهُوْلِهَا قُصُوْرًا وَّتَنْحِتُوْنَ الْجِبَالَ بُيُوْتًا فَاذْكُرُوْٓا اٰلَاۤءَ اللّٰهِ وَلَا تَعْثَوْا فِي الْاَرْضِ مُفْسِدِيْنَ	و به یاد آورید که شما را پس از عاد جانشین کرد و در زمین جای داد. در دشت‌هایش کاخ‌ها ساختید و کوه‌ها را برای خانه‌ها تراشیدید. پس نعمت‌های الله را به یاد آورید و در زمین فساد نکنید.	74
قَالَ الْمَلَاُ الَّذِيْنَ اسْتَكْبَرُوْا مِنْ قَوْمِهٖ لِلَّذِيْنَ اسْتُضْعِفُوْا لِمَنْ اٰمَنَ مِنْهُمْ اَتَعْلَمُوْنَ اَنَّ صٰلِحًا مُّرْسَلٌ مِّنْ رَّبِّهٖ قَالُوْٓا اِنَّا بِمَآ اُرْسِلَ بِهٖ مُؤْمِنُوْنَ	سران متکبر قومش به کسانی که ضعیف شمرده می‌شدند و ایمان آورده بودند، گفتند: «آیا می‌دانید که صالح از سوی پروردگارش فرستاده شده است؟» گفتند: «ما به آنچه او بدان فرستاده شده ایمان داریم.»	75
قَالَ الَّذِيْنَ اسْتَكْبَرُوْٓا اِنَّا بِالَّذِيْٓ اٰمَنْتُمْ بِهٖ كٰفِرُوْنَ	متکبران گفتند: «ما به آنچه شما ایمان آورده‌اید کافریم.»	76

فَعَقَرُوا النَّاقَةَ وَعَتَوْا عَنْ اَمْرِ رَبِّهِمْ وَقَالُوْا يٰصٰلِحُ ائْتِنَا بِمَا تَعِدُنَآ اِنْ كُنْتَ مِنَ الْمُرْسَلِيْنَ	پس شتر را کشتند و از فرمان پروردگارشان سرپیچی کردند و گفتند: «ای صالح! اگر از پیامبرانی، آنچه ما را تهدید می‌کنی بیاور.»	77
فَاَخَذَتْهُمُ الرَّجْفَةُ فَاَصْبَحُوْا فِيْ دَارِهِمْ جٰثِمِيْنَ	آنگاه زلزله‌ای آن‌ها را گرفت و در خانه‌هایشان مرده فرو افتادند.	78
فَتَوَلّٰى عَنْهُمْ وَقَالَ يٰقَوْمِ لَقَدْ اَبْلَغْتُكُمْ رِسَالَةَ رَبِّيْ وَنَصَحْتُ لَكُمْ وَلٰكِنْ لَّا تُحِبُّوْنَ النّٰصِحِيْنَ	پس (صالح) از آن‌ها روی گرداند و گفت: «ای قوم من! پیام پروردگارم را به شما رساندم و خیرخواهتان بودم، اما شما خیرخواهان را دوست ندارید.»	79
وَلُوْطًا اِذْ قَالَ لِقَوْمِهٖٓ اَتَاْتُوْنَ الْفَاحِشَةَ مَا سَبَقَكُمْ بِهَا مِنْ اَحَدٍ مِّنَ الْعٰلَمِيْنَ	و لوط را (فرستادیم) که به قومش گفت: «آیا کار زشتی انجام می‌دهید که هیچ‌یک از جهانیان پیش از شما آن را نکرده‌اند؟	80
اِنَّكُمْ لَتَاْتُوْنَ الرِّجَالَ شَهْوَةً مِّنْ دُوْنِ النِّسَاۤءِ بَلْ اَنْتُمْ قَوْمٌ مُّسْرِفُوْنَ	شما از روی شهوت به مردان روی می‌آورید به جای زنان. شما قومی تجاوزکارید.»	81
وَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهٖٓ اِلَّآ اَنْ قَالُوْٓا اَخْرِجُوْهُمْ مِّنْ قَرْيَتِكُمْ اِنَّهُمْ اُنَاسٌ يَّتَطَهَّرُوْنَ	و پاسخ قومش جز این نبود که گفتند: «این‌ها (لوط و پیروانش) را از شهرتان بیرون کنید، زیرا خود را پاک می‌دانند.»	82
فَاَنْجَيْنٰهُ وَاَهْلَهٗٓ اِلَّا امْرَاَتَهٗ كَانَتْ مِنَ الْغٰبِرِيْنَ	پس او و خانواده‌اش را نجات دادیم، جز همسرش که از بازماندگان بود.	83
وَاَمْطَرْنَا عَلَيْهِمْ مَّطَرًا فَانْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُجْرِمِيْنَ	و بر آن‌ها بارانی (از سنگ) باراندیم. پس بنگرید که سرانجام گناهکاران چگونه بود.	84
وَاِلٰى مَدْيَنَ اَخَاهُمْ شُعَيْبًا قَالَ يٰقَوْمِ اعْبُدُوا اللّٰهَ مَا لَكُمْ مِّنْ اِلٰهٍ غَيْرُهٗ قَدْ جَاۤءَتْكُمْ بَيِّنَةٌ مِّنْ رَّبِّكُمْ فَاَوْفُوا الْكَيْلَ وَالْمِيْزَانَ وَلَا تَبْخَسُوا النَّاسَ اَشْيَاۤءَهُمْ وَلَا تُفْسِدُوْا فِى الْاَرْضِ بَعْدَ اِصْلَاحِهَا ذٰلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ اِنْ كُنْتُمْ مُّؤْمِنِيْنَ	و به سوی مدین، برادرشان شعیب را فرستادیم. گفت: «ای قوم من! الله را بپرستید، جز او خدایی برایتان نیست. نشانه‌ای آشکار از پروردگارتان برایتان آمده است. پیمانه و ترازو را کامل کنید و به مردم در چیزهایشان کم ندهید و پس از اصلاح زمین، در آن فساد نکنید. این برایتان بهتر است اگر ایمان دارید.»	85
وَلَا تَقْعُدُوْا بِكُلِّ صِرَاطٍ تُوْعِدُوْنَ وَتَصُدُّوْنَ عَنْ سَبِيْلِ اللّٰهِ مَنْ اٰمَنَ بِهٖ وَتَبْغُوْنَهَا عِوَجًا وَاذْكُرُوْٓا اِذْ كُنْتُمْ قَلِيْلًا فَكَثَّرَكُمْ وَانْظُرُوْا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُفْسِدِيْنَ	و در هر راهی ننشینید که تهدید کنید و مؤمنان را از راه الله باز دارید و آن را کج بخواهید. به یاد آورید که اندک بودید و او شما را بسیار کرد. و بنگرید که سرانجام مفسدان چگونه بود.	86

وَاِنْ كَانَ طَآىِٕفَةٌ مِّنْكُمْ اٰمَنُوْا بِالَّذِيْٓ اُرْسِلْتُ بِهٖ وَطَآىِٕفَةٌ لَّمْ يُؤْمِنُوْا فَاصْبِرُوْا حَتّٰى يَحْكُمَ اللّٰهُ بَيْنَنَا وَهُوَ خَيْرُ الْحٰكِمِيْنَ	اگر گروهی از شما به آنچه بدان فرستاده شده‌ام ایمان آوردند و گروهی ایمان نیاوردند، پس صبر کنید تا الله میان ما داوری کند. او بهترین داوران است.»	87
قَالَ الْمَلَاُ الَّذِيْنَ اسْتَكْبَرُوْا مِنْ قَوْمِهٖ لَنُخْرِجَنَّكَ يٰشُعَيْبُ وَالَّذِيْنَ اٰمَنُوْا مَعَكَ مِنْ قَرْيَتِنَآ اَوْ لَتَعُوْدُنَّ فِيْ مِلَّتِنَا قَالَ اَوَلَوْ كُنَّا كٰرِهِيْنَ	سران متکبر قومش گفتند: «ای شعیب! تو و کسانی که با تو ایمان آورده‌اند را از شهرمان بیرون می‌کنیم، مگر اینکه به آیین ما بازگردید.» گفت: «حتی اگر آن را نخواهیم؟»	88
قَدِ افْتَرَيْنَا عَلَى اللّٰهِ كَذِبًا اِنْ عُدْنَا فِيْ مِلَّتِكُمْ بَعْدَ اِذْ نَجّٰىنَا اللّٰهُ مِنْهَا وَمَا يَكُوْنُ لَنَآ اَنْ نَّعُوْدَ فِيْهَآ اِلَّآ اَنْ يَّشَآءَ اللّٰهُ رَبُّنَا وَسِعَ رَبُّنَا كُلَّ شَيْءٍ عِلْمًا عَلَى اللّٰهِ تَوَكَّلْنَا رَبَّنَا افْتَحْ بَيْنَنَا وَبَيْنَ قَوْمِنَا بِالْحَقِّ وَاَنْتَ خَيْرُ الْفٰتِحِيْنَ	اگر پس از آنکه الله ما را از آیین شما نجات داد، به آن بازگردیم، بر الله دروغ بسته‌ایم. برایمان سزاوار نیست که به آن بازگردیم، مگر آنکه الله، پروردگارمان بخواهد. علم پروردگارمان همه‌چیز را در بر می‌گیرد. بر الله توکل کردیم. پروردگارا! میان ما و قوممان به حق داوری کن. تو بهترین داورانی.»	89
وَقَالَ الْمَلَاُ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا مِنْ قَوْمِهٖ لَىِٕنِ اتَّبَعْتُمْ شُعَيْبًا اِنَّكُمْ اِذًا لَّخٰسِرُوْنَ	و سران کافر قومش گفتند: «اگر از شعیب پیروی کنید، زیان‌کار خواهید بود.»	90
فَاَخَذَتْهُمُ الرَّجْفَةُ فَاَصْبَحُوْا فِيْ دَارِهِمْ جٰثِمِيْنَ	آنگاه زلزله‌ای آن‌ها را گرفت و در خانه‌هایشان مرده فرو افتادند.	91
اَلَّذِيْنَ كَذَّبُوْا شُعَيْبًا كَاَنْ لَّمْ يَغْنَوْا فِيْهَا اَلَّذِيْنَ كَذَّبُوْا شُعَيْبًا كَانُوْا هُمُ الْخٰسِرِيْنَ	کسانی که شعیب را تکذیب کردند، گویی هرگز در آن (شهر) نبودند. کسانی که شعیب را تکذیب کردند، زیان‌کاران بودند.	92
فَتَوَلّٰى عَنْهُمْ وَقَالَ يٰقَوْمِ لَقَدْ اَبْلَغْتُكُمْ رِسٰلٰتِ رَبِّيْ وَنَصَحْتُ لَكُمْ فَكَيْفَ اٰسٰى عَلٰى قَوْمٍ كٰفِرِيْنَ	پس (شعیب) از آن‌ها روی گرداند و گفت: «ای قوم من! پیام‌های پروردگارم را به شما رساندم و خیرخواهتان بودم. چگونه بر قوم کافر اندوهگین باشم؟»	93
وَمَآ اَرْسَلْنَا فِيْ قَرْيَةٍ مِّنْ نَّبِيٍّ اِلَّآ اَخَذْنَآ اَهْلَهَا بِالْبَاْسَآءِ وَالضَّرَّآءِ لَعَلَّهُمْ يَضَّرَّعُوْنَ	و هیچ پیامبری را به شهری نفرستادیم که (چون او را تکذیب کردند) اهلش را به سختی و رنج گرفتار نکردیم تا شاید فروتنی کنند.	94
ثُمَّ بَدَّلْنَا مَكَانَ السَّيِّئَةِ الْحَسَنَةَ حَتّٰى عَفَوْا وَّقَالُوْا قَدْ مَسَّ اٰبَآءَنَا الضَّرَّآءُ وَالسَّرَّآءُ فَاَخَذْنٰهُمْ بَغْتَةً وَّهُمْ لَا يَشْعُرُوْنَ	سپس سختی را با نعمت جایگزین کردیم تا بسیار شدند و گفتند: «پدرانمان نیز سختی و نعمت را چشیدند.» پس آن‌ها را ناگهان گرفتیم در حالی که غافل بودند.	95
وَلَوْ اَنَّ اَهْلَ الْقُرٰٓى اٰمَنُوْا وَاتَّقَوْا لَفَتَحْنَا عَلَيْهِمْ بَرَكٰتٍ مِّنَ السَّمَآءِ وَالْاَرْضِ وَلٰكِنْ كَذَّبُوْا فَاَخَذْنٰهُمْ بِمَا كَانُوْا يَكْسِبُوْنَ	و اگر اهل شهرها ایمان می‌آوردند و تقوا پیشه می‌کردند، برکت‌هایی از آسمان و زمین بر آن‌ها می‌گشودیم، اما تکذیب کردند، پس به سبب آنچه کردند، آن‌ها را گرفتیم.	96

اَفَاَمِنَ اَهْلُ الْقُرٰٓى اَنْ يَّأْتِيَهُمْ بَأْسُنَا بَيَاتًا وَّهُمْ نَآئِمُوْنَ	آیا اهل شهرها ایمن‌اند که عذاب ما در شب به آن‌ها برسد، در حالی که خفته‌اند؟	97
اَوَاَمِنَ اَهْلُ الْقُرٰٓى اَنْ يَّأْتِيَهُمْ بَأْسُنَا ضُحًى وَّهُمْ يَلْعَبُوْنَ	یا ایمن‌اند که عذاب ما در روز به آن‌ها برسد، در حالی که سرگرم بازی‌اند؟	98
اَفَاَمِنُوْا مَكْرَ اللّٰهِ فَلَا يَأْمَنُ مَكْرَ اللّٰهِ اِلَّا الْقَوْمُ الْخٰسِرُوْنَ	آیا از مکر الله ایمن‌اند؟ جز زیان‌کاران کسی از مکر الله ایمن نمی‌شود.	99
اَوَلَمْ يَهْدِ لِلَّذِيْنَ يَرِثُوْنَ الْاَرْضَ مِنْ بَعْدِ اَهْلِهَآ اَنْ لَّوْ نَشَآءُ اَصَبْنٰهُمْ بِذُنُوْبِهِمْ وَنَطْبَعُ عَلٰى قُلُوْبِهِمْ فَهُمْ لَا يَسْمَعُوْنَ	آیا برای کسانی که زمین را پس از اهلش به ارث بردند، روشن نشده که اگر بخواهیم، به سبب گناهانشان آن‌ها را می‌گیریم و بر دل‌هایشان مهر می‌نهیم تا نشنوند؟	100
تِلْكَ الْقُرٰى نَقُصُّ عَلَيْكَ مِنْ اَنْۢبَآئِهَا وَلَقَدْ جَآءَتْهُمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنٰتِ فَمَا كَانُوْا لِيُؤْمِنُوْا بِمَا كَذَّبُوْا مِنْ قَبْلُ كَذٰلِكَ يَطْبَعُ اللّٰهُ عَلٰى قُلُوْبِ الْكٰفِرِيْنَ	این شهرها هستند که برخی از داستان‌هایشان را برایت بازگو کردیم. پیامبرانشان با دلایل آشکار به سویشان آمدند، اما به آنچه پیش‌تر تکذیب کرده بودند ایمان نیاوردند. این‌گونه الله بر دل‌های کافران مهر می‌نهد.	101
وَمَا وَجَدْنَا لِاَكْثَرِهِمْ مِّنْ عَهْدٍ وَاِنْ وَّجَدْنَآ اَكْثَرَهُمْ لَفٰسِقِيْنَ	و بیشترشان را بر پیمانشان وفادار نیافتیم، بلکه بیشترشان را فاسق یافتیم.	102
ثُمَّ بَعَثْنَا مِنْۢ بَعْدِهِمْ مُّوْسٰى بِاٰيٰتِنَآ اِلٰى فِرْعَوْنَ وَمَلَا۟ئِهٖ فَظَلَمُوْا بِهَا فَانْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُفْسِدِيْنَ	سپس پس از آن‌ها، موسی را با آیاتمان به سوی فرعون و سران قومش فرستادیم، اما به آن‌ها ستم کردند. پس بنگر که سرانجام مفسدان چگونه بود.	103
وَقَالَ مُوْسٰى يٰفِرْعَوْنُ اِنِّيْ رَسُوْلٌ مِّنْ رَّبِّ الْعٰلَمِيْنَ	و موسی گفت: «ای فرعون! من پیامبری از پروردگار جهانیانم.	104
حَقِيْقٌ عَلٰٓى اَنْ لَّآ اَقُوْلَ عَلَى اللّٰهِ اِلَّا الْحَقَّ قَدْ جِئْتُكُمْ بِبَيِّنَةٍ مِّنْ رَّبِّكُمْ فَاَرْسِلْ مَعِيَ بَنِيْٓ اِسْرَآءِيْلَ	شایسته است که جز حق درباره الله نگویم. با نشانه‌ای آشکار از پروردگارتان به سویتان آمده‌ام. پس بنی‌اسرائیل را با من بفرست.»	105
قَالَ اِنْ كُنْتَ جِئْتَ بِاٰيَةٍ فَأْتِ بِهَآ اِنْ كُنْتَ مِنَ الصّٰدِقِيْنَ	(فرعون) گفت: «اگر نشانه‌ای آورده‌ای و از راستگویانی، آن را نشان بده.»	106
فَاَلْقٰى عَصَاهُ فَاِذَا هِيَ ثُعْبَانٌ مُّبِيْنٌ	پس (موسی) عصایش را انداخت و ناگهان اژدهایی آشکار شد.	107
وَّنَزَعَ يَدَه فَاِذَا هِيَ بَيْضَاءُ لِلنّٰظِرِيْنَ	و دستش را بیرون آورد و ناگهان برای بینندگان سفید (درخشان) شد.	108

قَالَ الْمَلَاُ مِنْ قَوْمِ فِرْعَوْنَ اِنَّ هٰذَا لَسٰحِرٌ عَلِيْمٌ	سران قوم فرعون گفتند: «این جادوگری بسیار داناست.	109
يُّرِيْدُ اَنْ يُّخْرِجَكُمْ مِّنْ اَرْضِكُمْ فَمَاذَا تَاْمُرُوْنَ	می‌خواهد شما را از سرزمینتان بیرون کند.» (فرعون گفت): «پس چه پیشنهاد می‌کنید؟»	110
قَالُوْٓا اَرْجِهْ وَاَخَاهُ وَاَرْسِلْ فِى الْمَدَآئِنِ حٰشِرِيْنَ	گفتند: «او و برادرش را نگه دارید و به شهرها فرستادگانی بفرستید	111
يَاْتُوْكَ بِكُلِّ سَحَّارٍ عَلِيْمٍ	تا هر جادوگر دانایی را به سویت بیاورند.»	112
وَجَآءَ السَّحَرَةُ فِرْعَوْنَ قَالُوْٓا اِنَّ لَنَا لَاَجْرًا اِنْ كُنَّا نَحْنُ الْغٰلِبِيْنَ	و جادوگران نزد فرعون آمدند و گفتند: «اگر پیروز شویم، پاداشی خواهیم داشت؟»	113
قَالَ نَعَمْ وَاِنَّكُمْ لَمِنَ الْمُقَرَّبِيْنَ	گفت: «آری، و شما از نزدیکان (من) خواهید بود.»	114
قَالُوْا يٰمُوْسٰٓى اِمَّآ اَنْ تُلْقِيَ وَاِمَّآ اَنْ نَّكُوْنَ نَحْنُ الْمُلْقِيْنَ	گفتند: «ای موسی! آیا تو اول می‌افکنی یا ما بیفکنیم؟»	115
قَالَ اَلْقُوْا فَلَمَّآ اَلْقَوْا سَحَرُوْٓا اَعْيُنَ النَّاسِ وَاسْتَرْهَبُوْهُمْ وَجَآءُوْ بِسِحْرٍ عَظِيْمٍ	گفت: «شما بیفکنید.» چون افکندند، چشمان مردم را جادو کردند و ترساندندشان و جادویی بزرگ آوردند.	116
وَاَوْحَيْنَآ اِلٰى مُوْسٰٓى اَنْ اَلْقِ عَصَاكَ فَاِذَا هِيَ تَلْقَفُ مَا يَاْفِكُوْنَ	و به موسی وحی کردیم: «عصایت را بیفکن.» پس ناگهان آنچه را ساخته بودند، بلعید.	117
فَوَقَعَ الْحَقُّ وَبَطَلَ مَا كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ	پس حق آشکار شد و آنچه کرده بودند، باطل شد.	118
فَغُلِبُوْا هُنَالِكَ وَانْقَلَبُوْا صٰغِرِيْنَ	آنگاه در آنجا شکست خوردند و خوار شدند.	119
وَاُلْقِيَ السَّحَرَةُ سٰجِدِيْنَ	و جادوگران به سجده افتادند.	120
قَالُوْٓا اٰمَنَّا بِرَبِّ الْعٰلَمِيْنَ	گفتند: «به پروردگار جهانیان ایمان آوردیم،	121
رَبِّ مُوْسٰى وَهٰرُوْنَ	پروردگار موسی و هارون.»	122
قَالَ فِرْعَوْنُ اٰمَنْتُمْ بِهٖ قَبْلَ اَنْ اٰذَنَ لَكُمْ اِنَّ هٰذَا لَمَكْرٌ مَّكَرْتُمُوْهُ فِى الْمَدِيْنَةِ لِتُخْرِجُوْا مِنْهَآ اَهْلَهَا فَسَوْفَ تَعْلَمُوْنَ	فرعون گفت: «پیش از آنکه به شما اجازه دهم، به او ایمان آوردید؟ این نیرنگی است که در شهر طراحی کردید تا مردمش را بیرون کنید. به زودی خواهید دانست.	123

لَاُقَطِّعَنَّ اَيْدِيَكُمْ وَاَرْجُلَكُمْ مِّنْ خِلَافٍ ثُمَّ لَاُصَلِّبَنَّكُمْ اَجْمَعِيْنَ	دست و پایتان را به طور متقاطع می‌برم و همه‌تان را به صلیب می‌کشم.»	124
قَالُوْٓا اِنَّآ اِلٰى رَبِّنَا مُنْقَلِبُوْنَ	گفتند: «ما به سوی پروردگارمان بازمی‌گردیم.	125
وَمَا تَنْقِمُ مِنَّآ اِلَّآ اَنْ اٰمَنَّا بِاٰيٰتِ رَبِّنَا لَمَّا جَاءَتْنَا رَبَّنَآ اَفْرِغْ عَلَيْنَا صَبْرًا وَّتَوَفَّنَا مُسْلِمِيْنَ	و جز به این دلیل بر ما خشم نداری که به آیات پروردگارمان وقتی به ما رسید، ایمان آوردیم.» (گفتند): «پروردگارا! بر ما شکیبایی فرو ریز و ما را در حال تسلیم (به تو) بمیران.»	126
وَقَالَ الْمَلَاُ مِنْ قَوْمِ فِرْعَوْنَ اَتَذَرُ مُوْسٰى وَقَوْمَه لِيُفْسِدُوْا فِى الْاَرْضِ وَيَذَرَكَ وَاٰلِهَتَكَ قَالَ سَنُقَتِّلُ اَبْنَاءَهُمْ وَنَسْتَحْيٖ نِسَاءَهُمْ وَاِنَّا فَوْقَهُمْ قٰهِرُوْنَ	و سران قوم فرعون گفتند: «آیا موسی و قومش را رها می‌کنی تا در زمین فساد کنند و تو و خدایانت را رها کنند؟» گفت: «پسرانشان را می‌کشیم و زنانشان را زنده می‌گذاریم و ما بر آن‌ها تسلط کامل داریم.»	127
قَالَ مُوْسٰى لِقَوْمِهِ اسْتَعِيْنُوْا بِاللّٰهِ وَاصْبِرُوْا اِنَّ الْاَرْضَ لِلّٰهِ يُوْرِثُهَا مَنْ يَّشَاءُ مِنْ عِبَادِه وَالْعَاقِبَةُ لِلْمُتَّقِيْنَ	موسی به قومش گفت: «از الله یاری بخواهید و شکیبا باشید. زمین از آن الله است؛ آن را به هر که از بندگانش بخواهد به ارث می‌دهد. و سرانجام نیک برای پرهیزگاران است.»	128
قَالُوْٓا اُوْذِيْنَا مِنْ قَبْلِ اَنْ تَاْتِيَنَا وَمِنْ بَعْدِ مَا جِئْتَنَا قَالَ عَسٰى رَبُّكُمْ اَنْ يُّهْلِكَ عَدُوَّكُمْ وَيَسْتَخْلِفَكُمْ فِى الْاَرْضِ فَيَنْظُرَ كَيْفَ تَعْمَلُوْنَ	گفتند: «پیش از آمدنت و پس از آن به ما ستم شد.» گفت: «شاید پروردگارتان دشمنتان را نابود کند و شما را در زمین جانشین کند و ببیند چگونه عمل می‌کنید.»	129
وَلَقَدْ اَخَذْنَآ اٰلَ فِرْعَوْنَ بِالسِّنِيْنَ وَنَقْصٍ مِّنَ الثَّمَرٰتِ لَعَلَّهُمْ يَذَّكَّرُوْنَ	و به راستی فرعون و قومش را با سال‌های (خشکسالی) و کمبود میوه‌ها گرفتار کردیم تا شاید پند گیرند.	130
فَاِذَا جَاءَتْهُمُ الْحَسَنَةُ قَالُوْا لَنَا هٰذِه وَاِنْ تُصِبْهُمْ سَيِّئَةٌ يَّطَّيَّرُوْا بِمُوْسٰى وَمَنْ مَّعَه اَلَآ اِنَّمَا طٰٓئِرُهُمْ عِنْدَ اللّٰهِ وَلٰكِنَّ اَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُوْنَ	چون خیر (فراوانی) به آن‌ها رسید، گفتند: «این به سبب (تلاش) ماست.» و چون بدی به آن‌ها رسید، آن را به فال بد موسی و یارانش گرفتند. آگاه باشید که فالشان نزد الله است، اما بیشترشان نمی‌دانند.	131
وَقَالُوْا مَهْمَا تَاْتِنَا بِه مِنْ اٰيَةٍ لِّتَسْحَرَنَا بِهَا فَمَا نَحْنُ لَكَ بِمُؤْمِنِيْنَ	و گفتند: «هر نشانه‌ای که برای جادوی ما بیاوری، به تو ایمان نمی‌آریم.»	132
فَاَرْسَلْنَا عَلَيْهِمُ الطُّوْفَانَ وَالْجَرَادَ وَالْقُمَّلَ وَالضَّفَادِعَ وَالدَّمَ اٰيٰتٍ مُّفَصَّلٰتٍ فَاسْتَكْبَرُوْا وَكَانُوْا قَوْمًا مُّجْرِمِيْنَ	پس بر آن‌ها طوفان، ملخ، شپش، قورباغه و خون را به‌عنوان نشانه‌های آشکار فرستادیم، اما تکبر ورزیدند و قومی گناهکار بودند.	133

وَلَمَّا وَقَعَ عَلَيْهِمُ الرِّجْزُ قَالُوْا يٰمُوْسَى ادْعُ لَنَا رَبَّكَ بِمَا عَهِدَ عِنْدَكَ لَئِنْ كَشَفْتَ عَنَّا الرِّجْزَ لَنُؤْمِنَنَّ لَكَ وَلَنُرْسِلَنَّ مَعَكَ بَنِيْٓ اِسْرَاۤءِيْلَ	و چون عذاب بر آن‌ها آمد، گفتند: «ای موسی! به پیمانی که پروردگارت به تو داده، برایمان دعا کن. اگر این عذاب را از ما برداری، به تو ایمان می‌آریم و بنی‌اسرائیل را با تو می‌فرستیم.»	134
فَلَمَّا كَشَفْنَا عَنْهُمُ الرِّجْزَ اِلٰٓى اَجَلٍ هُمْ بَالِغُوْهُ اِذَا هُمْ يَنْكُثُوْنَ	اما چون عذاب را تا مدتی که باید به آن می‌رسیدند از آن‌ها برداشتیم، پیمان شکستند.	135
فَانْتَقَمْنَا مِنْهُمْ فَاَغْرَقْنٰهُمْ فِى الْيَمِّ بِاَنَّهُمْ كَذَّبُوْا بِاٰيٰتِنَا وَكَانُوْا عَنْهَا غٰفِلِيْنَ	پس از آن‌ها انتقام گرفتیم و آن‌ها را در دریا غرق کردیم، زیرا آیات ما را تکذیب کردند و از آن‌ها غافل بودند.	136
وَاَوْرَثْنَا الْقَوْمَ الَّذِيْنَ كَانُوْا يُسْتَضْعَفُوْنَ مَشَارِقَ الْاَرْضِ وَمَغَارِبَهَا الَّتِيْ بٰرَكْنَا فِيْهَا وَتَمَّتْ كَلِمَتُ رَبِّكَ الْحُسْنٰى عَلٰى بَنِيْٓ اِسْرَاۤءِيْلَ بِمَا صَبَرُوْا وَدَمَّرْنَا مَا كَانَ يَصْنَعُ فِرْعَوْنُ وَقَوْمُه وَمَا كَانُوْا يَعْرِشُوْنَ	و به قومی که ستمدیده بودند، شرق و غرب زمینی را که برکت داده بودیم، به ارث دادیم. و سخن نیک پروردگارت بر بنی‌اسرائیل به سبب شکیباییشان کامل شد. و آنچه فرعون و قومش ساخته بودند و آنچه برافراشته بودند، ویران کردیم.	137
وَجٰوَزْنَا بِبَنِيْٓ اِسْرَاۤءِيْلَ الْبَحْرَ فَاَتَوْا عَلٰى قَوْمٍ يَّعْكُفُوْنَ عَلٰٓى اَصْنَامٍ لَّهُمْ قَالُوْا يٰمُوْسَى اجْعَلْ لَّنَآ اِلٰهًا كَمَا لَهُمْ اٰلِهَةٌ قَالَ اِنَّكُمْ قَوْمٌ تَجْهَلُوْنَ	و بنی‌اسرائیل را از دریا گذراندیم. چون به قومی رسیدند که به بت‌هایشان دل بسته بودند، گفتند: «ای موسی! برای ما خدایی (بت) بساز، چنان‌که اینان خدایانی (بت‌ها) دارند.» گفت: «شما قومی نادانید.»	138
اِنَّ هٰٓؤُلَاۤءِ مُتَبَّرٌ مَّا هُمْ فِيْهِ وَبٰطِلٌ مَّا كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ	به راستی آیینی که اینان دارند نابود خواهد شد و آنچه می‌کنند باطل است.	139
قَالَ اَغَيْرَ اللّٰهِ اَبْغِيْكُمْ اِلٰهًا وَّهُوَ فَضَّلَكُمْ عَلَى الْعٰلَمِيْنَ	گفت: «آیا برایتان جز الله خدایی دیگر بجویم، در حالی که او شما را بر جهانیان برتری داده است؟»	140
وَاِذْ اَنْجَيْنٰكُمْ مِّنْ اٰلِ فِرْعَوْنَ يَسُوْمُوْنَكُمْ سُوْٓءَ الْعَذَابِ يُقَتِّلُوْنَ اَبْنَاۤءَكُمْ وَيَسْتَحْيُوْنَ نِسَاۤءَكُمْ وَفِيْ ذٰلِكُمْ بَلَاۤءٌ مِّنْ رَّبِّكُمْ عَظِيْمٌ	و (به یاد آورید) وقتی شما را از فرعون و قومش نجات دادیم که عذابی سخت بر شما روا می‌داشتند؛ پسرانتان را می‌کشتند و زنانتان را زنده می‌گذاشتند. و در این آزمونی بزرگ از پروردگارتان بود.	141
وَوٰعَدْنَا مُوْسٰى ثَلٰثِيْنَ لَيْلَةً وَّاَتْمَمْنٰهَا بِعَشْرٍ فَتَمَّ مِيْقَاتُ رَبِّهٖٓ اَرْبَعِيْنَ لَيْلَةً وَقَالَ مُوْسٰى لِاَخِيْهِ هٰرُوْنَ اخْلُفْنِيْ فِيْ قَوْمِيْ وَاَصْلِحْ وَلَا تَتَّبِعْ سَبِيْلَ الْمُفْسِدِيْنَ	و با موسی سی شب وعده گذاشتیم و آن را با ده (شب دیگر) کامل کردیم، پس مدت وعده پروردگارش چهل شب شد. و موسی به برادرش هارون گفت: «جانشین من در قومم باش و اصلاح کن و راه مفسدان را دنبال نکن.»	142

وَلَمَّا جَاءَ مُوْسٰى لِمِيْقَاتِنَا وَكَلَّمَه رَبُّه قَالَ رَبِّ اَرِنِيْٓ اَنْظُرْ اِلَيْكَ قَالَ لَنْ تَرٰىنِيْ وَلٰكِنِ انْظُرْ اِلَى الْجَبَلِ فَاِنِ اسْتَقَرَّ مَكَانَه فَسَوْفَ تَرٰىنِيْ فَلَمَّا تَجَلّٰى رَبُّه لِلْجَبَلِ جَعَلَه دَكًّا وَّخَرَّ مُوْسٰى صَعِقًا فَلَمَّآ اَفَاقَ قَالَ سُبْحٰنَكَ تُبْتُ اِلَيْكَ وَاَنَا اَوَّلُ الْمُؤْمِنِيْنَ	و چون موسی در وقت معین ما آمد و پروردگارش با او سخن گفت، گفت: «پروردگارا! خود را به من نشان ده تا تو را ببینم.» فرمود: «هرگز مرا نخواهی دید، اما به کوه بنگر؛ اگر در جایش استوار ماند، مرا خواهی دید.» چون پروردگارش بر کوه تجلی کرد، آن را خرد کرد و موسی بیهوش افتاد. چون به هوش آمد، گفت: «تو منزهی! به سوی تو توبه کردم و من اولین مؤمنانم.»	143
قَالَ يٰمُوْسٰٓى اِنِّى اصْطَفَيْتُكَ عَلَى النَّاسِ بِرِسٰلٰتِيْ وَبِكَلَامِيْ فَخُذْ مَآ اٰتَيْتُكَ وَكُنْ مِّنَ الشّٰكِرِيْنَ	(الله) فرمود: «ای موسی! من تو را با پیام‌ها و سخن گفتنم بر مردمان (زمانت) برتری دادم. پس آنچه به تو دادم بگیر و از شکرگزاران باش.»	144
وَكَتَبْنَا لَه فِي الْاَلْوَاحِ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ مَّوْعِظَةً وَّتَفْصِيْلًا لِّكُلِّ شَيْءٍ فَخُذْهَا بِقُوَّةٍ وَّأْمُرْ قَوْمَكَ يَأْخُذُوْا بِاَحْسَنِهَا سَاُورِيْكُمْ دَارَ الْفٰسِقِيْنَ	و برایش در الواح (تورات) هر چیزی را به‌عنوان پند و توضیح همه‌چیز نوشتیم و (فرمودیم): «آن را محکم بگیر و به قومت فرمان ده که بهترین آن را بگیرند. به زودی جایگاه فاسقان را به شما نشان می‌دهم.»	145
سَاَصْرِفُ عَنْ اٰيٰتِيَ الَّذِيْنَ يَتَكَبَّرُوْنَ فِي الْاَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَاِنْ يَّرَوْا كُلَّ اٰيَةٍ لَّا يُؤْمِنُوْا بِهَا وَاِنْ يَّرَوْا سَبِيْلَ الرُّشْدِ لَا يَتَّخِذُوْهُ سَبِيْلًا وَاِنْ يَّرَوْا سَبِيْلَ الْغَيِّ يَتَّخِذُوْهُ سَبِيْلًا ذٰلِكَ بِاَنَّهُمْ كَذَّبُوْا بِاٰيٰتِنَا وَكَانُوْا عَنْهَا غٰفِلِيْنَ	کسانی را که در زمین به ناحق تکبر می‌ورزند، از آیاتم بازمی‌دارم. اگر هر نشانه‌ای ببینند، به آن ایمان نمی‌آرند و اگر راه هدایت ببینند، آن را نپذیرند، اما اگر راه گمراهی ببینند، آن را می‌پذیرند. این به سبب تکذیب آیات ما و غفلت از آن‌هاست.	146
وَالَّذِيْنَ كَذَّبُوْا بِاٰيٰتِنَا وَلِقَاءِ الْاٰخِرَةِ حَبِطَتْ اَعْمَالُهُمْ هَلْ يُجْزَوْنَ اِلَّا مَا كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ	و کسانی که آیات ما و دیدار آخرت را تکذیب کردند، اعمالشان باطل شد. آیا جز به آنچه کردند، پاداش داده می‌شوند؟	147
وَاتَّخَذَ قَوْمُ مُوْسٰى مِنْ بَعْدِه مِنْ حُلِيِّهِمْ عِجْلًا جَسَدًا لَّه خُوَارٌ اَلَمْ يَرَوْا اَنَّه لَا يُكَلِّمُهُمْ وَلَا يَهْدِيْهِمْ سَبِيْلًا اِتَّخَذُوْهُ وَكَانُوْا ظٰلِمِيْنَ	و قوم موسی پس از (رفتن) او، از زیورهایشان گوساله‌ای ساختند که بدنی داشت و صدا می‌داد. آیا ندیدند که آن با آن‌ها سخن نمی‌گوید و راهی به آن‌ها نشان نمی‌دهد؟ آن را (پرستیدند) و ستمگر بودند.	148
وَلَمَّا سُقِطَ فِيْٓ اَيْدِيْهِمْ وَرَاَوْا اَنَّهُمْ قَدْ ضَلُّوْا قَالُوْا لَئِنْ لَّمْ يَرْحَمْنَا رَبُّنَا وَيَغْفِرْ لَنَا لَنَكُوْنَنَّ مِنَ الْخٰسِرِيْنَ	و چون پشیمان شدند و دانستند که گمراه شده‌اند، گفتند: «اگر پروردگارمان به ما رحم نکند و ما را نبخشد، از زیان‌کاران خواهیم بود.»	149

وَلَمَّا رَجَعَ مُوْسٰٓى اِلٰى قَوْمِهٖ غَضْبَانَ اَسِفًا قَالَ بِئْسَمَا خَلَفْتُمُوْنِيْ مِنْ بَعْدِيْ اَعَجِلْتُمْ اَمْرَ رَبِّكُمْ وَاَلْقَى الْاَلْوَاحَ وَاَخَذَ بِرَأْسِ اَخِيْهِ يَجُرُّهٗ اِلَيْهِ قَالَ ابْنَ اُمَّ اِنَّ الْقَوْمَ اسْتَضْعَفُوْنِيْ وَكَادُوْا يَقْتُلُوْنَنِيْ فَلَا تُشْمِتْ بِيَ الْاَعْدَاۤءَ وَلَا تَجْعَلْنِيْ مَعَ الْقَوْمِ الظّٰلِمِيْنَ	و چون موسی خشمگین و اندوهگین به سوی قومش بازگشت، گفت: «چه بد جانشینی برایم کردید! آیا خواستید فرمان پروردگارتان را پیش اندازید؟» و الواح (تورات) را انداخت و سر برادرش (هارون) را گرفت و به سوی خود کشید. (هارون) گفت: «ای پسر مادرم! این قوم مرا ناتوان شمردند و نزدیک بود مرا بکشند. پس دشمنان را بر من شاد مکن و مرا با ستمگران قرار مده.»	150
قَالَ رَبِّ اغْفِرْ لِيْ وَلِاَخِيْ وَاَدْخِلْنَا فِيْ رَحْمَتِكَ وَاَنْتَ اَرْحَمُ الرّٰحِمِيْنَ	(موسی) گفت: «پروردگارا! من و برادرم را بیامرز و ما را در رحمتت وارد کن. تو مهربان‌ترین مهربانانی.»	151
اِنَّ الَّذِيْنَ اتَّخَذُوا الْعِجْلَ سَيَنَالُهُمْ غَضَبٌ مِّنْ رَّبِّهِمْ وَذِلَّةٌ فِى الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَكَذٰلِكَ نَجْزِى الْمُفْتَرِيْنَ	کسانی که گوساله را (پرستیدند)، خشم پروردگارشان و خواری در زندگی دنیا به آن‌ها خواهد رسید. این‌گونه دروغ‌سازان را کیفر می‌دهیم.	152
وَالَّذِيْنَ عَمِلُوا السَّيِّاٰتِ ثُمَّ تَابُوْا مِنْ بَعْدِهَا وَاٰمَنُوْٓا اِنَّ رَبَّكَ مِنْ بَعْدِهَا لَغَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ	و کسانی که کارهای بد کردند، سپس توبه کردند و ایمان آوردند، پروردگارت پس از آن آمرزنده و مهربان است.	153
وَلَمَّا سَكَتَ عَنْ مُّوْسَى الْغَضَبُ اَخَذَ الْاَلْوَاحَ وَفِيْ نُسْخَتِهَا هُدًى وَّرَحْمَةٌ لِّلَّذِيْنَ هُمْ لِرَبِّهِمْ يَرْهَبُوْنَ	و چون خشم موسی فروکش کرد، الواح (تورات) را برگرفت. در نوشته‌اش برای کسانی که از پروردگارشان می‌ترسند، هدایت و رحمت بود.	154
وَاخْتَارَ مُوْسٰى قَوْمَهٗ سَبْعِيْنَ رَجُلًا لِّمِيْقَاتِنَا فَلَمَّآ اَخَذَتْهُمُ الرَّجْفَةُ قَالَ رَبِّ لَوْ شِئْتَ اَهْلَكْتَهُمْ مِّنْ قَبْلُ وَاِيَّايَ اَتُهْلِكُنَا بِمَا فَعَلَ السُّفَهَاۤءُ مِنَّا اِنْ هِيَ اِلَّا فِتْنَتُكَ تُضِلُّ بِهَا مَنْ تَشَاۤءُ وَتَهْدِيْ مَنْ تَشَاۤءُ اَنْتَ وَلِيُّنَا فَاغْفِرْ لَنَا وَارْحَمْنَا وَاَنْتَ خَيْرُ الْغٰفِرِيْنَ	و موسی هفتاد نفر از قومش را برای وعده‌گاه ما برگزید. چون زلزله آن‌ها را گرفت، گفت: «پروردگارا! اگر می‌خواستی، پیش از این آن‌ها و مرا نابود می‌کردی. آیا ما را به سبب کارهای بی‌خردانمان نابود می‌کنی؟ این جز آزمونی از تو نیست که هر که را بخواهی گمراه می‌کنی و هر که را بخواهی هدایت می‌کنی. تو سرپرست مایی، پس ما را بیامرز و بر ما رحم کن. تو بهترین آمرزندگان هستی.»	155
وَاكْتُبْ لَنَا فِيْ هٰذِهِ الدُّنْيَا حَسَنَةً وَّفِى الْاٰخِرَةِ اِنَّا هُدْنَآ اِلَيْكَ قَالَ عَذَابِيْٓ اُصِيْبُ بِهٖ مَنْ اَشَاۤءُ وَرَحْمَتِيْ وَسِعَتْ كُلَّ شَيْءٍ فَسَاَكْتُبُهَا لِلَّذِيْنَ يَتَّقُوْنَ وَيُؤْتُوْنَ الزَّكٰوةَ وَالَّذِيْنَ هُمْ بِاٰيٰتِنَا يُؤْمِنُوْنَ	و برایمان در این دنیا و آخرت نیکی مقرر کن. ما به سوی تو بازگشتیم.» (الله) فرمود: «عذابم را به هر که بخواهم می‌رسانم و رحمتم همه‌چیز را در بر گرفته است. آن را برای کسانی که تقوا پیشه می‌کنند و زکات می‌دهند و به آیات ما ایمان دارند، مقرر می‌کنم.»	156

اَلَّذِيْنَ يَتَّبِعُوْنَ الرَّسُوْلَ النَّبِيَّ الْاُمِّيَّ الَّذِيْ يَجِدُوْنَه مَكْتُوْبًا عِنْدَهُمْ فِى التَّوْرٰىةِ وَالْاِنْجِيْلِ يَأْمُرُهُمْ بِالْمَعْرُوْفِ وَيَنْهٰىهُمْ عَنِ الْمُنْكَرِ وَيُحِلُّ لَهُمُ الطَّيِّبٰتِ وَيُحَرِّمُ عَلَيْهِمُ الْخَبٰٓئِثَ وَيَضَعُ عَنْهُمْ اِصْرَهُمْ وَالْاَغْلٰلَ الَّتِيْ كَانَتْ عَلَيْهِمْ فَالَّذِيْنَ اٰمَنُوْا بِه وَعَزَّرُوْهُ وَنَصَرُوْهُ وَاتَّبَعُوا النُّوْرَ الَّذِيْٓ اُنْزِلَ مَعَه اُولٰٓئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُوْنَ	کسانی که از رسول، نبی امی پیروی می‌کنند که نامش را در تورات و انجیل نزد خود نوشته می‌یابند. او به آن‌ها امر به معروف و نهی از منکر می‌کند و چیزهای پاکیزه را برایشان حلال و چیزهای ناپاک را حرام می‌کند و بارها و زنجیرهایی که بر آن‌ها بود را برمی‌دارد. پس کسانی که به او ایمان آورند و او را گرامی دارند و یاری‌اش کنند و از نوری که با او نازل شده (قرآن) پیروی کنند، آنان رستگارانند.	157
قُلْ يٰٓاَيُّهَا النَّاسُ اِنِّيْ رَسُوْلُ اللّٰهِ اِلَيْكُمْ جَمِيْعًا الَّذِيْ لَه مُلْكُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ لَآ اِلٰهَ اِلَّا هُوَ يُحْيٖ وَيُمِيْتُ فَاٰمِنُوْا بِاللّٰهِ وَرَسُوْلِهِ النَّبِيِّ الْاُمِّيِّ الَّذِيْ يُؤْمِنُ بِاللّٰهِ وَكَلِمٰتِه وَاتَّبِعُوْهُ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُوْنَ	بگو (محمد): «ای مردم! من فرستاده الله به سوی همه شما هستم، او که پادشاهی آسمان‌ها و زمین از آن اوست. جز او خدایی نیست، زنده می‌کند و می‌میراند. پس به الله و رسولش، نبی امی که به الله و کلماتش ایمان دارد، ایمان بیاورید و از او پیروی کنید تا هدایت شوید.»	158
وَمِنْ قَوْمِ مُوْسٰٓى اُمَّةٌ يَّهْدُوْنَ بِالْحَقِّ وَبِه يَعْدِلُوْنَ	و از قوم موسی امتی بودند که به حق هدایت می‌کردند و به آن عدالت می‌ورزیدند.	159
وَقَطَّعْنٰهُمُ اثْنَتَيْ عَشْرَةَ اَسْبَاطًا اُمَمًا وَاَوْحَيْنَآ اِلٰى مُوْسٰٓى اِذِ اسْتَسْقٰىهُ قَوْمُه اَنِ اضْرِبْ بِّعَصَاكَ الْحَجَرَ فَانْۢبَجَسَتْ مِنْهُ اثْنَتَا عَشْرَةَ عَيْنًا قَدْ عَلِمَ كُلُّ اُنَاسٍ مَّشْرَبَهُمْ وَظَلَّلْنَا عَلَيْهِمُ الْغَمَامَ وَاَنْزَلْنَا عَلَيْهِمُ الْمَنَّ وَالسَّلْوٰى كُلُوْا مِنْ طَيِّبٰتِ مَا رَزَقْنٰكُمْ وَمَا ظَلَمُوْنَا وَلٰكِنْ كَانُوْٓا اَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُوْنَ	و آن‌ها را به دوازده قبیله که امت‌هایی بودند تقسیم کردیم و به موسی وقتی قومش از او آب خواستند، وحی کردیم: «عصایت را به سنگ بزن.» پس از آن دوازده چشمه جوشید. هر قبیله جایگاه آبشخورش را دانست. و بر آن‌ها ابر سایه افکند و بر آن‌ها من و سلوی نازل کردیم: «از چیزهای پاکیزه‌ای که به شما روزی دادیم بخورید.» آن‌ها به ما ستم نکردند، بلکه به خودشان ستم کردند.	160
وَاِذْ قِيْلَ لَهُمُ اسْكُنُوْا هٰذِهِ الْقَرْيَةَ وَكُلُوْا مِنْهَا حَيْثُ شِئْتُمْ وَقُوْلُوْا حِطَّةٌ وَّادْخُلُوا الْبَابَ سُجَّدًا نَّغْفِرْ لَكُمْ خَطِيْٓـٰٔتِكُمْ سَنَزِيْدُ الْمُحْسِنِيْنَ	و (به یاد آور) وقتی به آن‌ها گفته شد: «در این شهر (بیت‌المقدس) ساکن شوید و از هر کجا خواستید از آن بخورید و بگویید: «گناهانمان را ببخش» و از دروازه‌اش فروتنانه درآیید تا خطاهایتان را بیامرزیم.» به زودی به نیکوکاران پاداش افزون می‌دهیم.	161
فَبَدَّلَ الَّذِيْنَ ظَلَمُوْا مِنْهُمْ قَوْلًا غَيْرَ الَّذِيْ قِيْلَ لَهُمْ فَاَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِجْزًا مِّنَ السَّمَآءِ بِمَا كَانُوْا يَظْلِمُوْنَ	اما ستمگرانشان سخنی را که به آن‌ها گفته شده بود، با سخنی دیگر جایگزین کردند. پس به سبب ستمشان، عذابی از آسمان بر آن‌ها فرستادیم.	162

وَسْـَٔلْهُمْ عَنِ الْقَرْيَةِ الَّتِيْ كَانَتْ حَاضِرَةَ الْبَحْرِ اِذْ يَعْدُوْنَ فِي السَّبْتِ اِذْ تَأْتِيْهِمْ حِيْتَانُهُمْ يَوْمَ سَبْتِهِمْ شُرَّعًا وَّيَوْمَ لَا يَسْبِتُوْنَ لَا تَأْتِيْهِمْ كَذٰلِكَ نَبْلُوْهُمْ بِمَا كَانُوْا يَفْسُقُوْنَ	و از آن‌ها (بنی‌اسرائیل) درباره شهری که کنار دریا بود بپرس، وقتی در روز سبت نافرمانی کردند، آنگاه که ماهی‌هایشان در روز سبت به سطح آب می‌آمدند و در غیر سبت نمی‌آمدند. این‌گونه آن‌ها را به سبب نافرمانی‌شان آزمودیم.	163
وَاِذْ قَالَتْ اُمَّةٌ مِّنْهُمْ لِمَ تَعِظُوْنَ قَوْمًا اللّٰهُ مُهْلِكُهُمْ اَوْ مُعَذِّبُهُمْ عَذَابًا شَدِيْدًا قَالُوْا مَعْذِرَةً اِلٰى رَبِّكُمْ وَلَعَلَّهُمْ يَتَّقُوْنَ	و چون گروهی از آن‌ها گفتند: «چرا قومی را که الله نابودشان می‌کند یا با عذابی سخت کیفرشان می‌دهد، نصیحت می‌کنید؟» گفتند: «تا عذری نزد پروردگارتان داشته باشیم و شاید تقوا پیشه کنند.»	164
فَلَمَّا نَسُوْا مَا ذُكِّرُوْا بِهٖ اَنْجَيْنَا الَّذِيْنَ يَنْهَوْنَ عَنِ السُّوْٓءِ وَاَخَذْنَا الَّذِيْنَ ظَلَمُوْا بِعَذَابٍۢ بَـِٔيْسٍۢ بِمَا كَانُوْا يَفْسُقُوْنَ	پس چون آنچه را به آن‌ها یادآوری شده بود فراموش کردند، کسانی که از بدی نهی می‌کردند را نجات دادیم و ستمگران را به سبب نافرمانی‌شان به عذابی سخت گرفتیم.	165
فَلَمَّا عَتَوْا عَنْ مَّا نُهُوْا عَنْهُ قُلْنَا لَهُمْ كُوْنُوْا قِرَدَةً خٰسِـِٕيْنَ	و چون از آنچه نهی شده بودند، سرپیچی کردند، به آن‌ها گفتیم: «بوزینه‌های خوار شوید.»	166
وَاِذْ تَاَذَّنَ رَبُّكَ لَيَبْعَثَنَّ عَلَيْهِمْ اِلٰى يَوْمِ الْقِيٰمَةِ مَنْ يَّسُوْمُهُمْ سُوْٓءَ الْعَذَابِ اِنَّ رَبَّكَ لَسَرِيْعُ الْعِقَابِ وَاِنَّهٗ لَغَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ	و (به یاد آور) وقتی پروردگارت اعلام کرد که تا روز قیامت کسانی را بر آن‌ها (یهودیان) برانگیزد که عذابی سخت بر آن‌ها روا دارند. به راستی پروردگارت زودکیفر است و او آمرزنده و مهربان است.	167
وَقَطَّعْنٰهُمْ فِي الْاَرْضِ اُمَمًا مِنْهُمُ الصّٰلِحُوْنَ وَمِنْهُمْ دُوْنَ ذٰلِكَ وَبَلَوْنٰهُمْ بِالْحَسَنٰتِ وَالسَّيِّاٰتِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُوْنَ	و آن‌ها را در زمین به گروه‌هایی تقسیم کردیم؛ برخی صالح و برخی غیر آن. و آن‌ها را با نیکی‌ها و بدی‌ها آزمودیم تا شاید بازگردند.	168
فَخَلَفَ مِنْ بَعْدِهِمْ خَلْفٌ وَّرِثُوا الْكِتٰبَ يَاْخُذُوْنَ عَرَضَ هٰذَا الْاَدْنٰى وَيَقُوْلُوْنَ سَيُغْفَرُ لَنَا وَاِنْ يَّاْتِهِمْ عَرَضٌ مِّثْلُهٗ يَاْخُذُوْهُ اَلَمْ يُؤْخَذْ عَلَيْهِمْ مِّيْثَاقُ الْكِتٰبِ اَنْ لَّا يَقُوْلُوْا عَلَى اللّٰهِ اِلَّا الْحَقَّ وَدَرَسُوْا مَا فِيْهِ وَالدَّارُ الْاٰخِرَةُ خَيْرٌ لِّلَّذِيْنَ يَتَّقُوْنَ اَفَلَا تَعْقِلُوْنَ	پس از آن‌ها، جانشینانی بد آمدند که تورات را به ارث بردند و متاع ناچیز دنیا را گرفتند و گفتند: «آمرزیده می‌شویم.» و اگر متاعی مانند آن به آن‌ها برسد، باز آن را می‌گیرند. آیا در کتاب (تورات) با آن‌ها پیمان بسته نشد که جز حق درباره الله نگویند، در حالی که آن را خوانده بودند؟ و سرای آخرت برای پرهیزگاران بهتر است. آیا نمی‌فهمید؟	169
وَالَّذِيْنَ يُمَسِّكُوْنَ بِالْكِتٰبِ وَاَقَامُوا الصَّلٰوةَ اِنَّا لَا نُضِيْعُ اَجْرَ الْمُصْلِحِيْنَ	و کسانی که به کتاب (تورات) چنگ می‌زنند و نماز برپا می‌دارند، ما پاداش نیکوکاران را تباه نمی‌کنیم.	170

وَاِذْ نَتَقْنَا الْجَبَلَ فَوْقَهُمْ كَاَنَّه ظُلَّةٌ وَّظَنُّوْٓا اَنَّه وَاقِعٌ بِهِمْ خُذُوْا مَآ اٰتَيْنٰكُمْ بِقُوَّةٍ وَّاذْكُرُوْا مَا فِيْهِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُوْنَ	و (به یاد آور) وقتی کوه را بالای سرشان برافراشتیم، گویی سایبانی بود و گمان کردند بر آن‌ها فرو خواهد افتاد. (گفتیم): «آنچه به شما دادیم محکم بگیرید و آنچه در آن است به یاد آورید تا پرهیزگار شوید.»	171
وَاِذْ اَخَذَ رَبُّكَ مِنْ بَنِيْٓ اٰدَمَ مِنْ ظُهُوْرِهِمْ ذُرِّيَّتَهُمْ وَاَشْهَدَهُمْ عَلٰٓى اَنْفُسِهِمْ اَلَسْتُ بِرَبِّكُمْ قَالُوْا بَلٰى شَهِدْنَا اَنْ تَقُوْلُوْا يَوْمَ الْقِيٰمَةِ اِنَّا كُنَّا عَنْ هٰذَا غٰفِلِيْنَ	و (به یاد آور) وقتی پروردگارت از پشت فرزندان آدم، نسلشان را برگرفت و آن‌ها را بر خودشان گواه کرد: «آیا من پروردگار شما نیستم؟» گفتند: «آری، گواهی دادیم.» تا در روز قیامت نگویید: «ما از این غافل بودیم.»	172
اَوْ تَقُوْلُوْٓا اِنَّمَآ اَشْرَكَ اٰبَاؤُنَا مِنْ قَبْلُ وَكُنَّا ذُرِّيَّةً مِّنْ بَعْدِهِمْ اَفَتُهْلِكُنَا بِمَا فَعَلَ الْمُبْطِلُوْنَ	یا نگویید: «پدرانمان پیش‌تر شرک ورزیدند و ما نسلی پس از آن‌ها بودیم. آیا ما را به سبب کارهای گمراهان نابود می‌کنی؟»	173
وَكَذٰلِكَ نُفَصِّلُ الْاٰيٰتِ وَلَعَلَّهُمْ يَرْجِعُوْنَ	و این‌گونه آیات را توضیح می‌دهیم تا شاید بازگردند.	174
وَاتْلُ عَلَيْهِمْ نَبَاَ الَّذِيْٓ اٰتَيْنٰهُ اٰيٰتِنَا فَانْسَلَخَ مِنْهَا فَاَتْبَعَهُ الشَّيْطٰنُ فَكَانَ مِنَ الْغَاوِيْنَ	و برایشان داستان کسی را بخوان که آیاتمان را به او دادیم، اما از آن‌ها کناره گرفت و شیطان او را دنبال کرد و از گمراهان شد.	175
وَلَوْ شِئْنَا لَرَفَعْنٰهُ بِهَا وَلٰكِنَّه اَخْلَدَ اِلَى الْاَرْضِ وَاتَّبَعَ هَوٰىهُ فَمَثَلُه كَمَثَلِ الْكَلْبِ اِنْ تَحْمِلْ عَلَيْهِ يَلْهَثْ اَوْ تَتْرُكْهُ يَلْهَثْ ذّٰلِكَ مَثَلُ الْقَوْمِ الَّذِيْنَ كَذَّبُوْا بِاٰيٰتِنَا فَاقْصُصِ الْقَصَصَ لَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُوْنَ	و اگر می‌خواستیم، با آن (آیات) او را بالا می‌بردیم، اما او به زمین (جهان مادی) چسبید و از هوسش پیروی کرد. مثلش مانند سگ است که اگر او را برانی، زبانش را بیرون می‌آورد و اگر رهایش کنی، باز زبانش را بیرون می‌آورد. این مثل کسانی است که آیات ما را تکذیب کردند. پس این داستان‌ها را بازگو کن تا شاید بیندیشند.	176
سَاۤءَ مَثَلًا الْقَوْمُ الَّذِيْنَ كَذَّبُوْا بِاٰيٰتِنَا وَاَنْفُسَهُمْ كَانُوْا يَظْلِمُوْنَ	چه بد مثلی دارند کسانی که آیات ما را تکذیب کردند و به خود ستم کردند.	177
مَنْ يَّهْدِ اللّٰهُ فَهُوَ الْمُهْتَدِيْ وَمَنْ يُّضْلِلْ فَاُولٰٓئِكَ هُمُ الْخٰسِرُوْنَ	هر که را الله هدایت کند، او هدایت‌یافته است و هر که را گمراه کند، آنان زیان‌کارانند.	178
وَلَقَدْ ذَرَاْنَا لِجَهَنَّمَ كَثِيْرًا مِّنَ الْجِنِّ وَالْاِنْسِ لَهُمْ قُلُوْبٌ لَّا يَفْقَهُوْنَ بِهَا وَلَهُمْ اَعْيُنٌ لَّا يُبْصِرُوْنَ بِهَا وَلَهُمْ اٰذَانٌ لَّا يَسْمَعُوْنَ بِهَا اُولٰٓئِكَ كَالْاَنْعَامِ بَلْ هُمْ اَضَلُّ اُولٰٓئِكَ هُمُ الْغٰفِلُوْنَ	و به راستی بسیاری از جن و انس را برای جهنم آفریدیم. دل‌هایی دارند که با آن نمی‌فهمند و چشم‌هایی که با آن نمی‌بینند و گوش‌هایی که با آن نمی‌شنوند. مانند چهارپایان‌اند، بلکه گمراه‌تر. اینان غافلانند.	179

وَلِلّٰهِ الْاَسْمَاءُ الْحُسْنٰى فَادْعُوْهُ بِهَا وَذَرُوا الَّذِيْنَ يُلْحِدُوْنَ فِيْٓ اَسْمَآئِهٖ سَيُجْزَوْنَ مَا كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ	و الله را نام‌های نیکو (اسماء الحسنی) است. او را با آن‌ها بخوانید و کسانی که نام‌هایش را تحریف می‌کنند، رها کنید. به زودی به آنچه کردند، کیفر داده می‌شوند.	180
وَمِمَّنْ خَلَقْنَآ اُمَّةٌ يَّهْدُوْنَ بِالْحَقِّ وَبِهٖ يَعْدِلُوْنَ	و از کسانی که آفریدیم، امتی هستند که به حق هدایت می‌کنند و به آن عدالت می‌ورزیدند.	181
وَالَّذِيْنَ كَذَّبُوْا بِاٰيٰتِنَا سَنَسْتَدْرِجُهُمْ مِّنْ حَيْثُ لَا يَعْلَمُوْنَ	و کسانی که آیات ما را تکذیب کردند، به تدریج آن‌ها را به گونه‌ای که ندانند به سوی (نابودی) می‌کشانیم.	182
وَاُمْلِيْ لَهُمْ اِنَّ كَيْدِيْ مَتِيْنٌ	و به آن‌ها مهلت می‌دهم. به راستی تدبیر من استوار است.	183
اَوَلَمْ يَتَفَكَّرُوْا مَا بِصَاحِبِهِمْ مِّنْ جِنَّةٍ اِنْ هُوَ اِلَّا نَذِيْرٌ مُّبِيْنٌ	آیا نیندیشیدند که همدمشان (محمد) دیوانه نیست؟ او جز هشداردهنده‌ای آشکار نیست.	184
اَوَلَمْ يَنْظُرُوْا فِيْ مَلَكُوْتِ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَمَا خَلَقَ اللّٰهُ مِنْ شَيْءٍ وَّاَنْ عَسٰٓى اَنْ يَّكُوْنَ قَدِ اقْتَرَبَ اَجَلُهُمْ فَبِاَيِّ حَدِيْثٍ بَعْدَهٗ يُؤْمِنُوْنَ	آیا به پادشاهی آسمان‌ها و زمین و آنچه الله آفریده ننگریستند و اینکه شاید زمانشان نزدیک شده باشد؟ پس به کدام سخن پس از این ایمان می‌آورند؟	185
مَنْ يُّضْلِلِ اللّٰهُ فَلَا هَادِيَ لَهٗ وَيَذَرُهُمْ فِيْ طُغْيَانِهِمْ يَعْمَهُوْنَ	هر که را الله گمراه کند، هدایتگری برایش نیست و آن‌ها را در طغیانشان سرگردان رها می‌کند.	186
يَسْـَٔلُوْنَكَ عَنِ السَّاعَةِ اَيَّانَ مُرْسٰىهَا قُلْ اِنَّمَا عِلْمُهَا عِنْدَ رَبِّيْ لَا يُجَلِّيْهَا لِوَقْتِهَآ اِلَّا هُوَ ثَقُلَتْ فِي السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ لَا تَاْتِيْكُمْ اِلَّا بَغْتَةً يَسْـَٔلُوْنَكَ كَاَنَّكَ حَفِيٌّ عَنْهَا قُلْ اِنَّمَا عِلْمُهَا عِنْدَ اللّٰهِ وَلٰكِنَّ اَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُوْنَ	از تو درباره قیامت می‌پرسند: «کی فرامی‌رسد؟» بگو: «علم آن نزد پروردگار من است. جز او کسی زمانش را آشکار نمی‌کند. آن (قیامت) بر آسمان‌ها و زمین سنگین است و جز ناگهان به شما نمی‌رسد.» از تو می‌پرسند، گویی تو از آن آگاهی! بگو: «علم آن نزد الله است، اما بیشتر مردم نمی‌دانند.»	187
قُلْ لَّآ اَمْلِكُ لِنَفْسِيْ نَفْعًا وَّلَا ضَرًّا اِلَّا مَا شَاۤءَ اللّٰهُ وَلَوْ كُنْتُ اَعْلَمُ الْغَيْبَ لَاسْتَكْثَرْتُ مِنَ الْخَيْرِ وَمَا مَسَّنِيَ السُّوْۤءُ اِنْ اَنَا اِلَّا نَذِيْرٌ وَّبَشِيْرٌ لِّقَوْمٍ يُّؤْمِنُوْنَ	بگو: «من برای خودم نه سودی می‌توانم به دست آورم و نه زیانی دفع کنم، جز آنچه الله بخواهد. اگر غیب می‌دانستم، خیر فراوان به دست می‌آوردم و بدی به من نمی‌رسید. من جز هشداردهنده و مژده‌دهنده برای مؤمنان نیستم.»	188

هُوَ الَّذِيْ خَلَقَكُمْ مِّنْ نَّفْسٍ وَّاحِدَةٍ وَّجَعَلَ مِنْهَا زَوْجَهَا لِيَسْكُنَ اِلَيْهَا فَلَمَّا تَغَشّٰىهَا حَمَلَتْ حَمْلًا خَفِيْفًا فَمَرَّتْ بِهٖ فَلَمَّآ اَثْقَلَتْ دَّعَوَا اللّٰهَ رَبَّهُمَا لَىِٕنْ اٰتَيْتَنَا صَالِحًا لَّنَكُوْنَنَّ مِنَ الشّٰكِرِيْنَ	اوست که شما را از یک تن (آدم) آفرید و از او همسرش را آفرید تا به او آرام گیرد. چون با او درآمیخت، او باری سبک برداشت و مدتی با آن سبک گذشت. چون سنگین شد، هر دو از الله، پروردگارشان خواستند: «اگر فرزندی صالح به ما دهی، از شکرگزاران خواهیم بود.»	189
فَلَمَّآ اٰتٰىهُمَا صَالِحًا جَعَلَا لَهٗ شُرَكَآءَ فِيْمَآ اٰتٰىهُمَا فَتَعٰلَى اللّٰهُ عَمَّا يُشْرِكُوْنَ	اما چون به آن‌ها فرزندی صالح داد، برای آنچه به آن‌ها داده بود، برای الله شریک قرار دادند. الله از آنچه شریک او می‌کنند، برتر است.	190
اَيُشْرِكُوْنَ مَا لَا يَخْلُقُ شَيْـًٔا وَّهُمْ يُخْلَقُوْنَ	آیا چیزی را شریک او می‌کنند که هیچ‌چیز نمی‌آفریند و خودشان مخلوقند؟	191
وَلَا يَسْتَطِيْعُوْنَ لَهُمْ نَصْرًا وَّلَآ اَنْفُسَهُمْ يَنْصُرُوْنَ	و نه به آن‌ها یاری می‌رسانند و نه به خودشان یاری می‌کنند.	192
وَاِنْ تَدْعُوْهُمْ اِلَى الْهُدٰى لَا يَتَّبِعُوْكُمْ سَوَاۤءٌ عَلَيْكُمْ اَدَعَوْتُمُوْهُمْ اَمْ اَنْتُمْ صٰمِتُوْنَ	و اگر آن‌ها را به هدایت بخوانید، از شما پیروی نمی‌کنند. برایتان یکسان است که بخوانید یا خاموش بمانید.	193
اِنَّ الَّذِيْنَ تَدْعُوْنَ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ عِبَادٌ اَمْثَالُكُمْ فَادْعُوْهُمْ فَلْيَسْتَجِيْبُوْا لَكُمْ اِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ	به راستی آنچه جز الله می‌خوانید، بندگانی مانند شما هستند. پس آن‌ها را بخوانید تا اگر راست می‌گویید، پاسخ دهند.	194
اَلَهُمْ اَرْجُلٌ يَّمْشُوْنَ بِهَآ اَمْ لَهُمْ اَيْدٍ يَّبْطِشُوْنَ بِهَآ اَمْ لَهُمْ اَعْيُنٌ يُّبْصِرُوْنَ بِهَآ اَمْ لَهُمْ اٰذَانٌ يَّسْمَعُوْنَ بِهَا قُلِ ادْعُوْا شُرَكَآءَكُمْ ثُمَّ كِيْدُوْنِ فَلَا تُنْظِرُوْنِ	آیا برایشان پاهایی است که با آن راه روند یا دست‌هایی که با آن بگیرند یا چشم‌هایی که با آن ببینند یا گوش‌هایی که با آن بشنوند؟ بگو: «شریکانتان را بخوانید و بر من نیرنگ کنید و مهلتم ندهید.»	195
اِنَّ وَلِيِّ اللّٰهُ الَّذِيْ نَزَّلَ الْكِتٰبَ وَهُوَ يَتَوَلَّى الصّٰلِحِيْنَ	به راستی سرپرستم الله است که کتاب را نازل کرده و او صالحان را سرپرستی می‌کند.	196
وَالَّذِيْنَ تَدْعُوْنَ مِنْ دُوْنِهٖ لَا يَسْتَطِيْعُوْنَ نَصْرَكُمْ وَلَآ اَنْفُسَهُمْ يَنْصُرُوْنَ	و آنچه جز الله می‌خوانید، نه شما را یاری می‌کنند و نه خودشان را.	197
وَاِنْ تَدْعُوْهُمْ اِلَى الْهُدٰى لَا يَسْمَعُوْا وَتَرٰىهُمْ يَنْظُرُوْنَ اِلَيْكَ وَهُمْ لَا يُبْصِرُوْنَ	و اگر آن‌ها را به هدایت بخوانید، نمی‌شنوند. و آن‌ها را می‌بینی که به تو می‌نگرند، اما نمی‌بینند.	198
خُذِ الْعَفْوَ وَأْمُرْ بِالْعُرْفِ وَاَعْرِضْ عَنِ الْجٰهِلِيْنَ	بخشش پیشه کن و به معروف فرمان ده و از نادانان روی بگردان.	199

وَاِمَّا يَنْزَغَنَّكَ مِنَ الشَّيْطٰنِ نَزْغٌ فَاسْتَعِذْ بِاللّٰهِ اِنَّه سَمِيْعٌ عَلِيْمٌ	و اگر شیطان تو را وسوسه کرد، به الله پناه ببر. به راستی او شنوا و داناست.	200
اِنَّ الَّذِيْنَ اتَّقَوْا اِذَا مَسَّهُمْ طٰٓئِفٌ مِّنَ الشَّيْطٰنِ تَذَكَّرُوْا فَاِذَا هُمْ مُّبْصِرُوْنَ	کسانی که تقوا پیشه می‌کنند، چون وسوسه‌ای از شیطان به آن‌ها رسد، الله را به یاد می‌آورند و آنگاه بینا می‌شوند.	201
وَاِخْوَانُهُمْ يَمُدُّوْنَهُمْ فِى الْغَيِّ ثُمَّ لَا يُقْصِرُوْنَ	و یارانشان (کافران و فاسقان) آن‌ها را به سوی گمراهی می‌کشند و باز نمی‌ایستند.	202
وَاِذَا لَمْ تَاْتِهِمْ بِاٰيَةٍ قَالُوْا لَوْلَا اجْتَبَيْتَهَا قُلْ اِنَّمَآ اَتَّبِعُ مَا يُوْحٰٓى اِلَيَّ مِنْ رَّبِّيْ هٰذَا بَصَآئِرُ مِنْ رَّبِّكُمْ وَهُدًى وَّرَحْمَةٌ لِّقَوْمٍ يُّؤْمِنُوْنَ	و چون آیه‌ای برایشان نیاوری، گویند: «چرا خودت آن را نساختی؟» بگو: «من جز آنچه از پروردگارم به من وحی می‌شود، پیروی نمی‌کنم. این (قرآن) نشانه‌های آشکار از پروردگارتان و هدایت و رحمتی برای مؤمنان است.»	203
وَاِذَا قُرِئَ الْقُرْاٰنُ فَاسْتَمِعُوْا لَه وَاَنْصِتُوْا لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُوْنَ	و چون قرآن خوانده شود، به آن گوش دهید و خاموش باشید تا شاید رحم شوید.	204
وَاذْكُرْ رَّبَّكَ فِيْ نَفْسِكَ تَضَرُّعًا وَّخِيْفَةً وَّدُوْنَ الْجَهْرِ مِنَ الْقَوْلِ بِالْغُدُوِّ وَالْاٰصَالِ وَلَا تَكُنْ مِّنَ الْغٰفِلِيْنَ	و پروردگارت را در دلت با فروتنی و ترس و با صدایی نه بلند، صبح و شام یاد کن و از غافلان مباش.	205
اِنَّ الَّذِيْنَ عِنْدَ رَبِّكَ لَا يَسْتَكْبِرُوْنَ عَنْ عِبَادَتِه وَيُسَبِّحُوْنَه وَلَه يَسْجُدُوْنَ	به راستی کسانی که نزد پروردگار تواند، از پرستش او سر باز نمی‌زنند و او را تسبیح می‌گویند و برایش سجده می‌کنند.	206

مدنية	اَلْأَنْفَال	تعداد آيات
مدنی	ال‌انف‌ال - 8	٧٥

بسم الله الرحمن الرحيم

(ال‌انف‌ال) ال‌انف‌ال

يَسْـَٔلُوْنَكَ عَنِ الْاَنْفَالِ قُلِ الْاَنْفَالُ لِلّٰهِ وَالرَّسُوْلِ فَاتَّقُوا اللّٰهَ وَاَصْلِحُوْا ذَاتَ بَيْنِكُمْ وَاَطِيْعُوا اللّٰهَ وَرَسُوْلَهٗٓ اِنْ كُنْتُمْ مُّؤْمِنِيْنَ	آن‌ها از تو (محمد) درباره (تقسیم) غنایم جنگی می‌پرسند. بگو: «غنایم جنگی از آن الله و رسول است (طبق حکم الله و رسولش)، پس از الله بترسید و روابط میان خود را اصلاح کنید و از الله و رسولش اطاعت کنید اگر مؤمن هستید.»	1
اِنَّمَا الْمُؤْمِنُوْنَ الَّذِيْنَ اِذَا ذُكِرَ اللّٰهُ وَجِلَتْ قُلُوْبُهُمْ وَاِذَا تُلِيَتْ عَلَيْهِمْ اٰيٰتُهٗ زَادَتْهُمْ اِيْمَانًا وَّعَلٰى رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُوْنَ	به راستی مؤمنان کسانی هستند که چون نام الله برده شود، دل‌هایشان می‌لرزد و چون آیات او بر آن‌ها خوانده شود، ایمانشان افزون می‌گردد و تنها بر پروردگارشان توکل می‌کنند،	2
الَّذِيْنَ يُقِيْمُوْنَ الصَّلٰوةَ وَمِمَّا رَزَقْنٰهُمْ يُنْفِقُوْنَ	کسانی که نماز را برپا می‌دارند و از آنچه به آن‌ها روزی داده‌ایم انفاق می‌کنند.	3
اُولٰٓئِكَ هُمُ الْمُؤْمِنُوْنَ حَقًّا لَهُمْ دَرَجٰتٌ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَمَغْفِرَةٌ وَّرِزْقٌ كَرِيْمٌ	اینانند که به راستی مؤمن‌اند. برایشان درجات (بلند) نزد پروردگارشان و آمرزش و روزی نیکو است.	4
كَمَآ اَخْرَجَكَ رَبُّكَ مِنْۢ بَيْتِكَ بِالْحَقِّ وَاِنَّ فَرِيْقًا مِّنَ الْمُؤْمِنِيْنَ لَكٰرِهُوْنَ	چنان‌که پروردگارت تو را از خانه‌ات به حق (برای جنگ) بیرون برد، در حالی که گروهی از مؤمنان کراهت داشتند،	5
يُجَادِلُوْنَكَ فِى الْحَقِّ بَعْدَمَا تَبَيَّنَ كَاَنَّمَا يُسَاقُوْنَ اِلَى الْمَوْتِ وَهُمْ يَنْظُرُوْنَ	با تو درباره حق (جنگ) مجادله می‌کردند، گویی به سوی مرگ رانده می‌شوند و می‌نگرند.	6
وَاِذْ يَعِدُكُمُ اللّٰهُ اِحْدَى الطَّآئِفَتَيْنِ اَنَّهَا لَكُمْ وَتَوَدُّوْنَ اَنَّ غَيْرَ ذَاتِ الشَّوْكَةِ تَكُوْنُ لَكُمْ وَيُرِيْدُ اللّٰهُ اَنْ يُّحِقَّ الْحَقَّ بِكَلِمٰتِهٖ وَيَقْطَعَ دَابِرَ الْكٰفِرِيْنَ	و (به یاد آور) هنگامی که الله به شما وعده داد که یکی از دو گروه (کاروان یا لشکر دشمن) برای شما خواهد بود، و شما دوست داشتید که گروه بدون سلاح (کاروان) برایتان باشد، اما الله خواست که حق را با کلامش استوار کند و ریشه کافران را قطع نماید،	7
لِيُحِقَّ الْحَقَّ وَيُبْطِلَ الْبَاطِلَ وَلَوْ كَرِهَ الْمُجْرِمُوْنَ	تا حق را استوار کند و باطل را نابود سازد، هرچند گناهکاران (مشرکان) خوش نداشته باشند.	8
اِذْ تَسْتَغِيْثُوْنَ رَبَّكُمْ فَاسْتَجَابَ لَكُمْ اَنِّيْ مُمِدُّكُمْ بِاَلْفٍ مِّنَ الْمَلٰٓئِكَةِ مُرْدِفِيْنَ	(به یاد آور) هنگامی که از پروردگارتان یاری خواستید، پس او به شما پاسخ داد: «من شما را با هزار فرشته که پیاپی می‌آیند یاری می‌کنم.»	9

وَمَا جَعَلَهُ اللّٰهُ اِلَّا بُشْرٰى وَلِتَطْمَئِنَّ بِهٖ قُلُوْبُكُمْ وَمَا النَّصْرُ اِلَّا مِنْ عِنْدِ اللّٰهِ اِنَّ اللّٰهَ عَزِيْزٌ حَكِيْمٌ	و الله آن را جز به عنوان مژده‌ای قرار نداد تا دل‌هایتان به آن آرام گیرد. و پیروزی جز از جانب الله نیست. به راستی الله عزیز و حکیم است.	10
اِذْ يُغَشِّيْكُمُ النُّعَاسَ اَمَنَةً مِّنْهُ وَيُنَزِّلُ عَلَيْكُمْ مِّنَ السَّمَاۤءِ مَاۤءً لِّيُطَهِّرَكُمْ بِهٖ وَيُذْهِبَ عَنْكُمْ رِجْزَ الشَّيْطٰنِ وَلِيَرْبِطَ عَلٰى قُلُوْبِكُمْ وَيُثَبِّتَ بِهِ الْاَقْدَامَ	(به یاد آور) هنگامی که الله خواب را بر شما فرو فرستاد تا از جانب او آرامشی برایتان باشد، و از آسمان آبی (باران) بر شما نازل کرد تا شما را با آن پاک کند و وسوسه‌های شیطان را از شما دور سازد و دل‌هایتان را استوار کند و گام‌هایتان را (در جنگ) محکم نماید.	11
اِذْ يُوْحِيْ رَبُّكَ اِلَى الْمَلٰٓئِكَةِ اَنِّيْ مَعَكُمْ فَثَبِّتُوا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا سَاُلْقِيْ فِيْ قُلُوْبِ الَّذِيْنَ كَفَرُوا الرُّعْبَ فَاضْرِبُوْا فَوْقَ الْاَعْنَاقِ وَاضْرِبُوْا مِنْهُمْ كُلَّ بَنَانٍ	(به یاد آور) هنگامی که پروردگارت به فرشتگان وحی کرد: «من با شما هستم، پس مؤمنان را استوار کنید.» به زودی ترس را در دل‌های کافران می‌افکنم، پس بر بالای گردن‌هایشان بزنید و هر انگشتشان را قطع کنید.	12
ذٰلِكَ بِاَنَّهُمْ شَاۤقُّوا اللّٰهَ وَرَسُوْلَهٗ وَمَنْ يُّشَاۤقِقِ اللّٰهَ وَرَسُوْلَهٗ فَاِنَّ اللّٰهَ شَدِيْدُ الْعِقَابِ	این (کیفر) به این دلیل است که آن‌ها با الله و رسولش دشمنی کردند؛ و هر که با الله و رسولش دشمنی کند، به راستی الله سخت‌کیفر است.	13
ذٰلِكُمْ فَذُوْقُوْهُ وَاَنَّ لِلْكٰفِرِيْنَ عَذَابَ النَّارِ	این (عذاب دنیا) است، پس آن را بچشید. و به راستی برای کافران عذاب آتش (آخرت) است.	14
يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْٓا اِذَا لَقِيْتُمُ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا زَحْفًا فَلَا تُوَلُّوْهُمُ الْاَدْبَارَ	ای مؤمنان! هنگامی که با لشکر (دشمن) روبرو شدید، پس استوار باشید و الله را بسیار یاد کنید (ذکر و دعا کنید) تا رستگار شوید.	15
وَمَنْ يُّوَلِّهِمْ يَوْمَىِٕذٍ دُبُرَهٗٓ اِلَّا مُتَحَرِّفًا لِّقِتَالٍ اَوْ مُتَحَيِّزًا اِلٰى فِئَةٍ فَقَدْ بَاۤءَ بِغَضَبٍ مِّنَ اللّٰهِ وَمَاْوٰىهُ جَهَنَّمُ وَبِئْسَ الْمَصِيْرُ	و هر که در آن روز پشت کند، مگر برای مانور جنگی یا پیوستن به گروهی دیگر، به راستی خشم الله را به سوی خود بازمی‌گرداند و جایگاهش جهنم است، و چه بد جایگاهی است.	16
فَلَمْ تَقْتُلُوْهُمْ وَلٰكِنَّ اللّٰهَ قَتَلَهُمْ وَمَا رَمَيْتَ اِذْ رَمَيْتَ وَلٰكِنَّ اللّٰهَ رَمٰى وَلِيُبْلِيَ الْمُؤْمِنِيْنَ مِنْهُ بَلَاۤءً حَسَنًا اِنَّ اللّٰهَ سَمِيْعٌ عَلِيْمٌ	پس شما آن‌ها را نکشتید، بلکه الله آن‌ها را کشت، و تو (محمد) هنگامی که (خاک) پرتاب کردی، پرتاب نکردی، بلکه الله پرتاب کرد. (الله چنین کرد تا آن‌ها را نابود کند) و تا به مؤمنان پیروزی نیکویی عطا کند. به راستی الله شنوا و داناست.	17
ذٰلِكُمْ وَاَنَّ اللّٰهَ مُوْهِنُ كَيْدِ الْكٰفِرِيْنَ	این (نعمت الله بر شماست)، و به راستی الله نیرنگ کافران را سست می‌کند.	18

اِنْ تَسْتَفْتِحُوْا فَقَدْ جَاءَكُمُ الْفَتْحُ وَاِنْ تَنْتَهُوْا فَهُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ وَاِنْ تَعُوْدُوْا نَعُدْ وَلَنْ تُغْنِيَ عَنْكُمْ فِئَتُكُمْ شَيْـًٔا وَّلَوْ كَثُرَتْ وَاَنَّ اللّٰهَ مَعَ الْمُؤْمِنِيْنَ	اگر شما (مشرکان) خواستار پیروزی بودید، پس پیروزی برایتان آمد؛ و اگر (از دشمنی) دست بکشید، برایتان بهتر است؛ و اگر بازگردید (به دشمنی)، ما نیز بازمی‌گردیم (برای یاری مؤمنان)؛ و لشکرتان هرچند زیاد باشد، هیچ زیانی از شما دفع نمی‌کند. به راستی الله با مؤمنان است.	19
يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْٓا اَطِيْعُوا اللّٰهَ وَرَسُوْلَهٗ وَلَا تَوَلَّوْا عَنْهُ وَاَنْتُمْ تَسْمَعُوْنَ	ای مؤمنان! از الله و رسولش اطاعت کنید و از او روی نگردانید، در حالی که (فرمان‌هایش را) می‌شنوید،	20
وَلَا تَكُوْنُوْا كَالَّذِيْنَ قَالُوْا سَمِعْنَا وَهُمْ لَا يَسْمَعُوْنَ	و مانند کسانی (منافقان) نباشید که می‌گویند: «ما شنیدیم»، در حالی که نمی‌شنوند (چون دل‌هایشان انکار می‌کند).	21
اِنَّ شَرَّ الدَّوَآبِّ عِنْدَ اللّٰهِ الصُّمُّ الْبُكْمُ الَّذِيْنَ لَا يَعْقِلُوْنَ	به راستی بدترین جنبندگان نزد الله کسانی هستند که کور و کرند (حقیقت را نمی‌شنوند و نمی‌فهمند)، یعنی کسانی که تعقل نمی‌کنند.	22
وَلَوْ عَلِمَ اللّٰهُ فِيْهِمْ خَيْرًا لَّاَسْمَعَهُمْ وَلَوْ اَسْمَعَهُمْ لَتَوَلَّوْا وَّهُمْ مُّعْرِضُوْنَ	و اگر الله در آن‌ها خیری می‌دید، به آن‌ها شنوایی می‌داد. و اگر به آن‌ها شنوایی داده بود، باز هم روی می‌گرداندند، در حالی که اعراض می‌کنند.	23
يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوا اسْتَجِيْبُوْا لِلّٰهِ وَلِلرَّسُوْلِ اِذَا دَعَاكُمْ لِمَا يُحْيِيْكُمْ وَاعْلَمُوْٓا اَنَّ اللّٰهَ يَحُوْلُ بَيْنَ الْمَرْءِ وَقَلْبِهٖ وَاَنَّهٗٓ اِلَيْهِ تُحْشَرُوْنَ	ای مؤمنان! دعوت الله و رسول را اجابت کنید، هنگامی که شما را به سوی چیزی فرا می‌خواند که به شما حیات می‌بخشد، و بدانید که الله میان انسان و دلش حایل می‌شود و به سوی اوست که جمع خواهید شد.	24
وَاتَّقُوْا فِتْنَةً لَّا تُصِيْبَنَّ الَّذِيْنَ ظَلَمُوْا مِنْكُمْ خَاصَّةً وَاعْلَمُوْٓا اَنَّ اللّٰهَ شَدِيْدُ الْعِقَابِ	و خود را از عذابی حفظ کنید که تنها به ظالمان شما نمی‌رسد. و بدانید که الله سخت‌کیفر است.	25
وَاذْكُرُوْٓا اِذْ اَنْتُمْ قَلِيْلٌ مُّسْتَضْعَفُوْنَ فِى الْاَرْضِ تَخَافُوْنَ اَنْ يَّتَخَطَّفَكُمُ النَّاسُ فَاٰوٰىكُمْ وَاَيَّدَكُمْ بِنَصْرِهٖ وَرَزَقَكُمْ مِّنَ الطَّيِّبٰتِ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُوْنَ	و (به یاد آورید) هنگامی که (مهاجران) اندک بودید و در زمین (مکه) ستمدیده بودید و می‌ترسیدید که مردم (مکیان) شما را بربایند، پس الله به شما پناهگاهی (مدینه) داد و با یاری‌اش شما را نیرومند کرد و از روزی‌های نیکو به شما عطا کرد تا شکرگزار باشید.	26
يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تَخُوْنُوا اللّٰهَ وَالرَّسُوْلَ وَتَخُوْنُوْٓا اَمٰنٰتِكُمْ وَاَنْتُمْ تَعْلَمُوْنَ	ای مؤمنان! به الله و رسول خیانت نکنید و به امانت‌هایی که به شما سپرده شده خیانت نکنید، در حالی که می‌دانید.	27
وَاعْلَمُوْٓا اَنَّمَآ اَمْوَالُكُمْ وَاَوْلَادُكُمْ فِتْنَةٌ وَّاَنَّ اللّٰهَ عِنْدَهٗٓ اَجْرٌ عَظِيْمٌ	و بدانید که اموال و فرزندانتان تنها آزمایشی هستند و به راستی نزد الله پاداشی بزرگ است.	28

يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْٓا اِنْ تَتَّقُوا اللّٰهَ يَجْعَلْ لَّكُمْ فُرْقَانًا وَّيُكَفِّرْ عَنْكُمْ سَيِّاٰتِكُمْ وَيَغْفِرْ لَكُمْ وَاللّٰهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيْمِ	ای مؤمنان! اگر از الله بترسید، به شما فرقان (قدرت تمیز حق از باطل) عطا می‌کند و گناهانتان را محو می‌کند و شما را می‌آمرزد. الله دارای فضل عظیم است.	29
وَاِذْ يَمْكُرُ بِكَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا لِيُثْبِتُوْكَ اَوْ يَقْتُلُوْكَ اَوْ يُخْرِجُوْكَ وَيَمْكُرُوْنَ وَيَمْكُرُ اللّٰهُ وَاللّٰهُ خَيْرُ الْمٰكِرِيْنَ	و (به یاد آور) هنگامی که کافران (قریش) علیه تو (محمد) نیرنگ می‌کردند تا تو را زندانی کنند یا بکشند یا تبعید کنند. آن‌ها نیرنگ کردند و الله نیرنگشان را خنثی کرد. الله بهترین خنثی‌کننده نیرنگ‌هاست.	30
وَاِذَا تُتْلٰى عَلَيْهِمْ اٰيٰتُنَا قَالُوْا قَدْ سَمِعْنَا لَوْ نَشَاۤءُ لَقُلْنَا مِثْلَ هٰذَآ اِنْ هٰذَآ اِلَّآ اَسَاطِيْرُ الْاَوَّلِيْنَ	و هنگامی که آیات ما بر آن‌ها خوانده می‌شود، می‌گویند: «ما شنیدیم (آیاتی مانند این)، اگر بخواهیم می‌توانیم مانند آن بیاوریم. این (قرآن) جز افسانه‌های پیشینیان نیست.»	31
وَاِذْ قَالُوا اللّٰهُمَّ اِنْ كَانَ هٰذَا هُوَ الْحَقَّ مِنْ عِنْدِكَ فَاَمْطِرْ عَلَيْنَا حِجَارَةً مِّنَ السَّمَاۤءِ اَوِ ائْتِنَا بِعَذَابٍ اَلِيْمٍ	و (به یاد آور) هنگامی که (مشرکان) گفتند: «ای الله! اگر این (قرآن) حق از جانب توست، پس سنگ‌هایی از آسمان بر ما ببار یا عذابی دردناک بر ما بیاور.»	32
وَمَا كَانَ اللّٰهُ لِيُعَذِّبَهُمْ وَاَنْتَ فِيْهِمْ وَمَا كَانَ اللّٰهُ مُعَذِّبَهُمْ وَهُمْ يَسْتَغْفِرُوْنَ	اما الله آن‌ها را عذاب نمی‌کند، در حالی که تو (محمد) در میان آن‌ها هستی. و الله آن‌ها را عذاب نمی‌کند، در حالی که (برخی از آن‌ها) آمرزش می‌طلبند.	33
وَمَا لَهُمْ اَلَّا يُعَذِّبَهُمُ اللّٰهُ وَهُمْ يَصُدُّوْنَ عَنِ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَمَا كَانُوْٓا اَوْلِيَاۤءَهٗ اِنْ اَوْلِيَاۤؤُهٗٓ اِلَّا الْمُتَّقُوْنَ وَلٰكِنَّ اَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُوْنَ	و چرا الله آن‌ها را عذاب نکند، در حالی که (مردم را) از مسجدالحرام باز می‌دارند و آن‌ها شایسته اداره آن نیستند؟ شایستگان اداره آن تنها پرهیزگاران‌اند، اما بیشترشان نمی‌دانند.	34
وَمَا كَانَ صَلَاتُهُمْ عِنْدَ الْبَيْتِ اِلَّا مُكَاۤءً وَّتَصْدِيَةً فَذُوْقُوا الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُوْنَ	و نمازشان در اطراف بیت‌الله جز سوت زدن و دست زدن نیست. پس عذاب را به سبب کفرتان بچشید.	35
اِنَّ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا يُنْفِقُوْنَ اَمْوَالَهُمْ لِيَصُدُّوْا عَنْ سَبِيْلِ اللّٰهِ فَسَيُنْفِقُوْنَهَا ثُمَّ تَكُوْنُ عَلَيْهِمْ حَسْرَةً ثُمَّ يُغْلَبُوْنَ وَالَّذِيْنَ كَفَرُوْٓا اِلٰى جَهَنَّمَ يُحْشَرُوْنَ	به راستی کافران اموالشان را خرج می‌کنند تا (مردم را) از راه الله باز دارند. آن‌ها آن (اموال) را خرج می‌کنند، سپس حسرتشان می‌شود و سرانجام شکست می‌خورند. کافران به سوی جهنم گردآوری می‌شوند،	36
لِيَمِيْزَ اللّٰهُ الْخَبِيْثَ مِنَ الطَّيِّبِ وَيَجْعَلَ الْخَبِيْثَ بَعْضَهٗ عَلٰى بَعْضٍ فَيَرْكُمَهٗ جَمِيْعًا فَيَجْعَلَهٗ فِيْ جَهَنَّمَ اُولٰۤىِٕكَ هُمُ الْخٰسِرُوْنَ	تا الله ناپاک را از پاک جدا کند و ناپاکان را برخی بر برخی دیگر نهد، سپس همه را انباشته کند و به جهنم اندازد. اینان زیان‌کارانند.	37

قُلْ لِّلَّذِيْنَ كَفَرُوْٓا اِنْ يَّنْتَهُوْا يُغْفَرْ لَهُمْ مَّا قَدْ سَلَفَ وَاِنْ يَّعُوْدُوْا فَقَدْ مَضَتْ سُنَّتُ الْاَوَّلِيْنَ	به کافران (ابوسفیان و یارانش) بگو: «اگر (از کفر) دست بکشند، گناهان گذشته‌شان آمرزیده می‌شود؛ و اگر بازگردند (به دشمنی)، پس سنت (الله درباره) پیشینیان (نابودی) بر آن‌ها جاری است.»	38
وَقَاتِلُوْهُمْ حَتّٰى لَا تَكُوْنَ فِتْنَةٌ وَّيَكُوْنَ الدِّيْنُ كُلُّهٗ لِلّٰهِ فَاِنِ انْتَهَوْا فَاِنَّ اللّٰهَ بِمَا يَعْمَلُوْنَ بَصِيْرٌ	و با آن‌ها بجنگید تا فتنه‌ای باقی نماند و دین تنها برای الله باشد. اگر (از کفر) دست کشیدند، پس الله به آنچه انجام می‌دهند بیناست.	39
وَاِنْ تَوَلَّوْا فَاعْلَمُوْٓا اَنَّ اللّٰهَ مَوْلٰىكُمْ نِعْمَ الْمَوْلٰى وَنِعْمَ النَّصِيْرُ	و اگر روی گرداندند، بدانید که الله سرپرست شماست. او بهترین سرپرست و بهترین یاور است.	40
وَاعْلَمُوْٓا اَنَّمَا غَنِمْتُمْ مِّنْ شَيْءٍ فَاَنَّ لِلّٰهِ خُمُسَه وَلِلرَّسُوْلِ وَلِذِى الْقُرْبٰى وَالْيَتٰمٰى وَالْمَسٰكِيْنِ وَابْنِ السَّبِيْلِ اِنْ كُنْتُمْ اٰمَنْتُمْ بِاللّٰهِ وَمَآ اَنْزَلْنَا عَلٰى عَبْدِنَا يَوْمَ الْفُرْقَانِ يَوْمَ الْتَقَى الْجَمْعٰنِ وَاللّٰهُ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ	و بدانید که هر آنچه به عنوان غنایم جنگی به دست آورید، یک‌پنجم آن برای الله، رسول، خویشاوندان رسول، یتیمان، فقرا و در راه‌ماندگان است، اگر به الله و آنچه بر بنده‌مان (محمد) در روز فرقان، روز برخورد دو لشکر، نازل کردیم ایمان دارید. الله بر هر چیزی تواناست.	41
اِذْ اَنْتُمْ بِالْعُدْوَةِ الدُّنْيَا وَهُمْ بِالْعُدْوَةِ الْقُصْوٰى وَالرَّكْبُ اَسْفَلَ مِنْكُمْ وَلَوْ تَوَاعَدْتُّمْ لَاخْتَلَفْتُمْ فِى الْمِيْعٰدِ وَلٰكِنْ لِّيَقْضِيَ اللّٰهُ اَمْرًا كَانَ مَفْعُوْلًا لِّيَهْلِكَ مَنْ هَلَكَ عَنْ بَيِّنَةٍ وَّيَحْيٰى مَنْ حَيَّ عَنْ بَيِّنَةٍ وَاِنَّ اللّٰهَ لَسَمِيْعٌ عَلِيْمٌ	(به یاد آورید) هنگامی که شما در سوی نزدیک دره بودید و آن‌ها در سوی دور دره و کاروان پایین‌تر از شما بود. اگر (برای جنگ) وعده می‌دادید، در تعیین وقت اختلاف می‌کردید، اما الله خواست امری را که باید انجام شود اجرا کند، تا آنکه هلاک شود با دلیلی روشن هلاک شود و آنکه زنده ماند با دلیلی روشن زنده بماند. به راستی الله شنوا و داناست.	42
اِذْ يُرِيْكَهُمُ اللّٰهُ فِيْ مَنَامِكَ قَلِيْلًا وَلَوْ اَرٰىكَهُمْ كَثِيْرًا لَّفَشِلْتُمْ وَلَتَنَازَعْتُمْ فِى الْاَمْرِ وَلٰكِنَّ اللّٰهَ سَلَّمَ اِنَّه عَلِيْمٌ بِذَاتِ الصُّدُوْرِ	(به یاد آور) هنگامی که الله آن‌ها را در خوابت (به تعداد) اندک نشان داد. و اگر آن‌ها را بسیار نشان می‌داد، ترسیده بودید و در آن امر اختلاف می‌کردید، اما الله شما را نجات داد. به راستی الله به آنچه در سینه‌هاست داناست.	43
وَاِذْ يُرِيْكُمُوْهُمْ اِذِ الْتَقَيْتُمْ فِيْٓ اَعْيُنِكُمْ قَلِيْلًا وَّيُقَلِّلُكُمْ فِيْٓ اَعْيُنِهِمْ لِيَقْضِيَ اللّٰهُ اَمْرًا كَانَ مَفْعُوْلًا وَاِلَى اللّٰهِ تُرْجَعُ الْاُمُوْرُ	و (به یاد آور) هنگامی که الله آن‌ها را به هنگام دیدار، در چشمان شما اندک نشان داد و شما را در چشمان آن‌ها اندک نشان داد، تا الله امری را که باید انجام شود اجرا کند. و همه امور به سوی الله بازمی‌گردد.	44
يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْٓا اِذَا لَقِيْتُمْ فِئَةً فَاثْبُتُوْا وَاذْكُرُوا اللّٰهَ كَثِيْرًا لَّعَلَّكُمْ تُفْلِحُوْنَ	ای مؤمنان! هنگامی که با لشکری روبرو شدید، استوار باشید و الله را بسیار یاد کنید (ذکر و دعا کنید) تا رستگار شوید.	45

وَاَطِيْعُوا اللّٰهَ وَرَسُوْلَه وَلَا تَنَازَعُوْا فَتَفْشَلُوْا وَتَذْهَبَ رِيْحُكُمْ وَاصْبِرُوْا اِنَّ اللّٰهَ مَعَ الصّٰبِرِيْنَ	و از الله و رسولش اطاعت کنید و با یکدیگر نزاع نکنید که ترسیده و نیرویی‌تان از بین می‌رود و صبور باشید. به راستی الله با صابران است.	46
وَلَا تَكُوْنُوْا كَالَّذِيْنَ خَرَجُوْا مِنْ دِيَارِهِمْ بَطَرًا وَّرِئَاءَ النَّاسِ وَيَصُدُّوْنَ عَنْ سَبِيْلِ اللّٰهِ وَاللّٰهُ بِمَا يَعْمَلُوْنَ مُحِيْطٌ	و مانند کسانی نباشید که از دیارشان با تکبر و خودنمایی به مردم و باز داشتن (دیگران) از راه الله بیرون آمدند. الله به آنچه انجام می‌دهند احاطه دارد.	47
وَاِذْ زَيَّنَ لَهُمُ الشَّيْطٰنُ اَعْمَالَهُمْ وَقَالَ لَا غَالِبَ لَكُمُ الْيَوْمَ مِنَ النَّاسِ وَاِنِّيْ جَارٌ لَّكُمْ فَلَمَّا تَرَاۤءَتِ الْفِئَتٰنِ نَكَصَ عَلٰى عَقِبَيْهِ وَقَالَ اِنِّيْ بَرِيْۤءٌ مِّنْكُمْ اِنِّيْٓ اَرٰى مَا لَا تَرَوْنَ اِنِّيْٓ اَخَافُ اللّٰهَ وَاللّٰهُ شَدِيْدُ الْعِقَابِ	و (به یاد آور) هنگامی که شیطان کردار (گناه) آن‌ها را برایشان زیبا جلوه داد و گفت: «امروز هیچ‌کس بر شما پیروز نمی‌شود و من پشتیبان شما هستم.» اما چون دو لشکر رو در رو شدند، به عقب بازگشت و گفت: «من از شما بیزارم؛ من چیزی می‌بینم که شما نمی‌بینید؛ من از الله می‌ترسم.» و الله سخت‌کیفر است.	48
اِذْ يَقُوْلُ الْمُنٰفِقُوْنَ وَالَّذِيْنَ فِيْ قُلُوْبِهِمْ مَّرَضٌ غَرَّ هٰٓؤُلَاۤءِ دِيْنُهُمْ وَمَنْ يَّتَوَكَّلْ عَلَى اللّٰهِ فَاِنَّ اللّٰهَ عَزِيْزٌ حَكِيْمٌ	(به یاد آور) هنگامی که منافقان و کسانی که در دل‌هایشان بیماری است گفتند: «اینان (مؤمنان) را دینشان فریب داده است.» (الله فرمود): «هر که بر الله توکل کند، پس الله عزیز و حکیم است.»	49
وَلَوْ تَرٰٓى اِذْ يَتَوَفَّى الَّذِيْنَ كَفَرُوا الْمَلٰٓئِكَةُ يَضْرِبُوْنَ وُجُوْهَهُمْ وَاَدْبَارَهُمْ وَذُوْقُوْا عَذَابَ الْحَرِيْقِ	و اگر ببینی هنگامی که فرشتگان جان کافران را می‌گیرند، بر چهره و پشتشان می‌زنند (و می‌گویند): «عذاب سوزان آتش را بچشید.»	50
ذٰلِكَ بِمَا قَدَّمَتْ اَيْدِيْكُمْ وَاَنَّ اللّٰهَ لَيْسَ بِظَلَّامٍ لِّلْعَبِيْدِ	این به سبب کارهایی است که دست‌هایتان پیش فرستاده. و به راستی الله به بندگانش ستم نمی‌کند،	51
كَدَاْبِ اٰلِ فِرْعَوْنَ وَالَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِهِمْ كَفَرُوْا بِاٰيٰتِ اللّٰهِ فَاَخَذَهُمُ اللّٰهُ بِذُنُوْبِهِمْ اِنَّ اللّٰهَ قَوِيٌّ شَدِيْدُ الْعِقَابِ	(حالشان) مانند حال پیروان فرعون و کسانی است که پیش از آن‌ها بودند. به آیات الله کفر ورزیدند، پس الله به سبب گناهانشان آن‌ها را گرفت. به راستی الله نیرومند و سخت‌کیفر است.	52
ذٰلِكَ بِاَنَّ اللّٰهَ لَمْ يَكُ مُغَيِّرًا نِّعْمَةً اَنْعَمَهَا عَلٰى قَوْمٍ حَتّٰى يُغَيِّرُوْا مَا بِاَنْفُسِهِمْ وَاَنَّ اللّٰهَ سَمِيْعٌ عَلِيْمٌ	این به این دلیل است که الله نعمتی را که به قومی داده تغییر نمی‌دهد، مگر آنکه آن‌ها آنچه در خود دارند تغییر دهند. و به راستی الله شنوا و داناست،	53
كَدَاْبِ اٰلِ فِرْعَوْنَ وَالَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِهِمْ كَذَّبُوْا بِاٰيٰتِ رَبِّهِمْ فَاَهْلَكْنٰهُمْ بِذُنُوْبِهِمْ وَاَغْرَقْنَآ اٰلَ فِرْعَوْنَ وَكُلٌّ كَانُوْا ظٰلِمِيْنَ	(حالشان) مانند حال پیروان فرعون و کسانی است که پیش از آن‌ها بودند. آیات پروردگارشان را تکذیب کردند، پس ما آن‌ها را به سبب گناهانشان نابود کردیم و فرعون و پیروانش را غرق کردیم؛ زیرا آن‌ها ظالم بودند.	54

اِنَّ شَرَّ الدَّوَآبِّ عِنْدَ اللّٰهِ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا فَهُمْ لَا يُؤْمِنُوْنَ	به راستی بدترین جنبندگان نزد الله کافرانی هستند که ایمان نمی‌آورند،	55
الَّذِيْنَ عَاهَدْتَّ مِنْهُمْ ثُمَّ يَنْقُضُوْنَ عَهْدَهُمْ فِيْ كُلِّ مَرَّةٍ وَّهُمْ لَا يَتَّقُوْنَ	(یعنی) کسانی که با تو پیمان بستند، سپس هر بار پیمانشان را می‌شکنند، در حالی که (از الله) نمی‌ترسند.	56
فَاِمَّا تَثْقَفَنَّهُمْ فِى الْحَرْبِ فَشَرِّدْ بِهِمْ مَّنْ خَلْفَهُمْ لَعَلَّهُمْ يَذَّكَّرُوْنَ	پس اگر در جنگ بر آن‌ها چیره شدی، با (نابودی) آن‌ها، کسانی را که پشت سرشان هستند پراکنده کن تا عبرت گیرند.	57
وَاِمَّا تَخَافَنَّ مِنْ قَوْمٍ خِيَانَةً فَانْبِذْ اِلَيْهِمْ عَلٰى سَوَآءٍ اِنَّ اللّٰهَ لَا يُحِبُّ الْخَآئِنِيْنَ	و اگر از گروهی ترسیدی که خیانت کنند، پس پیمانشان را به سویشان بازگردان (فسخ کن) به شیوه‌ای عادلانه. به راستی الله خیانت‌کاران را دوست ندارد.	58
وَلَا يَحْسَبَنَّ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا سَبَقُوْا اِنَّهُمْ لَا يُعْجِزُوْنَ	و کافران گمان نکنند که می‌توانند (از قدرت الله) بگریزند. به راستی آن‌ها نمی‌توانند الله را ناتوان کنند.	59
وَاَعِدُّوْا لَهُمْ مَّا اسْتَطَعْتُمْ مِّنْ قُوَّةٍ وَّمِنْ رِّبَاطِ الْخَيْلِ تُرْهِبُوْنَ بِهٖ عَدُوَّ اللّٰهِ وَعَدُوَّكُمْ وَاٰخَرِيْنَ مِنْ دُوْنِهِمْ لَا تَعْلَمُوْنَهُمْ اَللّٰهُ يَعْلَمُهُمْ وَمَا تُنْفِقُوْا مِنْ شَيْءٍ فِيْ سَبِيْلِ اللّٰهِ يُوَفَّ اِلَيْكُمْ وَاَنْتُمْ لَا تُظْلَمُوْنَ	و برای رویارویی با آن‌ها هر چه در توان دارید از نیرو و اسبان آماده کنید تا دشمنان الله و دشمنان خودتان و دیگرانی که شما آن‌ها را نمی‌شناسید ولی الله می‌شناسد را بترسانید. و هر چه در راه الله خرج کنید، به طور کامل به شما بازگردانده می‌شود و به شما ستم نمی‌شود.	60
وَاِنْ جَنَحُوْا لِلسَّلْمِ فَاجْنَحْ لَهَا وَتَوَكَّلْ عَلَى اللّٰهِ اِنَّه هُوَ السَّمِيْعُ الْعَلِيْمُ	و اگر به صلح گرایش یافتند، تو نیز به آن گرایش یاب و بر الله توکل کن. به راستی او شنوا و داناست.	61
وَاِنْ يُّرِيْدُوْٓا اَنْ يَّخْدَعُوْكَ فَاِنَّ حَسْبَكَ اللّٰهُ هُوَ الَّذِيْٓ اَيَّدَكَ بِنَصْرِهٖ وَبِالْمُؤْمِنِيْنَ	و اگر خواستند تو را فریب دهند، پس الله برایت کافی است. اوست که تو را با یاری‌اش و با (حمایت) مؤمنان تقویت کرد،	62
وَاَلَّفَ بَيْنَ قُلُوْبِهِمْ لَوْ اَنْفَقْتَ مَا فِى الْاَرْضِ جَمِيْعًا مَّآ اَلَّفْتَ بَيْنَ قُلُوْبِهِمْ وَلٰكِنَّ اللّٰهَ اَلَّفَ بَيْنَهُمْ اِنَّه عَزِيْزٌ حَكِيْمٌ	و (الله) دل‌هایشان (مؤمنان) را به هم پیوند داد. اگر همه آنچه در زمین است خرج می‌کردی، نمی‌توانستی دل‌هایشان را به هم پیوند دهی، اما الله دل‌هایشان را پیوند داد. به راستی او عزیز و حکیم است.	63
يٰٓاَيُّهَا النَّبِيُّ حَسْبُكَ اللّٰهُ وَمَنِ اتَّبَعَكَ مِنَ الْمُؤْمِنِيْنَ	ای پیامبر (محمد)! الله برای تو و برای مؤمنانی که از تو پیروی می‌کنند کافی است.	64

يٰٓاَيُّهَا النَّبِيُّ حَرِّضِ الْمُؤْمِنِيْنَ عَلَى الْقِتَالِ اِنْ يَّكُنْ مِّنْكُمْ عِشْرُوْنَ صٰبِرُوْنَ يَغْلِبُوْا مِائَتَيْنِ وَاِنْ يَّكُنْ مِّنْكُمْ مِّائَةٌ يَّغْلِبُوْٓا اَلْفًا مِّنَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا بِاَنَّهُمْ قَوْمٌ لَّا يَفْقَهُوْنَ	ای پیامبر (محمد)! مؤمنان را به جنگ ترغیب کن. اگر از میان شما بیست نفر صبور باشند، بر دویست نفر (دشمن) پیروز می‌شوند. و اگر صد نفر (صبور) از شما باشند، بر هزار نفر از کافران پیروز می‌شوند، زیرا آن‌ها قومی هستند که نمی‌فهمند.	65
اَلْـٰٔنَ خَفَّفَ اللّٰهُ عَنْكُمْ وَعَلِمَ اَنَّ فِيْكُمْ ضَعْفًا فَاِنْ يَّكُنْ مِّنْكُمْ مِّائَةٌ صَابِرَةٌ يَّغْلِبُوْا مِائَتَيْنِ وَاِنْ يَّكُنْ مِّنْكُمْ اَلْفٌ يَّغْلِبُوْٓا اَلْفَيْنِ بِاِذْنِ اللّٰهِ وَاللّٰهُ مَعَ الصّٰبِرِيْنَ	اکنون الله (بار) شما را سبک کرد، زیرا دانست که در شما ضعفی است. پس اگر از شما صد نفر صبور باشند، بر دویست نفر (دشمن) پیروز می‌شوند؛ و اگر هزار نفر (صبور) از شما باشند، با اجازه الله بر دو هزار نفر پیروز می‌شوند. و الله با صابران است.	66
مَا كَانَ لِنَبِيٍّ اَنْ يَّكُوْنَ لَهٗٓ اَسْرٰى حَتّٰى يُثْخِنَ فِى الْاَرْضِ تُرِيْدُوْنَ عَرَضَ الدُّنْيَا وَاللّٰهُ يُرِيْدُ الْاٰخِرَةَ وَاللّٰهُ عَزِيْزٌ حَكِيْمٌ	برای پیامبری شایسته نیست که اسیرانی داشته باشد تا آنکه (دشمن را) در زمین به شدت سرکوب کند. شما کالای دنیا را می‌خواهید، در حالی که الله (پاداش) آخرت را (برای شما) می‌خواهد. الله عزیز و حکیم است.	67
لَوْلَا كِتٰبٌ مِّنَ اللّٰهِ سَبَقَ لَمَسَّكُمْ فِيْمَآ اَخَذْتُمْ عَذَابٌ عَظِيْمٌ	اگر حکمی از پیش از سوی الله نبود، به سبب آنچه (از اسیران) گرفتید، عذابی بزرگ به شما می‌رسید.	68
فَكُلُوْا مِمَّا غَنِمْتُمْ حَلٰلًا طَيِّبًا وَّاتَّقُوا اللّٰهَ اِنَّ اللّٰهَ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ	پس از آنچه به عنوان غنایم جنگی به دست آوردید، بخورید که حلال و پاکیزه است، و از الله بترسید. به راستی الله آمرزنده و مهربان است.	69
يٰٓاَيُّهَا النَّبِيُّ قُلْ لِّمَنْ فِيْٓ اَيْدِيْكُمْ مِّنَ الْاَسْرٰٓى اِنْ يَّعْلَمِ اللّٰهُ فِيْ قُلُوْبِكُمْ خَيْرًا يُّؤْتِكُمْ خَيْرًا مِّمَّآ اُخِذَ مِنْكُمْ وَيَغْفِرْ لَكُمْ وَاللّٰهُ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ	ای پیامبر (محمد)! به اسیران جنگی که در دستان شماست بگو: «اگر الله در دل‌هایتان خیری ببیند، به شما چیزی بهتر از آنچه از شما گرفته شده عطا می‌کند و شما را می‌آمرزد.» و الله آمرزنده و مهربان است.	70
وَاِنْ يُّرِيْدُوْا خِيَانَتَكَ فَقَدْ خَانُوا اللّٰهَ مِنْ قَبْلُ فَاَمْكَنَ مِنْهُمْ وَاللّٰهُ عَلِيْمٌ حَكِيْمٌ	و اگر (اسیران) قصد خیانت به تو (محمد) داشته باشند، پیش از این به الله خیانت کرده‌اند، پس الله تو را بر آن‌ها چیره کرد. و الله دانا و حکیم است.	71
اِنَّ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَهَاجَرُوْا وَجٰهَدُوْا بِاَمْوَالِهِمْ وَاَنْفُسِهِمْ فِيْ سَبِيْلِ اللّٰهِ وَالَّذِيْنَ اٰوَوْا وَّنَصَرُوْٓا اُولٰٓئِكَ بَعْضُهُمْ اَوْلِيَآءُ بَعْضٍ وَالَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَلَمْ يُهَاجِرُوْا مَا لَكُمْ مِّنْ وَّلَايَتِهِمْ مِّنْ شَيْءٍ حَتّٰى يُهَاجِرُوْا وَاِنِ اسْتَنْصَرُوْكُمْ فِى الدِّيْنِ فَعَلَيْكُمُ النَّصْرُ اِلَّا عَلٰى قَوْمٍ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُمْ مِّيْثَاقٌ وَاللّٰهُ بِمَا تَعْمَلُوْنَ بَصِيْرٌ	به راستی کسانی که ایمان آوردند و هجرت کردند و با مال و جانشان در راه الله جهاد کردند، و کسانی که (به مهاجران) پناه دادند و یاری کردند، اینان برخی حامی برخی دیگرند. و (نسبت به) کسانی که ایمان آوردند اما هجرت نکردند، هیچ وظیفه‌ای برای حمایت از آن‌ها ندارید تا هجرت کنند. اما اگر در (دفاع از) دین از شما یاری خواستند، بر شما واجب است که یاری کنید، مگر علیه قومی که میان شما و آن‌ها پیمانی است. و الله به آنچه انجام می‌دهید بیناست.	72

وَالَّذِيْنَ كَفَرُوْا بَعْضُهُمْ اَوْلِيَاءُ بَعْضٍ اِلَّا تَفْعَلُوْهُ تَكُنْ فِتْنَةٌ فِى الْاَرْضِ وَفَسَادٌ كَبِيْرٌ	و کافران برخی حامی برخی دیگرند. اگر آنچه الله فرمان داده (حمایت متقابل) را انجام ندهید، در زمین فتنه و فسادی بزرگ پدید می‌آید.	73
وَالَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَهَاجَرُوْا وَجَاهَدُوْا فِيْ سَبِيْلِ اللّٰهِ وَالَّذِيْنَ اٰوَوْا وَّنَصَرُوْٓا اُولٰٓئِكَ هُمُ الْمُؤْمِنُوْنَ حَقًّا لَهُمْ مَّغْفِرَةٌ وَّرِزْقٌ كَرِيْمٌ	و کسانی که ایمان آوردند و هجرت کردند و در راه الله جهاد کردند، و کسانی که پناه دادند و یاری کردند، اینان به راستی مؤمنان‌اند. برایشان آمرزش و روزی نیکو است.	74
وَالَّذِيْنَ اٰمَنُوْا مِنْ بَعْدُ وَهَاجَرُوْا وَجَاهَدُوْا مَعَكُمْ فَاُولٰٓئِكَ مِنْكُمْ وَاُولُوا الْاَرْحَامِ بَعْضُهُمْ اَوْلٰى بِبَعْضٍ فِيْ كِتٰبِ اللّٰهِ اِنَّ اللّٰهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيْمٌ	و کسانی که پس از آن ایمان آوردند و هجرت کردند و با شما جهاد کردند، اینان از شما هستند. و خویشاوندان (بر اساس حکم الله) برخی بر برخی دیگر اولویت دارند. به راستی الله به هر چیزی داناست.	75

مدنية مدنی	اَلتَّوْبَة در توبه - 9	تعداد آیات ۱۲۹

(در توبه (توبه

بَرَاءَةٌ مِّنَ اللّٰهِ وَرَسُوْلِهٖٓ اِلَى الَّذِيْنَ عَاهَدْتُّمْ مِّنَ الْمُشْرِكِيْنَ	(این بیانیه‌ای است) از قطع رابطه از سوی الله و رسولش به سوی مشرکانی که با آن‌ها پیمان بسته بودید.	1
فَسِيْحُوْا فِى الْاَرْضِ اَرْبَعَةَ اَشْهُرٍ وَّاعْلَمُوْٓا اَنَّكُمْ غَيْرُ مُعْجِزِى اللّٰهِ وَاَنَّ اللّٰهَ مُخْزِى الْكٰفِرِيْنَ	پس (ای مشرکان) چهار ماه در زمین بگردید و بدانید که نمی‌توانید الله را ناتوان کنید و به راستی الله کافران را خوار می‌کند.	2
وَاَذَانٌ مِّنَ اللّٰهِ وَرَسُوْلِهٖٓ اِلَى النَّاسِ يَوْمَ الْحَجِّ الْاَكْبَرِ اَنَّ اللّٰهَ بَرِيْٓءٌ مِّنَ الْمُشْرِكِيْنَ وَرَسُوْلُهٗ فَاِنْ تُبْتُمْ فَهُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ وَاِنْ تَوَلَّيْتُمْ فَاعْلَمُوْٓا اَنَّكُمْ غَيْرُ مُعْجِزِى اللّٰهِ وَبَشِّرِ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا بِعَذَابٍ اَلِيْمٍ	و این اعلانی است از سوی الله و رسولش به مردم در روز حج اکبر که الله و رسولش از مشرکان بیزارند. پس اگر (ای مشرکان) توبه کنید، برایتان بهتر است، و اگر روی بگردانید، بدانید که نمی‌توانید الله را ناتوان کنید. و به کافران بشارت ده که عذابی دردناک (در انتظارشان) است،	3
اِلَّا الَّذِيْنَ عَاهَدْتُّمْ مِّنَ الْمُشْرِكِيْنَ ثُمَّ لَمْ يَنْقُصُوْكُمْ شَيْـًٔا وَّلَمْ يُظَاهِرُوْا عَلَيْكُمْ اَحَدًا فَاَتِمُّوْٓا اِلَيْهِمْ عَهْدَهُمْ اِلٰى مُدَّتِهِمْ اِنَّ اللّٰهَ يُحِبُّ الْمُتَّقِيْنَ	مگر مشرکانی که با شما پیمان بسته‌اند و چیزی از (پیمان) کم نکرده‌اند و هیچ کس را علیه شما یاری نداده‌اند، پس پیمانشان را تا پایان مدت آن به انجام رسانید. به راستی الله پرهیزگاران را دوست دارد.	4
فَاِذَا انْسَلَخَ الْاَشْهُرُ الْحُرُمُ فَاقْتُلُوا الْمُشْرِكِيْنَ حَيْثُ وَجَدْتُّمُوْهُمْ وَخُذُوْهُمْ وَاحْصُرُوْهُمْ وَاقْعُدُوْا لَهُمْ كُلَّ مَرْصَدٍ فَاِنْ تَابُوْا وَاَقَامُوا الصَّلٰوةَ وَاٰتَوُا الزَّكٰوةَ فَخَلُّوْا سَبِيْلَهُمْ اِنَّ اللّٰهَ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ	و هنگامی که ماه‌های حرام به پایان رسید، مشرکان را هر کجا یافتید بکشید و آن‌ها را دستگیر کنید و محاصره کنید و در کمینگاه‌ها به انتظارشان بنشینید. اگر توبه کردند و نماز برپا داشتند و زکات پرداختند، راهشان را باز کنید. به راستی الله آمرزنده و مهربان است.	5
وَاِنْ اَحَدٌ مِّنَ الْمُشْرِكِيْنَ اسْتَجَارَكَ فَاَجِرْهُ حَتّٰى يَسْمَعَ كَلٰمَ اللّٰهِ ثُمَّ اَبْلِغْهُ مَاْمَنَهٗ ذٰلِكَ بِاَنَّهُمْ قَوْمٌ لَّا يَعْلَمُوْنَ	و اگر یکی از مشرکان از تو پناه خواست، به او پناه ده تا کلام الله را بشنود، سپس او را به مکان امنش برسان. این (دستور) به این دلیل است که آن‌ها قومی هستند که نمی‌دانند.	6
كَيْفَ يَكُوْنُ لِلْمُشْرِكِيْنَ عَهْدٌ عِنْدَ اللّٰهِ وَعِنْدَ رَسُوْلِهٖٓ اِلَّا الَّذِيْنَ عَاهَدْتُّمْ عِنْدَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ فَمَا اسْتَقَامُوْا لَكُمْ فَاسْتَقِيْمُوْا لَهُمْ اِنَّ اللّٰهَ يُحِبُّ الْمُتَّقِيْنَ	چگونه ممکن است برای مشرکان نزد الله و رسولش پیمانی (امن) باشد، مگر با کسانی که در نزدیکی مسجدالحرام (هدیبیه) با آن‌ها پیمان بسته‌اید؟ پس تا زمانی که به شما وفادارند، شما نیز به آن‌ها وفادار باشید. به راستی الله پرهیزگاران را دوست دارد.	7

كَيْفَ وَاِنْ يَّظْهَرُوْا عَلَيْكُمْ لَا يَرْقُبُوْا فِيْكُمْ اِلًّا وَّلَا ذِمَّةً يُرْضُوْنَكُمْ بِاَفْوَاهِهِمْ وَتَأْبٰى قُلُوْبُهُمْ وَاَكْثَرُهُمْ فٰسِقُوْنَ	چگونه (ممکن است چنین پیمانی باشد)، در حالی که اگر بر شما چیره شوند، نه خویشاوندی با شما را رعایت می‌کنند و نه پیمان را. با دهانشان شما را خشنود می‌کنند، اما دل‌هایشان امتناع می‌ورزد. بیشترشان فاسق (پیمان‌شکن) هستند.	8
اِشْتَرَوْا بِاٰيٰتِ اللّٰهِ ثَمَنًا قَلِيْلًا فَصَدُّوْا عَنْ سَبِيْلِهٖ اِنَّهُمْ سَاۤءَ مَا كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ	آن‌ها آیات الله را به بهایی ناچیز فروختند، سپس (مردم را) از راه الله باز داشتند. به راستی آنچه انجام می‌دهند بسیار بد است.	9
لَا يَرْقُبُوْنَ فِيْ مُؤْمِنٍ اِلًّا وَّلَا ذِمَّةً وَاُولٰۤىِٕكَ هُمُ الْمُعْتَدُوْنَ	آن‌ها نه خویشاوندی با مؤمنان را رعایت می‌کنند و نه پیمان را. و آن‌ها کسانی هستند که از حد می‌گذرند.	10
فَاِنْ تَابُوْا وَاَقَامُوا الصَّلٰوةَ وَاٰتَوُا الزَّكٰوةَ فَاِخْوَانُكُمْ فِى الدِّيْنِ وَنُفَصِّلُ الْاٰيٰتِ لِقَوْمٍ يَّعْلَمُوْنَ	و اگر توبه کردند و نماز برپا داشتند و زکات پرداختند، پس آن‌ها برادران دینی شما هستند. ما آیات را برای مردمی که می‌دانند توضیح می‌دهیم.	11
وَاِنْ نَّكَثُوْۤا اَيْمَانَهُمْ مِّنْۢ بَعْدِ عَهْدِهِمْ وَطَعَنُوْا فِيْ دِيْنِكُمْ فَقَاتِلُوْۤا اَىِٕمَّةَ الْكُفْرِ اِنَّهُمْ لَاۤ اَيْمَانَ لَهُمْ لَعَلَّهُمْ يَنْتَهُوْنَ	و اگر پس از پیمان، سوگندشان را شکستند و دین شما را مورد تمسخر قرار دادند، با پیشوایان کفر مبارزه کنید. به راستی آن‌ها کسانی هستند که به سوگندشان پایبند نیستند، شاید دست بکشند.	12
اَلَا تُقَاتِلُوْنَ قَوْمًا نَّكَثُوْۤا اَيْمَانَهُمْ وَهَمُّوْا بِاِخْرَاجِ الرَّسُوْلِ وَهُمْ بَدَءُوْكُمْ اَوَّلَ مَرَّةٍ اَتَخْشَوْنَهُمْ فَاللّٰهُ اَحَقُّ اَنْ تَخْشَوْهُ اِنْ كُنْتُمْ مُّؤْمِنِيْنَ	چرا با کسانی که سوگندشان را شکستند و قصد اخراج رسول را داشتند و ابتدا به شما حمله کردند، نمی‌جنگید؟ آیا از آن‌ها می‌ترسید؟ در حالی که اگر مؤمنید، الله سزاوارتر است که از او بترسید.	13
قَاتِلُوْهُمْ يُعَذِّبْهُمُ اللّٰهُ بِاَيْدِيْكُمْ وَيُخْزِهِمْ وَيَنْصُرْكُمْ عَلَيْهِمْ وَيَشْفِ صُدُوْرَ قَوْمٍ مُّؤْمِنِيْنَ	با آن‌ها بجنگید، الله آن‌ها را به دست شما عذاب می‌کند و خوارشان می‌سازد و شما را بر آن‌ها پیروز می‌کند و دل‌های مؤمنان را آرامش می‌بخشد،	14
وَيُذْهِبْ غَيْظَ قُلُوْبِهِمْ وَيَتُوْبُ اللّٰهُ عَلٰى مَنْ يَّشَاۤءُ وَاللّٰهُ عَلِيْمٌ حَكِيْمٌ	و خشم دل‌هایشان (مؤمنان) را برطرف می‌کند. و الله توبه هر که را بخواهد می‌پذیرد. الله دانا و حکیم است.	15
اَمْ حَسِبْتُمْ اَنْ تُتْرَكُوْا وَلَمَّا يَعْلَمِ اللّٰهُ الَّذِيْنَ جَاهَدُوْا مِنْكُمْ وَلَمْ يَتَّخِذُوْا مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ وَلَا رَسُوْلِهٖ وَلَا الْمُؤْمِنِيْنَ وَلِيْجَةً وَاللّٰهُ خَبِيْرٌۢ بِمَا تَعْمَلُوْنَ	آیا گمان کردید که (به حال خود) رها می‌شوید، در حالی که الله هنوز کسانی را که از میان شما جهاد کردند و جز الله و رسولش و مؤمنان، دوستی صمیمی نگرفتند، مشخص نکرده است؟ الله به آنچه انجام می‌دهید آگاه است.	16

مَا كَانَ لِلْمُشْرِكِيْنَ اَنْ يَّعْمُرُوْا مَسٰجِدَ اللّٰهِ شٰهِدِيْنَ عَلٰٓى اَنْفُسِهِمْ بِالْكُفْرِ ۗاُولٰۤىِٕكَ حَبِطَتْ اَعْمَالُهُمْ ۖ وَفِى النَّارِ هُمْ خٰلِدُوْنَ	برای مشرکان شایسته نیست که مساجد الله را آباد کنند، در حالی که خودشان به کفرشان گواهی می‌دهند. اعمالشان بیهوده است و در آتش جاودانه‌اند.	17
اِنَّمَا يَعْمُرُ مَسٰجِدَ اللّٰهِ مَنْ اٰمَنَ بِاللّٰهِ وَالْيَوْمِ الْاٰخِرِ وَاَقَامَ الصَّلٰوةَ وَاٰتَى الزَّكٰوةَ وَلَمْ يَخْشَ اِلَّا اللّٰهَ فَعَسٰۤى اُولٰۤىِٕكَ اَنْ يَّكُوْنُوْا مِنَ الْمُهْتَدِيْنَ	تنها کسانی مساجد الله را آباد می‌کنند که به الله و روز آخرت ایمان دارند و نماز برپا می‌دارند و زکات می‌پردازند و جز از الله نمی‌ترسند. پس امیدواریم که اینان از هدایت‌یافتگان باشند.	18
اَجَعَلْتُمْ سِقَايَةَ الْحَآجِّ وَعِمَارَةَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ كَمَنْ اٰمَنَ بِاللّٰهِ وَالْيَوْمِ الْاٰخِرِ وَجٰهَدَ فِىْ سَبِيْلِ اللّٰهِ ۗ لَا يَسْتَوٗنَ عِنْدَ اللّٰهِ ۗ وَاللّٰهُ لَا يَهْدِى الْقَوْمَ الظّٰلِمِيْنَ	آیا کسانی که به حاجیان آب می‌دهند و مسجدالحرام را اداره می‌کنند، با کسی که به الله و روز آخرت ایمان دارد و در راه الله جهاد می‌کند برابر می‌دانید؟ آن‌ها نزد الله برابر نیستند. الله ظالمان را هدایت نمی‌کند.	19
اَلَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَهَاجَرُوْا وَجٰهَدُوْا فِىْ سَبِيْلِ اللّٰهِ بِاَمْوَالِهِمْ وَاَنْفُسِهِمْ اَعْظَمُ دَرَجَةً عِنْدَ اللّٰهِ ۗ وَاُولٰۤىِٕكَ هُمُ الْفَآئِزُوْنَ	کسانی که ایمان آوردند و هجرت کردند و با مال و جانشان در راه الله جهاد کردند، نزد الله مقامی بالاتر دارند. اینانند که پیروزند.	20
يُبَشِّرُهُمْ رَبُّهُمْ بِرَحْمَةٍ مِّنْهُ وَرِضْوَانٍ وَّجَنّٰتٍ لَّهُمْ فِيْهَا نَعِيْمٌ مُّقِيْمٌ	پروردگارشان آن‌ها را به رحمت و خشنودی و باغ‌هایی بشارت می‌دهد که در آن نعمت‌های جاودانه دارند،	21
خٰلِدِيْنَ فِيْهَآ اَبَدًا ۗاِنَّ اللّٰهَ عِنْدَهٗٓ اَجْرٌ عَظِيْمٌ	در آن جاودانه می‌مانند. به راستی نزد الله پاداشی بزرگ است.	22
يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تَتَّخِذُوْٓا اٰبَآءَكُمْ وَاِخْوَانَكُمْ اَوْلِيَآءَ اِنِ اسْتَحَبُّوا الْكُفْرَ عَلَى الْاِيْمَانِ ۗوَمَنْ يَّتَوَلَّهُمْ مِّنْكُمْ فَاُولٰۤىِٕكَ هُمُ الظّٰلِمُوْنَ	ای مؤمنان! پدران و برادرانتان را اگر کفر را بر ایمان ترجیح دادند، دوست (و سرپرست) خود نگیرید. و هر که از شما آن‌ها را دوست گیرد، ظالم است.	23
قُلْ اِنْ كَانَ اٰبَآؤُكُمْ وَاَبْنَآؤُكُمْ وَاِخْوَانُكُمْ وَاَزْوَاجُكُمْ وَعَشِيْرَتُكُمْ وَاَمْوَالُ ِۨاقْتَرَفْتُمُوْهَا وَتِجَارَةٌ تَخْشَوْنَ كَسَادَهَا وَمَسٰكِنُ تَرْضَوْنَهَآ اَحَبَّ اِلَيْكُمْ مِّنَ اللّٰهِ وَرَسُوْلِهٖ وَجِهَادٍ فِىْ سَبِيْلِهٖ فَتَرَبَّصُوْا حَتّٰى يَاْتِىَ اللّٰهُ بِاَمْرِهٖ ۗ وَاللّٰهُ لَا يَهْدِى الْقَوْمَ الْفٰسِقِيْنَ	بگو: «اگر پدران، فرزندان، برادران، همسران، خویشاوندان، اموال به دست آمده، تجارت که از زیانش می‌ترسید و خانه‌هایی که دوست دارید، نزد شما از الله و رسولش و جهاد در راه او محبوب‌تر است، منتظر باشید تا الله فرمانش را بیاورد.» و الله فاسقان را هدایت نمی‌کند.	24

لَقَدْ نَصَرَكُمُ اللّٰهُ فِيْ مَوَاطِنَ كَثِيْرَةٍ وَّيَوْمَ حُنَيْنٍ اِذْ اَعْجَبَتْكُمْ كَثْرَتُكُمْ فَلَمْ تُغْنِ عَنْكُمْ شَيْـًٔا وَّضَاقَتْ عَلَيْكُمُ الْاَرْضُ بِمَا رَحُبَتْ ثُمَّ وَلَّيْتُمْ مُّدْبِرِيْنَ	به راستی الله شما (مؤمنان) را در میدان‌های جنگ بسیار یاری کرد، و (به یاد آورید) جنگ حنین، هنگامی که تعداد زیادتان شما را مغرور کرد، اما هیچ سودی برایتان نداشت و زمین با همه وسعتش بر شما تنگ شد، سپس پشت کردید و گریختید.	25
ثُمَّ اَنْزَلَ اللّٰهُ سَكِيْنَتَه عَلٰى رَسُوْلِه وَعَلَى الْمُؤْمِنِيْنَ وَاَنْزَلَ جُنُوْدًا لَّمْ تَرَوْهَا وَعَذَّبَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا وَذٰلِكَ جَزَاۤءُ الْكٰفِرِيْنَ	آنگاه الله آرامش را بر رسولش و مؤمنان نازل کرد و سپاهیانی (از فرشتگان) که شما ندیدید فرستاد و کافران را عذاب کرد. این است جزای کافران.	26
ثُمَّ يَتُوْبُ اللّٰهُ مِنْۢ بَعْدِ ذٰلِكَ عَلٰى مَنْ يَّشَاۤءُ وَاللّٰهُ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ	سپس الله توبه هر که را بخواهد می‌پذیرد. الله آمرزنده و مهربان است.	27
يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْٓا اِنَّمَا الْمُشْرِكُوْنَ نَجَسٌ فَلَا يَقْرَبُوا الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ بَعْدَ عَامِهِمْ هٰذَا وَاِنْ خِفْتُمْ عَيْلَةً فَسَوْفَ يُغْنِيْكُمُ اللّٰهُ مِنْ فَضْلِه اِنْ شَاۤءَ اِنَّ اللّٰهَ عَلِيْمٌ حَكِيْمٌ	ای مؤمنان! مشرکان نجس (روحانی) هستند، پس پس از این سال، به مسجدالحرام نزدیک نشوند. و اگر از فقر ترسیدید، الله اگر بخواهد از فضلش شما را بی‌نیاز می‌کند. به راستی الله دانا و حکیم است.	28
قَاتِلُوا الَّذِيْنَ لَا يُؤْمِنُوْنَ بِاللّٰهِ وَلَا بِالْيَوْمِ الْاٰخِرِ وَلَا يُحَرِّمُوْنَ مَا حَرَّمَ اللّٰهُ وَرَسُوْلُه وَلَا يَدِيْنُوْنَ دِيْنَ الْحَقِّ مِنَ الَّذِيْنَ اُوْتُوا الْكِتٰبَ حَتّٰى يُعْطُوا الْجِزْيَةَ عَنْ يَّدٍ وَّهُمْ صٰغِرُوْنَ	با کسانی که به الله و روز آخرت ایمان ندارند و آنچه الله و رسولش حرام کرده‌اند را حرام نمی‌دانند و دین حق (دین الله) را نمی‌پذیرند، از میان اهل کتاب، بجنگید تا با تسلیم، جزیه بپردازند.	29
وَقَالَتِ الْيَهُوْدُ عُزَيْرُ ِابْنُ اللّٰهِ وَقَالَتِ النَّصٰرَى الْمَسِيْحُ ابْنُ اللّٰهِ ذٰلِكَ قَوْلُهُمْ بِاَفْوَاهِهِمْ يُضَاهِـُٔوْنَ قَوْلَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا مِنْ قَبْلُ قٰتَلَهُمُ اللّٰهُ اَنّٰى يُؤْفَكُوْنَ	و یهودیان گفتند: «عزیر پسر الله است» و نصرانیان گفتند: «مسیح پسر الله است.» این سخنی است که از دهانشان بیرون می‌آید. آن‌ها از گفتار کافران پیشین تقلید می‌کنند. الله آن‌ها را لعنت کند؛ چگونه از حق منحرف می‌شوند؟	30
اِتَّخَذُوْٓا اَحْبَارَهُمْ وَرُهْبَانَهُمْ اَرْبَابًا مِّنْ دُوْنِ اللّٰهِ وَالْمَسِيْحَ ابْنَ مَرْيَمَ وَمَآ اُمِرُوْٓا اِلَّا لِيَعْبُدُوْٓا اِلٰهًا وَّاحِدًا لَآ اِلٰهَ اِلَّا هُوَ سُبْحٰنَه عَمَّا يُشْرِكُوْنَ	آن‌ها علما (ی یهود) و راهبان (نصارا) و مسیح پسر مریم را به جای الله پروردگار گرفتند، در حالی که جز به پرستش خدای یگانه فرمان نیافته بودند. هیچ معبودی جز او نیست. او از آنچه شریک می‌سازند منزه است.	31
يُرِيْدُوْنَ اَنْ يُّطْفِـُٔوْا نُوْرَ اللّٰهِ بِاَفْوَاهِهِمْ وَيَاْبَى اللّٰهُ اِلَّآ اَنْ يُّتِمَّ نُوْرَه وَلَوْ كَرِهَ الْكٰفِرُوْنَ	آن‌ها می‌خواهند نور (دین) الله را با دهانشان (سخنانشان) خاموش کنند، اما الله جز این نمی‌خواهد که نورش را کامل کند، هرچند کافران خوش نداشته باشند.	32
هُوَ الَّذِيْٓ اَرْسَلَ رَسُوْلَه بِالْهُدٰى وَدِيْنِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَه عَلَى الدِّيْنِ كُلِّه وَلَوْ كَرِهَ الْمُشْرِكُوْنَ	اوست که رسولش را با هدایت (قرآن) و دین حق فرستاد تا آن را بر همه ادیان برتری دهد، هرچند مشرکان خوش نداشته باشند.	33

يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْٓا اِنَّ كَثِيْرًا مِّنَ الْاَحْبَارِ وَالرُّهْبَانِ لَيَأْكُلُوْنَ اَمْوَالَ النَّاسِ بِالْبَاطِلِ وَيَصُدُّوْنَ عَنْ سَبِيْلِ اللّٰهِ وَالَّذِيْنَ يَكْنِزُوْنَ الذَّهَبَ وَالْفِضَّةَ وَلَا يُنْفِقُوْنَهَا فِيْ سَبِيْلِ اللّٰهِ فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ اَلِيْمٍ	ای مؤمنان! بسیاری از علما و راهبانشان اموال مردم را به ناحق می‌خورند و (مردم را) از راه الله باز می‌دارند. و کسانی که طلا و نقره را ذخیره می‌کنند و در راه الله خرج نمی‌کنند، به آن‌ها بشارت ده که عذابی دردناک (در انتظارشان) است.	34
يَّوْمَ يُحْمٰى عَلَيْهَا فِيْ نَارِ جَهَنَّمَ فَتُكْوٰى بِهَا جِبَاهُهُمْ وَجُنُوْبُهُمْ وَظُهُوْرُهُمْ هٰذَا مَا كَنَزْتُمْ لِاَنْفُسِكُمْ فَذُوْقُوْا مَا كُنْتُمْ تَكْنِزُوْنَ	(به یاد آور) روزی که آن (طلا و نقره) در آتش جهنم گداخته شود و پیشانی‌ها، پهلوها و پشت‌هایشان با آن داغ شود (و گفته شود): «این است آنچه برای خود ذخیره کردید، پس بچشید آنچه را ذخیره کرده‌اید.»	35
اِنَّ عِدَّةَ الشُّهُوْرِ عِنْدَ اللّٰهِ اثْنَا عَشَرَ شَهْرًا فِيْ كِتٰبِ اللّٰهِ يَوْمَ خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ مِنْهَآ اَرْبَعَةٌ حُرُمٌ ذٰلِكَ الدِّيْنُ الْقَيِّمُ فَلَا تَظْلِمُوْا فِيْهِنَّ اَنْفُسَكُمْ وَقَاتِلُوا الْمُشْرِكِيْنَ كَآفَّةً كَمَا يُقَاتِلُوْنَكُمْ كَآفَّةً وَاعْلَمُوْٓا اَنَّ اللّٰهَ مَعَ الْمُتَّقِيْنَ	به راستی تعداد ماه‌ها نزد الله دوازده ماه است، (چنان‌که) در حکمی از الله در روزی که آسمان‌ها و زمین را آفرید، که از آن میان چهار ماه حرام است. این است دین درست، پس در این (چهار ماه) به خود ستم نکنید و با همه مشرکان بجنگید، همان‌طور که آن‌ها همه با شما می‌جنگند. و بدانید که الله با پرهیزگاران است.	36
اِنَّمَا النَّسِيْٓءُ زِيَادَةٌ فِى الْكُفْرِ يُضَلُّ بِهِ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا يُحِلُّوْنَهٗ عَامًا وَّيُحَرِّمُوْنَهٗ عَامًا لِّيُوَاطِـُٔوْا عِدَّةَ مَا حَرَّمَ اللّٰهُ فَيُحِلُّوْا مَا حَرَّمَ اللّٰهُ زُيِّنَ لَهُمْ سُوْٓءُ اَعْمَالِهِمْ وَاللّٰهُ لَا يَهْدِى الْقَوْمَ الْكٰفِرِيْنَ	به راستی تأخیر (ماه‌های حرام) تنها بر کفر می‌افزاید. کافران با آن گمراه می‌شوند، آن را یک سال حلال و سال دیگر حرام می‌کنند تا با تعداد ماه‌هایی که الله حرام کرده هماهنگ کنند، در حالی که آنچه الله حرام کرده حلال می‌کنند. (شیطان) کارهای زشتشان را برایشان زیبا جلوه داده است. و الله کافران را هدایت نمی‌کند.	37
يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا مَا لَكُمْ اِذَا قِيْلَ لَكُمُ انْفِرُوْا فِيْ سَبِيْلِ اللّٰهِ اثَّاقَلْتُمْ اِلَى الْاَرْضِ اَرَضِيْتُمْ بِالْحَيٰوةِ الدُّنْيَا مِنَ الْاٰخِرَةِ فَمَا مَتَاعُ الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا فِى الْاٰخِرَةِ اِلَّا قَلِيْلٌ	ای مؤمنان! چرا وقتی به شما گفته شد: «در راه الله حرکت کنید»، احساس سنگینی کردید و در جای خود ماندید؟ آیا زندگی دنیا را بر آخرت ترجیح دادید؟ در حالی که لذت زندگی دنیا در برابر آخرت جز اندکی نیست.	38
اِلَّا تَنْفِرُوْا يُعَذِّبْكُمْ عَذَابًا اَلِيْمًا وَّيَسْتَبْدِلْ قَوْمًا غَيْرَكُمْ وَلَا تَضُرُّوْهُ شَيْـًٔا وَاللّٰهُ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ	اگر حرکت نکنید، الله شما را با عذابی دردناک مجازات می‌کند و قومی دیگر را جایگزین شما می‌سازد و به او هیچ زیانی نمی‌رسانید. الله بر هر چیزی تواناست.	39

اِلَّا تَنْصُرُوْهُ فَقَدْ نَصَرَهُ اللّٰهُ اِذْ اَخْرَجَهُ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا ثَانِيَ اثْنَيْنِ اِذْ هُمَا فِى الْغَارِ اِذْ يَقُوْلُ لِصَاحِبِهٖ لَا تَحْزَنْ اِنَّ اللّٰهَ مَعَنَا فَاَنْزَلَ اللّٰهُ سَكِيْنَتَهٗ عَلَيْهِ وَاَيَّدَهٗ بِجُنُوْدٍ لَّمْ تَرَوْهَا وَجَعَلَ كَلِمَةَ الَّذِيْنَ كَفَرُوا السُّفْلٰى وَكَلِمَةُ اللّٰهِ هِيَ الْعُلْيَا وَاللّٰهُ عَزِيْزٌ حَكِيْمٌ	اگر او (محمد) را یاری نکنید، به راستی الله او را یاری کرد، هنگامی که کافران او را (از مکه) بیرون کردند؛ در حالی که او یکی از دو نفر بود که در غار بودند، وقتی به یارش گفت: «اندوهگین مباش، الله با ماست.» پس الله آرامش را بر او نازل کرد و با سپاهیانی (از فرشتگان) که شما ندیدید یاریش کرد و سخن کافران را پست کرد. و کلام الله والاست. الله عزیز و حکیم است.	40
اِنْفِرُوْا خِفَافًا وَّثِقَالًا وَّجَاهِدُوْا بِاَمْوَالِكُمْ وَاَنْفُسِكُمْ فِيْ سَبِيْلِ اللّٰهِ ذٰلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ اِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُوْنَ	با سبکی یا سنگینی (حال) حرکت کنید و با مال و جانتان در راه الله جهاد کنید. این برایتان بهتر است اگر بدانید.	41
لَوْ كَانَ عَرَضًا قَرِيْبًا وَّسَفَرًا قَاصِدًا لَّاتَّبَعُوْكَ وَلٰكِنْۢ بَعُدَتْ عَلَيْهِمُ الشُّقَّةُ وَسَيَحْلِفُوْنَ بِاللّٰهِ لَوِ اسْتَطَعْنَا لَخَرَجْنَا مَعَكُمْ يُهْلِكُوْنَ اَنْفُسَهُمْ وَاللّٰهُ يَعْلَمُ اِنَّهُمْ لَكٰذِبُوْنَ	اگر (آنچه دعوتشان کردی) سودی آسان یا سفری کوتاه بود، حتماً تو را دنبال می‌کردند، اما مقصد برایشان بسیار دور به نظر آمد. آن‌ها به (نام) الله سوگند می‌خورند: «اگر می‌توانستیم، با شما می‌آمدیم.» آن‌ها خود را نابود می‌کنند و الله می‌داند که آن‌ها دروغگو هستند.	42
عَفَا اللّٰهُ عَنْكَ لِمَ اَذِنْتَ لَهُمْ حَتّٰى يَتَبَيَّنَ لَكَ الَّذِيْنَ صَدَقُوْا وَتَعْلَمَ الْكٰذِبِيْنَ	الله تو را (محمد) ببخشید. چرا پیش از آن که راستگویان و دروغگویان برایت روشن شود، به آن‌ها (برای نرفتن به جنگ) اجازه دادی؟	43
لَا يَسْتَأْذِنُكَ الَّذِيْنَ يُؤْمِنُوْنَ بِاللّٰهِ وَالْيَوْمِ الْاٰخِرِ اَنْ يُّجَاهِدُوْا بِاَمْوَالِهِمْ وَاَنْفُسِهِمْ وَاللّٰهُ عَلِيْمٌۢ بِالْمُتَّقِيْنَ	کسانی که به الله و روز آخرت ایمان دارند، از تو برای جهاد با مال و جانشان اجازه نمی‌خواهند (که نروند). الله پرهیزگاران را می‌شناسد.	44
اِنَّمَا يَسْتَأْذِنُكَ الَّذِيْنَ لَا يُؤْمِنُوْنَ بِاللّٰهِ وَالْيَوْمِ الْاٰخِرِ وَارْتَابَتْ قُلُوْبُهُمْ فَهُمْ فِيْ رَيْبِهِمْ يَتَرَدَّدُوْنَ	تنها کسانی از تو اجازه می‌خواهند (که نروند) که به الله و روز آخرت ایمان ندارند و دل‌هایشان در تردید است، پس در شک خود سرگردانند.	45
وَلَوْ اَرَادُوا الْخُرُوْجَ لَاَعَدُّوْا لَهٗ عُدَّةً وَّلٰكِنْ كَرِهَ اللّٰهُ انْۢبِعَاثَهُمْ فَثَبَّطَهُمْ وَقِيْلَ اقْعُدُوْا مَعَ الْقٰعِدِيْنَ	و اگر قصد حرکت داشتند، برای آن آماده می‌شدند، اما الله حرکتشان را خوش نداشت، پس آن‌ها را سست کرد و (به آن‌ها) گفته شد: «با کسانی که می‌مانند، بمانید.»	46
لَوْ خَرَجُوْا فِيْكُمْ مَّا زَادُوْكُمْ اِلَّا خَبَالًا وَّلَاَوْضَعُوْا خِلٰلَكُمْ يَبْغُوْنَكُمُ الْفِتْنَةَ وَفِيْكُمْ سَمّٰعُوْنَ لَهُمْ وَاللّٰهُ عَلِيْمٌۢ بِالظّٰلِمِيْنَ	اگر (با شما) می‌آمدند، جز آشوب چیزی به شما نمی‌افزودند و در میان صفوف شما شتابان برای فتنه‌انگیزی می‌دویدند؛ در حالی که برخی از شما به سخنانشان گوش می‌دهند. الله ظالمان را می‌شناسد.	47

لَقَدِ ابْتَغَوُا الْفِتْنَةَ مِنْ قَبْلُ وَقَلَّبُوْا لَكَ الْاُمُوْرَ حَتّٰى جَاءَ الْحَقُّ وَظَهَرَ اَمْرُ اللّٰهِ وَهُمْ كٰرِهُوْنَ	به راستی پیش از این نیز برای آشوب تلاش کردند و برای تو حیله‌های گوناگون ترتیب دادند تا این که حق (یاری الله) آمد و امر (دین) الله پیروز شد، هرچند خوش نداشتند.	48
وَمِنْهُمْ مَّنْ يَّقُوْلُ ائْذَنْ لِّيْ وَلَا تَفْتِنِّيْ اَلَا فِى الْفِتْنَةِ سَقَطُوْا وَاِنَّ جَهَنَّمَ لَمُحِيْطَةٌ بِالْكٰفِرِيْنَ	و برخی از آن‌ها می‌گویند: «به من اجازه (نرفتن به جنگ) بده و مرا در فتنه نینداز.» آگاه باشید که آن‌ها در فتنه افتاده‌اند. و به راستی جهنم کافران را در بر می‌گیرد.	49
اِنْ تُصِبْكَ حَسَنَةٌ تَسُؤْهُمْ وَاِنْ تُصِبْكَ مُصِيْبَةٌ يَّقُوْلُوْا قَدْ اَخَذْنَآ اَمْرَنَا مِنْ قَبْلُ وَيَتَوَلَّوْا وَّهُمْ فَرِحُوْنَ	اگر به تو (محمد) خیری برسد، آن‌ها را خوش نمی‌آید؛ اما اگر مصیبتی به تو برسد، می‌گویند: «ما از ابتدا محتاط بودیم (و نرفتیم)،» و با شادی روی می‌گردانند.	50
قُلْ لَّنْ يُّصِيْبَنَآ اِلَّا مَا كَتَبَ اللّٰهُ لَنَا هُوَ مَوْلٰنَا وَعَلَى اللّٰهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُوْنَ	بگو (ای محمد): «جز آنچه الله برایمان مقدر کرده به ما نمی‌رسد. اوست سرپرست ما و مؤمنان تنها بر الله توکل می‌کنند.»	51
قُلْ هَلْ تَرَبَّصُوْنَ بِنَآ اِلَّآ اِحْدَى الْحُسْنَيَيْنِ وَنَحْنُ نَتَرَبَّصُ بِكُمْ اَنْ يُّصِيْبَكُمُ اللّٰهُ بِعَذَابٍ مِّنْ عِنْدِهٖٓ اَوْ بِاَيْدِيْنَا فَتَرَبَّصُوْٓا اِنَّا مَعَكُمْ مُّتَرَبِّصُوْنَ	بگو (ای محمد): «برای ما جز یکی از دو نیکی (پیروزی یا شهادت) انتظار ندارید؟ و ما برای شما انتظار داریم که الله عذابی از جانب خود یا به دست ما بر شما نازل کند. پس منتظر باشید، ما نیز با شما منتظریم.»	52
قُلْ اَنْفِقُوْا طَوْعًا اَوْ كَرْهًا لَّنْ يُّتَقَبَّلَ مِنْكُمْ اِنَّكُمْ كُنْتُمْ قَوْمًا فٰسِقِيْنَ	بگو (ای محمد): «مالتان را چه با رغبت و چه به اکراه خرج کنید، پذیرفته نمی‌شود. شما قومی فاسق هستید.»	53
وَمَا مَنَعَهُمْ اَنْ تُقْبَلَ مِنْهُمْ نَفَقٰتُهُمْ اِلَّآ اَنَّهُمْ كَفَرُوْا بِاللّٰهِ وَبِرَسُوْلِهٖ وَلَا يَاْتُوْنَ الصَّلٰوةَ اِلَّا وَهُمْ كُسَالٰى وَلَا يُنْفِقُوْنَ اِلَّا وَهُمْ كٰرِهُوْنَ	و چیزی که مانع پذیرش انفاقشان می‌شود، این است که به الله و رسولش کفر ورزیده‌اند و جز با کسالت به نماز نمی‌آیند و جز با اکراه انفاق نمی‌کنند.	54
فَلَا تُعْجِبْكَ اَمْوَالُهُمْ وَلَآ اَوْلَادُهُمْ اِنَّمَا يُرِيْدُ اللّٰهُ لِيُعَذِّبَهُمْ بِهَا فِى الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَتَزْهَقَ اَنْفُسُهُمْ وَهُمْ كٰفِرُوْنَ	پس اموال و فرزندانشان تو را شگفت‌زده نکند. الله قصد دارد آن‌ها را در زندگی دنیا با آن عذاب کند و در حالی که کافرند جانشان برآید.	55
وَيَحْلِفُوْنَ بِاللّٰهِ اِنَّهُمْ لَمِنْكُمْ وَمَا هُمْ مِّنْكُمْ وَلٰكِنَّهُمْ قَوْمٌ يَّفْرَقُوْنَ	و آن‌ها (منافقان) به (نام) الله سوگند می‌خورند که از شما هستند، در حالی که از شما نیستند، بلکه قومی ترسو هستند.	56
لَوْ يَجِدُوْنَ مَلْجَاً اَوْ مَغٰرٰتٍ اَوْ مُدَّخَلًا لَّوَلَّوْا اِلَيْهِ وَهُمْ يَجْمَحُوْنَ	اگر پناهگاهی یا غارهایی یا حفره‌ای (در زمین) بیابند، با شتاب به سوی آن می‌روند.	57

وَمِنْهُمْ مَّنْ يَّلْمِزُكَ فِى الصَّدَقٰتِ فَاِنْ اُعْطُوْا مِنْهَا رَضُوْا وَاِنْ لَّمْ يُعْطَوْا مِنْهَآ اِذَا هُمْ يَسْخَطُوْنَ	و برخی از آن‌ها در مورد (تقسیم) صدقات تو را سرزنش می‌کنند؛ اگر به آن‌ها داده شود، خشنود می‌شوند و اگر داده نشود، ناگهان خشمگین می‌شوند.	58
وَلَوْ اَنَّهُمْ رَضُوْا مَآ اٰتٰىهُمُ اللّٰهُ وَرَسُوْلُهٗ وَقَالُوْا حَسْبُنَا اللّٰهُ سَيُؤْتِيْنَا اللّٰهُ مِنْ فَضْلِهٖ وَرَسُوْلُهٗٓ اِنَّآ اِلَى اللّٰهِ رٰغِبُوْنَ	و اگر به آنچه الله و رسولش به آن‌ها داده راضی بودند و می‌گفتند: «الله برایمان کافی است، الله و رسولش از فضلش به ما عطا می‌کنند. ما به الله امیدواریم.»	59
اِنَّمَا الصَّدَقٰتُ لِلْفُقَرَاۤءِ وَالْمَسٰكِيْنِ وَالْعٰمِلِيْنَ عَلَيْهَا وَالْمُؤَلَّفَةِ قُلُوْبُهُمْ وَفِى الرِّقَابِ وَالْغٰرِمِيْنَ وَفِىْ سَبِيْلِ اللّٰهِ وَابْنِ السَّبِيْلِ فَرِيْضَةً مِّنَ اللّٰهِ وَاللّٰهُ عَلِيْمٌ حَكِيْمٌ	به راستی زکات تنها برای فقرا، مساکین، عاملان زکات، کسانی که دلشان نرم شده (مؤلفة قلوبهم)، برای آزادسازی بردگان، بدهکاران، راه الله و در راه‌ماندگان است، به عنوان حکمی از الله. الله دانا و حکیم است.	60
وَمِنْهُمُ الَّذِيْنَ يُؤْذُوْنَ النَّبِىَّ وَيَقُوْلُوْنَ هُوَ اُذُنٌ قُلْ اُذُنُ خَيْرٍ لَّكُمْ يُؤْمِنُ بِاللّٰهِ وَيُؤْمِنُ لِلْمُؤْمِنِيْنَ وَرَحْمَةٌ لِّلَّذِيْنَ اٰمَنُوْا مِنْكُمْ وَالَّذِيْنَ يُؤْذُوْنَ رَسُوْلَ اللّٰهِ لَهُمْ عَذَابٌ اَلِيْمٌ	و برخی از آن‌ها (منافقان) پیامبر (محمد) را آزار می‌دهند و می‌گویند: «او همه‌چیز را باور می‌کند.» بگو: «او آنچه را برای شما خیر است باور می‌کند، به الله ایمان دارد، به مؤمنان اعتماد می‌کند و برای مؤمنان شما رحمتی است.» و کسانی که رسول الله را آزار می‌دهند، عذابی دردناک دارند.	61
يَحْلِفُوْنَ بِاللّٰهِ لَكُمْ لِيُرْضُوْكُمْ وَاللّٰهُ وَرَسُوْلُهٗٓ اَحَقُّ اَنْ يُّرْضُوْهُ اِنْ كَانُوْا مُؤْمِنِيْنَ	آن‌ها به (نام) الله برای شما سوگند می‌خورند تا شما را خشنود کنند، در حالی که اگر مؤمن بودند، الله و رسولش سزاوارتر بودند که خشنودشان کنند.	62
اَلَمْ يَعْلَمُوْٓا اَنَّهٗ مَنْ يُّحَادِدِ اللّٰهَ وَرَسُوْلَهٗ فَاَنَّ لَهٗ نَارَ جَهَنَّمَ خَالِدًا فِيْهَا ذٰلِكَ الْخِزْيُ الْعَظِيْمُ	آیا نمی‌دانند که هر که با الله و رسولش دشمنی کند، برای او آتش جهنم است که در آن جاودانه می‌ماند؟ این است خواری بزرگ.	63
يَحْذَرُ الْمُنٰفِقُوْنَ اَنْ تُنَزَّلَ عَلَيْهِمْ سُوْرَةٌ تُنَبِّئُهُمْ بِمَا فِىْ قُلُوْبِهِمْ قُلِ اسْتَهْزِءُوْٓا اِنَّ اللّٰهَ مُخْرِجٌ مَّا تَحْذَرُوْنَ	منافقان می‌ترسند که سوره‌ای نازل شود که آنچه در دل‌هایشان پنهان است را آشکار کند. بگو (به آن‌ها): «به مسخره کردن (الله و رسولش) ادامه دهید.» به راستی الله آنچه را می‌ترسید آشکار می‌کند.	64
وَلَئِنْ سَاَلْتَهُمْ لَيَقُوْلُنَّ اِنَّمَا كُنَّا نَخُوْضُ وَنَلْعَبُ قُلْ اَبِاللّٰهِ وَاٰيٰتِهٖ وَرَسُوْلِهٖ كُنْتُمْ تَسْتَهْزِءُوْنَ	و اگر از آن‌ها بپرسی، خواهند گفت: «ما فقط شوخی و بازی می‌کردیم.» بگو: «آیا الله و آیاتش و رسولش را مسخره می‌کردید؟»	65
لَا تَعْتَذِرُوْا قَدْ كَفَرْتُمْ بَعْدَ اِيْمَانِكُمْ اِنْ نَّعْفُ عَنْ طَآئِفَةٍ مِّنْكُمْ نُعَذِّبْ طَآئِفَةً بِاَنَّهُمْ كَانُوْا مُجْرِمِيْنَ	عذر نیاورید، زیرا پس از ایمان آوردن کافر شدید. اگر گروهی از شما (به سبب توبه) را ببخشیم، گروهی دیگر را عذاب می‌کنیم، زیرا گناهکارند.	66

اَلْمُنٰفِقُوْنَ وَالْمُنٰفِقٰتُ بَعْضُهُمْ مِّنْۢ بَعْضٍ يَأْمُرُوْنَ بِالْمُنْكَرِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمَعْرُوْفِ وَيَقْبِضُوْنَ اَيْدِيَهُمْ نَسُوا اللّٰهَ فَنَسِيَهُمْ ۗ اِنَّ الْمُنٰفِقِيْنَ هُمُ الْفٰسِقُوْنَ	منافقان مرد و زن، همه مانند هم‌اند، به منکر فرمان می‌دهند و از معروف باز می‌دارند و دست‌هایشان را (از انفاق) می‌بندند. الله را فراموش کردند، پس الله نیز آن‌ها را فراموش کرد. به راستی منافقان همان فاسقان‌اند.	67
وَعَدَ اللّٰهُ الْمُنٰفِقِيْنَ وَالْمُنٰفِقٰتِ وَالْكُفَّارَ نَارَ جَهَنَّمَ خٰلِدِيْنَ فِيْهَا ۗ هِيَ حَسْبُهُمْ ۚ وَلَعَنَهُمُ اللّٰهُ ۚ وَلَهُمْ عَذَابٌ مُّقِيْمٌ	الله به منافقان مرد و زن و کافران، آتش جهنم را وعده داده که در آن جاودانه‌اند. این برایشان کافی است. الله آن‌ها را لعنت کرده و عذابی پایدار دارند،	68
كَالَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِكُمْ كَانُوْٓا اَشَدَّ مِنْكُمْ قُوَّةً وَّاَكْثَرَ اَمْوَالًا وَّاَوْلَادًا فَاسْتَمْتَعُوْا بِخَلَاقِهِمْ فَاسْتَمْتَعْتُمْ بِخَلَاقِكُمْ كَمَا اسْتَمْتَعَ الَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِكُمْ بِخَلَاقِهِمْ وَخُضْتُمْ كَالَّذِيْ خَاضُوْٓا ۗ اُولٰٓئِكَ حَبِطَتْ اَعْمَالُهُمْ فِى الدُّنْيَا وَالْاٰخِرَةِ ۚ وَاُولٰٓئِكَ هُمُ الْخٰسِرُوْنَ	(حال شما منافقان و مشرکان) مانند کسانی است که پیش از شما بودند، که از شما نیرومندتر و دارای مال و فرزندان بیشتری بودند. آن‌ها از بهره خود لذت بردند و شما از بهره خود لذت بردید، همان‌طور که پیشینیان از بهره خود لذت بردند و به باطل سخن گفتید چنان‌که آن‌ها سخن گفتند. اعمالشان در دنیا و آخرت بیهوده است. آن‌ها زیان‌کارانند.	69
اَلَمْ يَأْتِهِمْ نَبَاُ الَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِهِمْ قَوْمِ نُوْحٍ وَّعَادٍ وَّثَمُوْدَ ۙ وَقَوْمِ اِبْرٰهِيْمَ وَاَصْحٰبِ مَدْيَنَ وَالْمُؤْتَفِكٰتِ ۗ اَتَتْهُمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنٰتِ ۗ فَمَا كَانَ اللّٰهُ لِيَظْلِمَهُمْ وَلٰكِنْ كَانُوْٓا اَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُوْنَ	آیا داستان کسانی که پیش از آن‌ها بودند به آن‌ها نرسیده است؟ قوم نوح، عاد، ثمود، قوم ابراهیم، اصحاب مدین و شهرهای واژگون‌شده؟ پیامبرانشان با دلایل روشن به سویشان آمدند. الله به آن‌ها ستم نکرد، بلکه آن‌ها به خود ستم کردند.	70
وَالْمُؤْمِنُوْنَ وَالْمُؤْمِنٰتُ بَعْضُهُمْ اَوْلِيَاۤءُ بَعْضٍ ۘ يَأْمُرُوْنَ بِالْمَعْرُوْفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَيُقِيْمُوْنَ الصَّلٰوةَ وَيُؤْتُوْنَ الزَّكٰوةَ وَيُطِيْعُوْنَ اللّٰهَ وَرَسُوْلَهٗ ۗ اُولٰٓئِكَ سَيَرْحَمُهُمُ اللّٰهُ ۗ اِنَّ اللّٰهَ عَزِيْزٌ حَكِيْمٌ	و مؤمنان مرد و زن، برخی حامی برخی دیگرند. به معروف فرمان می‌دهند و از منکر باز می‌دارند و نماز برپا می‌دارند و زکات می‌پردازند و از الله و رسولش اطاعت می‌کنند. الله به آن‌ها رحم می‌کند. به راستی الله عزیز و حکیم است.	71
وَعَدَ اللّٰهُ الْمُؤْمِنِيْنَ وَالْمُؤْمِنٰتِ جَنّٰتٍ تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهٰرُ خٰلِدِيْنَ فِيْهَا وَمَسٰكِنَ طَيِّبَةً فِيْ جَنّٰتِ عَدْنٍ ۗ وَرِضْوَانٌ مِّنَ اللّٰهِ اَكْبَرُ ۗ ذٰلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيْمُ	الله به مؤمنان مرد و زن، باغ‌هایی وعده داده که جویبارها در زیر آن جاری است، در آن جاودانه‌اند، و خانه‌های نیکو در بهشت عدن. و خشنودی الله بزرگ‌تر است. این است پیروزی عظیم.	72
يٰٓاَيُّهَا النَّبِيُّ جَاهِدِ الْكُفَّارَ وَالْمُنٰفِقِيْنَ وَاغْلُظْ عَلَيْهِمْ ۗ وَمَاْوٰىهُمْ جَهَنَّمُ ۗ وَبِئْسَ الْمَصِيْرُ	ای پیامبر! با کافران و منافقان جهاد کن و بر آن‌ها سخت بگیر. جایگاهشان جهنم است و چه بد جایگاهی است.	73

يَحْلِفُوْنَ بِاللّٰهِ مَا قَالُوْا وَلَقَدْ قَالُوْا كَلِمَةَ الْكُفْرِ وَكَفَرُوْا بَعْدَ اِسْلَامِهِمْ وَهَمُّوْا بِمَا لَمْ يَنَالُوْا وَمَا نَقَمُوْٓا اِلَّآ اَنْ اَغْنٰىهُمُ اللّٰهُ وَرَسُوْلُهٗ مِنْ فَضْلِهٖ فَاِنْ يَّتُوْبُوْا يَكُ خَيْرًا لَّهُمْ وَاِنْ يَّتَوَلَّوْا يُعَذِّبْهُمُ اللّٰهُ عَذَابًا اَلِيْمًا فِى الدُّنْيَا وَالْاٰخِرَةِ وَمَا لَهُمْ فِى الْاَرْضِ مِنْ وَّلِيٍّ وَّلَا نَصِيْرٍ	آن‌ها (منافقان) به (نام) الله سوگند می‌خورند که چیزی (آزاردهنده به محمد) نگفتند. اما سخنی کفرآمیز گفتند و پس از اسلام کافر شدند و چیزی را قصد کردند که به آن نرسیدند و جز این که الله و رسولش از فضلش به آن‌ها عطا کردند، چیزی را سرزنش نکردند. پس اگر توبه کنند، برایشان بهتر است و اگر روی بگردانند، الله آن‌ها را در دنیا و آخرت با عذابی دردناک عذاب می‌کند و در زمین نه سرپرستی دارند و نه یاوری.	74
وَمِنْهُمْ مَّنْ عٰهَدَ اللّٰهَ لَئِنْ اٰتٰىنَا مِنْ فَضْلِهٖ لَنَصَّدَّقَنَّ وَلَنَكُوْنَنَّ مِنَ الصّٰلِحِيْنَ	و برخی از آن‌ها با الله پیمان بستند: «اگر الله از فضلش به ما عطا کند، حتماً صدقه می‌دهیم و از صالحان خواهیم بود.»	75
فَلَمَّآ اٰتٰىهُمْ مِّنْ فَضْلِهٖ بَخِلُوْا بِهٖ وَتَوَلَّوْا وَّهُمْ مُّعْرِضُوْنَ	اما چون الله از فضلش به آن‌ها عطا کرد، بخل ورزیدند و روی گرداندند و همواره (از حق) روی‌گردان بودند.	76
فَاَعْقَبَهُمْ نِفَاقًا فِىْ قُلُوْبِهِمْ اِلٰى يَوْمِ يَلْقَوْنَهٗ بِمَآ اَخْلَفُوا اللّٰهَ مَا وَعَدُوْهُ وَبِمَا كَانُوْا يَكْذِبُوْنَ	پس الله نفاق را تا روزی که او را ملاقات کنند در دل‌هایشان نهاد، زیرا به وعده‌ای که به او داده بودند وفا نکردند و به سبب دروغ گفتن.	77
اَلَمْ يَعْلَمُوْٓا اَنَّ اللّٰهَ يَعْلَمُ سِرَّهُمْ وَنَجْوٰىهُمْ وَاَنَّ اللّٰهَ عَلَّامُ الْغُيُوْبِ	آیا نمی‌دانند که الله رازها و نجواهایشان را می‌داند و الله دانای غیب‌هاست؟	78
اَلَّذِيْنَ يَلْمِزُوْنَ الْمُطَّوِّعِيْنَ مِنَ الْمُؤْمِنِيْنَ فِى الصَّدَقٰتِ وَالَّذِيْنَ لَا يَجِدُوْنَ اِلَّا جُهْدَهُمْ فَيَسْخَرُوْنَ مِنْهُمْ سَخِرَ اللّٰهُ مِنْهُمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ اَلِيْمٌ	(منافقان) کسانی‌اند که مؤمنانی را که با رغبت صدقه می‌دهند و کسانی که جز به قدر توانشان (برای صدقه) نمی‌یابند، مسخره می‌کنند. الله آن‌ها را مسخره می‌کند و برایشان عذابی دردناک است.	79
اِسْتَغْفِرْ لَهُمْ اَوْ لَا تَسْتَغْفِرْ لَهُمْ اِنْ تَسْتَغْفِرْ لَهُمْ سَبْعِيْنَ مَرَّةً فَلَنْ يَّغْفِرَ اللّٰهُ لَهُمْ ذٰلِكَ بِاَنَّهُمْ كَفَرُوْا بِاللّٰهِ وَرَسُوْلِهٖ وَاللّٰهُ لَا يَهْدِى الْقَوْمَ الْفٰسِقِيْنَ	(ای محمد) چه برایشان آمرزش بخواهی و چه نخواهی، فرقی ندارد. حتی اگر هفتاد بار برایشان آمرزش بخواهی، الله آن‌ها را نمی‌آمرزد. این به این دلیل است که به الله و رسولش کفر ورزیدند. و الله فاسقان را هدایت نمی‌کند.	80
فَرِحَ الْمُخَلَّفُوْنَ بِمَقْعَدِهِمْ خِلٰفَ رَسُوْلِ اللّٰهِ وَكَرِهُوْٓا اَنْ يُّجَاهِدُوْا بِاَمْوَالِهِمْ وَاَنْفُسِهِمْ فِىْ سَبِيْلِ اللّٰهِ وَقَالُوْا لَا تَنْفِرُوْا فِى الْحَرِّ قُلْ نَارُ جَهَنَّمَ اَشَدُّ حَرًّا لَوْ كَانُوْا يَفْقَهُوْنَ	کسانی که (از جنگ) بازماندند، از پشت سر ماندن از رسول الله شاد شدند و از جهاد با مال و جانشان در راه الله کراهت داشتند و گفتند: «در این گرما (برای جنگ) نروید.» بگو (ای محمد): «آتش جهنم سوزان‌تر است»، اگر می‌فهمیدند.	81

فَلْيَضْحَكُوْا قَلِيْلًا وَّلْيَبْكُوْا كَثِيْرًا جَزَاۤءًۢ بِمَا كَانُوْا يَكْسِبُوْنَ	پس بگذار اندک بخندند و بسیار بگریند، به عنوان جزای آنچه انجام می‌دادند.	82
فَاِنْ رَّجَعَكَ اللّٰهُ اِلٰى طَاۤىِٕفَةٍ مِّنْهُمْ فَاسْتَاْذَنُوْكَ لِلْخُرُوْجِ فَقُلْ لَّنْ تَخْرُجُوْا مَعِيَ اَبَدًا وَّلَنْ تُقَاتِلُوْا مَعِيَ عَدُوًّا ۗاِنَّكُمْ رَضِيْتُمْ بِالْقُعُوْدِ اَوَّلَ مَرَّةٍ فَاقْعُدُوْا مَعَ الْخٰلِفِيْنَ	پس اگر الله تو (محمد) را به گروهی از آن‌ها (منافقان) بازگرداند و از تو اجازه خواستند که (برای جنگ) بروند، بگو: «هرگز با من بیرون نمی‌روید و با من علیه دشمنی نمی‌جنگید. شما از ابتدا به ماندن راضی بودید، پس با بازماندگان بمانید.»	83
وَلَا تُصَلِّ عَلٰٓى اَحَدٍ مِّنْهُمْ مَّاتَ اَبَدًا وَّلَا تَقُمْ عَلٰى قَبْرِهٖ ۗاِنَّهُمْ كَفَرُوْا بِاللّٰهِ وَرَسُوْلِهٖ وَمَاتُوْا وَهُمْ فٰسِقُوْنَ	و هرگز برای هیچ یک از آن‌ها (منافقان) که می‌میرد، نماز نخوان و بر قبرش نایست (برای دعا). آن‌ها به الله و رسولش کفر ورزیدند و در حال فسق مردند.	84
وَلَا تُعْجِبْكَ اَمْوَالُهُمْ وَاَوْلَادُهُمْ ۗاِنَّمَا يُرِيْدُ اللّٰهُ اَنْ يُّعَذِّبَهُمْ بِهَا فِى الدُّنْيَا وَتَزْهَقَ اَنْفُسُهُمْ وَهُمْ كٰفِرُوْنَ	و اموال و فرزندانشان تو را شگفت‌زده نکند. الله قصد دارد آن‌ها را در دنیا با آن عذاب کند و در حالی که کافرند جانشان برآید.	85
وَاِذَآ اُنْزِلَتْ سُوْرَةٌ اَنْ اٰمِنُوْا بِاللّٰهِ وَجَاهِدُوْا مَعَ رَسُوْلِهِ اسْتَاْذَنَكَ اُولُوا الطَّوْلِ مِنْهُمْ وَقَالُوْا ذَرْنَا نَكُنْ مَّعَ الْقٰعِدِيْنَ	و هنگامی که سوره‌ای نازل شد که به الله ایمان بیاورید و با رسولش جهاد کنید، توانگرانشان از تو اجازه خواستند و گفتند: «بگذار ما با بازماندگان باشیم.»	86
رَضُوْا بِاَنْ يَّكُوْنُوْا مَعَ الْخَوَالِفِ وَطُبِعَ عَلٰى قُلُوْبِهِمْ فَهُمْ لَا يَفْقَهُوْنَ	آن‌ها راضی شدند که با بازماندگان باشند و دل‌هایشان مهر شد، پس نمی‌فهمند.	87
لٰكِنِ الرَّسُوْلُ وَالَّذِيْنَ اٰمَنُوْا مَعَهٗ جَاهَدُوْا بِاَمْوَالِهِمْ وَاَنْفُسِهِمْ ۗوَاُولٰۤىِٕكَ لَهُمُ الْخَيْرٰتُ ۗوَاُولٰۤىِٕكَ هُمُ الْمُفْلِحُوْنَ	اما رسول و کسانی که با او ایمان آوردند، با مال و جانشان جهاد کردند. برای آن‌ها نیکی‌هاست و اینانند که رستگارند.	88
اَعَدَّ اللّٰهُ لَهُمْ جَنّٰتٍ تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهٰرُ خٰلِدِيْنَ فِيْهَا ۗذٰلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيْمُ	الله برایشان باغ‌هایی آماده کرده که جویبارها در زیر آن جاری است، در آن جاودانه‌اند. این است پیروزی عظیم.	89
وَجَاۤءَ الْمُعَذِّرُوْنَ مِنَ الْاَعْرَابِ لِيُؤْذَنَ لَهُمْ وَقَعَدَ الَّذِيْنَ كَذَبُوا اللّٰهَ وَرَسُوْلَهٗ ۗسَيُصِيْبُ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا مِنْهُمْ عَذَابٌ اَلِيْمٌ	و برخی از اعراب بادیه‌نشین با عذرهایی نزد (پیامبر) آمدند تا به آن‌ها اجازه (نرفتن به جنگ) داده شود، و کسانی که به الله و رسولش دروغ گفتند، نشستند و نرفتند. به زودی عذابی دردناک به کافرانشان می‌رسد.	90
لَيْسَ عَلَى الضُّعَفَاۤءِ وَلَا عَلَى الْمَرْضٰى وَلَا عَلَى الَّذِيْنَ لَا يَجِدُوْنَ مَا يُنْفِقُوْنَ حَرَجٌ اِذَا نَصَحُوْا لِلّٰهِ وَرَسُوْلِهٖ ۗمَا عَلَى الْمُحْسِنِيْنَ مِنْ سَبِيْلٍ ۗوَاللّٰهُ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ	بر ناتوانان، بیماران و کسانی که چیزی برای انفاق ندارند، گناهی نیست (که به جنگ نروند)، اگر به الله و رسولش صادق باشند. بر نیکوکاران سرزنشی نیست. و الله آمرزنده و مهربان است،	91

وَّلَا عَلَى الَّذِيْنَ اِذَا مَآ اَتَوْكَ لِتَحْمِلَهُمْ قُلْتَ لَآ اَجِدُ مَآ اَحْمِلُكُمْ عَلَيْهِ تَوَلَّوْا وَّاَعْيُنُهُمْ تَفِيْضُ مِنَ الدَّمْعِ حَزَنًا اَلَّا يَجِدُوْا مَا يُنْفِقُوْنَ	و نه بر کسانی که نزد تو (محمد) آمدند تا برایشان مرکبی فراهم کنی، اما گفتی: «مرکبی برای بردن شما ندارم»، پس بازگشتند در حالی که از اندوه، اشک از چشمانشان جاری بود، زیرا چیزی برای انفاق (و رفتن به جنگ) نداشتند.	92
اِنَّمَا السَّبِيْلُ عَلَى الَّذِيْنَ يَسْتَأْذِنُوْنَكَ وَهُمْ اَغْنِيَاۤءُ رَضُوْا بِاَنْ يَّكُوْنُوْا مَعَ الْخَوَالِفِ وَطَبَعَ اللّٰهُ عَلٰى قُلُوْبِهِمْ فَهُمْ لَا يَعْلَمُوْنَ	سرزنش تنها بر کسانی است که با وجود توانگری از تو اجازه خواستند و راضی شدند با بازماندگان باشند. الله دل‌هایشان را مهر کرد، پس نمی‌دانند.	93
يَعْتَذِرُوْنَ اِلَيْكُمْ اِذَا رَجَعْتُمْ اِلَيْهِمْ قُلْ لَّا تَعْتَذِرُوْا لَنْ نُّؤْمِنَ لَكُمْ قَدْ نَبَّاَنَا اللّٰهُ مِنْ اَخْبَارِكُمْ وَسَيَرَى اللّٰهُ عَمَلَكُمْ وَرَسُوْلُهٗ ثُمَّ تُرَدُّوْنَ اِلٰى عٰلِمِ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُوْنَ	وقتی به سویشان بازگردی، برایت عذر می‌آورند. بگو: «عذر نیاورید، هرگز شما را باور نمی‌کنیم. الله ما را از اخبار شما آگاه کرده است. الله و رسولش عمل شما را می‌بینند، سپس به سوی دانای غیب و شهود بازمی‌گردید و او شما را از آنچه انجام دادید آگاه می‌کند.»	94
سَيَحْلِفُوْنَ بِاللّٰهِ لَكُمْ اِذَا انْقَلَبْتُمْ اِلَيْهِمْ لِتُعْرِضُوْا عَنْهُمْ فَاَعْرِضُوْا عَنْهُمْ اِنَّهُمْ رِجْسٌ وَّمَاْوٰىهُمْ جَهَنَّمُ جَزَاۤءً بِمَا كَانُوْا يَكْسِبُوْنَ	وقتی به سویشان بازگردید، به (نام) الله برای شما سوگند می‌خورند تا از آن‌ها روی بگردانی. پس از آن‌ها روی بگردان، زیرا آن‌ها نجس‌اند و جایگاهشان جهنم است، به عنوان جزای آنچه انجام می‌دادند.	95
يَحْلِفُوْنَ لَكُمْ لِتَرْضَوْا عَنْهُمْ فَاِنْ تَرْضَوْا عَنْهُمْ فَاِنَّ اللّٰهَ لَا يَرْضٰى عَنِ الْقَوْمِ الْفٰسِقِيْنَ	آن‌ها برای شما سوگند می‌خورند تا از آن‌ها راضی شوی. اما اگر شما از آن‌ها راضی شوید، الله از قوم فاسق راضی نمی‌شود.	96
اَلْاَعْرَابُ اَشَدُّ كُفْرًا وَّنِفَاقًا وَّاَجْدَرُ اَلَّا يَعْلَمُوْا حُدُوْدَ مَآ اَنْزَلَ اللّٰهُ عَلٰى رَسُوْلِهٖ وَاللّٰهُ عَلِيْمٌ حَكِيْمٌ	اعراب بادیه‌نشین در کفر و نفاق شدیدترند و سزاوارتر است که حدود آنچه الله بر رسولش نازل کرده ندانند. الله دانا و حکیم است.	97
وَمِنَ الْاَعْرَابِ مَنْ يَّتَّخِذُ مَا يُنْفِقُ مَغْرَمًا وَّيَتَرَبَّصُ بِكُمُ الدَّوَاۤىِٕرَ عَلَيْهِمْ دَاۤىِٕرَةُ السَّوْءِ وَاللّٰهُ سَمِيْعٌ عَلِيْمٌ	و برخی از اعراب بادیه‌نشین آنچه در راه الله انفاق می‌کنند را زیان می‌بینند و منتظر مصیبت‌هایی برای شما هستند. مصیبت بر خودشان باد. الله شنوا و داناست.	98
وَمِنَ الْاَعْرَابِ مَنْ يُّؤْمِنُ بِاللّٰهِ وَالْيَوْمِ الْاٰخِرِ وَيَتَّخِذُ مَا يُنْفِقُ قُرُبٰتٍ عِنْدَ اللّٰهِ وَصَلَوٰتِ الرَّسُوْلِ اَلَآ اِنَّهَا قُرْبَةٌ لَّهُمْ سَيُدْخِلُهُمُ اللّٰهُ فِيْ رَحْمَتِهٖ اِنَّ اللّٰهَ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ	و برخی از اعراب بادیه‌نشین آنچه در راه الله انفاق می‌کنند را وسیله‌ای برای تقرب به الله و دعای رسول می‌دانند. آگاه باشید که این برایشان وسیله تقرب است. الله آن‌ها را در رحمتش (بهشت) وارد می‌کند. الله آمرزنده و مهربان است.	99

وَالسّٰبِقُوْنَ الْاَوَّلُوْنَ مِنَ الْمُهٰجِرِيْنَ وَالْاَنْصَارِ وَالَّذِيْنَ اتَّبَعُوْهُمْ بِاِحْسَانٍ رَّضِيَ اللّٰهُ عَنْهُمْ وَرَضُوْا عَنْهُ وَاَعَدَّ لَهُمْ جَنّٰتٍ تَجْرِيْ تَحْتَهَا الْاَنْهٰرُ خٰلِدِيْنَ فِيْهَآ اَبَدًا ذٰلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيْمُ	و پیشگامان نخست از مهاجران و انصار و کسانی که با نیکی از آن‌ها پیروی کردند، الله از آن‌ها راضی است و آن‌ها از الله راضی‌اند. الله برایشان باغ‌هایی آماده کرده که جویبارها در زیر آن جاری است، در آن جاودانه‌اند. این است پیروزی عظیم.	100
وَمِمَّنْ حَوْلَكُمْ مِّنَ الْاَعْرَابِ مُنٰفِقُوْنَ وَمِنْ اَهْلِ الْمَدِيْنَةِ مَرَدُوْا عَلَي النِّفَاقِ لَا تَعْلَمُهُمْ نَحْنُ نَعْلَمُهُمْ سَنُعَذِّبُهُمْ مَّرَّتَيْنِ ثُمَّ يُرَدُّوْنَ اِلٰى عَذَابٍ عَظِيْمٍ	و از اعراب بادیه‌نشین اطراف شما و از اهل مدینه، منافقانی هستند که در نفاقشان سرسخت‌اند. تو (محمد) آن‌ها را نمی‌شناسی، اما ما می‌شناسیم. به زودی آن‌ها را دو بار عذاب می‌کنیم، سپس به عذابی بزرگ بازمی‌گردند.	101
وَاٰخَرُوْنَ اعْتَرَفُوْا بِذُنُوْبِهِمْ خَلَطُوْا عَمَلًا صَالِحًا وَّاٰخَرَ سَيِّئًا عَسَى اللّٰهُ اَنْ يَّتُوْبَ عَلَيْهِمْ اِنَّ اللّٰهَ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ	و دیگرانی هستند که به گناهانشان اعتراف کردند، کارهای نیک و بد را درهم آمیختند. شاید الله توبه‌شان را بپذیرد. الله آمرزنده و مهربان است.	102
خُذْ مِنْ اَمْوَالِهِمْ صَدَقَةً تُطَهِّرُهُمْ وَتُزَكِّيْهِمْ بِهَا وَصَلِّ عَلَيْهِمْ اِنَّ صَلٰوتَكَ سَكَنٌ لَّهُمْ وَاللّٰهُ سَمِيْعٌ عَلِيْمٌ	از اموالشان زکات بگیر تا آن‌ها را پاک و طاهر کنی و برایشان دعا کن. دعایت برایشان آرامش‌بخش است. الله شنوا و داناست.	103
اَلَمْ يَعْلَمُوْٓا اَنَّ اللّٰهَ هُوَ يَقْبَلُ التَّوْبَةَ عَنْ عِبَادِهٖ وَيَاْخُذُ الصَّدَقٰتِ وَاَنَّ اللّٰهَ هُوَ التَّوَّابُ الرَّحِيْمُ	آیا نمی‌دانند که الله توبه بندگانش و زکاتشان را می‌پذیرد و الله توبه‌پذیر و مهربان است؟	104
وَقُلِ اعْمَلُوْا فَسَيَرَى اللّٰهُ عَمَلَكُمْ وَرَسُوْلُهٗ وَالْمُؤْمِنُوْنَ وَسَتُرَدُّوْنَ اِلٰى عٰلِمِ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُوْنَ	و بگو: «عمل کنید، الله و رسولش و مؤمنان عمل شما را می‌بینند و به سوی دانای غیب و شهود بازمی‌گردید، سپس شما را از آنچه انجام دادید آگاه می‌کند.»	105
وَاٰخَرُوْنَ مُرْجَوْنَ لِاَمْرِ اللّٰهِ اِمَّا يُعَذِّبُهُمْ وَاِمَّا يَتُوْبُ عَلَيْهِمْ وَاللّٰهُ عَلِيْمٌ حَكِيْمٌ	و دیگرانی هستند که منتظر فرمان الله‌اند، یا آن‌ها را عذاب می‌کند یا توبه‌شان را می‌پذیرد. الله دانا و حکیم است.	106
وَالَّذِيْنَ اتَّخَذُوْا مَسْجِدًا ضِرَارًا وَّكُفْرًا وَّتَفْرِيْقًا بَيْنَ الْمُؤْمِنِيْنَ وَاِرْصَادًا لِّمَنْ حَارَبَ اللّٰهَ وَرَسُوْلَهٗ مِنْ قَبْلُ وَلَيَحْلِفُنَّ اِنْ اَرَدْنَآ اِلَّا الْحُسْنٰى وَاللّٰهُ يَشْهَدُ اِنَّهُمْ لَكٰذِبُوْنَ	و کسانی (از منافقان) هستند که مسجدی ساختند برای زیان (به مؤمنان) و کفر و تفرقه میان مؤمنان و کمینگاهی برای کسانی که پیش‌تر با الله و رسولش جنگیدند. آن‌ها سوگند می‌خورند که جز خیر نخواستیم، اما الله گواهی می‌دهد که آن‌ها دروغگو هستند.	107

لَا تَقُمْ فِيْهِ اَبَدًا لَمَسْجِدٌ اُسِّسَ عَلَى التَّقْوٰى مِنْ اَوَّلِ يَوْمٍ اَحَقُّ اَنْ تَقُوْمَ فِيْهِ فِيْهِ رِجَالٌ يُّحِبُّوْنَ اَنْ يَّتَطَهَّرُوْا وَاللّٰهُ يُحِبُّ الْمُطَّهِّرِيْنَ	هرگز در آن (مسجد) نماز نخوان. مسجدی که از روز نخست بر پایه تقوا بنا شده، سزاوارتر است که در آن نماز بخوانی. در آن مردانی هستند که دوست دارند خود را پاک کنند. الله پاکیزگان را دوست دارد.	108
اَفَمَنْ اَسَّسَ بُنْيَانَه عَلٰى تَقْوٰى مِنَ اللّٰهِ وَرِضْوَانٍ خَيْرٌ اَمْ مَّنْ اَسَّسَ بُنْيَانَه عَلٰى شَفَا جُرُفٍ هَارٍ فَانْهَارَ بِه فِيْ نَارِ جَهَنَّمَ وَاللّٰهُ لَا يَهْدِى الْقَوْمَ الظّٰلِمِيْنَ	آیا کسی که بنایش را بر پایه تقوای الله و خشنودی او بنا کرده بهتر است یا کسی که بنایش را بر لبه پرتگاهی سست نهاده که با او به آتش جهنم فرو می‌ریزد؟ الله ظالمان را هدایت نمی‌کند.	109
لَا يَزَالُ بُنْيَانُهُمُ الَّذِيْ بَنَوْا رِيْبَةً فِيْ قُلُوْبِهِمْ اِلَّآ اَنْ تَقَطَّعَ قُلُوْبُهُمْ وَاللّٰهُ عَلِيْمٌ حَكِيْمٌ	بنایی که ساخته‌اند همواره در دل‌هایشان تردید می‌افکند تا دل‌هایشان پاره‌پاره شود. الله دانا و حکیم است.	110
اِنَّ اللّٰهَ اشْتَرٰى مِنَ الْمُؤْمِنِيْنَ اَنْفُسَهُمْ وَاَمْوَالَهُمْ بِاَنَّ لَهُمُ الْجَنَّةَ يُقَاتِلُوْنَ فِيْ سَبِيْلِ اللّٰهِ فَيَقْتُلُوْنَ وَيُقْتَلُوْنَ وَعْدًا عَلَيْهِ حَقًّا فِى التَّوْرٰىةِ وَالْاِنْجِيْلِ وَالْقُرْاٰنِ وَمَنْ اَوْفٰى بِعَهْدِه مِنَ اللّٰهِ فَاسْتَبْشِرُوْا بِبَيْعِكُمُ الَّذِيْ بَايَعْتُمْ بِه وَذٰلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيْمُ	به راستی الله از مؤمنان، جان و مالشان را به بهای بهشت خریده است. آن‌ها در راه الله می‌جنگند، پس می‌کشند یا کشته می‌شوند، (این) وعده‌ای راستین از الله در تورات، انجیل و قرآن است. و کیست که به پیمانش از الله وفادارتر باشد؟ پس به معامله‌ای که کردید شادمان باشید، و این است پیروزی عظیم.	111
اَلتَّآئِبُوْنَ الْعٰبِدُوْنَ الْحٰمِدُوْنَ السَّآئِحُوْنَ الرّٰكِعُوْنَ السّٰجِدُوْنَ الْاٰمِرُوْنَ بِالْمَعْرُوْفِ وَالنَّاهُوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَالْحٰفِظُوْنَ لِحُدُوْدِ اللّٰهِ وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِيْنَ	آن‌ها کسانی‌اند که توبه می‌کنند، عبادت می‌کنند، الله را ستایش می‌کنند، برای دانش و دین سفر می‌کنند، رکوع و سجده می‌کنند، به معروف فرمان می‌دهند و از منکر باز می‌دارند و حدود الله را پاس می‌دارند. و به مؤمنان بشارت ده.	112
مَا كَانَ لِلنَّبِيِّ وَالَّذِيْنَ اٰمَنُوْٓا اَنْ يَّسْتَغْفِرُوْا لِلْمُشْرِكِيْنَ وَلَوْ كَانُوْٓا اُولِيْ قُرْبٰى مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمْ اَنَّهُمْ اَصْحٰبُ الْجَحِيْمِ	برای پیامبر و مؤمنان شایسته نیست که برای مشرکان آمرزش بخواهند، حتی اگر خویشاوند باشند، پس از آن که برایشان روشن شد که آن‌ها اهل جهمند.	113
وَمَا كَانَ اسْتِغْفَارُ اِبْرٰهِيْمَ لِاَبِيْهِ اِلَّا عَنْ مَّوْعِدَةٍ وَّعَدَهَآ اِيَّاهُ فَلَمَّا تَبَيَّنَ لَه اَنَّه عَدُوٌّ لِّلّٰهِ تَبَرَّاَ مِنْهُ اِنَّ اِبْرٰهِيْمَ لَاَوَّاهٌ حَلِيْمٌ	و درخواست آمرزش ابراهیم برای پدرش جز به سبب وعده‌ای که به او داده بود نبود. اما چون برایش روشن شد که او دشمن الله است، از او بیزاری جست. به راستی ابراهیم نرم‌خو و بردبار بود.	114
وَمَا كَانَ اللّٰهُ لِيُضِلَّ قَوْمًا بَعْدَ اِذْ هَدٰىهُمْ حَتّٰى يُبَيِّنَ لَهُمْ مَّا يَتَّقُوْنَ اِنَّ اللّٰهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيْمٌ	و الله هرگز قومی را پس از هدایتشان گمراه نمی‌کند، مگر آن که آنچه باید از آن پرهیز کنند برایشان روشن سازد. الله به هر چیزی داناست.	115

اِنَّ اللّٰهَ لَه مُلْكُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ يُحْيٖ وَيُمِيْتُ وَمَا لَكُمْ مِّنْ دُوْنِ اللّٰهِ مِنْ وَّلِيٍّ وَّلَا نَصِيْرٍ	به راستی فرمانروایی آسمان‌ها و زمین از آن الله است. او زنده می‌کند و می‌میراند. جز الله برای شما نه سرپرستی است و نه یاوری.	116
لَقَدْ تَّابَ اللّٰهُ عَلَى النَّبِيِّ وَالْمُهٰجِرِيْنَ وَالْاَنْصَارِ الَّذِيْنَ اتَّبَعُوْهُ فِيْ سَاعَةِ الْعُسْرَةِ مِنْ بَعْدِ مَا كَادَ يَزِيْغُ قُلُوْبُ فَرِيْقٍ مِّنْهُمْ ثُمَّ تَابَ عَلَيْهِمْ اِنَّه بِهِمْ رَءُوْفٌ رَّحِيْمٌ	به راستی الله توبه پیامبر، مهاجران و انصار را که در زمان سختی از او پیروی کردند پذیرفت، پس از آن که دل‌های گروهی از آن‌ها نزدیک بود منحرف شود، سپس توبه‌شان را پذیرفت. الله به آن‌ها مهربان و رحیم است،	117
وَّعَلَى الثَّلٰثَةِ الَّذِيْنَ خُلِّفُوْا حَتّٰٓى اِذَا ضَاقَتْ عَلَيْهِمُ الْاَرْضُ بِمَا رَحُبَتْ وَضَاقَتْ عَلَيْهِمْ اَنْفُسُهُمْ وَظَنُّوْٓا اَنْ لَّا مَلْجَاَ مِنَ اللّٰهِ اِلَّآ اِلَيْهِ ثُمَّ تَابَ عَلَيْهِمْ لِيَتُوْبُوْا اِنَّ اللّٰهَ هُوَ التَّوَّابُ الرَّحِيْمُ	و بر آن سه نفر که (از جنگ) بازماندند تا وقتی که زمین با همه وسعتش بر آن‌ها تنگ شد و جان‌هایشان نیز بر آن‌ها تنگ شد و دانستند که جز به سوی الله پناهی نیست، سپس الله توبه‌شان را پذیرفت تا در توبه بمانند. الله توبه‌پذیر و مهربان است.	118
يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوا اتَّقُوا اللّٰهَ وَكُوْنُوْا مَعَ الصّٰدِقِيْنَ	ای مؤمنان! از الله بترسید و با راستگویان باشید.	119
مَا كَانَ لِاَهْلِ الْمَدِيْنَةِ وَمَنْ حَوْلَهُمْ مِّنَ الْاَعْرَابِ اَنْ يَّتَخَلَّفُوْا عَنْ رَّسُوْلِ اللّٰهِ وَلَا يَرْغَبُوْا بِاَنْفُسِهِمْ عَنْ نَّفْسِه ذٰلِكَ بِاَنَّهُمْ لَا يُصِيْبُهُمْ ظَمَاٌ وَّلَا نَصَبٌ وَّلَا مَخْمَصَةٌ فِيْ سَبِيْلِ اللّٰهِ وَلَا يَطَـُٔوْنَ مَوْطِئًا يَّغِيْظُ الْكُفَّارَ وَلَا يَنَالُوْنَ مِنْ عَدُوٍّ نَّيْلًا اِلَّا كُتِبَ لَهُمْ بِه عَمَلٌ صَالِحٌ اِنَّ اللّٰهَ لَا يُضِيْعُ اَجْرَ الْمُحْسِنِيْنَ	برای اهل مدینه و اعراب بادیه‌نشین اطرافشان شایسته نیست که از همراهی رسول الله سر باز زنند و جان خود را بر جان او ترجیح دهند. این به این دلیل است که هیچ تشنگی، خستگی و گرسنگی در راه الله به آن‌ها نمی‌رسد و هیچ گامی که خشم کافران را برانگیزد برنمی‌دارند و هیچ ضربه‌ای به دشمن نمی‌زنند، مگر این که برایشان به عنوان عمل صالح ثبت می‌شود. الله پاداش نیکوکاران را تباه نمی‌کند،	120
وَلَا يُنْفِقُوْنَ نَفَقَةً صَغِيْرَةً وَّلَا كَبِيْرَةً وَّلَا يَقْطَعُوْنَ وَادِيًا اِلَّا كُتِبَ لَهُمْ لِيَجْزِيَهُمُ اللّٰهُ اَحْسَنَ مَا كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ	و هیچ انفاقی، چه کوچک و چه بزرگ، و هیچ دره‌ای را که می‌پیمایند، جز این که برایشان (به عنوان عمل صالح) ثبت می‌شود تا الله آن‌ها را به بهتر از آنچه انجام داده‌اند پاداش دهد.	121
وَمَا كَانَ الْمُؤْمِنُوْنَ لِيَنْفِرُوْا كَآفَّةً فَلَوْلَا نَفَرَ مِنْ كُلِّ فِرْقَةٍ مِّنْهُمْ طَآئِفَةٌ لِّيَتَفَقَّهُوْا فِي الدِّيْنِ وَلِيُنْذِرُوْا قَوْمَهُمْ اِذَا رَجَعُوْٓا اِلَيْهِمْ لَعَلَّهُمْ يَحْذَرُوْنَ	و شایسته نیست که همه مؤمنان (به جنگ) بروند. چرا از هر گروهی، جمعی برای تعمیق دانش دین نروند تا وقتی به قومشان بازگشتند، آن‌ها را هشدار دهند تا شاید خود را حفظ کنند.	122
يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا قَاتِلُوا الَّذِيْنَ يَلُوْنَكُمْ مِّنَ الْكُفَّارِ وَلْيَجِدُوْا فِيْكُمْ غِلْظَةً وَاعْلَمُوْٓا اَنَّ اللّٰهَ مَعَ الْمُتَّقِيْنَ	ای مؤمنان! با کافرانی که در اطراف شما هستند بجنگید و بگذارید سختی شما را احساس کنند و بدانید که الله با پرهیزگاران است.	123

وَاِذَا مَآ اُنْزِلَتْ سُوْرَةٌ فَمِنْهُمْ مَّنْ يَّقُوْلُ اَيُّكُمْ زَادَتْهُ هٰذِهٖٓ اِيْمَانًا فَاَمَّا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا فَزَادَتْهُمْ اِيْمَانًا وَّهُمْ يَسْتَبْشِرُوْنَ	و هرگاه سوره‌ای نازل شود، برخی از آن‌ها (منافقان) می‌گویند: «این سوره ایمان کدام‌یک از شما را افزود؟» اما مؤمنان، ایمانشان افزون شد و شادمان شدند.	124
وَاَمَّا الَّذِيْنَ فِيْ قُلُوْبِهِمْ مَّرَضٌ فَزَادَتْهُمْ رِجْسًا اِلٰى رِجْسِهِمْ وَمَاتُوْا وَهُمْ كٰفِرُوْنَ	و اما کسانی که در دل‌هایشان بیماری است، (این سوره) بر کفرشان افزود و در حال کفر مردند.	125
اَوَلَا يَرَوْنَ اَنَّهُمْ يُفْتَنُوْنَ فِيْ كُلِّ عَامٍ مَّرَّةً اَوْ مَرَّتَيْنِ ثُمَّ لَا يَتُوْبُوْنَ وَلَا هُمْ يَذَّكَّرُوْنَ	آیا (منافقان) نمی‌بینند که هر سال یک یا دو بار آزموده می‌شوند، اما نه توبه می‌کنند و نه پند می‌گیرند؟	126
وَاِذَا مَآ اُنْزِلَتْ سُوْرَةٌ نَّظَرَ بَعْضُهُمْ اِلٰى بَعْضٍ هَلْ يَرٰىكُمْ مِّنْ اَحَدٍ ثُمَّ انْصَرَفُوْا صَرَفَ اللّٰهُ قُلُوْبَهُمْ بِاَنَّهُمْ قَوْمٌ لَّا يَفْقَهُوْنَ	و هرگاه سوره‌ای نازل شود، به یکدیگر نگاه می‌کنند (و می‌گویند): «آیا کسی (از مسلمانان) شما را می‌بیند؟» سپس روی می‌گردانند. الله دل‌هایشان را برگرداند، زیرا قومی هستند که نمی‌فهمند.	127
لَقَدْ جَآءَكُمْ رَسُوْلٌ مِّنْ اَنْفُسِكُمْ عَزِيْزٌ عَلَيْهِ مَا عَنِتُّمْ حَرِيْصٌ عَلَيْكُمْ بِالْمُؤْمِنِيْنَ رَءُوْفٌ رَّحِيْمٌ	به راستی رسولی از خودتان به سویتان آمد، رنج شما بر او سنگین است، (او) برای (ایمان و نجات) شما مشتاق است و به مؤمنان مهربان و رحیم است.	128
فَاِنْ تَوَلَّوْا فَقُلْ حَسْبِيَ اللّٰهُ لَآ اِلٰهَ اِلَّا هُوَ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَهُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيْمِ	پس اگر روی گرداندند (از ایمان)، بگو (ای محمد): «الله برایم کافی است؛ هیچ معبودی جز او نیست. بر او توکل کردم و او پروردگار عرش عظیم است.»	129

مکیة	یُونُس	تعداد آیات
مکی	یون‌س - 10	١٠٩

بسم الله الرحمن الرحیم

(یون‌ی) س‌ون‌س

الر تِلْكَ اٰيٰتُ الْكِتٰبِ الْحَكِيْمِ	الف لام را. این‌ها آیات قرآن حکیم‌اند.	1
اَكَانَ لِلنَّاسِ عَجَبًا اَنْ اَوْحَيْنَآ اِلٰى رَجُلٍ مِّنْهُمْ اَنْ اَنْذِرِ النَّاسَ وَبَشِّرِ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْٓا اَنَّ لَهُمْ قَدَمَ صِدْقٍ عِنْدَ رَبِّهِمْ ۗ قَالَ الْكٰفِرُوْنَ اِنَّ هٰذَا لَسٰحِرٌ مُّبِيْنٌ	آیا برای مردم شگفت‌انگیز است که به مردی از میان خودشان وحی کردیم: «مردم را هشدار ده و به مؤمنان بشارت ده که نزد پروردگارشان جایگاهی والا دارند.» کافران گفتند: «این مرد (محمد) به راستی جادوگری آشکار است.»	2
اِنَّ رَبَّكُمُ اللّٰهُ الَّذِيْ خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ فِيْ سِتَّةِ اَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوٰى عَلَى الْعَرْشِ يُدَبِّرُ الْاَمْرَ ۗ مَا مِنْ شَفِيْعٍ اِلَّا مِنْۢ بَعْدِ اِذْنِهٖ ۗ ذٰلِكُمُ اللّٰهُ رَبُّكُمْ فَاعْبُدُوْهُ ۗ اَفَلَا تَذَكَّرُوْنَ	به راستی پروردگار شما الله است که آسمان‌ها و زمین را در شش روز آفرید، سپس بر عرش استوار شد تا همه امور را تدبیر کند. هیچ شفیعی جز با اجازه او نیست. این است الله، پروردگار شما، پس او را بپرستید. آیا پند نمی‌گیرید؟	3
اِلَيْهِ مَرْجِعُكُمْ جَمِيْعًا ۗ وَعْدَ اللّٰهِ حَقًّا ۗ اِنَّهٗ يَبْدَؤُا الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيْدُهٗ لِيَجْزِيَ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ بِالْقِسْطِ ۗ وَالَّذِيْنَ كَفَرُوْا لَهُمْ شَرَابٌ مِّنْ حَمِيْمٍ وَّعَذَابٌ اَلِيْمٌۢ بِمَا كَانُوْا يَكْفُرُوْنَ	بازگشت همه شما به سوی اوست. این وعده الله است، حقیقی و قطعی. اوست که آفرینش را آغاز می‌کند و سپس آن را بازمی‌گرداند تا به کسانی که ایمان آورده‌اند و کارهای نیک انجام داده‌اند با عدالت پاداش دهد. و برای کافران، به سبب کفرشان، شرابی از آب جوشان و عذابی دردناک آماده شده است.	4
هُوَ الَّذِيْ جَعَلَ الشَّمْسَ ضِيَآءً وَّالْقَمَرَ نُوْرًا وَّقَدَّرَهٗ مَنَازِلَ لِتَعْلَمُوْا عَدَدَ السِّنِيْنَ وَالْحِسَابَ ۗ مَا خَلَقَ اللّٰهُ ذٰلِكَ اِلَّا بِالْحَقِّ ۚ يُفَصِّلُ الْاٰيٰتِ لِقَوْمٍ يَّعْلَمُوْنَ	اوست که خورشید را درخشان و ماه را نورانی کرد و برای آن (ماه) منزلگاه‌هایی تعیین نمود تا شما شماره سال‌ها و حساب (زمان) را بدانید. الله این‌ها را جز به حق نیافرید. او نشانه‌ها (ی قدرت خود) را برای مردمی که می‌دانند توضیح می‌دهد.	5
اِنَّ فِى اخْتِلَافِ الَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَمَا خَلَقَ اللّٰهُ فِى السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ لَاٰيٰتٍ لِّقَوْمٍ يَّتَّقُوْنَ	به راستی در آمدوشد شب و روز و آنچه الله در آسمان‌ها و زمین آفریده، نشانه‌هایی است برای کسانی که تقوا پیشه می‌کنند.	6
اِنَّ الَّذِيْنَ لَا يَرْجُوْنَ لِقَآءَنَا وَرَضُوْا بِالْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَاطْمَاَنُّوْا بِهَا وَالَّذِيْنَ هُمْ عَنْ اٰيٰتِنَا غٰفِلُوْنَ	کسانی که به دیدار ما (در آخرت) امید ندارند و به زندگی دنیا راضی شده و در آن آرام گرفته‌اند و از آیات ما غافل‌اند،	7

اُولٰٓئِكَ مَأْوٰىهُمُ النَّارُ بِمَا كَانُوْا يَكْسِبُوْنَ	آنان به سبب آنچه انجام داده‌اند، جایگاهشان آتش است.	8
اِنَّ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ يَهْدِيْهِمْ رَبُّهُمْ بِاِيْمَانِهِمْ تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِهِمُ الْاَنْهٰرُ فِيْ جَنّٰتِ النَّعِيْمِ	به راستی کسانی که ایمان آورده و کارهای نیک انجام داده‌اند، پروردگارشان به سبب ایمانشان هدایتشان می‌کند. در باغ‌هایی از بهشت که جویبارها در زیر آن جاری است، جای دارند.	9
دَعْوٰىهُمْ فِيْهَا سُبْحٰنَكَ اللّٰهُمَّ وَتَحِيَّتُهُمْ فِيْهَا سَلٰمٌ وَاٰخِرُ دَعْوٰىهُمْ اَنِ الْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعٰلَمِيْنَ	دعایشان در آن‌جا «سبحانک اللهم» (پاک و منزهی ای پروردگار ما) است و تحیتشان «سلام» (سلامتی) است و پایان دعایشان «الحمد لله رب العالمین» (ستایش از آن الله، پروردگار جهانیان است) می‌باشد.	10
وَلَوْ يُعَجِّلُ اللّٰهُ لِلنَّاسِ الشَّرَّ اسْتِعْجَالَهُمْ بِالْخَيْرِ لَقُضِيَ اِلَيْهِمْ اَجَلُهُمْ فَنَذَرُ الَّذِيْنَ لَا يَرْجُوْنَ لِقَاۤءَنَا فِيْ طُغْيَانِهِمْ يَعْمَهُوْنَ	و اگر الله برای مردم بدی را همان‌گونه که برای خیر شتاب می‌کنند، شتاب می‌داد، عمرشان به پایان می‌رسید. اما ما کسانی که به دیدار ما امید ندارند را در گمراهی‌شان سرگردان می‌گذاریم.	11
وَاِذَا مَسَّ الْاِنْسَانَ الضُّرُّ دَعَانَا لِجَنْۢبِهٖۤ اَوْ قَاعِدًا اَوْ قَاۤىِٕمًا فَلَمَّا كَشَفْنَا عَنْهُ ضُرَّهٗ مَرَّ كَاَنْ لَّمْ يَدْعُنَاۤ اِلٰى ضُرٍّ مَّسَّهٗ كَذٰلِكَ زُيِّنَ لِلْمُسْرِفِيْنَ مَا كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ	و هنگامی که به انسان آسیبی رسد، دراز کشیده، نشسته یا ایستاده به ما دعا می‌کند، اما چون آن آسیب را از او برطرف کنیم، چنان ادامه می‌دهد که گویی هرگز برای رفع آسیبی که به او رسیده بود ما را نخوانده است. این‌گونه برای تجاوزکاران آنچه انجام می‌دهند زیبا جلوه داده شده است.	12
وَلَقَدْ اَهْلَكْنَا الْقُرُوْنَ مِنْ قَبْلِكُمْ لَمَّا ظَلَمُوْا وَجَاۤءَتْهُمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنٰتِ وَمَا كَانُوْا لِيُؤْمِنُوْا كَذٰلِكَ نَجْزِي الْقَوْمَ الْمُجْرِمِيْنَ	و به راستی ما امت‌های پیش از شما را هنگامی که ستم کردند نابود کردیم، در حالی که رسولانشان با دلایل روشن به سویشان آمدند، اما ایمان نیاوردند. این‌گونه ما به مردم گناهکار جزا می‌دهیم.	13
ثُمَّ جَعَلْنٰكُمْ خَلٰۤئِفَ فِي الْاَرْضِ مِنْۢ بَعْدِهِمْ لِنَنْظُرَ كَيْفَ تَعْمَلُوْنَ	سپس شما را پس از آن‌ها جانشینان (آن‌ها) در زمین قرار دادیم تا ببینیم چگونه عمل می‌کنید.	14
وَاِذَا تُتْلٰى عَلَيْهِمْ اٰيَاتُنَا بَيِّنٰتٍ قَالَ الَّذِيْنَ لَا يَرْجُوْنَ لِقَاۤءَنَا ائْتِ بِقُرْاٰنٍ غَيْرِ هٰذَاۤ اَوْ بَدِّلْهُ قُلْ مَا يَكُوْنُ لِيْۤ اَنْ اُبَدِّلَهٗ مِنْ تِلْقَاۤئِ نَفْسِيْ اِنْ اَتَّبِعُ اِلَّا مَا يُوْحٰۤى اِلَيَّ اِنِّيْۤ اَخَافُ اِنْ عَصَيْتُ رَبِّيْ عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيْمٍ	و هنگامی که آیات روشن ما بر آن‌ها خوانده می‌شود، کسانی که به دیدار ما امید ندارند می‌گویند: «کتابی جز این قرآن بیاور یا آن را تغییر ده.» بگو (ای محمد): «برای من جایز نیست که آن را از پیش خود تغییر دهم. من تنها از آنچه به من وحی شده پیروی می‌کنم. اگر از پروردگارم نافرمانی کنم، از عذاب روز بزرگ (قیامت) می‌ترسم.»	15
قُلْ لَّوْ شَاۤءَ اللّٰهُ مَا تَلَوْتُهٗ عَلَيْكُمْ وَلَاۤ اَدْرٰىكُمْ بِهٖ فَقَدْ لَبِثْتُ فِيْكُمْ عُمُرًا مِّنْ قَبْلِهٖ اَفَلَا تَعْقِلُوْنَ	بگو (ای محمد): «اگر الله می‌خواست، آن (قرآن) را بر شما نمی‌خواندم و او شما را از آن آگاه نمی‌کرد. من پیش از این مدتی در میان شما بودم (پیش از نزول قرآن). آیا نمی‌فهمید؟»	16

فَمَنْ اَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرٰى عَلَى اللّٰهِ كَذِبًا اَوْ كَذَّبَ بِاٰيٰتِه اِنَّه لَا يُفْلِحُ الْمُجْرِمُوْنَ	پس کیست ستمکارتر از کسی که بر الله دروغ بندد یا آیاتش را تکذیب کند؟ به راستی گناهکاران رستگار نمی‌شوند.	17
وَيَعْبُدُوْنَ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ مَا لَا يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنْفَعُهُمْ وَيَقُوْلُوْنَ هٰٓؤُلَاۤءِ شُفَعَاؤُنَا عِنْدَ اللّٰهِ قُلْ اَتُنَبِّـُٔوْنَ اللّٰهَ بِمَا لَا يَعْلَمُ فِى السَّمٰوٰتِ وَلَا فِى الْاَرْضِ سُبْحٰنَه وَتَعٰلٰى عَمَّا يُشْرِكُوْنَ	و آن‌ها جز الله چیزهایی را می‌پرستند که نه به آن‌ها زیان می‌رساند و نه سودی می‌دهد و می‌گویند: «این‌ها شفیعان ما نزد الله هستند.» بگو: «آیا به الله چیزی را خبر می‌دهید که او در آسمان‌ها و زمین نمی‌داند؟» او پاک و منزه است و از آنچه شریک می‌سازند برتر است.	18
وَمَا كَانَ النَّاسُ اِلَّآ اُمَّةً وَّاحِدَةً فَاخْتَلَفُوْا وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِنْ رَّبِّكَ لَقُضِىَ بَيْنَهُمْ فِيْمَا فِيْهِ يَخْتَلِفُوْنَ	و مردم جز امتی واحد نبودند، سپس اختلاف کردند. اگر حکمی از پروردگارت پیش‌تر نبود، درباره آنچه اختلاف داشتند میانشان فیصله داده می‌شد.	19
وَيَقُوْلُوْنَ لَوْلَآ اُنْزِلَ عَلَيْهِ اٰيَةٌ مِّنْ رَّبِّه فَقُلْ اِنَّمَا الْغَيْبُ لِلّٰهِ فَانْتَظِرُوْٓا اِنِّىْ مَعَكُمْ مِّنَ الْمُنْتَظِرِيْنَ	و می‌گویند: «چرا نشانه‌ای (معجزه‌ای) از پروردگارش بر او نازل نشده؟» بگو: «غیب تنها از آن الله است. پس منتظر باشید، من نیز با شما منتظرم.»	20
وَاِذَآ اَذَقْنَا النَّاسَ رَحْمَةً مِّنْ بَعْدِ ضَرَّآءَ مَسَّتْهُمْ اِذَا لَهُمْ مَّكْرٌ فِىْٓ اٰيَاتِنَا قُلِ اللّٰهُ اَسْرَعُ مَكْرًا اِنَّ رُسُلَنَا يَكْتُبُوْنَ مَا تَمْكُرُوْنَ	و هنگامی که به انسان پس از آسیبی که به او رسیده رحمتی (نعمت) می‌چشانیم، او علیه آیات ما نیرنگ می‌کند. بگو: «الله در مجازات (نیرنگ) سریع‌تر است.» به راستی فرشتگان ما نیرنگ‌های شما را ثبت می‌کنند.	21
هُوَ الَّذِىْ يُسَيِّرُكُمْ فِى الْبَرِّ وَالْبَحْرِ حَتّٰٓى اِذَا كُنْتُمْ فِى الْفُلْكِ وَجَرَيْنَ بِهِمْ بِرِيْحٍ طَيِّبَةٍ وَّفَرِحُوْا بِهَا جَآءَتْهَا رِيْحٌ عَاصِفٌ وَّجَآءَهُمُ الْمَوْجُ مِنْ كُلِّ مَكَانٍ وَّظَنُّوْٓا اَنَّهُمْ اُحِيْطَ بِهِمْ دَعَوُا اللّٰهَ مُخْلِصِيْنَ لَهُ الدِّيْنَ لَئِنْ اَنْجَيْتَنَا مِنْ هٰذِه لَنَكُوْنَنَّ مِنَ الشّٰكِرِيْنَ	اوست که شما را در خشکی و دریا سیر می‌دهد. هنگامی که در کشتی‌ها هستید و با باد موافق حرکت می‌کنند و از آن شادمان می‌شوند، ناگهان طوفانی می‌وزد و امواج از هر سو بر آن‌ها می‌تازد و گمان می‌کنند که در محاصره‌اند، آن‌گاه الله را با اخلاص می‌خوانند: «اگر ما را از این (خطر) نجات دهی، از سپاسگزاران خواهیم بود.»	22
فَلَمَّآ اَنْجٰىهُمْ اِذَا هُمْ يَبْغُوْنَ فِى الْاَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ يٰٓاَيُّهَا النَّاسُ اِنَّمَا بَغْيُكُمْ عَلٰٓى اَنْفُسِكُمْ مَّتَاعَ الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا ثُمَّ اِلَيْنَا مَرْجِعُكُمْ فَنُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُوْنَ	اما چون آن‌ها را نجات داد، در زمین به ناحق ستم می‌کنند. ای مردم! ستم شما تنها به زیان خودتان است؛ لذتی از زندگی دنیوی، سپس بازگشتتان به سوی ماست و ما شما را از آنچه انجام داده‌اید آگاه می‌کنیم.	23

اِنَّمَا مَثَلُ الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا كَمَآءٍ اَنْزَلْنٰهُ مِنَ السَّمَآءِ فَاخْتَلَطَ بِهٖ نَبَاتُ الْاَرْضِ مِمَّا يَاْكُلُ النَّاسُ وَالْاَنْعَامُ حَتّٰٓى اِذَآ اَخَذَتِ الْاَرْضُ زُخْرُفَهَا وَازَّيَّنَتْ وَظَنَّ اَهْلُهَآ اَنَّهُمْ قٰدِرُوْنَ عَلَيْهَآ اَتٰىهَآ اَمْرُنَا لَيْلًا اَوْ نَهَارًا فَجَعَلْنٰهَا حَصِيْدًا كَاَنْ لَّمْ تَغْنَ بِالْاَمْسِ كَذٰلِكَ نُفَصِّلُ الْاٰيٰتِ لِقَوْمٍ يَّتَفَكَّرُوْنَ	مثل زندگی دنیا مانند آبی است که از آسمان فرو فرستادیم، پس گیاهان زمین که انسان‌ها و چهارپایان از آن می‌خورند با آن درهم آمیخت. تا زمانی که زمین زیبایی‌اش را کامل کرد و آراسته شد و صاحبانش گمان کردند که بر آن چیره‌اند، فرمان ما در شب یا روز آمد و آن را چنان درو کردیم که گویی دیروز وجود نداشته است. این‌گونه نشانه‌های (قدرت خود) را برای مردمی که می‌اندیشند توضیح می‌دهیم.	24
وَاللّٰهُ يَدْعُوْٓا اِلٰى دَارِ السَّلٰمِ وَيَهْدِيْ مَنْ يَّشَآءُ اِلٰى صِرَاطٍ مُّسْتَقِيْمٍ	و الله (انسان‌ها) را به سوی دارالسلام (بهشت) فرا می‌خواند و هر که را بخواهد به راه راست هدایت می‌کند.	25
لِلَّذِيْنَ اَحْسَنُوا الْحُسْنٰى وَزِيَادَةٌ وَلَا يَرْهَقُ وُجُوْهَهُمْ قَتَرٌ وَّلَا ذِلَّةٌ اُولٰٓئِكَ اَصْحٰبُ الْجَنَّةِ هُمْ فِيْهَا خٰلِدُوْنَ	برای کسانی که نیکی کردند، پاداشی نیکو (بهشت) و افزونی (لذت دیدار الله) است. نه غباری (سیاه) چهره‌هایشان را می‌پوشاند و نه خواری. اینان اهل بهشت‌اند و در آن جاودانه‌اند.	26
وَالَّذِيْنَ كَسَبُوا السَّيِّاٰتِ جَزَآءُ سَيِّئَةٍ بِمِثْلِهَا وَتَرْهَقُهُمْ ذِلَّةٌ مَا لَهُمْ مِّنَ اللّٰهِ مِنْ عَاصِمٍ كَاَنَّمَآ اُغْشِيَتْ وُجُوْهُهُمْ قِطَعًا مِّنَ الَّيْلِ مُظْلِمًا اُولٰٓئِكَ اَصْحٰبُ النَّارِ هُمْ فِيْهَا خٰلِدُوْنَ	و کسانی که بدی کردند، جزای بدی به مانند آن است و خواری آن‌ها را فرا می‌گیرد. هیچ محافظی از (عذاب) الله ندارند، گویی چهره‌هایشان با تکه‌های شب تاریک پوشیده شده است. اینان اهل آتش‌اند و در آن جاودانه‌اند.	27
وَيَوْمَ نَحْشُرُهُمْ جَمِيْعًا ثُمَّ نَقُوْلُ لِلَّذِيْنَ اَشْرَكُوْا مَكَانَكُمْ اَنْتُمْ وَشُرَكَآؤُكُمْ فَزَيَّلْنَا بَيْنَهُمْ وَقَالَ شُرَكَآؤُهُمْ مَّا كُنْتُمْ اِيَّانَا تَعْبُدُوْنَ	و روزی که همه آن‌ها را گرد می‌آوریم، به کسانی که شریک (برای الله) قرار دادند می‌گوییم: «در جای خود بمانید، شما و شریکانتان.» سپس آن‌ها را از هم جدا می‌کنیم و شریکانشان می‌گویند: «شما ما را نپرستیدید.»	28
فَكَفٰى بِاللّٰهِ شَهِيْدًا بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ اِنْ كُنَّا عَنْ عِبَادَتِكُمْ لَغٰفِلِيْنَ	«پس الله به عنوان شاهد میان ما و شما کافی است، زیرا ما از پرستش شما آگاه نبودیم.»	29
هُنَالِكَ تَبْلُوْا كُلُّ نَفْسٍ مَّآ اَسْلَفَتْ وَرُدُّوْٓا اِلَى اللّٰهِ مَوْلٰىهُمُ الْحَقِّ وَضَلَّ عَنْهُمْ مَّا كَانُوْا يَفْتَرُوْنَ	در آن‌جا هر کس آنچه را پیش‌تر انجام داده می‌آزماید و به سوی الله، سرپرست حقیقی‌شان، بازگردانده می‌شوند و آنچه (شریکان) را می‌ساختند از آن‌ها گم می‌شود.	30
قُلْ مَنْ يَّرْزُقُكُمْ مِّنَ السَّمَآءِ وَالْاَرْضِ اَمَّنْ يَّمْلِكُ السَّمْعَ وَالْاَبْصَارَ وَمَنْ يُّخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَيُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ وَمَنْ يُّدَبِّرُ الْاَمْرَ فَسَيَقُوْلُوْنَ اللّٰهُ فَقُلْ اَفَلَا تَتَّقُوْنَ	بگو (ای محمد): «کیست که از آسمان و زمین به شما روزی می‌دهد، یا کیست که بر شنوایی و بینایی (شما) تواناست و زنده را از مرده و مرده را از زنده بیرون می‌آورد و همه امور را تدبیر می‌کند؟» خواهند گفت: «الله.» پس بگو: «چرا پس تقوا پیشه نمی‌کنید؟»	31

فَذٰلِكُمُ اللّٰهُ رَبُّكُمُ الْحَقُّ فَمَاذَا بَعْدَ الْحَقِّ اِلَّا الضَّلٰلُ فَاَنّٰى تُصْرَفُوْنَ	این است الله، پروردگار حقیقی شما. پس جز حقیقت جز گمراهی چیست؟ پس چگونه (از حقیقت) روی‌گردان می‌شوید؟	32
كَذٰلِكَ حَقَّتْ كَلِمَتُ رَبِّكَ عَلَى الَّذِيْنَ فَسَقُوْٓا اَنَّهُمْ لَا يُؤْمِنُوْنَ	این‌گونه حکم پروردگارت بر فاسقان تحقق یافت، زیرا آن‌ها ایمان نمی‌آورند.	33
قُلْ هَلْ مِنْ شُرَكَآئِكُمْ مَّنْ يَّبْدَؤُا الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيْدُه قُلِ اللّٰهُ يَبْدَؤُا الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيْدُه فَاَنّٰى تُؤْفَكُوْنَ	بگو: «آیا از میان شریکانتان کسی هست که آفرینش را آغاز کند و سپس آن را بازگرداند؟» بگو: «الله آفرینش را آغاز می‌کند و سپس آن را بازمی‌گرداند. پس چگونه (به سوی غیر او) منحرف می‌شوید؟»	34
قُلْ هَلْ مِنْ شُرَكَآئِكُمْ مَّنْ يَّهْدِيْٓ اِلَى الْحَقِّ قُلِ اللّٰهُ يَهْدِيْ لِلْحَقِّ اَفَمَنْ يَّهْدِيْٓ اِلَى الْحَقِّ اَحَقُّ اَنْ يُّتَّبَعَ اَمَّنْ لَّا يَهِدِّيْٓ اِلَّآ اَنْ يُّهْدٰى فَمَا لَكُمْ كَيْفَ تَحْكُمُوْنَ	بگو: «آیا از میان شریکانتان کسی هست که به سوی حقیقت هدایت کند؟» بگو: «الله است که به سوی حقیقت هدایت می‌کند.» پس آیا کسی که به حقیقت هدایت می‌کند سزاوارتر است که پیروی شود یا کسی که خود هدایت نمی‌یابد مگر این که هدایت شود؟ پس شما چگونه قضاوت می‌کنید؟	35
وَمَا يَتَّبِعُ اَكْثَرُهُمْ اِلَّا ظَنًّا اِنَّ الظَّنَّ لَا يُغْنِيْ مِنَ الْحَقِّ شَيْـًٔا اِنَّ اللّٰهَ عَلِيْمٌ بِمَا يَفْعَلُوْنَ	و بیشترشان جز گمان را پیروی نمی‌کنند. به راستی گمان در برابر حقیقت هیچ سودی ندارد. الله به آنچه انجام می‌دهند داناست.	36
وَمَا كَانَ هٰذَا الْقُرْاٰنُ اَنْ يُّفْتَرٰى مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ وَلٰكِنْ تَصْدِيْقَ الَّذِيْ بَيْنَ يَدَيْهِ وَتَفْصِيْلَ الْكِتٰبِ لَا رَيْبَ فِيْهِ مِنْ رَّبِّ الْعٰلَمِيْنَ	و این قرآن نمی‌تواند از سوی غیر الله ساخته شده باشد، بلکه تصدیق‌کننده (کتاب‌های) پیشین و توضیح‌دهنده احکام است. در آن هیچ شکی نیست، از سوی پروردگار جهانیان است.	37
اَمْ يَقُوْلُوْنَ افْتَرٰىهُ قُلْ فَأْتُوْا بِسُوْرَةٍ مِّثْلِه وَادْعُوْا مَنِ اسْتَطَعْتُمْ مِّنْ دُوْنِ اللّٰهِ اِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ	آیا می‌گویند: «او (محمد) آن را ساخته است؟» بگو: «پس سوره‌ای مانند آن بیاورید و هر که را جز الله می‌توانید فرا بخوانید، اگر راست می‌گویید.»	38
بَلْ كَذَّبُوْا بِمَا لَمْ يُحِيْطُوْا بِعِلْمِه وَلَمَّا يَأْتِهِمْ تَأْوِيْلُه كَذٰلِكَ كَذَّبَ الَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَانْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الظّٰلِمِيْنَ	بلکه آن‌ها چیزی را تکذیب کردند که دانش کامل آن را ندارند و هنوز تفسیرش به آن‌ها نرسیده است. کسانی که پیش از آن‌ها بودند نیز چنین تکذیب کردند. پس ببینید عاقبت ستمگران چگونه بود.	39
وَمِنْهُمْ مَّنْ يُّؤْمِنُ بِه وَمِنْهُمْ مَّنْ لَّا يُؤْمِنُ بِه وَرَبُّكَ اَعْلَمُ بِالْمُفْسِدِيْنَ	و از میان آن‌ها کسانی هستند که به آن (قرآن) ایمان می‌آورند و کسانی هستند که ایمان نمی‌آورند. و پروردگارت به مفسدان داناتر است.	40

وَاِنْ كَذَّبُوْكَ فَقُلْ لِّيْ عَمَلِيْ وَلَكُمْ عَمَلُكُمْ اَنْتُمْ بَرِيْۤـُٔوْنَ مِمَّاۤ اَعْمَلُ وَاَنَا بَرِيْۤءٌ مِّمَّا تَعْمَلُوْنَ	و اگر تو را تکذیب کردند، بگو: «عمل من برای من و عمل شما برای شماست. شما از آنچه من انجام می‌دهم بی‌زارید و من از آنچه شما انجام می‌دهید بی‌زارم.»	41
وَمِنْهُمْ مَّنْ يَّسْتَمِعُوْنَ اِلَيْكَ اَفَاَنْتَ تُسْمِعُ الصُّمَّ وَلَوْ كَانُوْا لَا يَعْقِلُوْنَ	و از میان آن‌ها کسانی هستند که به تو گوش می‌دهند. آیا می‌توانی ناشنوایان را شنوا کنی، در حالی که نمی‌فهمند؟	42
وَمِنْهُمْ مَّنْ يَّنْظُرُ اِلَيْكَ اَفَاَنْتَ تَهْدِى الْعُمْيَ وَلَوْ كَانُوْا لَا يُبْصِرُوْنَ	و از میان آن‌ها کسانی هستند که به تو می‌نگرند. آیا می‌توانی نابینایان را هدایت کنی، در حالی که نمی‌بینند؟	43
اِنَّ اللّٰهَ لَا يَظْلِمُ النَّاسَ شَيْـًٔا وَّلٰكِنَّ النَّاسَ اَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُوْنَ	به راستی الله به مردم هیچ ستمی نمی‌کند، بلکه مردم به خودشان ستم می‌کنند.	44
وَيَوْمَ يَحْشُرُهُمْ كَاَنْ لَّمْ يَلْبَثُوْۤا اِلَّا سَاعَةً مِّنَ النَّهَارِ يَتَعَارَفُوْنَ بَيْنَهُمْ قَدْ خَسِرَ الَّذِيْنَ كَذَّبُوْا بِلِقَاۤءِ اللّٰهِ وَمَا كَانُوْا مُهْتَدِيْنَ	و روزی که آن‌ها را گرد می‌آورد، گویی جز ساعتی از روز در (جهان) نمانده‌اند، در حالی که یکدیگر را می‌شناسند. کسانی که دیدار با الله را تکذیب کردند زیان دیدند و هدایت نشدند.	45
وَاِمَّا نُرِيَنَّكَ بَعْضَ الَّذِيْ نَعِدُهُمْ اَوْ نَتَوَفَّيَنَّكَ فَاِلَيْنَا مَرْجِعُهُمْ ثُمَّ اللّٰهُ شَهِيْدٌ عَلٰى مَا يَفْعَلُوْنَ	و اگر بخشی از عذابی که به آن‌ها وعده داده‌ایم به تو (محمد) نشان دهیم یا تو را پیش از آن بمیرانیم، به سوی ما بازمی‌گردند و الله بر آنچه انجام می‌دهند گواه است.	46
وَلِكُلِّ اُمَّةٍ رَّسُوْلٌ فَاِذَا جَاۤءَ رَسُوْلُهُمْ قُضِيَ بَيْنَهُمْ بِالْقِسْطِ وَهُمْ لَا يُظْلَمُوْنَ	و هر امتی رسولی دارد. هنگامی که رسولشان به سویشان آمد، میانشان با عدالت حکم می‌شود و به آن‌ها ستمی نمی‌شود.	47
وَيَقُوْلُوْنَ مَتٰى هٰذَا الْوَعْدُ اِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ	و می‌گویند: «این وعده (عذاب) کی خواهد بود، اگر راست می‌گویید؟»	48
قُلْ لَّاۤ اَمْلِكُ لِنَفْسِيْ ضَرًّا وَّلَا نَفْعًا اِلَّا مَا شَاۤءَ اللّٰهُ لِكُلِّ اُمَّةٍ اَجَلٌ اِذَا جَاۤءَ اَجَلُهُمْ فَلَا يَسْتَاْخِرُوْنَ سَاعَةً وَّلَا يَسْتَقْدِمُوْنَ	بگو (ای محمد): «من نمی‌توانم به خودم زیان یا سودی برسانم، جز آنچه الله بخواهد.» هر امتی اجلی دارد. وقتی اجلشان برسد، نه ساعتی تأخیر می‌کنند و نه پیش می‌افتند.	49
قُلْ اَرَءَيْتُمْ اِنْ اَتٰىكُمْ عَذَابُهٗ بَيَاتًا اَوْ نَهَارًا مَّاذَا يَسْتَعْجِلُ مِنْهُ الْمُجْرِمُوْنَ	بگو: «اگر عذاب او در شب یا روز بر شما آید، چه می‌کنید؟ گناهکاران درباره آن چه شتابی دارند؟»	50
اَثُمَّ اِذَا مَا وَقَعَ اٰمَنْتُمْ بِهٖۤ اٰلْـٰٔنَ وَقَدْ كُنْتُمْ بِهٖ تَسْتَعْجِلُوْنَ	«آیا وقتی رخ داد (عذاب)، به آن ایمان می‌آورید؟ اکنون (ایمان می‌آورید) در حالی که پیش‌تر برای آن شتاب می‌کردید؟»	51
ثُمَّ قِيْلَ لِلَّذِيْنَ ظَلَمُوْا ذُوْقُوْا عَذَابَ الْخُلْدِ هَلْ تُجْزَوْنَ اِلَّا بِمَا كُنْتُمْ تَكْسِبُوْنَ	سپس به ستمگران گفته می‌شود: «عذاب جاودانه را بچشید. آیا جز به آنچه انجام می‌دادید جزا داده می‌شوید؟»	52

وَيَسْتَنْبِـُٔوْنَكَ اَحَقٌّ هُوَ ۭ قُلْ اِيْ وَرَبِّيْٓ اِنَّه لَحَقٌّ ۭ وَمَآ اَنْتُمْ بِمُعْجِزِيْنَ	و از تو می‌پرسند: «آیا آن (عذاب) حق است؟» بگو: «آری، به پروردگارم سوگند، آن حق است و شما نمی‌توانید (از آن) بگریزید.»	53
وَلَوْ اَنَّ لِكُلِّ نَفْسٍ ظَلَمَتْ مَا فِي الْاَرْضِ لَافْتَدَتْ بِه ۭ وَاَسَرُّوا النَّدَامَةَ لَمَّا رَاَوُا الْعَذَابَ ۚ وَقُضِيَ بَيْنَهُمْ بِالْقِسْطِ وَهُمْ لَا يُظْلَمُوْنَ	و اگر هر ستمگری همه آنچه در زمین است داشت، آن را برای رهایی خود می‌داد. و چون عذاب را ببینند، پشیمانی را پنهان می‌کنند. و میانشان با عدالت حکم می‌شود و به آن‌ها ستمی نمی‌شود.	54
اَلَآ اِنَّ لِلّٰهِ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ ۭ اَلَآ اِنَّ وَعْدَ اللّٰهِ حَقٌّ وَّلٰكِنَّ اَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُوْنَ	آگاه باشید که آنچه در آسمان‌ها و زمین است از آن الله است. آگاه باشید که وعده الله حق است، اما بیشترشان نمی‌دانند.	55
هُوَ يُحْيٖ وَيُمِيْتُ وَاِلَيْهِ تُرْجَعُوْنَ	اوست که زنده می‌کند و می‌میراند و به سوی او بازمی‌گردید.	56
يٰٓاَيُّهَا النَّاسُ قَدْ جَاۗءَتْكُمْ مَّوْعِظَةٌ مِّنْ رَّبِّكُمْ وَشِفَاۗءٌ لِّمَا فِي الصُّدُوْرِ ۙ وَهُدًى وَّرَحْمَةٌ لِّلْمُؤْمِنِيْنَ	ای مردم! به راستی نصیحتی (قرآن) از پروردگارتان به شما رسیده است، شفایی برای آنچه در سینه‌هاست و هدایت و رحمتی برای مؤمنان.	57
قُلْ بِفَضْلِ اللّٰهِ وَبِرَحْمَتِه فَبِذٰلِكَ فَلْيَفْرَحُوْا ۭ هُوَ خَيْرٌ مِّمَّا يَجْمَعُوْنَ	بگو (ای محمد): «به فضل و رحمت الله شادمان باشید، که آن بهتر از چیزی است که جمع می‌کنند.»	58
قُلْ اَرَءَيْتُمْ مَّآ اَنْزَلَ اللّٰهُ لَكُمْ مِّنْ رِّزْقٍ فَجَعَلْتُمْ مِّنْهُ حَرَامًا وَّحَلٰلًا ۭ قُلْ ءٰۗللّٰهُ اَذِنَ لَكُمْ اَمْ عَلَى اللّٰهِ تَفْتَرُوْنَ	بگو: «به من بگویید درباره روزی‌ای که الله برایتان نازل کرده، سپس بخشی از آن را حرام و بخشی را حلال کرده‌اید.» بگو: «آیا الله به شما اجازه داده یا بر الله دروغ می‌بندید؟»	59
وَمَا ظَنُّ الَّذِيْنَ يَفْتَرُوْنَ عَلَى اللّٰهِ الْكَذِبَ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ ۭ اِنَّ اللّٰهَ لَذُوْ فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ وَلٰكِنَّ اَكْثَرَهُمْ لَا يَشْكُرُوْنَ	و گمان کسانی که بر الله دروغ می‌بندند در روز قیامت چیست؟ به راستی الله بر مردم لطف دارد، اما بیشترشان سپاس نمی‌گزارند.	60
وَمَا تَكُوْنُ فِيْ شَاْنٍ وَّمَا تَتْلُوْا مِنْهُ مِنْ قُرْاٰنٍ وَّلَا تَعْمَلُوْنَ مِنْ عَمَلٍ اِلَّا كُنَّا عَلَيْكُمْ شُهُوْدًا اِذْ تُفِيْضُوْنَ فِيْهِ ۭ وَمَا يَعْزُبُ عَنْ رَّبِّكَ مِنْ مِّثْقَالِ ذَرَّةٍ فِي الْاَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاۗءِ وَلَآ اَصْغَرَ مِنْ ذٰلِكَ وَلَآ اَكْبَرَ اِلَّا فِيْ كِتٰبٍ مُّبِيْنٍ	و در هیچ حالتی که هستی یا قرآن می‌خوانی یا کاری انجام می‌دهید، جز این که ما بر شما گواهیم هنگامی که در آن غوطه‌ورید. و هیچ چیز از پروردگارت، حتی به وزن ذره‌ای در زمین یا آسمان، پنهان نیست و هیچ چیز کوچک‌تر یا بزرگ‌تر از آن نیست مگر این که در کتابی روشن (لوح محفوظ) ثبت است.	61
اَلَآ اِنَّ اَوْلِيَاۗءَ اللّٰهِ لَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُوْنَ	آگاه باشید که دوستان الله هیچ ترسی بر آن‌ها نیست و نه اندوهگین می‌شوند.	62
اَلَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَكَانُوْا يَتَّقُوْنَ	آنان که ایمان آورده و تقوا پیشه کرده‌اند.	63

لَهُمُ الْبُشْرٰى فِى الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَفِى الْاٰخِرَةِ لَا تَبْدِيْلَ لِكَلِمٰتِ اللّٰهِ ذٰلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيْمُ	برای آن‌ها در زندگی دنیا و آخرت بشارت است. وعده‌های الله تغییر نمی‌کند. این است پیروزی بزرگ.	64
وَلَا يَحْزُنْكَ قَوْلُهُمْ اِنَّ الْعِزَّةَ لِلّٰهِ جَمِيْعًا هُوَ السَّمِيْعُ الْعَلِيْمُ	و سخنانشان تو را اندوهگین نکند. به راستی همه عزت از آن الله است. او شنوا و داناست.	65
اَلَآ اِنَّ لِلّٰهِ مَنْ فِى السَّمٰوٰتِ وَمَنْ فِى الْاَرْضِ وَمَا يَتَّبِعُ الَّذِيْنَ يَدْعُوْنَ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ شُرَكَآءَ اِنْ يَّتَّبِعُوْنَ اِلَّا الظَّنَّ وَاِنْ هُمْ اِلَّا يَخْرُصُوْنَ	آگاه باشید که هر که در آسمان‌ها و زمین است از آن الله است. و کسانی که جز الله شریکان را می‌خوانند، جز گمان را پیروی نمی‌کنند و جز تخمین نمی‌زنند.	66
هُوَ الَّذِىْ جَعَلَ لَكُمُ الَّيْلَ لِتَسْكُنُوْا فِيْهِ وَالنَّهَارَ مُبْصِرًا اِنَّ فِىْ ذٰلِكَ لَاٰيٰتٍ لِّقَوْمٍ يَّسْمَعُوْنَ	اوست که شب را برای شما قرار داد تا در آن بیاسایید و روز را روشن ساخت. به راستی در این‌ها نشانه‌هایی است برای مردمی که می‌شنوند.	67
قَالُوا اتَّخَذَ اللّٰهُ وَلَدًا سُبْحٰنَه هُوَ الْغَنِىُّ لَه مَا فِى السَّمٰوٰتِ وَمَا فِى الْاَرْضِ اِنْ عِنْدَكُمْ مِّنْ سُلْطٰنٍ بِهٰذَا اَتَقُوْلُوْنَ عَلَى اللّٰهِ مَا لَا تَعْلَمُوْنَ	آن‌ها (یهود و نصارا) گفتند: «الله فرزندی گرفته است.» او منزه است. او بی‌نیاز است. آنچه در آسمان‌ها و زمین است از آن اوست. شما هیچ دلیلی برای این (ادعا) ندارید. آیا درباره الله چیزی می‌گویید که نمی‌دانید؟	68
قُلْ اِنَّ الَّذِيْنَ يَفْتَرُوْنَ عَلَى اللّٰهِ الْكَذِبَ لَا يُفْلِحُوْنَ	بگو: «کسانی که بر الله دروغ می‌بندند رستگار نمی‌شوند.»	69
مَتَاعٌ فِى الدُّنْيَا ثُمَّ اِلَيْنَا مَرْجِعُهُمْ ثُمَّ نُذِيْقُهُمُ الْعَذَابَ الشَّدِيْدَ بِمَا كَانُوْا يَكْفُرُوْنَ	لذتی (موقت) در دنیا، سپس بازگشتشان به سوی ماست، آن‌گاه به سبب کفرشان عذابی سخت به آن‌ها می‌چشانیم.	70
وَاتْلُ عَلَيْهِمْ نَبَاَ نُوْحٍ اِذْ قَالَ لِقَوْمِه يٰقَوْمِ اِنْ كَانَ كَبُرَ عَلَيْكُمْ مَّقَامِىْ وَتَذْكِيْرِىْ بِاٰيٰتِ اللّٰهِ فَعَلَى اللّٰهِ تَوَكَّلْتُ فَاَجْمِعُوْٓا اَمْرَكُمْ وَشُرَكَآءَكُمْ ثُمَّ لَا يَكُنْ اَمْرُكُمْ عَلَيْكُمْ غُمَّةً ثُمَّ اقْضُوْٓا اِلَىَّ وَلَا تُنْظِرُوْنِ	و برایشان داستان نوح را بخوان، هنگامی که به قومش گفت: «ای قوم من! اگر اقامتم در میان شما و هشدارم با آیات الله برایتان سنگین است، من بر الله توکل کرده‌ام. پس تصمیم خود را با شریکانتان بگیرید و تصمیم‌تان را پنهان نکنید، سپس علیه من اقدام کنید و مهلتم ندهید.»	71
فَاِنْ تَوَلَّيْتُمْ فَمَا سَاَلْتُكُمْ مِّنْ اَجْرٍ اِنْ اَجْرِىَ اِلَّا عَلَى اللّٰهِ وَاُمِرْتُ اَنْ اَكُوْنَ مِنَ الْمُسْلِمِيْنَ	«اگر روی گردانید، من از شما هیچ پاداشی نخواسته‌ام. پاداشم جز بر الله نیست و من مأمورم که از تسلیم‌شدگان باشم.»	72

فَكَذَّبُوْهُ فَنَجَّيْنٰهُ وَمَنْ مَّعَه فِي الْفُلْكِ وَجَعَلْنٰهُمْ خَلٰٓئِفَ وَاَغْرَقْنَا الَّذِيْنَ كَذَّبُوْا بِاٰيٰتِنَا فَانْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُنْذَرِيْنَ	اما او را تکذیب کردند، پس او و کسانی که با او بودند را در کشتی نجات دادیم و آن‌ها را جانشین (دیگران) کردیم و کسانی که آیات ما را تکذیب کردند غرق نمودیم. پس ببینید عاقبت کسانی که هشدار داده شده بودند چگونه بود.	73
ثُمَّ بَعَثْنَا مِنْ بَعْدِه رُسُلًا اِلٰى قَوْمِهِمْ فَجَاءُوْهُمْ بِالْبَيِّنٰتِ فَمَا كَانُوْا لِيُؤْمِنُوْا بِمَا كَذَّبُوْا بِه مِنْ قَبْلُ كَذٰلِكَ نَطْبَعُ عَلٰى قُلُوْبِ الْمُعْتَدِيْنَ	سپس پس از او (نوح)، رسولانی به سوی قومشان فرستادیم. آن‌ها با دلایل روشن به سویشان آمدند، اما به آنچه پیش‌تر تکذیب کرده بودند ایمان نیاوردند. این‌گونه قلب‌های متجاوزان را مهر می‌کنیم.	74
ثُمَّ بَعَثْنَا مِنْ بَعْدِهِمْ مُّوْسٰى وَهٰرُوْنَ اِلٰى فِرْعَوْنَ وَمَلَا۟ئِه بِاٰيٰتِنَا فَاسْتَكْبَرُوْا وَكَانُوْا قَوْمًا مُّجْرِمِيْنَ	سپس پس از آن‌ها، موسی و هارون را با نشانه‌هایمان به سوی فرعون و سران قومش فرستادیم، اما آن‌ها تکبر کردند و قومی گناهکار بودند.	75
فَلَمَّا جَاءَهُمُ الْحَقُّ مِنْ عِنْدِنَا قَالُوْٓا اِنَّ هٰذَا لَسِحْرٌ مُّبِيْنٌ	و هنگامی که حقیقت از سوی ما به آن‌ها رسید، گفتند: «این به راستی جادویی آشکار است.»	76
قَالَ مُوْسٰٓى اَتَقُوْلُوْنَ لِلْحَقِّ لَمَّا جَاءَكُمْ اَسِحْرٌ هٰذَا وَلَا يُفْلِحُ السّٰحِرُوْنَ	موسی گفت: «آیا به حقیقت هنگامی که به سویتان آمد می‌گویید: «این جادوست؟» در حالی که جادوگران پیروز نمی‌شوند.»	77
قَالُوْٓا اَجِئْتَنَا لِتَلْفِتَنَا عَمَّا وَجَدْنَا عَلَيْهِ اٰبَاءَنَا وَتَكُوْنَ لَكُمَا الْكِبْرِيَاءُ فِي الْاَرْضِ وَمَا نَحْنُ لَكُمَا بِمُؤْمِنِيْنَ	آن‌ها گفتند: «آیا آمده‌ای که ما را از آنچه پدرانمان را بر آن یافتیم بازداری و بزرگی در زمین برای شما دو نفر باشد؟ ما به شما دو نفر ایمان نمی‌آریم.»	78
وَقَالَ فِرْعَوْنُ ائْتُوْنِيْ بِكُلِّ سٰحِرٍ عَلِيْمٍ	و فرعون گفت: «هر جادوگر ماهری را نزد من بیاورید.»	79
فَلَمَّا جَاءَ السَّحَرَةُ قَالَ لَهُمْ مُّوْسٰٓى اَلْقُوْا مَآ اَنْتُمْ مُّلْقُوْنَ	هنگامی که جادوگران آمدند، موسی به آن‌ها گفت: «آنچه را می‌خواهید بیفکنید، بیفکنید.»	80
فَلَمَّآ اَلْقَوْا قَالَ مُوْسٰى مَا جِئْتُمْ بِهِ السِّحْرُ اِنَّ اللّٰهَ سَيُبْطِلُه اِنَّ اللّٰهَ لَا يُصْلِحُ عَمَلَ الْمُفْسِدِيْنَ	چون آن‌ها افکندند، موسی گفت: «آنچه آورده‌اید جادوست. به راستی الله آن را باطل می‌کند. الله کار مفسدان را اصلاح نمی‌کند.»	81
وَيُحِقُّ اللّٰهُ الْحَقَّ بِكَلِمٰتِه وَلَوْ كَرِهَ الْمُجْرِمُوْنَ	و الله حقیقت را با کلماتش استوار می‌کند، هرچند گناهکاران آن را نپسندند.	82

فَمَآ اٰمَنَ لِمُوْسٰٓى اِلَّا ذُرِّيَّةٌ مِّنْ قَوْمِهٖ عَلٰى خَوْفٍ مِّنْ فِرْعَوْنَ وَمَلَا۟ئِهِمْ اَنْ يَّفْتِنَهُمْ وَاِنَّ فِرْعَوْنَ لَعَالٍ فِى الْاَرْضِ وَاِنَّهٗ لَمِنَ الْمُسْرِفِيْنَ	پس جز گروهی از قومش به موسی ایمان نیاوردند، در حالی که از فرعون و سرانشان می‌ترسیدند که مبادا آزارشان کنند. و به راستی فرعون در زمین سرکش بود و از متجاوزان.	83
وَقَالَ مُوْسٰى يٰقَوْمِ اِنْ كُنْتُمْ اٰمَنْتُمْ بِاللّٰهِ فَعَلَيْهِ تَوَكَّلُوْٓا اِنْ كُنْتُمْ مُّسْلِمِيْنَ	و موسی گفت: «ای قوم من! اگر به الله ایمان آورده‌اید، بر او توکل کنید، اگر تسلیم (او) هستید.»	84
فَقَالُوْا عَلَى اللّٰهِ تَوَكَّلْنَا رَبَّنَا لَا تَجْعَلْنَا فِتْنَةً لِّلْقَوْمِ الظّٰلِمِيْنَ	آن‌ها گفتند: «بر الله توکل کردیم. پروردگارا! ما را بازیچه قوم ستمگر قرار مده،»	85
وَنَجِّنَا بِرَحْمَتِكَ مِنَ الْقَوْمِ الْكٰفِرِيْنَ	«و با رحمت خود ما را از قوم کافر نجات ده.»	86
وَاَوْحَيْنَآ اِلٰى مُوْسٰى وَاَخِيْهِ اَنْ تَبَوَّاٰ لِقَوْمِكُمَا بِمِصْرَ بُيُوْتًا وَّاجْعَلُوْا بُيُوْتَكُمْ قِبْلَةً وَّاَقِيْمُوا الصَّلٰوةَ وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِيْنَ	و به موسی و برادرش وحی کردیم: «برای قومتان در مصر خانه‌هایی آماده کنید و خانه‌هایتان را محل عبادت قرار دهید و نماز را برپا دارید و به مؤمنان بشارت دهید.»	87
وَقَالَ مُوْسٰى رَبَّنَآ اِنَّكَ اٰتَيْتَ فِرْعَوْنَ وَمَلَاَهٗ زِيْنَةً وَّاَمْوَالًا فِى الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا رَبَّنَا لِيُضِلُّوْا عَنْ سَبِيْلِكَ رَبَّنَا اطْمِسْ عَلٰٓى اَمْوَالِهِمْ وَاشْدُدْ عَلٰى قُلُوْبِهِمْ فَلَا يُؤْمِنُوْا حَتّٰى يَرَوُا الْعَذَابَ الْاَلِيْمَ	و موسی گفت: «پروردگارا! تو به فرعون و سران قومش زیورها و اموال در زندگی دنیا داده‌ای. پروردگارا! آن‌ها (مردم را) از راه تو گمراه می‌کنند. پروردگارا! اموالشان را نابود کن و دل‌هایشان را سخت کن تا ایمان نیاورند تا زمانی که عذاب دردناک را ببینند.»	88
قَالَ قَدْ اُجِيْبَتْ دَّعْوَتُكُمَا فَاسْتَقِيْمَا وَلَا تَتَّبِعٰٓنِّ سَبِيْلَ الَّذِيْنَ لَا يَعْلَمُوْنَ	الله فرمود: «دعای شما دو نفر مستجاب شد. پس در راه راست پایدار باشید و راه نادانان را پیروی نکنید.»	89
وَجٰوَزْنَا بِبَنِىٓ اِسْرَاۤءِيْلَ الْبَحْرَ فَاَتْبَعَهُمْ فِرْعَوْنُ وَجُنُوْدُهٗ بَغْيًا وَّعَدْوًا حَتّٰٓى اِذَآ اَدْرَكَهُ الْغَرَقُ قَالَ اٰمَنْتُ اَنَّهٗ لَآ اِلٰهَ اِلَّا الَّذِيْٓ اٰمَنَتْ بِهٖ بَنُوْٓا اِسْرَاۤءِيْلَ وَاَنَا مِنَ الْمُسْلِمِيْنَ	و بنی‌اسرائیل را از دریا گذراندیم، پس فرعون و سپاهیانش برای ستم و تجاوز آن‌ها را دنبال کردند تا آن که چون غرق شدنش فرا رسید، گفت: «ایمان آوردم که هیچ معبودی جز آن که بنی‌اسرائیل به او ایمان آورده‌اند نیست و من از تسلیم‌شدگانم.»	90
اٰلْـٰٔنَ وَقَدْ عَصَيْتَ قَبْلُ وَكُنْتَ مِنَ الْمُفْسِدِيْنَ	«اکنون (ایمان می‌آوری) در حالی که پیش‌تر نافرمانی کردی و از مفسدان بودی؟»	91
فَالْيَوْمَ نُنَجِّيْكَ بِبَدَنِكَ لِتَكُوْنَ لِمَنْ خَلْفَكَ اٰيَةً وَاِنَّ كَثِيْرًا مِّنَ النَّاسِ عَنْ اٰيٰتِنَا لَغٰفِلُوْنَ	«پس امروز بدنت را نجات می‌دهیم تا نشانه‌ای برای کسانی که پس از تو می‌آیند باشی، اما بیشتر مردم از نشانه‌های ما غافل‌اند.»	92

وَلَقَدْ بَوَّأْنَا بَنِيْٓ اِسْرَاۤءِيْلَ مُبَوَّاَ صِدْقٍ وَّرَزَقْنٰهُمْ مِّنَ الطَّيِّبٰتِ فَمَا اخْتَلَفُوْا حَتّٰى جَاۤءَهُمُ الْعِلْمُ اِنَّ رَبَّكَ يَقْضِيْ بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ فِيْمَا كَانُوْا فِيْهِ يَخْتَلِفُوْنَ	و به راستی بنی‌اسرائیل را در جایگاهی نیکو جای دادیم و روزی‌های پاکیزه به آن‌ها دادیم. پس اختلاف نکردند تا زمانی که دانش (تورات) به آن‌ها رسید. به راستی پروردگارت در روز قیامت درباره آنچه اختلاف داشتند میانشان حکم می‌کند.	93
فَاِنْ كُنْتَ فِيْ شَكٍّ مِّمَّآ اَنْزَلْنَآ اِلَيْكَ فَسْـَٔلِ الَّذِيْنَ يَقْرَءُوْنَ الْكِتٰبَ مِنْ قَبْلِكَ لَقَدْ جَاۤءَكَ الْحَقُّ مِنْ رَّبِّكَ فَلَا تَكُوْنَنَّ مِنَ الْمُمْتَرِيْنَ	پس اگر درباره آنچه به تو نازل کردیم در تردید هستی، از کسانی که پیش از تو کتاب (آسمانی) می‌خواندند بپرس. به راستی حقیقت از سوی پروردگارت به تو رسیده است، پس از تردیدکنندگان مباش.	94
وَلَا تَكُوْنَنَّ مِنَ الَّذِيْنَ كَذَّبُوْا بِاٰيٰتِ اللّٰهِ فَتَكُوْنَ مِنَ الْخٰسِرِيْنَ	و از کسانی که آیات الله را تکذیب می‌کنند مباش، که از زیانکاران خواهی بود.	95
اِنَّ الَّذِيْنَ حَقَّتْ عَلَيْهِمْ كَلِمَتُ رَبِّكَ لَا يُؤْمِنُوْنَ	به راستی کسانی که حکم پروردگارت بر آن‌ها قطعی شده، ایمان نمی‌آورند،	96
وَلَوْ جَاۤءَتْهُمْ كُلُّ اٰيَةٍ حَتّٰى يَرَوُا الْعَذَابَ الْاَلِيْمَ	حتی اگر همه نشانه‌ها (ی قدرت الله) به آن‌ها برسد، تا زمانی که عذاب دردناک را ببینند.	97
فَلَوْلَا كَانَتْ قَرْيَةٌ اٰمَنَتْ فَنَفَعَهَآ اِيْمَانُهَآ اِلَّا قَوْمَ يُوْنُسَ لَمَّآ اٰمَنُوْا كَشَفْنَا عَنْهُمْ عَذَابَ الْخِزْيِ فِى الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَمَتَّعْنٰهُمْ اِلٰى حِيْنٍ	چرا هیچ شهری ایمان نیاورد که ایمانش به آن سود رساند، جز قوم یونس؟ هنگامی که ایمان آوردند، عذاب خوارکننده را در زندگی دنیا از آن‌ها برداشتیم و تا زمانی معین به آن‌ها نعمت دادیم.	98
وَلَوْ شَاۤءَ رَبُّكَ لَاٰمَنَ مَنْ فِى الْاَرْضِ كُلُّهُمْ جَمِيْعًا اَفَاَنْتَ تُكْرِهُ النَّاسَ حَتّٰى يَكُوْنُوْا مُؤْمِنِيْنَ	و اگر پروردگارت می‌خواست، همه کسانی که در زمین‌اند ایمان می‌آوردند. آیا تو می‌خواهی مردم را مجبور کنی که مؤمن شوند؟	99
وَمَا كَانَ لِنَفْسٍ اَنْ تُؤْمِنَ اِلَّا بِاِذْنِ اللّٰهِ وَيَجْعَلُ الرِّجْسَ عَلَى الَّذِيْنَ لَا يَعْقِلُوْنَ	و هیچ‌کس جز با اجازه الله ایمان نمی‌آورد و او عذاب را بر کسانی که نمی‌فهمند نازل می‌کند.	100
قُلِ انْظُرُوْا مَاذَا فِى السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَمَا تُغْنِى الْاٰيٰتُ وَالنُّذُرُ عَنْ قَوْمٍ لَّا يُؤْمِنُوْنَ	بگو: «به آنچه در آسمان‌ها و زمین است بنگرید!» اما نشانه‌ها و هشداردهندگان برای قومی که ایمان نمی‌آورند سودی ندارد.	101
فَهَلْ يَنْتَظِرُوْنَ اِلَّا مِثْلَ اَيَّامِ الَّذِيْنَ خَلَوْا مِنْ قَبْلِهِمْ قُلْ فَانْتَظِرُوْٓا اِنِّيْ مَعَكُمْ مِّنَ الْمُنْتَظِرِيْنَ	پس جز مانند آنچه بر پیشینیانشان آمد انتظار می‌کشند؟ بگو: «منتظر باشید، من نیز با شما منتظرم.»	102
ثُمَّ نُنَجِّيْ رُسُلَنَا وَالَّذِيْنَ اٰمَنُوْا كَذٰلِكَ حَقًّا عَلَيْنَا نُنْجِ الْمُؤْمِنِيْنَ	سپس رسولانمان و کسانی که ایمان آورده‌اند را نجات می‌دهیم. این‌گونه بر ما واجب است که مؤمنان را نجات دهیم.	103

قُلْ يٰٓاَيُّهَا النَّاسُ اِنْ كُنْتُمْ فِيْ شَكٍّ مِّنْ دِيْنِيْ فَلَآ اَعْبُدُ الَّذِيْنَ تَعْبُدُوْنَ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ وَلٰكِنْ اَعْبُدُ اللّٰهَ الَّذِيْ يَتَوَفّٰىكُمْ ۖ وَاُمِرْتُ اَنْ اَكُوْنَ مِنَ الْمُؤْمِنِيْنَ	بگو (ای محمد): «ای مردم! اگر درباره دین من در تردیدید، (بدانید) من آنچه را جز الله می‌پرستید نمی‌پرستم، بلکه الله را می‌پرستم که شما را می‌میراند و من مأمورم که از مؤمنان باشم،»	104
وَاَنْ اَقِمْ وَجْهَكَ لِلدِّيْنِ حَنِيْفًا ۚ وَلَا تَكُوْنَنَّ مِنَ الْمُشْرِكِيْنَ	و (مأمورم که): «چهره‌ات را با اخلاص به سوی دین کن و هرگز از مشرکان مباش.»	105
وَلَا تَدْعُ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ مَا لَا يَنْفَعُكَ وَلَا يَضُرُّكَ ۚ فَاِنْ فَعَلْتَ فَاِنَّكَ اِذًا مِّنَ الظّٰلِمِيْنَ	و جز الله چیزی را که نه سودی به تو می‌رساند و نه زیانی، نپرست. اگر چنین کنی، از ستمگران خواهی بود.	106
وَاِنْ يَّمْسَسْكَ اللّٰهُ بِضُرٍّ فَلَا كَاشِفَ لَهٗٓ اِلَّا هُوَ ۚ وَاِنْ يُّرِدْكَ بِخَيْرٍ فَلَا رَاۤدَّ لِفَضْلِهٖ ۚ يُصِيْبُ بِهٖ مَنْ يَّشَاۤءُ مِنْ عِبَادِهٖ ۚ وَهُوَ الْغَفُوْرُ الرَّحِيْمُ	و اگر الله به تو آسیبی رساند، جز او کسی آن را برطرف نمی‌کند. و اگر برایت خیری بخواهد، هیچ‌کس نمی‌تواند لطف او را بازگرداند. او آن را به هر یک از بندگانش که بخواهد می‌رساند. او آمرزنده و مهربان است.	107
قُلْ يٰٓاَيُّهَا النَّاسُ قَدْ جَاۤءَكُمُ الْحَقُّ مِنْ رَّبِّكُمْ ۚ فَمَنِ اهْتَدٰى فَاِنَّمَا يَهْتَدِيْ لِنَفْسِهٖ ۚ وَمَنْ ضَلَّ فَاِنَّمَا يَضِلُّ عَلَيْهَا ۚ وَمَآ اَنَا عَلَيْكُمْ بِوَكِيْلٍ	بگو (ای محمد): «ای مردم! حقیقت از سوی پروردگارتان به شما رسیده است. پس هر که هدایت یابد، برای خود هدایت یافته و هر که گمراه شود، به زیان خود گمراه شده است. و من نگهبان شما نیستم.»	108
وَاتَّبِعْ مَا يُوْحٰٓى اِلَيْكَ وَاصْبِرْ حَتّٰى يَحْكُمَ اللّٰهُ ۚ وَهُوَ خَيْرُ الْحٰكِمِيْنَ	و آنچه به تو وحی شده پیروی کن و صبر کن تا الله حکم کند. او بهترین حاکمان است.	109

مكية	هُود	ت‌ع‌داد آی‌ات
مکی	هود - 11	۱۲۳

بسم الله الرحمن الرحيم

(هود (هود

الٓرٰ كِتٰبٌ اُحْكِمَتْ اٰيٰتُه ثُمَّ فُصِّلَتْ مِنْ لَّدُنْ حَكِيْمٍ خَبِيْرٍ	الف لام را. این کتابی است که آیاتش با دقت تنظیم شده و سپس به تفصیل توضیح داده شده، از سوی (الله) حکیم و آگاه.	1
اَلَّا تَعْبُدُوْٓا اِلَّا اللّٰهَ اِنَّنِيْ لَكُمْ مِّنْهُ نَذِيْرٌ وَّبَشِيْرٌ	تا جز الله را نپرستید. به راستی من (محمد) برای شما از سوی او هشداردهنده و بشارت‌دهنده‌ام.	2
وَّاَنِ اسْتَغْفِرُوْا رَبَّكُمْ ثُمَّ تُوْبُوْٓا اِلَيْهِ يُمَتِّعْكُمْ مَّتَاعًا حَسَنًا اِلٰٓى اَجَلٍ مُّسَمًّى وَّيُؤْتِ كُلَّ ذِيْ فَضْلٍ فَضْلَه وَاِنْ تَوَلَّوْا فَاِنِّيْٓ اَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ كَبِيْرٍ	و از پروردگارتان آمرزش بخواهید و به سوی او توبه کنید، تا او شما را تا زمانی معین از نعمت‌های نیکو بهره‌مند سازد. و او به هر که نیکی کند، پاداشش را می‌دهد. و اگر روی بگردانید، من از عذاب روز بزرگ (قیامت) بر شما بیمناکم.	3
اِلَى اللّٰهِ مَرْجِعُكُمْ وَهُوَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ	به سوی الله بازمی‌گردید. او بر هر چیزی تواناست.	4
اَلَآ اِنَّهُمْ يَثْنُوْنَ صُدُوْرَهُمْ لِيَسْتَخْفُوْا مِنْهُ اَلَا حِيْنَ يَسْتَغْشُوْنَ ثِيَابَهُمْ يَعْلَمُ مَا يُسِرُّوْنَ وَمَا يُعْلِنُوْنَ اِنَّه عَلِيْمٌ بِذَاتِ الصُّدُوْرِ	آگاه باشید، آن‌ها (منافقان) سینه‌هایشان را می‌پیچند تا از او (محمد) پنهان شوند. آگاه باشید، وقتی خود را با جامه می‌پوشانند، الله آنچه را پنهان می‌کنند و آنچه را آشکار می‌سازند می‌داند. به راستی او دانای اسرار سینه‌هاست.	5
وَمَا مِنْ دَآبَّةٍ فِي الْاَرْضِ اِلَّا عَلَى اللّٰهِ رِزْقُهَا وَيَعْلَمُ مُسْتَقَرَّهَا وَمُسْتَوْدَعَهَا كُلٌّ فِيْ كِتٰبٍ مُّبِيْنٍ	و هیچ جنبنده‌ای در زمین نیست مگر این که روزی‌اش بر عهده الله است. او جایگاهش و محل ذخیره‌اش را می‌داند. همه چیز در کتابی روشن (لوح محفوظ) ثبت است.	6
وَهُوَ الَّذِيْ خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ فِيْ سِتَّةِ اَيَّامٍ وَّكَانَ عَرْشُه عَلَى الْمَاءِ لِيَبْلُوَكُمْ اَيُّكُمْ اَحْسَنُ عَمَلًا وَلَئِنْ قُلْتَ اِنَّكُمْ مَّبْعُوْثُوْنَ مِنْ بَعْدِ الْمَوْتِ لَيَقُوْلَنَّ الَّذِيْنَ كَفَرُوْٓا اِنْ هٰذَآ اِلَّا سِحْرٌ مُّبِيْنٌ	و اوست که آسمان‌ها و زمین را در شش روز آفرید، در حالی که عرشش بر آب بود، تا شما را بیازماید که کدام‌یک از شما نیکوکارترید. و اگر بگویی: «شما پس از مرگ برانگیخته می‌شوید»، کسانی که کافرند می‌گویند: «این جز جادویی آشکار نیست.»	7

وَلَئِنْ اَخَّرْنَا عَنْهُمُ الْعَذَابَ اِلٰٓى اُمَّةٍ مَّعْدُوْدَةٍ لَّيَقُوْلُنَّ مَا يَحْبِسُه اَلَا يَوْمَ يَأْتِيْهِمْ لَيْسَ مَصْرُوْفًا عَنْهُمْ وَحَاقَ بِهِمْ مَّا كَانُوْا بِه يَسْتَهْزِءُوْنَ	و اگر عذاب را از آن‌ها تا زمانی معین به تأخیر اندازیم، می‌گویند: «چه چیز آن را بازمی‌دارد؟» آگاه باشید، روزی که عذاب به سویشان آید، از آن‌ها دفع نمی‌شود و آنچه را مسخره می‌کردند، آن‌ها را دربرمی‌گیرد.	8
وَلَئِنْ اَذَقْنَا الْاِنْسَانَ مِنَّا رَحْمَةً ثُمَّ نَزَعْنٰهَا مِنْهُ اِنَّه لَيَـُٔوْسٌ كَفُوْرٌ	و اگر به انسان رحمتی از خود بچشانیم و سپس آن را از او بازپس گیریم، او ناامید و ناسپاس می‌شود.	9
وَلَئِنْ اَذَقْنٰهُ نَعْمَاءَ بَعْدَ ضَرَّاءَ مَسَّتْهُ لَيَقُوْلَنَّ ذَهَبَ السَّيِّاٰتُ عَنِّيْ اِنَّه لَفَرِحٌ فَخُوْرٌ	و اگر پس از مصیبتی که به او رسیده، نعمتی به او بچشانیم، می‌گوید: «بدی‌ها از من دور شد.» به راستی او شادمان و خودستاست.	10
اِلَّا الَّذِيْنَ صَبَرُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ اُولٰٓئِكَ لَهُمْ مَّغْفِرَةٌ وَّاَجْرٌ كَبِيْرٌ	مگر کسانی که صبر می‌کنند و کارهای نیک انجام می‌دهند؛ برای آن‌ها آمرزش و پاداشی بزرگ است.	11
فَلَعَلَّكَ تَارِكٌ بَعْضَ مَا يُوْحٰٓى اِلَيْكَ وَضَآئِقٌ بِه صَدْرُكَ اَنْ يَّقُوْلُوْا لَوْلَآ اُنْزِلَ عَلَيْهِ كَنْزٌ اَوْ جَاءَ مَعَه مَلَكٌ اِنَّمَآ اَنْتَ نَذِيْرٌ وَاللّٰهُ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ وَّكِيْلٌ	شاید تو (محمد) بخواهی برخی از آنچه به تو وحی شده ترک کنی و سینه‌ات از آن تنگ شود، چون می‌گویند: «چرا گنجی به او نازل نشده یا فرشته‌ای همراهش نیامده؟» تو تنها هشداردهنده‌ای و الله نگهبان همه چیز است.	12
اَمْ يَقُوْلُوْنَ افْتَرٰىهُ قُلْ فَأْتُوْا بِعَشْرِ سُوَرٍ مِّثْلِه مُفْتَرَيٰتٍ وَّادْعُوْا مَنِ اسْتَطَعْتُمْ مِّنْ دُوْنِ اللّٰهِ اِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ	یا می‌گویند: «او (قرآن) را ساخته است.» بگو: «پس ده سوره مانند آن بیاورید که ساخته باشید و هر که را جز الله می‌توانید فرا بخوانید، اگر راست می‌گویید.»	13
فَاِلَّمْ يَسْتَجِيْبُوْا لَكُمْ فَاعْلَمُوْٓا اَنَّمَآ اُنْزِلَ بِعِلْمِ اللّٰهِ وَاَنْ لَّآ اِلٰهَ اِلَّا هُوَ فَهَلْ اَنْتُمْ مُّسْلِمُوْنَ	اگر پاسخ شما را ندادند، بدانید که (قرآن) با دانش الله نازل شده و هیچ معبودی جز او نیست. پس آیا تسلیم (اسلام) می‌شوید؟	14
مَنْ كَانَ يُرِيْدُ الْحَيٰوةَ الدُّنْيَا وَزِيْنَتَهَا نُوَفِّ اِلَيْهِمْ اَعْمَالَهُمْ فِيْهَا وَهُمْ فِيْهَا لَا يُبْخَسُوْنَ	هر که زندگی دنیا و زینت‌هایش را بخواهد، کارهایشان را در دنیا به طور کامل پاداش می‌دهیم و در آن کمبودی به آن‌ها نمی‌رسد.	15
اُولٰٓئِكَ الَّذِيْنَ لَيْسَ لَهُمْ فِى الْاٰخِرَةِ اِلَّا النَّارُ وَحَبِطَ مَا صَنَعُوْا فِيْهَا وَبٰطِلٌ مَّا كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ	اینان کسانی‌اند که در آخرت جز آتش چیزی ندارند و آنچه در دنیا انجام داده‌اند باطل است و کارهایشان نابود می‌شود.	16

اَفَمَنْ كَانَ عَلٰى بَيِّنَةٍ مِّنْ رَّبِّهٖ وَيَتْلُوْهُ شَاهِدٌ مِّنْهُ وَمِنْ قَبْلِهٖ كِتٰبُ مُوْسٰٓى اِمَامًا وَّرَحْمَةً اُولٰٓئِكَ يُؤْمِنُوْنَ بِهٖ وَمَنْ يَّكْفُرْ بِهٖ مِنَ الْاَحْزَابِ فَالنَّارُ مَوْعِدُهٗ فَلَا تَكُ فِيْ مِرْيَةٍ مِّنْهُ اِنَّهُ الْحَقُّ مِنْ رَّبِّكَ وَلٰكِنَّ اَكْثَرَ النَّاسِ لَا يُؤْمِنُوْنَ	آیا کسی که برهانی آشکار (قرآن) از پروردگارش دارد و شاهدی از او آن را دنبال می‌کند و پیش از آن کتاب موسی راهنما و رحمت بود، (با کافران یکسان است؟) اینان به آن (قرآن) ایمان می‌آورند. و هر که از گروه‌ها آن را انکار کند، آتش وعده‌گاه اوست. پس در آن تردید نکن. به راستی آن حقیقتی از پروردگارت است، اما بیشتر مردم ایمان نمی‌آورند.	17
وَمَنْ اَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرٰى عَلَى اللّٰهِ كَذِبًا اُولٰٓئِكَ يُعْرَضُوْنَ عَلٰى رَبِّهِمْ وَيَقُوْلُ الْاَشْهَادُ هٰٓؤُلَآءِ الَّذِيْنَ كَذَبُوْا عَلٰى رَبِّهِمْ اَلَا لَعْنَةُ اللّٰهِ عَلَى الظّٰلِمِيْنَ	و کیست ستمکارتر از کسی که بر الله دروغ بندد؟ اینان به پیشگاه پروردگارشان آورده می‌شوند و شاهدان می‌گویند: «اینان کسانی‌اند که به پروردگارشان دروغ بستند.» آگاه باشید، لعنت الله بر ستمگران است.	18
الَّذِيْنَ يَصُدُّوْنَ عَنْ سَبِيْلِ اللّٰهِ وَيَبْغُوْنَهَا عِوَجًا وَهُمْ بِالْاٰخِرَةِ هُمْ كٰفِرُوْنَ	کسانی که از راه الله بازمی‌دارند و آن را کج می‌خواهند و به آخرت کفر می‌ورزند.	19
اُولٰٓئِكَ لَمْ يَكُوْنُوْا مُعْجِزِيْنَ فِي الْاَرْضِ وَمَا كَانَ لَهُمْ مِّنْ دُوْنِ اللّٰهِ مِنْ اَوْلِيَآءَ يُضٰعَفُ لَهُمُ الْعَذَابُ مَا كَانُوْا يَسْتَطِيْعُوْنَ السَّمْعَ وَمَا كَانُوْا يُبْصِرُوْنَ	آن‌ها در زمین از (عذاب الله) ناتوان‌اند و جز الله یاوری ندارند. عذابشان دوچندان می‌شود. آن‌ها نه توان شنیدن (حق) داشتند و نه می‌توانستند ببینند.	20
اُولٰٓئِكَ الَّذِيْنَ خَسِرُوْٓا اَنْفُسَهُمْ وَضَلَّ عَنْهُمْ مَّا كَانُوْا يَفْتَرُوْنَ	اینان کسانی‌اند که به خود زیان رساندند و آنچه می‌ساختند از آن‌ها گم شد.	21
لَا جَرَمَ اَنَّهُمْ فِي الْاٰخِرَةِ هُمُ الْاَخْسَرُوْنَ	بی‌گمان آن‌ها در آخرت زیانکارترین‌اند.	22
اِنَّ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ وَاَخْبَتُوْٓا اِلٰى رَبِّهِمْ اُولٰٓئِكَ اَصْحٰبُ الْجَنَّةِ هُمْ فِيْهَا خٰلِدُوْنَ	به راستی کسانی که ایمان آوردند و کارهای نیک کردند و در برابر پروردگارشان فروتنی نمودند، اهل بهشت‌اند و در آن جاودانه‌اند.	23
مَثَلُ الْفَرِيْقَيْنِ كَالْاَعْمٰى وَالْاَصَمِّ وَالْبَصِيْرِ وَالسَّمِيْعِ هَلْ يَسْتَوِيٰنِ مَثَلًا اَفَلَا تَذَكَّرُوْنَ	مثل این دو گروه (کافران و مؤمنان) مانند کور و کر در برابر بینا و شنواست. آیا این دو برابرند؟ آیا پند نمی‌گیرید؟	24
وَلَقَدْ اَرْسَلْنَا نُوْحًا اِلٰى قَوْمِهٖٓ اِنِّيْ لَكُمْ نَذِيْرٌ مُّبِيْنٌ	و ما نوح را به سوی قومش فرستادیم: «من برای شما هشداردهنده‌ای آشکارم.»	25
اَنْ لَّا تَعْبُدُوْٓا اِلَّا اللّٰهَ اِنِّيْٓ اَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ اَلِيْمٍ	«جز الله را نپرستید. من از عذاب روزی دردناک بر شما بیمناکم.»	26

فَقَالَ الْمَلَاُ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا مِنْ قَوْمِهٖ مَا نَرٰىكَ اِلَّا بَشَرًا مِّثْلَنَا وَمَا نَرٰىكَ اتَّبَعَكَ اِلَّا الَّذِيْنَ هُمْ اَرَاذِلُنَا بَادِيَ الرَّاْيِ وَمَا نَرٰى لَكُمْ عَلَيْنَا مِنْ فَضْلٍ بَلْ نَظُنُّكُمْ كٰذِبِيْنَ	پس سران کافر قومش گفتند: «ما تو را جز انسانی مانند خود نمی‌بینیم و جز افراد پست و ساده‌لوح از ما، کسی از تو پیروی نکرده است. ما هیچ برتری در شما بر خود نمی‌بینیم، بلکه شما را دروغگو می‌دانیم.»	27
قَالَ يٰقَوْمِ اَرَءَيْتُمْ اِنْ كُنْتُ عَلٰى بَيِّنَةٍ مِّنْ رَّبِّيْ وَاٰتٰىنِيْ رَحْمَةً مِّنْ عِنْدِهٖ فَعُمِّيَتْ عَلَيْكُمْ اَنُلْزِمُكُمُوْهَا وَاَنْتُمْ لَهَا كٰرِهُوْنَ	او (نوح) گفت: «ای قوم من! چه می‌گویید اگر من برهانی آشکار از پروردگارم داشته باشم و او رحمتی از خود به من عطا کرده باشد که بر شما پنهان مانده است؟ آیا باید آن را به زور به شما تحمیل کنیم، در حالی که شما آن را نمی‌خواهید؟»	28
وَيٰقَوْمِ لَآ اَسْـَٔلُكُمْ عَلَيْهِ مَالًا اِنْ اَجْرِيَ اِلَّا عَلَى اللّٰهِ وَمَآ اَنَا بِطَارِدِ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا اِنَّهُمْ مُّلٰقُوْا رَبِّهِمْ وَلٰكِنِّيْٓ اَرٰىكُمْ قَوْمًا تَجْهَلُوْنَ	و ای قوم من! من برای دعوتم از شما مالی نمی‌خواهم. پاداشم جز بر الله نیست و من کسانی که ایمان آورده‌اند را طرد نمی‌کنم. آن‌ها پروردگارشان را ملاقات خواهند کرد، اما من شما را قومی نادان می‌بینم.	29
وَيٰقَوْمِ مَنْ يَّنْصُرُنِيْ مِنَ اللّٰهِ اِنْ طَرَدْتُّهُمْ اَفَلَا تَذَكَّرُوْنَ	و ای قوم من! اگر من آن‌ها را طرد کنم، چه کسی مرا از (عذاب) الله یاری می‌دهد؟ آیا پند نمی‌گیرید؟	30
وَلَآ اَقُوْلُ لَكُمْ عِنْدِيْ خَزَآئِنُ اللّٰهِ وَلَآ اَعْلَمُ الْغَيْبَ وَلَآ اَقُوْلُ اِنِّيْ مَلَكٌ وَّلَآ اَقُوْلُ لِلَّذِيْنَ تَزْدَرِيْٓ اَعْيُنُكُمْ لَنْ يُّؤْتِيَهُمُ اللّٰهُ خَيْرًا اَللّٰهُ اَعْلَمُ بِمَا فِيْٓ اَنْفُسِهِمْ اِنِّيْٓ اِذًا لَّمِنَ الظّٰلِمِيْنَ	و به شما نمی‌گویم که خزاین الله نزد من است یا غیب می‌دانم یا فرشته‌ام. و به کسانی که چشمانتان آن‌ها را حقیر می‌بیند، نمی‌گویم که الله به آن‌ها خیر نمی‌دهد. الله به آنچه در وجودشان است داناتر است. اگر چنین کنم، از ستمگران خواهم بود.	31
قَالُوْا يٰنُوْحُ قَدْ جَادَلْتَنَا فَاَكْثَرْتَ جِدَالَنَا فَاْتِنَا بِمَا تَعِدُنَآ اِنْ كُنْتَ مِنَ الصّٰدِقِيْنَ	آن‌ها گفتند: «ای نوح! با ما جدال کردی و جدالت را بسیار طولانی کردی. پس عذابی که وعده می‌دهی بر ما بیاور، اگر راست می‌گویی.»	32
قَالَ اِنَّمَا يَاْتِيْكُمْ بِهِ اللّٰهُ اِنْ شَاۗءَ وَمَآ اَنْتُمْ بِمُعْجِزِيْنَ	او (نوح) گفت: «تنها الله است که اگر بخواهد، عذاب را بر شما می‌آورد و شما نمی‌توانید از آن بگریزید.»	33
وَلَا يَنْفَعُكُمْ نُصْحِيْٓ اِنْ اَرَدْتُّ اَنْ اَنْصَحَ لَكُمْ اِنْ كَانَ اللّٰهُ يُرِيْدُ اَنْ يُّغْوِيَكُمْ هُوَ رَبُّكُمْ وَاِلَيْهِ تُرْجَعُوْنَ	و نصیحتم به شما سودی نمی‌دهد، هرچند بخواهم نصیحت کنم، اگر الله بخواهد شما را گمراه کند. او پروردگار شماست و به سوی او بازمی‌گردید.	34
اَمْ يَقُوْلُوْنَ افْتَرٰىهُ قُلْ اِنِ افْتَرَيْتُهٗ فَعَلَيَّ اِجْرَامِيْ وَاَنَا بَرِيْٓءٌ مِّمَّا تُجْرِمُوْنَ	یا می‌گویند: «او (قرآن) را ساخته است.» بگو: «اگر من آن را ساخته‌ام، گناهم بر عهده خودم است و من از آنچه شما انجام می‌دهید بیزارم.»	35

وَاُوْحِيَ اِلٰى نُوْحٍ اَنَّه لَنْ يُّؤْمِنَ مِنْ قَوْمِكَ اِلَّا مَنْ قَدْ اٰمَنَ فَلَا تَبْتَىِٕسْ بِمَا كَانُوْا يَفْعَلُوْنَ	و به نوح وحی شد: «از قومت جز کسانی که ایمان آورده‌اند، دیگر کسی ایمان نخواهد آورد. پس از آنچه می‌کنند غمگین مباش.»	36
وَاصْنَعِ الْفُلْكَ بِاَعْيُنِنَا وَوَحْيِنَا وَلَا تُخَاطِبْنِيْ فِى الَّذِيْنَ ظَلَمُوْا اِنَّهُمْ مُّغْرَقُوْنَ	و کشتی را زیر نظر ما و وحی ما بساز و برای کسانی که کفر ورزیده‌اند شفاعت نکن، زیرا آن‌ها غرق خواهند شد.	37
وَيَصْنَعُ الْفُلْكَ وَكُلَّمَا مَرَّ عَلَيْهِ مَلَاٌ مِّنْ قَوْمِه سَخِرُوْا مِنْهُ قَالَ اِنْ تَسْخَرُوْا مِنَّا فَاِنَّا نَسْخَرُ مِنْكُمْ كَمَا تَسْخَرُوْنَ	و او شروع به ساختن کشتی کرد. هرگاه سران قومش از کنارش می‌گذشتند، او را مسخره می‌کردند. او گفت: «اگر ما را مسخره می‌کنید، ما نیز شما را همان‌گونه که مسخره می‌کنید، مسخره خواهیم کرد.»	38
فَسَوْفَ تَعْلَمُوْنَ مَنْ يَّاْتِيْهِ عَذَابٌ يُّخْزِيْهِ وَيَحِلُّ عَلَيْهِ عَذَابٌ مُّقِيْمٌ	«و به زودی خواهید دانست چه کسی را عذابی خوارکننده و عذابی پایدار فرا خواهد گرفت.»	39
حَتّٰٓى اِذَا جَاۤءَ اَمْرُنَا وَفَارَ التَّنُّوْرُ قُلْنَا احْمِلْ فِيْهَا مِنْ كُلٍّ زَوْجَيْنِ اثْنَيْنِ وَاَهْلَكَ اِلَّا مَنْ سَبَقَ عَلَيْهِ الْقَوْلُ وَمَنْ اٰمَنَ وَمَآ اٰمَنَ مَعَه اِلَّا قَلِيْلٌ	تا آن که فرمان ما آمد و تنور (آب) فوران کرد. گفتیم: «از هر (حیوان) یک جفت (نر و ماده) و خانواده‌ات، جز کسی که پیش‌تر درباره‌اش حکم شده، و مؤمنان را در آن (کشتی) سوار کن.» اما جز عده‌ای اندک با او ایمان نیاوردند.	40
وَقَالَ ارْكَبُوْا فِيْهَا بِسْمِ اللّٰهِ مَجْرٖىهَا وَمُرْسٰىهَا اِنَّ رَبِّيْ لَغَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ	و او گفت: «با نام الله در آن سوار شوید، چه در حرکت و چه در توقف. به راستی پروردگارم آمرزنده و مهربان است.»	41
وَهِيَ تَجْرِيْ بِهِمْ فِيْ مَوْجٍ كَالْجِبَالِ وَنَادٰى نُوْحُ ابْنَه وَكَانَ فِيْ مَعْزِلٍ يّٰبُنَيَّ ارْكَبْ مَّعَنَا وَلَا تَكُنْ مَّعَ الْكٰفِرِيْنَ	و کشتی آن‌ها را در میان امواجی مانند کوه‌ها می‌برد. و نوح فرزندش را که در جایی دور بود صدا کرد: «ای پسرم! با ما سوار شو و با کافران مباش.»	42
قَالَ سَاٰوِيْٓ اِلٰى جَبَلٍ يَّعْصِمُنِيْ مِنَ الْمَاۤءِ قَالَ لَا عَاصِمَ الْيَوْمَ مِنْ اَمْرِ اللّٰهِ اِلَّا مَنْ رَّحِمَ وَحَالَ بَيْنَهُمَا الْمَوْجُ فَكَانَ مِنَ الْمُغْرَقِيْنَ	او (فرزندش) گفت: «به کوهی پناه می‌برم که مرا از آب حفظ کند.» (نوح) گفت: «امروز جز رحمت الله، هیچ محافظی از فرمان او نیست.» و موج میان آن‌ها حایل شد و او از غرق‌شدگان شد.	43
وَقِيْلَ يٰٓاَرْضُ ابْلَعِيْ مَاۤءَكِ وَيٰسَمَاۤءُ اَقْلِعِيْ وَغِيْضَ الْمَاۤءُ وَقُضِيَ الْاَمْرُ وَاسْتَوَتْ عَلَى الْجُوْدِيِّ وَقِيْلَ بُعْدًا لِّلْقَوْمِ الظّٰلِمِيْنَ	و گفته شد: «ای زمین، آبت را فروبر و ای آسمان، (بارانت را) بازدار.» و آب فروکش کرد و فرمان اجرا شد و (کشتی) بر جودی آرام گرفت و گفته شد: «نابود باد قوم ستمگر.»	44
وَنَادٰى نُوْحٌ رَّبَّه فَقَالَ رَبِّ اِنَّ ابْنِيْ مِنْ اَهْلِيْ وَاِنَّ وَعْدَكَ الْحَقُّ وَاَنْتَ اَحْكَمُ الْحٰكِمِيْنَ	و نوح به پروردگارش ندا داد و گفت: «پروردگارا! فرزندم از خانواده‌ام است و وعده تو حق است و تو عادل‌ترین حاکمانی.»	45

قَالَ يٰنُوْحُ اِنَّه لَيْسَ مِنْ اَهْلِكَ اِنَّه عَمَلٌ غَيْرُ صَالِحٍ فَلَا تَسْـَٔلْنِ مَا لَيْسَ لَكَ بِه عِلْمٌ اِنِّيْٓ اَعِظُكَ اَنْ تَكُوْنَ مِنَ الْجٰهِلِيْنَ	او (الله) گفت: «ای نوح! او از خانواده‌ات نیست، زیرا کردارش ناشایست است. پس از من چیزی مخواه که نمی‌دانی. تو را نصیحت می‌کنم که از نادانان نباشی.»	46
قَالَ رَبِّ اِنِّيْٓ اَعُوْذُ بِكَ اَنْ اَسْـَٔلَكَ مَا لَيْسَ لِيْ بِه عِلْمٌ وَاِلَّا تَغْفِرْ لِيْ وَتَرْحَمْنِيْٓ اَكُنْ مِّنَ الْخٰسِرِيْنَ	او (نوح) گفت: «پروردگارا! به تو پناه می‌برم که چیزی را که نمی‌دانم از تو بخواهم. اگر مرا نیامرزی و بر من رحم نکنی، از زیانکاران خواهم بود.»	47
قِيْلَ يٰنُوْحُ اهْبِطْ بِسَلٰمٍ مِّنَّا وَبَرَكٰتٍ عَلَيْكَ وَعَلٰٓى اُمَمٍ مِّمَّنْ مَّعَكَ وَاُمَمٌ سَنُمَتِّعُهُمْ ثُمَّ يَمَسُّهُمْ مِّنَّا عَذَابٌ اَلِيْمٌ	گفته شد: «ای نوح! با سلامتی و برکت‌هایی از ما برای تو و امت‌هایی که با تواند فرود آی. و امت‌هایی هستند که به آن‌ها نعمت (دنیوی) می‌دهیم، سپس عذابی دردناک از ما به آن‌ها می‌رسد.»	48
تِلْكَ مِنْ اَنْۢبَاۤءِ الْغَيْبِ نُوْحِيْهَآ اِلَيْكَ مَا كُنْتَ تَعْلَمُهَآ اَنْتَ وَلَا قَوْمُكَ مِنْ قَبْلِ هٰذَا فَاصْبِرْ اِنَّ الْعَاقِبَةَ لِلْمُتَّقِيْنَ	این‌ها از اخبار غیبی است که به تو (محمد) وحی کردیم. نه تو و نه قومت پیش از این آن‌ها را نمی‌دانستید. پس صبر کن، زیرا سرانجام نیک برای پرهیزگاران است.	49
وَاِلٰى عَادٍ اَخَاهُمْ هُوْدًا قَالَ يٰقَوْمِ اعْبُدُوا اللّٰهَ مَا لَكُمْ مِّنْ اِلٰهٍ غَيْرُه اِنْ اَنْتُمْ اِلَّا مُفْتَرُوْنَ	و به سوی عاد، برادرشان هود را فرستادیم. گفت: «ای قوم من! الله را بپرستید، جز او معبودی برای شما نیست. شما جز دروغ‌بافان نیستید.»	50
يٰقَوْمِ لَآ اَسْـَٔلُكُمْ عَلَيْهِ اَجْرًا اِنْ اَجْرِيَ اِلَّا عَلَى الَّذِيْ فَطَرَنِيْ اَفَلَا تَعْقِلُوْنَ	ای قوم من! من برای این (دعوت) از شما پاداشی نمی‌خواهم. پاداشم جز بر عهده آن که مرا آفرید نیست. آیا نمی‌فهمید؟	51
وَيٰقَوْمِ اسْتَغْفِرُوْا رَبَّكُمْ ثُمَّ تُوْبُوْٓا اِلَيْهِ يُرْسِلِ السَّمَاۤءَ عَلَيْكُمْ مِّدْرَارًا وَّيَزِدْكُمْ قُوَّةً اِلٰى قُوَّتِكُمْ وَلَا تَتَوَلَّوْا مُجْرِمِيْنَ	و ای قوم من! از پروردگارتان آمرزش بخواهید و به سوی او توبه کنید، تا بارانی فراوان بر شما بفرستد و نیرویی بر نیرویتان بیفزاید. و به عنوان گناهکار روی نگردانید.	52
قَالُوْا يٰهُوْدُ مَا جِئْتَنَا بِبَيِّنَةٍ وَّمَا نَحْنُ بِتَارِكِيْٓ اٰلِهَتِنَا عَنْ قَوْلِكَ وَمَا نَحْنُ لَكَ بِمُؤْمِنِيْنَ	آن‌ها گفتند: «ای هود! تو برهانی آشکار برای ما نیاورده‌ای و ما به خاطر سخنت معبودهایمان را رها نمی‌کنیم و به تو ایمان نمی‌آریم.»	53
اِنْ نَّقُوْلُ اِلَّا اعْتَرٰىكَ بَعْضُ اٰلِهَتِنَا بِسُوْۤءٍ قَالَ اِنِّيْٓ اُشْهِدُ اللّٰهَ وَاشْهَدُوْٓا اَنِّيْ بَرِيْۤءٌ مِّمَّا تُشْرِكُوْنَ	«ما فقط می‌گوییم برخی از معبودهایمان تو را دچار آسیب (جنون) کرده‌اند.» او (هود) گفت: «من الله را گواه می‌گیرم و شما نیز گواه باشید که من از آنچه شریک (الله) می‌کنید بیزارم.»	54
مِنْ دُوْنِه فَكِيْدُوْنِيْ جَمِيْعًا ثُمَّ لَا تُنْظِرُوْنِ	«پس جز او، هر نیرنگی که می‌توانید علیه من به کار گیرید و مهلتم ندهید.»	55
اِنِّيْ تَوَكَّلْتُ عَلَى اللّٰهِ رَبِّيْ وَرَبِّكُمْ مَا مِنْ دَآبَّةٍ اِلَّا هُوَ اٰخِذٌ بِنَاصِيَتِهَا اِنَّ رَبِّيْ عَلٰى صِرَاطٍ مُّسْتَقِيْمٍ	«من بر الله، پروردگارم و پروردگار شما توکل می‌کنم. هیچ جنبنده‌ای نیست مگر این که او پیشانی‌اش (سرنوشتش) را در دست دارد. به راستی پروردگارم بر راه راست است.»	56

فَاِنْ تَوَلَّوْا فَقَدْ اَبْلَغْتُكُمْ مَّآ اُرْسِلْتُ بِهٖٓ اِلَيْكُمْ وَيَسْتَخْلِفُ رَبِّيْ قَوْمًا غَيْرَكُمْ وَلَا تَضُرُّوْنَهٗ شَيْـًٔا اِنَّ رَبِّيْ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ حَفِيْظٌ	«اگر روی بگردانید، من آنچه به سویتان فرستاده شده‌ام به شما رساندم. و پروردگارم قومی دیگر را جایگزین شما می‌کند و شما به او زیانی نمی‌رسانید. به راستی پروردگارم نگهبان همه چیز است.»	57
وَلَمَّا جَآءَ اَمْرُنَا نَجَّيْنَا هُوْدًا وَّالَّذِيْنَ اٰمَنُوْا مَعَهٗ بِرَحْمَةٍ مِّنَّا وَنَجَّيْنٰهُمْ مِّنْ عَذَابٍ غَلِيْظٍ	و هنگامی که فرمان ما آمد، هود و کسانی که با او ایمان آورده بودند را با رحمت خود نجات دادیم و از عذابی سخت رهانیدیم.	58
وَتِلْكَ عَادٌ جَحَدُوْا بِاٰيٰتِ رَبِّهِمْ وَعَصَوْا رُسُلَهٗ وَاتَّبَعُوْٓا اَمْرَ كُلِّ جَبَّارٍ عَنِيْدٍ	و این بود (داستان) عاد که آیات پروردگارشان را انکار کردند و از رسولانش نافرمانی نمودند و از فرمان هر حاکم سرکش و نافرمانی پیروی کردند.	59
وَاُتْبِعُوْا فِيْ هٰذِهِ الدُّنْيَا لَعْنَةً وَّيَوْمَ الْقِيٰمَةِ اَلَآ اِنَّ عَادًا كَفَرُوْا رَبَّهُمْ اَلَا بُعْدًا لِّعَادٍ قَوْمِ هُوْدٍ	و در این دنیا و روز قیامت لعنت بر آن‌ها دنبال شد. آگاه باشید، عاد به پروردگارشان کفر ورزیدند. نابود باد عاد، قوم هود.	60
وَاِلٰى ثَمُوْدَ اَخَاهُمْ صٰلِحًا قَالَ يٰقَوْمِ اعْبُدُوا اللّٰهَ مَا لَكُمْ مِّنْ اِلٰهٍ غَيْرُهٗ هُوَ اَنْشَاَكُمْ مِّنَ الْاَرْضِ وَاسْتَعْمَرَكُمْ فِيْهَا فَاسْتَغْفِرُوْهُ ثُمَّ تُوْبُوْٓا اِلَيْهِ اِنَّ رَبِّيْ قَرِيْبٌ مُّجِيْبٌ	و به سوی ثمود، برادرشان صالح را فرستادیم. گفت: «ای قوم من! الله را بپرستید، جز او معبودی برای شما نیست. او شما را از زمین آفرید و شما را آبادگر آن قرار داد. پس از او آمرزش بخواهید و به سویش توبه کنید. به راستی پروردگارم نزدیک و پاسخ‌دهنده است.»	61
قَالُوْا يٰصٰلِحُ قَدْ كُنْتَ فِيْنَا مَرْجُوًّا قَبْلَ هٰذَآ اَتَنْهٰىنَآ اَنْ نَّعْبُدَ مَا يَعْبُدُ اٰبَاؤُنَا وَاِنَّنَا لَفِيْ شَكٍّ مِّمَّا تَدْعُوْنَآ اِلَيْهِ مُرِيْبٍ	آن‌ها گفتند: «ای صالح! پیش از این در میان ما امیدبخش بودی. آیا ما را از پرستش آنچه نیاکانمان می‌پرستیدند بازمی‌داری؟ ما درباره آنچه ما را به آن دعوت می‌کنی در شک و نگرانی‌ایم.»	62
قَالَ يٰقَوْمِ اَرَءَيْتُمْ اِنْ كُنْتُ عَلٰى بَيِّنَةٍ مِّنْ رَّبِّيْ وَاٰتٰىنِيْ مِنْهُ رَحْمَةً فَمَنْ يَّنْصُرُنِيْ مِنَ اللّٰهِ اِنْ عَصَيْتُهٗ فَمَا تَزِيْدُوْنَنِيْ غَيْرَ تَخْسِيْرٍ	او (صالح) گفت: «ای قوم من! اگر من برهانی آشکار از پروردگارم داشته باشم و او رحمتی (نبوت) از خود به من داده باشد، چه می‌گویید؟ اگر از او نافرمانی کنم، چه کسی مرا از (عذاب) الله یاری می‌دهد؟ شما جز زیانم را نمی‌افزایید.»	63
وَيٰقَوْمِ هٰذِهٖ نَاقَةُ اللّٰهِ لَكُمْ اٰيَةً فَذَرُوْهَا تَاْكُلْ فِيْٓ اَرْضِ اللّٰهِ وَلَا تَمَسُّوْهَا بِسُوْٓءٍ فَيَاْخُذَكُمْ عَذَابٌ قَرِيْبٌ	و ای قوم من! این شتر ماده الله است، نشانه‌ای برای شما. پس بگذارید در زمین الله بخورد و به او آسیبی نرسانید، که عذابی نزدیک شما را فرا خواهد گرفت.	64
فَعَقَرُوْهَا فَقَالَ تَمَتَّعُوْا فِيْ دَارِكُمْ ثَلٰثَةَ اَيَّامٍ ذٰلِكَ وَعْدٌ غَيْرُ مَكْذُوْبٍ	پس آن‌ها شتر را کشتند. او (صالح) گفت: «سه روز در خانه‌هایتان لذت ببرید. این وعده‌ای است که دروغ نیست.»	65

فَلَمَّا جَاءَ اَمْرُنَا نَجَّيْنَا صٰلِحًا وَّالَّذِيْنَ اٰمَنُوْا مَعَه بِرَحْمَةٍ مِّنَّا وَمِنْ خِزْيِ يَوْمِئِذٍ اِنَّ رَبَّكَ هُوَ الْقَوِيُّ الْعَزِيْزُ	پس هنگامی که فرمان ما آمد، صالح و کسانی که با او ایمان آورده بودند را با رحمت خود نجات دادیم و از خواری آن روز رهانیدیم. به راستی پروردگارت نیرومند و تواناست.	66
وَاَخَذَ الَّذِيْنَ ظَلَمُوا الصَّيْحَةُ فَاَصْبَحُوْا فِيْ دِيَارِهِمْ جٰثِمِيْنَ	و صدایی مهیب ظالمان را فراگرفت، پس در خانه‌هایشان مرده فرو افتادند.	67
كَاَنْ لَّمْ يَغْنَوْا فِيْهَا اَلَآ اِنَّ ثَمُوْدَا كَفَرُوْا رَبَّهُمْ اَلَا بُعْدًا لِّثَمُوْدَ	گویی هرگز در آن‌جا ساکن نبودند. آگاه باشید، ثمود به پروردگارشان کفر ورزیدند. نابود باد ثمود.	68
وَلَقَدْ جَاءَتْ رُسُلُنَآ اِبْرٰهِيْمَ بِالْبُشْرٰى قَالُوْا سَلٰمًا قَالَ سَلٰمٌ فَمَا لَبِثَ اَنْ جَاءَ بِعِجْلٍ حَنِيْذٍ	و فرستادگان ما (فرشتگان) نزد ابراهیم با بشارت آمدند و گفتند: «سلام.» او پاسخ داد: «سلام.» و بی‌درنگ گوساله‌ای بریان آورد.	69
فَلَمَّا رَآ اَيْدِيَهُمْ لَا تَصِلُ اِلَيْهِ نَكِرَهُمْ وَاَوْجَسَ مِنْهُمْ خِيْفَةً قَالُوْا لَا تَخَفْ اِنَّآ اُرْسِلْنَآ اِلٰى قَوْمِ لُوْطٍ	چون دید دست‌هایشان به آن نمی‌رسد، آن‌ها را ناشناخته یافت و از آن‌ها ترسید. آن‌ها گفتند: «نترس، ما به سوی قوم لوط فرستاده شده‌ایم.»	70
وَامْرَاَتُه قَآئِمَةٌ فَضَحِكَتْ فَبَشَّرْنٰهَا بِاِسْحٰقَ وَمِنْ وَّرَاءِ اِسْحٰقَ يَعْقُوْبَ	و همسرش ایستاده بود و خندید. پس به او مژده اسحاق و پس از اسحاق، یعقوب را دادیم.	71
قَالَتْ يٰوَيْلَتٰى ءَاَلِدُ وَاَنَا عَجُوْزٌ وَّهٰذَا بَعْلِيْ شَيْخًا اِنَّ هٰذَا لَشَيْءٌ عَجِيْبٌ	او (همسرش) گفت: «وای بر من! آیا من که پیرزنم و این شوهرم پیر است، فرزندی می‌زایم؟ این شگفت‌آور است.»	72
قَالُوْٓا اَتَعْجَبِيْنَ مِنْ اَمْرِ اللّٰهِ رَحْمَتُ اللّٰهِ وَبَرَكٰتُه عَلَيْكُمْ اَهْلَ الْبَيْتِ اِنَّه حَمِيْدٌ مَّجِيْدٌ	آن‌ها (فرشتگان) گفتند: «آیا از فرمان الله شگفت‌زده‌ای؟ رحمت و برکت‌های الله بر شما اهل بیت است. به راستی او ستوده و بزرگوار است.»	73
فَلَمَّا ذَهَبَ عَنْ اِبْرٰهِيْمَ الرَّوْعُ وَجَاءَتْهُ الْبُشْرٰى يُجَادِلُنَا فِيْ قَوْمِ لُوْطٍ	پس هنگامی که ترس از ابراهیم برطرف شد و بشارت به او رسید، درباره قوم لوط با ما (فرشتگان) به بحث پرداخت.	74
اِنَّ اِبْرٰهِيْمَ لَحَلِيْمٌ اَوَّاهٌ مُّنِيْبٌ	به راستی ابراهیم بردبار، نرم‌خو و بازگشت‌کننده (به الله) بود.	75
يٰٓاِبْرٰهِيْمُ اَعْرِضْ عَنْ هٰذَا اِنَّه قَدْ جَاءَ اَمْرُ رَبِّكَ وَاِنَّهُمْ اٰتِيْهِمْ عَذَابٌ غَيْرُ مَرْدُوْدٍ	ای ابراهیم! از این (گفت‌وگو) دست بکش. فرمان پروردگارت آمده و عذابی غیرقابل دفع بر آن‌ها خواهد رسید.	76
وَلَمَّا جَاءَتْ رُسُلُنَا لُوْطًا سِيْٓءَ بِهِمْ وَضَاقَ بِهِمْ ذَرْعًا وَّقَالَ هٰذَا يَوْمٌ عَصِيْبٌ	و چون فرستادگان ما (فرشتگان) نزد لوط آمدند، از آمدنشان نگران شد و سینه‌اش تنگ گردید و گفت: «این روزی سخت است.»	77

وَجَاءَه قَوْمُه يُهْرَعُوْنَ اِلَيْهِ وَمِنْ قَبْلُ كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ السَّيِّاٰتِ قَالَ يٰقَوْمِ هٰٓؤُلَاۤءِ بَنَاتِيْ هُنَّ اَطْهَرُ لَكُمْ فَاتَّقُوا اللّٰهَ وَلَا تُخْزُوْنِ فِيْ ضَيْفِيْ اَلَيْسَ مِنْكُمْ رَجُلٌ رَّشِيْدٌ	و قومش شتابان به سوی او آمدند، در حالی که پیش‌تر کارهای زشت می‌کردند. او (لوط) گفت: «ای قوم من! این‌ها دختران (شهر) من‌اند، آن‌ها برای شما پاک‌ترند. پس از الله بترسید و مرا نزد مهمانانم خوار نکنید. آیا در میان شما مردی عاقل نیست؟»	78
قَالُوْا لَقَدْ عَلِمْتَ مَا لَنَا فِيْ بَنٰتِكَ مِنْ حَقٍّ وَاِنَّكَ لَتَعْلَمُ مَا نُرِيْدُ	آن‌ها گفتند: «تو می‌دانی ما به دخترانت نیازی نداریم و خود می‌دانی چه می‌خواهیم.»	79
قَالَ لَوْ اَنَّ لِيْ بِكُمْ قُوَّةً اَوْ اٰوِيْٓ اِلٰى رُكْنٍ شَدِيْدٍ	او (لوط) گفت: «کاش نیرویی در برابر شما داشتم یا به خاندانی نیرومند پناه می‌بردم.»	80
قَالُوْا يٰلُوْطُ اِنَّا رُسُلُ رَبِّكَ لَنْ يَّصِلُوْٓا اِلَيْكَ فَاَسْرِ بِاَهْلِكَ بِقِطْعٍ مِّنَ الَّيْلِ وَلَا يَلْتَفِتْ مِنْكُمْ اَحَدٌ اِلَّا امْرَاَتَكَ اِنَّه مُصِيْبُهَا مَآ اَصَابَهُمْ اِنَّ مَوْعِدَهُمُ الصُّبْحُ اَلَيْسَ الصُّبْحُ بِقَرِيْبٍ	آن‌ها (فرشتگان) گفتند: «ای لوط! ما فرستادگان پروردگار توایم. آن‌ها به تو دسترسی نخواهند یافت. پس در بخشی از شب با خانواده‌ات حرکت کن و هیچ‌یک از شما به پشت سر نگاه نکند، جز همسرت. آنچه بر آن‌ها می‌رسد، بر او نیز خواهد رسید. وقت وعده آن‌ها صبح است. آیا صبح نزدیک نیست؟»	81
فَلَمَّا جَاءَ اَمْرُنَا جَعَلْنَا عَالِيَهَا سَافِلَهَا وَاَمْطَرْنَا عَلَيْهَا حِجَارَةً مِّنْ سِجِّيْلٍ مَّنْضُوْدٍ	پس هنگامی که فرمان ما آمد، آن (شهر) را زیر و رو کردیم و سنگ‌هایی از گِل سوخته را پیاپی بر آن‌ها فرو ریختیم.	82
مُسَوَّمَةً عِنْدَ رَبِّكَ وَمَا هِيَ مِنَ الظّٰلِمِيْنَ بِبَعِيْدٍ	که نزد پروردگارت نشانه‌گذاری شده بود. و آن (عذاب) از ستمگران دور نیست.	83
وَاِلٰى مَدْيَنَ اَخَاهُمْ شُعَيْبًا قَالَ يٰقَوْمِ اعْبُدُوا اللّٰهَ مَا لَكُمْ مِّنْ اِلٰهٍ غَيْرُه وَلَا تَنْقُصُوا الْمِكْيَالَ وَالْمِيْزَانَ اِنِّيْٓ اَرٰىكُمْ بِخَيْرٍ وَّاِنِّيْٓ اَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ مُّحِيْطٍ	و به سوی مدین، برادرشان شعیب را فرستادیم. گفت: «ای قوم من! الله را بپرستید، جز او معبودی برای شما نیست. و از پیمانه و ترازو کم نکنید. من شما را در نعمت می‌بینم و از عذاب روزی فراگیر بر شما بیمناکم.»	84
وَيٰقَوْمِ اَوْفُوا الْمِكْيَالَ وَالْمِيْزَانَ بِالْقِسْطِ وَلَا تَبْخَسُوا النَّاسَ اَشْيَاۤءَهُمْ وَلَا تَعْثَوْا فِي الْاَرْضِ مُفْسِدِيْنَ	و ای قوم من! پیمانه و ترازو را با عدالت پر کنید و حقوق مردم را کم ندهید و در زمین با فساد کاری نکنید.	85
بَقِيَّتُ اللّٰهِ خَيْرٌ لَّكُمْ اِنْ كُنْتُمْ مُّؤْمِنِيْنَ وَمَآ اَنَا عَلَيْكُمْ بِحَفِيْظٍ	آنچه از الله باقی می‌ماند (حلال) برای شما بهتر است، اگر مؤمن باشید. و من نگهبان شما نیستم.	86
قَالُوْا يٰشُعَيْبُ اَصَلٰوتُكَ تَاْمُرُكَ اَنْ نَّتْرُكَ مَا يَعْبُدُ اٰبَاۤؤُنَآ اَوْ اَنْ نَّفْعَلَ فِيْٓ اَمْوَالِنَا مَا نَشٰٓؤُا اِنَّكَ لَاَنْتَ الْحَلِيْمُ الرَّشِيْدُ	آن‌ها گفتند: «ای شعیب! آیا دینت به تو فرمان می‌دهد که آنچه نیاکانمان می‌پرستیدند رها کنیم یا با اموالمان هرچه می‌خواهیم نکنیم؟ تو که بسیار بردبار و عاقلی.»	87

قَالَ يٰقَوْمِ اَرَءَيْتُمْ اِنْ كُنْتُ عَلٰى بَيِّنَةٍ مِّنْ رَّبِّيْ وَرَزَقَنِيْ مِنْهُ رِزْقًا حَسَنًا وَّمَآ اُرِيْدُ اَنْ اُخَالِفَكُمْ اِلٰى مَآ اَنْهٰىكُمْ عَنْهُ اِنْ اُرِيْدُ اِلَّا الْاِصْلَاحَ مَا اسْتَطَعْتُ وَمَا تَوْفِيْقِيْٓ اِلَّا بِاللّٰهِ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَاِلَيْهِ اُنِيْبُ	او (شعیب) گفت: «ای قوم من! اگر برهانی آشکار از پروردگارم داشته باشم و او روزی نیکویی به من داده باشد، چه می‌گویید؟ من نمی‌خواهم برخلاف آنچه شما را از آن بازمی‌دارم عمل کنم. جز اصلاح، تا جایی که توانم باشد، نمی‌خواهم. توفیقم جز از الله نیست. بر او توکل می‌کنم و به سوی او بازمی‌گردم.»	88
وَيٰقَوْمِ لَا يَجْرِمَنَّكُمْ شِقَاقِيْٓ اَنْ يُّصِيْبَكُمْ مِّثْلُ مَآ اَصَابَ قَوْمَ نُوْحٍ اَوْ قَوْمَ هُوْدٍ اَوْ قَوْمَ صٰلِحٍ وَمَا قَوْمُ لُوْطٍ مِّنْكُمْ بِبَعِيْدٍ	و ای قوم من! دشمنی با من شما را به گناه نکشاند که عذابی مانند عذاب قوم نوح یا هود یا صالح بر شما برسد. و قوم لوط از شما دور نیست.	89
وَاسْتَغْفِرُوْا رَبَّكُمْ ثُمَّ تُوْبُوْٓا اِلَيْهِ اِنَّ رَبِّيْ رَحِيْمٌ وَّدُوْدٌ	و از پروردگارتان آمرزش بخواهید و به سوی او توبه کنید. به راستی پروردگارم مهربان و دوست‌دار است.	90
قَالُوْا يٰشُعَيْبُ مَا نَفْقَهُ كَثِيْرًا مِّمَّا تَقُوْلُ وَاِنَّا لَنَرٰىكَ فِيْنَا ضَعِيْفًا وَلَوْلَا رَهْطُكَ لَرَجَمْنٰكَ وَمَآ اَنْتَ عَلَيْنَا بِعَزِيْزٍ	آن‌ها گفتند: «ای شعیب! بسیاری از آنچه می‌گویی نمی‌فهمیم و تو را در میان خود ناتوان می‌بینیم. اگر خاندانت نبود، تو را سنگسار می‌کردیم. تو نزد ما قدرتی نداری.»	91
قَالَ يٰقَوْمِ اَرَهْطِيْٓ اَعَزُّ عَلَيْكُمْ مِّنَ اللّٰهِ وَاتَّخَذْتُمُوْهُ وَرَاۤءَكُمْ ظِهْرِيًّا اِنَّ رَبِّيْ بِمَا تَعْمَلُوْنَ مُحِيْطٌ	او (شعیب) گفت: «ای قوم من! آیا خاندانم نزد شما از الله گرامی‌تر است که او را پشت سرتان انداخته‌اید؟ به راستی پروردگارم به آنچه می‌کنید احاطه دارد.»	92
وَيٰقَوْمِ اعْمَلُوْا عَلٰى مَكَانَتِكُمْ اِنِّيْ عَامِلٌ سَوْفَ تَعْلَمُوْنَ مَنْ يَّاْتِيْهِ عَذَابٌ يُّخْزِيْهِ وَمَنْ هُوَ كَاذِبٌ وَارْتَقِبُوْٓا اِنِّيْ مَعَكُمْ رَقِيْبٌ	و ای قوم من! به راه خود عمل کنید، من نیز عمل می‌کنم. به زودی خواهید دانست چه کسی را عذابی خوارکننده می‌رسد و کیست که دروغگوست. منتظر باشید، من نیز با شما منتظرم.	93
وَلَمَّا جَاۤءَ اَمْرُنَا نَجَّيْنَا شُعَيْبًا وَّالَّذِيْنَ اٰمَنُوْا مَعَه بِرَحْمَةٍ مِّنَّا وَاَخَذَتِ الَّذِيْنَ ظَلَمُوا الصَّيْحَةُ فَاَصْبَحُوْا فِيْ دِيَارِهِمْ جٰثِمِيْنَ	و چون فرمان ما آمد، شعیب و کسانی که با او ایمان آورده بودند را با رحمت خود نجات دادیم. و ظالمان را صدایی مهیب فراگرفت، پس در خانه‌هایشان مرده فرو افتادند.	94
كَاَنْ لَّمْ يَغْنَوْا فِيْهَا اَلَا بُعْدًا لِّمَدْيَنَ كَمَا بَعِدَتْ ثَمُوْدُ	گویی هرگز در آن‌جا ساکن نبودند. نابود باد مدین، چنان‌که ثمود نابود شد.	95
وَلَقَدْ اَرْسَلْنَا مُوْسٰى بِاٰيٰتِنَا وَسُلْطٰنٍ مُّبِيْنٍ	و ما موسی را با آیاتمان و برهانی آشکار فرستادیم.	96
اِلٰى فِرْعَوْنَ وَمَلَا۟ئِهٖ فَاتَّبَعُوْٓا اَمْرَ فِرْعَوْنَ وَمَآ اَمْرُ فِرْعَوْنَ بِرَشِيْدٍ	به سوی فرعون و سران قومش، اما آن‌ها از فرمان فرعون پیروی کردند، در حالی که فرمان فرعون درست نبود.	97

يَقْدُمُ قَوْمَه يَوْمَ الْقِيٰمَةِ فَاَوْرَدَهُمُ النَّارَ وَبِئْسَ الْوِرْدُ الْمَوْرُوْدُ	او (فرعون) در روز قیامت پیشاپیش قومش می‌رود و آن‌ها را به سوی آتش می‌برد. و چه بد جایگاهی است که وارد آن می‌شوند.	98
وَاُتْبِعُوْا فِيْ هٰذِه لَعْنَةً وَّيَوْمَ الْقِيٰمَةِ بِئْسَ الرِّفْدُ الْمَرْفُوْدُ	و لعنت در این (جهان) و در روز قیامت آن‌ها را دنبال کرد. چه بد هدیه‌ای است که به آن‌ها داده شد.	99
ذٰلِكَ مِنْ اَنْبَاءِ الْقُرٰى نَقُصُّه عَلَيْكَ مِنْهَا قَاۤىِٕمٌ وَّحَصِيْدٌ	این‌ها اخباری از شهرهایی است که برایت (محمد) بازگو می‌کنیم. برخی از آن‌ها باقی مانده و برخی نابود شده‌اند.	100
وَمَا ظَلَمْنٰهُمْ وَلٰكِنْ ظَلَمُوْٓا اَنْفُسَهُمْ فَمَآ اَغْنَتْ عَنْهُمْ اٰلِهَتُهُمُ الَّتِيْ يَدْعُوْنَ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ مِنْ شَيْءٍ لَّمَّا جَاۤءَ اَمْرُ رَبِّكَ وَمَا زَادُوْهُمْ غَيْرَ تَتْبِيْبٍ	و ما به آن‌ها ستم نکردیم، بلکه آن‌ها به خود ستم کردند. پس معبودهایشان که جز الله می‌پرستیدند، وقتی فرمان پروردگارت آمد، سودی به آن‌ها نرساندند و جز نابودی بر آن‌ها نیفزودند.	101
وَكَذٰلِكَ اَخْذُ رَبِّكَ اِذَآ اَخَذَ الْقُرٰى وَهِيَ ظَالِمَةٌ اِنَّ اَخْذَه اَلِيْمٌ شَدِيْدٌ	و این‌گونه است عذاب پروردگارت وقتی شهرهایی را که ستم می‌کنند عذاب می‌دهد. به راستی عذابش دردناک و سخت است.	102
اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيَةً لِّمَنْ خَافَ عَذَابَ الْاٰخِرَةِ ذٰلِكَ يَوْمٌ مَّجْمُوْعٌ لَّهُ النَّاسُ وَذٰلِكَ يَوْمٌ مَّشْهُوْدٌ	به راستی در این (داستان‌ها) نشانه‌ای است برای کسانی که از عذاب آخرت می‌ترسند. آن روزی است که مردم در آن گرد می‌آیند و روزی است که همه شاهد آن‌اند.	103
وَمَا نُؤَخِّرُه اِلَّا لِاَجَلٍ مَّعْدُوْدٍ	و ما آن را جز تا زمانی معین به تأخیر نمی‌اندازیم.	104
يَوْمَ يَاْتِ لَا تَكَلَّمُ نَفْسٌ اِلَّا بِاِذْنِه فَمِنْهُمْ شَقِيٌّ وَّسَعِيْدٌ	روزی که آن (قیامت) فرا رسد، هیچ‌کس جز با اجازه او سخن نمی‌گوید. پس برخی از آن‌ها بدبخت و برخی خوشبخت‌اند.	105
فَاَمَّا الَّذِيْنَ شَقُوْا فَفِي النَّارِ لَهُمْ فِيْهَا زَفِيْرٌ وَّشَهِيْقٌ	اما بدبختان در آتش‌اند، در آن‌جا ناله و فریاد می‌کشند.	106
خٰلِدِيْنَ فِيْهَا مَا دَامَتِ السَّمٰوٰتُ وَالْاَرْضُ اِلَّا مَا شَاۤءَ رَبُّكَ اِنَّ رَبَّكَ فَعَّالٌ لِّمَا يُرِيْدُ	و در آن جاودانه‌اند، مادامی که آسمان‌ها و زمین پابرجاست، مگر آن که پروردگارت بخواهد. به راستی پروردگارت هرچه بخواهد انجام می‌دهد.	107
وَاَمَّا الَّذِيْنَ سُعِدُوْا فَفِي الْجَنَّةِ خٰلِدِيْنَ فِيْهَا مَا دَامَتِ السَّمٰوٰتُ وَالْاَرْضُ اِلَّا مَا شَاۤءَ رَبُّكَ عَطَاۤءً غَيْرَ مَجْذُوْذٍ	و اما خوشبختان در بهشت‌اند، در آن جاودانه‌اند، مادامی که آسمان‌ها و زمین پابرجاست، مگر آن که پروردگارت بخواهد؛ هدیه‌ای بی‌انقطاع.	108
فَلَا تَكُ فِيْ مِرْيَةٍ مِّمَّا يَعْبُدُ هٰٓؤُلَاۤءِ مَا يَعْبُدُوْنَ اِلَّا كَمَا يَعْبُدُ اٰبَاۤؤُهُمْ مِّنْ قَبْلُ وَاِنَّا لَمُوَفُّوْهُمْ نَصِيْبَهُمْ غَيْرَ مَنْقُوْصٍ	پس درباره آنچه می‌پرستند (معبودهایشان) تردید نکن. آن‌ها همان‌گونه می‌پرستند که نیاکانشان پیش‌تر پرستش می‌کردند. ما پاداششان را بدون کم و کاست می‌دهیم.	109

وَلَقَدْ اٰتَيْنَا مُوْسَى الْكِتٰبَ فَاخْتُلِفَ فِيْهِ وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِنْ رَّبِّكَ لَقُضِيَ بَيْنَهُمْ وَاِنَّهُمْ لَفِيْ شَكٍّ مِّنْهُ مُرِيْبٍ	و ما به موسی کتاب (تورات) دادیم، اما درباره آن اختلاف شد. و اگر فرمانی از پروردگارت پیش‌تر نبود، میانشان حکم می‌شد. و آن‌ها درباره آن (قرآن) در شکی نگران‌کننده‌اند.	110
وَاِنَّ كُلًّا لَّمَّا لَيُوَفِّيَنَّهُمْ رَبُّكَ اَعْمَالَهُمْ اِنَّه بِمَا يَعْمَلُوْنَ خَبِيْرٌ	و به راستی پروردگارت به هر یک از آن‌ها (مخالفان) پاداش کامل اعمالشان را می‌دهد. او به آنچه می‌کنند آگاه است.	111
فَاسْتَقِمْ كَمَآ اُمِرْتَ وَمَنْ تَابَ مَعَكَ وَلَا تَطْغَوْا اِنَّه بِمَا تَعْمَلُوْنَ بَصِيْرٌ	پس (ای محمد) همان‌گونه که به تو فرمان داده شده پایداری کن، و نیز کسانی که با تو توبه کرده‌اند، و از حد نگذرید. او به آنچه می‌کنید بیناست.	112
وَلَا تَرْكَنُوْٓا اِلَى الَّذِيْنَ ظَلَمُوْا فَتَمَسَّكُمُ النَّارُ وَمَا لَكُمْ مِّنْ دُوْنِ اللّٰهِ مِنْ اَوْلِيَاءَ ثُمَّ لَا تُنْصَرُوْنَ	و به سوی ستمگران متمایل نشوید که آتش شما را لمس کند و جز الله یاوری نخواهید داشت و یاری نخواهید شد.	113
وَاَقِمِ الصَّلٰوةَ طَرَفَيِ النَّهَارِ وَزُلَفًا مِّنَ الَّيْلِ اِنَّ الْحَسَنٰتِ يُذْهِبْنَ السَّيِّاٰتِ ذٰلِكَ ذِكْرٰى لِلذّٰكِرِيْنَ	و نماز را در دو سوی روز (صبح و عصر) و در آغاز شب برپا دارید. به راستی کارهای نیک، بدی‌ها را از بین می‌برند. این پندی است برای پندگیرندگان.	114
وَاصْبِرْ فَاِنَّ اللّٰهَ لَا يُضِيْعُ اَجْرَ الْمُحْسِنِيْنَ	و صبر کن، زیرا الله پاداش نیکوکاران را ضایع نمی‌کند.	115
فَلَوْلَا كَانَ مِنَ الْقُرُوْنِ مِنْ قَبْلِكُمْ اُولُوْا بَقِيَّةٍ يَّنْهَوْنَ عَنِ الْفَسَادِ فِى الْاَرْضِ اِلَّا قَلِيْلًا مِّمَّنْ اَنْجَيْنَا مِنْهُمْ وَاتَّبَعَ الَّذِيْنَ ظَلَمُوْا مَآ اُتْرِفُوْا فِيْهِ وَكَانُوْا مُجْرِمِيْنَ	چرا از نسل‌های پیش از شما، جز اندکی که نجاتشان دادیم، کسانی با فضیلت نبودند که از فساد در زمین بازدارند؟ و ستمگران تنها به لذت‌های (دنیوی) پرداختند و گناهکار شدند.	116
وَمَا كَانَ رَبُّكَ لِيُهْلِكَ الْقُرٰى بِظُلْمٍ وَّاَهْلُهَا مُصْلِحُوْنَ	و پروردگارت شهرهایی را که مردمش نیکوکارند به ستم نابود نمی‌کند.	117
وَلَوْ شَاءَ رَبُّكَ لَجَعَلَ النَّاسَ اُمَّةً وَّاحِدَةً وَّلَا يَزَالُوْنَ مُخْتَلِفِيْنَ	و اگر پروردگارت می‌خواست، مردم را امتی واحد می‌کرد، اما آن‌ها پیوسته اختلاف می‌کنند.	118
اِلَّا مَنْ رَّحِمَ رَبُّكَ وَلِذٰلِكَ خَلَقَهُمْ وَتَمَّتْ كَلِمَةُ رَبِّكَ لَاَمْلَئَنَّ جَهَنَّمَ مِنَ الْجِنَّةِ وَالنَّاسِ اَجْمَعِيْنَ	مگر کسانی که پروردگارت به آن‌ها رحم کرده است. و برای این (اختلاف) آن‌ها را آفرید. و سخن پروردگارت کامل شد: «جهان را از جن و انس (نافرمان) پر خواهم کرد.»	119
وَكُلًّا نَّقُصُّ عَلَيْكَ مِنْ اَنْبَاءِ الرُّسُلِ مَا نُثَبِّتُ بِه فُؤَادَكَ وَجَاءَكَ فِيْ هٰذِهِ الْحَقُّ وَمَوْعِظَةٌ وَّذِكْرٰى لِلْمُؤْمِنِيْنَ	و همه داستان‌های رسولان را برایت بازگو می‌کنیم تا قلبت استوار شود. و در این (قرآن) حقیقت و نصیحت و پندی برای مؤمنان آمده است.	120

وَقُلْ لِّلَّذِيْنَ لَا يُؤْمِنُوْنَ اعْمَلُوْا عَلٰى مَكَانَتِكُمْ اِنَّا عٰمِلُوْنَ	و به کسانی که ایمان نیاورده‌اند بگو: «به روش خود عمل کنید، ما نیز عمل می‌کنیم.»	121
وَانْتَظِرُوْا اِنَّا مُنْتَظِرُوْنَ	«و منتظر باشید، ما نیز منتظریم.»	122
وَلِلّٰهِ غَيْبُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَاِلَيْهِ يُرْجَعُ الْاَمْرُ كُلُّه فَاعْبُدْهُ وَتَوَكَّلْ عَلَيْهِ وَمَا رَبُّكَ بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُوْنَ	و رازهای آسمان‌ها و زمین از آن الله است و همه امور به سوی او بازمی‌گردد. پس او را بپرست و بر او توکل کن. و پروردگارت از آنچه می‌کنید غافل نیست.	123

مكية	يُوسُف	ت‌ع‌داد آی‌ات
مکی	جوزف - 12	۱۱۱

بسم الله الرحمن الرحيم

(جوزف (ی‌وس‌ف

الٓرٰ تِلْكَ اٰيٰتُ الْكِتٰبِ الْمُبِيْنِ	الف لام را. اینها آیات روشن کتاب (قرآن) است.	1
اِنَّآ اَنْزَلْنٰهُ قُرْاٰنًا عَرَبِيًّا لَّعَلَّكُمْ تَعْقِلُوْنَ	ما آن را به عنوان قرآنی به زبان عربی نازل کردیم تا شما بفهمید.	2
نَحْنُ نَقُصُّ عَلَيْكَ اَحْسَنَ الْقَصَصِ بِمَآ اَوْحَيْنَآ اِلَيْكَ هٰذَا الْقُرْاٰنَ وَاِنْ كُنْتَ مِنْ قَبْلِهٖ لَمِنَ الْغٰفِلِيْنَ	ما بهترین داستان را با وحی این قرآن به تو (محمد) روایت می‌کنیم، در حالی که پیش از این از آن بی‌خبر بودی.	3
اِذْ قَالَ يُوْسُفُ لِاَبِيْهِ يٰٓاَبَتِ اِنِّيْ رَاَيْتُ اَحَدَ عَشَرَ كَوْكَبًا وَّالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ رَاَيْتُهُمْ لِيْ سٰجِدِيْنَ	(یاد کن) هنگامی که یوسف به پدرش گفت: «ای پدرم! من در خواب یازده ستاره و خورشید و ماه را دیدم؛ دیدم که آن‌ها به من سجده می‌کنند.»	4
قَالَ يٰبُنَيَّ لَا تَقْصُصْ رُءْيَاكَ عَلٰٓى اِخْوَتِكَ فَيَكِيْدُوْا لَكَ كَيْدًا اِنَّ الشَّيْطٰنَ لِلْاِنْسَانِ عَدُوٌّ مُّبِيْنٌ	او (پدرش) گفت: «ای پسرم! خوابت را به برادرانت بازگو نکن، که برایت نیرنگی می‌سازند. به راستی شیطان برای انسان دشمنی آشکار است.»	5
وَكَذٰلِكَ يَجْتَبِيْكَ رَبُّكَ وَيُعَلِّمُكَ مِنْ تَاْوِيْلِ الْاَحَادِيْثِ وَيُتِمُّ نِعْمَتَهٗ عَلَيْكَ وَعَلٰٓى اٰلِ يَعْقُوْبَ كَمَآ اَتَمَّهَا عَلٰٓى اَبَوَيْكَ مِنْ قَبْلُ اِبْرٰهِيْمَ وَاِسْحٰقَ اِنَّ رَبَّكَ عَلِيْمٌ حَكِيْمٌ	و این‌گونه پروردگارت تو را برگزید (برای پیامبری) و از تعبیر خواب‌ها به تو آموخت و نعمتش را بر تو و خاندان یعقوب کامل کرد، چنان‌که پیش از این بر دو نیای تو، ابراهیم و اسحاق، کامل کرده بود. به راستی پروردگارت دانا و حکیم است.	6
لَقَدْ كَانَ فِيْ يُوْسُفَ وَاِخْوَتِهٖٓ اٰيٰتٌ لِّلسَّآئِلِيْنَ	به راستی در (داستان) یوسف و برادرانش برای پرس‌وجوکنندگان نشانه‌هایی (از قدرت خدا) است.	7
اِذْ قَالُوْا لَيُوْسُفُ وَاَخُوْهُ اَحَبُّ اِلٰٓى اَبِيْنَا مِنَّا وَنَحْنُ عُصْبَةٌ اِنَّ اَبَانَا لَفِيْ ضَلٰلٍ مُّبِيْنٍ	هنگامی که آن‌ها گفتند: «یوسف و برادرش (بنیامین) نزد پدرمان از ما که گروهی نیرومندیم عزیزترند. به راستی پدرمان در گمراهی آشکار است.»	8
اقْتُلُوْا يُوْسُفَ اَوِ اطْرَحُوْهُ اَرْضًا يَّخْلُ لَكُمْ وَجْهُ اَبِيْكُمْ وَتَكُوْنُوْا مِنْ بَعْدِهٖ قَوْمًا صٰلِحِيْنَ	یوسف را بکشید یا او را به جایی دور بیندازید تا توجه پدرتان به شما معطوف شود، و پس از آن مردمی نیکوکار شوید.	9

قَالَ قَآئِلٌ مِّنْهُمْ لَا تَقْتُلُوْا يُوْسُفَ وَاَلْقُوْهُ فِيْ غَيٰبَتِ الْجُبِّ يَلْتَقِطْهُ بَعْضُ السَّيَّارَةِ اِنْ كُنْتُمْ فٰعِلِيْنَ	یکی از آن‌ها گفت: «یوسف را نکشید، بلکه اگر می‌خواهید کاری کنید، او را به ته چاه بیندازید تا برخی از مسافران او را بردارند.»	10
قَالُوْا يٰٓاَبَانَا مَا لَكَ لَا تَأْمَنَّا عَلٰى يُوْسُفَ وَاِنَّا لَهٗ لَنٰصِحُوْنَ	آن‌ها گفتند: «ای پدر ما! چرا درباره یوسف به ما اعتماد نداری، در حالی که ما خیرخواه او هستیم؟»	11
اَرْسِلْهُ مَعَنَا غَدًا يَّرْتَعْ وَيَلْعَبْ وَاِنَّا لَهٗ لَحٰفِظُوْنَ	فردا او را با ما بفرست تا خوش بگذراند و بازی کند، و ما حتماً از او مراقبت می‌کنیم.	12
قَالَ اِنِّيْ لَيَحْزُنُنِيْٓ اَنْ تَذْهَبُوْا بِهٖ وَاَخَافُ اَنْ يَّأْكُلَهُ الذِّئْبُ وَاَنْتُمْ عَنْهُ غٰفِلُوْنَ	او (یعقوب) گفت: «این که او را با خود ببرید برایم بسیار غم‌انگیز است و می‌ترسم گرگ او را بخورد، در حالی که شما از او غافلید.»	13
قَالُوْا لَئِنْ اَكَلَهُ الذِّئْبُ وَنَحْنُ عُصْبَةٌ اِنَّآ اِذًا لَّخٰسِرُوْنَ	آن‌ها گفتند: «اگر گرگ او را بخورد، در حالی که ما گروهی نیرومند هستیم، در آن صورت ما زیان‌دیدگانیم.»	14
فَلَمَّا ذَهَبُوْا بِهٖ وَاَجْمَعُوْٓا اَنْ يَّجْعَلُوْهُ فِيْ غَيٰبَتِ الْجُبِّ وَاَوْحَيْنَآ اِلَيْهِ لَتُنَبِّئَنَّهُمْ بِاَمْرِهِمْ هٰذَا وَهُمْ لَا يَشْعُرُوْنَ	پس هنگامی که او را بردند و هم‌داستان شدند که او را به ته چاه بیندازند، به او وحی کردیم: «تو در آینده این کارشان را به آن‌ها خبر می‌دهی، در حالی که آن‌ها نمی‌دانند.»	15
وَجَآءُوْٓ اَبَاهُمْ عِشَآءً يَّبْكُوْنَ	و شامگاه به سوی پدرشان آمدند در حالی که گریه می‌کردند.	16
قَالُوْا يٰٓاَبَانَآ اِنَّا ذَهَبْنَا نَسْتَبِقُ وَتَرَكْنَا يُوْسُفَ عِنْدَ مَتَاعِنَا فَاَكَلَهُ الذِّئْبُ وَمَآ اَنْتَ بِمُؤْمِنٍ لَّنَا وَلَوْ كُنَّا صٰدِقِيْنَ	گفتند: «ای پدر ما! ما برای مسابقه رفتیم و یوسف را نزد اموالمان گذاشتیم، سپس گرگ او را خورد؛ و تو به ما باور نداری، حتی اگر راست بگوییم.»	17
وَجَآءُوْ عَلٰى قَمِيْصِهٖ بِدَمٍ كَذِبٍ قَالَ بَلْ سَوَّلَتْ لَكُمْ اَنْفُسُكُمْ اَمْرًا فَصَبْرٌ جَمِيْلٌ وَاللّٰهُ الْمُسْتَعَانُ عَلٰى مَا تَصِفُوْنَ	و پیراهنش را با خونی دروغین آوردند. او (یعقوب) گفت: «بلکه خودتان این کار زشت را نیکو پنداشته‌اید؛ پس صبری نیکو (برایم) بهتر است. و از خدا یاری می‌جویم علیه آنچه توصیف می‌کنید.»	18
وَجَآءَتْ سَيَّارَةٌ فَاَرْسَلُوْا وَارِدَهُمْ فَاَدْلٰى دَلْوَهٗ قَالَ يٰبُشْرٰى هٰذَا غُلٰمٌ وَاَسَرُّوْهُ بِضَاعَةً وَاللّٰهُ عَلِيْمٌ بِمَا يَعْمَلُوْنَ	و کاروانی آمد، و آب‌رسانشان را فرستادند. او دلواش را پایین برد. گفت: «چه خوش خبری! این جوانی است!» و او را به عنوان کالایی پنهان کردند. و خدا به آنچه می‌کردند داناست.	19
وَشَرَوْهُ بِثَمَنٍ بَخْسٍ دَرَاهِمَ مَعْدُوْدَةٍ وَكَانُوْا فِيْهِ مِنَ الزّٰهِدِيْنَ	و او (یوسف) را به بهای اندک، چند درهم، فروختند، زیرا به او علاقه‌ای نداشتند.	20

وَقَالَ الَّذِی اشْتَرٰىهُ مِنْ مِّصْرَ لِامْرَاَتِهٖۤ اَكْرِمِیْ مَثْوٰىهُ عَسٰۤی اَنْ یَّنْفَعَنَاۤ اَوْ نَتَّخِذَهٗ وَلَدًا وَكَذٰلِكَ مَكَّنَّا لِیُوْسُفَ فِی الْاَرْضِ وَلِنُعَلِّمَهٗ مِنْ تَاْوِیْلِ الْاَحَادِیْثِ وَاللّٰهُ غَالِبٌ عَلٰۤی اَمْرِهٖ وَلٰكِنَّ اَكْثَرَ النَّاسِ لَا یَعْلَمُوْنَ	و کسی از مصر که او را خرید به همسرش گفت: «برای او جایگاه (و خدمت) خوبی فراهم کن، شاید به ما سود برساند یا او را به فرزندی بگیریم.» و این‌گونه به یوسف در آن سرزمین (مصر) جایگاه خوبی دادیم، و تا تعبیر خواب‌ها را به او بیاموزیم. و خدا بر کارش چیره است، اما بیشتر مردم نمی‌دانند.	21
وَلَمَّا بَلَغَ اَشُدَّهٗۤ اٰتَیْنٰهُ حُكْمًا وَّعِلْمًا وَكَذٰلِكَ نَجْزِی الْمُحْسِنِیْنَ	و هنگامی که به رشد کامل رسید، به او فرمانروایی و دانش دادیم. این‌گونه به نیکوکاران پاداش می‌دهیم.	22
وَرَاوَدَتْهُ الَّتِیْ هُوَ فِیْ بَیْتِهَا عَنْ نَّفْسِهٖ وَغَلَّقَتِ الْاَبْوَابَ وَقَالَتْ هَیْتَ لَكَ قَالَ مَعَاذَ اللّٰهِ اِنَّهٗ رَبِّیْۤ اَحْسَنَ مَثْوَایَ اِنَّهٗ لَا یُفْلِحُ الظّٰلِمُوْنَ	و زنی که او (یوسف) در خانه‌اش بود، او را فریفت و درها را بست و گفت: «به سویم بیا.» او (یوسف) گفت: «به خدا پناه می‌برم، به راستی Господ این من به من جایگاه خوبی داده است.» به راستی ستمگران رستگار نمی‌شوند.	23
وَلَقَدْ هَمَّتْ بِهٖ وَهَمَّ بِهَا لَوْلَاۤ اَنْ رَّاٰ بُرْهَانَ رَبِّهٖ كَذٰلِكَ لِنَصْرِفَ عَنْهُ السُّوْٓءَ وَالْفَحْشَآءَ اِنَّهٗ مِنْ عِبَادِنَا الْمُخْلَصِیْنَ	و به راستی آن زن قصد او (یوسف) کرد، و او نیز قصد او کرد، اگر نشانه‌ای از پروردگارش ندیده بود. این‌گونه بدی و زشتی را از او دور کردیم. به راستی او از بندگان برگزیده ما بود.	24
وَاسْتَبَقَا الْبَابَ وَقَدَّتْ قَمِیْصَهٗ مِنْ دُبُرٍ وَّاَلْفَیَا سَیِّدَهَا لَدَا الْبَابِ قَالَتْ مَا جَزَآءُ مَنْ اَرَادَ بِاَهْلِكَ سُوْٓءًا اِلَّاۤ اَنْ یُّسْجَنَ اَوْ عَذَابٌ اَلِیْمٌ	و هر دو به سوی در دویدند و آن زن پیراهن او (یوسف) را از پشت پاره کرد و شوهر آن زن را در برابر در یافتند. او (زن) گفت: «کیفر کسی که قصد بدی به همسرت داشت چیست، جز زندان یا عذابی دردناک؟»	25
قَالَ هِیَ رَاوَدَتْنِیْ عَنْ نَّفْسِیْ وَشَهِدَ شَاهِدٌ مِّنْ اَهْلِهَا اِنْ كَانَ قَمِیْصُهٗ قُدَّ مِنْ قُبُلٍ فَصَدَقَتْ وَهُوَ مِنَ الْكٰذِبِیْنَ	او (یوسف) گفت: «او بود که مرا فریفت و به سوی خود خواند.» و شاهدی از خاندان او گواهی داد: «اگر پیراهنش از جلو پاره شده، او (زن) راست می‌گوید و او (یوسف) از دروغگویان است.»	26
وَاِنْ كَانَ قَمِیْصُهٗ قُدَّ مِنْ دُبُرٍ فَكَذَبَتْ وَهُوَ مِنَ الصّٰدِقِیْنَ	و اگر پیراهنش از پشت پاره شده، او (زن) دروغ گفته و او (یوسف) از راستگویان است.»	27
فَلَمَّا رَاٰ قَمِیْصَهٗ قُدَّ مِنْ دُبُرٍ قَالَ اِنَّهٗ مِنْ كَیْدِكُنَّ اِنَّ كَیْدَكُنَّ عَظِیْمٌ	پس هنگامی که او (شوهر) دید پیراهن او (یوسف) از پشت پاره شده، گفت: «به راستی این از نیرنگ شماست. نیرنگ شما بزرگ است.»	28
یُوْسُفُ اَعْرِضْ عَنْ هٰذَا وَاسْتَغْفِرِیْ لِذَنْۢبِكِ اِنَّكِ كُنْتِ مِنَ الْخٰطِـِٕیْنَ	ای یوسف! از این (موضوع) چشم‌پوشی کن، و (ای همسرم) برای گناهت آمرزش بخواه، زیرا تو از خطاکاران بودی.»	29

وَقَالَ نِسْوَةٌ فِي الْمَدِيْنَةِ امْرَاَتُ الْعَزِيْزِ تُرَاوِدُ فَتٰىهَا عَنْ نَّفْسِه قَدْ شَغَفَهَا حُبًّا اِنَّا لَنَرٰىهَا فِيْ ضَلٰلٍ مُّبِيْنٍ	و زنان شهر گفتند: «همسر عزیز خدمتکارش را فریفته تا او را به خود متمایل کند، او عاشق او شده است. ما او را در گمراهی آشکار می‌بینیم.»	30
فَلَمَّا سَمِعَتْ بِمَكْرِهِنَّ اَرْسَلَتْ اِلَيْهِنَّ وَاَعْتَدَتْ لَهُنَّ مُتَّكَـاً وَّاٰتَتْ كُلَّ وَاحِدَةٍ مِّنْهُنَّ سِكِّيْنًا وَّقَالَتِ اخْرُجْ عَلَيْهِنَّ فَلَمَّا رَاَيْنَه اَكْبَرْنَه وَقَطَّعْنَ اَيْدِيَهُنَّ وَقُلْنَ حَاشَ لِلّٰهِ مَا هٰذَا بَشَرًا اِنْ هٰذَآ اِلَّا مَلَكٌ كَرِيْمٌ	پس هنگامی که او (زن) طعنه‌هایشان را شنید، آن‌ها را دعوت کرد و برایشان جایگاهی آماده کرد و به هر یک چاقویی داد (برای بریدن غذا)، سپس به (یوسف) گفت: «به سویشان بیرون آی.» هنگامی که او را دیدند، او را بزرگ داشتند و (بی‌اختیار) دست‌هایشان را بریدند و گفتند: «منزه است خدا، این انسان نیست. این جز فرشته‌ای نجیب نیست.»	31
قَالَتْ فَذٰلِكُنَّ الَّذِيْ لُمْتُنَّنِيْ فِيْهِ وَلَقَدْ رَاوَدْتُّه عَنْ نَّفْسِه فَاسْتَعْصَمَ وَلَئِنْ لَّمْ يَفْعَلْ مَآ اٰمُرُه لَيُسْجَنَنَّ وَلَيَكُوْنًا مِّنَ الصّٰغِرِيْنَ	او (زن) گفت: «این همان کسی است که مرا به خاطر او سرزنش کردید. من او را فریفتم، اما او خود را پاک نگه داشت. و اگر آنچه فرمانش دادم نکند، حتماً زندانی خواهد شد و از خوارشدگان خواهد بود.»	32
قَالَ رَبِّ السِّجْنُ اَحَبُّ اِلَيَّ مِمَّا يَدْعُوْنَنِيْٓ اِلَيْهِ وَاِلَّا تَصْرِفْ عَنِّيْ كَيْدَهُنَّ اَصْبُ اِلَيْهِنَّ وَاَكُنْ مِّنَ الْجٰهِلِيْنَ	او (یوسف) گفت: «پروردگارا! زندان برایم دوست‌داشتنی‌تر است از آنچه مرا به آن می‌خوانند. و اگر نیرنگشان را از من دور نکنی، به سویشان متمایل می‌شوم و از نادانان می‌شوم.»	33
فَاسْتَجَابَ لَه رَبُّه فَصَرَفَ عَنْهُ كَيْدَهُنَّ اِنَّه هُوَ السَّمِيْعُ الْعَلِيْمُ	پس پروردگارش دعایش را اجابت کرد و نیرنگشان را از او دور کرد. به راستی او شنوا و داناست.	34
ثُمَّ بَدَا لَهُمْ مِّنْ بَعْدِ مَا رَاَوُا الْاٰيٰتِ لَيَسْجُنُنَّه حَتّٰى حِيْنٍ	سپس برایشان پس از دیدن نشانه‌ها (بی‌گناهی یوسف) به نظر آمد که او را تا مدتی زندانی کنند.	35
وَدَخَلَ مَعَهُ السِّجْنَ فَتَيٰنِ قَالَ اَحَدُهُمَآ اِنِّيْٓ اَرٰىنِيْٓ اَعْصِرُ خَمْرًا وَقَالَ الْاٰخَرُ اِنِّيْٓ اَرٰىنِيْٓ اَحْمِلُ فَوْقَ رَاْسِيْ خُبْزًا تَاْكُلُ الطَّيْرُ مِنْهُ نَبِّئْنَا بِتَاْوِيْلِه اِنَّا نَرٰىكَ مِنَ الْمُحْسِنِيْنَ	و دو جوان با او به زندان درآمدند. یکی از آن‌ها گفت: «من در خواب دیدم که شراب می‌فشارم.» و دیگری گفت: «من در خواب دیدم که نانی بر سرم حمل می‌کنم که پرندگان از آن می‌خورند. تعبیرش را به ما بگو، زیرا ما تو را از نیکوکاران می‌بینیم.»	36
قَالَ لَا يَاْتِيْكُمَا طَعَامٌ تُرْزَقٰنِه اِلَّا نَبَّاْتُكُمَا بِتَاْوِيْلِه قَبْلَ اَنْ يَّاْتِيَكُمَا ذٰلِكُمَا مِمَّا عَلَّمَنِيْ رَبِّيْ اِنِّيْ تَرَكْتُ مِلَّةَ قَوْمٍ لَّا يُؤْمِنُوْنَ بِاللّٰهِ وَهُمْ بِالْاٰخِرَةِ هُمْ كٰفِرُوْنَ	او (یوسف) گفت: «هر غذایی که به شما دو نفر داده شود، پیش از آن که به شما برسد، تعبیرش را به شما می‌گویم. این از چیزی است که پروردگارم به من آموخته است. من آیین مردمی را که به خدا ایمان ندارند و به آخرت کفر می‌ورزند، رها کرده‌ام.»	37

وَاتَّبَعْتُ مِلَّةَ اٰبَاۤءِيْٓ اِبْرٰهِيْمَ وَاِسْحٰقَ وَيَعْقُوْبَ مَا كَانَ لَنَآ اَنْ نُّشْرِكَ بِاللّٰهِ مِنْ شَيْءٍ ذٰلِكَ مِنْ فَضْلِ اللّٰهِ عَلَيْنَا وَعَلَى النَّاسِ وَلٰكِنَّ اَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَشْكُرُوْنَ	و من از آیین نیاکانم، ابراهیم و اسحاق و یعقوب، پیروی کردم. برای ما (پیامبران) شایسته نیست که چیزی را با خدا شریک کنیم. این از فضل خدا بر ما و بر مردم است، اما بیشتر مردم سپاس نمی‌گذارند.	38
يٰصَاحِبَيِ السِّجْنِ ءَاَرْبَابٌ مُّتَفَرِّقُوْنَ خَيْرٌ اَمِ اللّٰهُ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ	ای دو هم‌زندان! آیا خدایان گوناگون بهترند یا خدای یکتا و چیره؟	39
مَا تَعْبُدُوْنَ مِنْ دُوْنِهٖٓ اِلَّآ اَسْمَاۤءً سَمَّيْتُمُوْهَآ اَنْتُمْ وَاٰبَاۤؤُكُمْ مَّآ اَنْزَلَ اللّٰهُ بِهَا مِنْ سُلْطٰنٍ اِنِ الْحُكْمُ اِلَّا لِلّٰهِ اَمَرَ اَلَّا تَعْبُدُوْٓا اِلَّآ اِيَّاهُ ذٰلِكَ الدِّيْنُ الْقَيِّمُ وَلٰكِنَّ اَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُوْنَ	آنچه جز او می‌پرستید، جز نام‌هایی که خود و نیاکانتان ساخته‌اید نیست. خدا هیچ دلیلی برای آن‌ها نازل نکرده است. حکم جز از آن خدا نیست. او فرمان داده که جز او را نپرستید. این است دین راست، اما بیشتر مردم نمی‌دانند.	40
يٰصَاحِبَيِ السِّجْنِ اَمَّآ اَحَدُكُمَا فَيَسْقِيْ رَبَّهٗ خَمْرًا وَاَمَّا الْاٰخَرُ فَيُصْلَبُ فَتَاْكُلُ الطَّيْرُ مِنْ رَّاْسِهٖ قُضِيَ الْاَمْرُ الَّذِيْ فِيْهِ تَسْتَفْتِيٰنِ	ای دو هم‌زندان! یکی از شما برای خودش شراب فراهم خواهد کرد. و دیگری مصلوب می‌شود و پرندگان از سرش خواهند خورد. امری که درباره آن پرسیدید، پاسخ داده شد.	41
وَقَالَ لِلَّذِيْ ظَنَّ اَنَّهٗ نَاجٍ مِّنْهُمَا اذْكُرْنِيْ عِنْدَ رَبِّكَ فَاَنْسٰىهُ الشَّيْطٰنُ ذِكْرَ رَبِّهٖ فَلَبِثَ فِي السِّجْنِ بِضْعَ سِنِيْنَ	و به کسی که گمان می‌کرد از آن دو رها می‌شود گفت: «مرا نزد خودت یاد کن.» اما شیطان او را از یادآوری به خودش باز داشت. پس او (یوسف) چند سال در زندان ماند.	42
وَقَالَ الْمَلِكُ اِنِّيْٓ اَرٰى سَبْعَ بَقَرٰتٍ سِمَانٍ يَّاْكُلُهُنَّ سَبْعٌ عِجَافٌ وَّسَبْعَ سُنْۢبُلٰتٍ خُضْرٍ وَّاُخَرَ يٰبِسٰتٍ يٰٓاَيُّهَا الْمَلَاُ اَفْتُوْنِيْ فِيْ رُءْيَايَ اِنْ كُنْتُمْ لِلرُّءْيَا تَعْبُرُوْنَ	و پادشاه گفت (به بزرگان قومش): «من در خواب دیدم هفت گاو ماده چاق که هفت (گاو ماده) لاغر آن‌ها را خوردند؛ و هفت خوشه سبز و (هفت خوشه) دیگر خشک. ای بزرگان! اگر خواب را تعبیر می‌کنید، خوابم را برایم تعبیر کنید.»	43
قَالُوْٓا اَضْغَاثُ اَحْلَامٍ وَمَا نَحْنُ بِتَاْوِيْلِ الْاَحْلَامِ بِعٰلِمِيْنَ	آن‌ها گفتند: «(این‌ها) خواب‌های پریشان است و ما تعبیر این خواب‌ها را نمی‌دانیم.»	44
وَقَالَ الَّذِيْ نَجَا مِنْهُمَا وَادَّكَرَ بَعْدَ اُمَّةٍ اَنَا اُنَبِّئُكُمْ بِتَاْوِيْلِهٖ فَاَرْسِلُوْنِ	و کسی که از آن دو رها شده بود و پس از مدتی به یاد (یوسف) افتاد، گفت: «من تعبیر (خواب) را به شما خبر می‌دهم، پس مرا (به سویش) بفرستید.»	45
يُوْسُفُ اَيُّهَا الصِّدِّيْقُ اَفْتِنَا فِيْ سَبْعِ بَقَرٰتٍ سِمَانٍ يَّاْكُلُهُنَّ سَبْعٌ عِجَافٌ وَّسَبْعِ سُنْۢبُلٰتٍ خُضْرٍ وَّاُخَرَ يٰبِسٰتٍ لَّعَلِّيْٓ اَرْجِعُ اِلَى النَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَعْلَمُوْنَ	یوسف، ای مرد راستگو! برای ما درباره هفت گاو ماده چاق که هفت (گاو ماده) لاغر آن‌ها را خوردند، و هفت خوشه سبز و (هفت خوشه) دیگر خشک تعبیر کن، تا به سوی مردم بازگردم و آن‌ها بدانند.	46

قَالَ تَزْرَعُوْنَ سَبْعَ سِنِيْنَ دَاَبًا فَمَا حَصَدْتُّمْ فَذَرُوْهُ فِيْ سُنْۢبُلِهٖٓ اِلَّا قَلِيْلًا مِّمَّا تَاْكُلُوْنَ	او (یوسف) گفت: «هفت سال پیاپی مانند همیشه کشت کنید؛ سپس آنچه درو کردید، جز اندکی که می‌خورید، در خوشه‌هایش بگذارید.»	47
ثُمَّ يَاْتِيْ مِنْۢ بَعْدِ ذٰلِكَ سَبْعٌ شِدَادٌ يَّاْكُلْنَ مَا قَدَّمْتُمْ لَهُنَّ اِلَّا قَلِيْلًا مِّمَّا تُحْصِنُوْنَ	سپس پس از آن، هفت (سال) سخت خواهد آمد که آنچه برای آن ذخیره کرده‌اید، جز اندکی از (دانه‌هایی) که نگه داشته‌اید، مصرف خواهد کرد.	48
ثُمَّ يَاْتِيْ مِنْۢ بَعْدِ ذٰلِكَ عَامٌ فِيْهِ يُغَاثُ النَّاسُ وَفِيْهِ يَعْصِرُوْنَ	سپس پس از آن، سالی خواهد آمد که به مردم باران داده می‌شود و در آن زمان (انگور) می‌فشارند.	49
وَقَالَ الْمَلِكُ ائْتُوْنِيْ بِهٖ فَلَمَّا جَاۤءَهُ الرَّسُوْلُ قَالَ ارْجِعْ اِلٰى رَبِّكَ فَسْـَٔلْهُ مَا بَالُ النِّسْوَةِ الّٰتِيْ قَطَّعْنَ اَيْدِيَهُنَّ اِنَّ رَبِّيْ بِكَيْدِهِنَّ عَلِيْمٌ	و پادشاه گفت: «او را نزد من بیاورید.» هنگامی که فرستاده به سوی او آمد، او (یوسف) گفت: «به سوی господ‌ین خود بازگرد و از او بپرس حال زنانی که دست‌هایشان را بریدند چگونه بود. به راستی پروردگارم به نیرنگشان داناست.»	50
قَالَ مَا خَطْبُكُنَّ اِذْ رَاوَدْتُّنَّ يُوْسُفَ عَنْ نَّفْسِهٖ قُلْنَ حَاشَ لِلّٰهِ مَا عَلِمْنَا عَلَيْهِ مِنْ سُوْۤءٍ قَالَتِ امْرَاَتُ الْعَزِيْزِ الْـٰٔنَ حَصْحَصَ الْحَقُّ اَنَا رَاوَدْتُّهٗ عَنْ نَّفْسِهٖ وَاِنَّهٗ لَمِنَ الصّٰدِقِيْنَ	او (پادشاه) به زنان گفت: «وقتی یوسف را فریفتید تا به سوی خود متمایلش کنید، حالتان چگونه بود؟» آن‌ها گفتند: «منزه است خدا، ما هیچ بدی از او ندانستیم.» همسر عزیز گفت: «اکنون حقیقت روشن شد، من بودم که او را فریفتم و او از راستگویان است.»	51
ذٰلِكَ لِيَعْلَمَ اَنِّيْ لَمْ اَخُنْهُ بِالْغَيْبِ وَاَنَّ اللّٰهَ لَا يَهْدِيْ كَيْدَ الْخَاۤىِٕنِيْنَ	(یوسف گفت): «این (کار) برای آن بود که او (عزیز) بداند من در غیابش به او خیانت نکردم، و خدا نیرنگ خائنان را هدایت نمی‌کند.»	52
وَمَآ اُبَرِّئُ نَفْسِيْ اِنَّ النَّفْسَ لَاَمَّارَةٌۢ بِالسُّوْۤءِ اِلَّا مَا رَحِمَ رَبِّيْ اِنَّ رَبِّيْ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ	و من خودم را تبرئه نمی‌کنم، زیرا نفس همواره به بدی فرمان می‌دهد، مگر نفسی که پروردگارم به آن رحم کند. به راستی پروردگارم آمرزنده و مهربان است.	53
وَقَالَ الْمَلِكُ ائْتُوْنِيْ بِهٖٓ اَسْتَخْلِصْهُ لِنَفْسِيْ فَلَمَّا كَلَّمَهٗ قَالَ اِنَّكَ الْيَوْمَ لَدَيْنَا مَكِيْنٌ اَمِيْنٌ	و پادشاه گفت: «او (یوسف) را نزد من بیاورید تا او را (به عنوان فردی نزدیک) به خود برگزینم.» هنگامی که با او سخن گفت، گفت: «از امروز تو نزد ما مقامی بلند و مورد اعتماد داری.»	54
قَالَ اجْعَلْنِيْ عَلٰى خَزَاۤىِٕنِ الْاَرْضِ اِنِّيْ حَفِيْظٌ عَلِيْمٌ	او (یوسف) گفت: «مرا خزانه‌دار سرزمین (مصر) قرار ده؛ زیرا من نگهبانی دانا و آگاهم.»	55
وَكَذٰلِكَ مَكَّنَّا لِيُوْسُفَ فِى الْاَرْضِ يَتَبَوَّاُ مِنْهَا حَيْثُ يَشَاۤءُ نُصِيْبُ بِرَحْمَتِنَا مَنْ نَّشَاۤءُ وَلَا نُضِيْعُ اَجْرَ الْمُحْسِنِيْنَ	و این‌گونه به یوسف در این سرزمین (مصر) جایگاه دادیم؛ تا هر کجا بخواهد در آن ساکن شود. ما رحمتمان را به هر که بخواهیم می‌رسانیم و پاداش نیکوکاران را ضایع نمی‌کنیم.	56

وَلَاَجْرُ الْاٰخِرَةِ خَيْرٌ لِّلَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَكَانُوْا يَتَّقُوْنَ	و به راستی پاداش آخرت برای کسانی که ایمان آورده‌اند و پرهیزگاری می‌کنند بهتر است.	57
وَجَاءَ اِخْوَةُ يُوْسُفَ فَدَخَلُوْا عَلَيْهِ فَعَرَفَهُمْ وَهُمْ لَه مُنْكِرُوْنَ	و برادران یوسف آمدند (به مصر) و به (محل) او وارد شدند. او آن‌ها را شناخت، اما آن‌ها او را نشناختند.	58
وَلَمَّا جَهَّزَهُمْ بِجَهَازِهِمْ قَالَ ائْتُوْنِيْ بِاَخٍ لَّكُمْ مِّنْ اَبِيْكُمْ اَلَا تَرَوْنَ اَنِّيْٓ اُوْفِي الْكَيْلَ وَاَنَا خَيْرُ الْمُنْزِلِيْنَ	و هنگامی که برایشان آذوقه آماده کرد، گفت: «برادرتان را که از پدرتان است نزد من بیاورید. آیا نمی‌بینید که من پیمانه را کامل می‌کنم و بهترین میزبانم؟»	59
فَاِنْ لَّمْ تَأْتُوْنِيْ بِه فَلَا كَيْلَ لَكُمْ عِنْدِيْ وَلَا تَقْرَبُوْنِ	پس اگر او را نزد من نیاورید، دیگر از من پیمانه‌ای (گندم) نخواهید داشت و به من نزدیک نشوید.	60
قَالُوْا سَنُرَاوِدُ عَنْهُ اَبَاهُ وَاِنَّا لَفٰعِلُوْنَ	آن‌ها گفتند: «ما پدرش را راضی می‌کنیم (تا او را بیاورد) و حتماً این کار را خواهیم کرد.»	61
وَقَالَ لِفِتْيٰنِهِ اجْعَلُوْا بِضَاعَتَهُمْ فِيْ رِحَالِهِمْ لَعَلَّهُمْ يَعْرِفُوْنَهَآ اِذَا انْقَلَبُوْٓا اِلٰٓى اَهْلِهِمْ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُوْنَ	و او (یوسف) به خدمتکارانش گفت: «کالاهایشان (بهای گندم) را در کیسه‌هایشان بگذارید، تا وقتی به خانواده‌شان بازگشتند آن را بشناسند، شاید بازگردند.»	62
فَلَمَّا رَجَعُوْٓا اِلٰٓى اَبِيْهِمْ قَالُوْا يٰٓاَبَانَا مُنِعَ مِنَّا الْكَيْلُ فَاَرْسِلْ مَعَنَآ اَخَانَا نَكْتَلْ وَاِنَّا لَه لَحٰفِظُوْنَ	پس هنگامی که به سوی پدرشان بازگشتند، گفتند: «ای پدر ما! دیگر پیمانه‌ای (گندم) به ما نمی‌دهند (اگر برادرمان را نیاوریم)، پس برادرمان را با ما بفرست تا پیمانه‌ای بگیریم، و ما حتماً از او مراقبت می‌کنیم.»	63
قَالَ هَلْ اٰمَنُكُمْ عَلَيْهِ اِلَّا كَمَآ اَمِنْتُكُمْ عَلٰٓى اَخِيْهِ مِنْ قَبْلُ فَاللّٰهُ خَيْرٌ حٰفِظًا وَّهُوَ اَرْحَمُ الرّٰحِمِيْنَ	او (یعقوب) گفت: «چگونه او (بنیامین) را به شما بسپارم، همان‌طور که پیش‌تر برادرش (یوسف) را به شما سپردم؟» پس خدا بهترین نگهبان است و او مهربان‌ترین مهربانان است.	64
وَلَمَّا فَتَحُوْا مَتَاعَهُمْ وَجَدُوْا بِضَاعَتَهُمْ رُدَّتْ اِلَيْهِمْ قَالُوْا يٰٓاَبَانَا مَا نَبْغِيْ هٰذِه بِضَاعَتُنَا رُدَّتْ اِلَيْنَا وَنَمِيْرُ اَهْلَنَا وَنَحْفَظُ اَخَانَا وَنَزْدَادُ كَيْلَ بَعِيْرٍ ذٰلِكَ كَيْلٌ يَّسِيْرٌ	و هنگامی که اموالشان را گشودند، دیدند کالاهایشان (بهای گندم) به آن‌ها بازگردانده شده است. گفتند: «ای پدر ما! چه چیز دیگری بخواهیم؟ این کالاهای ما به ما بازگردانده شده است، و ما می‌توانیم برای خانواده‌مان غذا تهیه کنیم، و از برادرمان مراقبت می‌کنیم، و پیمانه‌ای به وزن بار شتر اضافه می‌گیریم. این برای (پادشاه مصر) آسان است.»	65
قَالَ لَنْ اُرْسِلَه مَعَكُمْ حَتّٰى تُؤْتُوْنِ مَوْثِقًا مِّنَ اللّٰهِ لَتَاْتُنَّنِيْ بِه اِلَّآ اَنْ يُّحَاطَ بِكُمْ فَلَمَّآ اٰتَوْهُ مَوْثِقَهُمْ قَالَ اللّٰهُ عَلٰى مَا نَقُوْلُ وَكِيْلٌ	او (یعقوب) گفت: «او را با شما نمی‌فرستم تا به نام خدا سوگند یاد کنید که حتماً او را به من بازمی‌گردانید، مگر این که (دشمن) شما را دربر گیرد.» پس از آن که سوگند یاد کردند، گفت: «خدا بر آنچه می‌گوییم گواه است.»	66

وَقَالَ يٰبَنِيَّ لَا تَدْخُلُوْا مِنْۢ بَابٍ وَّاحِدٍ وَّادْخُلُوْا مِنْ اَبْوَابٍ مُّتَفَرِّقَةٍ وَمَآ اُغْنِيْ عَنْكُمْ مِّنَ اللّٰهِ مِنْ شَيْءٍ اِنِ الْحُكْمُ اِلَّا لِلّٰهِ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَعَلَيْهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُتَوَكِّلُوْنَ	و او (یعقوب) گفت: «ای فرزندانم! از یک دروازه وارد نشوید، و از دروازه‌های مختلف وارد شوید؛ اما من نمی‌توانم شما را از (تقدیر) خدا بی‌نیاز کنم. حکم جز از آن خدا نیست. بر او توکل می‌کنم و توکل‌کنندگان باید بر او توکل کنند.»	67
وَلَمَّا دَخَلُوْا مِنْ حَيْثُ اَمَرَهُمْ اَبُوْهُمْ مَا كَانَ يُغْنِيْ عَنْهُمْ مِّنَ اللّٰهِ مِنْ شَيْءٍ اِلَّا حَاجَةً فِيْ نَفْسِ يَعْقُوْبَ قَضٰىهَا وَاِنَّه لَذُوْ عِلْمٍ لِّمَا عَلَّمْنٰهُ وَلٰكِنَّ اَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُوْنَ	و هنگامی که طبق دستور پدرشان وارد شدند، این (کار) آن‌ها را از (تقدیر) خدا بی‌نیاز نکرد، جز این که خواسته‌ای در دل یعقوب بود که آن را برآورد. و او دانشی داشت، زیرا ما به او آموخته بودیم، اما بیشتر مردم نمی‌دانند.	68
وَلَمَّا دَخَلُوْا عَلٰى يُوْسُفَ اٰوٰٓى اِلَيْهِ اَخَاهُ قَالَ اِنِّيْٓ اَنَا اَخُوْكَ فَلَا تَبْتَئِسْ بِمَا كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ	و هنگامی که به (محل) یوسف وارد شدند، او برادرش (بنیامین) را نزد خود جای داد و گفت: «من برادر توام، از آنچه آن‌ها کرده‌اند غمگین مباش.»	69
فَلَمَّا جَهَّزَهُمْ بِجَهَازِهِمْ جَعَلَ السِّقَايَةَ فِيْ رَحْلِ اَخِيْهِ ثُمَّ اَذَّنَ مُؤَذِّنٌ اَيَّتُهَا الْعِيْرُ اِنَّكُمْ لَسٰرِقُوْنَ	پس هنگامی که آذوقه‌شان را آماده کرد، جام را در کیسه برادرش گذاشت. سپس فریادگری فریاد زد: «ای کاروانیان! شما حتماً دزد هستید.»	70
قَالُوْا وَاَقْبَلُوْا عَلَيْهِمْ مَّاذَا تَفْقِدُوْنَ	آن‌ها پرسیدند، در حالی که به سویشان روی کردند: «چه چیزی گم کرده‌اید؟»	71
قَالُوْا نَفْقِدُ صُوَاعَ الْمَلِكِ وَلِمَنْ جَاءَ بِه حِمْلُ بَعِيْرٍ وَّاَنَا بِه زَعِيْمٌ	آن‌ها گفتند: «جام پادشاه را گم کرده‌ایم، و هر که آن را بازگرداند، (آذوقه‌ای به وزن) بار شتر می‌گیرد، و من آن را ضمانت می‌کنم.»	72
قَالُوْا تَاللّٰهِ لَقَدْ عَلِمْتُمْ مَّا جِئْنَا لِنُفْسِدَ فِي الْاَرْضِ وَمَا كُنَّا سٰرِقِيْنَ	آن‌ها (برادران یوسف) گفتند: «به خدا سوگند، شما می‌دانید ما نیامده‌ایم تا در این سرزمین فساد کنیم و ما دزد نیستیم.»	73
قَالُوْا فَمَا جَزَاؤُه اِنْ كُنْتُمْ كٰذِبِيْنَ	آن‌ها گفتند: «اگر دروغ گفته باشید، کیفرش چیست؟»	74
قَالُوْا جَزَاؤُه مَنْ وُّجِدَ فِيْ رَحْلِه فَهُوَ جَزَاؤُه كَذٰلِكَ نَجْزِي الظّٰلِمِيْنَ	آن‌ها گفتند: «کیفرش این است که هر که (جام) در کیسه‌اش یافت شود، خودش کیفرش را می‌پذیرد. این‌گونه ما به ستمگران کیفر می‌دهیم.»	75
فَبَدَاَ بِاَوْعِيَتِهِمْ قَبْلَ وِعَاءِ اَخِيْهِ ثُمَّ اسْتَخْرَجَهَا مِنْ وِّعَاءِ اَخِيْهِ كَذٰلِكَ كِدْنَا لِيُوْسُفَ مَا كَانَ لِيَاْخُذَ اَخَاهُ فِيْ دِيْنِ الْمَلِكِ اِلَّآ اَنْ يَّشَاءَ اللّٰهُ نَرْفَعُ دَرَجٰتٍ مَّنْ نَّشَاءُ وَفَوْقَ كُلِّ ذِيْ عِلْمٍ عَلِيْمٌ	پس او (یوسف) پیش از کیسه برادرش، کیسه‌های آن‌ها را بازرسی کرد، سپس آن (جام) را از کیسه برادرش بیرون آورد. این‌گونه برای یوسف تدبیر کردیم. او نمی‌توانست برادرش را طبق قانون پادشاه بازداشت کند، مگر این که خدا بخواهد. ما هر که را بخواهیم درجاتش را بالا می‌بریم؛ و بالای هر دانایی، داناتری است.	76

قَالُوْٓا اِنْ يَّسْرِقْ فَقَدْ سَرَقَ اَخٌ لَّه مِنْ قَبْلُ فَاَسَرَّهَا يُوْسُفُ فِيْ نَفْسِه وَلَمْ يُبْدِهَا لَهُمْ قَالَ اَنْتُمْ شَرٌّ مَّكَانًا وَاللّٰهُ اَعْلَمُ بِمَا تَصِفُوْنَ	آن‌ها گفتند: «اگر او دزدی کرده، پیش‌تر برادرش نیز دزدی کرده بود.» پس یوسف (ناراحتی) را در دلش پنهان کرد و به آن‌ها نشان نداد. او (در دل) گفت: «موقعیت شما بدتر است. و خدا به آنچه توصیف می‌کنید داناتر است.»	77
قَالُوْا يٰٓاَيُّهَا الْعَزِيْزُ اِنَّ لَه اَبًا شَيْخًا كَبِيْرًا فَخُذْ اَحَدَنَا مَكَانَه اِنَّا نَرٰىكَ مِنَ الْمُحْسِنِيْنَ	آن‌ها گفتند: «ای عزیز! او پدری پیر دارد، پس یکی از ما را به جای او بگیر، زیرا ما تو را از نیکوکاران می‌بینیم.»	78
قَالَ مَعَاذَ اللّٰهِ اَنْ نَّاْخُذَ اِلَّا مَنْ وَّجَدْنَا مَتَاعَنَا عِنْدَه اِنَّآ اِذًا لَّظٰلِمُوْنَ	او (یوسف) گفت: «به خدا پناه می‌برم از این که کسی را جز آن که مالمان را نزد او یافتیم بازداشت کنم، اگر چنین کنیم، ستمگر خواهیم بود.»	79
فَلَمَّا اسْتَيْـَٔسُوْا مِنْهُ خَلَصُوْا نَجِيًّا قَالَ كَبِيْرُهُمْ اَلَمْ تَعْلَمُوْٓا اَنَّ اَبَاكُمْ قَدْ اَخَذَ عَلَيْكُمْ مَّوْثِقًا مِّنَ اللّٰهِ وَمِنْ قَبْلُ مَا فَرَّطْتُّمْ فِيْ يُوْسُفَ فَلَنْ اَبْرَحَ الْاَرْضَ حَتّٰى يَاْذَنَ لِيْٓ اَبِيْٓ اَوْ يَحْكُمَ اللّٰهُ لِيْ وَهُوَ خَيْرُ الْحٰكِمِيْنَ	پس هنگامی که از او (یوسف) ناامید شدند، به کناری رفتند و پنهانی مشورت کردند. بزرگ‌ترینشان گفت: «آیا نمی‌دانید که پدرتان از شما به نام خدا پیمان گرفت و پیش‌تر درباره یوسف کوتاهی کردید؟ پس من این سرزمین (مصر) را ترک نمی‌کنم تا پدرم اجازه دهد یا خدا برایم حکمی کند. و او بهترین حکم‌کنندگان است.»	80
اِرْجِعُوْٓا اِلٰٓى اَبِيْكُمْ فَقُوْلُوْا يٰٓاَبَانَآ اِنَّ ابْنَكَ سَرَقَ وَمَا شَهِدْنَآ اِلَّا بِمَا عَلِمْنَا وَمَا كُنَّا لِلْغَيْبِ حٰفِظِيْنَ	به سوی پدرتان بازگردید و بگویید: «ای پدر ما! پسرت دزدی کرد و ما جز آنچه می‌دانستیم گواهی ندادیم و از نهان آگاه نبودیم.»	81
وَسْـَٔلِ الْقَرْيَةَ الَّتِيْ كُنَّا فِيْهَا وَالْعِيْرَ الَّتِيْٓ اَقْبَلْنَا فِيْهَا وَاِنَّا لَصٰدِقُوْنَ	و از (مردم) شهری که در آن بودیم و کاروانی که با آن آمدیم بپرس. و ما راست می‌گوییم.»	82
قَالَ بَلْ سَوَّلَتْ لَكُمْ اَنْفُسُكُمْ اَمْرًا فَصَبْرٌ جَمِيْلٌ عَسَى اللّٰهُ اَنْ يَّاْتِيَنِيْ بِهِمْ جَمِيْعًا اِنَّه هُوَ الْعَلِيْمُ الْحَكِيْمُ	او (یعقوب) گفت: «بلکه خودتان این کار (زشت) را نیکو پنداشته‌اید. پس صبری نیکو (برایم بهتر است). شاید خدا همه آن‌ها را به من بازگرداند. به راستی او دانا و حکیم است.»	83
وَتَوَلّٰى عَنْهُمْ وَقَالَ يٰٓاَسَفٰى عَلٰى يُوْسُفَ وَابْيَضَّتْ عَيْنٰهُ مِنَ الْحُزْنِ فَهُوَ كَظِيْمٌ	و او (یعقوب) از آن‌ها (فرزندانش) روی گرداند و گفت: «آه از غم یوسف،» و چشمانش از اندوه سفید شد. او خشمش را فرو می‌خورد.	84
قَالُوْا تَاللّٰهِ تَفْتَؤُا تَذْكُرُ يُوْسُفَ حَتّٰى تَكُوْنَ حَرَضًا اَوْ تَكُوْنَ مِنَ الْهٰلِكِيْنَ	آن‌ها گفتند: «به خدا سوگند، تو آن‌قدر یوسف را یاد می‌کنی که بیمار می‌شوی یا از هلاک‌شدگان می‌شوی.»	85
قَالَ اِنَّمَآ اَشْكُوْا بَثِّيْ وَحُزْنِيْٓ اِلَى اللّٰهِ وَاَعْلَمُ مِنَ اللّٰهِ مَا لَا تَعْلَمُوْنَ	او (یعقوب) گفت: «من رنج و اندوهم را تنها به خدا می‌گویم و از خدا چیزی می‌دانم که شما نمی‌دانید.»	86

يٰبَنِيَّ اذْهَبُوْا فَتَحَسَّسُوْا مِنْ يُّوْسُفَ وَاَخِيْهِ وَلَا تَايْـَٔسُوْا مِنْ رَّوْحِ اللّٰهِ اِنَّه لَا يَايْـَٔسُ مِنْ رَّوْحِ اللّٰهِ اِلَّا الْقَوْمُ الْكٰفِرُوْنَ	ای فرزندانم! بروید و از یوسف و برادرش خبری جویید و از رحمت خدا ناامید نشوید. به راستی جز مردم کافر از رحمت خدا ناامید نمی‌شوند.	87
فَلَمَّا دَخَلُوْا عَلَيْهِ قَالُوْا يٰٓاَيُّهَا الْعَزِيْزُ مَسَّنَا وَاَهْلَنَا الضُّرُّ وَجِئْنَا بِبِضَاعَةٍ مُّزْجٰىةٍ فَاَوْفِ لَنَا الْكَيْلَ وَتَصَدَّقْ عَلَيْنَا اِنَّ اللّٰهَ يَجْزِى الْمُتَصَدِّقِيْنَ	پس هنگامی که به (محل) یوسف وارد شدند، گفتند: «ای عزیز! ما و خانواده‌مان دچار سختی شده‌ایم و کالایی بی‌ارزش آورده‌ایم، پس پیمانه (گندم) را برایمان کامل کن و به ما صدقه بده. به راستی خدا به صدقه‌دهندگان پاداش می‌دهد.»	88
قَالَ هَلْ عَلِمْتُمْ مَّا فَعَلْتُمْ بِيُوْسُفَ وَاَخِيْهِ اِذْ اَنْتُمْ جٰهِلُوْنَ	او (یوسف) گفت: «آیا می‌دانید با یوسف و برادرش چه کردید، وقتی نادان بودید؟»	89
قَالُوْٓا ءَاِنَّكَ لَاَنْتَ يُوْسُفُ قَالَ اَنَا يُوْسُفُ وَهٰذَآ اَخِيْ قَدْ مَنَّ اللّٰهُ عَلَيْنَا اِنَّه مَنْ يَّتَّقِ وَيَصْبِرْ فَاِنَّ اللّٰهَ لَا يُضِيْعُ اَجْرَ الْمُحْسِنِيْنَ	آن‌ها گفتند: «آیا تو واقعاً یوسف هستی؟» او گفت: «من یوسفم و این برادرم است. خدا به ما لطف کرده است. به راستی هر که پرهیزگاری کند و صبر کند، خدا پاداش نیکوکاران را ضایع نمی‌کند.»	90
قَالُوْا تَاللّٰهِ لَقَدْ اٰثَرَكَ اللّٰهُ عَلَيْنَا وَاِنْ كُنَّا لَخٰطِـِٕيْنَ	آن‌ها گفتند: «به خدا سوگند، خدا تو را بر ما برتری داده است، و ما خطاکار بودیم.»	91
قَالَ لَا تَثْرِيْبَ عَلَيْكُمُ الْيَوْمَ يَغْفِرُ اللّٰهُ لَكُمْ وَهُوَ اَرْحَمُ الرّٰحِمِيْنَ	او (یوسف) گفت: «امروز بر شما سرزنشی نیست. خدا شما را می‌آمرزد و او مهربان‌ترین مهربانان است.»	92
اِذْهَبُوْا بِقَمِيْصِيْ هٰذَا فَاَلْقُوْهُ عَلٰى وَجْهِ اَبِيْ يَاْتِ بَصِيْرًا وَاْتُوْنِيْ بِاَهْلِكُمْ اَجْمَعِيْنَ	این پیراهنم را ببرید و بر چهره پدرم بیندازید، او بینا خواهد شد؛ و همه خانواده‌تان را نزد من بیاورید.»	93
وَلَمَّا فَصَلَتِ الْعِيْرُ قَالَ اَبُوْهُمْ اِنِّيْ لَاَجِدُ رِيْحَ يُوْسُفَ لَوْلَآ اَنْ تُفَنِّدُوْنِ	و هنگامی که کاروان حرکت کرد، پدرشان گفت: «من بوی یوسف را می‌یابم، اگر مرا دیوانه نپندارید.»	94
قَالُوْا تَاللّٰهِ اِنَّكَ لَفِيْ ضَلٰلِكَ الْقَدِيْمِ	آن‌ها گفتند: «به خدا سوگند، تو در گمراهی کهن خود هستی.»	95
فَلَمَّآ اَنْ جَاءَ الْبَشِيْرُ اَلْقٰىهُ عَلٰى وَجْهِه فَارْتَدَّ بَصِيْرًا قَالَ اَلَمْ اَقُلْ لَّكُمْ اِنِّيْٓ اَعْلَمُ مِنَ اللّٰهِ مَا لَا تَعْلَمُوْنَ	پس هنگامی که بشارت‌دهنده آمد، آن (پیراهن) را بر چهره‌اش انداخت و او بینا شد. گفت: «آیا به شما نگفتم که از خدا چیزی می‌دانم که شما نمی‌دانید؟»	96
قَالُوْا يٰٓاَبَانَا اسْتَغْفِرْ لَنَا ذُنُوْبَنَآ اِنَّا كُنَّا خٰطِـِٕيْنَ	آن‌ها گفتند: «ای پدر ما! برای گناهانمان آمرزش بخواه، زیرا ما خطاکار بودیم.»	97

قَالَ سَوْفَ اَسْتَغْفِرُ لَكُمْ رَبِّيْ اِنَّه هُوَ الْغَفُوْرُ الرَّحِيْمُ	او (یعقوب) گفت: «برای شما از پروردگارم آمرزش می‌خواهم. به راستی او آمرزنده و مهربان است.»	98
فَلَمَّا دَخَلُوْا عَلٰى يُوْسُفَ اٰوٰى اِلَيْهِ اَبَوَيْهِ وَقَالَ ادْخُلُوْا مِصْرَ اِنْ شَاءَ اللّٰهُ اٰمِنِيْنَ	پس هنگامی که به (محل) یوسف وارد شدند، او پدر و مادرش را در آغوش گرفت و گفت: «به مصر وارد شوید، ان‌شاءالله در امان باشید.»	99
وَرَفَعَ اَبَوَيْهِ عَلَى الْعَرْشِ وَخَرُّوْا لَه سُجَّدًا وَقَالَ يٰٓاَبَتِ هٰذَا تَأْوِيْلُ رُءْيَايَ مِنْ قَبْلُ قَدْ جَعَلَهَا رَبِّيْ حَقًّا وَقَدْ اَحْسَنَ بِيْٓ اِذْ اَخْرَجَنِيْ مِنَ السِّجْنِ وَجَاءَ بِكُمْ مِّنَ الْبَدْوِ مِنْ بَعْدِ اَنْ نَّزَغَ الشَّيْطٰنُ بَيْنِيْ وَبَيْنَ اِخْوَتِيْ اِنَّ رَبِّيْ لَطِيْفٌ لِّمَا يَشَاءُ اِنَّه هُوَ الْعَلِيْمُ الْحَكِيْمُ	و او پدر و مادرش را بر تخت نشاند. و آن‌ها به او (یوسف) سجده کردند. و او گفت: «ای پدرم! این تعبیر خواب پیشین من است. پروردگارم آن را به حقیقت بدل کرد. او به من نیکی کرد، وقتی مرا از زندان آزاد کرد و شما را از بادیه آورد، پس از آن که شیطان میان من و برادرانم فساد کرد. به راستی پروردگارم به آنچه بخواهد لطیف است. او دانا و حکیم است.»	100
رَبِّ قَدْ اٰتَيْتَنِيْ مِنَ الْمُلْكِ وَعَلَّمْتَنِيْ مِنْ تَأْوِيْلِ الْاَحَادِيْثِ فَاطِرَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ اَنْتَ وَلِيّٖ فِي الدُّنْيَا وَالْاٰخِرَةِ تَوَفَّنِيْ مُسْلِمًا وَّاَلْحِقْنِيْ بِالصّٰلِحِيْنَ	پروردگارا! تو به من از فرمانروایی عطا کردی و بخشی از تعبیر خواب‌ها را به من آموختی. ای آفریننده آسمان‌ها و زمین! تو در دنیا و آخرت نگهبان منی، مرا در حال مسلمانی بمیران و به شایستگان ملحق کن.	101
ذٰلِكَ مِنْ اَنْۢبَاءِ الْغَيْبِ نُوْحِيْهِ اِلَيْكَ وَمَا كُنْتَ لَدَيْهِمْ اِذْ اَجْمَعُوْٓا اَمْرَهُمْ وَهُمْ يَمْكُرُوْنَ	این از اخبار غیبی است که به تو (محمد) وحی کردیم؛ در حالی که تو نزد آن‌ها نبودی، وقتی هم‌داستان شدند تا نیرنگی بسازند (و یوسف را به چاه بیندازند).	102
وَمَآ اَكْثَرُ النَّاسِ وَلَوْ حَرَصْتَ بِمُؤْمِنِيْنَ	و بیشتر مردم، هرچند مشتاق باشی، ایمان نمی‌آورند.	103
وَمَا تَسْـَٔلُهُمْ عَلَيْهِ مِنْ اَجْرٍ اِنْ هُوَ اِلَّا ذِكْرٌ لِّلْعٰلَمِيْنَ	و تو از آن‌ها برای این (رسالت) پاداشی نمی‌خواهی. این (قرآن) جز تذکری برای جهانیان نیست.	104
وَكَاَيِّنْ مِّنْ اٰيَةٍ فِي السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ يَمُرُّوْنَ عَلَيْهَا وَهُمْ عَنْهَا مُعْرِضُوْنَ	و چه بسیار نشانه‌ها (از عظمت خدا) در آسمان‌ها و زمین که از کنارشان می‌گذرند، اما از آن‌ها روی می‌گردانند.	105
وَمَا يُؤْمِنُ اَكْثَرُهُمْ بِاللّٰهِ اِلَّا وَهُمْ مُّشْرِكُوْنَ	و بیشترشان به خدا ایمان نمی‌آورند، مگر این که شرک می‌ورزند.	106
اَفَاَمِنُوْٓا اَنْ تَأْتِيَهُمْ غَاشِيَةٌ مِّنْ عَذَابِ اللّٰهِ اَوْ تَأْتِيَهُمُ السَّاعَةُ بَغْتَةً وَّهُمْ لَا يَشْعُرُوْنَ	آیا ایمن‌اند از این که عذابی فراگیر از خدا بر آن‌ها آید یا قیامت ناگهان بر آن‌ها فرا رسد، در حالی که آگاه نیستند؟	107
قُلْ هٰذِه سَبِيْلِيْٓ اَدْعُوْٓا اِلَى اللّٰهِ عَلٰى بَصِيْرَةٍ اَنَا وَمَنِ اتَّبَعَنِيْ وَسُبْحٰنَ اللّٰهِ وَمَآ اَنَا مِنَ الْمُشْرِكِيْنَ	بگو (ای محمد): «این راه من است، من و پیروانم با بصیرت به سوی خدا دعوت می‌کنیم. منزه است خدا، و من از مشرکان نیستم.»	108

وَمَآ اَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ اِلَّا رِجَالًا نُّوْحِيْٓ اِلَيْهِمْ مِّنْ اَهْلِ الْقُرٰى اَفَلَمْ يَسِيْرُوْا فِى الْاَرْضِ فَيَنْظُرُوْا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَلَدَارُ الْاٰخِرَةِ خَيْرٌ لِّلَّذِيْنَ اتَّقَوْا اَفَلَا تَعْقِلُوْنَ	و پیش از تو (محمد) جز مردانی از اهل شهرها که به آن‌ها وحی کردیم نفرستادیم. آیا در زمین سیر نکردند تا ببینند سرانجام کسانی که پیش از آن‌ها بودند چگونه بود؟ و به راستی سرای آخرت برای پرهیزگاران بهتر است. آیا نمی‌فهمید؟	**109**
حَتّٰٓى اِذَا اسْتَيْـَٔسَ الرُّسُلُ وَظَنُّوْٓا اَنَّهُمْ قَدْ كُذِبُوْا جَاءَهُمْ نَصْرُنَا فَنُجِّيَ مَنْ نَّشَاءُ وَلَا يُرَدُّ بَأْسُنَا عَنِ الْقَوْمِ الْمُجْرِمِيْنَ	تا وقتی که پیامبران ناامید شدند (از ایمان قومشان) و گمان کردند که تکذیب شده‌اند، یاری ما به سویشان آمد، پس هر که را خواستیم نجات یافت. و عذاب ما از مردم گناهکار بازگردانده نمی‌شود.	**110**
لَقَدْ كَانَ فِيْ قَصَصِهِمْ عِبْرَةٌ لِّاُولِى الْاَلْبَابِ مَا كَانَ حَدِيْثًا يُّفْتَرٰى وَلٰكِنْ تَصْدِيْقَ الَّذِيْ بَيْنَ يَدَيْهِ وَتَفْصِيْلَ كُلَّ شَيْءٍ وَّهُدًى وَّرَحْمَةً لِّقَوْمٍ يُّؤْمِنُوْنَ	به راستی در داستان‌های آن‌ها برای خردمندان عبرتی است. (قرآن) داستانی ساختگی نیست، بلکه تصدیق‌کننده (کتاب‌های) پیشین و توضیح‌دهنده هر چیز و هدایت و رحمت برای مردمی است که ایمان می‌آورند.	**111**

مدنية مدنی	اَلرَّعْد الرعد - 13	تعداد آیات ۴۳

بسم الله الرحمن الرحيم

(الرعد (رعد

المّر تِلْكَ اٰيٰتُ الْكِتٰبِ وَالَّذِيْٓ اُنْزِلَ اِلَيْكَ مِنْ رَّبِّكَ الْحَقُّ وَلٰكِنَّ اَكْثَرَ النَّاسِ لَا يُؤْمِنُوْنَ	الف لام میم را. این‌ها آیات کتاب (قرآن) است. و آنچه از پروردگارت به تو نازل شده حق است، اما بیشتر مردم ایمان نمی‌آورند.	1
اَللّٰهُ الَّذِيْ رَفَعَ السَّمٰوٰتِ بِغَيْرِ عَمَدٍ تَرَوْنَهَا ثُمَّ اسْتَوٰى عَلَى الْعَرْشِ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ كُلٌّ يَّجْرِيْ لِاَجَلٍ مُّسَمًّى يُدَبِّرُ الْاَمْرَ يُفَصِّلُ الْاٰيٰتِ لَعَلَّكُمْ بِلِقَاۤءِ رَبِّكُمْ تُوْقِنُوْنَ	خداست که آسمان‌ها را بدون ستون‌هایی که ببینید برافراشت، سپس بر عرش استیلا یافت. او خورشید و ماه را مسخر کرد؛ هر یک تا زمانی معین در حرکتند. او امور (جهان) را تدبیر می‌کند و نشانه‌ها (عظمتش) را توضیح می‌دهد تا به دیدار پروردگارتان یقین کنید.	2
وَهُوَ الَّذِيْ مَدَّ الْاَرْضَ وَجَعَلَ فِيْهَا رَوَاسِيَ وَاَنْهٰرًا وَمِنْ كُلِّ الثَّمَرٰتِ جَعَلَ فِيْهَا زَوْجَيْنِ اثْنَيْنِ يُغْشِي الَّيْلَ النَّهَارَ اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيٰتٍ لِّقَوْمٍ يَّتَفَكَّرُوْنَ	و اوست که زمین را گسترانید و در آن کوه‌ها و رودها قرار داد. و از همه میوه‌ها در آن جفت‌جفت آفرید؛ او شب را بر روز می‌پوشاند. به راستی در این‌ها برای مردمی که می‌اندیشند نشانه‌هایی است.	3
وَفِي الْاَرْضِ قِطَعٌ مُّتَجٰوِرٰتٌ وَّجَنّٰتٌ مِّنْ اَعْنَابٍ وَّزَرْعٌ وَّنَخِيْلٌ صِنْوَانٌ وَّغَيْرُ صِنْوَانٍ يُّسْقٰى بِمَاۤءٍ وَّاحِدٍ وَنُفَضِّلُ بَعْضَهَا عَلٰى بَعْضٍ فِي الْاُكُلِ اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيٰتٍ لِّقَوْمٍ يَّعْقِلُوْنَ	و در زمین قطعات هم‌جوار و باغ‌های انگور و کشتزارها و نخل‌هایی که خوشه‌دار و بی‌خوشه‌اند وجود دارد؛ با یک آب سیراب می‌شوند، اما ما برخی را بر برخی دیگر در طعم برتری داده‌ایم. به راستی در این برای مردمی که می‌فهمند نشانه‌هایی است.	4
وَاِنْ تَعْجَبْ فَعَجَبٌ قَوْلُهُمْ ءَاِذَا كُنَّا تُرٰبًا ءَاِنَّا لَفِيْ خَلْقٍ جَدِيْدٍ اُولٰٓئِكَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا بِرَبِّهِمْ وَاُولٰٓئِكَ الْاَغْلٰلُ فِيْٓ اَعْنَاقِهِمْ وَاُولٰٓئِكَ اَصْحٰبُ النَّارِ هُمْ فِيْهَا خٰلِدُوْنَ	و اگر شگفت‌زده می‌شوی، شگفت‌آور سخن آن‌هاست که: «آیا وقتی خاک شدیم، دوباره به صورت مخلوقی جدید بازمی‌گردیم؟» این‌ها کسانی‌اند که به پروردگارشان کفر ورزیده‌اند؛ و این‌ها کسانی‌اند که زنجیرها بر گردن‌هایشان است. آن‌ها اهل آتش‌اند و در آن جاودانه‌اند.	5
وَيَسْتَعْجِلُوْنَكَ بِالسَّيِّئَةِ قَبْلَ الْحَسَنَةِ وَقَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِمُ الْمَثُلٰتُ وَاِنَّ رَبَّكَ لَذُوْ مَغْفِرَةٍ لِّلنَّاسِ عَلٰى ظُلْمِهِمْ وَاِنَّ رَبَّكَ لَشَدِيْدُ الْعِقَابِ	و آن‌ها از تو می‌خواهند عذاب را پیش از نیکی شتاب دهند، در حالی که پیش از آن‌ها نمونه‌های عذاب گذشته است. و به راستی پروردگارت برای مردم با وجود ستمشان آمرزنده است، و به راستی پروردگارت سخت‌کیفر است.	6

وَيَقُوْلُ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا لَوْلَآ اُنْزِلَ عَلَيْهِ اٰيَةٌ مِّنْ رَّبِّهٖ اِنَّمَآ اَنْتَ مُنْذِرٌ وَّلِكُلِّ قَوْمٍ هَادٍ	و کافران می‌گویند: «چرا نشانه‌ای (معجزه) از پروردگارش بر او نازل نشده؟» تو فقط هشداردهنده‌ای، و برای هر قومی هدایتگری است.	7
اَللّٰهُ يَعْلَمُ مَا تَحْمِلُ كُلُّ اُنْثٰى وَمَا تَغِيْضُ الْاَرْحَامُ وَمَا تَزْدَادُ وَكُلُّ شَيْءٍ عِنْدَهٗ بِمِقْدَارٍ	خدا می‌داند هر زنی چه در رحم دارد، و آنچه رحم‌ها کم می‌کنند یا زیاد می‌کنند. و هر چیز نزد او اندازه‌ای دارد.	8
عٰلِمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ الْكَبِيْرُ الْمُتَعَالِ	(او) دانای غیب و آشکار است؛ بزرگ و بسیار والاست.	9
سَوَاءٌ مِّنْكُمْ مَّنْ اَسَرَّ الْقَوْلَ وَمَنْ جَهَرَ بِهٖ وَمَنْ هُوَ مُسْتَخْفٍ بِالَّيْلِ وَسَارِبٌ بِالنَّهَارِ	برای او یکسان است کسی که سخن خود را پنهان کند یا آشکار سازد، و کسی که در شب پنهان شود یا در روز آشکارا رود.	10
لَهٗ مُعَقِّبٰتٌ مِّنْۢ بَيْنِ يَدَيْهِ وَمِنْ خَلْفِهٖ يَحْفَظُوْنَهٗ مِنْ اَمْرِ اللّٰهِ اِنَّ اللّٰهَ لَا يُغَيِّرُ مَا بِقَوْمٍ حَتّٰى يُغَيِّرُوْا مَا بِاَنْفُسِهِمْ وَاِذَآ اَرَادَ اللّٰهُ بِقَوْمٍ سُوْٓءًا فَلَا مَرَدَّ لَهٗ وَمَا لَهُمْ مِّنْ دُوْنِهٖ مِنْ وَّالٍ	برای او (انسان) نگهبانانی از پیش رو و پشت سر است که به امر خدا او را حفظ می‌کنند. خدا حال قومی را تغییر نمی‌دهد تا وقتی که خودشان حالشان را تغییر دهند. و چون خدا برای قومی بدی بخواهد، هیچ بازگشتی نیست و جز او برایشان نگهبانی نیست.	11
هُوَ الَّذِيْ يُرِيْكُمُ الْبَرْقَ خَوْفًا وَّطَمَعًا وَّيُنْشِئُ السَّحَابَ الثِّقَالَ	اوست که برق را به شما نشان می‌دهد که مایه ترس و امید است، و ابرهای سنگین را پدید می‌آورد.	12
وَيُسَبِّحُ الرَّعْدُ بِحَمْدِهٖ وَالْمَلٰٓئِكَةُ مِنْ خِيْفَتِهٖ وَيُرْسِلُ الصَّوَاعِقَ فَيُصِيْبُ بِهَا مَنْ يَّشَآءُ وَهُمْ يُجَادِلُوْنَ فِى اللّٰهِ وَهُوَ شَدِيْدُ الْمِحَالِ	و رعد تسبیح او را می‌گوید و فرشتگان از ترس او (تسبیح می‌گویند). او صاعقه‌ها را می‌فرستد و هر که را بخواهد به آن‌ها می‌زند، در حالی که آن‌ها درباره خدا مجادله می‌کنند، و او در قدرت سخت‌گیر است.	13
لَهٗ دَعْوَةُ الْحَقِّ وَالَّذِيْنَ يَدْعُوْنَ مِنْ دُوْنِهٖ لَا يَسْتَجِيْبُوْنَ لَهُمْ بِشَيْءٍ اِلَّا كَبَاسِطِ كَفَّيْهِ اِلَى الْمَاءِ لِيَبْلُغَ فَاهُ وَمَا هُوَ بِبَالِغِهٖ وَمَا دُعَآءُ الْكٰفِرِيْنَ اِلَّا فِيْ ضَلٰلٍ	دعای راستین تنها برای خداست. بت‌هایی که جز خدا می‌پرستند هیچ چیز برایشان برآورده نمی‌کنند، جز مانند کسی که دو کف دستش را به سوی آب دراز کند تا به دهانش برسد، ولی نرسد. و دعای کافران جز گمراهی نیست.	14
وَلِلّٰهِ يَسْجُدُ مَنْ فِى السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ طَوْعًا وَّكَرْهًا وَّظِلٰلُهُمْ بِالْغُدُوِّ وَالْاٰصَالِ	و هر که در آسمان‌ها و زمین است، خواه‌ناخواه، به خدا سجده می‌کند، و سایه‌هایشان در صبح و عصر.	15

قُلْ مَنْ رَّبُّ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ قُلِ اللّٰهُ قُلْ اَفَاتَّخَذْتُمْ مِّنْ دُوْنِهٖٓ اَوْلِيَآءَ لَا يَمْلِكُوْنَ لِاَنْفُسِهِمْ نَفْعًا وَّلَا ضَرًّا قُلْ هَلْ يَسْتَوِى الْاَعْمٰى وَالْبَصِيْرُ اَمْ هَلْ تَسْتَوِى الظُّلُمٰتُ وَالنُّوْرُ اَمْ جَعَلُوْا لِلّٰهِ شُرَكَآءَ خَلَقُوْا كَخَلْقِهٖ فَتَشَابَهَ الْخَلْقُ عَلَيْهِمْ قُلِ اللّٰهُ خَالِقُ كُلِّ شَيْءٍ وَّهُوَ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ	بگو (ای محمد): «پروردگار آسمان‌ها و زمین کیست؟» بگو: «خدا.» بگو: «آیا جز او سرپرستانی گرفته‌اید که نه برای خودشان سود می‌رسانند و نه زیان را دفع می‌کنند؟» بگو: «آیا نابینا و بینا برابرند؟ یا تاریکی‌ها و نور برابرند؟ آیا برای خدا شریکانی قرار داده‌اند که مانند آفرینش او آفریده‌اند، تا آفرینش برایشان مشتبه شده؟» بگو: «خدا آفریننده همه چیز است و او یکتا و چیره است.»	16
اَنْزَلَ مِنَ السَّمَآءِ مَآءً فَسَالَتْ اَوْدِيَةٌۢ بِقَدَرِهَا فَاحْتَمَلَ السَّيْلُ زَبَدًا رَّابِيًا وَمِمَّا يُوْقِدُوْنَ عَلَيْهِ فِى النَّارِ ابْتِغَآءَ حِلْيَةٍ اَوْ مَتَاعٍ زَبَدٌ مِّثْلُهٗ كَذٰلِكَ يَضْرِبُ اللّٰهُ الْحَقَّ وَالْبَاطِلَ فَاَمَّا الزَّبَدُ فَيَذْهَبُ جُفَآءً وَاَمَّا مَا يَنْفَعُ النَّاسَ فَيَمْكُثُ فِى الْاَرْضِ كَذٰلِكَ يَضْرِبُ اللّٰهُ الْاَمْثَالَ	او از آسمان آب فرو فرستاد، پس در دره‌ها به اندازه آن‌ها جاری شد، و سیل کف‌های روی آب را برد. و از آنچه در آتش می‌گدازند برای ساختن زیورها یا ابزارها، کفی مانند آن است. این‌گونه خدا حق و باطل را مثل می‌زند. اما کف به عنوان چیزی بی‌فایده نابود می‌شود؛ و آنچه به مردم سود می‌رساند در زمین می‌ماند. این‌گونه خدا مثل‌ها می‌زند.	17
لِلَّذِيْنَ اسْتَجَابُوْا لِرَبِّهِمُ الْحُسْنٰى وَالَّذِيْنَ لَمْ يَسْتَجِيْبُوْا لَهٗ لَوْ اَنَّ لَهُمْ مَّا فِى الْاَرْضِ جَمِيْعًا وَّمِثْلَهٗ مَعَهٗ لَافْتَدَوْا بِهٖ اُولٰٓئِكَ لَهُمْ سُوْٓءُ الْحِسَابِ وَمَاْوٰىهُمْ جَهَنَّمُ وَبِئْسَ الْمِهَادُ	برای کسانی که دعوت پروردگارشان را اجابت کردند، پاداشی نیکو است. و کسانی که دعوت او را اجابت نکردند، اگر همه آنچه در زمین است و مانند آن را داشته باشند، برای رهایی خود می‌دهند. آن‌ها جایگاهشان جهنم است، و چه بد جایگاهی است.	18
اَفَمَنْ يَّعْلَمُ اَنَّمَآ اُنْزِلَ اِلَيْكَ مِنْ رَّبِّكَ الْحَقُّ كَمَنْ هُوَ اَعْمٰى اِنَّمَا يَتَذَكَّرُ اُولُوا الْاَلْبَابِ	آیا کسی که می‌داند آنچه از پروردگارت بر تو نازل شده حق است، مانند کسی است که نابیناست؟ تنها خردمندان پند می‌گیرند،	19
الَّذِيْنَ يُوْفُوْنَ بِعَهْدِ اللّٰهِ وَلَا يَنْقُضُوْنَ الْمِيْثَاقَ	(یعنی) کسانی که به پیمان خدا وفا می‌کنند و عهد را نمی‌شکنند،	20
وَالَّذِيْنَ يَصِلُوْنَ مَآ اَمَرَ اللّٰهُ بِهٖٓ اَنْ يُّوْصَلَ وَيَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ وَيَخَافُوْنَ سُوْٓءَ الْحِسَابِ	و کسانی که آنچه را خدا به پیوند آن فرمان داده پیوند می‌دهند، و از پروردگارشان می‌ترسند و از حساب بد بیم دارند.	21
وَالَّذِيْنَ صَبَرُوا ابْتِغَآءَ وَجْهِ رَبِّهِمْ وَاَقَامُوا الصَّلٰوةَ وَاَنْفَقُوْا مِمَّا رَزَقْنٰهُمْ سِرًّا وَّعَلَانِيَةً وَّيَدْرَءُوْنَ بِالْحَسَنَةِ السَّيِّئَةَ اُولٰٓئِكَ لَهُمْ عُقْبَى الدَّارِ	و کسانی که برای طلب خشنودی پروردگارشان صبر می‌کنند، و نماز را برپا می‌دارند، و از آنچه به آن‌ها روزی داده‌ایم در پنهان و آشکار انفاق می‌کنند، و بدی را با نیکی دفع می‌کنند، برای آن‌ها سرانجام نیکوست،	22
جَنّٰتُ عَدْنٍ يَّدْخُلُوْنَهَا وَمَنْ صَلَحَ مِنْ اٰبَآئِهِمْ وَاَزْوَاجِهِمْ وَذُرِّيّٰتِهِمْ وَالْمَلٰٓئِكَةُ يَدْخُلُوْنَ عَلَيْهِمْ مِّنْ كُلِّ بَابٍ	(یعنی) باغ‌های عدن، که با پدران و همسران و فرزندان صالحشان به آن وارد می‌شوند، و فرشتگان از هر دری به سویشان می‌آیند،	23

سَلٰمٌ عَلَيْكُمْ بِمَا صَبَرْتُمْ فَنِعْمَ عُقْبَى الدَّارِ	(و می‌گویند): «سلام بر شما به خاطر صبرتان.» چه نیکوست سرانجام آن جایگاه.	24
وَالَّذِيْنَ يَنْقُضُوْنَ عَهْدَ اللّٰهِ مِنْ بَعْدِ مِيْثَاقِهٖ وَيَقْطَعُوْنَ مَآ اَمَرَ اللّٰهُ بِهٖٓ اَنْ يُّوْصَلَ وَيُفْسِدُوْنَ فِى الْاَرْضِ اُولٰٓئِكَ لَهُمُ اللَّعْنَةُ وَلَهُمْ سُوْٓءُ الدَّارِ	و کسانی که پیمان خدا را پس از بستن آن می‌شکنند، و آنچه را خدا به پیوند آن فرمان داده قطع می‌کنند، و در زمین فساد می‌کنند، برایشان لعنت است و جایگاه بدی (جهنم) دارند.	25
اَللّٰهُ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَّشَآءُ وَيَقْدِرُ وَفَرِحُوْا بِالْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَمَا الْحَيٰوةُ الدُّنْيَا فِى الْاٰخِرَةِ اِلَّا مَتَاعٌ	خدا روزی را برای هر که بخواهد فراخ یا تنگ می‌کند. آن‌ها به زندگی دنیا شادمانند، در حالی که زندگی دنیا در برابر آخرت جز لذتی اندک نیست.	26
وَيَقُوْلُ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا لَوْلَآ اُنْزِلَ عَلَيْهِ اٰيَةٌ مِّنْ رَّبِّهٖ قُلْ اِنَّ اللّٰهَ يُضِلُّ مَنْ يَّشَآءُ وَيَهْدِيْٓ اِلَيْهِ مَنْ اَنَابَ	و کافران می‌گویند: «چرا نشانه‌ای (معجزه) از پروردگارش بر او نازل نشده؟» بگو (ای محمد): «خدا هر که را بخواهد گمراه می‌کند و هر که را به سویش بازگردد هدایت می‌کند،»	27
الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَتَطْمَئِنُّ قُلُوْبُهُمْ بِذِكْرِ اللّٰهِ اَلَا بِذِكْرِ اللّٰهِ تَطْمَئِنُّ الْقُلُوْبُ	(یعنی) کسانی که ایمان آورده‌اند و دل‌هایشان با یاد خدا آرام می‌گیرد. آگاه باشید که دل‌ها تنها با یاد خدا آرام می‌گیرد.	28
اَلَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ طُوْبٰى لَهُمْ وَحُسْنُ مَاٰبٍ	کسانی که ایمان آورده‌اند و کارهای نیک کرده‌اند، برایشان شادی و بازگشت نیکوست.	29
كَذٰلِكَ اَرْسَلْنٰكَ فِيْٓ اُمَّةٍ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهَآ اُمَمٌ لِّتَتْلُوَا عَلَيْهِمُ الَّذِيْٓ اَوْحَيْنَآ اِلَيْكَ وَهُمْ يَكْفُرُوْنَ بِالرَّحْمٰنِ قُلْ هُوَ رَبِّيْ لَآ اِلٰهَ اِلَّا هُوَ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَاِلَيْهِ مَتَابِ	این‌گونه ما تو (محمد) را به سوی امتی فرستادیم که پیش از آن امت‌هایی گذشته‌اند، تا آنچه را به تو وحی کرده‌ایم برایشان بخوانی، در حالی که به خدای رحمان کفر می‌ورزند. بگو: «او پروردگار من است، جز او خدایی نیست؛ بر او توکل می‌کنم و بازگشت من به سوی اوست.»	30
وَلَوْ اَنَّ قُرْاٰنًا سُيِّرَتْ بِهِ الْجِبَالُ اَوْ قُطِّعَتْ بِهِ الْاَرْضُ اَوْ كُلِّمَ بِهِ الْمَوْتٰى بَلْ لِّلّٰهِ الْاَمْرُ جَمِيْعًا اَفَلَمْ يَايْئَسِ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْٓا اَنْ لَّوْ يَشَآءُ اللّٰهُ لَهَدَى النَّاسَ جَمِيْعًا وَلَا يَزَالُ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا تُصِيْبُهُمْ بِمَا صَنَعُوْا قَارِعَةٌ اَوْ تَحُلُّ قَرِيْبًا مِّنْ دَارِهِمْ حَتّٰى يَاْتِيَ وَعْدُ اللّٰهِ اِنَّ اللّٰهَ لَا يُخْلِفُ الْمِيْعَادَ	و اگر قرآنی بود که با آن کوه‌ها به حرکت درآید، یا زمین شکافته شود، یا مردگان سخن گویند، (آن این قرآن است). بلکه همه امور از آن خداست. آیا مؤمنان ندانسته‌اند که اگر خدا بخواهد همه انسان‌ها را هدایت می‌کند؟ و کافران پیوسته به سبب کارهایشان گرفتار مصیبت می‌شوند یا مصیبت نزدیک خانه‌هایشان می‌افتد، تا وعده خدا (فتح مکه) فرا رسد. به راستی خدا خلف وعده نمی‌کند.	31
وَلَقَدِ اسْتُهْزِئَ بِرُسُلٍ مِّنْ قَبْلِكَ فَاَمْلَيْتُ لِلَّذِيْنَ كَفَرُوْا ثُمَّ اَخَذْتُهُمْ فَكَيْفَ كَانَ عِقَابِ	و به راستی پیش از تو (محمد) پیامبرانی مسخره شدند، پس به کافران مهلت دادم، سپس آن‌ها را گرفتم. پس عذاب من چگونه بود؟	32

اَفَمَنْ هُوَ قَآئِمٌ عَلٰى كُلِّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ وَجَعَلُوْا لِلّٰهِ شُرَكَآءَ قُلْ سَمُّوْهُمْ اَمْ تُنَبِّـُٔوْنَهٗ بِمَا لَا يَعْلَمُ فِى الْاَرْضِ اَمْ بِظَاهِرٍ مِّنَ الْقَوْلِ بَلْ زُيِّنَ لِلَّذِيْنَ كَفَرُوْا مَكْرُهُمْ وَصُدُّوْا عَنِ السَّبِيْلِ وَمَنْ يُّضْلِلِ اللّٰهُ فَمَا لَهٗ مِنْ هَادٍ	آیا کسی که هر نفسی را به آنچه کرده نگه می‌دارد (با دیگری برابر است)؟ آن‌ها برای خدا شریکانی قرار داده‌اند. بگو: «ویژگی‌هایشان را نام ببرید.» یا می‌خواهید به خدا چیزی را در زمین خبر دهید که او نمی‌داند، یا فقط سخنی ظاهری است؟ بلکه برای کافران نیرنگشان زیبا جلوه داده شده و از راه (حق) باز داشته شده‌اند. و هر که را خدا گمراه کند، هیچ هدایتگری برایش نیست.	33
لَهُمْ عَذَابٌ فِى الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَلَعَذَابُ الْاٰخِرَةِ اَشَقُّ وَمَا لَهُمْ مِّنَ اللّٰهِ مِنْ وَّاقٍ	برای آن‌ها در زندگی دنیا عذاب است، و عذاب آخرت سخت‌تر است. و هیچ‌کس آن‌ها را از (عذاب) خدا حفظ نمی‌کند.	34
مَثَلُ الْجَنَّةِ الَّتِىْ وُعِدَ الْمُتَّقُوْنَ تَجْرِىْ مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهٰرُ اُكُلُهَا دَآئِمٌ وَّظِلُّهَا تِلْكَ عُقْبَى الَّذِيْنَ اتَّقَوْا وَّعُقْبَى الْكٰفِرِيْنَ النَّارُ	مثل بهشتی که به پرهیزگاران وعده داده شده، (مانند باغی است) که رودهایی از زیر آن جاری است؛ میوه‌هایش همیشگی و سایه‌اش پایدار است. این سرانجام پرهیزگاران است، و سرانجام کافران آتش است.	35
وَالَّذِيْنَ اٰتَيْنٰهُمُ الْكِتٰبَ يَفْرَحُوْنَ بِمَآ اُنْزِلَ اِلَيْكَ وَمِنَ الْاَحْزَابِ مَنْ يُّنْكِرُ بَعْضَهٗ قُلْ اِنَّمَآ اُمِرْتُ اَنْ اَعْبُدَ اللّٰهَ وَلَآ اُشْرِكَ بِهٖ اِلَيْهِ اَدْعُوْا وَاِلَيْهِ مَاٰبِ	و کسانی که به آن‌ها کتاب داده‌ایم، از آنچه بر تو (محمد) نازل شده شادمانند، و برخی از گروه‌ها (یهود و نصاری) بخشی از آن را انکار می‌کنند. بگو: «مرا جز این فرمان نیست که خدا را بپرستم و به او شرک نورزم. به سوی او دعوت می‌کنم و بازگشت من به سوی اوست.»	36
وَكَذٰلِكَ اَنْزَلْنٰهُ حُكْمًا عَرَبِيًّا وَلَئِنِ اتَّبَعْتَ اَهْوَآءَهُمْ بَعْدَمَا جَآءَكَ مِنَ الْعِلْمِ مَا لَكَ مِنَ اللّٰهِ مِنْ وَّلِىٍّ وَّلَا وَاقٍ	و این‌گونه ما آن (قرآن) را به عنوان حکمی به زبان عربی نازل کردیم. اگر پس از آمدن دانش به تو، از هوس‌هایشان پیروی کنی، از (عذاب) خدا هیچ نگهدار و یاریگری نداری.	37
وَلَقَدْ اَرْسَلْنَا رُسُلًا مِّنْ قَبْلِكَ وَجَعَلْنَا لَهُمْ اَزْوَاجًا وَّذُرِّيَّةً وَمَا كَانَ لِرَسُوْلٍ اَنْ يَّاْتِىَ بِاٰيَةٍ اِلَّا بِاِذْنِ اللّٰهِ لِكُلِّ اَجَلٍ كِتَابٌ	و به راستی پیش از تو (محمد) پیامبرانی فرستادیم و برایشان همسران و فرزندانی قرار دادیم. و هیچ پیامبری را نشاید که نشانه‌ای (معجزه) بیاورد مگر به اذن خدا. برای هر زمانی کتابی (معین) است.	38
يَمْحُوا اللّٰهُ مَا يَشَآءُ وَيُثْبِتُ وَعِنْدَهٗ اُمُّ الْكِتٰبِ	خدا آنچه را بخواهد محو یا تثبیت می‌کند. و نزد او ام‌الکتاب (لوح محفوظ) است.	39
وَاِنْ مَّا نُرِيَنَّكَ بَعْضَ الَّذِىْ نَعِدُهُمْ اَوْ نَتَوَفَّيَنَّكَ فَاِنَّمَا عَلَيْكَ الْبَلٰغُ وَعَلَيْنَا الْحِسَابُ	و اگر بخشی از عذابی را که به آن‌ها وعده داده‌ایم به تو (محمد) نشان دهیم یا تو را وفات دهیم، وظیفه تو جز رساندن (پیام) نیست، و حسابرسی با ماست.	40
اَوَلَمْ يَرَوْا اَنَّا نَاْتِى الْاَرْضَ نَنْقُصُهَا مِنْ اَطْرَافِهَا وَاللّٰهُ يَحْكُمُ لَا مُعَقِّبَ لِحُكْمِهٖ وَهُوَ سَرِيْعُ الْحِسَابِ	آیا ندیده‌اند که ما به سرزمین (کافران) می‌آییم و آن را از اطرافش کم می‌کنیم؟ و خدا حکم می‌کند و هیچ‌کس نمی‌تواند حکمش را بازگرداند؛ و او در حسابرسی سریع است.	41

وَقَدْ مَكَرَ الَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَلِلّٰهِ الْمَكْرُ جَمِيْعًا يَعْلَمُ مَا تَكْسِبُ كُلُّ نَفْسٍ وَسَيَعْلَمُ الْكُفّٰرُ لِمَنْ عُقْبَى الدَّارِ	و به راستی پیشینیان (کافران مکه) نیرنگ کردند، اما همه نیرنگ‌ها در اختیار خداست. او می‌داند هر نفسی چه به دست می‌آورد، و کافران خواهند دانست که سرانجام نیکو از آن کیست.	42
وَيَقُوْلُ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا لَسْتَ مُرْسَلًا قُلْ كَفٰى بِاللّٰهِ شَهِيْدًا بَيْنِيْ وَبَيْنَكُمْ وَمَنْ عِنْدَه عِلْمُ الْكِتٰبِ	و کافران می‌گویند: «تو (محمد) پیامبر نیستی.» بگو: «خدا و کسی که علم کتاب نزد اوست، میان من و شما گواه کافی است.»	43

مکیة	إِبْرَاهِيم	تعداد آیات
مکی	اب‌راه‌ی‌م - 14	۵۲

بسم الله الرحمن الرحيم

(اب‌راه‌ی‌م (اب‌راه‌ی‌م

الر كِتٰبٌ اَنْزَلْنٰهُ اِلَيْكَ لِتُخْرِجَ النَّاسَ مِنَ الظُّلُمٰتِ اِلَى النُّوْرِ بِاِذْنِ رَبِّهِمْ اِلٰى صِرَاطِ الْعَزِيْزِ الْحَمِيْدِ	الف لام را. این کتابی است که بر تو (ای محمد) نازل کرده‌ایم تا مردم را به اذن خدا از تاریکی‌ها به سوی روشنایی روشن، به سوی راه خداوند عزیز و ستوده، بیرون آوری.	1
اللّٰهِ الَّذِيْ لَه مَا فِى السَّمٰوٰتِ وَمَا فِى الْاَرْضِ وَوَيْلٌ لِّلْكٰفِرِيْنَ مِنْ عَذَابٍ شَدِيْدٍ	خداوندی که آنچه در آسمان‌ها و زمین است از آن اوست. وای بر کافران از عذابی سخت،	2
الَّذِيْنَ يَسْتَحِبُّوْنَ الْحَيٰوةَ الدُّنْيَا عَلَى الْاٰخِرَةِ وَيَصُدُّوْنَ عَنْ سَبِيْلِ اللّٰهِ وَيَبْغُوْنَهَا عِوَجًا اُولٰٓئِكَ فِىْ ضَلٰلٍ بَعِيْدٍ	(یعنی) کسانی که زندگی دنیا را بر آخرت ترجیح می‌دهند و (انسان‌ها) را از راه خدا باز می‌دارند و راه کج را می‌خواهند. آن‌ها در گمراهی دوری هستند.	3
وَمَآ اَرْسَلْنَا مِنْ رَّسُوْلٍ اِلَّا بِلِسَانِ قَوْمِه لِيُبَيِّنَ لَهُمْ فَيُضِلُّ اللّٰهُ مَنْ يَّشَآءُ وَيَهْدِىْ مَنْ يَّشَآءُ وَهُوَ الْعَزِيْزُ الْحَكِيْمُ	و ما هیچ رسولی را جز به زبان قومش نفرستادیم تا برایشان توضیح دهد. پس خدا هر که را بخواهد گمراه می‌کند و هر که را بخواهد هدایت می‌کند. او توانمند و حکیم است.	4
وَلَقَدْ اَرْسَلْنَا مُوْسٰى بِاٰيٰتِنَآ اَنْ اَخْرِجْ قَوْمَكَ مِنَ الظُّلُمٰتِ اِلَى النُّوْرِ وَذَكِّرْهُمْ بِاَيّٰمِ اللّٰهِ اِنَّ فِىْ ذٰلِكَ لَاٰيٰتٍ لِّكُلِّ صَبَّارٍ شَكُوْرٍ	و به راستی ما موسی را با نشانه‌های (قدرت) خود فرستادیم (و به او گفتیم): «قومت را از تاریکی به سوی نور درخشان بیرون بیاور و آن‌ها را به روزهای خدا یادآوری کن.» به راستی در این برای هر صبور و شکرگزار نشانه‌هایی است.	5
وَاِذْ قَالَ مُوْسٰى لِقَوْمِهِ اذْكُرُوْا نِعْمَةَ اللّٰهِ عَلَيْكُمْ اِذْ اَنْجٰىكُمْ مِّنْ اٰلِ فِرْعَوْنَ يَسُوْمُوْنَكُمْ سُوْٓءَ الْعَذَابِ وَيُذَبِّحُوْنَ اَبْنَآءَكُمْ وَيَسْتَحْيُوْنَ نِسَآءَكُمْ وَفِىْ ذٰلِكُمْ بَلَآءٌ مِّنْ رَّبِّكُمْ عَظِيْمٌ	و (یاد کن) هنگامی که موسی به قومش گفت: «نعمت خدا بر شما را یاد کنید، هنگامی که شما را از پیروان فرعون نجات داد؛ آن‌ها شما را با عذابی دردناک آزار می‌دادند و پسرانتان را می‌کشتند و زنانتان را زنده می‌گذاشتند؛ و در این آزمونی بزرگ از پروردگارتان بود.	6
وَاِذْ تَاَذَّنَ رَبُّكُمْ لَئِنْ شَكَرْتُمْ لَاَزِيْدَنَّكُمْ وَلَئِنْ كَفَرْتُمْ اِنَّ عَذَابِىْ لَشَدِيْدٌ	و (یاد کن) هنگامی که پروردگارتان اعلام کرد: «اگر شکر کنید، حتماً نعمتتان را افزون می‌کنم، اما اگر ناسپاسی کنید، عذابم بسیار سخت است.»	7
وَقَالَ مُوْسٰٓى اِنْ تَكْفُرُوْٓا اَنْتُمْ وَمَنْ فِى الْاَرْضِ جَمِيْعًا فَاِنَّ اللّٰهَ لَغَنِىٌّ حَمِيْدٌ	و موسی گفت: «اگر شما و همه کسانی که در زمین هستند ناسپاسی کنید، به راستی خدا بی‌نیاز و ستوده است.	8

اَلَمْ يَأْتِكُمْ نَبَؤُا الَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِكُمْ قَوْمِ نُوْحٍ وَّعَادٍ وَّثَمُوْدَ ۛ وَالَّذِيْنَ مِنْ بَعْدِهِمْ ۛ لَا يَعْلَمُهُمْ اِلَّا اللّٰهُ ۛ جَاءَتْهُمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنٰتِ فَرَدُّوْٓا اَيْدِيَهُمْ فِيْٓ اَفْوَاهِهِمْ وَقَالُوْٓا اِنَّا كَفَرْنَا بِمَآ اُرْسِلْتُمْ بِهٖ وَاِنَّا لَفِيْ شَكٍّ مِّمَّا تَدْعُوْنَنَآ اِلَيْهِ مُرِيْبٍ	آیا خبر کسانی که پیش از شما بودند، قوم نوح، عاد، ثمود و کسانی که پس از آن‌ها بودند به شما نرسیده است؟ جز خدا کسی آن‌ها را نمی‌شناسد. پیامبرانشان با دلایل روشن به سویشان آمدند، اما آن‌ها دست‌هایشان را به دهانشان بردند (از روی نفرت) و گفتند: «ما به آنچه شما را به آن فرستاده‌اند باور نداریم و در آنچه ما را به آن دعوت می‌کنید در تردیدی نگران‌کننده هستیم.»	9
قَالَتْ رُسُلُهُمْ اَفِى اللّٰهِ شَكٌّ فَاطِرِ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ ۛ يَدْعُوْكُمْ لِيَغْفِرَ لَكُمْ مِّنْ ذُنُوْبِكُمْ وَيُؤَخِّرَكُمْ اِلٰٓى اَجَلٍ مُّسَمًّى ۛ قَالُوْٓا اِنْ اَنْتُمْ اِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُنَا ۛ تُرِيْدُوْنَ اَنْ تَصُدُّوْنَا عَمَّا كَانَ يَعْبُدُ اٰبَاؤُنَا فَاْتُوْنَا بِسُلْطٰنٍ مُّبِيْنٍ	پیامبرانشان گفتند: «آیا در خدا، آفریننده آسمان‌ها و زمین، تردیدی هست؟ او شما را دعوت می‌کند تا برخی از گناهانتان را ببخشد و تا زمانی معین به شما مهلت دهد.» آن‌ها گفتند: «شما جز انسانی مانند ما نیستید. می‌خواهید ما را از آنچه نیاکانمان می‌پرستیدند باز دارید، پس دلیلی روشن برایمان بیاورید.»	10
قَالَتْ لَهُمْ رُسُلُهُمْ اِنْ نَّحْنُ اِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ وَلٰكِنَّ اللّٰهَ يَمُنُّ عَلٰى مَنْ يَّشَآءُ مِنْ عِبَادِهٖ ۛ وَمَا كَانَ لَنَآ اَنْ نَّاْتِيَكُمْ بِسُلْطٰنٍ اِلَّا بِاِذْنِ اللّٰهِ ۛ وَعَلَى اللّٰهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُوْنَ	پیامبرانشان به آن‌ها گفتند: «ما جز انسانی مانند شما نیستیم، اما خدا به هر که از بندگانش بخواهد نعمت می‌دهد. و ما نمی‌توانیم دلیلی برایتان بیاوریم مگر با اجازه خدا. و مؤمنان باید تنها به خدا توکل کنند.	11
وَمَا لَنَآ اَلَّا نَتَوَكَّلَ عَلَى اللّٰهِ وَقَدْ هَدٰىنَا سُبُلَنَا ۛ وَلَنَصْبِرَنَّ عَلٰى مَآ اٰذَيْتُمُوْنَا ۛ وَعَلَى اللّٰهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُتَوَكِّلُوْنَ	و چرا به خدا توکل نکنیم، در حالی که او ما را به راه‌هایمان هدایت کرده است؟ و ما بر آزارهایی که به ما می‌رسانید صبر خواهیم کرد. و توکل‌کنندگان باید تنها به خدا توکل کنند.»	12
وَقَالَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا لِرُسُلِهِمْ لَنُخْرِجَنَّكُمْ مِّنْ اَرْضِنَآ اَوْ لَتَعُوْدُنَّ فِيْ مِلَّتِنَا ۛ فَاَوْحٰٓى اِلَيْهِمْ رَبُّهُمْ لَنُهْلِكَنَّ الظّٰلِمِيْنَ	و کافران به پیامبرانشان گفتند: «ما حتماً شما را از سرزمینمان بیرون می‌کنیم یا به دین ما بازمی‌گردید.» پس پروردگارشان به آن‌ها وحی کرد: «ما حتماً ستمگران را نابود خواهیم کرد.	13
وَلَنُسْكِنَنَّكُمُ الْاَرْضَ مِنْ بَعْدِهِمْ ۛ ذٰلِكَ لِمَنْ خَافَ مَقَامِيْ وَخَافَ وَعِيْدِ	و شما را پس از آن‌ها در آن سرزمین‌ها جای خواهیم داد. این برای کسانی است که از ایستادن در برابر من و از تهدیدم می‌ترسند.»	14
وَاسْتَفْتَحُوْا وَخَابَ كُلُّ جَبَّارٍ عَنِيْدٍ	و آن‌ها پیروزی خواستند و هر ستمگر لجبازی نابود شد،	15
مِّنْ وَّرَآئِهٖ جَهَنَّمُ وَيُسْقٰى مِنْ مَّآءٍ صَدِيْدٍ	پیش روی او جهنم است و از آبی چرکین به او نوشانده می‌شود،	16
يَّتَجَرَّعُهٗ وَلَا يَكَادُ يُسِيْغُهٗ وَيَاْتِيْهِ الْمَوْتُ مِنْ كُلِّ مَكَانٍ وَّمَا هُوَ بِمَيِّتٍ ۛ وَمِنْ وَّرَآئِهٖ عَذَابٌ غَلِيْظٌ	آن را جرعه‌جرعه می‌نوشد و به سختی می‌تواند آن را فرو دهد، و مرگ از هر سو به سراغش می‌آید، اما نمی‌میرد، و پیش رویش عذابی سخت است.	17

مَثَلُ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا بِرَبِّهِمْ اَعْمَالُهُمْ كَرَمَادِ اشْتَدَّتْ بِهِ الرِّيْحُ فِيْ يَوْمٍ عَاصِفٍ لَا يَقْدِرُوْنَ مِمَّا كَسَبُوْا عَلٰى شَيْءٍ ذٰلِكَ هُوَ الضَّلٰلُ الْبَعِيْدُ	مثل کسانی که به پروردگارشان کفر ورزیدند، اعمالشان مانند خاکستری است که در روزی طوفانی باد آن را پراکنده کند. آن‌ها از آنچه به دست آورده‌اند هیچ سودی نمی‌برند. این گمراهی دوری است.	18
اَلَمْ تَرَ اَنَّ اللّٰهَ خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ بِالْحَقِّ اِنْ يَّشَاْ يُذْهِبْكُمْ وَيَاْتِ بِخَلْقٍ جَدِيْدٍ	آیا ندیده‌ای که خدا آسمان‌ها و زمین را به حق آفریده است؟ اگر بخواهد، شما را می‌برد و مخلوقی جدید می‌آورد،	19
وَّمَا ذٰلِكَ عَلَى اللّٰهِ بِعَزِيْزٍ	و این برای خدا دشوار نیست.	20
وَبَرَزُوْا لِلّٰهِ جَمِيْعًا فَقَالَ الضُّعَفٰٓؤُا لِلَّذِيْنَ اسْتَكْبَرُوْٓا اِنَّا كُنَّا لَكُمْ تَبَعًا فَهَلْ اَنْتُمْ مُّغْنُوْنَ عَنَّا مِنْ عَذَابِ اللّٰهِ مِنْ شَيْءٍ قَالُوْا لَوْ هَدٰىنَا اللّٰهُ لَهَدَيْنٰكُمْ سَوَاۤءٌ عَلَيْنَآ اَجَزِعْنَآ اَمْ صَبَرْنَا مَا لَنَا مِنْ مَّحِيْصٍ	و همه (در محشر) در برابر خدا حاضر می‌شوند، پس ضعیفان به متکبران می‌گویند: «ما پیروان شما بودیم، آیا می‌توانید ما را از عذاب خدا، حتی اندکی، باز دارید؟» آن‌ها می‌گویند: «اگر خدا ما را هدایت کرده بود، شما را هدایت می‌کردیم. برای ما فرقی ندارد که بی‌تابی کنیم یا صبر کنیم، راه گریزی نداریم.»	21
وَقَالَ الشَّيْطٰنُ لَمَّا قُضِيَ الْاَمْرُ اِنَّ اللّٰهَ وَعَدَكُمْ وَعْدَ الْحَقِّ وَوَعَدْتُّكُمْ فَاَخْلَفْتُكُمْ وَمَا كَانَ لِيَ عَلَيْكُمْ مِّنْ سُلْطٰنٍ اِلَّآ اَنْ دَعَوْتُكُمْ فَاسْتَجَبْتُمْ لِيْ فَلَا تَلُوْمُوْنِيْ وَلُوْمُوْٓا اَنْفُسَكُمْ مَآ اَنَا بِمُصْرِخِكُمْ وَمَآ اَنْتُمْ بِمُصْرِخِيَّ اِنِّيْ كَفَرْتُ بِمَآ اَشْرَكْتُمُوْنِ مِنْ قَبْلُ اِنَّ الظّٰلِمِيْنَ لَهُمْ عَذَابٌ اَلِيْمٌ	و شیطان هنگامی که کار (حسابرسی) تمام شد، می‌گوید: «خدا به شما وعده حقیقی داد، و من به شما وعده دادم اما به آن وفا نکردم. من بر شما قدرتی نداشتم جز اینکه شما را دعوت کردم و شما به من پاسخ دادید. پس مرا سرزنش نکنید، خودتان را سرزنش کنید. من نمی‌توانم شما را یاری کنم و شما هم نمی‌توانید مرا یاری کنید. من از اینکه مرا با خدا شریک کردید بیزارم.» به راستی ستمگران عذابی دردناک دارند.	22
وَاُدْخِلَ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ جَنّٰتٍ تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهٰرُ خٰلِدِيْنَ فِيْهَا بِاِذْنِ رَبِّهِمْ تَحِيَّتُهُمْ فِيْهَا سَلٰمٌ	و کسانی که ایمان آوردند و کارهای نیک کردند، به باغ‌هایی که رودهایی از زیر آن جاری است وارد می‌شوند. آن‌ها با اجازه پروردگارشان در آنجا جاودانه‌اند. درودشان در آنجا سلام است.	23
اَلَمْ تَرَ كَيْفَ ضَرَبَ اللّٰهُ مَثَلًا كَلِمَةً طَيِّبَةً كَشَجَرَةٍ طَيِّبَةٍ اَصْلُهَا ثَابِتٌ وَّفَرْعُهَا فِى السَّمَاۤءِ	آیا ندیده‌ای که خدا چگونه مثل کلمه‌ای نیکو زده است، مانند درختی نیکو که ریشه‌اش استوار و شاخه‌هایش به آسمان رسیده است،	24
تُؤْتِيْٓ اُكُلَهَا كُلَّ حِيْنٍ بِاِذْنِ رَبِّهَا وَيَضْرِبُ اللّٰهُ الْاَمْثَالَ لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُوْنَ	(آن درخت) به اذن پروردگارش هر زمان میوه می‌دهد. و خدا برای مردم مثل‌ها می‌زند تا شاید متذکر شوند.	25
وَمَثَلُ كَلِمَةٍ خَبِيْثَةٍ كَشَجَرَةٍ خَبِيْثَةِ اجْتُثَّتْ مِنْ فَوْقِ الْاَرْضِ مَا لَهَا مِنْ قَرَارٍ	و مثل کلمه‌ای زشت مانند درختی زشت است که ریشه‌هایش از روی زمین کنده شده و هیچ استواری ندارد.	26

يُثَبِّتُ اللّٰهُ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا بِالْقَوْلِ الثَّابِتِ فِى الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَفِى الْاٰخِرَةِ وَيُضِلُّ اللّٰهُ الظّٰلِمِيْنَ وَيَفْعَلُ اللّٰهُ مَا يَشَاۤءُ	خدا کسانی را که ایمان آورده‌اند با سخن استوار در زندگی دنیا و آخرت پایدار می‌کند؛ و خدا ستمگران را گمراه می‌کند و خدا هرچه بخواهد انجام می‌دهد.	27
اَلَمْ تَرَ اِلَى الَّذِيْنَ بَدَّلُوْا نِعْمَتَ اللّٰهِ كُفْرًا وَّاَحَلُّوْا قَوْمَهُمْ دَارَ الْبَوَارِ	آیا کسانی را ندیده‌ای که نعمت خدا را به ناسپاسی تبدیل کردند و قومشان را به سوی خانه هلاکت بردند؟	28
جَهَنَّمَ يَصْلَوْنَهَا وَبِئْسَ الْقَرَارُ	یعنی جهنم؛ آن‌ها به آن وارد می‌شوند؛ و چه بد جایگاهی است.	29
وَجَعَلُوْا لِلّٰهِ اَنْدَادًا لِّيُضِلُّوْا عَنْ سَبِيْلِهٖ قُلْ تَمَتَّعُوْا فَاِنَّ مَصِيْرَكُمْ اِلَى النَّارِ	و (کافران) برای خدا شریکانی قرار دادند تا (مردم را) از راه او گمراه کنند. بگو (ای محمد): «لذت ببرید، زیرا مقصد شما آتش است.»	30
قُلْ لِّعِبَادِيَ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا يُقِيْمُوا الصَّلٰوةَ وَيُنْفِقُوْا مِمَّا رَزَقْنٰهُمْ سِرًّا وَّعَلَانِيَةً مِّنْ قَبْلِ اَنْ يَّاْتِيَ يَوْمٌ لَّا بَيْعٌ فِيْهِ وَلَا خِلٰلٌ	به بندگانم که ایمان آورده‌اند بگو: «نماز را برپا دارند و از آنچه به آن‌ها روزی داده‌ایم، در پنهان و آشکار انفاق کنند، پیش از آنکه روزی بیاید که در آن نه خرید و فروشی است و نه دوستی.»	31
اَللّٰهُ الَّذِيْ خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ وَاَنْزَلَ مِنَ السَّمَاۤءِ مَاۤءً فَاَخْرَجَ بِهٖ مِنَ الثَّمَرٰتِ رِزْقًا لَّكُمْ وَسَخَّرَ لَكُمُ الْفُلْكَ لِتَجْرِيَ فِى الْبَحْرِ بِاَمْرِهٖ وَسَخَّرَ لَكُمُ الْاَنْهٰرَ	خداست که آسمان‌ها و زمین را آفرید و از آسمان آب فرو فرستاد، سپس با آن میوه‌های گوناگون را برای روزیتان بیرون آورد؛ و کشتی‌ها را برای شما مسخر کرد تا به خواست او در دریا سیر کنند، و رودها را برای شما مسخر کرد.	32
وَسَخَّرَ لَكُمُ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ دَاۤىِٕبَيْنِ وَسَخَّرَ لَكُمُ الَّيْلَ وَالنَّهَارَ	و خورشید و ماه را که پیوسته در گردش‌اند برای شما مسخر کرد؛ و شب و روز را برای شما مسخر کرد.	33
وَاٰتٰىكُمْ مِّنْ كُلِّ مَا سَاَلْتُمُوْهُ وَاِنْ تَعُدُّوْا نِعْمَتَ اللّٰهِ لَا تُحْصُوْهَا اِنَّ الْاِنْسَانَ لَظَلُوْمٌ كَفَّارٌ	و او هر آنچه از او خواستید به شما داد. و اگر نعمت‌های خدا را بشمارید، هرگز نمی‌توانید آن‌ها را شماره کنید. به راستی انسان بسیار ستمگر و ناسپاس است.	34
وَاِذْ قَالَ اِبْرٰهِيْمُ رَبِّ اجْعَلْ هٰذَا الْبَلَدَ اٰمِنًا وَّاجْنُبْنِيْ وَبَنِيَّ اَنْ نَّعْبُدَ الْاَصْنَامَ	و (یاد کن) هنگامی که ابراهیم گفت: «پروردگارا، این شهر (مکه) را امن گردان و من و فرزندانم را از پرستش بت‌ها دور نگه دار.	35
رَبِّ اِنَّهُنَّ اَضْلَلْنَ كَثِيْرًا مِّنَ النَّاسِ فَمَنْ تَبِعَنِيْ فَاِنَّهٗ مِنِّيْ وَمَنْ عَصَانِيْ فَاِنَّكَ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ	پروردگارا، این بت‌ها بسیاری از مردم را گمراه کرده‌اند. پس هر که از من پیروی کند، از من است، و هر که نافرمانی‌ام کند، تو آمرزنده و مهربانی.	36

رَبَّنَآ اِنِّيْٓ اَسْكَنْتُ مِنْ ذُرِّيَّتِيْ بِوَادٍ غَيْرِ ذِيْ زَرْعٍ عِنْدَ بَيْتِكَ الْمُحَرَّمِ رَبَّنَا لِيُقِيْمُوا الصَّلٰوةَ فَاجْعَلْ اَفْـِٕدَةً مِّنَ النَّاسِ تَهْوِيْٓ اِلَيْهِمْ وَارْزُقْهُمْ مِّنَ الثَّمَرٰتِ لَعَلَّهُمْ يَشْكُرُوْنَ	پروردگارا، من برخی از فرزندانم را در دره‌ای بدون کشتزار، نزدیک خانه محترمت (کعبه) سکنا دادم، پروردگارا، تا نماز را برپا دارند، پس دل‌های برخی از مردم را به سویشان متمایل کن و از میوه‌ها به آن‌ها روزی ده، شاید شکرگزار باشند.	37
رَبَّنَآ اِنَّكَ تَعْلَمُ مَا نُخْفِيْ وَمَا نُعْلِنُ وَمَا يَخْفٰى عَلَى اللّٰهِ مِنْ شَيْءٍ فِى الْاَرْضِ وَلَا فِى السَّمَآءِ	پروردگار ما، تو می‌دانی آنچه را پنهان می‌کنیم و آنچه را آشکار می‌سازیم؛ و هیچ چیز در زمین و آسمان از خدا پنهان نیست.	38
اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذِيْ وَهَبَ لِيْ عَلَى الْكِبَرِ اِسْمٰعِيْلَ وَاِسْحٰقَ اِنَّ رَبِّيْ لَسَمِيْعُ الدُّعَاءِ	ستایش خدایی را که در پیری به من اسماعیل و اسحاق عطا کرد. به راستی پروردگارم شنونده دعاست.	39
رَبِّ اجْعَلْنِيْ مُقِيْمَ الصَّلٰوةِ وَمِنْ ذُرِّيَّتِيْ رَبَّنَا وَتَقَبَّلْ دُعَآءِ	پروردگارا، مرا و فرزندانم را برپاکننده نماز قرار ده، پروردگار ما، دعایم را بپذیر.	40
رَبَّنَا اغْفِرْ لِيْ وَلِوَالِدَيَّ وَلِلْمُؤْمِنِيْنَ يَوْمَ يَقُوْمُ الْحِسَابُ	پروردگار ما، مرا و پدر و مادرم و همه مؤمنان را در روز حسابرسی بیامرز.»	41
وَلَا تَحْسَبَنَّ اللّٰهَ غَافِلًا عَمَّا يَعْمَلُ الظّٰلِمُوْنَ اِنَّمَا يُؤَخِّرُهُمْ لِيَوْمٍ تَشْخَصُ فِيْهِ الْاَبْصَارُ	و گمان مبر که خدا از آنچه ستمگران انجام می‌دهند غافل است. او آن‌ها را تا روزی که چشمانشان خیره می‌ماند به تأخیر می‌اندازد،	42
مُهْطِعِيْنَ مُقْنِعِيْ رُءُوْسِهِمْ لَا يَرْتَدُّ اِلَيْهِمْ طَرْفُهُمْ وَاَفْـِٕدَتُهُمْ هَوَآءٌ	آن‌ها شتابان (برای پاسخ به دعوت) می‌آیند، سرهایشان را بالا گرفته‌اند، چشمانشان پلک نمی‌زند و دل‌هایشان خالی است.	43
وَاَنْذِرِ النَّاسَ يَوْمَ يَأْتِيْهِمُ الْعَذَابُ فَيَقُوْلُ الَّذِيْنَ ظَلَمُوْا رَبَّنَآ اَخِّرْنَآ اِلٰٓى اَجَلٍ قَرِيْبٍ نُّجِبْ دَعْوَتَكَ وَنَتَّبِعِ الرُّسُلَ اَوَلَمْ تَكُوْنُوْٓا اَقْسَمْتُمْ مِّنْ قَبْلُ مَا لَكُمْ مِّنْ زَوَالٍ	و (ای محمد) به مردم از روزی که عذاب به آن‌ها می‌رسد هشدار ده، پس ستمگران می‌گویند: «پروردگار ما، ما را اندکی مهلت ده تا دعوتت را اجابت کنیم و از پیامبرانت پیروی کنیم.» (به آن‌ها گفته می‌شود): «آیا پیش‌تر در دنیا سوگند نخوردید که هرگز نابود نمی‌شوید؟»	44
وَّسَكَنْتُمْ فِيْ مَسٰكِنِ الَّذِيْنَ ظَلَمُوْٓا اَنْفُسَهُمْ وَتَبَيَّنَ لَكُمْ كَيْفَ فَعَلْنَا بِهِمْ وَضَرَبْنَا لَكُمُ الْاَمْثَالَ	و شما در جایگاه کسانی که به خود ستم کردند ساکن شدید، و برایتان روشن شد که ما با آن‌ها چه کردیم و برایتان مثل‌ها زدیم.	45
وَقَدْ مَكَرُوْا مَكْرَهُمْ وَعِنْدَ اللّٰهِ مَكْرُهُمْ وَاِنْ كَانَ مَكْرُهُمْ لِتَزُوْلَ مِنْهُ الْجِبَالُ	و آن‌ها نیرنگی کردند، اما نیرنگشان نزد خداست، و نیرنگشان نمی‌تواند کوه‌ها را از جا بکند.	46
فَلَا تَحْسَبَنَّ اللّٰهَ مُخْلِفَ وَعْدِهٖ رُسُلَهٗ اِنَّ اللّٰهَ عَزِيْزٌ ذُو انْتِقَامٍ	پس گمان مبر که خدا به وعده‌اش به پیامبرانش خلف می‌کند. به راستی خدا توانمند و صاحب انتقام است.	47

يَوْمَ تُبَدَّلُ الْاَرْضُ غَيْرَ الْاَرْضِ وَالسَّمٰوٰتُ وَبَرَزُوْا لِلّٰهِ الْوَاحِدِ الْقَهَّارِ	روزی که زمین با زمینی دیگر و آسمان‌ها (با آسمان‌هایی دیگر) جایگزین می‌شود، و آن‌ها در برابر خدای یکتا و توانمند حاضر می‌شوند.	48
وَتَرَى الْمُجْرِمِيْنَ يَوْمَئِذٍ مُّقَرَّنِيْنَ فِى الْاَصْفَادِ	و در آن روز گناهکاران را می‌بینی که با زنجیرها به هم بسته شده‌اند.	49
سَرَابِيْلُهُمْ مِّنْ قَطِرَانٍ وَّتَغْشٰى وُجُوْهَهُمُ النَّارُ	لباسشان از قیر است و آتش چهره‌هایشان را می‌پوشاند،	50
لِيَجْزِيَ اللّٰهُ كُلَّ نَفْسٍ مَّا كَسَبَتْ اِنَّ اللّٰهَ سَرِيْعُ الْحِسَابِ	تا خدا به هر کس آنچه را که کرده پاداش دهد. به راستی خدا سریع‌الحساب است.	51
هٰذَا بَلٰغٌ لِّلنَّاسِ وَلِيُنْذَرُوْا بِهٖ وَلِيَعْلَمُوْٓا اَنَّمَا هُوَ اِلٰهٌ وَّاحِدٌ وَّلِيَذَّكَّرَ اُولُوا الْاَلْبَابِ	این (قرآن) پیامی است برای مردم، تا با آن هشدار داده شوند و بدانند که او خدای یکتاست و صاحبان خرد پند گیرند.	52

مكية	اَلْحِجْر	تعداد آیات
مکی	الحجر - 15	۹۹

بسم الله الرحمن الرحيم

(الحجر (حجر

الٓرٰ تِلْكَ اٰيٰتُ الْكِتٰبِ وَقُرْاٰنٍ مُّبِيْنٍ	الف لام را. این آیات کتاب (کامل) یعنی قرآن است که توضیح می‌دهد.	1
رُبَمَا يَوَدُّ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا لَوْ كَانُوْا مُسْلِمِيْنَ	کافران گاهی (در آخرت) آرزو می‌کنند که ای کاش در دنیا مسلمان بودند.	2
ذَرْهُمْ يَأْكُلُوْا وَيَتَمَتَّعُوْا وَيُلْهِهِمُ الْاَمَلُ فَسَوْفَ يَعْلَمُوْنَ	بگذارید آن‌ها (در این دنیا) بخورند و لذت ببرند و آرزوهای پوچ آن‌ها را سرگرم کند، به زودی خواهند دانست (عاقبت کارشان).	3
وَمَآ اَهْلَكْنَا مِنْ قَرْيَةٍ اِلَّا وَلَهَا كِتَابٌ مَّعْلُوْمٌ	و ما هیچ شهری را نابود نکردیم، مگر اینکه برایش مدت معینی تعیین شده بود.	4
مَا تَسْبِقُ مِنْ اُمَّةٍ اَجَلَهَا وَمَا يَسْتَأْخِرُوْنَ	هیچ امتی نمی‌تواند از اجل خود پیشی بگیرد یا آن را به تأخیر اندازد.	5
وَقَالُوْا يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْ نُزِّلَ عَلَيْهِ الذِّكْرُ اِنَّكَ لَمَجْنُوْنٌ	و گفتند: «ای کسی که قرآن بر او نازل شده، تو واقعاً دیوانه هستی.	6
لَوْمَا تَأْتِيْنَا بِالْمَلٰٓئِكَةِ اِنْ كُنْتَ مِنَ الصّٰدِقِيْنَ	چرا فرشتگان را نزد ما نمی‌آوری، اگر از راستگویان هستی؟»	7
مَا نُنَزِّلُ الْمَلٰٓئِكَةَ اِلَّا بِالْحَقِّ وَمَا كَانُوْٓا اِذًا مُّنْظَرِيْنَ	ما فرشتگان را جز با حقیقت (برای آوردن عذاب) نازل نمی‌کنیم و در آن هنگام به آن‌ها مهلتی داده نمی‌شود.	8
اِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَاِنَّا لَه لَحٰفِظُوْنَ	به راستی ما قرآن را نازل کردیم و قطعاً ما آن را حفظ خواهیم کرد.	9
وَلَقَدْ اَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ فِيْ شِيَعِ الْاَوَّلِيْنَ	و به راستی ما پیش از تو (محمد) رسولانی به سوی امت‌های پیشین فرستادیم.	10
وَمَا يَأْتِيْهِمْ مِّنْ رَّسُوْلٍ اِلَّا كَانُوْا بِه يَسْتَهْزِءُوْنَ	و هرگاه رسولی به سوی آن‌ها آمد، همیشه او را مسخره می‌کردند.	11
كَذٰلِكَ نَسْلُكُه فِيْ قُلُوْبِ الْمُجْرِمِيْنَ	این‌گونه (مسخره کردن) را در دل گناهکاران جای دادیم.	12

لَا يُؤْمِنُوْنَ بِهٖ وَقَدْ خَلَتْ سُنَّةُ الْاَوَّلِيْنَ	آن‌ها به آن (قرآن) ایمان نمی‌آورند، در حالی که سنت خدا بر پیشینیان گذشته است.	13
وَلَوْ فَتَحْنَا عَلَيْهِمْ بَابًا مِّنَ السَّمَاۤءِ فَظَلُّوْا فِيْهِ يَعْرُجُوْنَ	و اگر دری از آسمان به رویشان بگشاییم تا پیوسته به سوی آن بالا روند،	14
لَقَالُوْٓا اِنَّمَا سُكِّرَتْ اَبْصَارُنَا بَلْ نَحْنُ قَوْمٌ مَّسْحُوْرُوْنَ	قطعاً می‌گویند: «چشمان ما تار شده، بلکه ما قومی جادو شده‌ایم.»	15
وَلَقَدْ جَعَلْنَا فِى السَّمَاۤءِ بُرُوْجًا وَّزَيَّنّٰهَا لِلنّٰظِرِيْنَ	و به راستی ما در آسمان برج‌های ستارگان آفریدیم و آن را برای بینندگان زیبا کردیم،	16
وَحَفِظْنٰهَا مِنْ كُلِّ شَيْطٰنٍ رَّجِيْمٍ	و آن را از هر شیطان ملعونی حفظ کردیم،	17
اِلَّا مَنِ اسْتَرَقَ السَّمْعَ فَاَتْبَعَهٗ شِهَابٌ مُّبِيْنٌ	مگر شیطانی که (خبر) را می‌دزدد و شنیده می‌شود، سپس شعله‌ای درخشان او را تعقیب می‌کند.	18
وَالْاَرْضَ مَدَدْنٰهَا وَاَلْقَيْنَا فِيْهَا رَوَاسِيَ وَاَنْۢبَتْنَا فِيْهَا مِنْ كُلِّ شَيْءٍ مَّوْزُوْنٍ	و ما زمین را گستراندیم و در آن کوه‌ها استوار کردیم و هر چیزی را به اندازه در آن رویاندیم.	19
وَجَعَلْنَا لَكُمْ فِيْهَا مَعَايِشَ وَمَنْ لَّسْتُمْ لَهٗ بِرٰزِقِيْنَ	و در آن برای شما وسایل زندگی قرار دادیم و (موجوداتی آفریدیم) که شما روزی‌دهنده آن‌ها نیستید.	20
وَاِنْ مِّنْ شَيْءٍ اِلَّا عِنْدَنَا خَزَاۤئِنُهٗ وَمَا نُنَزِّلُهٗٓ اِلَّا بِقَدَرٍ مَّعْلُوْمٍ	و هیچ چیزی نیست مگر اینکه خزانه‌های آن نزد ماست، و ما آن را جز به اندازه معین نازل نمی‌کنیم.	21
وَاَرْسَلْنَا الرِّيٰحَ لَوَاقِحَ فَاَنْزَلْنَا مِنَ السَّمَاۤءِ مَاۤءً فَاَسْقَيْنٰكُمُوْهُ وَمَآ اَنْتُمْ لَهٗ بِخٰزِنِيْنَ	و ما بادها را برای باروری فرستادیم و از آسمان آب فرو فرستادیم و شما را از آن سیراب کردیم، و شما نگهدارنده آن نیستید.	22
وَاِنَّا لَنَحْنُ نُحْيٖ وَنُمِيْتُ وَنَحْنُ الْوٰرِثُوْنَ	و به راستی ما هستیم که زنده می‌کنیم و می‌میرانیم، و ما وارث (همه چیز) هستیم.	23
وَلَقَدْ عَلِمْنَا الْمُسْتَقْدِمِيْنَ مِنْكُمْ وَلَقَدْ عَلِمْنَا الْمُسْتَاْخِرِيْنَ	و به راستی ما کسانی را که پیش از شما بودند می‌شناسیم و کسانی را که بعد می‌آیند نیز می‌شناسیم.	24
وَاِنَّ رَبَّكَ هُوَ يَحْشُرُهُمْ اِنَّهٗ حَكِيْمٌ عَلِيْمٌ	و به راستی پروردگارت آن‌ها را جمع خواهد کرد. او حکیم و داناست.	25
وَلَقَدْ خَلَقْنَا الْاِنْسَانَ مِنْ صَلْصَالٍ مِّنْ حَمَاٍ مَّسْنُوْنٍ	و به راستی ما انسان را از گل خشکیده‌ای از لجن سیاه شکل‌یافته آفریدیم.	26
وَالْجَاۤنَّ خَلَقْنٰهُ مِنْ قَبْلُ مِنْ نَّارِ السَّمُوْمِ	و جن را پیش از آن از آتش سوزان آفریدیم.	27

وَاِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلٰٓئِكَةِ اِنِّيْ خَالِقٌۢ بَشَرًا مِّنْ صَلْصَالٍ مِّنْ حَمَاٍ مَّسْنُوْنٍ	و (یاد کن) هنگامی که پروردگارت به فرشتگان گفت: «من انسانی را از گل خشکیده‌ای از لجن سیاه شکل‌یافته می‌آفرینم.	28
فَاِذَا سَوَّيْتُه وَنَفَخْتُ فِيْهِ مِنْ رُّوْحِيْ فَقَعُوْا لَه سٰجِدِيْنَ	پس هنگامی که او را کامل کردم و از روح خود در او دمیدم، برای او سجده کنید.»	29
فَسَجَدَ الْمَلٰٓئِكَةُ كُلُّهُمْ اَجْمَعُوْنَ	پس فرشتگان همگی سجده کردند،	30
اِلَّآ اِبْلِيْسَ اَبٰٓى اَنْ يَّكُوْنَ مَعَ السّٰجِدِيْنَ	مگر ابلیس که از سجده کردن به او سر باز زد.	31
قَالَ يٰٓاِبْلِيْسُ مَا لَكَ اَلَّا تَكُوْنَ مَعَ السّٰجِدِيْنَ	(خدا) فرمود: «ای ابلیس، چرا در میان سجده‌کنندگان نیستی؟»	32
قَالَ لَمْ اَكُنْ لِّاَسْجُدَ لِبَشَرٍ خَلَقْتَه مِنْ صَلْصَالٍ مِّنْ حَمَاٍ مَّسْنُوْنٍ	او (ابلیس) گفت: «من هرگز به انسانی که از گل خشکیده از لجن سیاه شکل‌یافته آفریده‌ای سجده نخواهم کرد.»	33
قَالَ فَاخْرُجْ مِنْهَا فَاِنَّكَ رَجِيْمٌ	(خدا) فرمود: «پس از بهشت بیرون رو، زیرا تو ملعونی،	34
وَّاِنَّ عَلَيْكَ اللَّعْنَةَ اِلٰى يَوْمِ الدِّيْنِ	و به راستی لعنت بر تو تا روز قیامت خواهد بود.»	35
قَالَ رَبِّ فَاَنْظِرْنِيْٓ اِلٰى يَوْمِ يُبْعَثُوْنَ	او (ابلیس) گفت: «پروردگارا، پس به من تا روزی که (انسان‌ها) برانگیخته می‌شوند مهلت بده.»	36
قَالَ فَاِنَّكَ مِنَ الْمُنْظَرِيْنَ	(خدا) فرمود: «خوب، تو از کسانی هستی که به آن‌ها مهلت داده شده،	37
اِلٰى يَوْمِ الْوَقْتِ الْمَعْلُوْمِ	تا روزی که زمان معین آن فرا رسد.»	38
قَالَ رَبِّ بِمَآ اَغْوَيْتَنِيْ لَاُزَيِّنَنَّ لَهُمْ فِي الْاَرْضِ وَلَاُغْوِيَنَّهُمْ اَجْمَعِيْنَ	او (ابلیس) گفت: «پروردگارا، چون مرا گمراه کردی، حتماً (بدی‌ها) را در زمین برایشان زیبا جلوه می‌دهم و همه آن‌ها را گمراه می‌کنم،	39
اِلَّا عِبَادَكَ مِنْهُمُ الْمُخْلَصِيْنَ	مگر بندگان برگزیده تو از میان آن‌ها.»	40
قَالَ هٰذَا صِرَاطٌ عَلَيَّ مُسْتَقِيْمٌ	(خدا) فرمود: «این راهی است راست به سوی من.	41
اِنَّ عِبَادِيْ لَيْسَ لَكَ عَلَيْهِمْ سُلْطٰنٌ اِلَّا مَنِ اتَّبَعَكَ مِنَ الْغَاوِيْنَ	تو بر بندگان من تسلطی نداری، مگر کسانی که از تو پیروی کنند، یعنی گمراهان.»	42
وَاِنَّ جَهَنَّمَ لَمَوْعِدُهُمْ اَجْمَعِيْنَ	و به راستی جهنم جایگاهی است که برای همه آن‌ها (پیروان شیطان) وعده داده شده است.	43

لَهَا سَبْعَةُ اَبْوَابٍ لِكُلِّ بَابٍ مِّنْهُمْ جُزْءٌ مَّقْسُوْمٌ	(جهنم) هفت در دارد. برای هر در گروهی خاص از آن‌ها تعیین شده است.	44
اِنَّ الْمُتَّقِيْنَ فِيْ جَنّٰتٍ وَّعُيُوْنٍ	به راستی پرهیزگاران در باغ‌ها و کنار چشمه‌ها هستند.	45
اُدْخُلُوْهَا بِسَلٰمٍ اٰمِنِيْنَ	(خدا فرمود): «با سلامتی و امنیت به آن وارد شوید.»	46
وَنَزَعْنَا مَا فِيْ صُدُوْرِهِمْ مِّنْ غِلٍّ اِخْوَانًا عَلٰى سُرُرٍ مُّتَقٰبِلِيْنَ	و ما هرگونه کینه را از سینه‌هایشان زدودیم؛ آن‌ها مانند برادران بر تخت‌ها روبروی هم نشسته‌اند.	47
لَا يَمَسُّهُمْ فِيْهَا نَصَبٌ وَّمَا هُمْ مِّنْهَا بِمُخْرَجِيْنَ	در آنجا نه خستگی احساس می‌کنند و نه هرگز از آن بیرون رانده می‌شوند.	48
نَبِّئْ عِبَادِيْٓ اَنِّيْٓ اَنَا الْغَفُوْرُ الرَّحِيْمُ	به بندگانم خبر ده که منم آمرزنده و مهربان،	49
وَاَنَّ عَذَابِيْ هُوَ الْعَذَابُ الْاَلِيْمُ	و به راستی عذاب من، عذابی است بسیار دردناک.	50
وَنَبِّئْهُمْ عَنْ ضَيْفِ اِبْرٰهِيْمَ	و (ای محمد) به آن‌ها از مهمانان ابراهیم (فرشتگان) خبر ده.	51
اِذْ دَخَلُوْا عَلَيْهِ فَقَالُوْا سَلٰمًا قَالَ اِنَّا مِنْكُمْ وَجِلُوْنَ	هنگامی که به نزد او وارد شدند و گفتند: «سلام.» او گفت: «ما از شما می‌ترسیم.»	52
قَالُوْا لَا تَوْجَلْ اِنَّا نُبَشِّرُكَ بِغُلٰمٍ عَلِيْمٍ	آن‌ها گفتند: «نترس، ما به تو مژده فرزندی دانا (اسحاق) می‌دهیم.»	53
قَالَ اَبَشَّرْتُمُوْنِيْ عَلٰٓى اَنْ مَّسَّنِيَ الْكِبَرُ فَبِمَ تُبَشِّرُوْنَ	او (ابراهیم) گفت: «آیا به من مژده می‌دهید در حالی که پیری به من رسیده است؟ این مژده را چگونه می‌دهید؟»	54
قَالُوْا بَشَّرْنٰكَ بِالْحَقِّ فَلَا تَكُنْ مِّنَ الْقٰنِطِيْنَ	آن‌ها گفتند: «ما به تو مژده‌ای حقیقی می‌دهیم، پس از ناامیدان مباش.»	55
قَالَ وَمَنْ يَّقْنَطُ مِنْ رَّحْمَةِ رَبِّهٖٓ اِلَّا الضَّآلُّوْنَ	او (ابراهیم) گفت: «جز گمراهان، چه کسی از رحمت پروردگارش ناامید می‌شود؟»	56
قَالَ فَمَا خَطْبُكُمْ اَيُّهَا الْمُرْسَلُوْنَ	او (ابراهیم) گفت: «ای فرستادگان، مأموریت مهم شما چیست؟»	57
قَالُوْٓا اِنَّآ اُرْسِلْنَآ اِلٰى قَوْمٍ مُّجْرِمِيْنَ	آن‌ها گفتند: «ما به سوی قومی گناهکار فرستاده شده‌ایم،	58
اِلَّآ اٰلَ لُوْطٍ اِنَّا لَمُنَجُّوْهُمْ اَجْمَعِيْنَ	مگر پیروان لوط. ما همه آن‌ها را نجات خواهیم داد،	59

اِلَّا امْرَاَتَه قَدَّرْنَآ اِنَّهَا لَمِنَ الْغٰبِرِيْنَ	جز همسرش، که ما مقرر کرده‌ایم او از باقی‌ماندگان (با کافران) باشد.»	60
فَلَمَّا جَاءَ اٰلَ لُوْطِ ِالْمُرْسَلُوْنَ	پس هنگامی که فرستادگان به نزد پیروان لوط آمدند،	61
قَالَ اِنَّكُمْ قَوْمٌ مُّنْكَرُوْنَ	او (لوط) گفت: «شما مردمی ناشناس هستید.»	62
قَالُوْا بَلْ جِئْنٰكَ بِمَا كَانُوْا فِيْهِ يَمْتَرُوْنَ	آن‌ها گفتند: «بلکه ما با عذابی که آن‌ها تکذیب می‌کردند به سوی تو آمده‌ایم.	63
وَاَتَيْنٰكَ بِالْحَقِّ وَاِنَّا لَصٰدِقُوْنَ	و ما برایت حقیقت را آورده‌ایم و به راستی ما راستگوییم.	64
فَاَسْرِ بِاَهْلِكَ بِقِطْعٍ مِّنَ الَّيْلِ وَاتَّبِعْ اَدْبَارَهُمْ وَلَا يَلْتَفِتْ مِنْكُمْ اَحَدٌ وَّامْضُوْا حَيْثُ تُؤْمَرُوْنَ	پس در پایان شب با خانواده‌ات حرکت کن و از پشت سر آن‌ها برو. هیچ‌یک از شما به عقب نگاه نکند و به جایی که به شما امر شده بروید.»	65
وَقَضَيْنَآ اِلَيْهِ ذٰلِكَ الْاَمْرَ اَنَّ دَابِرَ هٰٓؤُلَاءِ مَقْطُوْعٌ مُّصْبِحِيْنَ	و ما این حکم را به او (لوط) ابلاغ کردیم که آن‌ها تا صبح نابود خواهند شد.	66
وَجَاءَ اَهْلُ الْمَدِيْنَةِ يَسْتَبْشِرُوْنَ	و مردم شهر با شادی (به خاطر آمدن مهمانان) به خانه لوط آمدند.	67
قَالَ اِنَّ هٰٓؤُلَاءِ ضَيْفِيْ فَلَا تَفْضَحُوْنِ	او (لوط) گفت: «این‌ها مهمانان من هستند، مرا شرمنده نکنید،	68
وَاتَّقُوا اللّٰهَ وَلَا تُخْزُوْنِ	و از خدا بترسید و مرا خوار نکنید.»	69
قَالُوْٓا اَوَلَمْ نَنْهَكَ عَنِ الْعٰلَمِيْنَ	آن‌ها گفتند: «آیا ما تو را از (مهمانداری) مردم باز نداشته‌ایم؟»	70
قَالَ هٰٓؤُلَاءِ بَنٰتِيْٓ اِنْ كُنْتُمْ فٰعِلِيْنَ	او (لوط) گفت: «این‌ها دختران من هستند، اگر می‌خواهید (با آن‌ها ازدواج کنید).»	71
لَعَمْرُكَ اِنَّهُمْ لَفِيْ سَكْرَتِهِمْ يَعْمَهُوْنَ	به جان تو (ای محمد)، آن‌ها در مستی خود سرگردان بودند.	72
فَاَخَذَتْهُمُ الصَّيْحَةُ مُشْرِقِيْنَ	پس فریاد (عذاب) آن‌ها را هنگام طلوع آفتاب گرفت.	73
فَجَعَلْنَا عَالِيَهَا سَافِلَهَا وَاَمْطَرْنَا عَلَيْهِمْ حِجَارَةً مِّنْ سِجِّيْلٍ	و ما (شهر) آن‌ها را زیر و رو کردیم و بر آن‌ها سنگ‌هایی از گِل پخته فرو ریختیم.	74
اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيٰتٍ لِّلْمُتَوَسِّمِيْنَ	به راستی در این برای کسانی که تأمل می‌کنند نشانه‌هایی است.	75

وَاِنَّهَا لَبِسَبِيْلٍ مُّقِيْمٍ	و در واقع، (این کشور) واقعاً در جاده‌ای قرار دارد که هنوز (توسط انسان‌ها طی می‌شود).	76
اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيَةً لِّلْمُؤْمِنِيْنَ	به راستی در این برای مؤمنان نشانه‌ای است.	77
وَاِنْ كَانَ اَصْحٰبُ الْاَيْكَةِ لَظٰلِمِيْنَ	و به راستی مردم ایکه (قوم شعیب) ستمکار بودند.	78
فَانْتَقَمْنَا مِنْهُمْ وَاِنَّهُمَا لَبِاِمَامٍ مُّبِيْنٍ	پس از آن‌ها انتقام گرفتیم، و هر دو (شهر قوم لوط و شعیب) بر راهی آشکارند.	79
وَلَقَدْ كَذَّبَ اَصْحٰبُ الْحِجْرِ الْمُرْسَلِيْنَ	و به راستی مردم حجر (قوم ثمود) پیامبران را تکذیب کردند.	80
وَاٰتَيْنٰهُمْ اٰيٰتِنَا فَكَانُوْا عَنْهَا مُعْرِضِيْنَ	و ما آیاتمان را به آن‌ها دادیم، اما آن‌ها از آن روی گرداندند.	81
وَكَانُوْا يَنْحِتُوْنَ مِنَ الْجِبَالِ بُيُوْتًا اٰمِنِيْنَ	و آن‌ها در کوه‌ها خانه‌هایی تراشیده و ایمن بودند.	82
فَاَخَذَتْهُمُ الصَّيْحَةُ مُصْبِحِيْنَ	اما فریاد (عذاب) آن‌ها را صبحگاهان گرفت.	83
فَمَآ اَغْنٰى عَنْهُمْ مَّا كَانُوْا يَكْسِبُوْنَ	و آنچه به دست آورده بودند برایشان سودی نداشت.	84
وَمَا خَلَقْنَا السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَآ اِلَّا بِالْحَقِّ وَاِنَّ السَّاعَةَ لَاٰتِيَةٌ فَاصْفَحِ الصَّفْحَ الْجَمِيْلَ	و ما آسمان‌ها و زمین و آنچه میان آن‌هاست جز به حق نیافریدیم، و به راستی ساعت (قیامت) خواهد آمد. پس (ای محمد) با نرمی گذشت کن.	85
اِنَّ رَبَّكَ هُوَ الْخَلّٰقُ الْعَلِيْمُ	به راستی پروردگارت آفریننده و داناست.	86
وَلَقَدْ اٰتَيْنٰكَ سَبْعًا مِّنَ الْمَثَانِيْ وَالْقُرْاٰنَ الْعَظِيْمَ	و به راستی ما به تو هفت آیه مکرر (فاتحه) و قرآن بزرگ را عطا کردیم.	87
لَا تَمُدَّنَّ عَيْنَيْكَ اِلٰى مَا مَتَّعْنَا بِهٖٓ اَزْوَاجًا مِّنْهُمْ وَلَا تَحْزَنْ عَلَيْهِمْ وَاخْفِضْ جَنَاحَكَ لِلْمُؤْمِنِيْنَ	چشم به آنچه به برخی از آن‌ها (کافران) داده‌ایم ندوز، و بر آن‌ها غمگین مباش، و بال‌هایت را برای مؤمنان فروکش.	88
وَقُلْ اِنِّيْٓ اَنَا النَّذِيْرُ الْمُبِيْنُ	و بگو: «من هشداردهنده‌ای آشکارم.»	89
كَمَآ اَنْزَلْنَا عَلَى الْمُقْتَسِمِيْنَ	همان‌گونه که بر تقسیم‌کنندگان (قرآن) نازل کردیم،	90
الَّذِيْنَ جَعَلُوا الْقُرْاٰنَ عِضِيْنَ	(یعنی) کسانی که قرآن را تکه‌تکه کردند.	91
فَوَرَبِّكَ لَنَسْـَٔلَنَّهُمْ اَجْمَعِيْنَ	پس به پروردگارت سوگند، ما از همه آن‌ها بازخواست خواهیم کرد،	92

عَمَّا كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ	درباره آنچه انجام داده‌اند.	93
فَاصْدَعْ بِمَا تُؤْمَرُ وَاَعْرِضْ عَنِ الْمُشْرِكِيْنَ	پس آنچه را به تو امر شده آشکارا اعلام کن و از مشرکان روی بگردان.	94
اِنَّا كَفَيْنٰكَ الْمُسْتَهْزِءِيْنَ	به راستی ما تو (محمد) را از شر مسخره‌کنندگان حفظ می‌کنیم،	95
الَّذِيْنَ يَجْعَلُوْنَ مَعَ اللّٰهِ اِلٰهًا اٰخَرَ فَسَوْفَ يَعْلَمُوْنَ	(یعنی) کسانی که با خدا معبود دیگری قرار می‌دهند؛ به زودی خواهند دانست.	96
وَلَقَدْ نَعْلَمُ اَنَّكَ يَضِيْقُ صَدْرُكَ بِمَا يَقُوْلُوْنَ	و ما می‌دانیم که سینه‌ات از آنچه می‌گویند تنگ می‌شود،	97
فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ وَكُنْ مِّنَ السّٰجِدِيْنَ	پس با ستایش پروردگارت تسبیح گوی و از سجده‌کنندگان باش،	98
وَاعْبُدْ رَبَّكَ حَتّٰى يَأْتِيَكَ الْيَقِيْنُ	و پروردگارت را عبادت کن تا یقین (مرگ) به تو برسد.	99

مكية	اَلنَّحْل	ت‌ع‌داد آی‌ات
مکی	الحن - 16	۱۲۸

بسم الله الرحمن الرحيم

الحن) الحن)

اَتٰۤى اَمْرُ اللّٰهِ فَلَا تَسْتَعْجِلُوْهُ سُبْحٰنَه وَتَعٰلٰى عَمَّا يُشْرِكُوْنَ	حکم خدا حتماً خواهد آمد، پس شتاب در آمدنش نخواهید. خداوند منزه و بسیار بلندمرتبه است از آنچه شریک او قرار می‌دهند.	1
يُنَزِّلُ الْمَلٰٓئِكَةَ بِالرُّوْحِ مِنْ اَمْرِه عَلٰى مَنْ يَّشَاۤءُ مِنْ عِبَادِه اَنْ اَنْذِرُوْۤا اَنَّه لَاۤ اِلٰهَ اِلَّاۤ اَنَا فَاتَّقُوْنِ	او فرشتگان را با وحی به فرمان خود بر هر یک از بندگانش که بخواهد نازل می‌کند، با این پیام که: «بندگانم را هشدار دهید که هیچ خدایی جز من نیست، پس از من بترسید.»	2
خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ بِالْحَقِّ تَعٰلٰى عَمَّا يُشْرِكُوْنَ	او آسمان‌ها و زمین را به حق آفرید. خداوند بسیار بلندمرتبه است از آنچه شریک او قرار می‌دهند.	3
خَلَقَ الْاِنْسَانَ مِنْ نُّطْفَةٍ فَاِذَا هُوَ خَصِيْمٌ مُّبِيْنٌ	او انسان را از نطفه آفرید، اما او به آشکارا به جدال می‌پردازد.	4
وَالْاَنْعَامَ خَلَقَهَا لَكُمْ فِيْهَا دِفْۤءٌ وَّمَنَافِعُ وَمِنْهَا تَاْكُلُوْنَ	و او چهارپایان را برای شما آفرید که در آن‌ها برای شما گرما و منافع گوناگون است و از برخی از آن‌ها می‌خورید.	5
وَلَكُمْ فِيْهَا جَمَالٌ حِيْنَ تُرِيْحُوْنَ وَحِيْنَ تَسْرَحُوْنَ	و در آن‌ها برای شما زیبایی است، هنگامی که آن‌ها را به چراگاه می‌برید و هنگامی که به سوی آغل بازمی‌گردانید.	6
وَتَحْمِلُ اَثْقَالَكُمْ اِلٰى بَلَدٍ لَّمْ تَكُوْنُوْا بٰلِغِيْهِ اِلَّا بِشِقِّ الْاَنْفُسِ اِنَّ رَبَّكُمْ لَرَءُوْفٌ رَّحِيْمٌ	و آن‌ها بارهای شما را به سرزمینی حمل می‌کنند که جز با مشقت بسیار نمی‌توانستید به آن برسید. به راستی که پروردگار شما مهربان و رحیم است.	7
وَّالْخَيْلَ وَالْبِغَالَ وَالْحَمِيْرَ لِتَرْكَبُوْهَا وَزِيْنَةً وَيَخْلُقُ مَا لَا تَعْلَمُوْنَ	و خداوند اسب‌ها، قاطرها و الاغ‌ها را برای سواری و زینت آفرید. و او آنچه شما نمی‌دانید می‌آفریند.	8
وَعَلَى اللّٰهِ قَصْدُ السَّبِيْلِ وَمِنْهَا جَاۤئِرٌ وَلَوْ شَاۤءَ لَهَدٰىكُمْ اَجْمَعِيْنَ	و بر خداوند است که راه راست را نشان دهد، و برخی از راه‌ها کج و معوج است. و اگر او می‌خواست، همه شما را به راه راست هدایت می‌کرد.	9

هُوَ الَّذِيْٓ اَنْزَلَ مِنَ السَّمَاۤءِ مَاۤءً لَّكُمْ مِّنْهُ شَرَابٌ وَّمِنْهُ شَجَرٌ فِيْهِ تُسِيْمُوْنَ	اوست که از آسمان برای شما آب فرو فرستاد، بخشی از آن برای نوشیدن است و بخشی برای رویاندن گیاهانی که در آن‌ها دام‌هایتان را می‌چرانید.	10
يُنْۢبِتُ لَكُمْ بِهِ الزَّرْعَ وَالزَّيْتُوْنَ وَالنَّخِيْلَ وَالْاَعْنَابَ وَمِنْ كُلِّ الثَّمَرٰتِ اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيَةً لِّقَوْمٍ يَّتَفَكَّرُوْنَ	با آن برای شما کشتزارها، زیتون، خرما، انگور و هرگونه میوه می‌رویاند. به راستی در این برای مردمی که می‌اندیشند نشانه‌ای است.	11
وَسَخَّرَ لَكُمُ الَّيْلَ وَالنَّهَارَ وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ وَالنُّجُوْمُ مُسَخَّرٰتٌۢ بِاَمْرِهٖ اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيٰتٍ لِّقَوْمٍ يَّعْقِلُوْنَ	او شب و روز، خورشید و ماه را برای شما مسخر کرد، و ستارگان به فرمان او فرمانبردارند. به راستی در این برای مردمی که درک می‌کنند نشانه‌هایی است.	12
وَمَا ذَرَاَ لَكُمْ فِى الْاَرْضِ مُخْتَلِفًا اَلْوَانُهٗ اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيَةً لِّقَوْمٍ يَّذَّكَّرُوْنَ	و آنچه در زمین برای شما آفرید با رنگ‌های گوناگون. به راستی در این برای مردمی که پند می‌گیرند نشانه‌ای است.	13
وَهُوَ الَّذِيْ سَخَّرَ الْبَحْرَ لِتَاْكُلُوْا مِنْهُ لَحْمًا طَرِيًّا وَّتَسْتَخْرِجُوْا مِنْهُ حِلْيَةً تَلْبَسُوْنَهَا وَتَرَى الْفُلْكَ مَوَاخِرَ فِيْهِ وَلِتَبْتَغُوْا مِنْ فَضْلِهٖ وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُوْنَ	و اوست که دریا را مسخر کرد تا از آن گوشت تازه بخورید و زیورهایی که می‌پوشید از آن بیرون آورید. و کشتی‌ها را می‌بینی که در آن سیر می‌کنند، تا از فضل او بجویید و شاید شکرگزار باشید.	14
وَاَلْقٰى فِى الْاَرْضِ رَوَاسِيَ اَنْ تَمِيْدَ بِكُمْ وَاَنْهٰرًا وَّسُبُلًا لَّعَلَّكُمْ تَهْتَدُوْنَ	و او کوه‌ها را در زمین استوار کرد تا با شما نلرزد، و رودها و راه‌ها را آفرید تا هدایت شوید.	15
وَعَلٰمٰتٍ وَبِالنَّجْمِ هُمْ يَهْتَدُوْنَ	و نشانه‌هایی (برای راهنمایی) قرار داد. و با ستارگان هدایت می‌یابند.	16
اَفَمَنْ يَّخْلُقُ كَمَنْ لَّا يَخْلُقُ اَفَلَا تَذَكَّرُوْنَ	آیا کسی که می‌آفریند با کسی که نمی‌تواند چیزی بیافریند برابر است؟ چرا پند نمی‌گیرید؟	17
وَاِنْ تَعُدُّوْا نِعْمَةَ اللّٰهِ لَا تُحْصُوْهَا اِنَّ اللّٰهَ لَغَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ	و اگر بخواهید نعمت‌های خدا را بشمارید، هرگز نمی‌توانید آن‌ها را شماره کنید. به راستی خداوند آمرزنده و مهربان است.	18
وَاللّٰهُ يَعْلَمُ مَا تُسِرُّوْنَ وَمَا تُعْلِنُوْنَ	و خداوند آنچه را پنهان می‌کنید و آنچه را آشکار می‌سازید می‌داند.	19
وَالَّذِيْنَ يَدْعُوْنَ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ لَا يَخْلُقُوْنَ شَيْـًٔا وَّهُمْ يُخْلَقُوْنَ	و آنچه غیر از خدا می‌خوانند، هیچ چیز نمی‌آفرینند، در حالی که خودشان آفریده شده‌اند.	20
اَمْوَاتٌ غَيْرُ اَحْيَاۤءٍ وَمَا يَشْعُرُوْنَ اَيَّانَ يُبْعَثُوْنَ	آن‌ها مرده‌اند، نه زنده، و نمی‌دانند که (پرستندگانشان) کی برانگیخته می‌شوند.	21

اِلٰهُكُمْ اِلٰهٌ وَّاحِدٌ فَالَّذِيْنَ لَا يُؤْمِنُوْنَ بِالْاٰخِرَةِ قُلُوْبُهُمْ مُّنْكِرَةٌ وَّهُمْ مُّسْتَكْبِرُوْنَ	خدای شما خدای یگانه است. پس کسانی که به آخرت ایمان ندارند، دل‌هایشان انکار می‌کند و آن‌ها مردمی متکبرند.	22
لَا جَرَمَ اَنَّ اللّٰهَ يَعْلَمُ مَا يُسِرُّوْنَ وَمَا يُعْلِنُوْنَ اِنَّهٗ لَا يُحِبُّ الْمُسْتَكْبِرِيْنَ	بی‌تردید خداوند می‌داند آنچه را پنهان می‌کنند و آنچه را آشکار می‌سازند. به راستی او متکبران را دوست ندارد.	23
وَاِذَا قِيْلَ لَهُمْ مَّاذَآ اَنْزَلَ رَبُّكُمْ قَالُوْٓا اَسَاطِيْرُ الْاَوَّلِيْنَ	و هنگامی که به آن‌ها گفته شود: «پروردگارتان چه فرو فرستاده است؟» می‌گویند: «افسانه‌های پیشینیان.»	24
لِيَحْمِلُوْٓا اَوْزَارَهُمْ كَامِلَةً يَّوْمَ الْقِيٰمَةِ وَمِنْ اَوْزَارِ الَّذِيْنَ يُضِلُّوْنَهُمْ بِغَيْرِ عِلْمٍ اَلَا سَاۤءَ مَا يَزِرُوْنَ	این باعث می‌شود که در روز قیامت گناهان خود را به طور کامل بر دوش کشند، و بخشی از گناهان کسانی که نادانسته گمراهشان کردند. آگاه باشید که چه بد است آنچه بر دوش می‌کشند.	25
قَدْ مَكَرَ الَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَاَتَى اللّٰهُ بُنْيَانَهُمْ مِّنَ الْقَوَاعِدِ فَخَرَّ عَلَيْهِمُ السَّقْفُ مِنْ فَوْقِهِمْ وَاَتٰىهُمُ الْعَذَابُ مِنْ حَيْثُ لَا يَشْعُرُوْنَ	به راستی کسانی که پیش از آن‌ها بودند نیرنگ کردند، پس خداوند خانه‌هایشان را از پایه ویران کرد، و سقف از بالای سرشان بر آن‌ها فرو ریخت، و عذاب از جایی که گمان نمی‌کردند بر آن‌ها آمد.	26
ثُمَّ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ يُخْزِيْهِمْ وَيَقُوْلُ اَيْنَ شُرَكَاۤءِيَ الَّذِيْنَ كُنْتُمْ تُشَاۤقُّوْنَ فِيْهِمْ قَالَ الَّذِيْنَ اُوْتُوا الْعِلْمَ اِنَّ الْخِزْيَ الْيَوْمَ وَالسُّوْۤءَ عَلَى الْكٰفِرِيْنَ	سپس خداوند در روز قیامت آن‌ها را خوار می‌کند و می‌فرماید: «شریکان من کجایند که به خاطر آن‌ها با (پیامبران و مؤمنان) دشمنی می‌کردید؟» کسانی که دانش داده شده‌اند می‌گویند: «به راستی امروز خواری و عذاب بر کافران نازل شده است.»	27
الَّذِيْنَ تَتَوَفّٰىهُمُ الْمَلٰٓئِكَةُ ظَالِمِيْٓ اَنْفُسِهِمْ فَاَلْقَوُا السَّلَمَ مَا كُنَّا نَعْمَلُ مِنْ سُوْۤءٍ بَلٰٓى اِنَّ اللّٰهَ عَلِيْمٌۢ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُوْنَ	(یعنی) کسانی که فرشتگان جانشان را در حالی که به خود ظلم کرده‌اند می‌گیرند، سپس تسلیم می‌شوند (و می‌گویند): «ما هیچ کار بدی انجام نداده‌ایم.» (فرشتگان پاسخ می‌دهند): «آری کرده‌اید! به راستی خداوند به آنچه انجام داده‌اید داناست.»	28
فَادْخُلُوْٓا اَبْوَابَ جَهَنَّمَ خٰلِدِيْنَ فِيْهَا فَلَبِئْسَ مَثْوَى الْمُتَكَبِّرِيْنَ	پس به دروازه‌های جهنم وارد شوید، در آن جاودانه خواهید ماند. به راستی بد است جایگاه متکبران.	29
وَقِيْلَ لِلَّذِيْنَ اتَّقَوْا مَاذَآ اَنْزَلَ رَبُّكُمْ قَالُوْا خَيْرًا لِلَّذِيْنَ اَحْسَنُوْا فِيْ هٰذِهِ الدُّنْيَا حَسَنَةٌ وَلَدَارُ الْاٰخِرَةِ خَيْرٌ وَلَنِعْمَ دَارُ الْمُتَّقِيْنَ	و به کسانی که تقوا پیشه کرده‌اند گفته می‌شود: «پروردگارتان چه فرو فرستاده است؟» می‌گویند: «نیکی.» برای کسانی که در این دنیا نیکی کرده‌اند، نیکی است. و به راستی سرای آخرت بهتر است. و چه نیکوست جایگاه پرهیزگاران.	30

جَنّٰتُ عَدْنٍ يَّدْخُلُوْنَهَا تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهٰرُ لَهُمْ فِيْهَا مَا يَشَاۤءُوْنَ ۗ كَذٰلِكَ يَجْزِى اللّٰهُ الْمُتَّقِيْنَ	(یعنی) باغ‌های عدن که وارد آن می‌شوند، رودهایی از زیر آن جاری است، و در آن هر چه بخواهند برایشان فراهم است. این‌گونه خداوند به پرهیزگاران پاداش می‌دهد.	31
الَّذِيْنَ تَتَوَفّٰىهُمُ الْمَلٰۤئِكَةُ طَيِّبِيْنَ ۙ يَقُوْلُوْنَ سَلٰمٌ عَلَيْكُمُ ۙ ادْخُلُوا الْجَنَّةَ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُوْنَ	(یعنی) کسانی که فرشتگان در حالی که پاک‌اند جانشان را می‌گیرند و می‌گویند: «سلام بر شما، به سبب آنچه انجام داده‌اید به بهشت وارد شوید.»	32
هَلْ يَنْظُرُوْنَ اِلَّاۤ اَنْ تَاْتِيَهُمُ الْمَلٰۤئِكَةُ اَوْ يَاْتِيَ اَمْرُ رَبِّكَ ۗ كَذٰلِكَ فَعَلَ الَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِهِمْ ۗ وَمَا ظَلَمَهُمُ اللّٰهُ وَلٰكِنْ كَانُوْۤا اَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُوْنَ	آیا جز این انتظار دارند که فرشتگان نزدشان بیایند یا امر پروردگارت فرا رسد؟ پیشینیانشان نیز چنین کردند، و خدا به آن‌ها ظلم نکرد، بلکه آن‌ها به خودشان ظلم کردند.	33
فَاَصَابَهُمْ سَيِّاٰتُ مَا عَمِلُوْا وَحَاقَ بِهِمْ مَّا كَانُوْا بِهٖ يَسْتَهْزِءُوْنَ	پس عذاب (نتیجه) اعمالشان به آن‌ها رسید و آنچه را که به تمسخر می‌گرفتند، آن‌ها را در بر گرفت.	34
وَقَالَ الَّذِيْنَ اَشْرَكُوْا لَوْ شَاۤءَ اللّٰهُ مَا عَبَدْنَا مِنْ دُوْنِهٖ مِنْ شَيْءٍ نَّحْنُ وَلَاۤ اٰبَاۤؤُنَا وَلَا حَرَّمْنَا مِنْ دُوْنِهٖ مِنْ شَيْءٍ ۗ كَذٰلِكَ فَعَلَ الَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِهِمْ ۚ فَهَلْ عَلَى الرُّسُلِ اِلَّا الْبَلٰغُ الْمُبِيْنُ	و مشرکان گفتند: «اگر خدا می‌خواست، ما و پدرانمان جز او چیزی را نمی‌پرستیدیم و بدون اجازه او چیزی را حرام نمی‌کردیم.» پیشینیان آن‌ها نیز چنین کردند. آیا بر پیامبران جز ابلاغ روشن وظیفه‌ای است؟	35
وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِيْ كُلِّ اُمَّةٍ رَّسُوْلًا اَنِ اعْبُدُوا اللّٰهَ وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوْتَ ۚ فَمِنْهُمْ مَّنْ هَدَى اللّٰهُ وَمِنْهُمْ مَّنْ حَقَّتْ عَلَيْهِ الضَّلٰلَةُ ۗ فَسِيْرُوْا فِى الْاَرْضِ فَانْظُرُوْا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُكَذِّبِيْنَ	و به راستی ما برای هر امتی پیامبری فرستادیم تا (بگویند): «خدا را بپرستید و از طاغوت دوری کنید.» پس برخی از آن‌ها را خدا هدایت کرد و برخی بر گمراهی ماندند. پس در زمین سیر کنید و ببینید عاقبت تکذیب‌کنندگان چگونه بود.	36
اِنْ تَحْرِصْ عَلٰى هُدٰىهُمْ فَاِنَّ اللّٰهَ لَا يَهْدِيْ مَنْ يُّضِلُّ وَمَا لَهُمْ مِّنْ نّٰصِرِيْنَ	اگر (ای محمد) مشتاق هدایت آن‌ها هستی، خداوند کسی را که گمراه کرده هدایت نمی‌کند، و برای آن‌ها هیچ یاوری نیست.	37
وَاَقْسَمُوْا بِاللّٰهِ جَهْدَ اَيْمَانِهِمْ ۙ لَا يَبْعَثُ اللّٰهُ مَنْ يَّمُوْتُ ۗ بَلٰى وَعْدًا عَلَيْهِ حَقًّا وَّلٰكِنَّ اَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُوْنَ	و آن‌ها با جدیت به خدا سوگند خوردند که: «خدا مردگان را برنمی‌انگیزد.» چرا، (حتماً برمی‌انگیزد) به عنوان وعده‌ای حقیقی از او، اما بیشتر مردم نمی‌دانند.	38
لِيُبَيِّنَ لَهُمُ الَّذِيْ يَخْتَلِفُوْنَ فِيْهِ وَلِيَعْلَمَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْۤا اَنَّهُمْ كَانُوْا كٰذِبِيْنَ	تا برایشان آنچه را که در آن اختلاف دارند روشن کند، و تا کافران بدانند که دروغگو بوده‌اند.	39
اِنَّمَا قَوْلُنَا لِشَيْءٍ اِذَاۤ اَرَدْنٰهُ اَنْ نَّقُوْلَ لَهٗ كُنْ فَيَكُوْنُ	به راستی سخن ما برای چیزی که بخواهیم، این است که به آن بگوییم: «باش!» پس می‌شود.	40

وَالَّذِيْنَ هَاجَرُوْا فِى اللّٰهِ مِنْ بَعْدِ مَا ظُلِمُوْا لَنُبَوِّئَنَّهُمْ فِى الدُّنْيَا حَسَنَةً وَلَاَجْرُ الْاٰخِرَةِ اَكْبَرُ لَوْ كَانُوْا يَعْلَمُوْنَ	و کسانی که پس از ستم دیدن به خاطر خدا هجرت کردند، در این دنیا جایگاه نیکویی به آن‌ها می‌دهیم. و پاداش آخرت قطعاً بزرگ‌تر است، اگر می‌دانستند.	41
الَّذِيْنَ صَبَرُوْا وَعَلٰى رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُوْنَ	(یعنی) کسانی که صبر کردند و تنها به پروردگارشان توکل می‌کنند.	42
وَمَآ اَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ اِلَّا رِجَالًا نُّوْحِيْٓ اِلَيْهِمْ فَسْـَٔلُوْٓا اَهْلَ الذِّكْرِ اِنْ كُنْتُمْ لَا تَعْلَمُوْنَ	و پیش از تو (ای محمد) جز مردانی که به آن‌ها وحی کردیم نفرستادیم؛ پس اگر نمی‌دانید، از اهل دانش بپرسید.	43
بِالْبَيِّنٰتِ وَالزُّبُرِ وَاَنْزَلْنَآ اِلَيْكَ الذِّكْرَ لِتُبَيِّنَ لِلنَّاسِ مَا نُزِّلَ اِلَيْهِمْ وَلَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُوْنَ	آن‌ها را با دلایل روشن و کتاب‌ها فرستادیم. و ما ذکر (قرآن) را بر تو نازل کردیم تا برای مردم آنچه بر آن‌ها نازل شده توضیح دهی و شاید بیندیشند.	44
اَفَاَمِنَ الَّذِيْنَ مَكَرُوا السَّيِّاٰتِ اَنْ يَّخْسِفَ اللّٰهُ بِهِمُ الْاَرْضَ اَوْ يَاْتِيَهُمُ الْعَذَابُ مِنْ حَيْثُ لَا يَشْعُرُوْنَ	آیا کسانی که نیرنگ‌های زشت به کار می‌برند، ایمن‌اند که خدا زمین را با آن‌ها فرو برد یا عذاب از جایی که انتظار ندارند بر آن‌ها بیاید؟	45
اَوْ يَاْخُذَهُمْ فِيْ تَقَلُّبِهِمْ فَمَا هُمْ بِمُعْجِزِيْنَ	یا خدا آن‌ها را در حال سفرشان عذاب کند، به گونه‌ای که نتوانند آن را دفع کنند.	46
اَوْ يَاْخُذَهُمْ عَلٰى تَخَوُّفٍ فَاِنَّ رَبَّكُمْ لَرَءُوْفٌ رَّحِيْمٌ	یا خدا آن‌ها را به تدریج (تا نابودی) عذاب کند. به راستی پروردگار شما مهربان و رحیم است.	47
اَوَلَمْ يَرَوْا اِلٰى مَا خَلَقَ اللّٰهُ مِنْ شَيْءٍ يَّتَفَيَّؤُا ظِلٰلُهٗ عَنِ الْيَمِيْنِ وَالشَّمَاۤئِلِ سُجَّدًا لِّلّٰهِ وَهُمْ دَاخِرُوْنَ	آیا به چیزی که خدا آفریده نگاه نمی‌کنند، که سایه‌اش به راست و چپ می‌چرخد، در حالی که به خدا سجده می‌کند و فروتن است؟	48
وَلِلّٰهِ يَسْجُدُ مَا فِى السَّمٰوٰتِ وَمَا فِى الْاَرْضِ مِنْ دَآبَّةٍ وَّالْمَلٰٓئِكَةُ وَهُمْ لَا يَسْتَكْبِرُوْنَ	و هر آنچه در آسمان‌ها و زمین است، از جنبندگان و فرشتگان، به خدا سجده می‌کنند و تکبر نمی‌ورزند.	49
يَخَافُوْنَ رَبَّهُمْ مِّنْ فَوْقِهِمْ وَيَفْعَلُوْنَ مَا يُؤْمَرُوْنَ	آن‌ها از پروردگارشان که بر آن‌ها برتر است می‌ترسند و آنچه به آن‌ها امر شده انجام می‌دهند.	50
وَقَالَ اللّٰهُ لَا تَتَّخِذُوْٓا اِلٰهَيْنِ اثْنَيْنِ اِنَّمَا هُوَ اِلٰهٌ وَّاحِدٌ فَاِيَّايَ فَارْهَبُوْنِ	و خداوند فرمود: «دو خدا را نپرستید؛ او تنها خدای یگانه است. پس تنها از من بترسید.»	51
وَلَهٗ مَا فِى السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَلَهُ الدِّيْنُ وَاصِبًا اَفَغَيْرَ اللّٰهِ تَتَّقُوْنَ	و هر آنچه در آسمان‌ها و زمین است از آن اوست، و اطاعت همیشگی از آن اوست. آیا از غیر خدا می‌ترسید؟	52

وَمَا بِكُمْ مِّنْ نِّعْمَةٍ فَمِنَ اللّٰهِ ثُمَّ اِذَا مَسَّكُمُ الضُّرُّ فَاِلَيْهِ تَجْـَٔرُوْنَ	و هر نعمتی که دارید از خداست، سپس هنگامی که سختی به شما می‌رسد، به سوی او زاری می‌کنید.	53
ثُمَّ اِذَا كَشَفَ الضُّرَّ عَنْكُمْ اِذَا فَرِيْقٌ مِّنْكُمْ بِرَبِّهِمْ يُشْرِكُوْنَ	سپس هنگامی که بلا را از شما برمی‌دارد، برخی از شما پروردگارشان را شریک قرار می‌دهند.	54
لِيَكْفُرُوْا بِمَآ اٰتَيْنٰهُمْ فَتَمَتَّعُوْا فَسَوْفَ تَعْلَمُوْنَ	بگذار آن‌ها نعمت‌هایی را که به آن‌ها داده‌ایم انکار کنند؛ لذت ببرید، به زودی خواهید دانست.	55
وَيَجْعَلُوْنَ لِمَا لَا يَعْلَمُوْنَ نَصِيْبًا مِّمَّا رَزَقْنٰهُمْ تَاللّٰهِ لَتُسْـَٔلُنَّ عَمَّا كُنْتُمْ تَفْتَرُوْنَ	و آن‌ها بخشی از رزقی که به آن‌ها داده‌ایم برای بت‌هایی که نمی‌دانند (قدرتی دارند) کنار می‌گذارند. به خدا سوگند، از آنچه ساخته‌اید بازخواست خواهید شد.	56
وَيَجْعَلُوْنَ لِلّٰهِ الْبَنٰتِ سُبْحٰنَه وَلَهُمْ مَّا يَشْتَهُوْنَ	و برای خدا دخترانی قرار می‌دهند. او منزه است، در حالی که برای خود آنچه دوست دارند (پسران) می‌خواهند.	57
وَاِذَا بُشِّرَ اَحَدُهُمْ بِالْاُنْثٰى ظَلَّ وَجْهُه مُسْوَدًّا وَّهُوَ كَظِيْمٌ	و هنگامی که به یکی از آن‌ها خبر تولد دختر داده می‌شود، چهره‌اش سیاه (سرخ از خشم) می‌شود و بسیار خشمگین است.	58
يَتَوٰرٰى مِنَ الْقَوْمِ مِنْ سُوْۤءِ مَا بُشِّرَ بِه اَيُمْسِكُه عَلٰى هُوْنٍ اَمْ يَدُسُّه فِى التُّرَابِ اَلَا سَاۤءَ مَا يَحْكُمُوْنَ	او از مردم پنهان می‌شود به خاطر خبر بدی که به او داده شده. آیا او را با خواری نگه دارد یا در خاک دفن کند؟ آگاه باشید که چه بد قضاوتی می‌کنند.	59
لِلَّذِيْنَ لَا يُؤْمِنُوْنَ بِالْاٰخِرَةِ مَثَلُ السَّوْءِ وَلِلّٰهِ الْمَثَلُ الْاَعْلٰى وَهُوَ الْعَزِيْزُ الْحَكِيْمُ	برای کسانی که به آخرت ایمان ندارند، صفتی زشت است؛ و برای خدا صفتی والاست. و او توانمند و حکیم است.	60
وَلَوْ يُؤَاخِذُ اللّٰهُ النَّاسَ بِظُلْمِهِمْ مَّا تَرَكَ عَلَيْهَا مِنْ دَاۤبَّةٍ وَّلٰكِنْ يُّؤَخِّرُهُمْ اِلٰۤى اَجَلٍ مُّسَمًّى فَاِذَا جَاۤءَ اَجَلُهُمْ لَا يَسْتَاْخِرُوْنَ سَاعَةً وَّلَا يَسْتَقْدِمُوْنَ	و اگر خدا مردم را به خاطر ظلمشان مجازات می‌کرد، هیچ جنبنده‌ای بر زمین باقی نمی‌ماند، اما او آن‌ها را تا زمانی معین مهلت می‌دهد. پس چون اجلشان فرا رسد، نه لحظه‌ای عقب می‌افتند و نه پیش می‌روند.	61
وَيَجْعَلُوْنَ لِلّٰهِ مَا يَكْرَهُوْنَ وَتَصِفُ اَلْسِنَتُهُمُ الْكَذِبَ اَنَّ لَهُمُ الْحُسْنٰى لَا جَرَمَ اَنَّ لَهُمُ النَّارَ وَاَنَّهُمْ مُّفْرَطُوْنَ	و برای خدا آنچه خودشان از آن نفرت دارند قرار می‌دهند، و زبانشان دروغ می‌گوید که نیکی‌ها برای آن‌هاست. بی‌تردید آتش برای آن‌هاست و به زodi وارد می‌شوند.	62
تَاللّٰهِ لَقَدْ اَرْسَلْنَآ اِلٰۤى اُمَمٍ مِّنْ قَبْلِكَ فَزَيَّنَ لَهُمُ الشَّيْطٰنُ اَعْمَالَهُمْ فَهُوَ وَلِيُّهُمُ الْيَوْمَ وَلَهُمْ عَذَابٌ اَلِيْمٌ	به خدا سوگند، ما به سوی امت‌های پیش از تو (ای محمد) پیامبرانی فرستادیم، اما شیطان کارهای زشتشان را برایشان زیبا جلوه داد، پس او امروز رهبر آن‌هاست و برایشان عذابی دردناک است.	63

وَمَآ اَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْكِتٰبَ اِلَّا لِتُبَيِّنَ لَهُمُ الَّذِى اخْتَلَفُوْا فِيْهِ وَهُدًى وَّرَحْمَةً لِّقَوْمٍ يُّؤْمِنُوْنَ	و ما این کتاب (قرآن) را بر تو نازل نکردیم مگر برای اینکه آنچه را در آن اختلاف دارند برایشان توضیح دهی، و به عنوان هدایت و رحمت برای مردمی که ایمان می‌آورند.	64
وَاللّٰهُ اَنْزَلَ مِنَ السَّمَاۤءِ مَاۤءً فَاَحْيَا بِهِ الْاَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا اِنَّ فِىْ ذٰلِكَ لَاٰيَةً لِّقَوْمٍ يَّسْمَعُوْنَ	و خداوند آب را از آسمان فرو فرستاد و با آن زمین را پس از مرگش زنده کرد. به راستی در این برای مردمی که می‌شنوند نشانه‌ای است.	65
وَاِنَّ لَكُمْ فِى الْاَنْعَامِ لَعِبْرَةً نُسْقِيْكُمْ مِّمَّا فِىْ بُطُوْنِهٖ مِنْۢ بَيْنِ فَرْثٍ وَّدَمٍ لَّبَنًا خَالِصًا سَآئِغًا لِّلشّٰرِبِيْنَ	و به راستی در چهارپایان برای شما عبرتی است. ما از آنچه در شکم آن‌هاست، میان سرگین و خون، شیری خالص به شما می‌نوشانیم که برای نوشندگان گواراست.	66
وَمِنْ ثَمَرٰتِ النَّخِيْلِ وَالْاَعْنَابِ تَتَّخِذُوْنَ مِنْهُ سَكَرًا وَّرِزْقًا حَسَنًا اِنَّ فِىْ ذٰلِكَ لَاٰيَةً لِّقَوْمٍ يَّعْقِلُوْنَ	و از میوه‌های خرما و انگور، نوشیدنی مست‌کننده و رزقی نیکو می‌سازید. به راستی در این برای مردمی که می‌فهمند نشانه‌ای است.	67
وَاَوْحٰى رَبُّكَ اِلَى النَّحْلِ اَنِ اتَّخِذِيْ مِنَ الْجِبَالِ بُيُوْتًا وَّمِنَ الشَّجَرِ وَمِمَّا يَعْرِشُوْنَ	و پروردگارت به زنبور عسل وحی کرد: «در کوه‌ها، درختان و آنچه انسان‌ها می‌سازند لانه کن،	68
ثُمَّ كُلِىْ مِنْ كُلِّ الثَّمَرٰتِ فَاسْلُكِىْ سُبُلَ رَبِّكِ ذُلُلًا يَخْرُجُ مِنْۢ بُطُوْنِهَا شَرَابٌ مُّخْتَلِفٌ اَلْوَانُهٗ فِيْهِ شِفَآءٌ لِّلنَّاسِ اِنَّ فِىْ ذٰلِكَ لَاٰيَةً لِّقَوْمٍ يَّتَفَكَّرُوْنَ	سپس از هر (نوع) میوه‌ای بخور و راه‌های پروردگارت را که برایت آسان شده بپیما.» از شکم آن‌ها نوشیدنی‌ای با رنگ‌های گوناگون بیرون می‌آید که در آن شفا برای مردم است. به راستی در این برای مردمی که می‌اندیشند نشانه‌ای است.	69
وَاللّٰهُ خَلَقَكُمْ ثُمَّ يَتَوَفّٰكُمْ وَمِنْكُمْ مَّنْ يُّرَدُّ اِلٰٓى اَرْذَلِ الْعُمُرِ لِكَيْ لَا يَعْلَمَ بَعْدَ عِلْمٍ شَيْـًٔا اِنَّ اللّٰهَ عَلِيْمٌ قَدِيْرٌ	و خداوند شما را آفرید، سپس جانتان را می‌گیرد، و برخی از شما به پیری ناتوان بازمی‌گردند، چنان که چیزی را که پیش‌تر می‌دانستند نمی‌دانند. به راستی خداوند دانا و تواناست.	70
وَاللّٰهُ فَضَّلَ بَعْضَكُمْ عَلٰى بَعْضٍ فِى الرِّزْقِ فَمَا الَّذِيْنَ فُضِّلُوْا بِرَآدِّيْ رِزْقِهِمْ عَلٰى مَا مَلَكَتْ اَيْمَانُهُمْ فَهُمْ فِيْهِ سَوَآءٌ اَفَبِنِعْمَةِ اللّٰهِ يَجْحَدُوْنَ	و خداوند برخی از شما را در رزق بر برخی دیگر برتری داد، اما کسانی که برتری داده شده‌اند رزقشان را به بردگانشان نمی‌دهند تا در آن برابر شوند. آیا نعمت خدا را انکار می‌کنند؟	71
وَاللّٰهُ جَعَلَ لَكُمْ مِّنْ اَنْفُسِكُمْ اَزْوَاجًا وَّجَعَلَ لَكُمْ مِّنْ اَزْوَاجِكُمْ بَنِيْنَ وَحَفَدَةً وَّرَزَقَكُمْ مِّنَ الطَّيِّبٰتِ اَفَبِالْبَاطِلِ يُؤْمِنُوْنَ وَبِنِعْمَتِ اللّٰهِ هُمْ يَكْفُرُوْنَ	و خداوند برای شما از جنس خودتان همسرانی قرار داد و از همسرانتان برایتان فرزندان و نوه‌ها آفرید، و از چیزهای پاکیزه به شما روزی داد. آیا به باطل ایمان می‌آورند و نعمت خدا را انکار می‌کنند؟	72

وَيَعْبُدُوْنَ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ مَا لَا يَمْلِكُ لَهُمْ رِزْقًا مِّنَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ شَيْـًٔا وَّلَا يَسْتَطِيْعُوْنَ	و غیر از خدا چیزی را می‌پرستند که نمی‌تواند از آسمان و زمین رزقی به آن‌ها بدهد و هرگز قادر به چیزی نیست.	73
فَلَا تَضْرِبُوْا لِلّٰهِ الْاَمْثَالَ اِنَّ اللّٰهَ يَعْلَمُ وَاَنْتُمْ لَا تَعْلَمُوْنَ	پس برای خدا شریکان قرار ندهید. به راستی خداوند می‌داند و شما نمی‌دانید.	74
ضَرَبَ اللّٰهُ مَثَلًا عَبْدًا مَّمْلُوْكًا لَّا يَقْدِرُ عَلٰى شَيْءٍ وَّمَنْ رَّزَقْنٰهُ مِنَّا رِزْقًا حَسَنًا فَهُوَ يُنْفِقُ مِنْهُ سِرًّا وَّجَهْرًا هَلْ يَسْتَوٗنَ اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ بَلْ اَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُوْنَ	خداوند مثالی آورد: بنده‌ای تحت مالکیت دیگری که قادر به هیچ کاری نیست، و کسی که ما رزقی نیکو به او داده‌ایم و او از آن پنهان و آشکار انفاق می‌کند. آیا این دو برابرند؟ ستایش از آن خداست، اما بیشترشان نمی‌دانند.	75
وَضَرَبَ اللّٰهُ مَثَلًا رَّجُلَيْنِ اَحَدُهُمَآ اَبْكَمُ لَا يَقْدِرُ عَلٰى شَيْءٍ وَّهُوَ كَلٌّ عَلٰى مَوْلٰىهُ اَيْنَمَا يُوَجِّهْهُّ لَا يَاْتِ بِخَيْرٍ هَلْ يَسْتَوِيْ هُوَ وَمَنْ يَّاْمُرُ بِالْعَدْلِ وَهُوَ عَلٰى صِرَاطٍ مُّسْتَقِيْمٍ	و خداوند مثالی آورد: دو مرد، یکی لال که قادر به هیچ کاری نیست و بarی بر دوش سرپرستش است، هر کجا او را بفرستد خیری نمی‌آورد. آیا او با کسی که به عدالت فرمان می‌دهد و بر راه راست است برابر است؟	76
وَلِلّٰهِ غَيْبُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَمَآ اَمْرُ السَّاعَةِ اِلَّا كَلَمْحِ الْبَصَرِ اَوْ هُوَ اَقْرَبُ اِنَّ اللّٰهَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ	و غیب آسمان‌ها و زمین از آن خداست. و امر ساعت (قیامت) جز مانند چشم بر هم زدن یا حتی نزدیک‌تر نیست. به راستی خداوند بر هر چیزی تواناست.	77
وَاللّٰهُ اَخْرَجَكُمْ مِّنْۢ بُطُوْنِ اُمَّهٰتِكُمْ لَا تَعْلَمُوْنَ شَيْـًٔا وَّجَعَلَ لَكُمُ السَّمْعَ وَالْاَبْصَارَ وَالْاَفْـِٕدَةَ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُوْنَ	و خداوند شما را از شکم مادرانتان بیرون آورد در حالی که چیزی نمی‌دانستید، و برای شما گوش و چشم و دل قرار داد تا شاید شکر کنید.	78
اَلَمْ يَرَوْا اِلَى الطَّيْرِ مُسَخَّرٰتٍ فِيْ جَوِّ السَّمَاۤءِ مَا يُمْسِكُهُنَّ اِلَّا اللّٰهُ اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيٰتٍ لِّقَوْمٍ يُّؤْمِنُوْنَ	آیا به پرندگانی که در فضای آسمان مسخر شده‌اند نگاه نمی‌کنند؟ جز خدا کسی آن‌ها را نگه نمی‌دارد. به راستی در این برای مردمی که ایمان می‌آورند نشانه‌هایی است.	79
وَاللّٰهُ جَعَلَ لَكُمْ مِّنْۢ بُيُوْتِكُمْ سَكَنًا وَّجَعَلَ لَكُمْ مِّنْ جُلُوْدِ الْاَنْعَامِ بُيُوْتًا تَسْتَخِفُّوْنَهَا يَوْمَ ظَعْنِكُمْ وَيَوْمَ اِقَامَتِكُمْ وَمِنْ اَصْوَافِهَا وَاَوْبَارِهَا وَاَشْعَارِهَآ اَثَاثًا وَّمَتَاعًا اِلٰى حِيْنٍ	و خداوند خانه‌هایتان را برای شما محل آرامش قرار داد و از پوست‌های چهارپایان برایتان خانه‌هایی (خیمه‌هایی) ساخت که در سفر و اقامت سبک می‌یابید، و از پشم گوسفند، موی شتر و موی بز، اثاثیه و لذت‌هایی تا مدتی معین.	80

وَاللّٰهُ جَعَلَ لَكُمْ مِّمَّا خَلَقَ ظِلٰلًا وَّجَعَلَ لَكُمْ مِّنَ الْجِبَالِ اَكْنَانًا وَّجَعَلَ لَكُمْ سَرَابِيْلَ تَقِيْكُمُ الْحَرَّ وَسَرَابِيْلَ تَقِيْكُمْ بَأْسَكُمْ ۚ كَذٰلِكَ يُتِمُّ نِعْمَتَهٗ عَلَيْكُمْ لَعَلَّكُمْ تُسْلِمُوْنَ	و خداوند از آنچه آفریده برای شما سایبان‌هایی قرار داد، و در کوه‌ها برایتان پناهگاه‌هایی ساخت، و برای شما جامه‌هایی آفرید که شما را از گرما حفظ می‌کند و جامه‌هایی (زره‌هایی) که شما را در جنگ نگه می‌دارد. این‌گونه خداوند نعمتش را بر شما کامل می‌کند تا تسلیم شوید.	81
فَاِنْ تَوَلَّوْا فَاِنَّمَا عَلَيْكَ الْبَلٰغُ الْمُبِيْنُ	پس اگر روی گرداندند، بر تو جز ابلاغ آشکار وظیفه‌ای نیست.	82
يَعْرِفُوْنَ نِعْمَتَ اللّٰهِ ثُمَّ يُنْكِرُوْنَهَا وَاَكْثَرُهُمُ الْكٰفِرُوْنَ	آن‌ها نعمت خدا را می‌شناسند، سپس آن را انکار می‌کنند و بیشترشان کافرند.	83
وَيَوْمَ نَبْعَثُ مِنْ كُلِّ اُمَّةٍ شَهِيْدًا ثُمَّ لَا يُؤْذَنُ لِلَّذِيْنَ كَفَرُوْا وَلَا هُمْ يُسْتَعْتَبُوْنَ	و (به یاد آر) روزی که از هر امتی شاهدی (پیامبری) برانگیزیم، سپس به کافران اجازه دفاع داده نشود و از آن‌ها طلب آمرزش نشود.	84
وَاِذَا رَاَ الَّذِيْنَ ظَلَمُوا الْعَذَابَ فَلَا يُخَفَّفُ عَنْهُمْ وَلَا هُمْ يُنْظَرُوْنَ	و هنگامی که ظالمان عذاب را ببینند، برایشان تخفیفی نیست و مهلتی داده نمی‌شود.	85
وَاِذَا رَاَ الَّذِيْنَ اَشْرَكُوْا شُرَكَآءَهُمْ قَالُوْا رَبَّنَا هٰٓؤُلَآءِ شُرَكَآؤُنَا الَّذِيْنَ كُنَّا نَدْعُوْا مِنْ دُوْنِكَ ۚ فَاَلْقَوْا اِلَيْهِمُ الْقَوْلَ اِنَّكُمْ لَكٰذِبُوْنَ	و هنگامی که مشرکان شریکان خود را ببینند، می‌گویند: «پروردگارا، این‌ها شریکان ما هستند که به جای تو می‌پرستیدیم.» اما شریکان به آن‌ها می‌گویند: «شما واقعاً دروغگو هستید.»	86
وَاَلْقَوْا اِلَى اللّٰهِ يَوْمَئِذِ السَّلَمَ وَضَلَّ عَنْهُمْ مَّا كَانُوْا يَفْتَرُوْنَ	و در آن روز به خدا تسلیم می‌شوند و آنچه ساخته بودند از آن‌ها گم می‌شود.	87
اَلَّذِيْنَ كَفَرُوْا وَصَدُّوْا عَنْ سَبِيْلِ اللّٰهِ زِدْنٰهُمْ عَذَابًا فَوْقَ الْعَذَابِ بِمَا كَانُوْا يُفْسِدُوْنَ	کسانی که کفر ورزیدند و (مردم را) از راه خدا باز داشتند، به سبب فسادی که می‌کردند، عذابی بر عذابشان افزوده می‌شود.	88
وَيَوْمَ نَبْعَثُ فِيْ كُلِّ اُمَّةٍ شَهِيْدًا عَلَيْهِمْ مِّنْ اَنْفُسِهِمْ وَجِئْنَا بِكَ شَهِيْدًا عَلٰى هٰٓؤُلَآءِ ۗ وَنَزَّلْنَا عَلَيْكَ الْكِتٰبَ تِبْيَانًا لِّكُلِّ شَيْءٍ وَّهُدًى وَّرَحْمَةً وَّبُشْرٰى لِلْمُسْلِمِيْنَ	و (به یاد آر) روزی که در هر امتی شاهدی از خودشان بر آن‌ها برانگیزیم، و تو (ای محمد) را بر اینان شاهد می‌آوریم. و کتاب (قرآن) را بر تو نازل کردیم تا همه چیز را توضیح دهد، و هدایت و رحمت و بشارت برای تسلیم‌شدگان (مسلمانان) باشد.	89
اِنَّ اللّٰهَ يَاْمُرُ بِالْعَدْلِ وَالْاِحْسَانِ وَاِيْتَآئِ ذِي الْقُرْبٰى وَيَنْهٰى عَنِ الْفَحْشَآءِ وَالْمُنْكَرِ وَالْبَغْيِ ۚ يَعِظُكُمْ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُوْنَ	به راستی خداوند به عدالت و نیکوکاری و کمک به خویشاوندان فرمان می‌دهد، و از زشتی‌ها، منکرات و ستم باز می‌دارد. او به شما پند می‌دهد تا شاید عبرت گیرید.	90

وَاَوْفُوْا بِعَهْدِ اللّٰهِ اِذَا عَاهَدْتُّمْ وَلَا تَنْقُضُوا الْاَيْمَانَ بَعْدَ تَوْكِيْدِهَا وَقَدْ جَعَلْتُمُ اللّٰهَ عَلَيْكُمْ كَفِيْلًا اِنَّ اللّٰهَ يَعْلَمُ مَا تَفْعَلُوْنَ	و به پیمان با خدا وفا کنید وقتی پیمان بستید، و سوگندها را پس از استوار کردنشان نشکنید، در حالی که خدا را شاهد خود قرار داده‌اید. به راستی خداوند آنچه را انجام می‌دهید می‌داند.	91
وَلَا تَكُوْنُوْا كَالَّتِيْ نَقَضَتْ غَزْلَهَا مِنْۢ بَعْدِ قُوَّةٍ اَنْكَاثًا تَتَّخِذُوْنَ اَيْمَانَكُمْ دَخَلًا بَيْنَكُمْ اَنْ تَكُوْنَ اُمَّةٌ هِيَ اَرْبٰى مِنْ اُمَّةٍ اِنَّمَا يَبْلُوْكُمُ اللّٰهُ بِهٖ وَلَيُبَيِّنَنَّ لَكُمْ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ مَا كُنْتُمْ فِيْهِ تَخْتَلِفُوْنَ	و مانند زنی نباشید که نخ ریسیده‌اش را که محکم بافته بود، دوباره از هم گسست. سوگندهایتان را وسیله فریب یکدیگر قرار ندهید، به این دلیل که گروهی از گروه دیگر پرشمارتر است. خداوند شما را با این می‌آزماید، و در روز قیامت آنچه را در آن اختلاف داشتید برایتان روشن خواهد کرد.	92
وَلَوْ شَاۤءَ اللّٰهُ لَجَعَلَكُمْ اُمَّةً وَّاحِدَةً وَّلٰكِنْ يُّضِلُّ مَنْ يَّشَاۤءُ وَيَهْدِيْ مَنْ يَّشَاۤءُ وَلَتُسْـَٔلُنَّ عَمَّا كُنْتُمْ تَعْمَلُوْنَ	و اگر خدا می‌خواست، شما را یک امت می‌کرد، اما او هر که را بخواهد گمراه می‌کند و هر که را بخواهد هدایت می‌کند. و قطعاً از آنچه کرده‌اید بازخواست خواهید شد.	93
وَلَا تَتَّخِذُوْٓا اَيْمَانَكُمْ دَخَلًا بَيْنَكُمْ فَتَزِلَّ قَدَمٌۢ بَعْدَ ثُبُوْتِهَا وَتَذُوْقُوا السُّوْۤءَ بِمَا صَدَدْتُّمْ عَنْ سَبِيْلِ اللّٰهِ وَلَكُمْ عَذَابٌ عَظِيْمٌ	و سوگندهایتان را وسیله فریب یکدیگر قرار ندهید، که پای شما پس از استواری بلغزد، و به خاطر باز داشتن (مردم) از راه خدا، بدی (در دنیا) بچشید، و عذابی بزرگ خواهید داشت.	94
وَلَا تَشْتَرُوْا بِعَهْدِ اللّٰهِ ثَمَنًا قَلِيْلًا اِنَّمَا عِنْدَ اللّٰهِ هُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ اِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُوْنَ	و پیمان خدا را به بهای ناچیز نفروشید، زیرا آنچه نزد خداست برای شما بهتر است، اگر بدانید.	95
مَا عِنْدَكُمْ يَنْفَدُ وَمَا عِنْدَ اللّٰهِ بَاقٍ وَلَنَجْزِيَنَّ الَّذِيْنَ صَبَرُوْٓا اَجْرَهُمْ بِاَحْسَنِ مَا كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ	آنچه نزد شماست تمام می‌شود، و آنچه نزد خداست ماندگار است. و به کسانی که صبر کردند، پاداشی بهتر از آنچه انجام داده‌اند خواهیم داد.	96
مَنْ عَمِلَ صَالِحًا مِّنْ ذَكَرٍ اَوْ اُنْثٰى وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَلَنُحْيِيَنَّهٗ حَيٰوةً طَيِّبَةً وَّلَنَجْزِيَنَّهُمْ اَجْرَهُمْ بِاَحْسَنِ مَا كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ	هر کس کار نیک انجام دهد، چه مرد و چه زن، در حالی که مؤمن باشد، به او زندگی نیکویی خواهیم داد و پاداشی بهتر از آنچه انجام داده‌اند به آن‌ها می‌دهیم.	97
فَاِذَا قَرَاْتَ الْقُرْاٰنَ فَاسْتَعِذْ بِاللّٰهِ مِنَ الشَّيْطٰنِ الرَّجِيْمِ	پس هنگامی که (ای محمد) می‌خواهی قرآن بخوانی، از شیطان ملعون به خدا پناه ببر.	98
اِنَّهٗ لَيْسَ لَهٗ سُلْطٰنٌ عَلَى الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَلٰى رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُوْنَ	به راستی شیطان بر کسانی که ایمان دارند و به پروردگارشان توکل می‌کنند هیچ تسلطی ندارد.	99
اِنَّمَا سُلْطٰنُهٗ عَلَى الَّذِيْنَ يَتَوَلَّوْنَهٗ وَالَّذِيْنَ هُمْ بِهٖ مُشْرِكُوْنَ	تسلط او تنها بر کسانی است که او را سرپرست خود می‌گیرند و کسانی که او را با خدا شریک می‌کنند.	100

وَاِذَا بَدَّلْنَآ اٰيَةً مَّكَانَ اٰيَةٍ وَّاللّٰهُ اَعْلَمُ بِمَا يُنَزِّلُ قَالُوْٓا اِنَّمَآ اَنْتَ مُفْتَرٍ بَلْ اَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُوْنَ	و هنگامی که آیه‌ای را با آیه‌ای دیگر جایگزین می‌کنیم، و خداوند بهتر می‌داند چه نازل می‌کند، می‌گویند: «تو (ای محمد) فقط افترا می‌بندی.» اما بیشترشان نمی‌دانند.	101
قُلْ نَزَّلَهٗ رُوْحُ الْقُدُسِ مِنْ رَّبِّكَ بِالْحَقِّ لِيُثَبِّتَ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَهُدًى وَّبُشْرٰى لِلْمُسْلِمِيْنَ	بگو: «روح‌القدس (جبرئیل) آن (قرآن) را از سوی پروردگارت به حق نازل کرده تا کسانی که ایمان آورده‌اند را استوار کند، و هدایت و بشارت برای تسلیم‌شدگان (به خدا) باشد.»	102
وَلَقَدْ نَعْلَمُ اَنَّهُمْ يَقُوْلُوْنَ اِنَّمَا يُعَلِّمُهٗ بَشَرٌ لِسَانُ الَّذِيْ يُلْحِدُوْنَ اِلَيْهِ اَعْجَمِيٌّ وَّهٰذَا لِسَانٌ عَرَبِيٌّ مُّبِيْنٌ	و ما می‌دانیم که می‌گویند: «انسانی به او (محمد) تعلیم داده است.» زبان کسی که به او نسبت می‌دهند عجمی است، در حالی که این (قرآن) به زبان عربی روشن است.	103
اِنَّ الَّذِيْنَ لَا يُؤْمِنُوْنَ بِاٰيٰتِ اللّٰهِ لَا يَهْدِيْهِمُ اللّٰهُ وَلَهُمْ عَذَابٌ اَلِيْمٌ	به راستی کسانی که به آیات خدا (قرآن) ایمان نمی‌آورند، خدا آن‌ها را هدایت نمی‌کند و برایشان عذابی دردناک است.	104
اِنَّمَا يَفْتَرِى الْكَذِبَ الَّذِيْنَ لَا يُؤْمِنُوْنَ بِاٰيٰتِ اللّٰهِ وَاُولٰٓئِكَ هُمُ الْكٰذِبُوْنَ	به راستی تنها کسانی دروغ می‌سازند که به آیات خدا ایمان ندارند، و آن‌ها خود دروغگویانند.	105
مَنْ كَفَرَ بِاللّٰهِ مِنْۢ بَعْدِ اِيْمَانِهٖٓ اِلَّا مَنْ اُكْرِهَ وَقَلْبُهٗ مُطْمَئِنٌّ بِالْاِيْمَانِ وَلٰكِنْ مَّنْ شَرَحَ بِالْكُفْرِ صَدْرًا فَعَلَيْهِمْ غَضَبٌ مِّنَ اللّٰهِ وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيْمٌ	هر کس پس از ایمان آوردن به خدا کفر ورزد (خشم خدا بر اوست)، مگر کسی که مجبور شده در حالی که قلبش به ایمان آرام است (گناهی ندارد)، اما کسی که سینه‌اش را برای کفر گشوده، خشم خدا بر اوست و عذابی بزرگ خواهند داشت.	106
ذٰلِكَ بِاَنَّهُمُ اسْتَحَبُّوا الْحَيٰوةَ الدُّنْيَا عَلَى الْاٰخِرَةِ وَاَنَّ اللّٰهَ لَا يَهْدِى الْقَوْمَ الْكٰفِرِيْنَ	این به این دلیل است که آن‌ها زندگی دنیا را بر آخرت ترجیح دادند، و خدا قوم کافر را هدایت نمی‌کند.	107
اُولٰٓئِكَ الَّذِيْنَ طَبَعَ اللّٰهُ عَلٰى قُلُوْبِهِمْ وَسَمْعِهِمْ وَاَبْصَارِهِمْ وَاُولٰٓئِكَ هُمُ الْغٰفِلُوْنَ	آن‌ها کسانی هستند که خدا قلب، گوش و چشمانشان را مهر کرده است. آن‌ها غافلانند.	108
لَا جَرَمَ اَنَّهُمْ فِى الْاٰخِرَةِ هُمُ الْخٰسِرُوْنَ	بی‌تردید آن‌ها در آخرت از زیانکارانند.	109
ثُمَّ اِنَّ رَبَّكَ لِلَّذِيْنَ هَاجَرُوْا مِنْۢ بَعْدِ مَا فُتِنُوْا ثُمَّ جٰهَدُوْا وَصَبَرُوْٓا اِنَّ رَبَّكَ مِنْۢ بَعْدِهَا لَغَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ	سپس پروردگارت برای کسانی که پس از آزموده شدن هجرت کردند، سپس جهاد کردند و صبر پیشه کردند، به راستی پس از این، پروردگارت آمرزنده و مهربان است.	110
يَوْمَ تَاْتِيْ كُلُّ نَفْسٍ تُجَادِلُ عَنْ نَّفْسِهَا وَتُوَفّٰى كُلُّ نَفْسٍ مَّا عَمِلَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُوْنَ	(به یاد آر) روزی که هر کس برای دفاع از خود می‌آید و به هر کس پاداش کامل آنچه کرده داده می‌شود، dan به آن‌ها ظلم نمی‌شود.	111

وَضَرَبَ اللّٰهُ مَثَلًا قَرْيَةً كَانَتْ اٰمِنَةً مُّطْمَئِنَّةً يَّاْتِيْهَا رِزْقُهَا رَغَدًا مِّنْ كُلِّ مَكَانٍ فَكَفَرَتْ بِاَنْعُمِ اللّٰهِ فَاَذَاقَهَا اللّٰهُ لِبَاسَ الْجُوْعِ وَالْخَوْفِ بِمَا كَانُوْا يَصْنَعُوْنَ	و خداوند مثالی آورد: شهری که امن و آرام بود، رزقش از هر سو به فراوانی می‌آمد، اما (مردمش) نعمت‌های خدا را انکار کردند، پس خدا به خاطر آنچه می‌کردند، بلا و ترس را بر آن‌ها چشاند.	112
وَلَقَدْ جَاۤءَهُمْ رَسُوْلٌ مِّنْهُمْ فَكَذَّبُوْهُ فَاَخَذَهُمُ الْعَذَابُ وَهُمْ ظٰلِمُوْنَ	و به راستی پیامبری از خودشان به سویشان آمد، اما او را تکذیب کردند، پس عذاب آن‌ها را گرفت در حالی که ظالم بودند.	113
فَكُلُوْا مِمَّا رَزَقَكُمُ اللّٰهُ حَلٰلًا طَيِّبًا وَّاشْكُرُوْا نِعْمَتَ اللّٰهِ اِنْ كُنْتُمْ اِيَّاهُ تَعْبُدُوْنَ	پس از آنچه خدا به شما روزی داده، حلال و پاکیزه بخورید و نعمت خدا را شکر کنید، اگر تنها او را می‌پرستید.	114
اِنَّمَا حَرَّمَ عَلَيْكُمُ الْمَيْتَةَ وَالدَّمَ وَلَحْمَ الْخِنْزِيْرِ وَمَآ اُهِلَّ لِغَيْرِ اللّٰهِ بِهٖ فَمَنِ اضْطُرَّ غَيْرَ بَاغٍ وَّلَا عَادٍ فَاِنَّ اللّٰهَ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ	به راستی خدا بر شما مردار، خون، گوشت خوک و آنچه به غیر نام خدا ذبح شده حرام کرده است، اما هر کس ناچار شود، بدون میل و تجاوز، خدا آمرزنده و مهربان است.	115
وَلَا تَقُوْلُوْا لِمَا تَصِفُ اَلْسِنَتُكُمُ الْكَذِبَ هٰذَا حَلٰلٌ وَّهٰذَا حَرَامٌ لِّتَفْتَرُوْا عَلَى اللّٰهِ الْكَذِبَ اِنَّ الَّذِيْنَ يَفْتَرُوْنَ عَلَى اللّٰهِ الْكَذِبَ لَا يُفْلِحُوْنَ	و به دروغ با زبانتان نگویید: «این حلال است و این حرام»، تا بر خدا دروغ ببندید. به راستی کسانی که بر خدا دروغ می‌بندند رستگار نمی‌شوند.	116
مَتَاعٌ قَلِيْلٌ وَّلَهُمْ عَذَابٌ اَلِيْمٌ	لذتی اندک است و برایشان عذابی دردناک خواهد بود.	117
وَعَلَى الَّذِيْنَ هَادُوْا حَرَّمْنَا مَا قَصَصْنَا عَلَيْكَ مِنْ قَبْلُ وَمَا ظَلَمْنٰهُمْ وَلٰكِنْ كَانُوْٓا اَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُوْنَ	و برای یهودیان آنچه پیش‌تر به تو (ای محمد) گفتیم حرام کردیم. ما به آن‌ها ظلم نکردیم، بلکه آن‌ها به خودشان ظلم کردند.	118
ثُمَّ اِنَّ رَبَّكَ لِلَّذِيْنَ عَمِلُوا السُّوْۤءَ بِجَهَالَةٍ ثُمَّ تَابُوْا مِنْۢ بَعْدِ ذٰلِكَ وَاَصْلَحُوْٓا اِنَّ رَبَّكَ مِنْۢ بَعْدِهَا لَغَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ	سپس پروردگارت برای کسانی که از روی نادانی گناه کردند، سپس توبه کردند و خود را اصلاح کردند، به راستی پس از این، پروردگارت آمرزنده و مهربان است.	119
اِنَّ اِبْرٰهِيْمَ كَانَ اُمَّةً قَانِتًا لِّلّٰهِ حَنِيْفًا وَلَمْ يَكُ مِنَ الْمُشْرِكِيْنَ	به راستی ابراهیم امامی (پیشوایی) بود، مطیع خدا و یکتاپرست. و او از مشرکان نبود.	120
شَاكِرًا لِّاَنْعُمِهِ اجْتَبٰىهُ وَهَدٰىهُ اِلٰى صِرَاطٍ مُّسْتَقِيْمٍ	او نعمت‌های خدا را شکر می‌کرد. خدا او را برگزید و به راه راست هدایت کرد.	121
وَاٰتَيْنٰهُ فِى الدُّنْيَا حَسَنَةً وَاِنَّهٗ فِى الْاٰخِرَةِ لَمِنَ الصّٰلِحِيْنَ	و ما در دنیا به او نیکی دادیم، و در آخرت او از صالحان است.	122

ثُمَّ اَوْحَيْنَآ اِلَيْكَ اَنِ اتَّبِعْ مِلَّةَ اِبْرٰهِيْمَ حَنِيْفًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِيْنَ	سپس به تو (ای محمد) وحی کردیم: «از آیین ابراهیم یکتاپرست پیروی کن، و او از مشرکان نبود.»	123
اِنَّمَا جُعِلَ السَّبْتُ عَلَى الَّذِيْنَ اخْتَلَفُوْا فِيْهِ وَاِنَّ رَبَّكَ لَيَحْكُمُ بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ فِيْمَا كَانُوْا فِيْهِ يَخْتَلِفُوْنَ	به راستی (گرامی داشتن) روز شنبه تنها بر کسانی که در آن اختلاف کردند واجب شد. و به راستی پروردگارت در روز قیامت میان آن‌ها درباره آنچه اختلاف داشتند داوری خواهد کرد.	124
اُدْعُ اِلٰى سَبِيْلِ رَبِّكَ بِالْحِكْمَةِ وَالْمَوْعِظَةِ الْحَسَنَةِ وَجَادِلْهُمْ بِالَّتِيْ هِيَ اَحْسَنُ اِنَّ رَبَّكَ هُوَ اَعْلَمُ بِمَنْ ضَلَّ عَنْ سَبِيْلِه وَهُوَ اَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِيْنَ	با حکمت و اندرز نیکو به راه پروردگارت دعوت کن، و با آن‌ها به بهترین شیوه بحث کن. به راستی پروردگارت بهتر می‌داند چه کسی از راه او گمراه شده و چه کسی هدایت یافته است.	125
وَاِنْ عَاقَبْتُمْ فَعَاقِبُوْا بِمِثْلِ مَا عُوْقِبْتُمْ بِه وَلَئِنْ صَبَرْتُمْ لَهُوَ خَيْرٌ لِّلصّٰبِرِيْنَ	و اگر خواستید کیفر دهید، به همان اندازه که به شما ستم شده کیفر دهید. اما اگر صبر کنید، این برای صابران بهتر است.	126
وَاصْبِرْ وَمَا صَبْرُكَ اِلَّا بِاللّٰهِ وَلَا تَحْزَنْ عَلَيْهِمْ وَلَا تَكُ فِيْ ضَيْقٍ مِّمَّا يَمْكُرُوْنَ	و (ای محمد) صبر کن، و صبرت جز با یاری خدا نیست، و بر (کفر) آن‌ها غمگین مباش و از نیرنگی که می‌سازند دلتنگ مشو.	127
اِنَّ اللّٰهَ مَعَ الَّذِيْنَ اتَّقَوْا وَّالَّذِيْنَ هُمْ مُّحْسِنُوْنَ	به راستی خدا با کسانی است که پرهیزگاری می‌کنند و کسانی که نیکوکارند.	128

مكية	اَلْإِسْرَاء	ت‌ع‌داد آی‌ات
مکی	ال‌اس‌راء - 17	۱۱۱

بسم الله الرحمن الرحيم

(ال‌اس‌راء (اس‌راء

سُبْحٰنَ الَّذِيْٓ اَسْرٰى بِعَبْدِهٖ لَيْلًا مِّنَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ اِلَى الْمَسْجِدِ الْاَقْصَا الَّذِيْ بٰرَكْنَا حَوْلَهٗ لِنُرِيَهٗ مِنْ اٰيٰتِنَا اِنَّهٗ هُوَ السَّمِيْعُ الْبَصِيْرُ	منزه است خداوندی که بنده‌اش (محمد) را در شبی از مسجدالحرام به مسجدالاقصی که اطرافش را برکت داده‌ایم، سیر داد تا برخی از آیات (عظمت) ما را به او نشان دهیم. به‌راستی او شنوای بیناست.	1
وَاٰتَيْنَا مُوْسَى الْكِتٰبَ وَجَعَلْنٰهُ هُدًى لِّبَنِيْٓ اِسْرَاۤءِيْلَ اَلَّا تَتَّخِذُوْا مِنْ دُوْنِيْ وَكِيْلًا	و به موسی کتاب (تورات) دادیم و آن را برای بنی‌اسرائیل هدایت قرار دادیم (با این فرمان که): «جز من هیچ پشتیبانی نگیرید.»	2
ذُرِّيَّةَ مَنْ حَمَلْنَا مَعَ نُوْحٍ اِنَّهٗ كَانَ عَبْدًا شَكُوْرًا	«ای فرزندان کسانی که با نوح (در کشتی) حمل کردیم! به‌راستی او بنده‌ای بسیار شکرگزار بود.»	3
وَقَضَيْنَآ اِلٰى بَنِيْٓ اِسْرَاۤءِيْلَ فِي الْكِتٰبِ لَتُفْسِدُنَّ فِي الْاَرْضِ مَرَّتَيْنِ وَلَتَعْلُنَّ عُلُوًّا كَبِيْرًا	و در کتاب (تورات) به بنی‌اسرائیل مقرر کردیم: «شما دو بار در زمین فساد خواهید کرد و با تکبر بزرگی خودنمایی خواهید کرد.»	4
فَاِذَا جَاۤءَ وَعْدُ اُوْلٰىهُمَا بَعَثْنَا عَلَيْكُمْ عِبَادًا لَّنَآ اُولِيْ بَاْسٍ شَدِيْدٍ فَجَاسُوْا خِلٰلَ الدِّيَارِ وَكَانَ وَعْدًا مَّفْعُوْلًا	پس هنگامی که زمان مجازات برای (جنایت) اولین از آن دو فرا رسد، بندگان نیرومند خود را بر شما می‌فرستیم، پس در میان خانه‌ها تاخت‌وتاز کنند. و این وعده‌ای است که حتماً تحقق می‌یابد.	5
ثُمَّ رَدَدْنَا لَكُمُ الْكَرَّةَ عَلَيْهِمْ وَاَمْدَدْنٰكُمْ بِاَمْوَالٍ وَّبَنِيْنَ وَجَعَلْنٰكُمْ اَكْثَرَ نَفِيْرًا	سپس به شما فرصت دادیم تا بر آن‌ها پیروز شوید و شما را با مال و فرزندان یاری کردیم و شما را گروهی بزرگ‌تر ساختیم.	6
اِنْ اَحْسَنْتُمْ اَحْسَنْتُمْ لِاَنْفُسِكُمْ وَاِنْ اَسَاْتُمْ فَلَهَا فَاِذَا جَاۤءَ وَعْدُ الْاٰخِرَةِ لِيَسُۤوْا وُجُوْهَكُمْ وَلِيَدْخُلُوا الْمَسْجِدَ كَمَا دَخَلُوْهُ اَوَّلَ مَرَّةٍ وَّلِيُتَبِّرُوْا مَا عَلَوْا تَتْبِيْرًا	اگر نیکی کنید، برای خود نیکی کرده‌اید و اگر بدی کنید، (زیانش) برای خودتان است. و هنگامی که زمان مجازات (جنایت) دوم فرا رسد، (دشمنانتان را برمی‌انگیزیم) تا چهره‌هایتان را غمگین کنند و به مسجد (الاقصی) وارد شوند، همان‌گونه که بار اول وارد شدند و هرچه را به دست آورند، نابود کنند.	7
عَسٰى رَبُّكُمْ اَنْ يَّرْحَمَكُمْ وَاِنْ عُدْتُّمْ عُدْنَا وَجَعَلْنَا جَهَنَّمَ لِلْكٰفِرِيْنَ حَصِيْرًا	امید است که پروردگارتان بر شما رحم کند؛ اما اگر (به بدی) بازگردید، ما نیز (به مجازات) بازمی‌گردیم. و جهنم را زندانی برای کافران قرار دادیم.	8

اِنَّ هٰذَا الْقُرْاٰنَ يَهْدِيْ لِلَّتِيْ هِيَ اَقْوَمُ وَيُبَشِّرُ الْمُؤْمِنِيْنَ الَّذِيْنَ يَعْمَلُوْنَ الصّٰلِحٰتِ اَنَّ لَهُمْ اَجْرًا كَبِيْرًا	به‌راستی این قرآن به راهی که استوارتر است هدایت می‌کند و به مؤمنانی که کارهای نیک انجام می‌دهند، مژده می‌دهد که برایشان پاداشی بزرگ است،	9
وَّاَنَّ الَّذِيْنَ لَا يُؤْمِنُوْنَ بِالْاٰخِرَةِ اَعْتَدْنَا لَهُمْ عَذَابًا اَلِيْمًا	و اینکه برای کسانی که به آخرت ایمان ندارند، عذابی دردناک آماده کرده‌ایم.	10
وَيَدْعُ الْاِنْسَانُ بِالشَّرِّ دُعَاۤءَه بِالْخَيْرِ وَكَانَ الْاِنْسَانُ عَجُوْلًا	و انسان (گاه) برای شر دعا می‌کند، همان‌گونه که (معمولاً) برای خیر دعا می‌کند. و انسان شتاب‌زده است.	11
وَجَعَلْنَا الَّيْلَ وَالنَّهَارَ اٰيَتَيْنِ فَمَحَوْنَآ اٰيَةَ الَّيْلِ وَجَعَلْنَآ اٰيَةَ النَّهَارِ مُبْصِرَةً لِّتَبْتَغُوْا فَضْلًا مِّنْ رَّبِّكُمْ وَلِتَعْلَمُوْا عَدَدَ السِّنِيْنَ وَالْحِسَابَ وَكُلَّ شَيْءٍ فَصَّلْنٰهُ تَفْصِيْلًا	و شب و روز را دو نشانه (عظمت خود) قرار دادیم، سپس نشانه شب را محو کردیم و نشانه روز را روشن ساختیم تا از پروردگارتان روزی بجویید و تعداد سال‌ها و حساب (زمان) را بدانید. و هر چیزی را به‌روشنی توضیح داده‌ایم.	12
وَكُلَّ اِنْسَانٍ اَلْزَمْنٰهُ طٰٓئِرَه فِيْ عُنُقِه وَنُخْرِجُ لَه يَوْمَ الْقِيٰمَةِ كِتٰبًا يَّلْقٰىهُ مَنْشُوْرًا	و عمل هر انسانی را به گردنش آویخته‌ایم، و در روز قیامت کتابی برایش می‌آوریم که آن را گشوده می‌یابد.	13
اِقْرَأْ كِتٰبَكَ كَفٰى بِنَفْسِكَ الْيَوْمَ عَلَيْكَ حَسِيْبًا	«کتابت را بخوان، امروز خودت برای حسابرسی از خودت کافی هستی.»	14
مَنِ اهْتَدٰى فَاِنَّمَا يَهْتَدِيْ لِنَفْسِه وَمَنْ ضَلَّ فَاِنَّمَا يَضِلُّ عَلَيْهَا وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِّزْرَ اُخْرٰى وَمَا كُنَّا مُعَذِّبِيْنَ حَتّٰى نَبْعَثَ رَسُوْلًا	هر که به هدایت عمل کند، برای خود (سود) کرده است؛ و هر که گمراه شود، (زیانش) بر خودش است. و هیچ گناهکاری بار گناه دیگری را بر دوش نمی‌کشد، و ما تا رسولی نفرستیم، عذاب نمی‌کنیم.	15
وَاِذَآ اَرَدْنَآ اَنْ نُّهْلِكَ قَرْيَةً اَمَرْنَا مُتْرَفِيْهَا فَفَسَقُوْا فِيْهَا فَحَقَّ عَلَيْهَا الْقَوْلُ فَدَمَّرْنٰهَا تَدْمِيْرًا	و هنگامی که بخواهیم شهری را نابود کنیم، به ثروتمندان آن فرمان (اطاعت از خدا) می‌دهیم، اما اگر در آن نافرمانی کنند، حکم (عذاب ما) بر آن‌ها واجب می‌شود و آن را کاملاً نابود می‌کنیم.	16
وَكَمْ اَهْلَكْنَا مِنَ الْقُرُوْنِ مِنْ بَعْدِ نُوْحٍ وَكَفٰى بِرَبِّكَ بِذُنُوْبِ عِبَادِه خَبِيْرًا بَصِيْرًا	و چه بسیار اقوامی را پس از نوح نابود کردیم. و پروردگارت به گناهان بندگانش آگاه و بیناست.	17
مَنْ كَانَ يُرِيْدُ الْعَاجِلَةَ عَجَّلْنَا لَه فِيْهَا مَا نَشَاۤءُ لِمَنْ نُّرِيْدُ ثُمَّ جَعَلْنَا لَه جَهَنَّمَ يَصْلٰىهَا مَذْمُوْمًا مَّدْحُوْرًا	هر که زندگی این‌جهانی را بخواهد، در این دنیا آنچه را بخواهیم به هر که بخواهیم به‌سرعت می‌دهیم، سپس برایش جهنم را آماده می‌کنیم که در آن خوار و مطرود وارد می‌شود.	18
وَمَنْ اَرَادَ الْاٰخِرَةَ وَسَعٰى لَهَا سَعْيَهَا وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَاُولٰٓئِكَ كَانَ سَعْيُهُمْ مَّشْكُوْرًا	و هر که آخرت را بخواهد و برای آن با ایمان تلاش کند، تلاشش پاداش داده می‌شود.	19

كُلًّا نُّمِدُّ هٰٓؤُلَاۤءِ وَهٰٓؤُلَاۤءِ مِنْ عَطَاۤءِ رَبِّكَ وَمَا كَانَ عَطَاۤءُ رَبِّكَ مَحْظُوْرًا	به هر دو گروه، چه این‌ها (که دنیا را می‌خواهند) و چه آن‌ها (که آخرت را می‌خواهند)، از عطای پروردگارت کمک می‌دهیم. و عطای پروردگارت هیچ‌گاه منع نمی‌شود.	20
اُنْظُرْ كَيْفَ فَضَّلْنَا بَعْضَهُمْ عَلٰى بَعْضٍ وَلَلْاٰخِرَةُ اَكْبَرُ دَرَجٰتٍ وَّاَكْبَرُ تَفْضِيْلًا	بنگرید چگونه برخی را بر برخی دیگر برتری داده‌ایم. و آخرت در درجات و برتری‌ها بزرگ‌تر است.	21
لَا تَجْعَلْ مَعَ اللّٰهِ اِلٰهًا اٰخَرَ فَتَقْعُدَ مَذْمُوْمًا مَّخْذُوْلًا	جز خدا هیچ خدایی قرار مده، وگرنه خوار و ذلیل خواهی شد.	22
وَقَضٰى رَبُّكَ اَلَّا تَعْبُدُوْٓا اِلَّآ اِيَّاهُ وَبِالْوَالِدَيْنِ اِحْسٰنًا اِمَّا يَبْلُغَنَّ عِنْدَكَ الْكِبَرَ اَحَدُهُمَآ اَوْ كِلٰهُمَا فَلَا تَقُلْ لَّهُمَآ اُفٍّ وَّلَا تَنْهَرْهُمَا وَقُلْ لَّهُمَا قَوْلًا كَرِيْمًا	و پروردگارت فرمان داده که جز او را نپرستید و به پدر و مادر نیکی کنید. اگر یکی از آن‌ها یا هر دو نزد تو به پیری برسند، به آن‌ها «اف» نگو و آن‌ها را نرنجان و با آن‌ها با احترام سخن بگو.	23
وَاخْفِضْ لَهُمَا جَنَاحَ الذُّلِّ مِنَ الرَّحْمَةِ وَقُلْ رَّبِّ ارْحَمْهُمَا كَمَا رَبَّيٰنِيْ صَغِيْرًا	و بال‌های (فروتنی) خود را از روی مهربانی برایشان بگستران و بگو: «پروردگارا! به آن‌ها رحم کن، همان‌گونه که در کودکی‌ام مرا پروراندند.»	24
رَبُّكُمْ اَعْلَمُ بِمَا فِيْ نُفُوْسِكُمْ اِنْ تَكُوْنُوْا صٰلِحِيْنَ فَاِنَّهٗ كَانَ لِلْاَوَّابِيْنَ غَفُوْرًا	پروردگارتان به آنچه در دل‌هایتان است آگاه‌تر است. اگر نیکوکار باشید، او به توبه‌کنندگان بسیار آمرزنده است.	25
وَاٰتِ ذَا الْقُرْبٰى حَقَّهٗ وَالْمِسْكِيْنَ وَابْنَ السَّبِيْلِ وَلَا تُبَذِّرْ تَبْذِيْرًا	و حق خویشاوند و فقیر و در راه‌مانده را بده و مال خود را به اسراف هدر مده.	26
اِنَّ الْمُبَذِّرِيْنَ كَانُوْٓا اِخْوَانَ الشَّيٰطِيْنِ وَكَانَ الشَّيْطٰنُ لِرَبِّهٖ كَفُوْرًا	به‌راستی اسراف‌کنندگان برادران شیطان‌اند و شیطان نسبت به پروردگارش بسیار ناسپاس بود.	27
وَاِمَّا تُعْرِضَنَّ عَنْهُمُ ابْتِغَاۤءَ رَحْمَةٍ مِّنْ رَّبِّكَ تَرْجُوْهَا فَقُلْ لَّهُمْ قَوْلًا مَّيْسُوْرًا	و اگر از آن‌ها (نیازمندان) روی گرداندید تا رحمتی را که از پروردگارتان امید دارید به دست آورید، با آن‌ها به نرمی سخن بگویید.	28
وَلَا تَجْعَلْ يَدَكَ مَغْلُوْلَةً اِلٰى عُنُقِكَ وَلَا تَبْسُطْهَا كُلَّ الْبَسْطِ فَتَقْعُدَ مَلُوْمًا مَّحْسُوْرًا	و دستت را به گردنت نبند (بخیل مباش) و آن را بیش از حد نگشا (فضاحت نکن)، وگرنه مورد سرزنش و پشیمانی قرار می‌گیری.	29
اِنَّ رَبَّكَ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَّشَاۤءُ وَيَقْدِرُ اِنَّهٗ كَانَ بِعِبَادِهٖ خَبِيْرًا بَصِيْرًا	به‌راستی پروردگارت روزی را برای هر که بخواهد گشایش می‌دهد یا تنگ می‌کند. او به بندگانش آگاه و بیناست.	30
وَلَا تَقْتُلُوْٓا اَوْلَادَكُمْ خَشْيَةَ اِمْلَاقٍ نَحْنُ نَرْزُقُهُمْ وَاِيَّاكُمْ اِنَّ قَتْلَهُمْ كَانَ خِطْـًٔا كَبِيْرًا	و فرزندان خود را از ترس فقر نکشید. ما به آن‌ها و شما روزی می‌دهیم. کشتن آن‌ها گناهی بزرگ است.	31

وَلَا تَقْرَبُوا الزِّنٰٓى اِنَّه كَانَ فَاحِشَةً وَسَاءَ سَبِيْلًا	و به زنا نزدیک نشوید، زیرا آن کاری زشت و راهی ناپسند است.	32
وَلَا تَقْتُلُوا النَّفْسَ الَّتِيْ حَرَّمَ اللّٰهُ اِلَّا بِالْحَقِّ وَمَنْ قُتِلَ مَظْلُوْمًا فَقَدْ جَعَلْنَا لِوَلِيِّه سُلْطٰنًا فَلَا يُسْرِفْ فِّى الْقَتْلِ اِنَّه كَانَ مَنْصُوْرًا	و کسی را که خدا کشتنش را حرام کرده نکشید، مگر با حق. و هر که به ستم کشته شود، به ولی‌اش اقتدار داده‌ایم، اما در قتل زیاده‌روی نکند، زیرا او یاری شده است.	33
وَلَا تَقْرَبُوْا مَالَ الْيَتِيْمِ اِلَّا بِالَّتِيْ هِيَ اَحْسَنُ حَتّٰى يَبْلُغَ اَشُدَّه وَاَوْفُوْا بِالْعَهْدِ اِنَّ الْعَهْدَ كَانَ مَسْـُٔوْلًا	و به مال یتیم نزدیک نشوید، مگر به بهترین شیوه تا او به رشد برسد، و به عهد خود وفا کنید، زیرا عهد مسئولانه است.	34
وَاَوْفُوا الْكَيْلَ اِذَا كِلْتُمْ وَزِنُوْا بِالْقِسْطَاسِ الْمُسْتَقِيْمِ ذٰلِكَ خَيْرٌ وَّاَحْسَنُ تَأْوِيْلًا	و چون پیمانه کنید، کامل پیمانه کنید و با ترازوی درست وزن کنید. این بهتر و نیکوتر است.	35
وَلَا تَقْفُ مَا لَيْسَ لَكَ بِه عِلْمٌ اِنَّ السَّمْعَ وَالْبَصَرَ وَالْفُؤَادَ كُلُّ اُولٰٓئِكَ كَانَ عَنْهُ مَسْـُٔوْلًا	و از چیزی که به آن علم نداری پیروی نکن، زیرا گوش و چشم و دل همگی مسئول‌اند.	36
وَلَا تَمْشِ فِى الْاَرْضِ مَرَحًا اِنَّكَ لَنْ تَخْرِقَ الْاَرْضَ وَلَنْ تَبْلُغَ الْجِبَالَ طُوْلًا	و در زمین با تکبر راه مرو، زیرا نه زمین را می‌توانی بشکافی و نه به بلندی کوه‌ها می‌رسی.	37
كُلُّ ذٰلِكَ كَانَ سَيِّئُه عِنْدَ رَبِّكَ مَكْرُوْهًا	همه این‌ها (اعمال) زشتش نزد پروردگارت ناپسند است.	38
ذٰلِكَ مِمَّآ اَوْحٰٓى اِلَيْكَ رَبُّكَ مِنَ الْحِكْمَةِ وَلَا تَجْعَلْ مَعَ اللّٰهِ اِلٰهًا اٰخَرَ فَتُلْقٰى فِيْ جَهَنَّمَ مَلُوْمًا مَّدْحُوْرًا	این‌ها از حکمت‌هایی است که پروردگارت به تو وحی کرده است. و جز خدا خدایی دیگر قرار مده، وگرنه به جهنم افکنده می‌شوی، خوار و مطرود.	39
اَفَاَصْفٰىكُمْ رَبُّكُمْ بِالْبَنِيْنَ وَاتَّخَذَ مِنَ الْمَلٰٓئِكَةِ اِنَاثًا اِنَّكُمْ لَتَقُوْلُوْنَ قَوْلًا عَظِيْمًا	آیا پروردگارتان برای شما پسران برگزیده و خود از فرشتگان دختران گرفته؟ به‌راستی سخن بزرگی می‌گویید.	40
وَلَقَدْ صَرَّفْنَا فِيْ هٰذَا الْقُرْاٰنِ لِيَذَّكَّرُوْا وَمَا يَزِيْدُهُمْ اِلَّا نُفُوْرًا	و در این قرآن به‌گونه‌های مختلف (هشدار) را تکرار کردیم تا متذکر شوند، اما این جز فرار آن‌ها را افزایش نمی‌دهد.	41
قُلْ لَّوْ كَانَ مَعَه اٰلِهَةٌ كَمَا يَقُوْلُوْنَ اِذًا لَّابْتَغَوْا اِلٰى ذِى الْعَرْشِ سَبِيْلًا	بگو (ای محمد): «اگر به‌گفته آن‌ها خدایانی جز او بود، آن‌ها راهی به سوی صاحب عرش می‌جستند.»	42
سُبْحٰنَه وَتَعٰلٰى عَمَّا يَقُوْلُوْنَ عُلُوًّا كَبِيْرًا	منزه و بسیار والاست او از آنچه می‌گویند، بلندمرتبه و بزرگ.	43

تُسَبِّحُ لَهُ السَّمٰوٰتُ السَّبْعُ وَالْاَرْضُ وَمَنْ فِيْهِنَّ وَاِنْ مِّنْ شَيْءٍ اِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِه وَلٰكِنْ لَّا تَفْقَهُوْنَ تَسْبِيْحَهُمْ اِنَّه كَانَ حَلِيْمًا غَفُوْرًا	هفت آسمان و زمین و هر که در آن‌هاست او را تسبیح می‌گویند. و هیچ‌چیز نیست مگر اینکه با ستایش او تسبیح می‌گوید، اما شما تسبیح آن‌ها را نمی‌فهمید. به‌راستی او بردبار و آمرزنده است.	44
وَاِذَا قَرَأْتَ الْقُرْاٰنَ جَعَلْنَا بَيْنَكَ وَبَيْنَ الَّذِيْنَ لَا يُؤْمِنُوْنَ بِالْاٰخِرَةِ حِجَابًا مَّسْتُوْرًا	و هنگامی که (ای محمد) قرآن می‌خوانی، میان تو و کسانی که به آخرت ایمان ندارند، پرده‌ای نامرئی قرار می‌دهیم،	45
وَّجَعَلْنَا عَلٰى قُلُوْبِهِمْ اَكِنَّةً اَنْ يَّفْقَهُوْهُ وَفِيْٓ اٰذَانِهِمْ وَقْرًا وَاِذَا ذَكَرْتَ رَبَّكَ فِى الْقُرْاٰنِ وَحْدَه وَلَّوْا عَلٰٓى اَدْبَارِهِمْ نُفُوْرًا	و بر دل‌هایشان پوشش و در گوش‌هایشان سنگینی قرار داده‌ایم تا آن را نفهمند. و چون پروردگارت را در قرآن به تنهایی یاد کنی، از نفرت پشت می‌کنند و می‌گریزند.	46
نَحْنُ اَعْلَمُ بِمَا يَسْتَمِعُوْنَ بِه اِذْ يَسْتَمِعُوْنَ اِلَيْكَ وَاِذْ هُمْ نَجْوٰٓى اِذْ يَقُوْلُ الظّٰلِمُوْنَ اِنْ تَتَّبِعُوْنَ اِلَّا رَجُلًا مَّسْحُوْرًا	ما بهتر می‌دانیم که آن‌ها چگونه گوش می‌دهند وقتی به تو گوش می‌دهند و هنگامی که نجوا می‌کنند، آنگاه که ستمگران می‌گویند: «شما جز مردی جادوزده را پیروی نمی‌کنید.»	47
اُنْظُرْ كَيْفَ ضَرَبُوْا لَكَ الْاَمْثَالَ فَضَلُّوْا فَلَا يَسْتَطِيْعُوْنَ سَبِيْلًا	بنگر چگونه برایت (ای محمد) مثل‌ها زدند؛ پس گمراه شدند و دیگر راهی (به حقیقت) نمی‌یابند.	48
وَقَالُوْٓا ءَاِذَا كُنَّا عِظَامًا وَّرُفَاتًا ءَاِنَّا لَمَبْعُوْثُوْنَ خَلْقًا جَدِيْدًا	و گفتند: «آیا وقتی استخوان و خاک شدیم، آیا واقعاً به‌صورت مخلوقی جدید برانگیخته می‌شویم؟»	49
قُلْ كُوْنُوْا حِجَارَةً اَوْ حَدِيْدًا	بگو (ای محمد): «سنگ باشید یا آهن،»	50
اَوْ خَلْقًا مِّمَّا يَكْبُرُ فِيْ صُدُوْرِكُمْ فَسَيَقُوْلُوْنَ مَنْ يُّعِيْدُنَا قُلِ الَّذِيْ فَطَرَكُمْ اَوَّلَ مَرَّةٍ فَسَيُنْغِضُوْنَ اِلَيْكَ رُءُوْسَهُمْ وَيَقُوْلُوْنَ مَتٰى هُوَ قُلْ عَسٰٓى اَنْ يَّكُوْنَ قَرِيْبًا	«یا مخلوقی بزرگ‌تر (که به نظرتان زنده شدنش ممکن نیست).» پس خواهند گفت: «چه کسی ما را بازمی‌گرداند؟» بگو: «آنکه شما را بار اول آفرید.» آنگاه سرهایشان را به سوی تو تکان می‌دهند و می‌گویند: «کی خواهد بود؟» بگو: «شاید نزدیک باشد،»	51
يَوْمَ يَدْعُوْكُمْ فَتَسْتَجِيْبُوْنَ بِحَمْدِه وَتَظُنُّوْنَ اِنْ لَّبِثْتُمْ اِلَّا قَلِيْلًا	«روزی که شما را فرامی‌خواند و شما با ستایش او پاسخ می‌دهید و گمان می‌کنید که جز اندکی (در قبر) نمانده‌اید.»	52
وَقُلْ لِّعِبَادِيْ يَقُوْلُوا الَّتِيْ هِيَ اَحْسَنُ اِنَّ الشَّيْطٰنَ يَنْزَغُ بَيْنَهُمْ اِنَّ الشَّيْطٰنَ كَانَ لِلْاِنْسَانِ عَدُوًّا مُّبِيْنًا	و به بندگانم بگو: «سخنی نیکوتر بگویند. به‌راستی شیطان میانشان اختلاف می‌افکند. شیطان برای انسان دشمنی آشکار است.»	53
رَبُّكُمْ اَعْلَمُ بِكُمْ اِنْ يَّشَاْ يَرْحَمْكُمْ اَوْ اِنْ يَّشَاْ يُعَذِّبْكُمْ وَمَآ اَرْسَلْنٰكَ عَلَيْهِمْ وَكِيْلًا	پروردگارتان به شما آگاه‌تر است. اگر بخواهد به شما رحم می‌کند و اگر بخواهد شما را عذاب می‌دهد. و ما تو را (ای محمد) نگهبان آن‌ها نفرستاده‌ایم.	54

وَرَبُّكَ اَعْلَمُ بِمَنْ فِى السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَلَقَدْ فَضَّلْنَا بَعْضَ النَّبِيّٖنَ عَلٰى بَعْضٍ وَّاٰتَيْنَا دَاوٗدَ زَبُوْرًا	و پروردگارت به آنچه در آسمان‌ها و زمین است آگاه‌تر است. و برخی از پیامبران را بر برخی دیگر برتری داده‌ایم و به داود زبور عطا کردیم.	55
قُلِ ادْعُوا الَّذِيْنَ زَعَمْتُمْ مِّنْ دُوْنِهٖ فَلَا يَمْلِكُوْنَ كَشْفَ الضُّرِّ عَنْكُمْ وَلَا تَحْوِيْلًا	بگو (ای محمد): «کسانی را که جز او (خدا) می‌پندارید، بخوانید. آن‌ها نه می‌توانند ضرری از شما بردارند و نه آن را تغییر دهند.»	56
اُولٰٓئِكَ الَّذِيْنَ يَدْعُوْنَ يَبْتَغُوْنَ اِلٰى رَبِّهِمُ الْوَسِيْلَةَ اَيُّهُمْ اَقْرَبُ وَيَرْجُوْنَ رَحْمَتَهٗ وَيَخَافُوْنَ عَذَابَهٗ اِنَّ عَذَابَ رَبِّكَ كَانَ مَحْذُوْرًا	کسانی که آن‌ها را می‌خوانند، خود به دنبال راهی به سوی پروردگارشان‌اند که کدامشان به او نزدیک‌تر است. آن‌ها به رحمت او امید دارند و از عذابش می‌ترسند. به‌راستی عذاب پروردگارت ترسناک است.	57
وَاِنْ مِّنْ قَرْيَةٍ اِلَّا نَحْنُ مُهْلِكُوْهَا قَبْلَ يَوْمِ الْقِيٰمَةِ اَوْ مُعَذِّبُوْهَا عَذَابًا شَدِيْدًا كَانَ ذٰلِكَ فِى الْكِتٰبِ مَسْطُوْرًا	و هیچ شهری (از ستمگران) نیست مگر اینکه پیش از روز قیامت آن را نابود کنیم یا با عذابی سخت کیفر دهیم. این در کتاب (لوح محفوظ) نوشته شده است.	58
وَمَا مَنَعَنَآ اَنْ نُّرْسِلَ بِالْاٰيٰتِ اِلَّآ اَنْ كَذَّبَ بِهَا الْاَوَّلُوْنَ وَاٰتَيْنَا ثَمُوْدَ النَّاقَةَ مُبْصِرَةً فَظَلَمُوْا بِهَا وَمَا نُرْسِلُ بِالْاٰيٰتِ اِلَّا تَخْوِيْفًا	و چیزی مانع ما نشد که آیات (معجزات) بفرستیم، جز اینکه پیشینیان آن‌ها را تکذیب کردند. و به قوم ثمود شتر ماده‌ای (به‌عنوان معجزه) دادیم که آشکار بود، اما به آن ستم کردند. و ما آیات را جز برای ترساندن نمی‌فرستیم.	59
وَاِذْ قُلْنَا لَكَ اِنَّ رَبَّكَ اَحَاطَ بِالنَّاسِ وَمَا جَعَلْنَا الرُّءْيَا الَّتِىْٓ اَرَيْنٰكَ اِلَّا فِتْنَةً لِّلنَّاسِ وَالشَّجَرَةَ الْمَلْعُوْنَةَ فِى الْقُرْاٰنِ وَنُخَوِّفُهُمْ فَمَا يَزِيْدُهُمْ اِلَّا طُغْيَانًا كَبِيْرًا	و (یاد کن) هنگامی که به تو وحی کردیم: «به‌راستی پروردگارت به همه انسان‌ها احاطه دارد.» و آن رؤیایی که به تو نشان دادیم و درخت ملعون (زقوم) در قرآن را جز آزمونی برای مردم قرار ندادیم. و آن‌ها را ترساندیم، اما این جز سرپیچی بزرگشان را نیفزود.	60
وَاِذْ قُلْنَا لِلْمَلٰٓئِكَةِ اسْجُدُوْا لِاٰدَمَ فَسَجَدُوْٓا اِلَّآ اِبْلِيْسَ قَالَ ءَاَسْجُدُ لِمَنْ خَلَقْتَ طِيْنًا	و (یاد کن) هنگامی که به فرشتگان گفتیم: «برای آدم سجده کنید.» پس همه سجده کردند جز ابلیس. او گفت: «آیا به کسی سجده کنم که از خاک آفریدی؟»	61
قَالَ اَرَاَيْتَكَ هٰذَا الَّذِىْ كَرَّمْتَ عَلَىَّ لَئِنْ اَخَّرْتَنِ اِلٰى يَوْمِ الْقِيٰمَةِ لَاَحْتَنِكَنَّ ذُرِّيَّتَهٗٓ اِلَّا قَلِيْلًا	او گفت: «به من بگو، آیا این کسی است که او را بر من برتری دادی؟ اگر تا روز قیامت به من مهلت دهی، حتماً فرزندانش را جز اندکی گمراه می‌کنم.»	62
قَالَ اذْهَبْ فَمَنْ تَبِعَكَ مِنْهُمْ فَاِنَّ جَهَنَّمَ جَزَآؤُكُمْ جَزَآءً مَّوْفُوْرًا	(خدا) فرمود: «برو، اما هر که از آن‌ها تو را پیروی کند، جهنم پاداش شماست، پاداشی کامل.»	63

وَاسْتَفْزِزْ مَنِ اسْتَطَعْتَ مِنْهُمْ بِصَوْتِكَ وَاَجْلِبْ عَلَيْهِمْ بِخَيْلِكَ وَرَجِلِكَ وَشَارِكْهُمْ فِي الْاَمْوَالِ وَالْاَوْلَادِ وَعِدْهُمْ وَمَا يَعِدُهُمُ الشَّيْطٰنُ اِلَّا غُرُوْرًا	«و هر که را از آن‌ها توانستی با صدایت (فریبنده) فریب ده، و سواران و پیادگانت را بر آن‌ها بتازان، و در مال و فرزندانشان شریک شو و به آن‌ها وعده بده.» و شیطان جز فریب به آن‌ها وعده نمی‌دهد.	64
اِنَّ عِبَادِيْ لَيْسَ لَكَ عَلَيْهِمْ سُلْطٰنٌ وَكَفٰى بِرَبِّكَ وَكِيْلًا	«به‌راستی تو بر بندگانم تسلطی نداری و پروردگارت برای نگهبانی کافی است.»	65
رَبُّكُمُ الَّذِيْ يُزْجِيْ لَكُمُ الْفُلْكَ فِي الْبَحْرِ لِتَبْتَغُوْا مِنْ فَضْلِهٖ اِنَّهٗ كَانَ بِكُمْ رَحِيْمًا	پروردگارتان است که کشتی‌ها را برای شما در دریا به حرکت درمی‌آورد تا از فضل او روزی بجویید. به‌راستی او به شما مهربان است.	66
وَاِذَا مَسَّكُمُ الضُّرُّ فِي الْبَحْرِ ضَلَّ مَنْ تَدْعُوْنَ اِلَّآ اِيَّاهُ فَلَمَّا نَجّٰىكُمْ اِلَى الْبَرِّ اَعْرَضْتُمْ وَكَانَ الْاِنْسَانُ كَفُوْرًا	و هنگامی که در دریا به شما آسیبی رسد، همه کسانی که می‌خوانید جز او غایب می‌شوند. اما وقتی شما را به خشکی نجات داد، روی می‌گردانید. و انسان بسیار ناسپاس است.	67
اَفَاَمِنْتُمْ اَنْ يَّخْسِفَ بِكُمْ جَانِبَ الْبَرِّ اَوْ يُرْسِلَ عَلَيْكُمْ حَاصِبًا ثُمَّ لَا تَجِدُوْا لَكُمْ وَكِيْلًا	آیا ایمن هستید که او شما را در بخشی از خشکی فرو نبرد یا طوفانی از سنگ‌ریزه بر شما نفرستد؟ آنگاه هیچ پشتیبانی نخواهید یافت.	68
اَمْ اَمِنْتُمْ اَنْ يُّعِيْدَكُمْ فِيْهِ تَارَةً اُخْرٰى فَيُرْسِلَ عَلَيْكُمْ قَاصِفًا مِّنَ الرِّيْحِ فَيُغْرِقَكُمْ بِمَا كَفَرْتُمْ ثُمَّ لَا تَجِدُوْا لَكُمْ عَلَيْنَا بِهٖ تَبِيْعًا	یا ایمن هستید که شما را بار دیگر به دریا بازنگرداند و طوفانی بر شما نفرستد و به‌خاطر کفرتان شما را غرق کند؟ آنگاه هیچ یاوری در برابر (عذاب) ما نخواهید یافت.	69
وَلَقَدْ كَرَّمْنَا بَنِيْٓ اٰدَمَ وَحَمَلْنٰهُمْ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ وَرَزَقْنٰهُمْ مِّنَ الطَّيِّبٰتِ وَفَضَّلْنٰهُمْ عَلٰى كَثِيْرٍ مِّمَّنْ خَلَقْنَا تَفْضِيْلًا	و به‌راستی فرزندان آدم را گرامی داشتیم و آن‌ها را در خشکی و دریا حمل کردیم و از چیزهای پاکیزه به آن‌ها روزی دادیم و آن‌ها را بر بسیاری از مخلوقاتمان برتری کامل دادیم.	70
يَوْمَ نَدْعُوْا كُلَّ اُنَاسٍ بِاِمَامِهِمْ فَمَنْ اُوْتِيَ كِتٰبَهٗ بِيَمِيْنِهٖ فَاُولٰٓئِكَ يَقْرَءُوْنَ كِتٰبَهُمْ وَلَا يُظْلَمُوْنَ فَتِيْلًا	(یاد کن) روزی که هر قومی را با پیشوایشان فرامی‌خوانیم. پس هر که نامه اعمالش به دست راستش داده شود، نامه‌اش را (با خوشحالی) می‌خواند و به اندازه نازکی پوست خرما به او ستم نمی‌شود.	71
وَمَنْ كَانَ فِيْ هٰذِهٖٓ اَعْمٰى فَهُوَ فِي الْاٰخِرَةِ اَعْمٰى وَاَضَلُّ سَبِيْلًا	و هر که در این دنیا کور (دل) باشد، در آخرت نیز کور و گمراه‌تر از راه (حق) خواهد بود.	72
وَاِنْ كَادُوْا لَيَفْتِنُوْنَكَ عَنِ الَّذِيْٓ اَوْحَيْنَآ اِلَيْكَ لِتَفْتَرِيَ عَلَيْنَا غَيْرَهٗ وَاِذًا لَّاتَّخَذُوْكَ خَلِيْلًا	و نزدیک بود تو را (ای محمد) از آنچه به تو وحی کردیم منحرف کنند تا چیزی دیگر علیه ما بسازی، و آنگاه تو را دوست خود می‌گرفتند.	73

وَلَوْلَآ اَنْ ثَبَّتْنٰكَ لَقَدْ كِدْتَّ تَرْكَنُ اِلَيْهِمْ شَيْـًٔا قَلِيْلًا	و اگر تو را استوار نکرده بودیم، نزدیک بود اندکی به آن‌ها متمایل شوی.	74
اِذًا لَّاَذَقْنٰكَ ضِعْفَ الْحَيٰوةِ وَضِعْفَ الْمَمَاتِ ثُمَّ لَا تَجِدُ لَكَ عَلَيْنَا نَصِيْرًا	در آن صورت، حتماً در این دنیا و پس از مرگ عذابی دوچندان به تو می‌چشاندیم و هیچ یاوری در برابر ما نمی‌یافتی.	75
وَاِنْ كَادُوْا لَيَسْتَفِزُّوْنَكَ مِنَ الْاَرْضِ لِيُخْرِجُوْكَ مِنْهَا وَاِذًا لَّا يَلْبَثُوْنَ خِلٰفَكَ اِلَّا قَلِيْلًا	و نزدیک بود تو را (ای محمد) از این سرزمین (مکه) نگران کنند تا از آن بیرون روی، و در آن صورت جز اندکی پس از تو نمی‌ماندند.	76
سُنَّةَ مَنْ قَدْ اَرْسَلْنَا قَبْلَكَ مِنْ رُّسُلِنَا وَلَا تَجِدُ لِسُنَّتِنَا تَحْوِيْلًا	(این) سنت رسولانی است که پیش از تو فرستادیم و در سنت ما تغییری نخواهی یافت.	77
اَقِمِ الصَّلٰوةَ لِدُلُوْكِ الشَّمْسِ اِلٰى غَسَقِ الَّيْلِ وَقُرْاٰنَ الْفَجْرِ اِنَّ قُرْاٰنَ الْفَجْرِ كَانَ مَشْهُوْدًا	نماز را از زوال آفتاب تا تاریکی شب و (نیز) نماز صبح برپا دار. به‌راستی نماز صبح (توسط فرشتگان) گواهی داده می‌شود.	78
وَمِنَ الَّيْلِ فَتَهَجَّدْ بِهٖ نَافِلَةً لَّكَ عَسٰٓى اَنْ يَّبْعَثَكَ رَبُّكَ مَقَامًا مَّحْمُوْدًا	و در بخشی از شب، نماز تهجد بخوان، به‌عنوان عبادتی اضافی برایت، شاید پروردگارت تو را به جایگاهی ستوده برانگیزد.	79
وَقُلْ رَّبِّ اَدْخِلْنِيْ مُدْخَلَ صِدْقٍ وَّاَخْرِجْنِيْ مُخْرَجَ صِدْقٍ وَّاجْعَلْ لِّيْ مِنْ لَّدُنْكَ سُلْطٰنًا نَّصِيْرًا	و بگو (ای محمد): «پروردگارا! مرا به ورودی راستین وارد کن و به خروجی راستین بیرون آور و از سوی خودت به من قدرتی یاری‌دهنده عطا کن.»	80
وَقُلْ جَاۤءَ الْحَقُّ وَزَهَقَ الْبَاطِلُ اِنَّ الْبَاطِلَ كَانَ زَهُوْقًا	و بگو: «حق آمد و باطل نابود شد.» به‌راستی باطل همیشه نابودشدنی است.	81
وَنُنَزِّلُ مِنَ الْقُرْاٰنِ مَا هُوَ شِفَاۤءٌ وَّرَحْمَةٌ لِّلْمُؤْمِنِيْنَ وَلَا يَزِيْدُ الظّٰلِمِيْنَ اِلَّا خَسَارًا	و از قرآن آنچه را که برای مؤمنان شفا و رحمت است فرو می‌فرستیم، اما برای ستمگران جز زیان نمی‌افزاید.	82
وَاِذَآ اَنْعَمْنَا عَلَى الْاِنْسَانِ اَعْرَضَ وَنَاٰ بِجَانِبِهٖ وَاِذَا مَسَّهُ الشَّرُّ كَانَ يَـُٔوْسًا	و هنگامی که به انسان نعمتی می‌دهیم، روی می‌گرداند و با تکبر دور می‌شود؛ و چون بدی به او رسد، ناامید می‌شود.	83
قُلْ كُلٌّ يَّعْمَلُ عَلٰى شَاكِلَتِهٖ فَرَبُّكُمْ اَعْلَمُ بِمَنْ هُوَ اَهْدٰى سَبِيْلًا	بگو (ای محمد): «هر کس بر پایه روش خود عمل می‌کند.» پس پروردگارت به کسی که راهش درست‌تر است آگاه‌تر است.	84
وَيَسْـَٔلُوْنَكَ عَنِ الرُّوْحِ قُلِ الرُّوْحُ مِنْ اَمْرِ رَبِّيْ وَمَآ اُوْتِيْتُمْ مِّنَ الْعِلْمِ اِلَّا قَلِيْلًا	و از تو (ای محمد) درباره روح می‌پرسند. بگو: «روح از امر پروردگار من است و به شما جز اندکی دانش داده نشده است.»	85

وَلَئِنْ شِئْنَا لَنَذْهَبَنَّ بِالَّذِيْٓ اَوْحَيْنَآ اِلَيْكَ ثُمَّ لَا تَجِدُ لَكَ بِهٖ عَلَيْنَا وَكِيْلًا	و اگر بخواهیم، آنچه را به تو وحی کرده‌ایم از بین می‌بریم و آنگاه هیچ پشتیبانی در برابر ما نمی‌یابی،	86
اِلَّا رَحْمَةً مِّنْ رَّبِّكَ اِنَّ فَضْلَه كَانَ عَلَيْكَ كَبِيْرًا	مگر رحمتی از پروردگارت. به‌راستی فضل او بر تو بزرگ بوده است.	87
قُلْ لَّئِنِ اجْتَمَعَتِ الْاِنْسُ وَالْجِنُّ عَلٰٓى اَنْ يَّأْتُوْا بِمِثْلِ هٰذَا الْقُرْاٰنِ لَا يَأْتُوْنَ بِمِثْلِه وَلَوْ كَانَ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ ظَهِيْرًا	بگو: «اگر انس و جن گرد آیند تا مانند این قرآن بیاورند، نمی‌توانند مانند آن بیاورند، حتی اگر برخی‌شان یاور برخی دیگر باشند.»	88
وَلَقَدْ صَرَّفْنَا لِلنَّاسِ فِيْ هٰذَا الْقُرْاٰنِ مِنْ كُلِّ مَثَلٍ فَاَبٰٓى اَكْثَرُ النَّاسِ اِلَّا كُفُوْرًا	و در این قرآن برای مردم هرگونه مثالی را به‌تکرار بیان کرده‌ایم، اما بیشتر مردم جز انکار نپذیرفتند.	89
وَقَالُوْا لَنْ نُّؤْمِنَ لَكَ حَتّٰى تَفْجُرَ لَنَا مِنَ الْاَرْضِ يَنْۢبُوْعًا	و گفتند: «به تو (ای محمد) ایمان نمی‌آوریم تا چشمه‌ای از زمین برایمان جاری کنی،»	90
اَوْ تَكُوْنَ لَكَ جَنَّةٌ مِّنْ نَّخِيْلٍ وَّعِنَبٍ فَتُفَجِّرَ الْاَنْهٰرَ خِلٰلَهَا تَفْجِيْرًا	«یا باغی از نخل و انگور داشته باشی و میان آن‌ها جوی‌هایی خروشان جاری کنی،»	91
اَوْ تُسْقِطَ السَّمَاۤءَ كَمَا زَعَمْتَ عَلَيْنَا كِسَفًا اَوْ تَاْتِيَ بِاللّٰهِ وَالْمَلٰٓئِكَةِ قَبِيْلًا	«یا آسمان را چنان‌که گفتی تکه‌تکه بر ما فرو ریزی، یا خدا و فرشتگان را روبه‌رویمان بیاوری،»	92
اَوْ يَكُوْنَ لَكَ بَيْتٌ مِّنْ زُخْرُفٍ اَوْ تَرْقٰى فِي السَّمَاۤءِ وَلَنْ نُّؤْمِنَ لِرُقِيِّكَ حَتّٰى تُنَزِّلَ عَلَيْنَا كِتٰبًا نَّقْرَؤُه قُلْ سُبْحَانَ رَبِّيْ هَلْ كُنْتُ اِلَّا بَشَرًا رَّسُوْلًا	«یا خانه‌ای از زر داشته باشی، یا به آسمان بالا روی. و به صعود تو ایمان نمی‌آوریم تا کتابی بر ما فرو فرستی که آن را بخوانیم.» بگو: «منزه است پروردگارم! آیا جز انسانی رسول هستم؟»	93
وَمَا مَنَعَ النَّاسَ اَنْ يُّؤْمِنُوْٓا اِذْ جَاۤءَهُمُ الْهُدٰٓى اِلَّآ اَنْ قَالُوْٓا اَبَعَثَ اللّٰهُ بَشَرًا رَّسُوْلًا	و چیزی مانع ایمان آوردن مردم نشد وقتی هدایت به سویشان آمد، جز اینکه گفتند: «چرا خدا انسانی را رسول کرده است؟»	94
قُلْ لَّوْ كَانَ فِي الْاَرْضِ مَلٰٓئِكَةٌ يَّمْشُوْنَ مُطْمَئِنِّيْنَ لَنَزَّلْنَا عَلَيْهِمْ مِّنَ السَّمَاۤءِ مَلَكًا رَّسُوْلًا	بگو (ای محمد): «اگر در زمین فرشتگانی بودند که با آرامش راه می‌رفتند، حتماً فرشته‌ای از آسمان برایشان به‌عنوان رسول فرو می‌فرستادیم.»	95
قُلْ كَفٰى بِاللّٰهِ شَهِيْدًا بَيْنِيْ وَبَيْنَكُمْ اِنَّه كَانَ بِعِبَادِه خَبِيْرًا بَصِيْرًا	بگو: «خدا میان من و شما به‌عنوان شاهد کافی است. به‌راستی او به بندگانش آگاه و بیناست.»	96

وَمَنْ يَّهْدِ اللّٰهُ فَهُوَ الْمُهْتَدِ وَمَنْ يُّضْلِلْ فَلَنْ تَجِدَ لَهُمْ اَوْلِيَاءَ مِنْ دُوْنِهٖ وَنَحْشُرُهُمْ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ عَلٰى وُجُوْهِهِمْ عُمْيًا وَّبُكْمًا وَّصُمًّا مَأْوٰىهُمْ جَهَنَّمُ كُلَّمَا خَبَتْ زِدْنٰهُمْ سَعِيْرًا	و هر که خدا هدایتش کند، او هدایت‌یافته است و هر که را گمراه کند، جز او هیچ یاوری برایشان نمی‌یابی. و در روز قیامت آن‌ها را با چهره‌های فروافتاده، کور، گنگ و کر گرد می‌آوریم. جایگاهشان جهنم است. هرگاه شعله‌اش فروکش کند، شعله‌ای دیگر برایشان می‌افزاییم.	97
ذٰلِكَ جَزَاؤُهُمْ بِاَنَّهُمْ كَفَرُوْا بِاٰيٰتِنَا وَقَالُوْٓا ءَاِذَا كُنَّا عِظَامًا وَّرُفَاتًا ءَاِنَّا لَمَبْعُوْثُوْنَ خَلْقًا جَدِيْدًا	این پاداششان است، زیرا به آیات ما کفر ورزیدند و گفتند: «آیا وقتی استخوان و خاک شدیم، آیا واقعاً به‌صورت مخلوقی جدید برانگیخته می‌شویم؟»	98
اَوَلَمْ يَرَوْا اَنَّ اللّٰهَ الَّذِيْ خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ قَادِرٌ عَلٰٓى اَنْ يَّخْلُقَ مِثْلَهُمْ وَجَعَلَ لَهُمْ اَجَلًا لَّا رَيْبَ فِيْهِ فَاَبَى الظّٰلِمُوْنَ اِلَّا كُفُوْرًا	آیا ندیدند که خدا که آسمان‌ها و زمین را آفرید، تواناست که مانند آن‌ها را بیافریند و برایشان زمانی معین کرده که شکی در آن نیست؟ اما ستمگران جز کفر نمی‌پذیرند.	99
قُلْ لَّوْ اَنْتُمْ تَمْلِكُوْنَ خَزَاۤئِنَ رَحْمَةِ رَبِّيْٓ اِذًا لَّاَمْسَكْتُمْ خَشْيَةَ الْاِنْفَاقِ وَكَانَ الْاِنْسَانُ قَتُوْرًا	بگو (ای محمد): «اگر شما خزانه‌های رحمت پروردگارم را در اختیار داشتید، از ترس خرج کردن آن را نگه می‌داشتید.» و انسان بسیار بخیل است.	100
وَلَقَدْ اٰتَيْنَا مُوْسٰى تِسْعَ اٰيٰتٍۭ بَيِّنٰتٍ فَسْـَٔلْ بَنِيْٓ اِسْرَاۤءِيْلَ اِذْ جَاۤءَهُمْ فَقَالَ لَهٗ فِرْعَوْنُ اِنِّيْ لَاَظُنُّكَ يٰمُوْسٰى مَسْحُوْرًا	و به موسی نه معجزه آشکار دادیم. از بنی‌اسرائیل بپرس، وقتی نزدشان آمد و فرعون به او گفت: «ای موسی! گمان می‌کنم تو جادوشده‌ای.»	101
قَالَ لَقَدْ عَلِمْتَ مَآ اَنْزَلَ هٰٓؤُلَاۤءِ اِلَّا رَبُّ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ بَصَاۤئِرَ وَاِنِّيْ لَاَظُنُّكَ يٰفِرْعَوْنُ مَثْبُوْرًا	او (موسی) گفت: «تو می‌دانی که این (معجزات) را جز پروردگار آسمان‌ها و زمین به‌عنوان دلایل آشکار فرو نفرستاده است؛ و گمان می‌کنم ای فرعون که تو نابود خواهی شد.»	102
فَاَرَادَ اَنْ يَّسْتَفِزَّهُمْ مِّنَ الْاَرْضِ فَاَغْرَقْنٰهُ وَمَنْ مَّعَهٗ جَمِيْعًا	پس (فرعون) خواست آن‌ها (موسی و پیروانش) را از سرزمین (مصر) بیرون کند، اما او و همه کسانی که با او بودند را غرق کردیم.	103
وَّقُلْنَا مِنْۢ بَعْدِهٖ لِبَنِيْٓ اِسْرَاۤءِيْلَ اسْكُنُوا الْاَرْضَ فَاِذَا جَاۤءَ وَعْدُ الْاٰخِرَةِ جِئْنَا بِكُمْ لَفِيْفًا	و پس از آن به بنی‌اسرائیل گفتیم: «در این سرزمین ساکن شوید، اما وقتی زمان برانگیخته شدن فرا رسد، شما را درهم‌آمیخته گرد می‌آوریم.»	104
وَبِالْحَقِّ اَنْزَلْنٰهُ وَبِالْحَقِّ نَزَلَ وَمَآ اَرْسَلْنٰكَ اِلَّا مُبَشِّرًا وَّنَذِيْرًا	و (قرآن را) با حقیقت فرو فرستادیم و با حقیقت نازل شد. و تو (ای محمد) را جز مژده‌دهنده و هشداردهنده نفرستادیم.	105
وَقُرْاٰنًا فَرَقْنٰهُ لِتَقْرَاَهٗ عَلَى النَّاسِ عَلٰى مُكْثٍ وَّنَزَّلْنٰهُ تَنْزِيْلًا	و قرآن را به‌تدریج نازل کردیم تا آن را بر مردم به‌آرامی بخوانی و آن را به‌تدریج فرو فرستادیم.	106

قُلْ اٰمِنُوْا بِهٖٓ اَوْ لَا تُؤْمِنُوْا اِنَّ الَّذِيْنَ اُوْتُوا الْعِلْمَ مِنْ قَبْلِهٖٓ اِذَا يُتْلٰى عَلَيْهِمْ يَخِرُّوْنَ لِلْاَذْقَانِ سُجَّدًا	بگو (ای محمد): «به آن ایمان بیاورید یا نیاورید، کسانی که پیش‌تر به آن‌ها دانش داده شده، وقتی بر آن‌ها خوانده می‌شود، با چهره‌های فروافتاده سجده می‌کنند،»	107
وَّيَقُوْلُوْنَ سُبْحٰنَ رَبِّنَآ اِنْ كَانَ وَعْدُ رَبِّنَا لَمَفْعُوْلًا	و می‌گویند: «منزه است پروردگارمان! به‌راستی وعده پروردگارمان حتماً انجام می‌شود.»	108
وَيَخِرُّوْنَ لِلْاَذْقَانِ يَبْكُوْنَ وَيَزِيْدُهُمْ خُشُوْعًا	و با چهره‌های فروافتاده گریه می‌کنند و بر خشوعشان افزوده می‌شود.	109
قُلِ ادْعُوا اللّٰهَ اَوِ ادْعُوا الرَّحْمٰنَ اَيًّا مَّا تَدْعُوْا فَلَهُ الْاَسْمَاۤءُ الْحُسْنٰى وَلَا تَجْهَرْ بِصَلَاتِكَ وَلَا تُخَافِتْ بِهَا وَابْتَغِ بَيْنَ ذٰلِكَ سَبِيْلًا	بگو (ای محمد): «خدا را بخوانید یا رحمان را بخوانید. با هر نامی که بخوانید، بهترین نام‌ها از آن اوست.» و در نمازت صدایت را نه بسیار بلند کن و نه بسیار پایین آور، و راهی میانه در پیش گیر.	110
وَقُلِ الْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذِيْ لَمْ يَتَّخِذْ وَلَدًا وَّلَمْ يَكُنْ لَّهٗ شَرِيْكٌ فِي الْمُلْكِ وَلَمْ يَكُنْ لَّهٗ وَلِيٌّ مِّنَ الذُّلِّ وَكَبِّرْهُ تَكْبِيْرًا	و بگو: «ستایش خدای را که نه فرزندی گرفته و نه در پادشاهی‌اش شریکی دارد و نه از خواری یاوری نیاز دارد، و او را بسیار بزرگ بدار.»	111

مکیة	اَلْكَهْف	تعداد آیات
مکی	الکهف - 18	۱۱۰

بسم الله الرحمن الرحیم

(الکهف (کهف

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذِيْٓ اَنْزَلَ عَلٰى عَبْدِهِ الْكِتٰبَ وَلَمْ يَجْعَلْ لَّهٗ عِوَجًا	ستایش خدای را که کتاب (قرآن) را بر بنده‌اش نازل کرد و آن را کج (و نادرست) قرار نداد؛	1
قَيِّمًا لِّيُنْذِرَ بَأْسًا شَدِيْدًا مِّنْ لَّدُنْهُ وَيُبَشِّرَ الْمُؤْمِنِيْنَ الَّذِيْنَ يَعْمَلُوْنَ الصّٰلِحٰتِ اَنَّ لَهُمْ اَجْرًا حَسَنًا	راست و درست، تا از سوی او (مردم را) از عذابی سخت هشدار دهد و به مؤمنانی که کارهای نیک انجام می‌دهند، مژده دهد که برایشان پاداشی نیکو است،	2
مّٰكِثِيْنَ فِيْهِ اَبَدًا	که در آن برای همیشه جاودانه خواهند ماند.	3
وَّيُنْذِرَ الَّذِيْنَ قَالُوا اتَّخَذَ اللّٰهُ وَلَدًا	و تا به کسانی که گفتند: «خدا فرزندی گرفته است» هشدار دهد.	4
مَا لَهُمْ بِهٖ مِنْ عِلْمٍ وَّلَا لِاٰبَآئِهِمْ كَبُرَتْ كَلِمَةً تَخْرُجُ مِنْ اَفْوَاهِهِمْ اِنْ يَّقُوْلُوْنَ اِلَّا كَذِبًا	آن‌ها هیچ دانشی درباره آن ندارند، و نه نیاکانشان. چه زشت است سخنی که از دهانشان بیرون می‌آید؛ جز دروغ چیزی نمی‌گویند.	5
فَلَعَلَّكَ بَاخِعٌ نَّفْسَكَ عَلٰٓى اٰثَارِهِمْ اِنْ لَّمْ يُؤْمِنُوْا بِهٰذَا الْحَدِيْثِ اَسَفًا	پس شاید تو (ای محمد) خود را به خاطر (نپذیرفتن) سخنانشان هلاک کنی، اگر به این سخن ایمان نیاوردند، از روی حسرت.	6
اِنَّا جَعَلْنَا مَا عَلَى الْاَرْضِ زِيْنَةً لَّهَا لِنَبْلُوَهُمْ اَيُّهُمْ اَحْسَنُ عَمَلًا	ما آنچه را بر روی زمین است، زینتی برای آن قرار دادیم تا آن‌ها را بیازماییم که کدامشان نیکوکارترند.	7
وَاِنَّا لَجٰعِلُوْنَ مَا عَلَيْهَا صَعِيْدًا جُرُزًا	و به‌راستی ما آنچه بر روی زمین است را به زمینی خشک و بی‌گیاه تبدیل خواهیم کرد.	8
اَمْ حَسِبْتَ اَنَّ اَصْحٰبَ الْكَهْفِ وَالرَّقِيْمِ كَانُوْا مِنْ اٰيٰتِنَا عَجَبًا	آیا گمان کردی که اصحاب کهف و رقیم از آیات شگفت‌انگیز ما بودند؟	9
اِذْ اَوَى الْفِتْيَةُ اِلَى الْكَهْفِ فَقَالُوْا رَبَّنَآ اٰتِنَا مِنْ لَّدُنْكَ رَحْمَةً وَّهَيِّئْ لَنَا مِنْ اَمْرِنَا رَشَدًا	(یاد کن) هنگامی که جوانان به غار پناه بردند و گفتند: «پروردگارا، از سوی خود به ما رحمتی عطا کن و برایمان در کارمان هدایتی راستین فراهم آور.»	10
فَضَرَبْنَا عَلٰٓى اٰذَانِهِمْ فِي الْكَهْفِ سِنِيْنَ عَدَدًا	پس ما گوش‌هایشان را در غار برای سال‌ها (از شنیدن) بستیم.	11

ثُمَّ بَعَثْنٰهُمْ لِنَعْلَمَ اَيُّ الْحِزْبَيْنِ اَحْصٰى لِمَا لَبِثُوْٓا اَمَدًا	سپس آن‌ها را بیدار کردیم تا بدانیم کدام‌یک از دو گروه (بهتر) مدت اقامتشان را محاسبه می‌کنند.	12
نَحْنُ نَقُصُّ عَلَيْكَ نَبَاَهُمْ بِالْحَقِّ اِنَّهُمْ فِتْيَةٌ اٰمَنُوْا بِرَبِّهِمْ وَزِدْنٰهُمْ هُدًى	ما داستانشان را برایت (ای محمد) به‌راستی بازگو می‌کنیم. آن‌ها جوانانی بودند که به پروردگارشان ایمان آوردند، و ما بر هدایتشان افزودیم.	13
وَّرَبَطْنَا عَلٰى قُلُوْبِهِمْ اِذْ قَامُوْا فَقَالُوْا رَبُّنَا رَبُّ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ لَنْ نَّدْعُوَا مِنْ دُوْنِهٖٓ اِلٰهًا لَّقَدْ قُلْنَآ اِذًا شَطَطًا	و دل‌هایشان را استوار کردیم، هنگامی که ایستادند و گفتند: «پروردگار ما، پروردگار آسمان‌ها و زمین است؛ جز او هیچ خدایی را نمی‌خوانیم. اگر چنین کنیم، سخنی بسیار دور از حقیقت گفته‌ایم.»	14
هٰٓؤُلَآءِ قَوْمُنَا اتَّخَذُوْا مِنْ دُوْنِهٖٓ اٰلِهَةً لَوْلَا يَاْتُوْنَ عَلَيْهِمْ بِسُلْطٰنٍ بَيِّنٍ فَمَنْ اَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرٰى عَلَى اللّٰهِ كَذِبًا	«این قوم ما هستند که به‌جز او خدایانی (برای پرستش) برگزیده‌اند. چرا دلیلی روشن (برای اعتقادشان) نمی‌آورند؟ پس کیست ستمکارتر از کسی که بر خدا دروغ می‌بندد؟»	15
وَاِذِ اعْتَزَلْتُمُوْهُمْ وَمَا يَعْبُدُوْنَ اِلَّا اللّٰهَ فَاْوٗٓا اِلَى الْكَهْفِ يَنْشُرْ لَكُمْ رَبُّكُمْ مِّنْ رَّحْمَتِهٖ وَيُهَيِّئْ لَكُمْ مِّنْ اَمْرِكُمْ مِّرْفَقًا	«و هنگامی که از آن‌ها و آنچه به‌جز خدا می‌پرستند کناره گرفتید، به غار پناه ببرید تا پروردگارتان رحمتش را بر شما بگستراند و برای کارتان چیزی سودمند فراهم کند.»	16
وَتَرَى الشَّمْسَ اِذَا طَلَعَتْ تَّزٰوَرُ عَنْ كَهْفِهِمْ ذَاتَ الْيَمِيْنِ وَاِذَا غَرَبَتْ تَّقْرِضُهُمْ ذَاتَ الشِّمَالِ وَهُمْ فِيْ فَجْوَةٍ مِّنْهُ ذٰلِكَ مِنْ اٰيٰتِ اللّٰهِ مَنْ يَّهْدِ اللّٰهُ فَهُوَ الْمُهْتَدِ وَمَنْ يُّضْلِلْ فَلَنْ تَجِدَ لَهٗ وَلِيًّا مُّرْشِدًا	و (اگر بودی) می‌دیدی که خورشید هنگام طلوع از غارشان به سمت راست متمایل می‌شد، و هنگام غروب از آن‌ها به سمت چپ دور می‌شد، در حالی که آن‌ها در فضای باز درون غار بودند. این از نشانه‌های (عظمت) خداست. هر که خدا هدایتش کند، هدایت‌یافته است؛ و هر که گمراهش کند، هیچ یاوری برای هدایتش نخواهی یافت.	17
وَتَحْسَبُهُمْ اَيْقَاظًا وَّهُمْ رُقُوْدٌ وَّنُقَلِّبُهُمْ ذَاتَ الْيَمِيْنِ وَذَاتَ الشِّمَالِ وَكَلْبُهُمْ بَاسِطٌ ذِرَاعَيْهِ بِالْوَصِيْدِ لَوِ اطَّلَعْتَ عَلَيْهِمْ لَوَلَّيْتَ مِنْهُمْ فِرَارًا وَّلَمُلِئْتَ مِنْهُمْ رُعْبًا	و گمان می‌کردی که آن‌ها بیدارند، حال آنکه در خواب بودند؛ و ما آن‌ها را به راست و چپ می‌گرداندیم، در حالی که سگشان در آستانه غار دو دستش را گشوده بود. اگر آن‌ها را می‌دیدی، از ترس از آن‌ها می‌گریختی و پر از وحشت می‌شدی.	18
وَكَذٰلِكَ بَعَثْنٰهُمْ لِيَتَسَآءَلُوْا بَيْنَهُمْ قَالَ قَآئِلٌ مِّنْهُمْ كَمْ لَبِثْتُمْ قَالُوْا لَبِثْنَا يَوْمًا اَوْ بَعْضَ يَوْمٍ قَالُوْا رَبُّكُمْ اَعْلَمُ بِمَا لَبِثْتُمْ فَابْعَثُوْٓا اَحَدَكُمْ بِوَرِقِكُمْ هٰذِهٖٓ اِلَى الْمَدِيْنَةِ فَلْيَنْظُرْ اَيُّهَآ اَزْكٰى طَعَامًا فَلْيَاْتِكُمْ بِرِزْقٍ مِّنْهُ وَلْيَتَلَطَّفْ وَلَا يُشْعِرَنَّ بِكُمْ اَحَدًا	و این‌گونه آن‌ها را بیدار کردیم تا از یکدیگر بپرسند. یکی از آن‌ها گفت: «چه مدت اینجا بودید؟» گفتند: «یک روز یا بخشی از روز.» (دیگران) گفتند: «پروردگارتان بهتر می‌داند چه مدت بودید. یکی از شما را با این پول نقره‌تان به شهر بفرستید، تا ببیند کدام غذا پاک‌تر است و برایتان غذایی بیاورد، و باید با احتیاط رفتار کند و به هیچ‌کس از حال شما خبر ندهد.»	19

اِنَّهُمْ اِنْ يَّظْهَرُوْا عَلَيْكُمْ يَرْجُمُوْكُمْ اَوْ يُعِيْدُوْكُمْ فِيْ مِلَّتِهِمْ وَلَنْ تُفْلِحُوْٓا اِذًا اَبَدًا	«زیرا اگر آن‌ها شما را بیابند، سنگسارتان می‌کنند یا شما را به دینشان بازمی‌گردانند، و در آن صورت هرگز رستگار نخواهید شد.»	20
وَكَذٰلِكَ اَعْثَرْنَا عَلَيْهِمْ لِيَعْلَمُوْٓا اَنَّ وَعْدَ اللّٰهِ حَقٌّ وَّاَنَّ السَّاعَةَ لَا رَيْبَ فِيْهَا اِذْ يَتَنَازَعُوْنَ بَيْنَهُمْ اَمْرَهُمْ فَقَالُوا ابْنُوْا عَلَيْهِمْ بُنْيَانًا رَبُّهُمْ اَعْلَمُ بِهِمْ قَالَ الَّذِيْنَ غَلَبُوْا عَلٰٓى اَمْرِهِمْ لَنَتَّخِذَنَّ عَلَيْهِمْ مَّسْجِدًا	و این‌گونه (مردم را) از حالشان آگاه کردیم تا بدانند که وعده خدا حق است و در قیامت هیچ شکی نیست. هنگامی که میان خود درباره آن‌ها اختلاف کردند، گفتند: «بر فرازشان بنایی بسازید، پروردگارشان به حالشان آگاه‌تر است.» کسانی که بر کارشان چیره بودند، گفتند: «ما بر فرازشان مسجدی خواهیم ساخت.»	21
سَيَقُوْلُوْنَ ثَلٰثَةٌ رَّابِعُهُمْ كَلْبُهُمْ وَيَقُوْلُوْنَ خَمْسَةٌ سَادِسُهُمْ كَلْبُهُمْ رَجْمًاۢ بِالْغَيْبِ وَيَقُوْلُوْنَ سَبْعَةٌ وَّثَامِنُهُمْ كَلْبُهُمْ قُلْ رَّبِّيْٓ اَعْلَمُ بِعِدَّتِهِمْ مَّا يَعْلَمُهُمْ اِلَّا قَلِيْلٌ فَلَا تُمَارِ فِيْهِمْ اِلَّا مِرَاۤءً ظَاهِرًا وَّلَا تَسْتَفْتِ فِيْهِمْ مِّنْهُمْ اَحَدًا	(بعدها) برخی می‌گویند: «آن‌ها سه نفر بودند و چهارمینشان سگشان بود»، و برخی می‌گویند: «پنج نفر بودند و ششمینشان سگشان بود»، حدس‌هایی درباره غیب می‌زنند؛ و برخی می‌گویند: «هفت نفر بودند و هشتمینشان سگشان بود.» بگو (ای محمد): «پروردگارم به تعدادشان آگاه‌تر است؛ جز اندکی کسی تعدادشان را نمی‌داند.» پس درباره آن‌ها جز به‌صورت ظاهری بحث نکن و از هیچ‌کس درباره آن‌ها پرس‌وجو نکن.	22
وَلَا تَقُوْلَنَّ لِشَايْءٍ اِنِّيْ فَاعِلٌ ذٰلِكَ غَدًا	و هرگز درباره چیزی نگو: «من فردا آن را انجام می‌دهم»،	23
اِلَّآ اَنْ يَّشَاۤءَ اللّٰهُ وَاذْكُرْ رَّبَّكَ اِذَا نَسِيْتَ وَقُلْ عَسٰٓى اَنْ يَّهْدِيَنِ رَبِّيْ لِاَقْرَبَ مِنْ هٰذَا رَشَدًا	مگر آنکه (بگویی): «ان‌شاءالله.» و اگر فراموش کردی، پروردگارت را یاد کن و بگو: «امیدوارم پروردگارم مرا به چیزی نزدیک‌تر از این (به حقیقت) هدایت کند.»	24
وَلَبِثُوْا فِيْ كَهْفِهِمْ ثَلٰثَ مِاۤئَةٍ سِنِيْنَ وَازْدَادُوْا تِسْعًا	و آن‌ها در غارشان سیصد سال ماندند و نه سال بر آن افزودند.	25
قُلِ اللّٰهُ اَعْلَمُ بِمَا لَبِثُوْا لَهٗ غَيْبُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ اَبْصِرْ بِهٖ وَاَسْمِعْ مَا لَهُمْ مِّنْ دُوْنِهٖ مِنْ وَّلِيٍّ وَّلَا يُشْرِكُ فِيْ حُكْمِهٖٓ اَحَدًا	بگو: «خدا بهتر می‌داند چه مدت ماندند؛ نهان آسمان‌ها و زمین از آن اوست. چه بیناست دید او و چه شنواست شنوایی او! جز او هیچ یاوری برایشان نیست و هیچ‌کس را در فرمانروایی‌اش شریک نمی‌کند.»	26
وَاتْلُ مَآ اُوْحِيَ اِلَيْكَ مِنْ كِتَابِ رَبِّكَ لَا مُبَدِّلَ لِكَلِمٰتِهٖ وَلَنْ تَجِدَ مِنْ دُوْنِهٖ مُلْتَحَدًا	و آنچه از کتاب پروردگارت (قرآن) به تو وحی شده، بخوان. هیچ‌کس نمی‌تواند سخنان او را تغییر دهد و جز به سوی او پناهگاهی نخواهی یافت.	27

وَاصْبِرْ نَفْسَكَ مَعَ الَّذِيْنَ يَدْعُوْنَ رَبَّهُمْ بِالْغَدٰوةِ وَالْعَشِيِّ يُرِيْدُوْنَ وَجْهَه وَلَا تَعْدُ عَيْنٰكَ عَنْهُمْ تُرِيْدُ زِيْنَةَ الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَلَا تُطِعْ مَنْ اَغْفَلْنَا قَلْبَه عَنْ ذِكْرِنَا وَاتَّبَعَ هَوٰىهُ وَكَانَ اَمْرُه فُرُطًا	و با کسانی که صبح و شام پروردگارشان را می‌خوانند و خشنودی او را می‌جویند، صبور باش؛ و چشمانت را از آن‌ها به سوی زینت‌های زندگی دنیا منحرف نکن؛ و از کسی که دلش را از یاد ما غافل کرده‌ایم و از هوس‌هایش پیروی می‌کند و کارش زیاده‌روی است، پیروی نکن.	28
وَقُلِ الْحَقُّ مِنْ رَّبِّكُمْ فَمَنْ شَاءَ فَلْيُؤْمِنْ وَّمَنْ شَاءَ فَلْيَكْفُرْ اِنَّآ اَعْتَدْنَا لِلظّٰلِمِيْنَ نَارًا اَحَاطَ بِهِمْ سُرَادِقُهَا وَاِنْ يَّسْتَغِيْثُوْا يُغَاثُوْا بِمَاءٍ كَالْمُهْلِ يَشْوِى الْوُجُوْهَ بِئْسَ الشَّرَابُ وَسَاءَتْ مُرْتَفَقًا	و بگو (ای محمد): «حق از پروردگارتان است؛ پس هر که می‌خواهد ایمان بیاورد و هر که می‌خواهد کفر ورزد.» ما برای ستمگران آتشی آماده کرده‌ایم که شعله‌هایش آن‌ها را دربرمی‌گیرد. اگر فریاد کمک برآورند، با آبی چون فلز گداخته که چهره‌ها را می‌سوزاند به آن‌ها کمک می‌شود. چه نوشیدنی بدی و چه استراحتگاه زشتی!	29
اِنَّ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ اِنَّا لَا نُضِيْعُ اَجْرَ مَنْ اَحْسَنَ عَمَلًا	به‌راستی کسانی که ایمان آورده‌اند و کارهای نیک کرده‌اند، ما پاداش نیکوکاران را تباه نمی‌کنیم.	30
اُولٰٓئِكَ لَهُمْ جَنّٰتُ عَدْنٍ تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِهِمُ الْاَنْهٰرُ يُحَلَّوْنَ فِيْهَا مِنْ اَسَاوِرَ مِنْ ذَهَبٍ وَّيَلْبَسُوْنَ ثِيَابًا خُضْرًا مِّنْ سُنْدُسٍ وَّاِسْتَبْرَقٍ مُّتَّكِـِٕيْنَ فِيْهَا عَلَى الْاَرَآئِكِ نِعْمَ الثَّوَابُ وَحَسُنَتْ مُرْتَفَقًا	آن‌ها کسانی‌اند که برایشان باغ‌های عدن است که نهرها از زیر آن جاری است؛ در آنجا با دستبندهای طلا آراسته می‌شوند و جامه‌های سبز از ابریشم نازک و ضخیم می‌پوشند، در حالی که بر تخت‌های زیبا تکیه زده‌اند. چه پاداش نیکویی و چه استراحتگاه زیبایی!	31
وَاضْرِبْ لَهُمْ مَّثَلًا رَّجُلَيْنِ جَعَلْنَا لِاَحَدِهِمَا جَنَّتَيْنِ مِنْ اَعْنَابٍ وَّحَفَفْنٰهُمَا بِنَخْلٍ وَّجَعَلْنَا بَيْنَهُمَا زَرْعًا	و برایشان (ای محمد) مثالی بزن: دو مرد که به یکی (کافر) دو باغ انگور دادیم و اطراف آن را با درختان خرما پوشاندیم و میان آن دو کشتزاری قرار دادیم.	32
كِلْتَا الْجَنَّتَيْنِ اٰتَتْ اُكُلَهَا وَلَمْ تَظْلِمْ مِّنْهُ شَيْـًٔا وَّفَجَّرْنَا خِلٰلَهُمَا نَهَرًا	هر دو باغ میوه‌هایشان را دادند و چیزی از آن کم نشد، و میان آن دو نهر جاری کردیم،	33
وَّكَانَ لَه ثَمَرٌ فَقَالَ لِصَاحِبِه وَهُوَ يُحَاوِرُه اَنَا اَكْثَرُ مِنْكَ مَالًا وَّاَعَزُّ نَفَرًا	و او ثروت فراوانی داشت. پس به دوستش (مؤمن) در حالی که با او گفت‌وگو می‌کرد، گفت: «دارایی‌ام از تو بیشتر است و یارانم نیرومندترند.»	34
وَدَخَلَ جَنَّتَه وَهُوَ ظَالِمٌ لِّنَفْسِه قَالَ مَآ اَظُنُّ اَنْ تَبِيْدَ هٰذِه اَبَدًا	و او با حالتی که به خودش ستم می‌کرد (از روی تکبر و کفر) به باغش وارد شد و گفت: «گمان نمی‌کنم این باغ هرگز نابود شود،»	35
وَّمَآ اَظُنُّ السَّاعَةَ قَآئِمَةً وَّلَئِنْ رُّدِدْتُّ اِلٰى رَبِّيْ لَاَجِدَنَّ خَيْرًا مِّنْهَا مُنْقَلَبًا	«و گمان نمی‌کنم قیامت برپا شود، و اگر به سوی پروردگارم بازگردانده شوم، حتماً جایگاهی بهتر از این خواهم یافت.»	36

قَالَ لَه صَاحِبُه وَهُوَ يُحَاوِرُه اَكَفَرْتَ بِالَّذِيْ خَلَقَكَ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ مِنْ نُّطْفَةٍ ثُمَّ سَوّٰىكَ رَجُلًا	دوستش (مؤمن) در حالی که با او گفت‌وگو می‌کرد، گفت: «آیا به آن (خدا) که تو را از خاک آفرید، سپس از نطفه، و سپس تو را مردی کامل کرد، کفر می‌ورزی؟»	37
لٰكِنَّا هُوَ اللّٰهُ رَبِّيْ وَلَآ اُشْرِكُ بِرَبِّيْٓ اَحَدًا	«اما من (ایمان دارم که) او خدا، پروردگارم است و هیچ‌چیز را با پروردگارم شریک نمی‌کنم.»	38
وَلَوْلَآ اِذْ دَخَلْتَ جَنَّتَكَ قُلْتَ مَا شَاۤءَ اللّٰهُ لَا قُوَّةَ اِلَّا بِاللّٰهِ اِنْ تَرَنِ اَنَا اَقَلَّ مِنْكَ مَالًا وَّوَلَدًا	«و چرا وقتی به باغت وارد شدی، نگفتی: «ماشاءالله، لا قوة إلا بالله» (هرچه خدا بخواهد، هیچ نیرویی جز با خدا نیست)، حتی اگر مرا در مال و فرزندان کمتر از خودت می‌بینی.»	39
فَعَسٰى رَبِّيْٓ اَنْ يُّؤْتِيَنِ خَيْرًا مِّنْ جَنَّتِكَ وَيُرْسِلَ عَلَيْهَا حُسْبَانًا مِّنَ السَّمَاۤءِ فَتُصْبِحَ صَعِيْدًا زَلَقًا	«شاید پروردگارم به من چیزی بهتر از باغ تو بدهد و بر باغ تو صاعقه‌ای از آسمان بفرستد تا زمینی صاف و لغزنده شود،»	40
اَوْ يُصْبِحَ مَاۤؤُهَا غَوْرًا فَلَنْ تَسْتَطِيْعَ لَه طَلَبًا	«یا آبش به زمین فرو رود و نتوانی آن را بازیافت.»	41
وَاُحِيْطَ بِثَمَرِه فَاَصْبَحَ يُقَلِّبُ كَفَّيْهِ عَلٰى مَآ اَنْفَقَ فِيْهَا وَهِيَ خَاوِيَةٌ عَلٰى عُرُوْشِهَا وَيَقُوْلُ يٰلَيْتَنِيْ لَمْ اُشْرِكْ بِرَبِّيْٓ اَحَدًا	و دارایی‌اش نابود شد، پس او دست‌هایش را (از حسرت) بر هم می‌مالید برای آنچه در آن خرج کرده بود، در حالی که باغ بر پایه‌هایش فرو ریخته بود، و می‌گفت: «ای کاش هیچ‌چیز را با پروردگارم شریک نمی‌کردم.»	42
وَلَمْ تَكُنْ لَّه فِئَةٌ يَّنْصُرُوْنَه مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ وَمَا كَانَ مُنْتَصِرًا	و هیچ گروهی نداشت که جز خدا به او یاری رسانند، و او خود نیز نتوانست (از خود) دفاع کند.	43
هُنَالِكَ الْوَلَايَةُ لِلّٰهِ الْحَقِّ هُوَ خَيْرٌ ثَوَابًا وَّخَيْرٌ عُقْبًا	در آنجا (مشخص شد که) یاری تنها از آن خدای حق است؛ او بهترین پاداش را دارد و بهترین سرانجام را.	44
وَاضْرِبْ لَهُمْ مَّثَلَ الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا كَمَاۤءٍ اَنْزَلْنٰهُ مِنَ السَّمَاۤءِ فَاخْتَلَطَ بِه نَبَاتُ الْاَرْضِ فَاَصْبَحَ هَشِيْمًا تَذْرُوْهُ الرِّيٰحُ وَكَانَ اللّٰهُ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ مُّقْتَدِرًا	و زندگی دنیا را برایشان به آبی تشبیه کن که از آسمان فرو می‌فرستیم، پس گیاهان زمین با آن درهم می‌آمیزد، سپس خشک و پراکنده می‌شود به دست بادها. و خدا بر هر چیزی تواناست.	45
اَلْمَالُ وَالْبَنُوْنَ زِيْنَةُ الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَالْبٰقِيٰتُ الصّٰلِحٰتُ خَيْرٌ عِنْدَ رَبِّكَ ثَوَابًا وَّخَيْرٌ اَمَلًا	مال و فرزندان زینت زندگی دنیایند، اما اعمال نیک ماندگار نزد پروردگارت پاداشی بهتر و امیدی نیکوتر دارند.	46
وَيَوْمَ نُسَيِّرُ الْجِبَالَ وَتَرَى الْاَرْضَ بَارِزَةً وَّحَشَرْنٰهُمْ فَلَمْ نُغَادِرْ مِنْهُمْ اَحَدًا	و (یاد کن) روزی که کوه‌ها را به حرکت درمی‌آوریم و زمین را خالی می‌بینی، و همه آن‌ها را گرد می‌آوریم و هیچ‌کس را فروگذار نمی‌کنیم.	47

وَعُرِضُوْا عَلٰى رَبِّكَ صَفًّا لَقَدْ جِئْتُمُوْنَا كَمَا خَلَقْنٰكُمْ اَوَّلَ مَرَّةٍ بَلْ زَعَمْتُمْ اَلَّنْ نَّجْعَلَ لَكُمْ مَّوْعِدًا	و آن‌ها را در برابر پروردگارت به صف می‌کنیم، (و می‌گوییم): «شما همان‌گونه که نخست آفریدیمتان، به سوی ما آمده‌اید. آیا گمان کردید که برایتان وعده‌ای قرار نمی‌دهیم؟»	48
وَوُضِعَ الْكِتٰبُ فَتَرَى الْمُجْرِمِيْنَ مُشْفِقِيْنَ مِمَّا فِيْهِ وَيَقُوْلُوْنَ يٰوَيْلَتَنَا مَالِ هٰذَا الْكِتٰبِ لَا يُغَادِرُ صَغِيْرَةً وَّلَا كَبِيْرَةً اِلَّآ اَحْصٰىهَا وَوَجَدُوْا مَا عَمِلُوْا حَاضِرًا وَلَا يَظْلِمُ رَبُّكَ اَحَدًا	و کتاب (اعمال) نهاده می‌شود، پس گناهکاران را می‌بینی که از آنچه در آن است هراسان‌اند و می‌گویند: «وای بر ما، این چه کتابی است که هیچ کار کوچک و بزرگی را فروگذار نکرده و همه را ثبت کرده است؟» و آنچه را کرده‌اند، می‌یابند. و پروردگارت به هیچ‌کس ستم نمی‌کند.	49
وَاِذْ قُلْنَا لِلْمَلٰٓئِكَةِ اسْجُدُوْا لِاٰدَمَ فَسَجَدُوْٓا اِلَّآ اِبْلِيْسَ كَانَ مِنَ الْجِنِّ فَفَسَقَ عَنْ اَمْرِ رَبِّهٖ اَفَتَتَّخِذُوْنَهٗ وَذُرِّيَّتَهٗٓ اَوْلِيَآءَ مِنْ دُوْنِيْ وَهُمْ لَكُمْ عَدُوٌّ بِئْسَ لِلظّٰلِمِيْنَ بَدَلًا	و (یاد کن) هنگامی که به فرشتگان گفتیم: «به آدم سجده کنید!» پس همه سجده کردند جز ابلیس. او از جن بود و از فرمان پروردگارش سرپیچی کرد. آیا او و فرزندانش را به‌جز من به‌عنوان سرور می‌گیرید، در حالی که آن‌ها دشمن شمایند؟ چه بد جایگزینی برای ستمگران است!	50
مَآ اَشْهَدْتُّهُمْ خَلْقَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَلَا خَلْقَ اَنْفُسِهِمْ وَمَا كُنْتُ مُتَّخِذَ الْمُضِلِّيْنَ عَضُدًا	من آن‌ها (ابلیس و فرزندانش) را شاهد آفرینش آسمان‌ها و زمین یا آفرینش خودشان نکردم و گمراه‌کنندگان را یاور خود نگرفتم.	51
وَيَوْمَ يَقُوْلُ نَادُوْا شُرَكَآءِيَ الَّذِيْنَ زَعَمْتُمْ فَدَعَوْهُمْ فَلَمْ يَسْتَجِيْبُوْا لَهُمْ وَجَعَلْنَا بَيْنَهُمْ مَّوْبِقًا	و (یاد کن) روزی که (خدا) می‌فرماید: «شریکانم را که گمان می‌کردید، فرابخوانید.» پس آن‌ها را می‌خوانند، اما پاسخی نمی‌دهند و ما برایشان دوزخی قرار می‌دهیم.	52
وَرَاَ الْمُجْرِمُوْنَ النَّارَ فَظَنُّوْٓا اَنَّهُمْ مُّوَاقِعُوْهَا وَلَمْ يَجِدُوْا عَنْهَا مَصْرِفًا	و گناهکاران دوزخ را می‌بینند و گمان می‌کنند که در آن خواهند افتاد و هیچ راه فراری از آن نمی‌یابند.	53
وَلَقَدْ صَرَّفْنَا فِيْ هٰذَا الْقُرْاٰنِ لِلنَّاسِ مِنْ كُلِّ مَثَلٍ وَكَانَ الْاِنْسَانُ اَكْثَرَ شَيْءٍ جَدَلًا	و ما در این قرآن برای مردم هرگونه مثالی را به‌تکرار بیان کرده‌ایم، اما انسان بیش از هر چیز به جدال می‌پردازد.	54
وَمَا مَنَعَ النَّاسَ اَنْ يُّؤْمِنُوْٓا اِذْ جَآءَهُمُ الْهُدٰى وَيَسْتَغْفِرُوْا رَبَّهُمْ اِلَّآ اَنْ تَاْتِيَهُمْ سُنَّةُ الْاَوَّلِيْنَ اَوْ يَاْتِيَهُمُ الْعَذَابُ قُبُلًا	و چیزی مانع مردم نشد که وقتی هدایت به سویشان آمد ایمان بیاورند و از پروردگارشان آمرزش بخواهند، جز آنکه (منتظر بودند) سنت پیشینیان بر آن‌ها جاری شود یا عذاب به‌صورت آشکار به سویشان بیاید.	55
وَمَا نُرْسِلُ الْمُرْسَلِيْنَ اِلَّا مُبَشِّرِيْنَ وَمُنْذِرِيْنَ وَيُجَادِلُ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا بِالْبَاطِلِ لِيُدْحِضُوْا بِهِ الْحَقَّ وَاتَّخَذُوْٓا اٰيٰتِيْ وَمَآ اُنْذِرُوْا هُزُوًا	و ما رسولان را جز به‌عنوان مژده‌دهندگان و هشداردهندگان نفرستادیم، اما کافران با باطل جدال می‌کنند تا حق را با آن نابود کنند، و آیات ما و آنچه به آن‌ها هشدار داده شده را به مسخره گرفتند.	56

وَمَنْ اَظْلَمُ مِمَّنْ ذُكِّرَ بِاٰيٰتِ رَبِّه فَاَعْرَضَ عَنْهَا وَنَسِيَ مَا قَدَّمَتْ يَدَاهُ اِنَّا جَعَلْنَا عَلٰى قُلُوْبِهِمْ اَكِنَّةً اَنْ يَّفْقَهُوْهُ وَفِيْٓ اٰذَانِهِمْ وَقْرًا وَاِنْ تَدْعُهُمْ اِلَى الْهُدٰى فَلَنْ يَّهْتَدُوْٓا اِذًا اَبَدًا	و کیست ستمکارتر از کسی که به آیات پروردگارش تذکر داده شد، سپس از آن روی گرداند و آنچه را دستانش پیش فرستاده فراموش کرد؟ ما بر دل‌هایشان پرده‌ای نهادیم تا آن را نفهمند و در گوش‌هایشان سنگینی قرار دادیم. و اگر آن‌ها را به هدایت فراخوانی، هرگز هدایت نخواهند یافت.	57
وَرَبُّكَ الْغَفُوْرُ ذُو الرَّحْمَةِ لَوْ يُؤَاخِذُهُمْ بِمَا كَسَبُوْا لَعَجَّلَ لَهُمُ الْعَذَابَ بَلْ لَّهُمْ مَّوْعِدٌ لَّنْ يَّجِدُوْا مِنْ دُوْنِه مَوْىِٕلًا	و پروردگارت آمرزنده و صاحب رحمت است. اگر بخواهد آن‌ها را به‌خاطر کارهایشان مؤاخذه کند، عذاب را برایشان شتاب می‌داد، اما برایشان زمانی معین است که از آن پناهگاهی نمی‌یابند.	58
وَتِلْكَ الْقُرٰٓى اَهْلَكْنٰهُمْ لَمَّا ظَلَمُوْا وَجَعَلْنَا لِمَهْلِكِهِمْ مَّوْعِدًا	و این شهرها را هنگامی که ستم کردند نابود کردیم و برای نابودیشان زمانی معین قرار دادیم.	59
وَاِذْ قَالَ مُوْسٰى لِفَتٰىهُ لَآ اَبْرَحُ حَتّٰٓى اَبْلُغَ مَجْمَعَ الْبَحْرَيْنِ اَوْ اَمْضِيَ حُقُبًا	و (یاد کن) هنگامی که موسی به یار خود گفت: «نمی‌ایستم تا به محل تلاقی دو دریا برسم، حتی اگر سال‌ها راه بپیمایم.»	60
فَلَمَّا بَلَغَا مَجْمَعَ بَيْنِهِمَا نَسِيَا حُوْتَهُمَا فَاتَّخَذَ سَبِيْلَه فِي الْبَحْرِ سَرَبًا	پس وقتی به محل تلاقی دو دریا رسیدند، ماهی خود را فراموش کردند، و آن (ماهی) راه خود را در دریا گرفت و رفت.	61
فَلَمَّا جَاوَزَا قَالَ لِفَتٰىهُ اٰتِنَا غَدَاۤءَنَا لَقَدْ لَقِيْنَا مِنْ سَفَرِنَا هٰذَا نَصَبًا	هنگامی که از آنجا گذشتند، موسی به یار خود گفت: «غذایمان را بیاور، ما از این سفرمان خسته شده‌ایم.»	62
قَالَ اَرَاَيْتَ اِذْ اَوَيْنَآ اِلَى الصَّخْرَةِ فَاِنِّيْ نَسِيْتُ الْحُوْتَ وَمَآ اَنْسٰنِيْهُ اِلَّا الشَّيْطٰنُ اَنْ اَذْكُرَه وَاتَّخَذَ سَبِيْلَه فِي الْبَحْرِ عَجَبًا	او (یار موسی) گفت: «آیا دیدی وقتی در کنار صخره پناه گرفتیم، من ماهی را فراموش کردم و جز شیطان چیزی مرا از یادآوری آن باز نداشت، و آن به‌شگفتی راهش را در دریا گرفت.»	63
قَالَ ذٰلِكَ مَا كُنَّا نَبْغِ فَارْتَدَّا عَلٰٓى اٰثَارِهِمَا قَصَصًا	موسی گفت: «این همان چیزی است که می‌جستیم.» پس به دنبال ردپای خود بازگشتند.	64
فَوَجَدَا عَبْدًا مِّنْ عِبَادِنَآ اٰتَيْنٰهُ رَحْمَةً مِّنْ عِنْدِنَا وَعَلَّمْنٰهُ مِنْ لَّدُنَّا عِلْمًا	پس با یکی از بندگان ما دیدار کردند که به او از سوی خود رحمتی داده بودیم و از نزد خود به او دانشی آموخته بودیم.	65
قَالَ لَه مُوْسٰى هَلْ اَتَّبِعُكَ عَلٰٓى اَنْ تُعَلِّمَنِ مِمَّا عُلِّمْتَ رُشْدًا	موسی به او گفت: «آیا می‌توانم از تو پیروی کنم تا از آنچه به تو آموخته شده برای هدایت به من بیاموزی؟»	66
قَالَ اِنَّكَ لَنْ تَسْتَطِيْعَ مَعِيَ صَبْرًا	او گفت: «تو هرگز نمی‌توانی با من صبر کنی.»	67
وَكَيْفَ تَصْبِرُ عَلٰى مَا لَمْ تُحِطْ بِه خُبْرًا	«و چگونه می‌توانی بر چیزی که آگاهی کامل از آن نداری صبر کنی؟»	68

قَالَ سَتَجِدُنِيْٓ اِنْ شَاۤءَ اللّٰهُ صَابِرًا وَّلَآ اَعْصِيْ لَكَ اَمْرًا	موسی گفت: «ان‌شاءالله مرا صبور خواهی یافت و در هیچ کاری از تو نافرمانی نمی‌کنم.»	69
قَالَ فَاِنِ اتَّبَعْتَنِيْ فَلَا تَسْـَٔلْنِيْ عَنْ شَيْءٍ حَتّٰٓى اُحْدِثَ لَكَ مِنْهُ ذِكْرًا	او گفت: «اگر می‌خواهی از من پیروی کنی، درباره چیزی از من نپرس تا خودم برایت توضیح دهم.»	70
فَانْطَلَقَا حَتّٰٓى اِذَا رَكِبَا فِى السَّفِيْنَةِ خَرَقَهَا قَالَ اَخَرَقْتَهَا لِتُغْرِقَ اَهْلَهَا لَقَدْ جِئْتَ شَيْـًٔا اِمْرًا	پس آن دو به راه افتادند تا اینکه سوار بر کشتی شدند، او (خضر) آن را سوراخ کرد. موسی گفت: «آیا آن را سوراخ کردی تا سرنشینانش را غرق کنی؟ به‌راستی کار عجیبی کردی!»	71
قَالَ اَلَمْ اَقُلْ اِنَّكَ لَنْ تَسْتَطِيْعَ مَعِيَ صَبْرًا	او گفت: «آیا نگفتم که تو نمی‌توانی با من صبر کنی؟»	72
قَالَ لَا تُؤَاخِذْنِيْ بِمَا نَسِيْتُ وَلَا تُرْهِقْنِيْ مِنْ اَمْرِيْ عُسْرًا	موسی گفت: «مرا به‌خاطر فراموشی‌ام مؤاخذه نکن و در کارم بر من سخت نگیر.»	73
فَانْطَلَقَا حَتّٰٓى اِذَا لَقِيَا غُلٰمًا فَقَتَلَه قَالَ اَقَتَلْتَ نَفْسًا زَكِيَّةًۢ بِغَيْرِ نَفْسٍ لَقَدْ جِئْتَ شَيْـًٔا نُّكْرًا	پس به راه خود ادامه دادند تا با جوانی برخورد کردند، و او (خضر) او را کشت. موسی گفت: «چرا جوانی پاک را کشتی، بدون اینکه او کسی را کشته باشد؟ به‌راستی کار بسیار ناپسندی کردی.»	74
قَالَ اَلَمْ اَقُلْ لَّكَ اِنَّكَ لَنْ تَسْتَطِيْعَ مَعِيَ صَبْرًا	او گفت: «آیا به تو نگفتم که نمی‌توانی با من صبر کنی؟»	75
قَالَ اِنْ سَاَلْتُكَ عَنْ شَيْءٍۢ بَعْدَهَا فَلَا تُصٰحِبْنِيْ قَدْ بَلَغْتَ مِنْ لَّدُنِّيْ عُذْرًا	موسی گفت: «اگر پس از این درباره چیزی از تو پرسیدم، دیگر اجازه نده با تو باشم، زیرا تو دیگر از من عذری نداری.»	76
فَانْطَلَقَا حَتّٰٓى اِذَآ اَتَيَآ اَهْلَ قَرْيَةِ ِۨاسْتَطْعَمَآ اَهْلَهَا فَاَبَوْا اَنْ يُّضَيِّفُوْهُمَا فَوَجَدَا فِيْهَا جِدَارًا يُّرِيْدُ اَنْ يَّنْقَضَّ فَاَقَامَه قَالَ لَوْ شِئْتَ لَتَّخَذْتَ عَلَيْهِ اَجْرًا	پس به راه خود ادامه دادند تا به مردم شهری رسیدند و از آن‌ها غذا خواستند، اما آن‌ها از پذیرایی از آن دو خودداری کردند. سپس دیواری یافتند که نزدیک به فرو ریختن بود، و او (خضر) آن را بازسازی کرد. موسی گفت: «اگر می‌خواستی، می‌توانستی برای آن مزدی بگیری.»	77
قَالَ هٰذَا فِرَاقُ بَيْنِيْ وَبَيْنِكَ سَاُنَبِّئُكَ بِتَاْوِيْلِ مَا لَمْ تَسْتَطِعْ عَّلَيْهِ صَبْرًا	او گفت: «اینجا جدایی من و توست؛ اکنون برایت توضیح می‌دهم آنچه را نتوانستی بر آن صبر کنی.»	78
اَمَّا السَّفِيْنَةُ فَكَانَتْ لِمَسٰكِيْنَ يَعْمَلُوْنَ فِى الْبَحْرِ فَاَرَدْتُّ اَنْ اَعِيْبَهَا وَكَانَ وَرَاۤءَهُمْ مَّلِكٌ يَّاْخُذُ كُلَّ سَفِيْنَةٍ غَصْبًا	«اما کشتی، آن متعلق به فقیرانی بود که در دریا کار می‌کردند؛ خواستم آن را معیوب کنم، زیرا پیش رویشان پادشاهی بود که هر کشتی (سالم) را می‌گرفت.»	79

وَاَمَّا الْغُلٰمُ فَكَانَ اَبَوٰهُ مُؤْمِنَيْنِ فَخَشِيْنَآ اَنْ يُّرْهِقَهُمَا طُغْيَانًا وَّكُفْرًا	«و اما آن جوان، پدر و مادرش مؤمن بودند، و ما ترسیدیم که او آن‌ها را به سرکشی و کفر وادارد.»	80
فَاَرَدْنَآ اَنْ يُّبْدِلَهُمَا رَبُّهُمَا خَيْرًا مِّنْهُ زَكٰوةً وَّاَقْرَبَ رُحْمًا	«پس خواستیم که پروردگارشان به‌جای او فرزندی بهتر از او در پاکی و مهربانی به آن‌ها عطا کند.»	81
وَاَمَّا الْجِدَارُ فَكَانَ لِغُلٰمَيْنِ يَتِيْمَيْنِ فِى الْمَدِيْنَةِ وَكَانَ تَحْتَه كَنْزٌ لَّهُمَا وَكَانَ اَبُوْهُمَا صَالِحًا فَاَرَادَ رَبُّكَ اَنْ يَّبْلُغَآ اَشُدَّهُمَا وَيَسْتَخْرِجَا كَنْزَهُمَا رَحْمَةً مِّنْ رَّبِّكَ وَمَا فَعَلْتُه عَنْ اَمْرِيْ ذٰلِكَ تَاْوِيْلُ مَا لَمْ تَسْطِعْ عَّلَيْهِ صَبْرًا	«و اما دیوار، آن متعلق به دو کودک یتیم در شهر بود که زیر آن گنجی برایشان بود، و پدرشان مردی صالح بود. پروردگارت خواست که آن‌ها به سن رشد برسند و گنج خود را بیرون آورند، به‌عنوان رحمتی از پروردگارت. و من این کارها را از پیش خود نکردم. این است توضیح آنچه نتوانستی بر آن صبر کنی.»	82
وَيَسْـَٔلُوْنَكَ عَنْ ذِى الْقَرْنَيْنِ قُلْ سَاَتْلُوْا عَلَيْكُمْ مِّنْهُ ذِكْرًا	و درباره ذوالقرنین از تو می‌پرسند. بگو: «برای شما از او داستانی بازگو می‌کنم.»	83
اِنَّا مَكَّنَّا لَه فِى الْاَرْضِ وَاٰتَيْنٰهُ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ سَبَبًا	ما به او در زمین قدرتی دادیم و راه هر چیزی را به او عطا کردیم،	84
فَاَتْبَعَ سَبَبًا	پس او راهی را در پیش گرفت.	85
حَتّٰٓى اِذَا بَلَغَ مَغْرِبَ الشَّمْسِ وَجَدَهَا تَغْرُبُ فِىْ عَيْنٍ حَمِئَةٍ وَّوَجَدَ عِنْدَهَا قَوْمًا قُلْنَا يٰذَا الْقَرْنَيْنِ اِمَّآ اَنْ تُعَذِّبَ وَاِمَّآ اَنْ تَتَّخِذَ فِيْهِمْ حُسْنًا	تا اینکه به محل غروب خورشید رسید، دید که (خورشید) در چشمه‌ای گل‌آلود و سیاه غروب می‌کند، و در آنجا قومی را یافت. گفتیم: «ای ذوالقرنین! یا آن‌ها را مجازات کن یا با آن‌ها به نیکی رفتار کن.»	86
قَالَ اَمَّا مَنْ ظَلَمَ فَسَوْفَ نُعَذِّبُه ثُمَّ يُرَدُّ اِلٰى رَبِّه فَيُعَذِّبُه عَذَابًا نُّكْرًا	او گفت: «هر که ستم کند، او را مجازات می‌کنیم، سپس به سوی پروردگارش بازمی‌گردد و او را با عذابی سخت کیفر می‌دهد.»	87
وَاَمَّا مَنْ اٰمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَلَه جَزَآءً الْحُسْنٰى وَسَنَقُوْلُ لَه مِنْ اَمْرِنَا يُسْرًا	«و اما هر که ایمان آورد و کار نیک کند، برایش پاداشی نیکو است و ما به او فرمانی آسان خواهیم گفت.»	88
ثُمَّ اَتْبَعَ سَبَبًا	سپس او راه دیگری در پیش گرفت.	89
حَتّٰٓى اِذَا بَلَغَ مَطْلِعَ الشَّمْسِ وَجَدَهَا تَطْلُعُ عَلٰى قَوْمٍ لَّمْ نَجْعَلْ لَّهُمْ مِّنْ دُوْنِهَا سِتْرًا	تا اینکه به محل طلوع خورشید رسید، دید که (خورشید) بر قومی می‌تابد که برایشان در برابر آن پوششی قرار نداده بودیم.	90
كَذٰلِكَ وَقَدْ اَحَطْنَا بِمَا لَدَيْهِ خُبْرًا	این‌گونه بود، و ما به همه آنچه نزد او بود آگاه بودیم.	91

ثُمَّ اَتْبَعَ سَبَبًا	سپس او راه دیگری در پیش گرفت.	92
حَتّٰٓى اِذَا بَلَغَ بَيْنَ السَّدَّيْنِ وَجَدَ مِنْ دُوْنِهِمَا قَوْمًا لَّا يَكَادُوْنَ يَفْقَهُوْنَ قَوْلًا	تا اینکه به میان دو کوه رسید، قومی را یافت که تقریباً سخنی را نمی‌فهمیدند.	93
قَالُوْا يٰذَا الْقَرْنَيْنِ اِنَّ يَأْجُوْجَ وَمَأْجُوْجَ مُفْسِدُوْنَ فِى الْاَرْضِ فَهَلْ نَجْعَلُ لَكَ خَرْجًا عَلٰٓى اَنْ تَجْعَلَ بَيْنَنَا وَبَيْنَهُمْ سَدًّا	گفتند: «ای ذوالقرنین! یأجوج و مأجوج در زمین فساد می‌کنند. آیا می‌توانیم به تو مالی بدهیم تا میان ما و آن‌ها دیواری بسازی؟»	94
قَالَ مَا مَكَّنِّىْ فِيْهِ رَبِّىْ خَيْرٌ فَاَعِيْنُوْنِىْ بِقُوَّةٍ اَجْعَلْ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُمْ رَدْمًا	او گفت: «آنچه پروردگارم به من داده بهتر است (از مال شما). مرا با نیروی (انسانی) یاری کنید تا میان شما و آن‌ها دیواری بسازم.»	95
اٰتُوْنِىْ زُبَرَ الْحَدِيْدِ حَتّٰٓى اِذَا سَاوٰى بَيْنَ الصَّدَفَيْنِ قَالَ انْفُخُوْا حَتّٰٓى اِذَا جَعَلَهٗ نَارًا قَالَ اٰتُوْنِىْٓ اُفْرِغْ عَلَيْهِ قِطْرًا	«قطعات آهن بیاورید!» تا اینکه (آهن‌ها) میان دو کوه را پر کرد، گفت: «بدمید (تا آتش افروخته شود)!» وقتی (آهن) مانند آتش شد، گفت: «مس گداخته بیاورید تا بر آن بریزم.»	96
فَمَا اسْطَاعُوْٓا اَنْ يَّظْهَرُوْهُ وَمَا اسْتَطَاعُوْا لَهٗ نَقْبًا	پس (یأجوج و مأجوج) نتوانستند از آن بالا روند و نتوانستند آن را سوراخ کنند.	97
قَالَ هٰذَا رَحْمَةٌ مِّنْ رَّبِّىْ فَاِذَا جَاۤءَ وَعْدُ رَبِّىْ جَعَلَهٗ دَكَّاۤءَ وَكَانَ وَعْدُ رَبِّىْ حَقًّا	او گفت: «این رحمتی از پروردگار من است، اما هنگامی که وعده پروردگارم فرا رسد، آن را درهم کوبیده می‌کند؛ و وعده پروردگارم حق است.»	98
وَتَرَكْنَا بَعْضَهُمْ يَوْمَئِذٍ يَّمُوْجُ فِىْ بَعْضٍ وَّنُفِخَ فِى الصُّوْرِ فَجَمَعْنٰهُمْ جَمْعًا	و در آن روز (یأجوج و مأجوج را) رها می‌کنیم تا مانند امواج بر یکدیگر بخروشند، و در صور دمیده می‌شود، پس همه را گرد می‌آوریم.	99
وَّعَرَضْنَا جَهَنَّمَ يَوْمَئِذٍ لِّلْكٰفِرِيْنَ عَرْضًا	و در آن روز جهنم را به‌روشنی به کافران نشان می‌دهیم،	100
الَّذِيْنَ كَانَتْ اَعْيُنُهُمْ فِىْ غِطَاۤءٍ عَنْ ذِكْرِىْ وَكَانُوْا لَا يَسْتَطِيْعُوْنَ سَمْعًا	کسانی که چشمانشان از یاد من در پرده بود و نمی‌توانستند (حقیقت را) بشنوند.	101
اَفَحَسِبَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْٓا اَنْ يَّتَّخِذُوْا عِبَادِىْ مِنْ دُوْنِىْٓ اَوْلِيَاۤءَ اِنَّآ اَعْتَدْنَا جَهَنَّمَ لِلْكٰفِرِيْنَ نُزُلًا	آیا کافران گمان کردند که می‌توانند بندگانم را به‌جز من سرور گیرند؟ ما جهنم را برای پذیرایی از کافران آماده کرده‌ایم.	102
قُلْ هَلْ نُنَبِّئُكُمْ بِالْاَخْسَرِيْنَ اَعْمَالًا	بگو: «آیا شما را از زیانکارترین (مردم) آگاه کنم؟»	103
اَلَّذِيْنَ ضَلَّ سَعْيُهُمْ فِى الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَهُمْ يَحْسَبُوْنَ اَنَّهُمْ يُحْسِنُوْنَ صُنْعًا	«کسانی که کوششان در زندگی دنیا گم شده، در حالی که گمان می‌کنند کار نیک می‌کنند.»	104

اُولٰٓئِكَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا بِاٰيٰتِ رَبِّهِمْ وَلِقَاۤىِٕهٖ فَحَبِطَتْ اَعْمَالُهُمْ فَلَا نُقِيْمُ لَهُمْ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ وَزْنًا	آن‌ها کسانی‌اند که به آیات پروردگارشان و دیدار او کفر ورزیدند، پس اعمالشان باطل شد و در روز قیامت برایشان وزنی (ارزشی) قرار نمی‌دهیم.	105
ذٰلِكَ جَزَاۤؤُهُمْ جَهَنَّمُ بِمَا كَفَرُوْا وَاتَّخَذُوْٓا اٰيٰتِيْ وَرُسُلِيْ هُزُوًا	این است پاداششان، جهنم، به‌خاطر کفرشان و اینکه آیاتم و رسولانم را به مسخره گرفتند.	106
اِنَّ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ كَانَتْ لَهُمْ جَنّٰتُ الْفِرْدَوْسِ نُزُلًا	به‌راستی کسانی که ایمان آورده‌اند و کارهای نیک کرده‌اند، برایشان باغ‌های فردوس جایگاهی است،	107
خٰلِدِيْنَ فِيْهَا لَا يَبْغُوْنَ عَنْهَا حِوَلًا	که در آن جاودانه‌اند و نمی‌خواهند از آنجا بروند.	108
قُلْ لَّوْ كَانَ الْبَحْرُ مِدَادًا لِّكَلِمٰتِ رَبِّيْ لَنَفِدَ الْبَحْرُ قَبْلَ اَنْ تَنْفَدَ كَلِمٰتُ رَبِّيْ وَلَوْ جِئْنَا بِمِثْلِهٖ مَدَدًا	بگو (ای محمد): «اگر دریا مرکب شود برای (نوشتن) سخنان پروردگارم، دریا پیش از پایان سخنان پروردگارم تمام می‌شود، حتی اگر همانند آن را به کمک بیاوریم.»	109
قُلْ اِنَّمَآ اَنَا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ يُوْحٰٓى اِلَيَّ اَنَّمَآ اِلٰهُكُمْ اِلٰهٌ وَّاحِدٌ فَمَنْ كَانَ يَرْجُوْا لِقَاۤءَ رَبِّهٖ فَلْيَعْمَلْ عَمَلًا صَالِحًا وَّلَا يُشْرِكْ بِعِبَادَةِ رَبِّهٖٓ اَحَدًا	بگو (ای محمد): «من تنها انسانی مانند شما هستم که به من وحی شده که خدای شما خدای یگانه است.» پس هر که به دیدار پروردگارش امید دارد، باید کار نیک کند و در پرستش پروردگارش هیچ‌چیز را شریک نکند.	110

مکیة	مَرْيَم	تعداد آیات
مکی	مریم - 19	۹۸

بسم الله الرحمن الرحيم

(مریم (مریم

كٓهٰيٰعٓصٓ	کاف، هاء، یاء، عین، صاد.	1
ذِكْرُ رَحْمَتِ رَبِّكَ عَبْدَه زَكَرِيَّا	این (قرآن) شرح رحمت پروردگارت بر بنده‌اش زکریاست،	2
اِذْ نَادٰى رَبَّه نِدَاءً خَفِيًّا	هنگامی که او با صدایی نرم به پروردگارش دعا کرد.	3
قَالَ رَبِّ اِنِّيْ وَهَنَ الْعَظْمُ مِنِّيْ وَاشْتَعَلَ الرَّأْسُ شَيْبًا وَّلَمْ اَكُنْ بِدُعَآئِكَ رَبِّ شَقِيًّا	او (زکریا) گفت: «پروردگارا، به‌راستی استخوان‌هایم سست شده و سرم پر از موهای سفید گشته، و هرگز در دعا به سوی تو ناامید نبوده‌ام، ای پروردگارم.	4
وَاِنِّيْ خِفْتُ الْمَوَالِيَ مِنْ وَّرَاۤءِيْ وَكَانَتِ امْرَاَتِيْ عَاقِرًا فَهَبْ لِيْ مِنْ لَّدُنْكَ وَلِيًّا	و من نگران خویشاوندانم پس از خودم هستم، در حالی که همسرم نازاست، پس از جانب خود به من فرزندی عطا کن،	5
يَّرِثُنِيْ وَيَرِثُ مِنْ اٰلِ يَعْقُوْبَ وَاجْعَلْهُ رَبِّ رَضِيًّا	که از من و از خاندان یعقوب ارث برد؛ و او را، ای پروردگارم، مورد رضایت قرار ده.»	6
يٰزَكَرِيَّآ اِنَّا نُبَشِّرُكَ بِغُلٰمِ اسْمُه يَحْيٰى لَمْ نَجْعَلْ لَّه مِنْ قَبْلُ سَمِيًّا	(الله فرمود): «ای زکریا! ما تو را به پسری بشارت می‌دهیم که نامش یحیی است، نامی که پیش‌تر به کسی نداده‌ایم.»	7
قَالَ رَبِّ اَنّٰى يَكُوْنُ لِيْ غُلٰمٌ وَّكَانَتِ امْرَاَتِيْ عَاقِرًا وَّقَدْ بَلَغْتُ مِنَ الْكِبَرِ عِتِيًّا	او (زکریا) گفت: «پروردگارا، چگونه فرزندی خواهم داشت، در حالی که همسرم نازاست و من خود به سنی بسیار بالا رسیده‌ام؟»	8
قَالَ كَذٰلِكَ قَالَ رَبُّكَ هُوَ عَلَيَّ هَيِّنٌ وَّقَدْ خَلَقْتُكَ مِنْ قَبْلُ وَلَمْ تَكُ شَيْـًٔا	(الله) فرمود: «این‌گونه است.» پروردگارت فرمود: «این برای من آسان است؛ به‌راستی تو را پیش‌تر آفریدم، در حالی که هیچ نبود.»	9
قَالَ رَبِّ اجْعَلْ لِّيْٓ اٰيَةً قَالَ اٰيَتُكَ اَلَّا تُكَلِّمَ النَّاسَ ثَلٰثَ لَيَالٍ سَوِيًّا	او (زکریا) گفت: «پروردگارا، نشانه‌ای به من عطا کن.» (الله) فرمود: «نشانه‌ات این است که سه شبانه‌روز نمی‌توانی با مردم سخن بگویی، در حالی که سالم هستی.»	10
فَخَرَجَ عَلٰى قَوْمِه مِنَ الْمِحْرَابِ فَاَوْحٰٓى اِلَيْهِمْ اَنْ سَبِّحُوْا بُكْرَةً وَّعَشِيًّا	پس او از محراب به سوی قومش بیرون آمد، سپس به آن‌ها اشاره کرد که صبح و شام تسبیح گویید.	11

يٰيَحْيٰى خُذِ الْكِتٰبَ بِقُوَّةٍ وَاٰتَيْنٰهُ الْحُكْمَ صَبِيًّا	«ای یحیی! کتاب (تورات) را با جدیت فراگیر.» و ما به او (یحیی) در کودکی حکمت عطا کردیم،	12
وَّحَنَانًا مِّنْ لَّدُنَّا وَزَكٰوةً وَكَانَ تَقِيًّا	و محبت (به دیگران) از سوی خودمان و پاکی (از گناه) به او دادیم. و او پرهیزگار بود،	13
وَّبَرًّا بِوَالِدَيْهِ وَلَمْ يَكُنْ جَبَّارًا عَصِيًّا	و به پدر و مادرش بسیار نیکوکار بود، و او نه سرکش بود و نه نافرمان.	14
وَسَلٰمٌ عَلَيْهِ يَوْمَ وُلِدَ وَيَوْمَ يَمُوْتُ وَيَوْمَ يُبْعَثُ حَيًّا	و سلام بر او در روزی که زاده شد، و روزی که می‌میرد، و روزی که زنده برانگیخته می‌شود.	15
وَاذْكُرْ فِي الْكِتٰبِ مَرْيَمَ اِذِ انْتَبَذَتْ مِنْ اَهْلِهَا مَكَانًا شَرْقِيًّا	و (ای محمد) داستان مریم را در کتاب (قرآن) بازگو کن، هنگامی که او از خانواده‌اش به مکانی در شرق (بیت‌المقدس) کناره گرفت،	16
فَاتَّخَذَتْ مِنْ دُوْنِهِمْ حِجَابًا فَاَرْسَلْنَآ اِلَيْهَا رُوْحَنَا فَتَمَثَّلَ لَهَا بَشَرًا سَوِيًّا	و پرده‌ای میان خود و آن‌ها کشید. پس ما روح خود (جبرئیل) را به سوی او فرستادیم، و او در برابرش به‌صورت انسانی کامل ظاهر شد.	17
قَالَتْ اِنِّيْٓ اَعُوْذُ بِالرَّحْمٰنِ مِنْكَ اِنْ كُنْتَ تَقِيًّا	او (مریم) گفت: «من از تو به خدای رحمان پناه می‌برم، اگر پرهیزگار باشی.»	18
قَالَ اِنَّمَآ اَنَا رَسُوْلُ رَبِّكِ لِاَهَبَ لَكِ غُلٰمًا زَكِيًّا	او (جبرئیل) گفت: «من فقط فرستاده پروردگارت هستم، تا به تو پسری پاک عطا کنم.»	19
قَالَتْ اَنّٰى يَكُوْنُ لِيْ غُلٰمٌ وَّلَمْ يَمْسَسْنِيْ بَشَرٌ وَّلَمْ اَكُ بَغِيًّا	او (مریم) گفت: «چگونه فرزندی داشته باشم، در حالی که هیچ انسانی مرا لمس نکرده و من زناکار نیستم؟»	20
قَالَ كَذٰلِكِ قَالَ رَبُّكِ هُوَ عَلَيَّ هَيِّنٌ وَلِنَجْعَلَهٗٓ اٰيَةً لِّلنَّاسِ وَرَحْمَةً مِّنَّا وَكَانَ اَمْرًا مَّقْضِيًّا	او (جبرئیل) گفت: «این‌گونه است.» پروردگارت فرمود: «این برای من آسان است، و تا او را نشانه‌ای برای مردم و رحمتی از سوی ما قرار دهیم؛ و این امری است که مقدر شده است.»	21
فَحَمَلَتْهُ فَانْتَبَذَتْ بِهٖ مَكَانًا قَصِيًّا	پس او (مریم) باردار شد، سپس با آن (کودک در شکم) به مکانی دور کناره گرفت.	22
فَاَجَاءَهَا الْمَخَاضُ اِلٰى جِذْعِ النَّخْلَةِ قَالَتْ يٰلَيْتَنِيْ مِتُّ قَبْلَ هٰذَا وَكُنْتُ نَسْيًا مَّنْسِيًّا	سپس درد زایمان او را به سوی تنه درخت خرمایی کشاند، گفت: «ای کاش پیش از این مرده بودم و کاملاً فراموش شده بودم.»	23
فَنَادٰىهَا مِنْ تَحْتِهَآ اَلَّا تَحْزَنِيْ قَدْ جَعَلَ رَبُّكِ تَحْتَكِ سَرِيًّا	پس (جبرئیل) از جایگاهی پایین او را ندا داد: «اندوهگین مباش، پروردگارت در زیر پایت چشمه‌ای قرار داده است.»	24
وَهُزِّيْٓ اِلَيْكِ بِجِذْعِ النَّخْلَةِ تُسٰقِطْ عَلَيْكِ رُطَبًا جَنِيًّا	«و تنه درخت خرما را به سوی خود تکان ده، تا خرماهای تازه بر تو فرو ریزد.»	25

فَكُلِيْ وَاشْرَبِيْ وَقَرِّيْ عَيْنًا فَاِمَّا تَرَيِنَّ مِنَ الْبَشَرِ اَحَدًا فَقُوْلِيْٓ اِنِّيْ نَذَرْتُ لِلرَّحْمٰنِ صَوْمًا فَلَنْ اُكَلِّمَ الْيَوْمَ اِنْسِيًّا	«پس بخور و بنوش و شادمان باش. و اگر کسی را دیدی، بگو: «من برای خدای رحمان نذر سکوت کرده‌ام، پس امروز با هیچ‌کس سخن نمی‌گویم.»»	26
فَاَتَتْ بِهٖ قَوْمَهَا تَحْمِلُهٗ قَالُوْا يٰمَرْيَمُ لَقَدْ جِئْتِ شَيْـًٔا فَرِيًّا	سپس او (مریم) با (کودک) در آغوش به سوی قومش آورد. آن‌ها گفتند: «ای مریم! به‌راستی کار بسیار زشتی انجام دادی.»	27
يٰٓاُخْتَ هٰرُوْنَ مَا كَانَ اَبُوْكِ امْرَاَ سَوْءٍ وَّمَا كَانَتْ اُمُّكِ بَغِيًّا	«ای خواهر هارون! پدرت مرد بدی نبود و مادرت زناکار نبود.»	28
فَاَشَارَتْ اِلَيْهِ قَالُوْا كَيْفَ نُكَلِّمُ مَنْ كَانَ فِى الْمَهْدِ صَبِيًّا	پس او (مریم) به (فرزندش) اشاره کرد. آن‌ها گفتند: «چگونه با کودکی که در گهواره است سخن بگوییم؟»	29
قَالَ اِنِّيْ عَبْدُ اللّٰهِ اٰتٰنِيَ الْكِتٰبَ وَجَعَلَنِيْ نَبِيًّا	او (عیسی) گفت: «من بنده خدا هستم، او به من کتاب (انجیل) داده و مرا نبی قرار داده است.»	30
وَّجَعَلَنِيْ مُبٰرَكًا اَيْنَ مَا كُنْتُ وَاَوْصٰنِيْ بِالصَّلٰوةِ وَالزَّكٰوةِ مَا دُمْتُ حَيًّا	«و مرا هر کجا باشم مبارک گردانیده و به من سفارش کرده که تا زنده‌ام نماز و زکات را ادا کنم،»	31
وَّبَرًّا بِوَالِدَتِيْ وَلَمْ يَجْعَلْنِيْ جَبَّارًا شَقِيًّا	«و به مادرم نیکوکار باشم، و مرا سرکش و بدبخت قرار نداده است.»	32
وَالسَّلٰمُ عَلَيَّ يَوْمَ وُلِدْتُّ وَيَوْمَ اَمُوْتُ وَيَوْمَ اُبْعَثُ حَيًّا	«و سلام بر من در روزی که زاده شدم، و روزی که می‌میرم، و روزی که زنده برانگیخته می‌شوم.»	33
ذٰلِكَ عِيْسَى ابْنُ مَرْيَمَ قَوْلَ الْحَقِّ الَّذِيْ فِيْهِ يَمْتَرُوْنَ	این است عیسی، پسر مریم، سخن حقی که در آن تردید می‌کنند.	34
مَا كَانَ لِلّٰهِ اَنْ يَّتَّخِذَ مِنْ وَّلَدٍ سُبْحٰنَهٗ اِذَا قَضٰٓى اَمْرًا فَاِنَّمَا يَقُوْلُ لَهٗ كُنْ فَيَكُوْنُ	برای خدا ممکن نیست که فرزندی داشته باشد، او منزه است. هنگامی که چیزی را اراده کند، تنها می‌گوید: «باش»، پس می‌شود.	35
وَاِنَّ اللّٰهَ رَبِّيْ وَرَبُّكُمْ فَاعْبُدُوْهُ هٰذَا صِرَاطٌ مُّسْتَقِيْمٌ	و به‌راستی خدا پروردگار من و پروردگار شماست، پس او را بپرستید، این راه راست است.	36
فَاخْتَلَفَ الْاَحْزَابُ مِنْ بَيْنِهِمْ فَوَيْلٌ لِّلَّذِيْنَ كَفَرُوْا مِنْ مَّشْهَدِ يَوْمٍ عَظِيْمٍ	اما گروه‌ها (از مسیحیان) در میان خود اختلاف کردند. پس وای بر کسانی که کافر شدند، از (دیدار) روز بزرگ (قیامت).	37
اَسْمِعْ بِهِمْ وَاَبْصِرْ يَوْمَ يَاْتُوْنَنَا لٰكِنِ الظّٰلِمُوْنَ الْيَوْمَ فِيْ ضَلٰلٍ مُّبِيْنٍ	چه تیز است شنوایی آن‌ها و چه روشن است بینایی آن‌ها در روزی که به سوی ما آیند. اما ستمگران امروز (در دنیا) در گمراهی آشکاری هستند.	38

وَاَنْذِرْهُمْ يَوْمَ الْحَسْرَةِ اِذْ قُضِيَ الْاَمْرُ وَهُمْ فِيْ غَفْلَةٍ وَّهُمْ لَا يُؤْمِنُوْنَ	و (ای محمد) آن‌ها را از روز حسرت (قیامت) هشدار ده، هنگامی که همه امور فیصله یافته، در حالی که آن‌ها در غفلت‌اند و ایمان نمی‌آورند.	39
اِنَّا نَحْنُ نَرِثُ الْاَرْضَ وَمَنْ عَلَيْهَا وَاِلَيْنَا يُرْجَعُوْنَ	به‌راستی ما زمین و هر که بر آن است را به ارث می‌بریم، و تنها به سوی ما بازمی‌گردند.	40
وَاذْكُرْ فِى الْكِتٰبِ اِبْرٰهِيْمَ اِنَّه كَانَ صِدِّيْقًا نَّبِيًّا	و (ای محمد) داستان ابراهیم را در کتاب (قرآن) بازگو کن، به‌راستی او بسیار راست‌گفتار و نبی بود.	41
اِذْ قَالَ لِاَبِيْهِ يٰٓاَبَتِ لِمَ تَعْبُدُ مَا لَا يَسْمَعُ وَلَا يُبْصِرُ وَلَا يُغْنِيْ عَنْكَ شَيْـًٔا	(یاد کن) هنگامی که به پدرش گفت: «ای پدرم! چرا چیزی را می‌پرستی که نه می‌شنود، نه می‌بیند، و نه کمکی به تو می‌کند؟»	42
يٰٓاَبَتِ اِنِّيْ قَدْ جَاءَنِيْ مِنَ الْعِلْمِ مَا لَمْ يَأْتِكَ فَاتَّبِعْنِيْٓ اَهْدِكَ صِرَاطًا سَوِيًّا	«ای پدرم! به‌راستی دانشی به من رسیده که به تو نرسیده، پس از من پیروی کن، تا تو را به راه راست هدایت کنم.»	43
يٰٓاَبَتِ لَا تَعْبُدِ الشَّيْطٰنَ اِنَّ الشَّيْطٰنَ كَانَ لِلرَّحْمٰنِ عَصِيًّا	«ای پدرم! شیطان را نپرست. به‌راستی شیطان به خدای رحمان نافرمان است.»	44
يٰٓاَبَتِ اِنِّيْٓ اَخَافُ اَنْ يَّمَسَّكَ عَذَابٌ مِّنَ الرَّحْمٰنِ فَتَكُوْنَ لِلشَّيْطٰنِ وَلِيًّا	«ای پدرم! می‌ترسم عذابی از خدای رحمان به تو برسد، آن‌گاه دوست شیطان شوی.»	45
قَالَ اَرَاغِبٌ اَنْتَ عَنْ اٰلِهَتِيْ يٰٓاِبْرٰهِيْمُ لَئِنْ لَّمْ تَنْتَهِ لَاَرْجُمَنَّكَ وَاهْجُرْنِيْ مَلِيًّا	او (پدرش) گفت: «ای ابراهیم! آیا از خدایانم بیزاری؟ اگر دست نکشی، تو را سنگسار می‌کنم، پس برای مدتی طولانی از من دور شو.»	46
قَالَ سَلٰمٌ عَلَيْكَ سَاَسْتَغْفِرُ لَكَ رَبِّيْ اِنَّه كَانَ بِيْ حَفِيًّا	او (ابراهیم) گفت: «سلام بر تو، برایت از پروردگارم آمرزش می‌طلبم. به‌راستی او به من بسیار مهربان است.»	47
وَاَعْتَزِلُكُمْ وَمَا تَدْعُوْنَ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ وَاَدْعُوْا رَبِّيْ عَسٰٓى اَلَّآ اَكُوْنَ بِدُعَاءِ رَبِّيْ شَقِيًّا	«و من از تو و از آنچه به‌جز خدا می‌پرستی کناره می‌گیرم، و پروردگارم را می‌خوانم، امیدوارم که در دعا به سوی پروردگارم ناامید نشوم.»	48
فَلَمَّا اعْتَزَلَهُمْ وَمَا يَعْبُدُوْنَ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ وَهَبْنَا لَه اِسْحٰقَ وَيَعْقُوْبَ وَكُلًّا جَعَلْنَا نَبِيًّا	پس هنگامی که از آن‌ها و آنچه به‌جز خدا می‌پرستیدند کناره گرفت، ما به او اسحاق و یعقوب را عطا کردیم و هر یک را نبی قرار دادیم.	49
وَوَهَبْنَا لَهُمْ مِّنْ رَّحْمَتِنَا وَجَعَلْنَا لَهُمْ لِسَانَ صِدْقٍ عَلِيًّا	و از رحمت خود به آن‌ها بخشیدیم و برایشان نام نیک و والایی قرار دادیم.	50

وَاذْكُرْ فِي الْكِتٰبِ مُوْسٰٓى اِنَّه كَانَ مُخْلَصًا وَّكَانَ رَسُوْلًا نَّبِيًّا	و (ای محمد) داستان موسی را در کتاب (قرآن) بازگو کن. به‌راستی او برگزیده بود، و رسول و نبی بود.	51
وَنَادَيْنٰهُ مِنْ جَانِبِ الطُّوْرِ الْاَيْمَنِ وَقَرَّبْنٰهُ نَجِيًّا	و ما او را از سمت راست کوه (سینا) ندا دادیم و او را برای گفت‌وگو نزدیک کردیم.	52
وَوَهَبْنَا لَه مِنْ رَّحْمَتِنَآ اَخَاهُ هٰرُوْنَ نَبِيًّا	و از رحمت خود، برادرش هارون را به عنوان نبی به او عطا کردیم.	53
وَاذْكُرْ فِي الْكِتٰبِ اِسْمٰعِيْلَ اِنَّه كَانَ صَادِقَ الْوَعْدِ وَكَانَ رَسُوْلًا نَّبِيًّا	و (ای محمد) داستان اسماعیل را در کتاب (قرآن) بازگو کن. به‌راستی او به وعده‌اش وفادار بود، و رسول و نبی بود.	54
وَكَانَ يَأْمُرُ اَهْلَه بِالصَّلٰوةِ وَالزَّكٰوةِ وَكَانَ عِنْدَ رَبِّه مَرْضِيًّا	و به قومش امر به نماز و زکات می‌کرد و نزد پروردگارش مورد رضایت بود.	55
وَاذْكُرْ فِي الْكِتٰبِ اِدْرِيْسَ اِنَّه كَانَ صِدِّيْقًا نَّبِيًّا	و (ای محمد) داستان ادریس را در کتاب (قرآن) بازگو کن. به‌راستی او بسیار راست‌گفتار و نبی بود،	56
وَّرَفَعْنٰهُ مَكَانًا عَلِيًّا	و ما او را به مقامی والا برافراشتیم.	57
اُولٰٓئِكَ الَّذِيْنَ اَنْعَمَ اللّٰهُ عَلَيْهِمْ مِّنَ النَّبِيّٖنَ مِنْ ذُرِّيَّةِ اٰدَمَ وَمِمَّنْ حَمَلْنَا مَعَ نُوْحٍ وَّمِنْ ذُرِّيَّةِ اِبْرٰهِيْمَ وَاِسْرَاۤءِيْلَ وَمِمَّنْ هَدَيْنَا وَاجْتَبَيْنَا اِذَا تُتْلٰى عَلَيْهِمْ اٰيٰتُ الرَّحْمٰنِ خَرُّوْا سُجَّدًا وَّبُكِيًّا	اینان کسانی‌اند که خدا به آن‌ها نعمت داد، از پیامبرانی از نسل آدم، و از کسانی که با نوح (در کشتی) بردیم، و از نسل ابراهیم و اسرائیل (یعقوب)، و از کسانی که هدایت کردیم و برگزیدیم. هنگامی که آیات خدای رحمان بر آن‌ها خوانده می‌شد، سجده‌کنان و گریان به خاک می‌افتادند.	58
فَخَلَفَ مِنْ بَعْدِهِمْ خَلْفٌ اَضَاعُوا الصَّلٰوةَ وَاتَّبَعُوا الشَّهَوٰتِ فَسَوْفَ يَلْقَوْنَ غَيًّا	سپس پس از آن‌ها جانشینانی آمدند که نماز را ضایع کردند و از شهوات پیروی کردند، پس به‌زودی به گمراهی خواهند افتاد،	59
اِلَّا مَنْ تَابَ وَاٰمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَاُولٰٓئِكَ يَدْخُلُوْنَ الْجَنَّةَ وَلَا يُظْلَمُوْنَ شَيْـًٔا	مگر کسانی که توبه کنند و ایمان آورند و کار نیک کنند، پس اینان به بهشت درمی‌آیند و هیچ ستمی بر آن‌ها نخواهد شد،	60
جَنّٰتِ عَدْنِ الَّتِيْ وَعَدَ الرَّحْمٰنُ عِبَادَه بِالْغَيْبِ اِنَّه كَانَ وَعْدُه مَأْتِيًّا	(یعنی) باغ‌های عدن که خدای رحمان به بندگانش وعده داده، هرچند (آن بهشت) دیده نشود. به‌راستی وعده او حتمی است.	61
لَا يَسْمَعُوْنَ فِيْهَا لَغْوًا اِلَّا سَلٰمًا وَلَهُمْ رِزْقُهُمْ فِيْهَا بُكْرَةً وَّعَشِيًّا	در آن (بهشت) سخنی بیهوده نمی‌شنوند، جز (کلام) سلام. و برایشان در آن، روزی صبح و شام است.	62

تِلْكَ الْجَنَّةُ الَّتِيْ نُوْرِثُ مِنْ عِبَادِنَا مَنْ كَانَ تَقِيًّا	این بهشتی است که ما به بندگان پرهیزگارمان به ارث می‌دهیم.	63
وَمَا نَتَنَزَّلُ اِلَّا بِاَمْرِ رَبِّكَ لَه مَا بَيْنَ اَيْدِيْنَا وَمَا خَلْفَنَا وَمَا بَيْنَ ذٰلِكَ وَمَا كَانَ رَبُّكَ نَسِيًّا	و (فرشتگان گفتند): «ما جز به فرمان پروردگارت فرو نمی‌آییم. آنچه پیش روی ما و پشت سر ماست و آنچه میان آن‌هاست از آن اوست، و پروردگارت فراموشکار نیست.»	64
رَبُّ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا فَاعْبُدْهُ وَاصْطَبِرْ لِعِبَادَتِه هَلْ تَعْلَمُ لَه سَمِيًّا	(او) پروردگار آسمان‌ها و زمین و هرچه میان آن‌هاست، پس او را بپرست و در پرستش او شکیبا باش. آیا نامی همتای او می‌شناسی؟	65
وَيَقُوْلُ الْاِنْسَانُ ءَاِذَا مَا مِتُّ لَسَوْفَ اُخْرَجُ حَيًّا	و انسان (کافر) می‌گوید: «آیا هنگامی که مُردم، دوباره زنده برانگیخته می‌شوم؟»	66
اَوَلَا يَذْكُرُ الْاِنْسَانُ اَنَّا خَلَقْنٰهُ مِنْ قَبْلُ وَلَمْ يَكُ شَيْـًٔا	آیا انسان به یاد نمی‌آورد که ما او را پیش‌تر آفریدیم، در حالی که هیچ نبود؟	67
فَوَرَبِّكَ لَنَحْشُرَنَّهُمْ وَالشَّيٰطِيْنَ ثُمَّ لَنُحْضِرَنَّهُمْ حَوْلَ جَهَنَّمَ جِثِيًّا	پس به پروردگارت سوگند، ما آن‌ها را با شیطان‌ها گرد می‌آوریم، سپس آن‌ها را به دور جهنم زانوزده می‌آریم.	68
ثُمَّ لَنَنْزِعَنَّ مِنْ كُلِّ شِيْعَةٍ اَيُّهُمْ اَشَدُّ عَلَى الرَّحْمٰنِ عِتِيًّا	سپس از هر گروه، آن که به خدای رحمان سرکشی بیشتری کرده، جدا می‌کنیم.	69
ثُمَّ لَنَحْنُ اَعْلَمُ بِالَّذِيْنَ هُمْ اَوْلٰى بِهَا صِلِيًّا	و ما بهتر می‌دانیم چه کسانی سزاوار (ورود به) آن (جهانم) هستند.	70
وَاِنْ مِّنْكُمْ اِلَّا وَارِدُهَا كَانَ عَلٰى رَبِّكَ حَتْمًا مَّقْضِيًّا	و هیچ‌یک از شما نیست که به آن (جهانم) نرسد. این برای پروردگارت حکمی قطعی است.	71
ثُمَّ نُنَجِّى الَّذِيْنَ اتَّقَوْا وَّنَذَرُ الظّٰلِمِيْنَ فِيْهَا جِثِيًّا	سپس کسانی را که پرهیزگار بودند نجات می‌دهیم و ستمگران را در آن زانوزده رها می‌کنیم.	72
وَاِذَا تُتْلٰى عَلَيْهِمْ اٰيٰتُنَا بَيِّنٰتٍ قَالَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا لِلَّذِيْنَ اٰمَنُوْٓا اَيُّ الْفَرِيْقَيْنِ خَيْرٌ مَّقَامًا وَّاَحْسَنُ نَدِيًّا	و هنگامی که آیات روشن ما بر آن‌ها خوانده می‌شود، کافران به مؤمنان می‌گویند: «کدام‌یک از این دو گروه جایگاه بهتری دارند و مجلس نیکوتر؟»	73
وَكَمْ اَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِّنْ قَرْنٍ هُمْ اَحْسَنُ اَثَاثًا وَّرِءْيًا	و چه بسیار امت‌هایی که پیش از آن‌ها نابود کردیم، در حالی که از نظر اسباب و ظاهر بهتر بودند.	74

قُلْ مَنْ كَانَ فِي الضَّلٰلَةِ فَلْيَمْدُدْ لَهُ الرَّحْمٰنُ مَدًّا حَتّٰٓى اِذَا رَاَوْا مَا يُوْعَدُوْنَ اِمَّا الْعَذَابَ وَاِمَّا السَّاعَةَ فَسَيَعْلَمُوْنَ مَنْ هُوَ شَرٌّ مَّكَانًا وَّاَضْعَفُ جُنْدًا	بگو (ای محمد): «هر که در گمراهی است، خدای رحمان به او مهلت می‌دهد، تا وقتی آنچه به آن‌ها وعده داده شده، چه عذاب و چه قیامت را ببینند، آن‌گاه خواهند دانست چه کسی جایگاه بدتر و سپاهی ضعیف‌تر دارد.»	75
وَيَزِيْدُ اللّٰهُ الَّذِيْنَ اهْتَدَوْا هُدًى وَالْبٰقِيٰتُ الصّٰلِحٰتُ خَيْرٌ عِنْدَ رَبِّكَ ثَوَابًا وَّخَيْرٌ مَّرَدًّا	و خدا به کسانی که هدایت یافته‌اند، بر هدایتشان می‌افزاید. و اعمال نیک ماندگار نزد پروردگارت پاداشی بهتر و سرانجامی نیکوتر دارند.	76
اَفَرَاَيْتَ الَّذِيْ كَفَرَ بِاٰيٰتِنَا وَقَالَ لَاُوْتَيَنَّ مَالًا وَّوَلَدًا	آیا دیده‌ای کسی را که آیات ما را انکار کرد و گفت: «حتماً به من مال و فرزند داده خواهد شد»؟	77
اَطَّلَعَ الْغَيْبَ اَمِ اتَّخَذَ عِنْدَ الرَّحْمٰنِ عَهْدًا	آیا او غیب را دیده یا نزد خدای رحمان پیمانی بسته است؟	78
كَلَّا سَنَكْتُبُ مَا يَقُوْلُ وَنَمُدُّ لَه مِنَ الْعَذَابِ مَدًّا	هرگز! ما آنچه او می‌گوید را می‌نویسیم و عذابش را به‌طور کامل افزایش می‌دهیم،	79
وَّنَرِثُه مَا يَقُوْلُ وَيَاْتِيْنَا فَرْدًا	و آنچه می‌گوید (مال و فرزند) را به ارث می‌بریم، و او تنها به سوی ما می‌آید.	80
وَاتَّخَذُوْا مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ اٰلِهَةً لِّيَكُوْنُوْا لَهُمْ عِزًّا	و آن‌ها به‌جز خدا، خدایانی برگزیدند تا برایشان عزت آورند.	81
كَلَّا سَيَكْفُرُوْنَ بِعِبَادَتِهِمْ وَيَكُوْنُوْنَ عَلَيْهِمْ ضِدًّا	هرگز! (آن خدایان) پرستش آن‌ها را انکار می‌کنند و علیه‌شان می‌شوند.	82
اَلَمْ تَرَ اَنَّآ اَرْسَلْنَا الشَّيٰطِيْنَ عَلَى الْكٰفِرِيْنَ تَؤُزُّهُمْ اَزًّا	آیا ندیدی که ما شیطان‌ها را بر کافران فرستادیم تا آن‌ها را به شدت (به گناه) وادار کنند؟	83
فَلَا تَعْجَلْ عَلَيْهِمْ اِنَّمَا نَعُدُّ لَهُمْ عَدًّا	پس (ای محمد) درباره آن‌ها شتاب نکن، زیرا ما برایشان با دقت (روز عذاب) را می‌شماریم.	84
يَوْمَ نَحْشُرُ الْمُتَّقِيْنَ اِلَى الرَّحْمٰنِ وَفْدًا	(یاد کن) روزی که پرهیزگاران را مانند کاروانی گرامی به سوی خدای رحمان گرد می‌آوریم،	85
وَنَسُوْقُ الْمُجْرِمِيْنَ اِلٰى جَهَنَّمَ وِرْدًا	و ستمگران را تشنه به سوی جهنم می‌رانیم.	86
لَا يَمْلِكُوْنَ الشَّفَاعَةَ اِلَّا مَنِ اتَّخَذَ عِنْدَ الرَّحْمٰنِ عَهْدًا	آن‌ها (کافران) از شفاعت بهره‌ای ندارند، مگر کسی که نزد خدای رحمان پیمانی دارد.	87
وَقَالُوا اتَّخَذَ الرَّحْمٰنُ وَلَدًا	و آن‌ها گفتند: «خدای رحمان فرزندی گرفته است.»	88

لَقَدْ جِئْتُمْ شَيْـًٔا اِدًّا	به‌راستی شما سخنی بسیار زشت آورده‌اید،	89
تَكَادُ السَّمٰوٰتُ يَتَفَطَّرْنَ مِنْهُ وَتَنْشَقُّ الْاَرْضُ وَتَخِرُّ الْجِبَالُ هَدًّا	که از آن آسمان‌ها نزدیک است درهم شکافد، و زمین بشکافد، و کوه‌ها فرو ریزد،	90
اَنْ دَعَوْا لِلرَّحْمٰنِ وَلَدًا	زیرا برای خدای رحمان فرزندی قائل شدند.	91
وَمَا يَنْۢبَغِيْ لِلرَّحْمٰنِ اَنْ يَّتَّخِذَ وَلَدًا	و برای خدای رحمان شایسته نیست که فرزندی داشته باشد.	92
اِنْ كُلُّ مَنْ فِي السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ اِلَّآ اٰتِي الرَّحْمٰنِ عَبْدًا	هیچ‌کس در آسمان‌ها و زمین نیست مگر آنکه به‌عنوان بنده به سوی خدای رحمان می‌آید.	93
لَقَدْ اَحْصٰىهُمْ وَعَدَّهُمْ عَدًّا	او (الله) به‌راستی تعدادشان را می‌داند و آن‌ها را با دقت شمرده است.	94
وَكُلُّهُمْ اٰتِيْهِ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ فَرْدًا	و هر یک از آن‌ها در روز قیامت تنها به سوی او می‌آیند.	95
اِنَّ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ سَيَجْعَلُ لَهُمُ الرَّحْمٰنُ وُدًّا	به‌راستی کسانی که ایمان آورده‌اند و کارهای نیک کرده‌اند، خدای رحمان محبت (در دل‌ها) برایشان قرار می‌دهد.	96
فَاِنَّمَا يَسَّرْنٰهُ بِلِسَانِكَ لِتُبَشِّرَ بِهِ الْمُتَّقِيْنَ وَتُنْذِرَ بِهٖ قَوْمًا لُّدًّا	پس ما (قرآن) را به زبان تو آسان کردیم تا با آن به پرهیزگاران بشارت دهی و قوم ستیزه‌جو را هشدار دهی.	97
وَكَمْ اَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِّنْ قَرْنٍ هَلْ تُحِسُّ مِنْهُمْ مِّنْ اَحَدٍ اَوْ تَسْمَعُ لَهُمْ رِكْزًا	و چه بسیار امت‌هایی که پیش از آن‌ها نابود کردیم. آیا یکی از آن‌ها را می‌بینی یا صدایی (هرچند آهسته) از آن‌ها می‌شنوی؟	98

مكية	طه	تعداد آیات
مکی	تا ١٥ - 20	١٣٥

بسم الله الرحمن الرحيم

(طه ١ تا ١٥)

طٰهٰ	طه	1
مَآ اَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْقُرْاٰنَ لِتَشْقٰٓى	ما قرآن را بر تو نازل نکردیم تا تو به زحمت بیفتی،	2
اِلَّا تَذْكِرَةً لِّمَنْ يَّخْشٰى	بلکه به عنوان یادآوری برای کسی که از (الله) می‌ترسد،	3
تَنْزِيْلًا مِّمَّنْ خَلَقَ الْاَرْضَ وَالسَّمٰوٰتِ الْعُلٰى	نازل شده از سوی (الله) که زمین و آسمان‌های بلند را آفرید،	4
اَلرَّحْمٰنُ عَلَى الْعَرْشِ اسْتَوٰى	(یعنی) خدای رحمان که بر عرش مستقر است.	5
لَه مَا فِى السَّمٰوٰتِ وَمَا فِى الْاَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا وَمَا تَحْتَ الثَّرٰى	از آن اوست آنچه در آسمان‌ها و زمین و میان آن‌هاست و آنچه در زیر خاک است.	6
وَاِنْ تَجْهَرْ بِالْقَوْلِ فَاِنَّه يَعْلَمُ السِّرَّ وَاَخْفَى	و اگر سخنت را بلند کنی، به‌راستی او راز و آنچه پنهان‌تر است را می‌داند.	7
اَللّٰهُ لَآ اِلٰهَ اِلَّا هُوَ لَهُ الْاَسْمَاءُ الْحُسْنٰى	(او) الله است، هیچ خدایی جز او نیست، که دارای بهترین نام‌هاست.	8
وَهَلْ اَتٰىكَ حَدِيْثُ مُوْسٰى	و آیا داستان موسی به تو رسیده است؟	9
اِذْ رَاٰ نَارًا فَقَالَ لِاَهْلِهِ امْكُثُوْٓا اِنِّٓىْ اٰنَسْتُ نَارًا لَّعَلِّٓىْ اٰتِيْكُمْ مِّنْهَا بِقَبَسٍ اَوْ اَجِدُ عَلَى النَّارِ هُدًى	هنگامی که او (موسی) آتشی دید، به خانواده‌اش گفت: «اینجا بمانید، من آتشی دیدم، شاید بتوانم شعله‌ای برایتان بیاورم یا در محل آتش هدایتی بیابم.»	10
فَلَمَّآ اَتٰىهَا نُوْدِىَ يٰمُوْسٰٓى	پس چون به آن (محل آتش) رسید، ندا داده شد: «ای موسی!	11
اِنِّٓىْ اَنَا رَبُّكَ فَاخْلَعْ نَعْلَيْكَ اِنَّكَ بِالْوَادِ الْمُقَدَّسِ طُوًى	به‌راستی من پروردگارت هستم، پس کفش‌هایت را درآور، زیرا تو در وادی مقدس طوی هستی.	12
وَاَنَا اخْتَرْتُكَ فَاسْتَمِعْ لِمَا يُوْحٰى	و من تو را برگزیده‌ام، پس به آنچه وحی می‌شود گوش فرا ده.	13

اِنَّنِيْٓ اَنَا اللّٰهُ لَآ اِلٰهَ اِلَّآ اَنَا فَاعْبُدْنِيْ وَاَقِمِ الصَّلٰوةَ لِذِكْرِيْ	به‌راستی من الله هستم، هیچ خدایی جز من نیست، پس مرا بپرست و برای یاد من نماز برپا کن.	14
اِنَّ السَّاعَةَ اٰتِيَةٌ اَكَادُ اُخْفِيْهَا لِتُجْزٰى كُلُّ نَفْسٍۢ بِمَا تَسْعٰى	به‌راستی ساعت (قیامت) آمدنی است، آن را پنهان می‌دارم تا هر کس به آنچه تلاش کرده پاداش داده شود.	15
فَلَا يَصُدَّنَّكَ عَنْهَا مَنْ لَّا يُؤْمِنُ بِهَا وَاتَّبَعَ هَوٰىهُ فَتَرْدٰى	پس مبادا کسی که به آن ایمان ندارد و از هوس خود پیروی می‌کند، تو را از (یاد) آن بازدارد، که هلاک می‌شوی.	16
وَمَا تِلْكَ بِيَمِيْنِكَ يٰمُوْسٰى	و این چیست در دست راستت، ای موسی؟	17
قَالَ هِيَ عَصَايَ اَتَوَكَّؤُا عَلَيْهَا وَاَهُشُّ بِهَا عَلٰى غَنَمِيْ وَلِيَ فِيْهَا مَاٰرِبُ اُخْرٰى	او گفت: «این عصای من است، بر آن تکیه می‌کنم و با آن برای گوسفندانم برگ می‌ریزم و برایم فواید دیگری نیز دارد.»	18
قَالَ اَلْقِهَا يٰمُوْسٰى	(الله) گفت: «آن را بیفکن، ای موسی!»	19
فَاَلْقٰىهَا فَاِذَا هِيَ حَيَّةٌ تَسْعٰى	پس آن را افکند، ناگهان ماری شد که می‌خزید.	20
قَالَ خُذْهَا وَلَا تَخَفْ سَنُعِيْدُهَا سِيْرَتَهَا الْاُوْلٰى	(الله) گفت: «آن را بگیر و نترس، ما آن را به حالت نخستش بازمی‌گردانیم.»	21
وَاضْمُمْ يَدَكَ اِلٰى جَنَاحِكَ تَخْرُجْ بَيْضَاءَ مِنْ غَيْرِ سُوْٓءٍ اٰيَةً اُخْرٰى	و دستت را به سوی پهلویت ببر، سفید و درخشان بیرون می‌آید، بدون هیچ عیبی، به عنوان نشانه‌ای دیگر،	22
لِنُرِيَكَ مِنْ اٰيٰتِنَا الْكُبْرٰى	تا نشانه‌های بزرگ ما را به تو نشان دهیم.	23
اِذْهَبْ اِلٰى فِرْعَوْنَ اِنَّهٗ طَغٰى	به سوی فرعون برو، زیرا او به‌راستی طغیان کرده است.	24
قَالَ رَبِّ اشْرَحْ لِيْ صَدْرِيْ	او (موسی) گفت: «پروردگارا، سینه‌ام را گشاده کن،	25
وَيَسِّرْ لِيْٓ اَمْرِيْ	و کارم را برایم آسان کن،	26
وَاحْلُلْ عُقْدَةً مِّنْ لِّسَانِيْ	و گره از زبانم باز کن،	27
يَفْقَهُوْا قَوْلِيْ	تا سخنانم را بفهمند،	28
وَاجْعَلْ لِّيْ وَزِيْرًا مِّنْ اَهْلِيْ	و از خاندانم برایم یاوری قرار ده،	29
هٰرُوْنَ اَخِي	(یعنی) هارون، برادرم،	30

اشْدُدْ بِهٖٓ اَزْرِيْ	با او نیروی مرا استوار کن،	31
وَاَشْرِكْهُ فِيْٓ اَمْرِيْ	و او را در کارم شریک کن،	32
كَيْ نُسَبِّحَكَ كَثِيْرًا	تا تو را بسیار تسبیح گوییم،	33
وَّنَذْكُرَكَ كَثِيْرًا	و تو را بسیار یاد کنیم،	34
اِنَّكَ كُنْتَ بِنَا بَصِيْرًا	زیرا تو همیشه به ما بینایی.»	35
قَالَ قَدْ اُوْتِيْتَ سُؤْلَكَ يٰمُوْسٰى	(الله) فرمود: «درخواستت برآورده شد، ای موسی!	36
وَلَقَدْ مَنَنَّا عَلَيْكَ مَرَّةً اُخْرٰٓى	و به‌راستی پیش‌تر نیز به تو نعمتی دیگر عطا کردیم،	37
اِذْ اَوْحَيْنَآ اِلٰٓى اُمِّكَ مَا يُوْحٰٓى	هنگامی که به مادرت آنچه را باید الهام شد، الهام کردیم،	38
اَنِ اقْذِفِيْهِ فِى التَّابُوْتِ فَاقْذِفِيْهِ فِى الْيَمِّ فَلْيُلْقِهِ الْيَمُّ بِالسَّاحِلِ يَاْخُذْهُ عَدُوٌّ لِّيْ وَعَدُوٌّ لَّهٗ وَاَلْقَيْتُ عَلَيْكَ مَحَبَّةً مِّنِّيْ وَلِتُصْنَعَ عَلٰى عَيْنِيْٓ	(اینکه) او (موسی) را در صندوقچه‌ای قرار ده، سپس آن را به رود (نیل) بیفکن، پس رود او را به ساحل برد، تا (فرعون) دشمن من و دشمن او، او را بگیرد. و من محبتی از خودم بر تو افکندم، تا زیر نظر من پرورش یابی.	39
اِذْ تَمْشِيْٓ اُخْتُكَ فَتَقُوْلُ هَلْ اَدُلُّكُمْ عَلٰى مَنْ يَّكْفُلُهٗ فَرَجَعْنٰكَ اِلٰٓى اُمِّكَ كَيْ تَقَرَّ عَيْنُهَا وَلَا تَحْزَنَ وَقَتَلْتَ نَفْسًا فَنَجَّيْنٰكَ مِنَ الْغَمِّ وَفَتَنّٰكَ فُتُوْنًا فَلَبِثْتَ سِنِيْنَ فِيْٓ اَهْلِ مَدْيَنَ ثُمَّ جِئْتَ عَلٰى قَدَرٍ يّٰمُوْسٰى	هنگامی که خواهرت رفت و گفت (به خاندان فرعون): «آیا کسی را به شما نشان دهم که او را پرورش دهد؟» پس تو را به مادرت بازگرداندیم تا چشمانش روشن شود و غمگین نباشد. و تو شخصی را کشتی، پس ما تو را از دشواری (بزرگ) نجات دادیم و تو را با آزمون‌های سنگین آزمودیم؛ سپس سال‌ها میان مردم مدین ماندگار شدی، سپس ای موسی، بر اساس تقدیر آمدی،	40
وَاصْطَنَعْتُكَ لِنَفْسِيْ	و من تو را برای خودم (به عنوان رسول) برگزیدم.	41
اِذْهَبْ اَنْتَ وَاَخُوْكَ بِاٰيٰتِيْ وَلَا تَنِيَا فِيْ ذِكْرِيْ	تو و برادرت با نشانه‌های (قدرت) من بروید و در یاد من سستی نکنید؛	42
اِذْهَبَآ اِلٰى فِرْعَوْنَ اِنَّهٗ طَغٰى	به سوی فرعون بروید، زیرا او به‌راستی طغیان کرده است؛	43
فَقُوْلَا لَهٗ قَوْلًا لَّيِّنًا لَّعَلَّهٗ يَتَذَكَّرُ اَوْ يَخْشٰى	پس با او با گفتار نرم سخن بگویید، شاید که متذکر شود یا بترسد.	44

قَالَا رَبَّنَآ اِنَّنَا نَخَافُ اَنْ يَّفْرُطَ عَلَيْنَآ اَوْ اَنْ يَّطْغٰى	آن دو گفتند: «پروردگارا، می‌ترسیم که او بر ما شتاب کند یا طغیانش بیشتر شود،»	45
قَالَ لَا تَخَافَآ اِنَّنِيْ مَعَكُمَآ اَسْمَعُ وَاَرٰى	(الله) فرمود: «نترسید، من با شما هستم، می‌شنوم و می‌بینم.	46
فَأْتِيٰهُ فَقُوْلَآ اِنَّا رَسُوْلَا رَبِّكَ فَاَرْسِلْ مَعَنَا بَنِيْٓ اِسْرَاۤءِيْلَ وَلَا تُعَذِّبْهُمْ قَدْ جِئْنٰكَ بِاٰيَةٍ مِّنْ رَّبِّكَ وَالسَّلٰمُ عَلٰى مَنِ اتَّبَعَ الْهُدٰى	پس به سوی او بروید و بگویید: «ما دو فرستاده پروردگار تو هستیم، پس بنی‌اسرائیل را با ما بفرست و آن‌ها را عذاب نکن. ما با نشانه‌ای از پروردگارت به سوی تو آمده‌ایم. و سلامتی بر کسی است که از هدایت پیروی کند.	47
اِنَّا قَدْ اُوْحِيَ اِلَيْنَآ اَنَّ الْعَذَابَ عَلٰى مَنْ كَذَّبَ وَتَوَلّٰى	به‌راستی به ما وحی شده که عذاب بر کسی است که (آیات ما را) تکذیب کند و روی بگرداند.»	48
قَالَ فَمَنْ رَّبُّكُمَا يٰمُوْسٰى	او (فرعون) گفت: «پروردگار شما دو نفر کیست، ای موسی؟»	49
قَالَ رَبُّنَا الَّذِيْٓ اَعْطٰى كُلَّ شَيْءٍ خَلْقَه ثُمَّ هَدٰى	او (موسی) گفت: «پروردگار ما کسی است که به هر چیز صورتی بخشیده، سپس آن را هدایت کرده است.»	50
قَالَ فَمَا بَالُ الْقُرُوْنِ الْاُوْلٰى	او (فرعون) گفت: «پس حال اقوام پیشین چگونه بوده است؟»	51
قَالَ عِلْمُهَا عِنْدَ رَبِّيْ فِيْ كِتٰبٍ لَا يَضِلُّ رَبِّيْ وَلَا يَنْسَى	او (موسی) گفت: «دانش آن نزد پروردگارم در کتابی (لوح محفوظ) است، پروردگارم نه خطا می‌کند و نه فراموش.»	52
الَّذِيْ جَعَلَ لَكُمُ الْاَرْضَ مَهْدًا وَّسَلَكَ لَكُمْ فِيْهَا سُبُلًا وَّاَنْزَلَ مِنَ السَّمَاۤءِ مَاۤءً فَاَخْرَجْنَا بِهٖٓ اَزْوَاجًا مِّنْ نَّبَاتٍ شَتّٰى	(پروردگاری) که زمین را برای شما بستری گسترد و برای شما در آن راه‌ها قرار داد و از آسمان آب (باران) فرو فرستاد.» پس با آن انواع گوناگون گیاهان رویاندیم.	53
كُلُوْا وَارْعَوْا اَنْعَامَكُمْ اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيٰتٍ لِّاُولِي النُّهٰى	بخورید و چهارپایانتان را بچرانید. به‌راستی در این‌ها نشانه‌هایی (از عظمت الله) برای خردمندان است.	54
مِنْهَا خَلَقْنٰكُمْ وَفِيْهَا نُعِيْدُكُمْ وَمِنْهَا نُخْرِجُكُمْ تَارَةً اُخْرٰى	از آن (خاک) شما را آفریدیم و به آن بازمی‌گردانیم و بار دیگر از آن بیرونتان می‌آریم.	55
وَلَقَدْ اَرَيْنٰهُ اٰيٰتِنَا كُلَّهَا فَكَذَّبَ وَاَبٰى	و به‌راستی همه نشانه‌های (عظمت) خود را به او (فرعون) نشان دادیم، اما او تکذیب کرد و نپذیرفت.	56
قَالَ اَجِئْتَنَا لِتُخْرِجَنَا مِنْ اَرْضِنَا بِسِحْرِكَ يٰمُوْسٰى	او (فرعون) گفت: «آیا با سحرت به سوی ما آمده‌ای تا ما را از سرزمینمان بیرون کنی، ای موسی؟»	57

فَلَنَأْتِيَنَّكَ بِسِحْرٍ مِّثْلِهٖ فَاجْعَلْ بَيْنَنَا وَبَيْنَكَ مَوْعِدًا لَّا نُخْلِفُهٗ نَحْنُ وَلَآ اَنْتَ مَكَانًا سُوًى	«پس ما نیز سحری مانند آن برایت می‌آوریم، پس زمانی برای دیدار بین ما و خودت قرار ده که نه ما آن را نقض کنیم و نه تو، در مکانی باز.»	58
قَالَ مَوْعِدُكُمْ يَوْمُ الزِّيْنَةِ وَاَنْ يُّحْشَرَ النَّاسُ ضُحًى	او (موسی) گفت: «زمان (دیدار ما) روز عید است و مردم را صبحگاه (وقت ضحی) گرد آورید.»	59
فَتَوَلّٰى فِرْعَوْنُ فَجَمَعَ كَيْدَه ثُمَّ اَتٰى	پس فرعون (از آنجا) رفت، نیرنگش را آماده کرد، سپس (در روز موعود) بازگشت.	60
قَالَ لَهُمْ مُّوْسٰى وَيْلَكُمْ لَا تَفْتَرُوْا عَلَى اللّٰهِ كَذِبًا فَيُسْحِتَكُمْ بِعَذَابٍ وَقَدْ خَابَ مَنِ افْتَرٰى	موسی به آن‌ها (ساحران) گفت: «وای بر شما! بر الله دروغ نبندید، که با عذابی شما را نابود می‌کند.» و به‌راستی کسی که دروغ ببندد، زیان کرده است.	61
فَتَنَازَعُوْٓا اَمْرَهُمْ بَيْنَهُمْ وَاَسَرُّوا النَّجْوٰى	پس آن‌ها (ساحران) درباره کارشان با یکدیگر بحث کردند و گفت‌وگویشان را پنهان داشتند.	62
قَالُوْٓا اِنْ هٰذٰنِ لَسٰحِرٰنِ يُرِيْدٰنِ اَنْ يُّخْرِجٰكُمْ مِّنْ اَرْضِكُمْ بِسِحْرِهِمَا وَيَذْهَبَا بِطَرِيْقَتِكُمُ الْمُثْلٰى	آن‌ها (ساحران) گفتند: «به‌راستی این دو (موسی و هارون) ساحرانی هستند که می‌خواهند با سحرشان شما را از سرزمینتان بیرون کنند و سنت برجسته‌تان را نابود کنند.»	63
فَاَجْمِعُوْا كَيْدَكُمْ ثُمَّ ائْتُوْا صَفًّا وَقَدْ اَفْلَحَ الْيَوْمَ مَنِ اسْتَعْلٰى	«پس نیرنگ (سحر) خود را جمع کنید، سپس به‌صورت صف‌آرایی بیایید، و به‌راستی امروز کسی که پیروز شود، سعادتمند است.»	64
قَالُوْا يٰمُوْسٰٓى اِمَّآ اَنْ تُلْقِيَ وَاِمَّآ اَنْ نَّكُوْنَ اَوَّلَ مَنْ اَلْقٰى	آن‌ها گفتند: «ای موسی! آیا تو (اول) می‌افکنی یا ما پیش‌تر بیفکنیم؟»	65
قَالَ بَلْ اَلْقُوْا فَاِذَا حِبَالُهُمْ وَعِصِيُّهُمْ يُخَيَّلُ اِلَيْهِ مِنْ سِحْرِهِمْ اَنَّهَا تَسْعٰى	او (موسی) گفت: «شما بیفکنید!» پس ناگهان طناب‌ها و عصاهایشان به نظرش (موسی) به‌خاطر سحرشان چنان آمد که گویی به‌سرعت می‌خزند.	66
فَاَوْجَسَ فِيْ نَفْسِه خِيْفَةً مُّوْسٰى	پس موسی در دلش ترسی احساس کرد.	67
قُلْنَا لَا تَخَفْ اِنَّكَ اَنْتَ الْاَعْلٰى	ما (الله) فرمودیم: «نترس! به‌راستی تو برتری.»	68
وَاَلْقِ مَا فِيْ يَمِيْنِكَ تَلْقَفْ مَا صَنَعُوْا اِنَّمَا صَنَعُوْا كَيْدُ سٰحِرٍ وَلَا يُفْلِحُ السّٰحِرُ حَيْثُ اَتٰى	«و آنچه در دست راستت است بیفکن، آنچه آن‌ها ساخته‌اند را می‌بلعد. آنچه آن‌ها ساخته‌اند تنها نیرنگ ساحر است، و ساحر از هر کجا که بیاید، پیروز نمی‌شود.»	69
فَاُلْقِيَ السَّحَرَةُ سُجَّدًا قَالُوْٓا اٰمَنَّا بِرَبِّ هٰرُوْنَ وَمُوْسٰى	پس ساحران به سجده افتادند و گفتند: «ما به پروردگار هارون و موسی ایمان آوردیم.»	70

قَالَ اٰمَنْتُمْ لَه قَبْلَ اَنْ اٰذَنَ لَكُمْ اِنَّه لَكَبِيْرُكُمُ الَّذِيْ عَلَّمَكُمُ السِّحْرَ فَلَاُقَطِّعَنَّ اَيْدِيَكُمْ وَاَرْجُلَكُمْ مِّنْ خِلَافٍ وَّلَاُصَلِّبَنَّكُمْ فِيْ جُذُوْعِ النَّخْلِ وَلَتَعْلَمُنَّ اَيُّنَآ اَشَدُّ عَذَابًا وَّاَبْقٰى	او (فرعون) گفت: «آیا پیش از آنکه به شما اجازه دهم، به او ایمان آوردید؟ به‌راستی او بزرگ شماست که سحر به شما آموخته است. پس دست‌ها و پاهایتان را به‌صورت متقاطع می‌برم و شما را بر تنه‌های نخل به صلیب می‌کشم، و خواهید دانست که عذاب کدام‌یک از ما شدیدتر و پایدارتر است.»	71
قَالُوْا لَنْ نُّؤْثِرَكَ عَلٰى مَا جَاءَنَا مِنَ الْبَيِّنٰتِ وَالَّذِيْ فَطَرَنَا فَاقْضِ مَآ اَنْتَ قَاضٍ اِنَّمَا تَقْضِيْ هٰذِهِ الْحَيٰوةَ الدُّنْيَا	آن‌ها (ساحران) گفتند: «ما تو را بر آیات روشنی که به ما رسیده و بر (الله) که ما را آفریده، ترجیح نمی‌دهیم. پس هرچه می‌خواهی حکم کن. تو تنها در این زندگی دنیا می‌توانی حکم کنی.»	72
اِنَّآ اٰمَنَّا بِرَبِّنَا لِيَغْفِرَ لَنَا خَطٰيٰنَا وَمَآ اَكْرَهْتَنَا عَلَيْهِ مِنَ السِّحْرِ وَاللّٰهُ خَيْرٌ وَّاَبْقٰى	«ما به پروردگارمان ایمان آوردیم تا خطاها و سحری که تو ما را به آن وادار کردی، ببخشد. و الله بهتر و پایدارتر است.»	73
اِنَّه مَنْ يَّاْتِ رَبَّه مُجْرِمًا فَاِنَّ لَه جَهَنَّمَ لَا يَمُوْتُ فِيْهَا وَلَا يَحْيٰى	به‌راستی هر کس نزد پروردگارش گناهکار بیاید، برای او جهنم است که در آن نه می‌میرد (تا از عذاب خلاص شود) و نه زنده می‌ماند (تا توبه کند).	74
وَمَنْ يَّاْتِه مُؤْمِنًا قَدْ عَمِلَ الصّٰلِحٰتِ فَاُولٰٓئِكَ لَهُمُ الدَّرَجٰتُ الْعُلٰى	اما هر کس نزد او مؤمن بیاید و کارهای نیک کرده باشد، برای آن‌ها درجات والا (و ارزشمند) است،	75
جَنّٰتُ عَدْنٍ تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهٰرُ خٰلِدِيْنَ فِيْهَا وَذٰلِكَ جَزَآءُ مَنْ تَزَكّٰى	(یعنی) باغ‌های عدن که زیر آن‌ها جوی‌ها روان است، در آن جاودانه‌اند. و این پاداش کسی است که خود را پاک کرده است.	76
وَلَقَدْ اَوْحَيْنَآ اِلٰى مُوْسٰٓى اَنْ اَسْرِ بِعِبَادِيْ فَاضْرِبْ لَهُمْ طَرِيْقًا فِي الْبَحْرِ يَبَسًا لَّا تَخٰفُ دَرَكًا وَّلَا تَخْشٰى	و به‌راستی به موسی وحی کردیم: «با بندگانم (بنی‌اسرائیل) شبانه برو و برایشان در دریا راهی خشک بگشا، نه از تعقیب می‌ترسی و نه نگران (غرق شدن) هستی.»	77
فَاَتْبَعَهُمْ فِرْعَوْنُ بِجُنُوْدِه فَغَشِيَهُمْ مِّنَ الْيَمِّ مَا غَشِيَهُمْ	سپس فرعون با لشکریانش آن‌ها را دنبال کرد، اما امواج دریا آن‌ها را فرو پوشاند و غرق کرد.	78
وَاَضَلَّ فِرْعَوْنُ قَوْمَه وَمَا هَدٰى	و فرعون قومش را گمراه کرد و هدایت نکرد.	79
يٰبَنِيْٓ اِسْرَاءِيْلَ قَدْ اَنْجَيْنٰكُمْ مِّنْ عَدُوِّكُمْ وَوٰعَدْنٰكُمْ جَانِبَ الطُّوْرِ الْاَيْمَنَ وَنَزَّلْنَا عَلَيْكُمُ الْمَنَّ وَالسَّلْوٰى	ای بنی‌اسرائیل! ما شما را از دشمنتان نجات دادیم و با شما در سمت راست کوه (سینا) برای مناجات پیمان بستیم و برایتان منّ و سلوا فرو فرستادیم.	80
كُلُوْا مِنْ طَيِّبٰتِ مَا رَزَقْنٰكُمْ وَلَا تَطْغَوْا فِيْهِ فَيَحِلَّ عَلَيْكُمْ غَضَبِيْ وَمَنْ يَّحْلِلْ عَلَيْهِ غَضَبِيْ فَقَدْ هَوٰى	از نعمت‌های پاکیزه‌ای که به شما داده‌ایم بخورید و زیاده‌روی نکنید که خشم من بر شما فرود آید. و هر کس خشم من بر او فرود آید، به‌راستی هلاک شده است.	81

وَاِنِّيْ لَغَفَّارٌ لِّمَنْ تَابَ وَاٰمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا ثُمَّ اهْتَدٰى	و به‌راستی من بسیار آمرزنده‌ام برای کسی که توبه کند، ایمان آورد و کار نیک کند، سپس در هدایت بماند.	82
وَمَآ اَعْجَلَكَ عَنْ قَوْمِكَ يٰمُوْسٰى	«و چرا پیش از قومت به سوی من شتاب کردی، ای موسی؟»	83
قَالَ هُمْ اُولَاۤءِ عَلٰٓى اَثَرِيْ وَعَجِلْتُ اِلَيْكَ رَبِّ لِتَرْضٰى	او (موسی) گفت: «آن‌ها در پی من‌اند و من به سوی تو شتاب کردم، پروردگارا، تا از من راضی شوی.»	84
قَالَ فَاِنَّا قَدْ فَتَنَّا قَوْمَكَ مِنْ بَعْدِكَ وَاَضَلَّهُمُ السَّامِرِيُّ	(الله) فرمود: «ما قومت را پس از (رفتن) تو آزمودیم و سامری آن‌ها را گمراه کرد.»	85
فَرَجَعَ مُوْسٰٓى اِلٰى قَوْمِهٖ غَضْبَانَ اَسِفًا قَالَ يٰقَوْمِ اَلَمْ يَعِدْكُمْ رَبُّكُمْ وَعْدًا حَسَنًا اَفَطَالَ عَلَيْكُمُ الْعَهْدُ اَمْ اَرَدْتُّمْ اَنْ يَّحِلَّ عَلَيْكُمْ غَضَبٌ مِّنْ رَّبِّكُمْ فَاَخْلَفْتُمْ مَّوْعِدِيْ	پس موسی خشمگین و اندوهگین به سوی قومش بازگشت. گفت: «ای قوم من! آیا پروردگارتان به شما وعده‌ای نیکو نداد؟ آیا زمان پیمان برایتان طولانی شد یا خواستید خشم پروردگارتان بر شما فرود آید که پیمانم را شکستید؟»	86
قَالُوْا مَآ اَخْلَفْنَا مَوْعِدَكَ بِمَلْكِنَا وَلٰكِنَّا حُمِّلْنَآ اَوْزَارًا مِّنْ زِيْنَةِ الْقَوْمِ فَقَذَفْنٰهَا فَكَذٰلِكَ اَلْقَى السَّامِرِيُّ	آن‌ها گفتند: «ما به خواست خود پیمانت را نشکستیم، بلکه بار سنگینی از زیورهای قوم (فرعون) را حمل کردیم، پس آن‌ها را (به آتش) افکندیم و سامری نیز چنین کرد،»	87
فَاَخْرَجَ لَهُمْ عِجْلًا جَسَدًا لَّهٗ خُوَارٌ فَقَالُوْا هٰذَآ اِلٰهُكُمْ وَاِلٰهُ مُوْسٰى فَنَسِيَ	سپس او (سامری) از (آتش) برایشان گوساله‌ای ساخت که بدنی داشت و صدایی (مانند گاو). پس گفتند: «این خدای شما و خدای موسی است، اما او (موسی) فراموش کرده است.»	88
اَفَلَا يَرَوْنَ اَلَّا يَرْجِعُ اِلَيْهِمْ قَوْلًا ۙ وَّلَا يَمْلِكُ لَهُمْ ضَرًّا وَّلَا نَفْعًا	آیا ندیدند که (آن گوساله) به آن‌ها پاسخ نمی‌دهد و نه زیانی را دفع می‌کند و نه سودی برایشان دارد؟	89
وَلَقَدْ قَالَ لَهُمْ هٰرُوْنُ مِنْ قَبْلُ يٰقَوْمِ اِنَّمَا فُتِنْتُمْ بِهٖ وَاِنَّ رَبَّكُمُ الرَّحْمٰنُ فَاتَّبِعُوْنِيْ وَاَطِيْعُوْٓا اَمْرِيْ	و به‌راستی هارون پیش‌تر به آن‌ها گفته بود: «ای قوم من! شما تنها با این (گوساله) آزموده شده‌اید و به‌راستی پروردگار شما خدای رحمان است، پس از من پیروی کنید و فرمانم را اطاعت کنید.»	90
قَالُوْا لَنْ نَّبْرَحَ عَلَيْهِ عٰكِفِيْنَ حَتّٰى يَرْجِعَ اِلَيْنَا مُوْسٰى	آن‌ها گفتند: «ما از پرستش آن (گوساله) دست نمی‌کشیم تا موسی به سوی ما بازگردد.»	91
قَالَ يٰهٰرُوْنُ مَا مَنَعَكَ اِذْ رَاَيْتَهُمْ ضَلُّوْٓا	او (موسی) گفت: «ای هارون! وقتی دیدی آن‌ها گمراه شدند، چه چیز تو را بازداشت،»	92
اَلَّا تَتَّبِعَنِ اَفَعَصَيْتَ اَمْرِيْ	«که از من پیروی نکردی؟ آیا فرمانم را نافرمانی کردی؟»	93

قَالَ يَبْنَؤُمَّ لَا تَأْخُذْ بِلِحْيَتِيْ وَلَا بِرَأْسِيْ اِنِّيْ خَشِيْتُ اَنْ تَقُوْلَ فَرَّقْتَ بَيْنَ بَنِيْٓ اِسْرَاۤءِيْلَ وَلَمْ تَرْقُبْ قَوْلِيْ	او (هارون) گفت: «ای پسر مادرم! ریشم و سرم را نگیر. من ترسیدم که بگویی: «تو بین بنی‌اسرائیل تفرقه انداختی و امانتم را حفظ نکردی.»»	94
قَالَ فَمَا خَطْبُكَ يٰسَامِرِيُّ	او (موسی) گفت: «چه چیز تو را واداشت (این کار را بکنی)، ای سامری؟»	95
قَالَ بَصُرْتُ بِمَا لَمْ يَبْصُرُوْا بِهٖ فَقَبَضْتُ قَبْضَةً مِّنْ اَثَرِ الرَّسُوْلِ فَنَبَذْتُهَا وَكَذٰلِكَ سَوَّلَتْ لِيْ نَفْسِيْ	او (سامری) گفت: «من چیزی دیدم که آن‌ها ندیدند، پس مشتی از اثر (جای پای) فرستاده (جبرئیل) گرفتم و آن را (به آتش) افکندم، و این‌گونه نفسم به من فرمان داد.»	96
قَالَ فَاذْهَبْ فَاِنَّ لَكَ فِى الْحَيٰوةِ اَنْ تَقُوْلَ لَا مِسَاسَ وَاِنَّ لَكَ مَوْعِدًا لَّنْ تُخْلَفَهٗ وَانْظُرْ اِلٰٓى اِلٰهِكَ الَّذِيْ ظَلْتَ عَلَيْهِ عَاكِفًا لَنُحَرِّقَنَّهٗ ثُمَّ لَنَنْسِفَنَّهٗ فِى الْيَمِّ نَسْفًا	او (موسی) گفت: «برو! در زندگی (جهان) تنها (می‌توانی) بگویی: «مرا لمس نکن»، و برایت وعده‌ای (از عذاب) است که هرگز از آن تخلف نمی‌شود. و به خدایت که پیوسته آن را پرستیدی بنگر، ما آن را می‌سوزانیم، سپس خاکسترش را به دریا می‌پاشیم.»	97
اِنَّمَآ اِلٰهُكُمُ اللّٰهُ الَّذِيْ لَآ اِلٰهَ اِلَّا هُوَ وَسِعَ كُلَّ شَيْءٍ عِلْمًا	به‌راستی خدای شما تنها الله است، هیچ خدایی جز او نیست. دانش او همه چیز را در بر می‌گیرد.	98
كَذٰلِكَ نَقُصُّ عَلَيْكَ مِنْ اَنْۢبَاۤءِ مَا قَدْ سَبَقَ وَقَدْ اٰتَيْنٰكَ مِنْ لَّدُنَّا ذِكْرًا	این‌گونه ما داستان‌های (اقوام) گذشته را برایت بازگو می‌کنیم و به‌راستی از سوی خودمان یادآوری (قرآن) به تو داده‌ایم.	99
مَنْ اَعْرَضَ عَنْهُ فَاِنَّهٗ يَحْمِلُ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ وِزْرًا	هر کس از آن (قرآن) روی بگرداند، به‌راستی در روز قیامت بار سنگینی (از گناه) بر دوش می‌کشد،	100
خٰلِدِيْنَ فِيْهِ وَسَاۤءَ لَهُمْ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ حِمْلًا	آن‌ها در آن (حال) جاودانه‌اند. و چه بد است آن بار (گناه) برایشان در روز قیامت،	101
يَّوْمَ يُنْفَخُ فِى الصُّوْرِ وَنَحْشُرُ الْمُجْرِمِيْنَ يَوْمَئِذٍ زُرْقًا	روزی که در صور دمیده می‌شود (برای بار دوم) و در آن روز گناهکاران را با چهره‌های کبود گرد می‌آوریم،	102
يَّتَخَافَتُوْنَ بَيْنَهُمْ اِنْ لَّبِثْتُمْ اِلَّا عَشْرًا	آن‌ها با یکدیگر پنهانی سخن می‌گویند: «شما (در دنیا) بیش از ده (روز) نماندید.»	103
نَحْنُ اَعْلَمُ بِمَا يَقُوْلُوْنَ اِذْ يَقُوْلُ اَمْثَلُهُمْ طَرِيْقَةً اِنْ لَّبِثْتُمْ اِلَّا يَوْمًا	ما بهتر می‌دانیم چه می‌گویند، وقتی راست‌وترینشان می‌گوید: «شما (در دنیا) بیش از یک روز نماندید.»	104
وَيَسْـَٔلُوْنَكَ عَنِ الْجِبَالِ فَقُلْ يَنْسِفُهَا رَبِّيْ نَسْفًا	و از تو (محمد) درباره کوه‌ها می‌پرسند، پس بگو: «پروردگارم آن‌ها را در روز قیامت به‌کلی درهم می‌کوبد،»	105
فَيَذَرُهَا قَاعًا صَفْصَفًا	«پس آن‌ها را به‌صورت دشتی صاف می‌گذارد،»	106

لَّا تَرٰى فِيْهَا عِوَجًا وَّلَآ اَمْتًا	«که در آن نه پستی می‌بینی و نه بلندی.»	107
يَوْمَىِٕذٍ يَّتَّبِعُوْنَ الدَّاعِيَ لَا عِوَجَ لَه وَخَشَعَتِ الْاَصْوَاتُ لِلرَّحْمٰنِ فَلَا تَسْمَعُ اِلَّا هَمْسًا	در آن روز، آن‌ها از نداکننده (اسرافیل) پیروی می‌کنند که هیچ کجی در او نیست، و صداها در برابر (الله) رحمان فرو می‌نشیند، جز صدای آهسته‌ای چیزی نمی‌شنوی.	108
يَوْمَىِٕذٍ لَّا تَنْفَعُ الشَّفَاعَةُ اِلَّا مَنْ اَذِنَ لَهُ الرَّحْمٰنُ وَرَضِيَ لَه قَوْلًا	در آن روز، شفاعت سودی نمی‌دهد مگر برای کسی که خدای رحمان به او اجازه دهد و از گفتارش راضی باشد.	109
يَعْلَمُ مَا بَيْنَ اَيْدِيْهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا يُحِيْطُوْنَ بِه عِلْمًا	او (الله) آنچه پیش رویشان (آینده) و پشت سرشان (گذشته) است می‌داند، در حالی که دانش آن‌ها به آن احاطه ندارد.	110
وَعَنَتِ الْوُجُوْهُ لِلْحَيِّ الْقَيُّوْمِ وَقَدْ خَابَ مَنْ حَمَلَ ظُلْمًا	و همه چهره‌ها در برابر (الله) زنده و قائم به ذات خاضع می‌شوند. و به‌راستی کسی که ظلم کرده، زیان دیده است.	111
وَمَنْ يَّعْمَلْ مِنَ الصّٰلِحٰتِ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَلَا يَخٰفُ ظُلْمًا وَّلَا هَضْمًا	و هر کس کار نیک کند در حالی که مؤمن است، از ستمی (بر او) یا کاستن از (حقش) نمی‌ترسد.	112
وَكَذٰلِكَ اَنْزَلْنٰهُ قُرْاٰنًا عَرَبِيًّا وَّصَرَّفْنَا فِيْهِ مِنَ الْوَعِيْدِ لَعَلَّهُمْ يَتَّقُوْنَ اَوْ يُحْدِثُ لَهُمْ ذِكْرًا	و این‌گونه قرآن را به زبان عربی نازل کردیم و در آن از هشدارها به‌تکرار توضیح دادیم، تا شاید آن‌ها تقوا پیشه کنند یا آن (قرآن) برایشان یادآوری پدید آورد.	113
فَتَعٰلَى اللّٰهُ الْمَلِكُ الْحَقُّ وَلَا تَعْجَلْ بِالْقُرْاٰنِ مِنْ قَبْلِ اَنْ يُّقْضٰٓى اِلَيْكَ وَحْيُه وَقُلْ رَّبِّ زِدْنِيْ عِلْمًا	پس بلندمرتبه است الله، پادشاه حقیقی. و (ای محمد) پیش از آنکه وحی به تو کامل شود، در (خواندن) قرآن شتاب نکن و بگو: «پروردگارا، بر دانشم بیفزا.»	114
وَلَقَدْ عَهِدْنَآ اِلٰٓى اٰدَمَ مِنْ قَبْلُ فَنَسِيَ وَلَمْ نَجِدْ لَه عَزْمًا	و به‌راستی پیش‌تر به آدم سفارش کردیم، اما او فراموش کرد و ما در او عزمی استوار نیافتیم.	115
وَاِذْ قُلْنَا لِلْمَلٰٓئِكَةِ اسْجُدُوْا لِاٰدَمَ فَسَجَدُوْٓا اِلَّآ اِبْلِيْسَ اَبٰى	و (یاد کن) هنگامی که به فرشتگان گفتیم: «برای آدم سجده کنید!» پس آن‌ها سجده کردند جز ابلیس که سر باز زد.	116
فَقُلْنَا يٰٓاٰدَمُ اِنَّ هٰذَا عَدُوٌّ لَّكَ وَلِزَوْجِكَ فَلَا يُخْرِجَنَّكُمَا مِنَ الْجَنَّةِ فَتَشْقٰى	سپس گفتیم: «ای آدم! این (ابلیس) دشمن تو و همسرت است، مبادا شما را از بهشت بیرون کند که بدبخت می‌شوی.»	117
اِنَّ لَكَ اَلَّا تَجُوْعَ فِيْهَا وَلَا تَعْرٰى	«به‌راستی در آنجا (بهشت) گرسنه نمی‌شوی و برهنه نمی‌مانی.»	118
وَاَنَّكَ لَا تَظْمَؤُا فِيْهَا وَلَا تَضْحٰى	«و در آنجا تشنه نمی‌شوی و از گرمای آفتاب در امان هستی.»	119

فَوَسْوَسَ اِلَيْهِ الشَّيْطٰنُ قَالَ يٰٓاٰدَمُ هَلْ اَدُلُّكَ عَلٰى شَجَرَةِ الْخُلْدِ وَمُلْكٍ لَّا يَبْلٰى	سپس شیطان به او وسوسه کرد و گفت: «ای آدم! آیا تو را به درخت جاودانگی (خلد) و پادشاهی بی‌زوال راهنمایی کنم؟»	120
فَاَكَلَا مِنْهَا فَبَدَتْ لَهُمَا سَوْءٰتُهُمَا وَطَفِقَا يَخْصِفٰنِ عَلَيْهِمَا مِنْ وَّرَقِ الْجَنَّةِ وَعَصٰٓى اٰدَمُ رَبَّه فَغَوٰى	پس هر دو (آدم و همسرش) از آن خوردند، سپس عورتشان برایشان آشکار شد و شروع به پوشاندن خود با برگ‌های بهشت کردند. و آدم از پروردگارش نافرمانی کرد و گمراه شد.	121
ثُمَّ اجْتَبٰهُ رَبُّه فَتَابَ عَلَيْهِ وَهَدٰى	سپس پروردگارش او را برگزید، پس توبه‌اش را پذیرفت و او را هدایت کرد.	122
قَالَ اهْبِطَا مِنْهَا جَمِيْعًا بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ فَاِمَّا يَاْتِيَنَّكُمْ مِّنِّيْ هُدًى فَمَنِ اتَّبَعَ هُدَايَ فَلَا يَضِلُّ وَلَا يَشْقٰى	(الله) فرمود: «هر دو از (بهشت) فرو آیید، در حالی که برخی از شما دشمن برخی دیگرید. اگر هدایتی از من به شما رسید، پس هر کس از هدایتم پیروی کند، نه گمراه می‌شود و نه بدبخت.»	123
وَمَنْ اَعْرَضَ عَنْ ذِكْرِيْ فَاِنَّ لَه مَعِيْشَةً ضَنْكًا وَّنَحْشُرُه يَوْمَ الْقِيٰمَةِ اَعْمٰى	«و هر کس از یاد من روی بگرداند، به‌راستی زندگی سختی خواهد داشت و او را در روز قیامت نابینا گرد می‌آوریم.»	124
قَالَ رَبِّ لِمَ حَشَرْتَنِيْٓ اَعْمٰى وَقَدْ كُنْتُ بَصِيْرًا	او می‌گوید: «پروردگارا، چرا مرا نابینا گرد آوردی، در حالی که پیش‌تر بینا بودم؟»	125
قَالَ كَذٰلِكَ اَتَتْكَ اٰيٰتُنَا فَنَسِيْتَهَا وَكَذٰلِكَ الْيَوْمَ تُنْسٰى	(الله) می‌فرماید: «این‌گونه است، آیات ما به تو رسید و تو آن‌ها را نادیده گرفتی، پس امروز نیز تو نادیده گرفته می‌شوی.»	126
وَكَذٰلِكَ نَجْزِيْ مَنْ اَسْرَفَ وَلَمْ يُؤْمِنْ بِاٰيٰتِ رَبِّه وَلَعَذَابُ الْاٰخِرَةِ اَشَدُّ وَاَبْقٰى	و این‌گونه کسی را که زیاده‌روی کند و به آیات پروردگارش ایمان نیاورد، کیفر می‌دهیم. و به‌راستی عذاب آخرت شدیدتر و پایدارتر است.	127
اَفَلَمْ يَهْدِ لَهُمْ كَمْ اَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِّنَ الْقُرُوْنِ يَمْشُوْنَ فِيْ مَسٰكِنِهِمْ اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيٰتٍ لِّاُولِي النُّهٰى	آیا برایشان (مشرکان) هدایت نشد که چه بسیار نسل‌های پیشین را نابود کردیم، در حالی که آن‌ها بر ویرانه‌های (خانه‌های) آن‌ها راه می‌روند؟ به‌راستی در این‌ها نشانه‌هایی (از قدرت الله) برای خردمندان است.	128
وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِنْ رَّبِّكَ لَكَانَ لِزَامًا وَّاَجَلٌ مُّسَمًّى	و اگر نه به‌خاطر حکمی پیشین از پروردگارت و نه به‌خاطر زمانی معین (برای اجل)، حتماً (عذاب) بر آن‌ها نازل می‌شد.	129
فَاصْبِرْ عَلٰى مَا يَقُوْلُوْنَ وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ قَبْلَ طُلُوْعِ الشَّمْسِ وَقَبْلَ غُرُوْبِهَا وَمِنْ اٰنَاۤئِ الَّيْلِ فَسَبِّحْ وَاَطْرَافَ النَّهَارِ لَعَلَّكَ تَرْضٰى	پس (ای محمد) بر آنچه می‌گویند صبر کن و پیش از طلوع خورشید و پیش از غروبش با ستایش پروردگارت تسبیح گوی، و در ساعات شب و در کناره‌های روز (تسبیح کن)، شاید که خشنود شوی.	130

وَلَا تَمُدَّنَّ عَيْنَيْكَ اِلٰى مَا مَتَّعْنَا بِهٖۤ اَزْوَاجًا مِّنْهُمْ زَهْرَةَ الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا لِنَفْتِنَهُمْ فِيْهِ وَرِزْقُ رَبِّكَ خَيْرٌ وَّاَبْقٰى	و چشمانت را به سوی لذت‌هایی که به برخی از گروه‌های آن‌ها داده‌ایم، به عنوان زینت زندگی دنیا برای آزمودن آن‌ها، معطوف نکن. و نعمت پروردگارت بهتر و پایدارتر است.	131
وَاْمُرْ اَهْلَكَ بِالصَّلٰوةِ وَاصْطَبِرْ عَلَيْهَا لَا نَسْـَٔلُكَ رِزْقًا نَحْنُ نَرْزُقُكَ وَالْعَاقِبَةُ لِلتَّقْوٰى	و به خاندانت فرمان ده که نماز بگزارند و در انجام آن شکیبا باش. ما از تو روزی نمی‌خواهیم، ما به تو روزی می‌دهیم. و سرانجام (نیک در آخرت) برای پرهیزگاران است.	132
وَقَالُوْا لَوْلَا يَاْتِيْنَا بِاٰيَةٍ مِّنْ رَّبِّهٖ اَوَلَمْ تَاْتِهِمْ بَيِّنَةُ مَا فِى الصُّحُفِ الْاُوْلٰى	و آن‌ها گفتند: «چرا او (محمد) نشانه‌ای (معجزه) از پروردگارش برای ما نیاورده است؟» آیا دلیل روشنی که در کتاب‌های پیشین آمده، به آن‌ها نرسیده است؟	133
وَلَوْ اَنَّاۤ اَهْلَكْنٰهُمْ بِعَذَابٍ مِّنْ قَبْلِهٖ لَقَالُوْا رَبَّنَا لَوْلَاۤ اَرْسَلْتَ اِلَيْنَا رَسُوْلًا فَنَتَّبِعَ اٰيٰتِكَ مِنْ قَبْلِ اَنْ نَّذِلَّ وَنَخْزٰى	و اگر پیش از (نزول قرآن) آن‌ها را با عذابی نابود می‌کردیم، می‌گفتند: «پروردگارا، چرا رسولی به سوی ما نفرستادی تا پیش از آنکه خوار و ذلیل شویم، از آیاتت پیروی کنیم؟»	134
قُلْ كُلٌّ مُّتَرَبِّصٌ فَتَرَبَّصُوْا فَسَتَعْلَمُوْنَ مَنْ اَصْحٰبُ الصِّرَاطِ السَّوِيِّ وَمَنِ اهْتَدٰى	بگو (محمد): «هر یک (از ما) در انتظاریم، پس شما هم منتظر باشید! به‌زودی خواهید دانست چه کسی در راه راست است و چه کسی هدایت یافته است.»	135

مكية	اَلْأَنْبِيَاء	ت‌ع‌داد آى‌ات
مكى	ال‌ان‌بى‌اء - 21	۱۱۲

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

ءاى‌بان‌ال (ان‌بى‌اء)

اِقْتَرَبَ لِلنَّاسِ حِسَابُهُمْ وَهُمْ فِيْ غَفْلَةٍ مُّعْرِضُوْنَ	حساب اعمال مردم نزدیک شده است، در حالی که آن‌ها در غفلت (از دنیا) هستند و (از آخرت) روی‌گردان‌اند.	1
مَا يَأْتِيْهِمْ مِّنْ ذِكْرٍ مِّنْ رَّبِّهِمْ مُّحْدَثٍ اِلَّا اسْتَمَعُوْهُ وَهُمْ يَلْعَبُوْنَ	هرگاه آیاتی جدید از پروردگارشان بر آن‌ها نازل شود، آن را با بازیگوشی می‌شنوند.	2
لَاهِيَةً قُلُوْبُهُمْ وَاَسَرُّوا النَّجْوَى الَّذِيْنَ ظَلَمُوْا هَلْ هٰذَآ اِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ اَفَتَأْتُوْنَ السِّحْرَ وَاَنْتُمْ تُبْصِرُوْنَ	دل‌هایشان در غفلت است. و ستمگران در خفا گفت‌وگو کردند: «این (محمد) جز انسانی مانند شما نیست. آیا جادویی را که می‌بینید، می‌پذیرید؟»	3
قٰلَ رَبِّيْ يَعْلَمُ الْقَوْلَ فِي السَّمَاءِ وَالْاَرْضِ وَهُوَ السَّمِيْعُ الْعَلِيْمُ	او (محمد) گفت: «پروردگارم هر سخنی را در آسمان و زمین می‌داند، و او شنوا و داناست.»	4
بَلْ قَالُوْٓا اَضْغَاثُ اَحْلَامٍ بَلِ افْتَرٰىهُ بَلْ هُوَ شَاعِرٌ فَلْيَأْتِنَا بِاٰيَةٍ كَمَآ اُرْسِلَ الْاَوَّلُوْنَ	بلکه گفتند: «(قرآن) رویاهای آشوبناک است، یا او آن را ساخته، یا او شاعری است. پس باید نشانه‌ای (معجزه) برای ما بیاورد، همان‌گونه که پیامبران پیشین فرستاده شدند.»	5
مَآ اٰمَنَتْ قَبْلَهُمْ مِّنْ قَرْيَةٍ اَهْلَكْنٰهَا اَفَهُمْ يُؤْمِنُوْنَ	هیچ مردمی از شهرهای پیشین که ما نابودشان کردیم، ایمان نیاوردند (با وجود نشانه‌ها). آیا اینان ایمان خواهند آورد؟	6
وَمَآ اَرْسَلْنَا قَبْلَكَ اِلَّا رِجَالًا نُّوْحِيْٓ اِلَيْهِمْ فَسْـَٔلُوْٓا اَهْلَ الذِّكْرِ اِنْ كُنْتُمْ لَا تَعْلَمُوْنَ	و پیش از تو (محمد)، جز مردانی که به آن‌ها وحی کردیم، نفرستادیم. پس اگر نمی‌دانید، از اهل دانش بپرسید.	7
وَمَا جَعَلْنٰهُمْ جَسَدًا لَّا يَأْكُلُوْنَ الطَّعَامَ وَمَا كَانُوْا خٰلِدِيْنَ	و ما (پیامبران را) بدنی قرار ندادیم که غذا نخورند، و آن‌ها جاویدان نبودند.	8
ثُمَّ صَدَقْنٰهُمُ الْوَعْدَ فَاَنْجَيْنٰهُمْ وَمَنْ نَّشَآءُ وَاَهْلَكْنَا الْمُسْرِفِيْنَ	سپس وعده‌ای را که به آن‌ها داده بودیم، وفا کردیم. پس آن‌ها و کسانی را که خواستیم نجات دادیم و زیاده‌روان را نابود کردیم.	9
لَقَدْ اَنْزَلْنَآ اِلَيْكُمْ كِتٰبًا فِيْهِ ذِكْرُكُمْ اَفَلَا تَعْقِلُوْنَ	به‌راستی کتابی (قرآن) بر شما نازل کردیم که در آن یادآوری برای شماست. آیا درک نمی‌کنید؟	10

وَكَمْ قَصَمْنَا مِنْ قَرْيَةٍ كَانَتْ ظَالِمَةً وَّاَنْشَاْنَا بَعْدَهَا قَوْمًا اٰخَرِيْنَ	و چه بسیار شهرهای ستمگر را نابود کردیم و پس از آن‌ها نسل دیگری را پدید آوردیم.	11
فَلَمَّآ اَحَسُّوْا بَأْسَنَآ اِذَا هُمْ مِّنْهَا يَرْكُضُوْنَ	هنگامی که عذاب ما را احساس کردند، ناگهان از (شهرشان) گریختند.	12
لَا تَرْكُضُوْا وَارْجِعُوْٓا اِلٰى مَآ اُتْرِفْتُمْ فِيْهِ وَمَسٰكِنِكُمْ لَعَلَّكُمْ تُسْـَٔلُوْنَ	(به آن‌ها گفته شد:) «شتابزده فرار نکنید؛ به سوی لذت‌های زندگی و خانه‌هایتان بازگردید، شاید از شما پرسیده شود.»	13
قَالُوْا يٰوَيْلَنَآ اِنَّا كُنَّا ظٰلِمِيْنَ	گفتند: «وای بر ما! به‌راستی ما ستمگر بودیم.»	14
فَمَا زَالَتْ تِّلْكَ دَعْوٰىهُمْ حَتّٰى جَعَلْنٰهُمْ حَصِيْدًا خٰمِدِيْنَ	پس این ناله‌هایشان ادامه یافت تا آن‌ها را مانند محصولی درو شده، بی‌جان کردیم.	15
وَمَا خَلَقْنَا السَّمَاۤءَ وَالْاَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا لٰعِبِيْنَ	و ما آسمان و زمین و آنچه میان آن‌هاست را برای بازی خلق نکردیم.	16
لَوْ اَرَدْنَآ اَنْ نَّتَّخِذَ لَهْوًا لَّاتَّخَذْنٰهُ مِنْ لَّدُنَّآ اِنْ كُنَّا فٰعِلِيْنَ	اگر می‌خواستیم سرگرمی (همسر و فرزند) بگیریم، قطعاً آن را از نزد خودمان می‌گرفتیم، اگر قصد چنین کاری داشتیم.	17
بَلْ نَقْذِفُ بِالْحَقِّ عَلَى الْبَاطِلِ فَيَدْمَغُهٗ فَاِذَا هُوَ زَاهِقٌ وَلَكُمُ الْوَيْلُ مِمَّا تَصِفُوْنَ	بلکه ما حق را بر باطل فرو می‌افکنیم، پس آن را در هم می‌شکند و باطل ناگهان نابود می‌شود. و وای بر شما به خاطر آنچه (به خدا) نسبت می‌دهید.	18
وَلَهٗ مَنْ فِى السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَمَنْ عِنْدَهٗ لَا يَسْتَكْبِرُوْنَ عَنْ عِبَادَتِهٖ وَلَا يَسْتَحْسِرُوْنَ	و از آن اوست هر که در آسمان‌ها و زمین است. و (فرشتگان) نزد او از عبادت او تکبر نمی‌ورزند و خسته نمی‌شوند.	19
يُسَبِّحُوْنَ الَّيْلَ وَالنَّهَارَ لَا يَفْتُرُوْنَ	آن‌ها (فرشتگان) شب و روز بی‌وقفه تسبیح می‌گویند.	20
اَمِ اتَّخَذُوْٓا اٰلِهَةً مِّنَ الْاَرْضِ هُمْ يُنْشِرُوْنَ	آیا آن‌ها از زمین خدایانی برگزیده‌اند که (مردگان را) زنده می‌کنند؟	21
لَوْ كَانَ فِيْهِمَآ اٰلِهَةٌ اِلَّا اللّٰهُ لَفَسَدَتَا فَسُبْحٰنَ اللّٰهِ رَبِّ الْعَرْشِ عَمَّا يَصِفُوْنَ	اگر در آسمان و زمین خدایانی جز الله بودند، هر دو تباه می‌شدند. منزه است الله، صاحب عرش، از آنچه به او نسبت می‌دهند.	22
لَا يُسْـَٔلُ عَمَّا يَفْعَلُ وَهُمْ يُسْـَٔلُوْنَ	او (الله) درباره آنچه انجام می‌دهد، بازخواست نمی‌شود، اما آن‌ها بازخواست خواهند شد.	23
اَمِ اتَّخَذُوْا مِنْ دُوْنِهٖٓ اٰلِهَةً قُلْ هَاتُوْا بُرْهَانَكُمْ هٰذَا ذِكْرُ مَنْ مَّعِيَ وَذِكْرُ مَنْ قَبْلِيْ بَلْ اَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُوْنَ الْحَقَّ فَهُمْ مُّعْرِضُوْنَ	یا خدایانی جز او برگزیده‌اند؟ بگو (محمد): «دلیل‌هایتان را بیاورید! این (قرآن) یادآوری برای کسانی است که با من‌اند و یادآوری برای کسانی که پیش از من بودند.» اما بیشترشان حقیقت را نمی‌دانند، پس روی‌گردان‌اند.	24

وَمَآ اَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَّسُوْلٍ اِلَّا نُوْحِيْٓ اِلَيْهِ اَنَّهٗ لَآ اِلٰهَ اِلَّآ اَنَا فَاعْبُدُوْنِ	و پیش از تو (محمد) هیچ رسولی نفرستادیم، مگر آنکه به او وحی کردیم که هیچ خدایی جز من نیست، پس مرا بپرستید.	25
وَقَالُوا اتَّخَذَ الرَّحْمٰنُ وَلَدًا سُبْحٰنَهٗ بَلْ عِبَادٌ مُّكْرَمُوْنَ	و گفتند: «خدای رحمان (فرشتگان را) فرزند گرفته است.» او منزه است. بلکه آن‌ها (فرشتگان) بندگان گرامی‌اند،	26
لَا يَسْبِقُوْنَهٗ بِالْقَوْلِ وَهُمْ بِاَمْرِهٖ يَعْمَلُوْنَ	آن‌ها پیش از او سخن نمی‌گویند و به دستور او عمل می‌کنند.	27
يَعْلَمُ مَا بَيْنَ اَيْدِيْهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا يَشْفَعُوْنَ اِلَّا لِمَنِ ارْتَضٰى وَهُمْ مِّنْ خَشْيَتِهٖ مُشْفِقُوْنَ	او (الله) آنچه پیش رویشان و پشت سرشان است می‌داند، و جز برای کسی که او راضی باشد، شفاعت نمی‌کنند و از ترس او همیشه محتاط‌اند.	28
وَمَنْ يَّقُلْ مِنْهُمْ اِنِّيْٓ اِلٰهٌ مِّنْ دُوْنِهٖ فَذٰلِكَ نَجْزِيْهِ جَهَنَّمَ كَذٰلِكَ نَجْزِى الظّٰلِمِيْنَ	و هر کس از آن‌ها بگوید: «من خدایی جز الله هستم»، او را با جهنم کیفر می‌دهیم. این‌گونه ستمگران را کیفر می‌دهیم.	29
اَوَلَمْ يَرَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْٓا اَنَّ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ كَانَتَا رَتْقًا فَفَتَقْنٰهُمَا وَجَعَلْنَا مِنَ الْمَاۤءِ كُلَّ شَيْءٍ حَيٍّ اَفَلَا يُؤْمِنُوْنَ	آیا کافران نمی‌دانند که آسمان‌ها و زمین به هم پیوسته بودند، سپس ما آن‌ها را از هم جدا کردیم؛ و هر چیز زنده‌ای را از آب آفریدیم؟ پس چرا ایمان نمی‌آورند؟	30
وَجَعَلْنَا فِى الْاَرْضِ رَوَاسِيَ اَنْ تَمِيْدَ بِهِمْ وَجَعَلْنَا فِيْهَا فِجَاجًا سُبُلًا لَّعَلَّهُمْ يَهْتَدُوْنَ	و در زمین کوه‌های استوار قرار دادیم تا با آن‌ها (زمین) نلرزد، و در آن راه‌های وسیع پدید آوردیم تا هدایت شوند.	31
وَجَعَلْنَا السَّمَاۤءَ سَقْفًا مَّحْفُوْظًا وَهُمْ عَنْ اٰيٰتِهَا مُعْرِضُوْنَ	و آسمان را سقفی محفوظ قرار دادیم، اما آن‌ها از نشانه‌های (عظمت الله) مانند خورشید، ماه، باد، ابر و دیگر چیزها روی‌گردان‌اند.	32
وَهُوَ الَّذِيْ خَلَقَ الَّيْلَ وَالنَّهَارَ وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ كُلٌّ فِيْ فَلَكٍ يَّسْبَحُوْنَ	و اوست که شب و روز و خورشید و ماه را آفرید؛ هر یک در مداری شناورند.	33
وَمَا جَعَلْنَا لِبَشَرٍ مِّنْ قَبْلِكَ الْخُلْدَ اَفَاۡئِنْ مِّتَّ فَهُمُ الْخٰلِدُوْنَ	و پیش از تو (محمد) برای هیچ انسانی جاودانگی قرار ندادیم. آیا اگر تو بمیری، آن‌ها جاویدان خواهند بود؟	34
كُلُّ نَفْسٍ ذَاۤئِقَةُ الْمَوْتِ وَنَبْلُوْكُمْ بِالشَّرِّ وَالْخَيْرِ فِتْنَةً وَاِلَيْنَا تُرْجَعُوْنَ	هر نفسی مرگ را می‌چشد. و ما شما را با شر و خیر می‌آزماییم، و به سوی ما بازمی‌گردید.	35
وَاِذَا رَاٰكَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْٓا اِنْ يَّتَّخِذُوْنَكَ اِلَّا هُزُوًا اَهٰذَا الَّذِيْ يَذْكُرُ اٰلِهَتَكُمْ وَهُمْ بِذِكْرِ الرَّحْمٰنِ هُمْ كٰفِرُوْنَ	و هنگامی که کافران تو را می‌بینند، جز به تمسخر تو نمی‌پردازند: «آیا این همان کسی است که خدایان شما را (نقد) می‌کند؟» در حالی که خودشان ذکر (الله) رحمان را انکار می‌کنند.	36

خُلِقَ الْاِنْسَانُ مِنْ عَجَلٍ سَاُورِيْكُمْ اٰيٰتِيْ فَلَا تَسْتَعْجِلُوْنِ	انسان از شتابزدگی آفریده شده است. به‌زودی نشانه‌های (قدرت) مرا به شما نشان می‌دهم، پس از من شتاب نخواهید.	37
وَيَقُوْلُوْنَ مَتٰى هٰذَا الْوَعْدُ اِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ	و می‌گویند: «این وعده (قیامت) کی خواهد آمد، اگر راست می‌گویید؟»	38
لَوْ يَعْلَمُ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا حِيْنَ لَا يَكُفُّوْنَ عَنْ وُّجُوْهِهِمُ النَّارَ وَلَا عَنْ ظُهُوْرِهِمْ وَلَا هُمْ يُنْصَرُوْنَ	اگر کافران می‌دانستند زمانی که نمی‌توانند آتش (جهنم) را از چهره و پشتشان دور کنند و یاری نمی‌شوند، (شتاب نمی‌خواستند).	39
بَلْ تَاْتِيْهِمْ بَغْتَةً فَتَبْهَتُهُمْ فَلَا يَسْتَطِيْعُوْنَ رَدَّهَا وَلَا هُمْ يُنْظَرُوْنَ	بلکه (قیامت) ناگهان بر آن‌ها می‌آید و آن‌ها را مبهوت می‌کند؛ پس نه می‌توانند آن را دفع کنند و نه مهلتی می‌یابند.	40
وَلَقَدِ اسْتُهْزِئَ بِرُسُلٍ مِّنْ قَبْلِكَ فَحَاقَ بِالَّذِيْنَ سَخِرُوْا مِنْهُمْ مَّا كَانُوْا بِهٖ يَسْتَهْزِءُوْنَ	و به‌راستی پیامبران پیش از تو (محمد) مورد تمسخر قرار گرفتند، اما کسانی که آن‌ها را مسخره کردند، به همان چیزی که به آن استهزا می‌کردند، گرفتار شدند.	41
قُلْ مَنْ يَّكْلَؤُكُمْ بِالَّيْلِ وَالنَّهَارِ مِنَ الرَّحْمٰنِ بَلْ هُمْ عَنْ ذِكْرِ رَبِّهِمْ مُّعْرِضُوْنَ	بگو: «چه کسی شما را در شب و روز از (عذاب) خدای رحمان حفظ می‌کند؟» اما آن‌ها از یاد پروردگارشان روی‌گردان‌اند.	42
اَمْ لَهُمْ اٰلِهَةٌ تَمْنَعُهُمْ مِّنْ دُوْنِنَا لَا يَسْتَطِيْعُوْنَ نَصْرَ اَنْفُسِهِمْ وَلَا هُمْ مِّنَّا يُصْحَبُوْنَ	یا خدایانی دارند که آن‌ها را از (عذاب) ما حفظ کنند؟ آن‌ها (خدایان) نمی‌توانند خود را یاری کنند و از (عذاب) ما محافظت نمی‌شوند.	43
بَلْ مَتَّعْنَا هٰٓؤُلَاءِ وَاٰبَاءَهُمْ حَتّٰى طَالَ عَلَيْهِمُ الْعُمُرُ اَفَلَا يَرَوْنَ اَنَّا نَاْتِي الْاَرْضَ نَنْقُصُهَا مِنْ اَطْرَافِهَا اَفَهُمُ الْغٰلِبُوْنَ	بلکه ما به آن‌ها و نیاکانشان نعمت (زندگی) دادیم تا عمرشان طولانی شد. آیا نمی‌بینند که ما به سرزمین (کافران) می‌آییم و از اطراف آن می‌کاهیم؟ آیا آن‌ها پیروزند؟	44
قُلْ اِنَّمَآ اُنْذِرُكُمْ بِالْوَحْيِ وَلَا يَسْمَعُ الصُّمُّ الدُّعَاءَ اِذَا مَا يُنْذَرُوْنَ	بگو (محمد): «من تنها با وحی به شما هشدار می‌دهم.» اما ناشنوایان هنگامی که هشدار داده می‌شوند، نمی‌شنوند.	45
وَلَئِنْ مَّسَّتْهُمْ نَفْحَةٌ مِّنْ عَذَابِ رَبِّكَ لَيَقُوْلُنَّ يٰوَيْلَنَآ اِنَّا كُنَّا ظٰلِمِيْنَ	و اگر اندکی از عذاب پروردگارتان به آن‌ها برسد، می‌گویند: «وای بر ما! به‌راستی ما ستمگر بودیم.»	46
وَنَضَعُ الْمَوَازِيْنَ الْقِسْطَ لِيَوْمِ الْقِيٰمَةِ فَلَا تُظْلَمُ نَفْسٌ شَيْـًٔا وَاِنْ كَانَ مِثْقَالَ حَبَّةٍ مِّنْ خَرْدَلٍ اَتَيْنَا بِهَا وَكَفٰى بِنَا حٰسِبِيْنَ	و ما ترازوهای عدالت را در روز قیامت برپا می‌کنیم، پس به هیچ‌کس کمترین ستمی نمی‌شود. و اگر (عمل) به وزن دانه خردلی باشد، آن را می‌آوریم. و ما برای حسابرسی کافی هستیم.	47

وَلَقَدْ اٰتَيْنَا مُوْسٰى وَهٰرُوْنَ الْفُرْقَانَ وَضِيَاۤءً وَّذِكْرًا لِّلْمُتَّقِيْنَ	و به‌راستی به موسی و هارون فرقان (تورات) و نور و یادآوری برای پرهیزگاران دادیم،	48
الَّذِيْنَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ بِالْغَيْبِ وَهُمْ مِّنَ السَّاعَةِ مُشْفِقُوْنَ	کسانی که از پروردگارشان در نهان می‌ترسند و از ساعت (قیامت) هراس دارند.	49
وَهٰذَا ذِكْرٌ مُّبٰرَكٌ اَنْزَلْنٰهُ اَفَاَنْتُمْ لَهٗ مُنْكِرُوْنَ	و این (قرآن) یادآوری مبارکی است که نازل کردیم. آیا آن را انکار می‌کنید؟	50
وَلَقَدْ اٰتَيْنَاۤ اِبْرٰهِيْمَ رُشْدَهٗ مِنْ قَبْلُ وَكُنَّا بِهٖ عٰلِمِيْنَ	و پیش‌تر به ابراهیم رشد (هدایت) او را دادیم و ما به او دانا بودیم.	51
اِذْ قَالَ لِاَبِيْهِ وَقَوْمِهٖ مَا هٰذِهِ التَّمَاثِيْلُ الَّتِيْٓ اَنْتُمْ لَهَا عٰكِفُوْنَ	هنگامی که به پدرش و قومش گفت: «این تندیس‌هایی که شما به آن‌ها پایبندید چیست؟»	52
قَالُوْا وَجَدْنَاۤ اٰبَاۤءَنَا لَهَا عٰبِدِيْنَ	گفتند: «ما پدرانمان را دیدیم که آن‌ها را می‌پرستیدند.»	53
قَالَ لَقَدْ كُنْتُمْ اَنْتُمْ وَاٰبَاۤؤُكُمْ فِيْ ضَلٰلٍ مُّبِيْنٍ	گفت: «به‌راستی شما و پدرانتان در گمراهی آشکاری بوده‌اید.»	54
قَالُوْٓا اَجِئْتَنَا بِالْحَقِّ اَمْ اَنْتَ مِنَ اللّٰعِبِيْنَ	گفتند: «آیا حقیقت را برای ما آورده‌ای یا بازی می‌کنی؟»	55
قَالَ بَلْ رَّبُّكُمْ رَبُّ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ الَّذِيْ فَطَرَهُنَّ وَاَنَا عَلٰى ذٰلِكُمْ مِّنَ الشّٰهِدِيْنَ	گفت: «بلکه پروردگارتان، پروردگار آسمان‌ها و زمین است که آن‌ها را آفریده، و من از گواهان این (حقیقت) هستم.»	56
وَتَاللّٰهِ لَاَكِيْدَنَّ اَصْنَامَكُمْ بَعْدَ اَنْ تُوَلُّوْا مُدْبِرِيْنَ	«و به خدا سوگند، پس از آنکه پشت کردید، برای بت‌هایتان نقشه‌ای می‌کشم.»	57
فَجَعَلَهُمْ جُذٰذًا اِلَّا كَبِيْرًا لَّهُمْ لَعَلَّهُمْ اِلَيْهِ يَرْجِعُوْنَ	پس آن‌ها (بت‌ها) را جز بزرگ‌ترینشان تکه‌تکه کرد، تا شاید به سوی آن بازگردند.	58
قَالُوْا مَنْ فَعَلَ هٰذَا بِاٰلِهَتِنَاۤ اِنَّهٗ لَمِنَ الظّٰلِمِيْنَ	گفتند: «چه کسی این کار را با خدایان ما کرده است؟ به‌راستی او از ستمگران است.»	59
قَالُوْا سَمِعْنَا فَتًى يَّذْكُرُهُمْ يُقَالُ لَهٗٓ اِبْرٰهِيْمُ	گفتند: «شنیدیم جوانی به نام ابراهیم آن‌ها را (نقد) می‌کند.»	60
قَالُوْا فَاْتُوْا بِهٖ عَلٰٓى اَعْيُنِ النَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَشْهَدُوْنَ	گفتند: «پس او را در برابر دیدگان مردم بیاورید تا شاهد باشند.»	61

قَالُوْٓا ءَاَنْتَ فَعَلْتَ هٰذَا بِاٰلِهَتِنَا يٰٓاِبْرٰهِيْمُ	گفتند: «آیا تو این کار را با خدایان ما کرده‌ای، ای ابراهیم؟»	62
قَالَ بَلْ فَعَلَه كَبِيْرُهُمْ هٰذَا فَسْـَٔلُوْهُمْ اِنْ كَانُوْا يَنْطِقُوْنَ	گفت: «بلکه این بزرگ‌ترینشان آن را کرده است! از آن‌ها بپرسید، اگر سخن می‌گویند.»	63
فَرَجَعُوْٓا اِلٰٓى اَنْفُسِهِمْ فَقَالُوْٓا اِنَّكُمْ اَنْتُمُ الظّٰلِمُوْنَ	پس به خود بازگشتند و گفتند: «به‌راستی شما خود ستمگرید.»	64
ثُمَّ نُكِسُوْا عَلٰى رُءُوْسِهِمْ لَقَدْ عَلِمْتَ مَا هٰٓؤُلَآءِ يَنْطِقُوْنَ	سپس (از شرم) سرهایشان را پایین انداختند (و گفتند): «تو (ابراهیم) می‌دانی که این‌ها سخن نمی‌گویند.»	65
قَالَ اَفَتَعْبُدُوْنَ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ مَا لَا يَنْفَعُكُمْ شَيْـًٔا وَّلَا يَضُرُّكُمْ	گفت: «آیا جز الله چیزی را می‌پرستید که نه سودی به شما می‌رساند و نه زیانی؟»	66
اُفٍّ لَّكُمْ وَلِمَا تَعْبُدُوْنَ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ اَفَلَا تَعْقِلُوْنَ	«وای بر شما و آنچه جز الله می‌پرستید! آیا عقل ندارید؟»	67
قَالُوْا حَرِّقُوْهُ وَانْصُرُوْٓا اٰلِهَتَكُمْ اِنْ كُنْتُمْ فٰعِلِيْنَ	گفتند: «او را بسوزانید و خدایانتان را یاری کنید، اگر می‌خواهید کاری کنید.»	68
قُلْنَا يٰنَارُ كُوْنِيْ بَرْدًا وَّسَلٰمًا عَلٰٓى اِبْرٰهِيْمَ	ما (الله) گفتیم: «ای آتش! سرد و ایمن برای ابراهیم باش!»	69
وَاَرَادُوْا بِه كَيْدًا فَجَعَلْنٰهُمُ الْاَخْسَرِيْنَ	و آن‌ها خواستند علیه ابراهیم نیرنگی کنند، اما ما آن‌ها را زیان‌کارترین‌ها کردیم.	70
وَنَجَّيْنٰهُ وَلُوْطًا اِلَى الْاَرْضِ الَّتِيْ بٰرَكْنَا فِيْهَا لِلْعٰلَمِيْنَ	و او (ابراهیم) و لوط را به سرزمینی نجات دادیم که برای جهانیان برکت داده بودیم.	71
وَوَهَبْنَا لَه اِسْحٰقَ وَيَعْقُوْبَ نَافِلَةً وَكُلًّا جَعَلْنَا صٰلِحِيْنَ	و به او (ابراهیم) اسحاق و یعقوب را به عنوان نعمتی اضافی عطا کردیم و همه را صالح گرداندیم.	72
وَجَعَلْنٰهُمْ اَئِمَّةً يَّهْدُوْنَ بِاَمْرِنَا وَاَوْحَيْنَآ اِلَيْهِمْ فِعْلَ الْخَيْرٰتِ وَاِقَامَ الصَّلٰوةِ وَاِيْتَاءَ الزَّكٰوةِ وَكَانُوْا لَنَا عٰبِدِيْنَ	و آن‌ها را پیشوایانی قرار دادیم که به فرمان ما هدایت می‌کردند و به آن‌ها وحی کردیم که نیکی کنند، نماز برپا دارند و زکات بدهند، و تنها ما را می‌پرستیدند.	73
وَلُوْطًا اٰتَيْنٰهُ حُكْمًا وَّعِلْمًا وَّنَجَّيْنٰهُ مِنَ الْقَرْيَةِ الَّتِيْ كَانَتْ تَّعْمَلُ الْخَبٰٓئِثَ اِنَّهُمْ كَانُوْا قَوْمَ سَوْءٍ فٰسِقِيْنَ	و به لوط حکمت و دانش دادیم و او را از شهری که کارهای زشت می‌کردند، نجات دادیم. به‌راستی آن‌ها مردمانی بدکار و فاسق بودند.	74
وَاَدْخَلْنٰهُ فِيْ رَحْمَتِنَا اِنَّه مِنَ الصّٰلِحِيْنَ	و او را در رحمت خود وارد کردیم؛ به‌راستی او از صالحان بود.	75

وَنُوْحًا اِذْ نَادٰى مِنْ قَبْلُ فَاسْتَجَبْنَا لَهٗ فَنَجَّيْنٰهُ وَاَهْلَهٗ مِنَ الْكَرْبِ الْعَظِيْمِ	و (یاد کن) نوح را، پیش از این، هنگامی که دعا کرد. ما دعایش را مستجاب کردیم و او و پیروانش را از اندوه بزرگ نجات دادیم.	76
وَنَصَرْنٰهُ مِنَ الْقَوْمِ الَّذِيْنَ كَذَّبُوْا بِاٰيٰتِنَا اِنَّهُمْ كَانُوْا قَوْمَ سَوْءٍ فَاَغْرَقْنٰهُمْ اَجْمَعِيْنَ	و او را از قومی که آیات ما را تکذیب کردند، یاری کردیم. به‌راستی آن‌ها مردمانی بدکار بودند، پس همه را غرق کردیم.	77
وَدَاوٗدَ وَسُلَيْمٰنَ اِذْ يَحْكُمٰنِ فِى الْحَرْثِ اِذْ نَفَشَتْ فِيْهِ غَنَمُ الْقَوْمِ وَكُنَّا لِحُكْمِهِمْ شٰهِدِيْنَ	و (یاد کن) داوود و سلیمان را، هنگامی که درباره مزرعه‌ای که گوسفندان قومی آن را ویران کرده بودند، داوری کردند. و ما شاهد داوری آن‌ها بودیم.	78
فَفَهَّمْنٰهَا سُلَيْمٰنَ وَكُلًّا اٰتَيْنَا حُكْمًا وَّعِلْمًا وَّسَخَّرْنَا مَعَ دَاوٗدَ الْجِبَالَ يُسَبِّحْنَ وَالطَّيْرَ وَكُنَّا فٰعِلِيْنَ	و به سلیمان (حکم) درست را فهماندیم؛ و به هر یک حکمت و دانش دادیم، و کوه‌ها و پرندگان را با داوود تسبیح‌گو قرار دادیم. و ما این کار را کردیم.	79
وَعَلَّمْنٰهُ صَنْعَةَ لَبُوْسٍ لَّكُمْ لِتُحْصِنَكُمْ مِّنْۢ بَاْسِكُمْ فَهَلْ اَنْتُمْ شٰكِرُوْنَ	و به داوود آموختیم که برای شما زره بسازد تا شما را در جنگ محافظت کند. آیا شکرگزار (الله) هستید؟	80
وَلِسُلَيْمٰنَ الرِّيْحَ عَاصِفَةً تَجْرِيْ بِاَمْرِهٖٓ اِلَى الْاَرْضِ الَّتِيْ بٰرَكْنَا فِيْهَا وَكُنَّا بِكُلِّ شَيْءٍ عٰلِمِيْنَ	و برای سلیمان باد تندرو را رام کردیم که به فرمان او به سرزمینی که برکت داده بودیم، می‌وزید. و ما به همه چیز دانا هستیم.	81
وَمِنَ الشَّيٰطِيْنِ مَنْ يَّغُوْصُوْنَ لَهٗ وَيَعْمَلُوْنَ عَمَلًا دُوْنَ ذٰلِكَ وَكُنَّا لَهُمْ حٰفِظِيْنَ	و (برای سلیمان) گروهی از شیاطین را رام کردیم که برای او به دریا فرو می‌رفتند و کارهای دیگری انجام می‌دادند؛ و ما نگهبان آن‌ها بودیم.	82
وَاَيُّوْبَ اِذْ نَادٰى رَبَّهٗٓ اَنِّيْ مَسَّنِيَ الضُّرُّ وَاَنْتَ اَرْحَمُ الرّٰحِمِيْنَ	و (یاد کن) ایوب را، هنگامی که به پروردگارش دعا کرد: «پروردگارا، بیماری به من رسیده، در حالی که تو مهربان‌ترین مهربانانی.»	83
فَاسْتَجَبْنَا لَهٗ فَكَشَفْنَا مَا بِهٖ مِنْ ضُرٍّ وَّاٰتَيْنٰهُ اَهْلَهٗ وَمِثْلَهُمْ مَّعَهُمْ رَحْمَةً مِّنْ عِنْدِنَا وَذِكْرٰى لِلْعٰبِدِيْنَ	پس دعایش را مستجاب کردیم و بیماری‌اش را برطرف کردیم و خانواده‌اش را به او بازگرداندیم و مانند آن‌ها را به او افزودیم، به عنوان رحمتی از ما و یادآوری برای عبادت‌کنندگان.	84
وَاِسْمٰعِيْلَ وَاِدْرِيْسَ وَذَا الْكِفْلِ كُلٌّ مِّنَ الصّٰبِرِيْنَ	و (یاد کن) اسماعیل، ادریس و ذوالکفل را. همه از صابران بودند.	85
وَاَدْخَلْنٰهُمْ فِيْ رَحْمَتِنَا اِنَّهُمْ مِّنَ الصّٰلِحِيْنَ	و آن‌ها را در رحمت خود وارد کردیم. به‌راستی آن‌ها از صالحان بودند.	86

وَذَا النُّوْنِ اِذْ ذَّهَبَ مُغَاضِبًا فَظَنَّ اَنْ لَّنْ نَّقْدِرَ عَلَيْهِ فَنَادٰى فِى الظُّلُمٰتِ اَنْ لَّآ اِلٰهَ اِلَّآ اَنْتَ سُبْحٰنَكَ اِنِّىْ كُنْتُ مِنَ الظّٰلِمِيْنَ	و (یاد کن) ذوالنون (یونس) را، هنگامی که در خشم رفت و گمان کرد که ما او را در تنگنا قرار نمی‌دهیم، پس در تاریکی‌ها ندا داد: «هیچ خدایی جز تو نیست، تو منزهی. به‌راستی من از ستمگران بودم.»	87
فَاسْتَجَبْنَا لَه وَنَجَّيْنٰهُ مِنَ الْغَمِّ وَكَذٰلِكَ نُـْۨجِى الْمُؤْمِنِيْنَ	پس دعایش را مستجاب کردیم و او را از اندوه نجات دادیم. و این‌گونه مؤمنان را نجات می‌دهیم.	88
وَزَكَرِيَّآ اِذْ نَادٰى رَبَّه رَبِّ لَا تَذَرْنِىْ فَرْدًا وَّاَنْتَ خَيْرُ الْوٰرِثِيْنَ	و (یاد کن) زکریا را، هنگامی که به پروردگارش دعا کرد: «پروردگارا، مرا تنها (بدون فرزند) مگذار، و تو بهترین وارثانی.»	89
فَاسْتَجَبْنَا لَه وَوَهَبْنَا لَه يَحْيٰى وَاَصْلَحْنَا لَه زَوْجَه اِنَّهُمْ كَانُوْا يُسٰرِعُوْنَ فِى الْخَيْرٰتِ وَيَدْعُوْنَنَا رَغَبًا وَّرَهَبًا وَكَانُوْا لَنَا خٰشِعِيْنَ	پس دعایش را مستجاب کردیم و یحیی را به او عطا کردیم و همسرش را (برای فرزندآوری) آماده کردیم. به‌راستی آن‌ها در کارهای نیک شتاب می‌کردند و با امید و ترس ما را می‌خواندند و در برابر ما فروتن بودند.	90
وَالَّتِىْٓ اَحْصَنَتْ فَرْجَهَا فَنَفَخْنَا فِيْهَا مِنْ رُّوْحِنَا وَجَعَلْنٰهَا وَابْنَهَآ اٰيَةً لِّلْعٰلَمِيْنَ	و (یاد کن) مریم را که عفت خود را حفظ کرد، پس ما از روح خود در او دمیدیم و او و پسرش را نشانه‌ای برای جهانیان قرار دادیم.	91
اِنَّ هٰذِه اُمَّتُكُمْ اُمَّةً وَّاحِدَةً وَّاَنَا رَبُّكُمْ فَاعْبُدُوْنِ	به‌راستی این (توحید) دین شماست، دینی یگانه، و من پروردگار شما هستم، پس مرا بپرستید.	92
وَتَقَطَّعُوْٓا اَمْرَهُمْ بَيْنَهُمْ كُلٌّ اِلَيْنَا رٰجِعُوْنَ	اما آن‌ها در امر (دین) خود میانشان تفرقه انداختند. همه به سوی ما بازمی‌گردند.	93
فَمَنْ يَّعْمَلْ مِنَ الصّٰلِحٰتِ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَلَا كُفْرَانَ لِسَعْيِه وَاِنَّا لَه كٰتِبُوْنَ	هر کس کار نیک کند و مؤمن باشد، تلاشش نادیده گرفته نمی‌شود، و ما برای او می‌نویسیم.	94
وَحَرٰمٌ عَلٰى قَرْيَةٍ اَهْلَكْنٰهَآ اَنَّهُمْ لَا يَرْجِعُوْنَ	و برای شهری که نابودش کردیم، ممکن نیست که (به سوی ما) بازنگردند.	95
حَتّٰٓى اِذَا فُتِحَتْ يَاْجُوْجُ وَمَاْجُوْجُ وَهُمْ مِّنْ كُلِّ حَدَبٍ يَّنْسِلُوْنَ	تا اینکه یاجوج و ماجوج (دیوارها) گشوده شدند و آنها از همه بلندی‌ها به سرعت پایین آمدند.	96
وَاقْتَرَبَ الْوَعْدُ الْحَقُّ فَاِذَا هِىَ شَاخِصَةٌ اَبْصَارُ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا يٰوَيْلَنَا قَدْ كُنَّا فِىْ غَفْلَةٍ مِّنْ هٰذَا بَلْ كُنَّا ظٰلِمِيْنَ	و هنگامی که وعده راستین (قیامت) نزدیک شود، ناگهان چشمان کافران خیره می‌ماند. (می‌گویند:) «وای بر ما! ما از این غافل بودیم، بلکه ستمگر بودیم.»	97
اِنَّكُمْ وَمَا تَعْبُدُوْنَ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ حَصَبُ جَهَنَّمَ اَنْتُمْ لَهَا وٰرِدُوْنَ	به‌راستی شما (کافران) و آنچه جز الله می‌پرستید، هیزم جهنم‌اید. شما به آن وارد خواهید شد.	98

لَوْ كَانَ هٰٓؤُلَاۤءِ اٰلِهَةً مَّا وَرَدُوْهَا وَكُلٌّ فِيْهَا خٰلِدُوْنَ	اگر این‌ها خدایانی بودند، به (جهنم) وارد نمی‌شدند، اما همه در آن جاودانه‌اند.	99
لَهُمْ فِيْهَا زَفِيْرٌ وَّهُمْ فِيْهَا لَا يَسْمَعُوْنَ	برای آن‌ها در آن (جهنم) ناله‌ای است و چیزی نمی‌شنوند.	100
اِنَّ الَّذِيْنَ سَبَقَتْ لَهُمْ مِّنَّا الْحُسْنٰٓى اُولٰۤىِٕكَ عَنْهَا مُبْعَدُوْنَ	به‌راستی کسانی که نیکی برایشان پیش‌تر مقدر شده، از آن (جهنم) دور نگه داشته می‌شوند.	101
لَا يَسْمَعُوْنَ حَسِيْسَهَا وَهُمْ فِيْ مَا اشْتَهَتْ اَنْفُسُهُمْ خٰلِدُوْنَ	آن‌ها صدای (هولناک) آن (جهنم) را نمی‌شنوند و در آنچه دلشان می‌خواهد، جاویدان‌اند.	102
لَا يَحْزُنُهُمُ الْفَزَعُ الْاَكْبَرُ وَتَتَلَقّٰىهُمُ الْمَلٰۤىِٕكَةُ هٰذَا يَوْمُكُمُ الَّذِيْ كُنْتُمْ تُوْعَدُوْنَ	وحشت بزرگ آن‌ها را اندوهگین نمی‌کند و فرشتگان به استقبالشان می‌آیند (و می‌گویند): «این روز شماست که به شما وعده داده شده بود.»	103
يَوْمَ نَطْوِي السَّمَاۤءَ كَطَيِّ السِّجِلِّ لِلْكُتُبِ كَمَا بَدَاْنَاۤ اَوَّلَ خَلْقٍ نُّعِيْدُهٗ وَعْدًا عَلَيْنَا اِنَّا كُنَّا فٰعِلِيْنَ	(یاد کن) روزی که آسمان را مانند طومارهای کاغذ درهم می‌پیچیم. همان‌گونه که آفرینش نخست را آغاز کردیم، آن را بازمی‌گردانیم. وعده‌ای است که ما آن را به انجام می‌رسانیم.	104
وَلَقَدْ كَتَبْنَا فِي الزَّبُوْرِ مِنْۢ بَعْدِ الذِّكْرِ اَنَّ الْاَرْضَ يَرِثُهَا عِبَادِيَ الصّٰلِحُوْنَ	و به‌راستی در زبور پس از ذکر (لوح محفوظ) نوشتیم که زمین را بندگان صالح من به ارث می‌برند.	105
اِنَّ فِيْ هٰذَا لَبَلٰغًا لِّقَوْمٍ عٰبِدِيْنَ	به‌راستی در این (قرآن) هدایتی کامل برای عبادت‌کنندگان است.	106
وَمَاۤ اَرْسَلْنٰكَ اِلَّا رَحْمَةً لِّلْعٰلَمِيْنَ	و ما تو (محمد) را جز به عنوان رحمتی برای جهانیان نفرستادیم.	107
قُلْ اِنَّمَا يُوْحٰۤى اِلَيَّ اَنَّمَاۤ اِلٰهُكُمْ اِلٰهٌ وَّاحِدٌ فَهَلْ اَنْتُمْ مُّسْلِمُوْنَ	بگو (محمد): «به من وحی شده که پروردگارتان خدایی یگانه است، پس آیا تسلیم (او) شده‌اید؟»	108
فَاِنْ تَوَلَّوْا فَقُلْ اٰذَنْتُكُمْ عَلٰى سَوَاۤءٍ وَاِنْ اَدْرِيْۤ اَقَرِيْبٌ اَمْ بَعِيْدٌ مَّا تُوْعَدُوْنَ	اگر روی گرداندند، بگو (محمد): «من به شما (پیام) را به‌طور یکسان رساندم و نمی‌دانم آنچه به شما وعده داده شده، نزدیک است یا دور.»	109
اِنَّهٗ يَعْلَمُ الْجَهْرَ مِنَ الْقَوْلِ وَيَعْلَمُ مَا تَكْتُمُوْنَ	به‌راستی او (الله) آنچه را آشکارا می‌گویید می‌داند و آنچه را پنهان می‌کنید می‌داند.	110
وَاِنْ اَدْرِيْ لَعَلَّهٗ فِتْنَةٌ لَّكُمْ وَمَتَاعٌ اِلٰى حِيْنٍ	و نمی‌دانم، شاید این (مهلت) آزمایشی برای شماست و لذتی تا زمانی معین.	111

قٰلَ رَبِّ احْكُمْ بِالْحَقِّ وَرَبُّنَا الرَّحْمٰنُ الْمُسْتَعَانُ عَلٰى مَا تَصِفُوْنَ	او (محمد) گفت: «پروردگارا، با عدالت داوری کن. و پروردگار ما رحمان است، کسی که از آنچه می‌گویید، یاری می‌طلبیم.»	**112**

مدنية	اَلْحَجّ	تعداد آیات
مدنی	الحج - 22	۷۸

بسم الله الرحمن الرحيم

(الحج حج)

يَآيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوْا رَبَّكُمْ اِنَّ زَلْزَلَةَ السَّاعَةِ شَيْءٌ عَظِيْمٌ	ای مردم! از پروردگارتان بترسید؛ به‌راستی لرزش (روز) قیامت چیزی بسیار عظیم است.	1
يَوْمَ تَرَوْنَهَا تَذْهَلُ كُلُّ مُرْضِعَةٍ عَمَّآ اَرْضَعَتْ وَتَضَعُ كُلُّ ذَاتِ حَمْلٍ حَمْلَهَا وَتَرَى النَّاسَ سُكٰرٰى وَمَا هُمْ بِسُكٰرٰى وَلٰكِنَّ عَذَابَ اللّٰهِ شَدِيْدٌ	(یاد کن) روزی که آن (لرزش) را ببینید، هر زنی که کودکش را شیر می‌دهد، از کودکی که شیر می‌دهد غافل می‌شود، و هر زنی که باردار است، جنین خود را ساقط می‌کند، و مردم را مست می‌بینی، در حالی که واقعاً مست نیستند، اما عذاب خدا بسیار سخت است.	2
وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يُّجَادِلُ فِى اللّٰهِ بِغَيْرِ عِلْمٍ وَّيَتَّبِعُ كُلَّ شَيْطٰنٍ مَّرِيْدٍ	و از میان مردم کسانی هستند که درباره خدا بدون دانش بحث می‌کنند و تنها از شیطان‌های بسیار شرور پیروی می‌کنند.	3
كُتِبَ عَلَيْهِ اَنَّهٗ مَنْ تَوَلَّاهُ فَاَنَّهٗ يُضِلُّهٗ وَيَهْدِيْهِ اِلٰى عَذَابِ السَّعِيْرِ	(درباره شیطان) مقرر شده که هر کس با او دوستی کند، او را گمراه می‌سازد و به سوی عذاب جهنم می‌برد.	4
يَآيُّهَا النَّاسُ اِنْ كُنْتُمْ فِىْ رَيْبٍ مِّنَ الْبَعْثِ فَاِنَّا خَلَقْنٰكُمْ مِّنْ تُرَابٍ ثُمَّ مِنْ نُّطْفَةٍ ثُمَّ مِنْ عَلَقَةٍ ثُمَّ مِنْ مُّضْغَةٍ مُّخَلَّقَةٍ وَّغَيْرِ مُخَلَّقَةٍ لِّنُبَيِّنَ لَكُمْ وَنُقِرُّ فِى الْاَرْحَامِ مَا نَشَآءُ اِلٰٓى اَجَلٍ مُّسَمًّى ثُمَّ نُخْرِجُكُمْ طِفْلًا ثُمَّ لِتَبْلُغُوْٓا اَشُدَّكُمْ وَمِنْكُمْ مَّنْ يُّتَوَفّٰى وَمِنْكُمْ مَّنْ يُّرَدُّ اِلٰٓى اَرْذَلِ الْعُمُرِ لِكَيْلَا يَعْلَمَ مِنْ بَعْدِ عِلْمٍ شَيْـًٔا وَتَرَى الْاَرْضَ هَامِدَةً فَاِذَآ اَنْزَلْنَا عَلَيْهَا الْمَآءَ اهْتَزَّتْ وَرَبَتْ وَاَنْۢبَتَتْ مِنْ كُلِّ زَوْجٍۭ بَهِيْجٍ	ای مردم! اگر درباره (روز) رستاخیز تردید دارید، پس به‌راستی ما شما را از خاک آفریدیم، سپس از نطفه‌ای، سپس از لخته خونی، سپس از پاره‌گوشتی که کامل شکل گرفته یا ناقص است، تا برایتان روشن کنیم؛ و ما در رحم هر چه بخواهیم تا زمانی معین نگه می‌داریم، سپس شما را به صورت نوزاد بیرون می‌آوریم، سپس (به تدریج) به سن بلوغ می‌رسید، و از میان شما کسانی هستند که (زود) می‌میرند و کسانی که به پیری بازمی‌گردند تا جایی که چیزی را که می‌دانستند، دیگر نمی‌دانند. و زمین را خشک می‌بینی، سپس چون باران بر آن فرو فرستادیم، زنده می‌شود و سرسبز می‌گردد و از هر نوع جفت (گیاه) زیبا می‌رویاند.	5
ذٰلِكَ بِاَنَّ اللّٰهَ هُوَ الْحَقُّ وَاَنَّهٗ يُحْىِ الْمَوْتٰى وَاَنَّهٗ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ	این چنین است، زیرا به‌راستی خدا، اوست حق، و به‌راستی اوست که مردگان را زنده می‌کند، و به‌راستی او بر هر چیزی تواناست.	6
وَّاَنَّ السَّاعَةَ اٰتِيَةٌ لَّا رَيْبَ فِيْهَا وَاَنَّ اللّٰهَ يَبْعَثُ مَنْ فِى الْقُبُوْرِ	و به‌راستی (روز) قیامت آمدنی است، هیچ شکی در آن نیست؛ و به‌راستی خدا هر که را در قبرهاست برمی‌انگیزد.	7

وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يُّجَادِلُ فِى اللّٰهِ بِغَيْرِ عِلْمٍ وَّلَا هُدًى وَّلَا كِتٰبٍ مُّنِيْرٍ	و از میان مردم کسانی هستند که درباره خدا بدون دانش و بدون هدایت و بدون کتاب (وحی) روشنی‌بخش بحث می‌کنند.	8
ثَانِيَ عِطْفِهٖ لِيُضِلَّ عَنْ سَبِيْلِ اللّٰهِ لَهٗ فِى الدُّنْيَا خِزْيٌ وَّنُذِيْقُهٗ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ عَذَابَ الْحَرِيْقِ	در حالی که با تکبر روی خود را برمی‌گردانند تا مردم را از راه خدا گمراه کنند. برای او در دنیا خواری است، و در روز قیامت عذاب جهنم سوزان را به او می‌چشانیم.	9
ذٰلِكَ بِمَا قَدَّمَتْ يَدٰكَ وَاَنَّ اللّٰهَ لَيْسَ بِظَلَّامٍ لِّلْعَبِيْدِ	(به او گفته می‌شود:) «این به خاطر کارهایی است که دست‌هایت پیش‌تر انجام داده‌اند، و خدا هرگز به بندگانش ستم نمی‌کند.»	10
وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَّعْبُدُ اللّٰهَ عَلٰى حَرْفٍ فَاِنْ اَصَابَهٗ خَيْرُ ِاطْمَاَنَّ بِهٖ وَاِنْ اَصَابَتْهُ فِتْنَةُ ِانْقَلَبَ عَلٰى وَجْهِهٖ خَسِرَ الدُّنْيَا وَالْاٰخِرَةَ ذٰلِكَ هُوَ الْخُسْرَانُ الْمُبِيْنُ	و از میان مردم کسانی هستند که خدا را در حاشیه می‌پرستند؛ پس اگر خیری به او برسد، آرام می‌گیرد، و اگر آزمایشی به او برسد، روی برمی‌گرداند. او در دنیا و آخرت زیان دیده است. این زیان آشکار است.	11
يَدْعُوْا مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ مَا لَا يَضُرُّهٗ وَمَا لَا يَنْفَعُهٗ ذٰلِكَ هُوَ الضَّلٰلُ الْبَعِيْدُ	او به جای خدا چیزی را می‌خواند که نه زیانی می‌رساند و نه سودی می‌دهد. این گمراهی دور است.	12
يَدْعُوْا لَمَنْ ضَرُّهٗ اَقْرَبُ مِنْ نَّفْعِهٖ لَبِئْسَ الْمَوْلٰى وَلَبِئْسَ الْعَشِيْرُ	او چیزی را می‌خواند که (در واقع) زیانش از سودش نزدیک‌تر است. به‌راستی بد یاوری و بد همراهی است.	13
اِنَّ اللّٰهَ يُدْخِلُ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ جَنّٰتٍ تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهٰرُ اِنَّ اللّٰهَ يَفْعَلُ مَا يُرِيْدُ	به‌راستی خدا کسانی را که ایمان آورده‌اند و کارهای نیک انجام داده‌اند، به باغ‌هایی وارد می‌کند که زیر آن‌ها نهرها جاری است. به‌راستی خدا آنچه را بخواهد انجام می‌دهد.	14
مَنْ كَانَ يَظُنُّ اَنْ لَّنْ يَّنْصُرَهُ اللّٰهُ فِى الدُّنْيَا وَالْاٰخِرَةِ فَلْيَمْدُدْ بِسَبَبٍ اِلَى السَّمَآءِ ثُمَّ لْيَقْطَعْ فَلْيَنْظُرْ هَلْ يُذْهِبَنَّ كَيْدُهٗ مَا يَغِيْظُ	هر کس گمان کند که خدا او (محمد) را در دنیا و آخرت یاری نمی‌کند، پس طنابی به سوی آسمان بکشد، سپس (خود را) بیاویزد، آنگاه ببیند آیا نیرنگش آنچه را که دلش را آزار می‌دهد، برطرف می‌کند.	15
وَكَذٰلِكَ اَنْزَلْنٰهُ اٰيٰتٍ بَيِّنٰتٍ وَّاَنَّ اللّٰهَ يَهْدِيْ مَنْ يُّرِيْدُ	و این‌گونه ما (قرآن) را به صورت آیاتی روشن نازل کردیم؛ به‌راستی خدا هر که را بخواهد هدایت می‌کند.	16
اِنَّ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَالَّذِيْنَ هَادُوْا وَالصّٰبِـِٔيْنَ وَالنَّصٰرٰى وَالْمَجُوْسَ وَالَّذِيْنَ اَشْرَكُوْٓا اِنَّ اللّٰهَ يَفْصِلُ بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ اِنَّ اللّٰهَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ شَهِيْدٌ	به‌راستی کسانی که ایمان آورده‌اند، یهودیان، صابئین، مسیحیان، مجوسیان و مشرکان، خدا در روز قیامت میانشان داوری می‌کند. به‌راستی خدا بر هر چیزی گواه است.	17

اَلَمْ تَرَ اَنَّ اللّٰهَ يَسْجُدُ لَه مَنْ فِي السَّمٰوٰتِ وَمَنْ فِي الْاَرْضِ وَالشَّمْسُ وَالْقَمَرُ وَالنُّجُوْمُ وَالْجِبَالُ وَالشَّجَرُ وَالدَّوَاۤبُّ وَكَثِيْرٌ مِّنَ النَّاسِ وَكَثِيْرٌ حَقَّ عَلَيْهِ الْعَذَابُ وَمَنْ يُّهِنِ اللّٰهُ فَمَا لَه مِنْ مُّكْرِمٍ اِنَّ اللّٰهَ يَفْعَلُ مَا يَشَاۤءُ	آیا نمی‌دانی که هر که در آسمان‌ها و هر که در زمین است، برای خدا سجده می‌کند، همچنین خورشید، ماه، ستارگان، کوه‌ها، درختان، جنبندگان و بسیاری از انسان‌ها؟ اما بسیاری (از انسان‌ها) سزاوار عذاب‌اند. هر که را خدا خوار کند، هیچ‌کس او را گرامی نمی‌دارد. به‌راستی خدا هر چه بخواهد انجام می‌دهد.	18
هٰذٰنِ خَصْمٰنِ اخْتَصَمُوْا فِيْ رَبِّهِمْ فَالَّذِيْنَ كَفَرُوْا قُطِّعَتْ لَهُمْ ثِيَابٌ مِّنْ نَّارٍ يُصَبُّ مِنْ فَوْقِ رُءُوْسِهِمُ الْحَمِيْمُ	این دو گروه (مؤمنان و کافران) هستند که درباره پروردگارشان با هم نزاع می‌کنند. پس برای کافران جامه‌هایی از آتش (جهنم) بریده می‌شود. بر سرشان آب جوشان ریخته می‌شود.	19
يُصْهَرُ بِه مَا فِيْ بُطُوْنِهِمْ وَالْجُلُوْدُ	با (آب جوشان) آنچه در شکم و پوستشان است ذوب می‌شود.	20
وَلَهُمْ مَّقَامِعُ مِنْ حَدِيْدٍ	و برایشان شلاق‌هایی از آهن (آماده شده) است.	21
كُلَّمَاۤ اَرَادُوْۤا اَنْ يَّخْرُجُوْا مِنْهَا مِنْ غَمٍّ اُعِيْدُوْا فِيْهَا وَذُوْقُوْا عَذَابَ الْحَرِيْقِ	هرگاه بخواهند از (جهنم) به خاطر رنج خارج شوند، به آن بازگردانده می‌شوند. (به آن‌ها گفته می‌شود:) «عذاب سوزان را بچشید!»	22
اِنَّ اللّٰهَ يُدْخِلُ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ جَنّٰتٍ تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهٰرُ يُحَلَّوْنَ فِيْهَا مِنْ اَسَاوِرَ مِنْ ذَهَبٍ وَّلُؤْلُؤًا وَلِبَاسُهُمْ فِيْهَا حَرِيْرٌ	به‌راستی خدا کسانی را که ایمان آورده‌اند و کارهای نیک انجام داده‌اند، به باغ‌هایی وارد می‌کند که زیر آن‌ها نهرها جاری است. در آنجا با دستبندهای طلا و مروارید آراسته می‌شوند، و جامه‌هایشان از ابریشم است.	23
وَهُدُوْۤا اِلَى الطَّيِّبِ مِنَ الْقَوْلِ وَهُدُوْۤا اِلٰى صِرَاطِ الْحَمِيْدِ	و آن‌ها به سخنان نیکو هدایت شده‌اند و به راه (خدای) ستوده هدایت یافته‌اند.	24
اِنَّ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا وَيَصُدُّوْنَ عَنْ سَبِيْلِ اللّٰهِ وَالْمَسْجِدِ الْحَرَامِ الَّذِيْ جَعَلْنٰهُ لِلنَّاسِ سَوَاۤءً الْعَاكِفُ فِيْهِ وَالْبَادِ وَمَنْ يُّرِدْ فِيْهِ بِاِلْحَادٍ بِظُلْمٍ نُّذِقْهُ مِنْ عَذَابٍ اَلِيْمٍ	به‌راستی کافران و کسانی که (مردم را) از راه خدا و از مسجدالحرام که برای همه انسان‌ها، چه ساکنان آنجا و چه بیگانگان، باز قرار داده‌ایم، بازمی‌دارند، و هر کس در آن قصد ستم و شرارت کند، عذابی دردناک به او می‌چشانیم.	25
وَاِذْ بَوَّاْنَا لِاِبْرٰهِيْمَ مَكَانَ الْبَيْتِ اَنْ لَّا تُشْرِكْ بِيْ شَيْـًٔا وَّطَهِّرْ بَيْتِيَ لِلطَّاۤئِفِيْنَ وَالْقَاۤئِمِيْنَ وَالرُّكَّعِ السُّجُوْدِ	و (یاد کن) هنگامی که ابراهیم را در جای بیت‌الله قرار دادیم (و گفتیم): «چیزی را با من شریک مکن و خانه‌ام را برای طواف‌کنندگان، قیام‌کنندگان و رکوع‌کنندگان و سجده‌کنندگان پاکیزه کن.»	26
وَاَذِّنْ فِي النَّاسِ بِالْحَجِّ يَاْتُوْكَ رِجَالًا وَّعَلٰى كُلِّ ضَامِرٍ يَّاْتِيْنَ مِنْ كُلِّ فَجٍّ عَمِيْقٍ	و در میان مردم برای حج اعلام کن تا پیاده و سوار بر هر شتر لاغری که از هر راه دوری می‌آیند، به سوی تو آیند،	27

لِّيَشْهَدُوْا مَنَافِعَ لَهُمْ وَيَذْكُرُوا اسْمَ اللّٰهِ فِيْٓ اَيَّامٍ مَّعْلُوْمٰتٍ عَلٰى مَا رَزَقَهُمْ مِّنْۢ بَهِيْمَةِ الْاَنْعَامِ فَكُلُوْا مِنْهَا وَاَطْعِمُوا الْبَاۤىِٕسَ الْفَقِيْرَ	تا شاهد منافع خود باشند و نام خدا را در روزهای معین بر آنچه از چهارپایان به آن‌ها روزی داده شده، ذکر کنند. پس از آن بخورید و به بینوایان فقیر بدهید.	28
ثُمَّ لْيَقْضُوْا تَفَثَهُمْ وَلْيُوْفُوْا نُذُوْرَهُمْ وَلْيَطَّوَّفُوْا بِالْبَيْتِ الْعَتِيْقِ	سپس باید نجاست خود را بزدایند و نذرهایشان را ادا کنند و گرد خانه کهن (کعبه) طواف کنند.	29
ذٰلِكَ وَمَنْ يُّعَظِّمْ حُرُمٰتِ اللّٰهِ فَهُوَ خَيْرٌ لَّهٗ عِنْدَ رَبِّهٖ وَاُحِلَّتْ لَكُمُ الْاَنْعَامُ اِلَّا مَا يُتْلٰى عَلَيْكُمْ فَاجْتَنِبُوا الرِّجْسَ مِنَ الْاَوْثَانِ وَاجْتَنِبُوْا قَوْلَ الزُّوْرِ	این چنین است (فرمان خدا). و هر کس آنچه را نزد خدا گرامی است، بزرگ بدارد، برای او نزد پروردگارش بهتر است. و برای شما چهارپایان حلال شده‌اند، مگر آنچه (حرمتش) بر شما خوانده شده است، پس از نجاست بت‌ها دوری کنید و از سخن دروغ بپرهیزید.	30
حُنَفَاۤءَ لِلّٰهِ غَيْرَ مُشْرِكِيْنَ بِهٖ وَمَنْ يُّشْرِكْ بِاللّٰهِ فَكَاَنَّمَا خَرَّ مِنَ السَّمَاۤءِ فَتَخْطَفُهُ الطَّيْرُ اَوْ تَهْوِيْ بِهِ الرِّيْحُ فِيْ مَكَانٍ سَحِيْقٍ	(عبادت کنید) با اخلاص برای خدا، بدون شریک قرار دادن برای او. هر کس برای خدا شریکی قرار دهد، گویی از آسمان فرو افتاده و پرنده‌ای او را ربوده یا باد او را به جایی دور پرتاب کرده است.	31
ذٰلِكَ وَمَنْ يُّعَظِّمْ شَعَاۤىِٕرَ اللّٰهِ فَاِنَّهَا مِنْ تَقْوَى الْقُلُوْبِ	این چنین است (فرمان خدا). و هر کس شعائر خدا را بزرگ بدارد، به‌راستی این از تقوای دل‌هاست.	32
لَكُمْ فِيْهَا مَنَافِعُ اِلٰٓى اَجَلٍ مُّسَمًّى ثُمَّ مَحِلُّهَآ اِلَى الْبَيْتِ الْعَتِيْقِ	برای شما در آن (حیوانات قربانی) منافعی است تا زمان معین، سپس محل ذبح آن‌ها نزد بیت‌العتیق (کعبه) است.	33
وَلِكُلِّ اُمَّةٍ جَعَلْنَا مَنْسَكًا لِّيَذْكُرُوا اسْمَ اللّٰهِ عَلٰى مَا رَزَقَهُمْ مِّنْۢ بَهِيْمَةِ الْاَنْعَامِ فَاِلٰهُكُمْ اِلٰهٌ وَّاحِدٌ فَلَهٗٓ اَسْلِمُوْا وَبَشِّرِ الْمُخْبِتِيْنَ	و برای هر امتی قربانی مقرر کردیم تا نام خدا را بر آنچه از چهارپایان به آن‌ها روزی داده شده، ذکر کنند. پس پروردگارتان خدای یگانه است، بنابراین به او تسلیم شوید. و (ای محمد) به فروتنان بشارت ده،	34
الَّذِيْنَ اِذَا ذُكِرَ اللّٰهُ وَجِلَتْ قُلُوْبُهُمْ وَالصّٰبِرِيْنَ عَلٰى مَآ اَصَابَهُمْ وَالْمُقِيْمِى الصَّلٰوةِ وَمِمَّا رَزَقْنٰهُمْ يُنْفِقُوْنَ	کسانی که چون نام خدا برده شود، دل‌هایشان می‌لرزد، کسانی که بر آنچه به آن‌ها می‌رسد صبر می‌کنند، و کسانی که نماز را برپا می‌دارند و از آنچه به آن‌ها روزی داده‌ایم، انفاق می‌کنند.	35
وَالْبُدْنَ جَعَلْنٰهَا لَكُمْ مِّنْ شَعَاۤىِٕرِ اللّٰهِ لَكُمْ فِيْهَا خَيْرٌ فَاذْكُرُوا اسْمَ اللّٰهِ عَلَيْهَا صَوَاۤفَّ فَاِذَا وَجَبَتْ جُنُوْبُهَا فَكُلُوْا مِنْهَا وَاَطْعِمُوا الْقَانِعَ وَالْمُعْتَرَّ كَذٰلِكَ سَخَّرْنٰهَا لَكُمْ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُوْنَ	و شتران را برای شما از شعائر دین خدا قرار دادیم. در آن‌ها برای شما خیر است. پس نام خدا را بر آن‌ها (هنگام ذبح) در حالی که ایستاده‌اند (و پاهایشان بسته است) ذکر کنید. سپس چون فرو افتادند (مردند)، از آن‌ها بخورید و به کسی که به آنچه دارد بسنده می‌کند (و گدایی نمی‌کند) و به گدا بدهید. این‌گونه ما (شتران را) برای شما رام کردیم تا شکر کنید.	36

لَنْ يَّنَالَ اللّٰهَ لُحُوْمُهَا وَلَا دِمَاؤُهَا وَلٰكِنْ يَّنَالُهُ التَّقْوٰى مِنْكُمْ كَذٰلِكَ سَخَّرَهَا لَكُمْ لِتُكَبِّرُوا اللّٰهَ عَلٰى مَا هَدٰىكُمْ وَبَشِّرِ الْمُحْسِنِيْنَ	گوشت (قربانی) و خونش هرگز به خدا نمی‌رسد، اما تقوای شما به او می‌رسد. این‌گونه او آن‌ها را برای شما رام کرد تا خدا را به خاطر هدایتی که به شما داده، بزرگ بدارید. و به نیکوکاران بشارت ده.	37
اِنَّ اللّٰهَ يُدَافِعُ عَنِ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا اِنَّ اللّٰهَ لَا يُحِبُّ كُلَّ خَوَّانٍ كَفُوْرٍ	به‌راستی خدا از مؤمنان دفاع می‌کند. به‌راستی خدا هر خیانتکار ناسپاسی را دوست ندارد.	38
اُذِنَ لِلَّذِيْنَ يُقَاتَلُوْنَ بِاَنَّهُمْ ظُلِمُوْا وَاِنَّ اللّٰهَ عَلٰى نَصْرِهِمْ لَقَدِيْرٌ	به کسانی که مورد ستم قرار گرفته‌اند، اجازه (جهاد) داده شده، زیرا به آن‌ها ظلم شده است. و به‌راستی خدا بر یاری آن‌ها تواناست،	39
الَّذِيْنَ اُخْرِجُوْا مِنْ دِيَارِهِمْ بِغَيْرِ حَقٍّ اِلَّآ اَنْ يَّقُوْلُوْا رَبُّنَا اللّٰهُ وَلَوْلَا دَفْعُ اللّٰهِ النَّاسَ بَعْضَهُمْ بِبَعْضٍ لَّهُدِّمَتْ صَوَامِعُ وَبِيَعٌ وَّصَلَوٰتٌ وَّمَسٰجِدُ يُذْكَرُ فِيْهَا اسْمُ اللّٰهِ كَثِيْرًا وَلَيَنْصُرَنَّ اللّٰهُ مَنْ يَّنْصُرُهٗ اِنَّ اللّٰهَ لَقَوِيٌّ عَزِيْزٌ	کسانی که بدون حق از سرزمینشان رانده شدند، تنها به این دلیل که گفتند: «پروردگار ما خداست.» اگر خدا برخی از مردم را با برخی دیگر دفع نمی‌کرد، صومعه‌های نصرانی، کلیساها، کنیسه‌ها و مساجدی که نام خدا در آن‌ها بسیار برده می‌شود، ویران می‌شدند. خدا به کسی که (دین) او را یاری کند، یاری می‌دهد. به‌راستی خدا بسیار قوی و توانمند است.	40
اَلَّذِيْنَ اِنْ مَّكَّنّٰهُمْ فِى الْاَرْضِ اَقَامُوا الصَّلٰوةَ وَاٰتَوُا الزَّكٰوةَ وَاَمَرُوْا بِالْمَعْرُوْفِ وَنَهَوْا عَنِ الْمُنْكَرِ وَلِلّٰهِ عَاقِبَةُ الْاُمُوْرِ	کسانی که اگر در زمین به آن‌ها قدرت دهیم، نماز را برپا می‌دارند، زکات می‌دهند، به نیکی فرمان می‌دهند و از بدی بازمی‌دارند، و همه امور به سوی خدا بازمی‌گردد.	41
وَاِنْ يُّكَذِّبُوْكَ فَقَدْ كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوْحٍ وَّعَادٌ وَّثَمُوْدُ	و اگر تو (محمد) را تکذیب کنند، پیش از آن‌ها قوم نوح، عاد و ثمود (نیز رسولانشان را) تکذیب کردند،	42
وَقَوْمُ اِبْرٰهِيْمَ وَقَوْمُ لُوْطٍ	و (همچنین) قوم ابراهیم و قوم لوط،	43
وَّاَصْحٰبُ مَدْيَنَ وَكُذِّبَ مُوْسٰى فَاَمْلَيْتُ لِلْكٰفِرِيْنَ ثُمَّ اَخَذْتُهُمْ فَكَيْفَ كَانَ نَكِيْرِ	و مردم مدین. و موسی (نیز) تکذیب شد، اما به کافران مهلت دادم، سپس آن‌ها را گرفتار (عذاب) کردم، پس (ببین) عذاب من چگونه بود.	44
فَكَاَيِّنْ مِّنْ قَرْيَةٍ اَهْلَكْنٰهَا وَهِيَ ظَالِمَةٌ فَهِيَ خَاوِيَةٌ عَلٰى عُرُوْشِهَا وَبِئْرٍ مُّعَطَّلَةٍ وَّقَصْرٍ مَّشِيْدٍ	پس چه بسیار شهرهایی که چون (مردمش) ستمگر بودند، آن‌ها را نابود کردیم، چنان‌که بناهایشان فرو ریخت و چاه‌هایی که متروک شدند و کاخ‌های بلند (بی‌ساکن).	45
اَفَلَمْ يَسِيْرُوْا فِى الْاَرْضِ فَتَكُوْنَ لَهُمْ قُلُوْبٌ يَّعْقِلُوْنَ بِهَآ اَوْ اٰذَانٌ يَّسْمَعُوْنَ بِهَا فَاِنَّهَا لَا تَعْمَى الْاَبْصَارُ وَلٰكِنْ تَعْمَى الْقُلُوْبُ الَّتِيْ فِى الصُّدُوْرِ	آیا در زمین سیر نکردند تا دل‌هایشان (عقلشان) بفهمد و گوش‌هایشان بشنود؟ در حقیقت، چشم‌ها کور نیست، بلکه دل‌هایی که در سینه‌هاست کور است.	46

وَيَسْتَعْجِلُوْنَكَ بِالْعَذَابِ وَلَنْ يُّخْلِفَ اللّٰهُ وَعْدَه وَاِنَّ يَوْمًا عِنْدَ رَبِّكَ كَاَلْفِ سَنَةٍ مِّمَّا تَعُدُّوْنَ	و از تو (محمد) می‌خواهند که عذاب را شتاب دهی، در حالی که خدا هرگز وعده‌اش را نقض نمی‌کند. و به‌راستی یک روز نزد پروردگارت مانند هزار سال از حسابی است که شما می‌شمارید.	47
وَكَاَيِّنْ مِّنْ قَرْيَةٍ اَمْلَيْتُ لَهَا وَهِيَ ظَالِمَةٌ ثُمَّ اَخَذْتُهَا وَاِلَيَّ الْمَصِيْرُ	و چه بسیار شهرهایی که به آن‌ها مهلت دادم، در حالی که ستمگر بودند، سپس آن‌ها را گرفتار (عذاب) کردم، و بازگشت به سوی من است.	48
قُلْ يٰٓاَيُّهَا النَّاسُ اِنَّمَآ اَنَا لَكُمْ نَذِيْرٌ مُّبِيْنٌ	بگو (ای محمد): «ای مردم! من برای شما تنها هشداردهنده‌ای آشکارم.»	49
فَالَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ لَهُمْ مَّغْفِرَةٌ وَّرِزْقٌ كَرِيْمٌ	پس کسانی که ایمان آوردند و کارهای نیک انجام دادند، برایشان آمرزش و روزی نیکوست.	50
وَالَّذِيْنَ سَعَوْا فِيْٓ اٰيٰتِنَا مُعٰجِزِيْنَ اُولٰٓئِكَ اَصْحٰبُ الْجَحِيْمِ	و کسانی که در برابر آیات ما کوشیدند تا آن‌ها را ناتوان کنند، اینان اهل جهنمند.	51
وَمَآ اَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَّسُوْلٍ وَّلَا نَبِيٍّ اِلَّآ اِذَا تَمَنّٰٓى اَلْقَى الشَّيْطٰنُ فِيْٓ اُمْنِيَّتِه فَيَنْسَخُ اللّٰهُ مَا يُلْقِي الشَّيْطٰنُ ثُمَّ يُحْكِمُ اللّٰهُ اٰيٰتِه وَاللّٰهُ عَلِيْمٌ حَكِيْمٌ	و پیش از تو (محمد) هیچ رسول و نبی‌ای نفرستادیم، مگر آنکه چون آرزویی کرد، شیطان در آرزویش (وسوسه) انداخت. اما خدا آنچه را شیطان انداخته بود، محو می‌کند و آیاتش را استوار می‌سازد. و خدا دانا و حکیم است،	52
لِّيَجْعَلَ مَا يُلْقِي الشَّيْطٰنُ فِتْنَةً لِّلَّذِيْنَ فِيْ قُلُوْبِهِمْ مَّرَضٌ وَّالْقَاسِيَةِ قُلُوْبُهُمْ وَاِنَّ الظّٰلِمِيْنَ لَفِيْ شِقَاقٍ بَعِيْدٍ	تا (خدا) وسوسه‌ای را که شیطان ایجاد کرده، آزمایشی برای کسانی قرار دهد که در دلشان بیماری است و دل‌هایشان سخت است. و به‌راستی ستمگران در دشمنی دوری هستند،	53
وَّلِيَعْلَمَ الَّذِيْنَ اُوْتُوا الْعِلْمَ اَنَّهُ الْحَقُّ مِنْ رَّبِّكَ فَيُؤْمِنُوْا بِه فَتُخْبِتَ لَه قُلُوْبُهُمْ وَاِنَّ اللّٰهَ لَهَادِ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْٓا اِلٰى صِرَاطٍ مُّسْتَقِيْمٍ	و تا کسانی که دانش داده شده‌اند، بدانند که (قرآن) حق است از سوی پروردگارت، پس به آن ایمان آورند و دل‌هایشان به آن فروتن شود. و به‌راستی خدا هدایت‌کننده مؤمنان به راه راست است.	54
وَلَا يَزَالُ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا فِيْ مِرْيَةٍ مِّنْهُ حَتّٰى تَاْتِيَهُمُ السَّاعَةُ بَغْتَةً اَوْ يَاْتِيَهُمْ عَذَابُ يَوْمٍ عَقِيْمٍ	و کافران پیوسته درباره آن (قرآن) تردید دارند، تا زمانی که ساعت (مرگشان) ناگهان بر آن‌ها آید یا عذاب روز قیامت به سویشان بیاید.	55
اَلْمُلْكُ يَوْمَئِذٍ لِّلّٰهِ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ فَالَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ فِيْ جَنّٰتِ النَّعِيْمِ	فرمانروایی در آن روز از آن خداست، او میانشان داوری می‌کند. پس کسانی که ایمان آورده‌اند و کارهای نیک انجام داده‌اند، در باغ‌های پرنعمت‌اند.	56
وَالَّذِيْنَ كَفَرُوْا وَكَذَّبُوْا بِاٰيٰتِنَا فَاُولٰٓئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ مُّهِيْنٌ	و کسانی که کافر شدند و آیات ما را تکذیب کردند، برایشان عذابی خوارکننده است.	57

وَالَّذِيْنَ هَاجَرُوْا فِيْ سَبِيْلِ اللّٰهِ ثُمَّ قُتِلُوْٓا اَوْ مَاتُوْا لَيَرْزُقَنَّهُمُ اللّٰهُ رِزْقًا حَسَنًا وَاِنَّ اللّٰهَ لَهُوَ خَيْرُ الرّٰزِقِيْنَ	و کسانی که در راه خدا هجرت کردند، سپس کشته شدند یا مردند، به‌راستی خدا به آن‌ها روزی نیکویی (بهشت) می‌دهد. و به‌راستی خدا بهترین روزی‌دهندگان است.	58
لَيُدْخِلَنَّهُمْ مُّدْخَلًا يَّرْضَوْنَهٗ وَاِنَّ اللّٰهَ لَعَلِيْمٌ حَلِيْمٌ	به‌راستی او (خدا) آن‌ها را به جایگاهی (بهشت) وارد می‌کند که از آن خشنودند. و به‌راستی خدا دانا و بردبار است.	59
ذٰلِكَ وَمَنْ عَاقَبَ بِمِثْلِ مَا عُوْقِبَ بِهٖ ثُمَّ بُغِيَ عَلَيْهِ لَيَنْصُرَنَّهُ اللّٰهُ اِنَّ اللّٰهَ لَعَفُوٌّ غَفُوْرٌ	این چنین است، و هر کس به همان اندازه که مورد ستم قرار گرفته، تلافی کند، سپس دوباره به او ستم شود، خدا حتماً او را یاری می‌دهد. به‌راستی خدا بسیار بخشنده و آمرزنده است.	60
ذٰلِكَ بِاَنَّ اللّٰهَ يُوْلِجُ الَّيْلَ فِى النَّهَارِ وَيُوْلِجُ النَّهَارَ فِى الَّيْلِ وَاَنَّ اللّٰهَ سَمِيْعٌ بَصِيْرٌ	این چنین است، زیرا خدا شب را به روز درمی‌آورد و روز را به شب درمی‌آورد، و به‌راستی خدا شنوا و بیناست.	61
ذٰلِكَ بِاَنَّ اللّٰهَ هُوَ الْحَقُّ وَاَنَّ مَا يَدْعُوْنَ مِنْ دُوْنِهٖ هُوَ الْبَاطِلُ وَاَنَّ اللّٰهَ هُوَ الْعَلِيُّ الْكَبِيْرُ	این چنین است (عظمت خدا)، زیرا خدا، اوست حق. و آنچه جز او می‌خوانند، باطل است، و به‌راستی خدا والا و بزرگ است.	62
اَلَمْ تَرَ اَنَّ اللّٰهَ اَنْزَلَ مِنَ السَّمَاۤءِ مَاۤءً فَتُصْبِحُ الْاَرْضُ مُخْضَرَّةً اِنَّ اللّٰهَ لَطِيْفٌ خَبِيْرٌ	آیا ندیدی که خدا از آسمان باران فرو فرستاد، پس زمین سبز شد؟ به‌راستی خدا بسیار لطیف و آگاه است.	63
لَهٗ مَا فِى السَّمٰوٰتِ وَمَا فِى الْاَرْضِ وَاِنَّ اللّٰهَ لَهُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيْدُ	از آن اوست آنچه در آسمان‌ها و آنچه در زمین است. و به‌راستی خدا بی‌نیاز و ستوده است.	64
اَلَمْ تَرَ اَنَّ اللّٰهَ سَخَّرَ لَكُمْ مَّا فِى الْاَرْضِ وَالْفُلْكَ تَجْرِيْ فِى الْبَحْرِ بِاَمْرِهٖ وَيُمْسِكُ السَّمَاۤءَ اَنْ تَقَعَ عَلَى الْاَرْضِ اِلَّا بِاِذْنِهٖ اِنَّ اللّٰهَ بِالنَّاسِ لَرَءُوْفٌ رَّحِيْمٌ	آیا ندیدی که خدا آنچه را در زمین است برای شما رام کرد و کشتی‌هایی که به فرمان او در دریا روان‌اند. و او آسمان‌ها را نگه می‌دارد تا جز به اذن او بر زمین فرو نیفتند؟ به‌راستی خدا به مردم بسیار مهربان و رحیم است.	65
وَهُوَ الَّذِيْٓ اَحْيَاكُمْ ثُمَّ يُمِيْتُكُمْ ثُمَّ يُحْيِيْكُمْ اِنَّ الْاِنْسَانَ لَكَفُوْرٌ	و اوست که شما را زنده کرد، سپس شما را می‌میراند، سپس دوباره شما را زنده می‌کند (در روز رستاخیز). به‌راستی انسان بسیار ناسپاس است.	66
لِكُلِّ اُمَّةٍ جَعَلْنَا مَنْسَكًا هُمْ نَاسِكُوْهُ فَلَا يُنَازِعُنَّكَ فِى الْاَمْرِ وَادْعُ اِلٰى رَبِّكَ اِنَّكَ لَعَلٰى هُدًى مُّسْتَقِيْمٍ	برای هر امتی شریعتی قرار دادیم که باید آن را به کار بندند، پس نباید در این امر (شریعت) با تو نزاع کنند. و (آن‌ها را) به سوی پروردگارت دعوت کن. به‌راستی تو بر راه راست هستی.	67
وَاِنْ جَادَلُوْكَ فَقُلِ اللّٰهُ اَعْلَمُ بِمَا تَعْمَلُوْنَ	و اگر با تو نزاع کردند، بگو: «خدا به آنچه انجام می‌دهید، داناتر است.»	68

اَللّٰهُ يَحْكُمُ بَيْنَكُمْ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ فِيْمَا كُنْتُمْ فِيْهِ تَخْتَلِفُوْنَ	خدا در روز قیامت درباره آنچه در آن اختلاف داشتید، میانتان داوری می‌کند.	69
اَلَمْ تَعْلَمْ اَنَّ اللّٰهَ يَعْلَمُ مَا فِى السَّمَاۤءِ وَالْاَرْضِ اِنَّ ذٰلِكَ فِيْ كِتٰبٍ اِنَّ ذٰلِكَ عَلَى اللّٰهِ يَسِيْرٌ	آیا نمی‌دانی که خدا آنچه را در آسمان‌ها و زمین است، می‌داند؟ به‌راستی این در کتابی (لوح محفوظ) ثبت است. به‌راستی این برای خدا آسان است.	70
وَيَعْبُدُوْنَ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ مَا لَمْ يُنَزِّلْ بِهٖ سُلْطٰنًا وَّمَا لَيْسَ لَهُمْ بِهٖ عِلْمٌ وَمَا لِلظّٰلِمِيْنَ مِنْ نَّصِيْرٍ	و آن‌ها جز خدا چیزی را می‌پرستند که هیچ دلیلی درباره آن نازل نشده و هیچ دانشی درباره آن ندارند. و برای ستمگران هیچ یاوری نیست.	71
وَاِذَا تُتْلٰى عَلَيْهِمْ اٰيٰتُنَا بَيِّنٰتٍ تَعْرِفُ فِيْ وُجُوْهِ الَّذِيْنَ كَفَرُوا الْمُنْكَرَ يَكَادُوْنَ يَسْطُوْنَ بِالَّذِيْنَ يَتْلُوْنَ عَلَيْهِمْ اٰيٰتِنَا قُلْ اَفَاُنَبِّئُكُمْ بِشَرٍّ مِّنْ ذٰلِكُمُ النَّارُ وَعَدَهَا اللّٰهُ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا وَبِئْسَ الْمَصِيْرُ	و چون آیات روشن ما بر آن‌ها خوانده شود، در چهره کافران نشانه‌های انکار می‌بینی. نزدیک است بر کسانی که آیات ما را به آن‌ها می‌خوانند، حمله کنند. بگو (ای محمد): «آیا به شما از چیزی بدتر از این (جهان) خبر دهم؟ (آن) جهنم است.» خدا آن را به کافران وعده داده است. و بد جای بازگشتی است.	72
يٰٓاَيُّهَا النَّاسُ ضُرِبَ مَثَلٌ فَاسْتَمِعُوْا لَهٗ اِنَّ الَّذِيْنَ تَدْعُوْنَ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ لَنْ يَّخْلُقُوْا ذُبَابًا وَّلَوِ اجْتَمَعُوْا لَهٗ وَاِنْ يَّسْلُبْهُمُ الذُّبَابُ شَيْـًٔا لَّا يَسْتَنْقِذُوْهُ مِنْهُ ضَعُفَ الطَّالِبُ وَالْمَطْلُوْبُ	ای مردم! مثلی زده شده است، پس به آن گوش دهید! به‌راستی آنچه جز خدا می‌خوانید، حتی یک مگس را نمی‌توانند بیافرینند، هرچند برای آفریدنش گرد هم آیند. و اگر مگس چیزی از آن‌ها برباید، نمی‌توانند آن را از او بازپس گیرند. پرستنده و پرستیده هر دو ناتوان‌اند.	73
مَا قَدَرُوا اللّٰهَ حَقَّ قَدْرِهٖ اِنَّ اللّٰهَ لَقَوِيٌّ عَزِيْزٌ	آن‌ها خدا را آن‌گونه که شایسته است، بزرگ نداشتند. به‌راستی خدا بسیار قوی و توانمند است.	74
اَللّٰهُ يَصْطَفِيْ مِنَ الْمَلٰٓئِكَةِ رُسُلًا وَّمِنَ النَّاسِ اِنَّ اللّٰهَ سَمِيْعٌ بَصِيْرٌ	خدا فرستادگانش را از فرشتگان و انسان‌ها برمی‌گزیند. به‌راستی خدا شنوا و بیناست.	75
يَعْلَمُ مَا بَيْنَ اَيْدِيْهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَاِلَى اللّٰهِ تُرْجَعُ الْاُمُوْرُ	او می‌داند آنچه پیش رویشان و آنچه پشت سرشان است. و همه امور به سوی خدا بازمی‌گردد.	76
يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوا ارْكَعُوْا وَاسْجُدُوْا وَاعْبُدُوْا رَبَّكُمْ وَافْعَلُوا الْخَيْرَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُوْنَ	ای کسانی که ایمان آورده‌اید! رکوع کنید، سجده کنید و پروردگارتان را بپرستید؛ و نیکی کنید تا رستگار شوید.	77

وَجَاهِدُوْا فِى اللّٰهِ حَقَّ جِهَادِهٖ هُوَ اجْتَبٰىكُمْ وَمَا جَعَلَ عَلَيْكُمْ فِى الدِّيْنِ مِنْ حَرَجٍ مِلَّةَ اَبِيْكُمْ اِبْرٰهِيْمَ هُوَ سَمّٰىكُمُ الْمُسْلِمِيْنَ مِنْ قَبْلُ وَفِيْ هٰذَا لِيَكُوْنَ الرَّسُوْلُ شَهِيْدًا عَلَيْكُمْ وَتَكُوْنُوْا شُهَدَاۤءَ عَلَى النَّاسِ فَاَقِيْمُوا الصَّلٰوةَ وَاٰتُوا الزَّكٰوةَ وَاعْتَصِمُوْا بِاللّٰهِ هُوَ مَوْلٰىكُمْ فَنِعْمَ الْمَوْلٰى وَنِعْمَ النَّصِيْرُ	و در راه خدا جهاد كنيد، جهادى راستين. او شما را برگزيد و در دين برايتان سختى قرار نداد. (پيروى كنيد از) دين نياى شما ابراهيم. او (خدا) شما را از پيش مسلمان ناميد، و (همچنين) در اين (قرآن)، تا رسول (محمد) بر شما گواه باشد و شما بر همه مردم گواه باشيد. پس نماز را برپا داريد، زكات بدهيد و به خدا تمسک جوييد. او سرپرست شماست، بهترين سرپرست و بهترين ياور.	78

مكية	اَلْمُؤْمِنُون	تعداد آیات
مکی	ال‌مؤمنون - 23	۱۱۸

بسم الله الرحمن الرحيم

(ال‌مؤمنون (مؤمنون

قَدْ اَفْلَحَ الْمُؤْمِنُوْنَ	به‌راستی مؤمنان رستگار شدند،	1
الَّذِيْنَ هُمْ فِيْ صَلَاتِهِمْ خٰشِعُوْنَ	آنان که در نمازشان با خشوع‌اند،	2
وَالَّذِيْنَ هُمْ عَنِ اللَّغْوِ مُعْرِضُوْنَ	و کسانی که از (کارها و سخنان) بیهوده دوری می‌کنند،	3
وَالَّذِيْنَ هُمْ لِلزَّكٰوةِ فٰعِلُوْنَ	و کسانی که زکات را ادا می‌کنند،	4
وَالَّذِيْنَ هُمْ لِفُرُوْجِهِمْ حٰفِظُوْنَ	و کسانی که عفت خود را حفظ می‌کنند،	5
اِلَّا عَلٰٓى اَزْوَاجِهِمْ اَوْ مَا مَلَكَتْ اَيْمَانُهُمْ فَاِنَّهُمْ غَيْرُ مَلُوْمِيْنَ	مگر در برابر همسرانشان یا کنیزانی که مالک آن‌هایند؛ که در این صورت مورد سرزنش نیستند.	6
فَمَنِ ابْتَغٰى وَرَاۤءَ ذٰلِكَ فَاُولٰٓئِكَ هُمُ الْعَادُوْنَ	اما هر کس فراتر از این (زنا و غیره) بجوید، آنان از حد گذرندگان‌اند.	7
وَالَّذِيْنَ هُمْ لِاَمٰنٰتِهِمْ وَعَهْدِهِمْ رَاعُوْنَ	و (رستگارند) کسانی که امانت‌ها و پیمان‌هایشان را حفظ می‌کنند،	8
وَالَّذِيْنَ هُمْ عَلٰى صَلَوٰتِهِمْ يُحَافِظُوْنَ	و کسانی که نمازهایشان را مراقبت می‌کنند.	9
اُولٰٓئِكَ هُمُ الْوٰرِثُوْنَ	اینانند که وارثان‌اند،	10
الَّذِيْنَ يَرِثُوْنَ الْفِرْدَوْسَ هُمْ فِيْهَا خٰلِدُوْنَ	آنان که (بهشت) فردوس را به ارث می‌برند. آنان در آن جاودانه‌اند.	11
وَلَقَدْ خَلَقْنَا الْاِنْسَانَ مِنْ سُلٰلَةٍ مِّنْ طِيْنٍ	و به‌راستی ما انسان را از خلاصه‌ای (برگرفته) از خاک آفریدیم.	12
ثُمَّ جَعَلْنٰهُ نُطْفَةً فِيْ قَرَارٍ مَّكِيْنٍ	سپس آن را نطفه‌ای (نگه‌داری شده) در جایگاهی استوار (رحم) قرار دادیم.	13

ثُمَّ خَلَقْنَا النُّطْفَةَ عَلَقَةً فَخَلَقْنَا الْعَلَقَةَ مُضْغَةً فَخَلَقْنَا الْمُضْغَةَ عِظٰمًا فَكَسَوْنَا الْعِظٰمَ لَحْمًا ثُمَّ اَنْشَاْنٰهُ خَلْقًا اٰخَرَ فَتَبٰرَكَ اللّٰهُ اَحْسَنُ الْخٰلِقِيْنَ	سپس نطفه را چیزی چسبیده کردیم، سپس آن چیز چسبیده را پاره‌گوشتی ساختیم، و آن پاره‌گوشت را استخوان‌هایی کردیم، سپس استخوان‌ها را با گوشت پوشاندیم. سپس آن را مخلوقی دیگر ساختیم. منزه است خدا، بهترین آفرینندگان.	14
ثُمَّ اِنَّكُمْ بَعْدَ ذٰلِكَ لَمَيِّتُوْنَ	سپس پس از آن، به‌راستی شما خواهید مرد.	15
ثُمَّ اِنَّكُمْ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ تُبْعَثُوْنَ	سپس به‌راستی در روز قیامت برانگیخته خواهید شد.	16
وَلَقَدْ خَلَقْنَا فَوْقَكُمْ سَبْعَ طَرَاۤئِقَ وَمَا كُنَّا عَنِ الْخَلْقِ غٰفِلِيْنَ	و به‌راستی ما بالای سر شما هفت (لایه) آسمان آفریدیم، و ما از آفرینش (خود) غافل نیستیم.	17
وَاَنْزَلْنَا مِنَ السَّمَاۤءِ مَاۤءً بِقَدَرٍ فَاَسْكَنّٰهُ فِى الْاَرْضِ وَاِنَّا عَلٰى ذَهَابٍ بِهٖ لَقٰدِرُوْنَ	و ما از آسمان آبی به‌اندازه معین فرو فرستادیم؛ سپس آن را در زمین جای دادیم، و به‌راستی ما تواناییم که آن را ببریم.	18
فَاَنْشَاْنَا لَكُمْ بِهٖ جَنّٰتٍ مِّنْ نَّخِيْلٍ وَّاَعْنَابٍ لَكُمْ فِيْهَا فَوَاكِهُ كَثِيْرَةٌ وَّمِنْهَا تَاْكُلُوْنَ	سپس با آن برای شما باغ‌هایی از خرما و انگور رویاندیم؛ که در آن‌ها برای شما میوه‌های فراوان است و از برخی از آن‌ها می‌خورید،	19
وَشَجَرَةً تَخْرُجُ مِنْ طُوْرِ سَيْنَاۤءَ تَنْۢبُتُ بِالدُّهْنِ وَصِبْغٍ لِّلْاٰكِلِيْنَ	و (رویاندیم) درختی (زیتون) که از کوه سینا می‌روید، که روغن می‌دهد و خوراکی برای خورندگان.	20
وَاِنَّ لَكُمْ فِى الْاَنْعَامِ لَعِبْرَةً نُسْقِيْكُمْ مِّمَّا فِىْ بُطُوْنِهَا وَلَكُمْ فِيْهَا مَنَافِعُ كَثِيْرَةٌ وَّمِنْهَا تَاْكُلُوْنَ	و به‌راستی در چهارپایان برای شما عبرتی است. از (شیر) آنچه در شکمشان است به شما می‌نوشانیم، و در آن‌ها برای شما فواید بسیار است، و از برخی از آن‌ها می‌خورید،	21
وَعَلَيْهَا وَعَلَى الْفُلْكِ تُحْمَلُوْنَ	و بر آن‌ها (چهارپایان) و بر کشتی‌ها حمل می‌شوید.	22
وَلَقَدْ اَرْسَلْنَا نُوْحًا اِلٰى قَوْمِهٖ فَقَالَ يٰقَوْمِ اعْبُدُوا اللّٰهَ مَا لَكُمْ مِّنْ اِلٰهٍ غَيْرُهٗ اَفَلَا تَتَّقُوْنَ	و به‌راستی ما نوح را به‌سوی قومش فرستادیم، پس گفت: «ای قوم من! خدا را بپرستید، که جز او برای شما خدایی نیست. پس چرا تقوا پیشه نمی‌کنید؟»	23
فَقَالَ الْمَلَؤُا الَّذِيْنَ كَفَرُوْا مِنْ قَوْمِهٖ مَا هٰذَاۤ اِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ يُرِيْدُ اَنْ يَّتَفَضَّلَ عَلَيْكُمْ وَلَوْ شَاۤءَ اللّٰهُ لَاَنْزَلَ مَلٰٓئِكَةً مَّا سَمِعْنَا بِهٰذَا فِىْۤ اٰبَاۤئِنَا الْاَوَّلِيْنَ	پس سران کافر از قومش گفتند: «این جز انسانی مانند شما نیست که می‌خواهد بر شما برتری جوید. و اگر خدا می‌خواست، حتماً فرشتگانی می‌فرستاد. ما چنین چیزی را در میان نیاکانمان نشنیده‌ایم.»	24
اِنْ هُوَ اِلَّا رَجُلٌ بِهٖ جِنَّةٌ فَتَرَبَّصُوْا بِهٖ حَتّٰى حِيْنٍ	او جز مردی دیوانه نیست، پس تا مدتی در برابرش صبر کنید.	25

قَالَ رَبِّ انْصُرْنِيْ بِمَا كَذَّبُوْنِ	او (نوح) دعا کرد: «پروردگارا، مرا یاری کن، زیرا مرا تکذیب کردند.»	26
فَاَوْحَيْنَآ اِلَيْهِ اَنِ اصْنَعِ الْفُلْكَ بِاَعْيُنِنَا وَوَحْيِنَا فَاِذَا جَاۤءَ اَمْرُنَا وَفَارَ التَّنُّوْرُ فَاسْلُكْ فِيْهَا مِنْ كُلٍّ زَوْجَيْنِ اثْنَيْنِ وَاَهْلَكَ اِلَّا مَنْ سَبَقَ عَلَيْهِ الْقَوْلُ مِنْهُمْ وَلَا تُخَاطِبْنِيْ فِى الَّذِيْنَ ظَلَمُوْا اِنَّهُمْ مُّغْرَقُوْنَ	پس به او وحی کردیم: «کشتی را زیر نظارت و راهنمایی ما بساز، پس هنگامی که فرمان ما آمد و تنور (آتشدان) جوشید، از هر نوعی یک جفت و نیز خانواده‌ات را در آن (کشتی) جای ده، مگر کسی که پیش‌تر درباره‌اش (عذاب) مقرر شده است. و درباره کسانی که ستم کردند با من سخن مگو، زیرا آنان غرق خواهند شد.»	27
فَاِذَا اسْتَوَيْتَ اَنْتَ وَمَنْ مَّعَكَ عَلَى الْفُلْكِ فَقُلِ الْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذِيْ نَجّٰىنَا مِنَ الْقَوْمِ الظّٰلِمِيْنَ	و هنگامی که تو و کسانی که با تو هستند بر کشتی سوار شدید، بگو: «ستایش خدایی را که ما را از قوم ستمگر نجات داد.»	28
وَقُلْ رَّبِّ اَنْزِلْنِيْ مُنْزَلًا مُّبٰرَكًا وَّاَنْتَ خَيْرُ الْمُنْزِلِيْنَ	و دعا کن: «پروردگارا، مرا در جایگاهی مبارک فرود آور، و تو بهترین فرودآورندگان هستی.»	29
اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيٰتٍ وَّاِنْ كُنَّا لَمُبْتَلِيْنَ	به‌راستی در این (داستان) نشانه‌هایی است، و ما به‌راستی آزمایش‌کننده بودیم.	30
ثُمَّ اَنْشَاْنَا مِنْ بَعْدِهِمْ قَرْنًا اٰخَرِيْنَ	سپس پس از آن‌ها قومی دیگر (قوم عاد) آفریدیم.	31
فَاَرْسَلْنَا فِيْهِمْ رَسُوْلًا مِّنْهُمْ اَنِ اعْبُدُوا اللّٰهَ مَا لَكُمْ مِّنْ اِلٰهٍ غَيْرُهٗ اَفَلَا تَتَّقُوْنَ	پس به‌سوی آن‌ها رسولی از خودشان فرستادیم (که گفت): «خدا را بپرستید! جز او برای شما خدایی نیست. پس چرا تقوا پیشه نمی‌کنید؟»	32
وَقَالَ الْمَلَاُ مِنْ قَوْمِهِ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا وَكَذَّبُوْا بِلِقَاۤءِ الْاٰخِرَةِ وَاَتْرَفْنٰهُمْ فِى الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا مَا هٰذَآ اِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ يَاْكُلُ مِمَّا تَاْكُلُوْنَ مِنْهُ وَيَشْرَبُ مِمَّا تَشْرَبُوْنَ	و سران کافر از قومش که دیدار روز آخرت را تکذیب کردند و ما در زندگی دنیا به آن‌ها نعمت و آسایش داده بودیم، گفتند: «این جز انسانی مانند شما نیست، او از آنچه شما می‌خورید می‌خورد و از آنچه شما می‌نوشید می‌نوشد.»	33
وَلَىِٕنْ اَطَعْتُمْ بَشَرًا مِّثْلَكُمْ اِنَّكُمْ اِذًا لَّخٰسِرُوْنَ	و اگر از انسانی مانند خودتان اطاعت کنید، به‌راستی زیان خواهید کرد.	34
اَيَعِدُكُمْ اَنَّكُمْ اِذَا مِتُّمْ وَكُنْتُمْ تُرَابًا وَّعِظَامًا اَنَّكُمْ مُّخْرَجُوْنَ	آیا او به شما وعده می‌دهد که وقتی مردید و خاک و استخوان شدید، به‌راستی (از قبر) بیرون آورده خواهید شد؟	35
هَيْهَاتَ هَيْهَاتَ لِمَا تُوْعَدُوْنَ	دور است، دور است آنچه به شما وعده داده شده!	36
اِنْ هِيَ اِلَّا حَيَاتُنَا الدُّنْيَا نَمُوْتُ وَنَحْيَا وَمَا نَحْنُ بِمَبْعُوْثِيْنَ	جز این زندگی دنیای ما چیزی نیست؛ می‌میریم و زنده می‌شویم و ما برانگیخته نخواهیم شد.	37

اِنْ هُوَ اِلَّا رَجُلُ ِافْتَرٰى عَلَى اللّٰهِ كَذِبًا وَّمَا نَحْنُ لَه بِمُؤْمِنِيْنَ	او جز مردی نیست که بر خدا دروغ بسته، و ما به او ایمان نمی‌آریم.	38
قَالَ رَبِّ انْصُرْنِيْ بِمَا كَذَّبُوْنِ	او (پیامبر) دعا کرد: «پروردگارا، مرا یاری کن، زیرا مرا تکذیب کردند.»	39
قَالَ عَمَّا قَلِيْلٍ لَّيُصْبِحُنَّ نٰدِمِيْنَ	(خدا) فرمود: «به‌زودی پشیمان خواهند شد.»	40
فَاَخَذَتْهُمُ الصَّيْحَةُ بِالْحَقِّ فَجَعَلْنٰهُمْ غُثَاۤءً فَبُعْدًا لِّلْقَوْمِ الظّٰلِمِيْنَ	پس فریاد (عذاب) به‌حق بر آن‌ها فرود آمد و آن‌ها را مانند خس و خاشاک کردیم. پس نابودی بر قومی که ایمان نیاوردند.	41
ثُمَّ اَنْشَاْنَا مِنْ بَعْدِهِمْ قُرُوْنًا اٰخَرِيْنَ	سپس پس از آن‌ها اقوامی دیگر آفریدیم.	42
مَا تَسْبِقُ مِنْ اُمَّةٍ اَجَلَهَا وَمَا يَسْتَاْخِرُوْنَ	هیچ امتی نمی‌تواند اجلش را پیش بیندازد یا به تأخیر بیندازد.	43
ثُمَّ اَرْسَلْنَا رُسُلَنَا تَتْرًا كُلَّمَا جَاۤءَ اُمَّةً رَّسُوْلُهَا كَذَّبُوْهُ فَاَتْبَعْنَا بَعْضَهُمْ بَعْضًا وَّجَعَلْنٰهُمْ اَحَادِيْثَ فَبُعْدًا لِّقَوْمٍ لَّا يُؤْمِنُوْنَ	سپس رسولانمان را یکی پس از دیگری فرستادیم. هرگاه رسولی به امتی آمد، او را تکذیب کردند، پس برخی را به دنبال برخی دیگر (در هلاکت) آوردیم و آن‌ها را داستان (برای مردم) کردیم. پس نابودی بر قومی که ایمان نیاوردند.	44
ثُمَّ اَرْسَلْنَا مُوْسٰى وَاَخَاهُ هٰرُوْنَ بِاٰيٰتِنَا وَسُلْطٰنٍ مُّبِيْنٍ	سپس موسی و برادرش هارون را با نشانه‌های (عظمت) ما و دلیلی آشکار فرستادیم،	45
اِلٰى فِرْعَوْنَ وَمَلَا۟ئِه فَاسْتَكْبَرُوْا وَكَانُوْا قَوْمًا عَالِيْنَ	به‌سوی فرعون و سران قومش، اما آن‌ها تکبر ورزیدند و قومی سرکش بودند.	46
فَقَالُوْٓا اَنُؤْمِنُ لِبَشَرَيْنِ مِثْلِنَا وَقَوْمُهُمَا لَنَا عٰبِدُوْنَ	پس گفتند: «آیا به دو انسان مانند خودمان ایمان بیاوریم، در حالی که قومشان (بنی‌اسرائیل) برای ما بنده‌اند؟»	47
فَكَذَّبُوْهُمَا فَكَانُوْا مِنَ الْمُهْلَكِيْنَ	پس هر دو را تکذیب کردند، از این‌رو از هلاک‌شدگان شدند.	48
وَلَقَدْ اٰتَيْنَا مُوْسَى الْكِتٰبَ لَعَلَّهُمْ يَهْتَدُوْنَ	و به‌راستی به موسی کتاب (تورات) دادیم تا (بنی‌اسرائیل) هدایت شوند.	49
وَجَعَلْنَا ابْنَ مَرْيَمَ وَاُمَّه اٰيَةً وَّاٰوَيْنٰهُمَآ اِلٰى رَبْوَةٍ ذَاتِ قَرَارٍ وَّمَعِيْنٍ	و (عیسی) پسر مریم و مادرش را نشانه‌ای (از عظمت خود) قرار دادیم و آن‌ها را در سرزمینی بلند، آرام و خرم با چشمه‌های روان پناه دادیم.	50
يٰٓاَيُّهَا الرُّسُلُ كُلُوْا مِنَ الطَّيِّبٰتِ وَاعْمَلُوْا صَالِحًا اِنِّيْ بِمَا تَعْمَلُوْنَ عَلِيْمٌ	خدا فرمود: «ای رسولان! از (غذاهای) پاکیزه بخورید و کار نیک انجام دهید. به‌راستی من به آنچه انجام می‌دهید، دانایم.»	51

وَاِنَّ هٰذِهٖٓ اُمَّتُكُمْ اُمَّةً وَّاحِدَةً وَّاَنَا رَبُّكُمْ فَاتَّقُوْنِ	و به‌راستی این (توحید) دین شماست، دینی یگانه، و من پروردگار شما هستم، پس از من تقوا پیشه کنید.	52
فَتَقَطَّعُوْٓا اَمْرَهُمْ بَيْنَهُمْ زُبُرًا كُلُّ حِزْبٍۭ بِمَا لَدَيْهِمْ فَرِحُوْنَ	سپس آن‌ها در امر (دین) خود به گروه‌هایی پراکنده شدند. هر گروه به آنچه نزدشان بود، شادمان شدند.	53
فَذَرْهُمْ فِيْ غَمْرَتِهِمْ حَتّٰى حِيْنٍ	پس آن‌ها را در گمراهی‌شان تا زمانی معین رها کن.	54
اَيَحْسَبُوْنَ اَنَّمَا نُمِدُّهُمْ بِهٖ مِنْ مَّالٍ وَّبَنِيْنَ	آیا گمان می‌کنند که ما به آن‌ها مال و فرزندان می‌دهیم (یعنی)،	55
نُسَارِعُ لَهُمْ فِى الْخَيْرٰتِ بَلْ لَّا يَشْعُرُوْنَ	ما به‌سرعت به آن‌ها خوبی‌ها می‌دهیم؟ خیر، آن‌ها نمی‌فهمند.	56
اِنَّ الَّذِيْنَ هُمْ مِّنْ خَشْيَةِ رَبِّهِمْ مُّشْفِقُوْنَ	به‌راستی کسانی که از ترس (عذاب) پروردگارشان بسیار محتاط‌اند،	57
وَالَّذِيْنَ هُمْ بِاٰيٰتِ رَبِّهِمْ يُؤْمِنُوْنَ	و کسانی که به نشانه‌های (قدرت) پروردگارشان ایمان دارند،	58
وَالَّذِيْنَ هُمْ بِرَبِّهِمْ لَا يُشْرِكُوْنَ	و کسانی که پروردگارشان را شریک قرار نمی‌دهند،	59
وَالَّذِيْنَ يُؤْتُوْنَ مَآ اٰتَوْا وَّقُلُوْبُهُمْ وَجِلَةٌ اَنَّهُمْ اِلٰى رَبِّهِمْ رٰجِعُوْنَ	و کسانی که آنچه را می‌دهند (صدقه) با دلی پر از ترس (می‌دهند، زیرا می‌دانند) که به‌سوی پروردگارشان بازمی‌گردند،	60
اُولٰٓئِكَ يُسَارِعُوْنَ فِى الْخَيْرٰتِ وَهُمْ لَهَا سٰبِقُوْنَ	اینان در خوبی‌ها شتاب می‌کنند و آن‌ها پیشگامان در آن‌اند.	61
وَلَا نُكَلِّفُ نَفْسًا اِلَّا وُسْعَهَا وَلَدَيْنَا كِتٰبٌ يَّنْطِقُ بِالْحَقِّ وَهُمْ لَا يُظْلَمُوْنَ	و ما بر کسی جز به‌اندازه توانش تکلیف نمی‌کنیم، و نزد ما کتابی است که به‌حق سخن می‌گوید، و به آن‌ها ظلم (زیان) نمی‌رسد.	62
بَلْ قُلُوْبُهُمْ فِيْ غَمْرَةٍ مِّنْ هٰذَا وَلَهُمْ اَعْمَالٌ مِّنْ دُوْنِ ذٰلِكَ هُمْ لَهَا عٰمِلُوْنَ	اما دل‌هایشان (کافران) از (فهم) این (قرآن) در گمراهی است، و آن‌ها (عادت به انجام) کارهای (زشت) دیگری دارند که پیوسته انجام می‌دهند.	63
حَتّٰٓى اِذَآ اَخَذْنَا مُتْرَفِيْهِمْ بِالْعَذَابِ اِذَا هُمْ يَجْـَٔرُوْنَ	تا هنگامی که به کسانی که در میانشان زندگی مرفه داشتند، عذاب فرو فرستادیم، ناگهان فریاد (امان) سر دادند.	64
لَا تَجْـَٔرُوا الْيَوْمَ اِنَّكُمْ مِّنَّا لَا تُنْصَرُوْنَ	امروز فریاد (امان) نزنید! به‌راستی از ما یاری نخواهید یافت.	65
قَدْ كَانَتْ اٰيٰتِيْ تُتْلٰى عَلَيْكُمْ فَكُنْتُمْ عَلٰٓى اَعْقَابِكُمْ تَنْكِصُوْنَ	به‌راستی آیات من (قرآن) بر شما خوانده می‌شد، اما شما پیوسته به عقب بازمی‌گشتید،	66

مُسْتَكْبِرِيْنَ بِهٖ سٰمِرًا تَهْجُرُوْنَ	با تکبر و گفتن سخنان زشت علیه آن (قرآن) در گفت‌وگوهای شبانه.	67
اَفَلَمْ يَدَّبَّرُوا الْقَوْلَ اَمْ جَاۤءَهُمْ مَّا لَمْ يَأْتِ اٰبَاۤءَهُمُ الْاَوَّلِيْنَ	آیا سخن (خدا) را درنیافتند، یا چیزی به آن‌ها آمده که به نیاکانشان نیامده بود؟	68
اَمْ لَمْ يَعْرِفُوْا رَسُوْلَهُمْ فَهُمْ لَهٗ مُنْكِرُوْنَ	یا رسولشان را نشناختند، پس او را انکار کردند؟	69
اَمْ يَقُوْلُوْنَ بِهٖ جِنَّةٌ ۗ بَلْ جَاۤءَهُمْ بِالْحَقِّ وَاَكْثَرُهُمْ لِلْحَقِّ كٰرِهُوْنَ	یا می‌گویند: «او دیوانه است»؟ خیر، او حقیقت را برایشان آورد، اما بیشترشان حقیقت را خوش ندارند.	70
وَلَوِ اتَّبَعَ الْحَقُّ اَهْوَاۤءَهُمْ لَفَسَدَتِ السَّمٰوٰتُ وَالْاَرْضُ وَمَنْ فِيْهِنَّ ۗ بَلْ اَتَيْنٰهُمْ بِذِكْرِهِمْ فَهُمْ عَنْ ذِكْرِهِمْ مُّعْرِضُوْنَ	و اگر حقیقت از هوس‌هایشان پیروی می‌کرد، آسمان‌ها و زمین و هر که در آن‌هاست، تباه می‌شد. خیر، ما ذکر (قرآن) را برایشان آوردیم، اما آن‌ها از ذکر خود روی گرداندند.	71
اَمْ تَسْـَٔلُهُمْ خَرْجًا فَخَرَاجُ رَبِّكَ خَيْرٌ ۖ وَّهُوَ خَيْرُ الرّٰزِقِيْنَ	یا از آن‌ها مزدی می‌خواهی؟ مزد پروردگارت بهتر است، و او بهترین روزی‌دهندگان است.	72
وَاِنَّكَ لَتَدْعُوْهُمْ اِلٰى صِرَاطٍ مُّسْتَقِيْمٍ	و به‌راستی تو آن‌ها را به راه راست دعوت می‌کنی.	73
وَاِنَّ الَّذِيْنَ لَا يُؤْمِنُوْنَ بِالْاٰخِرَةِ عَنِ الصِّرَاطِ لَنٰكِبُوْنَ	و به‌راستی کسانی که به آخرت ایمان ندارند، از راه (راست) به‌دور افتاده‌اند.	74
وَلَوْ رَحِمْنٰهُمْ وَكَشَفْنَا مَا بِهِمْ مِّنْ ضُرٍّ لَّلَجُّوْا فِيْ طُغْيَانِهِمْ يَعْمَهُوْنَ	و اگر به آن‌ها رحم می‌کردیم و بلایی که بر آن‌ها بود برمی‌داشتیم، حتماً در گمراهی‌شان سرگردان می‌ماندند.	75
وَلَقَدْ اَخَذْنٰهُمْ بِالْعَذَابِ فَمَا اسْتَكَانُوْا لِرَبِّهِمْ وَمَا يَتَضَرَّعُوْنَ	و به‌راستی بر آن‌ها عذاب فرو فرستادیم، اما در برابر پروردگارشان سر تسلیم فرود نیاوردند و فروتنی نکردند.	76
حَتّٰٓى اِذَا فَتَحْنَا عَلَيْهِمْ بَابًا ذَا عَذَابٍ شَدِيْدٍ اِذَا هُمْ فِيْهِ مُبْلِسُوْنَ	تا هنگامی که درِ عذابی سخت بر آن‌ها گشودیم، ناگهان آن‌ها ناامید شدند.	77
وَهُوَ الَّذِيْٓ اَنْشَاَ لَكُمُ السَّمْعَ وَالْاَبْصَارَ وَالْاَفْـِٕدَةَ ۗ قَلِيْلًا مَّا تَشْكُرُوْنَ	و اوست که برای شما گوش و چشم و دل آفرید، اما اندک شکر می‌کنید.	78
وَهُوَ الَّذِيْ ذَرَاَكُمْ فِى الْاَرْضِ وَاِلَيْهِ تُحْشَرُوْنَ	و اوست که شما را در زمین آفرید و پراکنده کرد و به‌سوی او گردآورده خواهید شد.	79
وَهُوَ الَّذِيْ يُحْيٖ وَيُمِيْتُ وَلَهُ اخْتِلَافُ الَّيْلِ وَالنَّهَارِ ۗ اَفَلَا تَعْقِلُوْنَ	و اوست که زنده می‌کند و می‌میراند، و اوست که گردش شب و روز را (می‌گرداند). آیا نمی‌فهمید؟	80

بَلْ قَالُوْا مِثْلَ مَا قَالَ الْاَوَّلُوْنَ	بلکه سخنی مانند آنچه پیشینیان گفتند، گفتند.	81
قَالُوْٓا ءَاِذَا مِتْنَا وَكُنَّا تُرَابًا وَّعِظَامًا ءَاِنَّا لَمَبْعُوْثُوْنَ	گفتند: «آیا وقتی مردیم و خاک و استخوان شدیم، واقعاً برانگیخته خواهیم شد؟»	82
لَقَدْ وُعِدْنَا نَحْنُ وَاٰبَاؤُنَا هٰذَا مِنْ قَبْلُ اِنْ هٰذَآ اِلَّآ اَسَاطِيْرُ الْاَوَّلِيْنَ	به‌راستی این (وعده) به ما و به نیاکانمان از پیش داده شده، این جز افسانه‌های پیشینیان نیست!	83
قُلْ لِّمَنِ الْاَرْضُ وَمَنْ فِيْهَآ اِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُوْنَ	بگو (ای محمد): «زمین و هر که در آن است، از آن کیست، اگر می‌دانید؟»	84
سَيَقُوْلُوْنَ لِلّٰهِ قُلْ اَفَلَا تَذَكَّرُوْنَ	خواهند گفت: «از آن خداست.» بگو: «پس چرا متذکر نمی‌شوید؟»	85
قُلْ مَنْ رَّبُّ السَّمٰوٰتِ السَّبْعِ وَرَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيْمِ	بگو: «پروردگار آسمان‌های هفت‌گانه و پروردگار عرش عظیم کیست؟»	86
سَيَقُوْلُوْنَ لِلّٰهِ قُلْ اَفَلَا تَتَّقُوْنَ	خواهند گفت: «(از آن) خداست.» بگو: «پس چرا تقوا پیشه نمی‌کنید؟»	87
قُلْ مَنْ بِيَدِهٖ مَلَكُوْتُ كُلِّ شَيْءٍ وَّهُوَ يُجِيْرُ وَلَا يُجَارُ عَلَيْهِ اِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُوْنَ	بگو: «کیست که فرمانروایی همه چیز در دست اوست، او پناه می‌دهد و از (عذاب) او پناه داده نمی‌شود، اگر می‌دانید؟»	88
سَيَقُوْلُوْنَ لِلّٰهِ قُلْ فَاَنّٰى تُسْحَرُوْنَ	خواهند گفت: «(از آن) خداست.» بگو: «پس چگونه فریب خورده‌اید؟»	89
بَلْ اَتَيْنٰهُمْ بِالْحَقِّ وَاِنَّهُمْ لَكٰذِبُوْنَ	بلکه ما حقیقت را برایشان آوردیم، اما آن‌ها به‌راستی دروغگویان‌اند.	90
مَا اتَّخَذَ اللّٰهُ مِنْ وَّلَدٍ وَّمَا كَانَ مَعَهٗ مِنْ اِلٰهٍ اِذًا لَّذَهَبَ كُلُّ اِلٰهٍ بِمَا خَلَقَ وَلَعَلَا بَعْضُهُمْ عَلٰى بَعْضٍ سُبْحٰنَ اللّٰهِ عَمَّا يَصِفُوْنَ	خدا فرزندی نگرفته و هیچ خدایی با او نیست، (وگرنه) هر خدایی آنچه را آفریده بود می‌برد و برخی بر برخی دیگر چیره می‌شدند. منزه است خدا از آنچه آن‌ها توصیف می‌کنند،	91
عٰلِمِ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ فَتَعٰلٰى عَمَّا يُشْرِكُوْنَ	(او) دانای نهان و آشکار است. او بسیار برتر است از آنچه شریک او قرار می‌دهند.	92
قُلْ رَّبِّ اِمَّا تُرِيَنِّيْ مَا يُوْعَدُوْنَ	بگو (ای محمد): «پروردگارا، اگر قرار است آنچه را به آن‌ها وعده داده شده به من نشان دهی،	93
رَبِّ فَلَا تَجْعَلْنِيْ فِى الْقَوْمِ الظّٰلِمِيْنَ	پروردگارا، مرا در میان قوم ستمگر قرار مده.»	94
وَاِنَّا عَلٰٓى اَنْ نُّرِيَكَ مَا نَعِدُهُمْ لَقٰدِرُوْنَ	و به‌راستی ما تواناییم آنچه را به آن‌ها وعده داده‌ایم، به تو نشان دهیم.	95

اِدْفَعْ بِالَّتِيْ هِيَ اَحْسَنُ السَّيِّئَةَ نَحْنُ اَعْلَمُ بِمَا يَصِفُوْنَ	بدی آن‌ها را با (شیوه‌ای) نیکو دفع کن، ما به آنچه (به خدا) نسبت می‌دهند، داناتر هستیم.	96
وَقُلْ رَّبِّ اَعُوْذُ بِكَ مِنْ هَمَزٰتِ الشَّيٰطِيْنِ	و بگو: «پروردگارا، از وسوسه‌های شیطان‌ها به تو پناه می‌برم،	97
وَاَعُوْذُ بِكَ رَبِّ اَنْ يَّحْضُرُوْنِ	و به تو پناه می‌برم، پروردگارا، که مبادا به من نزدیک شوند.»	98
حَتّٰٓى اِذَا جَاۤءَ اَحَدَهُمُ الْمَوْتُ قَالَ رَبِّ ارْجِعُوْنِ	(حال کافران چنان است) تا هنگامی که مرگ به یکی از آن‌ها برسد، گوید: «پروردگارا، مرا (به دنیا) بازگردان،	99
لَعَلِّيْٓ اَعْمَلُ صَالِحًا فِيْمَا تَرَكْتُ كَلَّا اِنَّهَا كَلِمَةٌ هُوَ قَاۤىِٕلُهَا وَمِنْ وَّرَاۤىِٕهِمْ بَرْزَخٌ اِلٰى يَوْمِ يُبْعَثُوْنَ	تا کار نیکی را که ترک کرده‌ام، انجام دهم.» هرگز! این تنها سخنی است که او می‌گوید. و پیش روی آن‌ها برزخی است تا روزی که برانگیخته شوند.	100
فَاِذَا نُفِخَ فِى الصُّوْرِ فَلَآ اَنْسَابَ بَيْنَهُمْ يَوْمَىِٕذٍ وَّلَا يَتَسَاۤءَلُوْنَ	پس هنگامی که در صور دمیده شود، در آن روز (قیامت) میانشان خویشاوندی نیست و از یکدیگر پرس‌وجو نمی‌کنند.	101
فَمَنْ ثَقُلَتْ مَوَازِيْنُهٗ فَاُولٰۤىِٕكَ هُمُ الْمُفْلِحُوْنَ	هر که ترازوی (خوبی‌هایش) سنگین باشد، اینان رستگاران‌اند.	102
وَمَنْ خَفَّتْ مَوَازِيْنُهٗ فَاُولٰۤىِٕكَ الَّذِيْنَ خَسِرُوْٓا اَنْفُسَهُمْ فِيْ جَهَنَّمَ خٰلِدُوْنَ	و هر که ترازوی (خوبی‌هایش) سبک باشد، اینان کسانی‌اند که به خود زیان رساندند، در جهنم جاودانه‌اند.	103
تَلْفَحُ وُجُوْهَهُمُ النَّارُ وَهُمْ فِيْهَا كٰلِحُوْنَ	آتش چهره‌هایشان را می‌سوزاند و در جهنم با لب‌هایی معیوب و غمگین‌اند.	104
اَلَمْ تَكُنْ اٰيٰتِيْ تُتْلٰى عَلَيْكُمْ فَكُنْتُمْ بِهَا تُكَذِّبُوْنَ	آیا آیات من بر شما خوانده نمی‌شد و شما آن‌ها را تکذیب می‌کردید؟	105
قَالُوْا رَبَّنَا غَلَبَتْ عَلَيْنَا شِقْوَتُنَا وَكُنَّا قَوْمًا ضَاۤلِّيْنَ	گفتند: «پروردگارا، بدبختی ما بر ما چیره شد و ما قومی گمراه بودیم.»	106
رَبَّنَآ اَخْرِجْنَا مِنْهَا فَاِنْ عُدْنَا فَاِنَّا ظٰلِمُوْنَ	پروردگارا، ما را از آن (جهان) بیرون آور، اگر باز (به گناه) بازگشتیم، آنگاه ما ستمگرانیم.	107
قَالَ اخْسَـُٔوْا فِيْهَا وَلَا تُكَلِّمُوْنِ	(خدا) فرمود: «در آن (جهان) خوار بمانید و با من سخن نگویید.»	108
اِنَّهٗ كَانَ فَرِيْقٌ مِّنْ عِبَادِيْ يَقُوْلُوْنَ رَبَّنَآ اٰمَنَّا فَاغْفِرْ لَنَا وَارْحَمْنَا وَاَنْتَ خَيْرُ الرّٰحِمِيْنَ	به‌راستی گروهی از بندگان من می‌گفتند: «پروردگارا، ما ایمان آوردیم، پس ما را بیامرز و بر ما رحم کن، و تو بهترین رحم‌کنندگان هستی.»	109

فَاتَّخَذْتُمُوْهُمْ سِخْرِيًّا حَتّٰٓى اَنْسَوْكُمْ ذِكْرِيْ وَكُنْتُمْ مِّنْهُمْ تَضْحَكُوْنَ	اما شما آن‌ها را به ریشخند گرفتید تا جایی که یاد مرا از یادتان بردند و شما به آن‌ها می‌خندیدید.	110
اِنِّيْ جَزَيْتُهُمُ الْيَوْمَ بِمَا صَبَرُوْٓا اَنَّهُمْ هُمُ الْفَاۤىِٕزُوْنَ	به‌راستی امروز من به آن‌ها پاداش دادم، زیرا شکیبایی کردند، اینانند که پیروزند.	111
قٰلَ كَمْ لَبِثْتُمْ فِى الْاَرْضِ عَدَدَ سِنِيْنَ	(خدا) فرمود: «چند سال در زمین درنگ کردید؟»	112
قَالُوْا لَبِثْنَا يَوْمًا اَوْ بَعْضَ يَوْمٍ فَسْـَٔلِ الْعَاۤدِّيْنَ	گفتند: «یک روز یا پاره‌ای از روز درنگ کردیم، از شمارشگران بپرس.»	113
قٰلَ اِنْ لَّبِثْتُمْ اِلَّا قَلِيْلًا لَّوْ اَنَّكُمْ كُنْتُمْ تَعْلَمُوْنَ	فرمود: «جز اندکی درنگ نکردید، اگر می‌دانستید.»	114
اَفَحَسِبْتُمْ اَنَّمَا خَلَقْنٰكُمْ عَبَثًا وَّاَنَّكُمْ اِلَيْنَا لَا تُرْجَعُوْنَ	آیا گمان کردید که شما را بیهوده آفریدیم و به‌سوی ما بازنمی‌گردید؟	115
فَتَعٰلَى اللّٰهُ الْمَلِكُ الْحَقُّ لَآ اِلٰهَ اِلَّا هُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْكَرِيْمِ	پس والاست خدا، پادشاه حقیقی؛ جز او خدایی نیست، پروردگار عرش کریم.	116
وَمَنْ يَّدْعُ مَعَ اللّٰهِ اِلٰهًا اٰخَرَ لَا بُرْهَانَ لَهٗ بِهٖ فَاِنَّمَا حِسَابُهٗ عِنْدَ رَبِّهٖ اِنَّهٗ لَا يُفْلِحُ الْكٰفِرُوْنَ	و هر کس جز خدا خدایی دیگر را بپرستد، در حالی که هیچ دلیلی برای آن ندارد، حسابش نزد پروردگارش است. به‌راستی کافران رستگار نمی‌شوند.	117
وَقُلْ رَّبِّ اغْفِرْ وَارْحَمْ وَاَنْتَ خَيْرُ الرّٰحِمِيْنَ	و بگو (ای محمد): «پروردگارا، بیامرز و رحم کن، و تو بهترین رحم‌کنندگان هستی.»	118

مدنية	اَلنُّور	تعداد آيات
مدنی	النور - 24	٦٤

بسم الله الرحمن الرحيم

(النور (نور

سُوْرَةٌ اَنْزَلْنٰهَا وَفَرَضْنٰهَا وَاَنْزَلْنَا فِيْهَآ اٰيٰتٍ بَيِّنٰتٍ لَّعَلَّكُمْ تَذَكَّرُوْنَ	این سوره‌ای است که ما نازل کردیم و اجرای احکام آن را واجب نمودیم، و در آن آیات روشنی فرو فرستادیم تا شما متذکر شوید.	1
اَلزَّانِيَةُ وَالزَّانِيْ فَاجْلِدُوْا كُلَّ وَاحِدٍ مِّنْهُمَا مِائَةَ جَلْدَةٍ وَّلَا تَأْخُذْكُمْ بِهِمَا رَأْفَةٌ فِيْ دِيْنِ اللّٰهِ اِنْ كُنْتُمْ تُؤْمِنُوْنَ بِاللّٰهِ وَالْيَوْمِ الْاٰخِرِ وَلْيَشْهَدْ عَذَابَهُمَا طَائِفَةٌ مِّنَ الْمُؤْمِنِيْنَ	زن زناکار و مرد زناکار، هر یک از آن‌ها را صد تازیانه بزنید، و اگر به خدا و روز آخرت ایمان دارید، ترحم به آن‌ها مانع اجرای دین (حکم) خدا نشود؛ و گروهی از مؤمنان باید شاهد اجرای مجازاتشان باشند.	2
اَلزَّانِيْ لَا يَنْكِحُ اِلَّا زَانِيَةً اَوْ مُشْرِكَةً وَّالزَّانِيَةُ لَا يَنْكِحُهَآ اِلَّا زَانٍ اَوْ مُشْرِكٌ وَحُرِّمَ ذٰلِكَ عَلَى الْمُؤْمِنِيْنَ	مرد زناکار جز با زن زناکار یا زن مشرک ازدواج نمی‌کند؛ و زن زناکار جز با مرد زناکار یا مرد مشرک ازدواج نمی‌کند؛ و این (ازدواج) برای مؤمنان حرام شده است.	3
وَالَّذِيْنَ يَرْمُوْنَ الْمُحْصَنٰتِ ثُمَّ لَمْ يَأْتُوْا بِاَرْبَعَةِ شُهَدَاءَ فَاجْلِدُوْهُمْ ثَمٰنِيْنَ جَلْدَةً وَّلَا تَقْبَلُوْا لَهُمْ شَهَادَةً اَبَدًا وَاُولٰٓئِكَ هُمُ الْفٰسِقُوْنَ	و کسانی که به زنان پاکدامن تهمت زنا می‌زنند و چهار شاهد نمی‌آورند، آن‌ها را هشتاد تازیانه بزنید و شهادتشان را هرگز نپذیرید. آن‌ها فاسقانند،	4
اِلَّا الَّذِيْنَ تَابُوْا مِنْ بَعْدِ ذٰلِكَ وَاَصْلَحُوْا فَاِنَّ اللّٰهَ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ	مگر کسانی که پس از آن توبه کنند و خود را اصلاح کنند، پس به‌راستی خدا آمرزنده و مهربان است.	5
وَالَّذِيْنَ يَرْمُوْنَ اَزْوَاجَهُمْ وَلَمْ يَكُنْ لَّهُمْ شُهَدَاءُ اِلَّآ اَنْفُسُهُمْ فَشَهَادَةُ اَحَدِهِمْ اَرْبَعُ شَهٰدٰتٍ بِاللّٰهِ اِنَّهٗ لَمِنَ الصّٰدِقِيْنَ	و کسانی که به همسرانشان (تهمت زنا) می‌زنند و جز خودشان شاهدی ندارند، شهادت هر یک از آن‌ها چهار بار سوگند به (نام) خدا است که او از راستگویان است.	6
وَالْخَامِسَةُ اَنَّ لَعْنَتَ اللّٰهِ عَلَيْهِ اِنْ كَانَ مِنَ الْكٰذِبِيْنَ	و (سوگند) پنجم این است که لعنت خدا بر او باد اگر از دروغگویان باشد.	7
وَيَدْرَؤُا عَنْهَا الْعَذَابَ اَنْ تَشْهَدَ اَرْبَعَ شَهٰدٰتٍ بِاللّٰهِ اِنَّهٗ لَمِنَ الْكٰذِبِيْنَ	و آن زن از مجازات رها می‌شود اگر چهار بار به (نام) خدا سوگند خورد که او (شوهرش) از دروغگویان است،	8

وَالْخَامِسَةَ اَنَّ غَضَبَ اللّٰهِ عَلَيْهَآ اِنْ كَانَ مِنَ الصّٰدِقِيْنَ	و (سوگند) پنجم این است که خشم خدا بر او باد اگر او (شوهرش) از راستگویان باشد.	9
وَلَوْلَا فَضْلُ اللّٰهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُه وَاَنَّ اللّٰهَ تَوَّابٌ حَكِيْمٌ	و اگر نبود فضل خدا و رحمت او بر شما (به دشواری می‌افتادید). و به‌راستی خدا توبه‌پذیر و حکیم است.	10
اِنَّ الَّذِيْنَ جَاءُوْ بِالْاِفْكِ عُصْبَةٌ مِّنْكُمْ لَا تَحْسَبُوْهُ شَرًّا لَّكُمْ بَلْ هُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ لِكُلِّ امْرِئٍ مِّنْهُمْ مَّا اكْتَسَبَ مِنَ الْاِثْمِ وَالَّذِيْ تَوَلّٰى كِبْرَه مِنْهُمْ لَه عَذَابٌ عَظِيْمٌ	به‌راستی کسانی که خبر دروغ را آوردند، گروهی از خود شما هستند. گمان نکنید که این (خبر) برای شما بد است، بلکه برایتان خیر است. هر یک از آن‌ها به‌اندازه گناهی که مرتکب شده، جزا می‌بیند. و کسی که بخش بزرگی از آن (گناه) را بر عهده گرفته، عذابی بزرگ خواهد داشت.	11
لَوْلَآ اِذْ سَمِعْتُمُوْهُ ظَنَّ الْمُؤْمِنُوْنَ وَالْمُؤْمِنٰتُ بِاَنْفُسِهِمْ خَيْرًا وَّقَالُوْا هٰذَآ اِفْكٌ مُّبِيْنٌ	چرا هنگامی که آن (خبر دروغ) را شنیدید، مردان و زنان مؤمن به خودشان گمان نیک نبردند و نگفتند: «این دروغی آشکار است»؟	12
لَوْلَا جَاءُوْ عَلَيْهِ بِاَرْبَعَةِ شُهَدَاءَ فَاِذْ لَمْ يَأْتُوْا بِالشُّهَدَاءِ فَاُولٰٓئِكَ عِنْدَ اللّٰهِ هُمُ الْكٰذِبُوْنَ	چرا آن‌ها (اتهام‌زنندگان) چهار شاهد نیاوردند؟ چون شاهدان را نیاوردند، در نزد خدا دروغگو هستند.	13
وَلَوْلَا فَضْلُ اللّٰهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُه فِى الدُّنْيَا وَالْاٰخِرَةِ لَمَسَّكُمْ فِيْ مَآ اَفَضْتُمْ فِيْهِ عَذَابٌ عَظِيْمٌ	و اگر نبود فضل خدا و رحمت او بر شما در دنیا و آخرت، به سبب سخنانتان درباره آن (خبر دروغ)، عذابی بزرگ به شما می‌رسید.	14
اِذْ تَلَقَّوْنَه بِاَلْسِنَتِكُمْ وَتَقُوْلُوْنَ بِاَفْوَاهِكُمْ مَّا لَيْسَ لَكُمْ بِه عِلْمٌ وَّتَحْسَبُوْنَه هَيِّنًا وَّهُوَ عِنْدَ اللّٰهِ عَظِيْمٌ	(به یاد آرید) هنگامی که آن (خبر دروغ) را از زبان یکدیگر می‌گرفتید و با دهانتان چیزی را می‌گفتید که هیچ دانشی درباره آن نداشتید، و آن را سبک می‌شمردید، در حالی که نزد خدا امری بزرگ بود.	15
وَلَوْلَآ اِذْ سَمِعْتُمُوْهُ قُلْتُمْ مَّا يَكُوْنُ لَنَآ اَنْ نَّتَكَلَّمَ بِهٰذَا سُبْحٰنَكَ هٰذَا بُهْتَانٌ عَظِيْمٌ	و چرا هنگامی که آن را شنیدید، نگفتید: «سزاوار نیست که ما درباره این سخن بگوییم. منزهی تو! این دروغی بزرگ است»؟	16
يَعِظُكُمُ اللّٰهُ اَنْ تَعُوْدُوْا لِمِثْلِه اَبَدًا اِنْ كُنْتُمْ مُّؤْمِنِيْنَ	خدا به شما هشدار می‌دهد که اگر مؤمن هستید، هرگز چنین کاری را تکرار نکنید،	17
وَيُبَيِّنُ اللّٰهُ لَكُمُ الْاٰيٰتِ وَاللّٰهُ عَلِيْمٌ حَكِيْمٌ	و خدا آیاتش را برای شما توضیح می‌دهد. و خدا دانا و حکیم است.	18
اِنَّ الَّذِيْنَ يُحِبُّوْنَ اَنْ تَشِيْعَ الْفَاحِشَةُ فِى الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَهُمْ عَذَابٌ اَلِيْمٌ فِى الدُّنْيَا وَالْاٰخِرَةِ وَاللّٰهُ يَعْلَمُ وَاَنْتُمْ لَا تَعْلَمُوْنَ	به‌راستی کسانی که دوست دارند کار بسیار زشت (خبر دروغ) در میان مؤمنان شایع شود، در دنیا و آخرت عذابی دردناک خواهند داشت. و خدا می‌داند و شما نمی‌دانید.	19

وَلَوْلَا فَضْلُ اللّٰهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُه وَاَنَّ اللّٰهَ رَءُوْفٌ رَّحِيْمٌ	و اگر نبود فضل خدا و رحمت او بر شما (عذابی بزرگ به شما می‌رسید). به‌راستی خدا مهربان و رحیم است.	20
يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تَتَّبِعُوْا خُطُوٰتِ الشَّيْطٰنِ وَمَنْ يَّتَّبِعْ خُطُوٰتِ الشَّيْطٰنِ فَاِنَّه يَاْمُرُ بِالْفَحْشَاۤءِ وَالْمُنْكَرِ وَلَوْلَا فَضْلُ اللّٰهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُه مَا زَكٰى مِنْكُمْ مِّنْ اَحَدٍ اَبَدًا وَّلٰكِنَّ اللّٰهَ يُزَكِّيْ مَنْ يَّشَاۤءُ وَاللّٰهُ سَمِيْعٌ عَلِيْمٌ	ای مؤمنان! از گام‌های شیطان پیروی نکنید. هر کس از گام‌های شیطان پیروی کند، او به کارهای زشت و ناپسند فرمان می‌دهد. و اگر نبود فضل خدا و رحمت او بر شما، هیچ یک از شما هرگز پاک نمی‌شد، اما خدا هر که را بخواهد پاک می‌کند. و خدا شنوا و داناست.	21
وَلَا يَاْتَلِ اُولُوا الْفَضْلِ مِنْكُمْ وَالسَّعَةِ اَنْ يُّؤْتُوْٓا اُولِي الْقُرْبٰى وَالْمَسٰكِيْنَ وَالْمُهٰجِرِيْنَ فِيْ سَبِيْلِ اللّٰهِ وَلْيَعْفُوْا وَلْيَصْفَحُوْا اَلَا تُحِبُّوْنَ اَنْ يَّغْفِرَ اللّٰهُ لَكُمْ وَاللّٰهُ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ	و کسانی که از شما دارای فضل و وسعت (مالی) هستند، نباید سوگند بخورند که به خویشاوندان، نیازمندان و مهاجران در راه خدا کمک نکنند، و باید ببخشند و گذشت کنند. آیا دوست ندارید که خدا شما را ببخشد؟ و خدا آمرزنده و مهربان است.	22
اِنَّ الَّذِيْنَ يَرْمُوْنَ الْمُحْصَنٰتِ الْغٰفِلٰتِ الْمُؤْمِنٰتِ لُعِنُوْا فِي الدُّنْيَا وَالْاٰخِرَةِ وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيْمٌ	به‌راستی کسانی که به زنان پاکدامن و بی‌خبر و مؤمن تهمت (زنا) می‌زنند، در دنیا و آخرت لعنت شده‌اند و برایشان عذابی بزرگ است،	23
يَّوْمَ تَشْهَدُ عَلَيْهِمْ اَلْسِنَتُهُمْ وَاَيْدِيْهِمْ وَاَرْجُلُهُمْ بِمَا كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ	روزی که زبان‌ها، دست‌ها و پاهایشان علیه آن‌ها به آنچه انجام داده‌اند، شهادت می‌دهند.	24
يَوْمَىِٕذٍ يُّوَفِّيْهِمُ اللّٰهُ دِيْنَهُمُ الْحَقَّ وَيَعْلَمُوْنَ اَنَّ اللّٰهَ هُوَ الْحَقُّ الْمُبِيْنُ	در آن روز، خدا جزای واقعی‌شان را به‌طور کامل به آن‌ها می‌دهد، و خواهند دانست که خدا حق و آشکارکننده است.	25
اَلْخَبِيْثٰتُ لِلْخَبِيْثِيْنَ وَالْخَبِيْثُوْنَ لِلْخَبِيْثٰتِ وَالطَّيِّبٰتُ لِلطَّيِّبِيْنَ وَالطَّيِّبُوْنَ لِلطَّيِّبٰتِ اُولٰٓئِكَ مُبَرَّءُوْنَ مِمَّا يَقُوْلُوْنَ لَهُمْ مَّغْفِرَةٌ وَّرِزْقٌ كَرِيْمٌ	زنان ناپاک برای مردان ناپاک‌اند و مردان ناپاک برای زنان ناپاک، و زنان پاک برای مردان پاک‌اند و مردان پاک برای زنان پاک. اینان از آنچه (به آن‌ها) گفته شده، مبرا هستند. برایشان آمرزش و رزقی کریم (بهشت) است.	26
يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تَدْخُلُوْا بُيُوْتًا غَيْرَ بُيُوْتِكُمْ حَتّٰى تَسْتَاْنِسُوْا وَتُسَلِّمُوْا عَلٰٓى اَهْلِهَا ذٰلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُوْنَ	ای مؤمنان! به خانه‌هایی که خانه شما نیست وارد نشوید، مگر آنکه اجازه بخواهید و به ساکنانش سلام کنید. این برای شما بهتر است تا متذکر شوید.	27
فَاِنْ لَّمْ تَجِدُوْا فِيْهَآ اَحَدًا فَلَا تَدْخُلُوْهَا حَتّٰى يُؤْذَنَ لَكُمْ وَاِنْ قِيْلَ لَكُمُ ارْجِعُوْا فَارْجِعُوْا هُوَ اَزْكٰى لَكُمْ وَاللّٰهُ بِمَا تَعْمَلُوْنَ عَلِيْمٌ	و اگر در آن (خانه) کسی را نیافتید، وارد نشوید تا به شما اجازه داده شود. و اگر به شما گفته شد: «بازگردید!» پس بازگردید. این برای شما پاک‌تر است، و خدا به آنچه انجام می‌دهید، داناست.	28

لَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ اَنْ تَدْخُلُوْا بُيُوْتًا غَيْرَ مَسْكُوْنَةٍ فِيْهَا مَتَاعٌ لَّكُمْ وَاللّٰهُ يَعْلَمُ مَا تُبْدُوْنَ وَمَا تَكْتُمُوْنَ	بر شما گناهی نیست که به خانه‌های غیرمسکونی که در آن‌ها نفعی برای شما است وارد شوید. و خدا آنچه را آشکار می‌کنید و آنچه را پنهان می‌دارید، می‌داند.	29
قُلْ لِّلْمُؤْمِنِيْنَ يَغُضُّوْا مِنْ اَبْصَارِهِمْ وَيَحْفَظُوْا فُرُوْجَهُمْ ذٰلِكَ اَزْكٰى لَهُمْ اِنَّ اللّٰهَ خَبِيْرٌۢ بِمَا يَصْنَعُوْنَ	به مردان مؤمن بگو که چشمانشان را (از نگاه به نامحرم) فرو گیرند و عفتشان را حفظ کنند. این برایشان پاک‌تر است. به‌راستی خدا به آنچه انجام می‌دهند، آگاه است.	30
وَقُلْ لِّلْمُؤْمِنٰتِ يَغْضُضْنَ مِنْ اَبْصَارِهِنَّ وَيَحْفَظْنَ فُرُوْجَهُنَّ وَلَا يُبْدِيْنَ زِيْنَتَهُنَّ اِلَّا مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَلْيَضْرِبْنَ بِخُمُرِهِنَّ عَلٰى جُيُوْبِهِنَّ وَلَا يُبْدِيْنَ زِيْنَتَهُنَّ اِلَّا لِبُعُوْلَتِهِنَّ اَوْ اٰبَآئِهِنَّ اَوْ اٰبَآءِ بُعُوْلَتِهِنَّ اَوْ اَبْنَآئِهِنَّ اَوْ اَبْنَآءِ بُعُوْلَتِهِنَّ اَوْ اِخْوَانِهِنَّ اَوْ بَنِيْٓ اِخْوَانِهِنَّ اَوْ بَنِيْٓ اَخَوٰتِهِنَّ اَوْ نِسَآئِهِنَّ اَوْ مَا مَلَكَتْ اَيْمَانُهُنَّ اَوِ التّٰبِعِيْنَ غَيْرِ اُولِي الْاِرْبَةِ مِنَ الرِّجَالِ اَوِ الطِّفْلِ الَّذِيْنَ لَمْ يَظْهَرُوْا عَلٰى عَوْرٰتِ النِّسَآءِ وَلَا يَضْرِبْنَ بِاَرْجُلِهِنَّ لِيُعْلَمَ مَا يُخْفِيْنَ مِنْ زِيْنَتِهِنَّ وَتُوْبُوْٓا اِلَى اللّٰهِ جَمِيْعًا اَيُّهَ الْمُؤْمِنُوْنَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُوْنَ	و به زنان مؤمن بگو که چشمانشان را (از نگاه به نامحرم) فرو گیرند و عفتشان را حفظ کنند و زیورشان را جز آنچه (عادتاً) آشکار است، نشان ندهند. و باید روسری‌هایشان را بر سینه‌هایشان بکشند و زیورشان را جز برای شوهرانشان، پدرانشان، پدران شوهرانشان، پسرانشان، پسران شوهرانشان، برادرانشان، پسران برادرانشان، پسران خواهرانشان، زنان (مسلمان) دیگر، بردگانشان، یا خدمتکاران مردی که میلی به زنان ندارند، یا کودکانی که هنوز از عورت زنان آگاه نیستند، نشان ندهند. و پاهایشان را (به زمین) نکوبند تا زیورهای پنهانشان معلوم شود. و همگی به‌سوی خدا توبه کنید، ای مؤمنان، تا رستگار شوید.	31
وَاَنْكِحُوا الْاَيَامٰى مِنْكُمْ وَالصّٰلِحِيْنَ مِنْ عِبَادِكُمْ وَاِمَآئِكُمْ اِنْ يَّكُوْنُوْا فُقَرَآءَ يُغْنِهِمُ اللّٰهُ مِنْ فَضْلِهٖ وَاللّٰهُ وَاسِعٌ عَلِيْمٌ	و افراد مجرد میان خودتان و بردگان شایسته‌تان، چه مرد و چه زن، را به ازدواج درآورید. اگر فقیر باشند، خدا با فضل خود آن‌ها را بی‌نیاز می‌کند. و خدا گشایشگر و داناست.	32
وَلْيَسْتَعْفِفِ الَّذِيْنَ لَا يَجِدُوْنَ نِكَاحًا حَتّٰى يُغْنِيَهُمُ اللّٰهُ مِنْ فَضْلِهٖ وَالَّذِيْنَ يَبْتَغُوْنَ الْكِتٰبَ مِمَّا مَلَكَتْ اَيْمَانُكُمْ فَكَاتِبُوْهُمْ اِنْ عَلِمْتُمْ فِيْهِمْ خَيْرًا وَّاٰتُوْهُمْ مِّنْ مَّالِ اللّٰهِ الَّذِيْٓ اٰتٰىكُمْ وَلَا تُكْرِهُوْا فَتَيٰتِكُمْ عَلَى الْبِغَآءِ اِنْ اَرَدْنَ تَحَصُّنًا لِّتَبْتَغُوْا عَرَضَ الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَمَنْ يُّكْرِهْهُّنَّ فَاِنَّ اللّٰهَ مِنْ بَعْدِ اِكْرَاهِهِنَّ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ	و کسانی که توان ازدواج ندارند، باید عفت پیشه کنند تا خدا با فضل خود آن‌ها را بی‌نیاز کند. و بردگانی که خواستار قرارداد (آزادی) هستند، اگر در آن‌ها خیری دیدید، با آن‌ها قرارداد ببندید و از مال خدا که به شما داده شده، به آن‌ها بدهید. و بردگان زن خود را برای کسب سود زندگی دنیا به فحشا وادار نکنید، در حالی که آن‌ها پاکدامنی می‌خواهند. و هر کس آن‌ها را مجبور کند، خدا پس از اجبارشان، آمرزنده و مهربان است.	33
وَلَقَدْ اَنْزَلْنَآ اِلَيْكُمْ اٰيٰتٍ مُّبَيِّنٰتٍ وَّمَثَلًا مِّنَ الَّذِيْنَ خَلَوْا مِنْ قَبْلِكُمْ وَمَوْعِظَةً لِّلْمُتَّقِيْنَ	و به‌راستی ما بر شما آیاتی روشنگر و مثال‌هایی از پیشینیان و پندی برای پرهیزگاران نازل کردیم.	34

اَللّٰهُ نُوْرُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ مَثَلُ نُوْرِهٖ كَمِشْكٰوةٍ فِيْهَا مِصْبَاحٌ اَلْمِصْبَاحُ فِيْ زُجَاجَةٍ اَلزُّجَاجَةُ كَاَنَّهَا كَوْكَبٌ دُرِّيٌّ يُّوْقَدُ مِنْ شَجَرَةٍ مُّبٰرَكَةٍ زَيْتُوْنَةٍ لَّا شَرْقِيَّةٍ وَّلَا غَرْبِيَّةٍ يَّكَادُ زَيْتُهَا يُضِيْٓءُ وَلَوْ لَمْ تَمْسَسْهُ نَارٌ نُوْرٌ عَلٰى نُوْرٍ يَهْدِى اللّٰهُ لِنُوْرِهٖ مَنْ يَّشَاءُ وَيَضْرِبُ اللّٰهُ الْاَمْثَالَ لِلنَّاسِ وَاللّٰهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيْمٌ	خدا نور آسمان‌ها و زمین است. مثل نور او مانند حفره‌ای است که در آن چراغی بزرگ باشد. آن چراغ در شیشه‌ای است و شیشه مانند ستاره‌ای درخشان. از روغن درختی مبارک، زیتونی که نه شرقی است و نه غربی، روشن می‌شود که روغن آن نزدیک است بدرخشد، هرچند آتشی به آن نرسد. نوری بر فراز نور. خدا هر که را بخواهد به نور خود هدایت می‌کند و برای مردم مثل‌ها می‌آورد. و خدا به همه چیز داناست.	35
فِيْ بُيُوْتٍ اَذِنَ اللّٰهُ اَنْ تُرْفَعَ وَيُذْكَرَ فِيْهَا اسْمُهٗ يُسَبِّحُ لَهٗ فِيْهَا بِالْغُدُوِّ وَالْاٰصَالِ	(آن نور) در خانه‌هایی است که خدا فرمان داده آن‌ها را گرامی بدارند و نام او در آن‌ها برده شود، صبحگاهان و شامگاهان در آن‌ها تسبیح گویند،	36
رِجَالٌ لَّا تُلْهِيْهِمْ تِجَارَةٌ وَّلَا بَيْعٌ عَنْ ذِكْرِ اللّٰهِ وَاِقَامِ الصَّلٰوةِ وَاِيْتَاۤءِ الزَّكٰوةِ يَخَافُوْنَ يَوْمًا تَتَقَلَّبُ فِيْهِ الْقُلُوْبُ وَالْاَبْصَارُ	مردانی که نه تجارت و نه خرید و فروش، آن‌ها را از یاد خدا و برپایی نماز و دادن زکات باز نمی‌دارد. آن‌ها از روزی می‌ترسند که در آن دل‌ها و چشم‌ها دگرگون می‌شود.	37
لِيَجْزِيَهُمُ اللّٰهُ اَحْسَنَ مَا عَمِلُوْا وَيَزِيْدَهُمْ مِّنْ فَضْلِهٖ وَاللّٰهُ يَرْزُقُ مَنْ يَّشَاۤءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ	تا خدا به آن‌ها بهترین پاداش اعمالشان را بدهد و از فضل خود بر آن‌ها بیفزاید. و خدا به هر که بخواهد، بی‌حساب روزی می‌دهد.	38
وَالَّذِيْنَ كَفَرُوْٓا اَعْمَالُهُمْ كَسَرَابٍ بِقِيْعَةٍ يَّحْسَبُهُ الظَّمْاٰنُ مَاۤءً حَتّٰٓى اِذَا جَاۤءَهٗ لَمْ يَجِدْهُ شَيْـًٔا وَّوَجَدَ اللّٰهَ عِنْدَهٗ فَوَفّٰىهُ حِسَابَهٗ وَاللّٰهُ سَرِيْعُ الْحِسَابِ	و اما کافران، اعمالشان مانند سرابی است در بیابانی هموار که تشنه آن را آب پندارد، تا وقتی که به آن برسد و چیزی نیابد، و خدا را نزد آن می‌یابد که حسابش را به‌طور کامل می‌دهد. و خدا سریع‌الحساب است.	39
اَوْ كَظُلُمٰتٍ فِيْ بَحْرٍ لُّجِّيٍّ يَّغْشٰىهُ مَوْجٌ مِّنْ فَوْقِهٖ مَوْجٌ مِّنْ فَوْقِهٖ سَحَابٌ ظُلُمٰتٌۢ بَعْضُهَا فَوْقَ بَعْضٍ اِذَاۤ اَخْرَجَ يَدَهٗ لَمْ يَكَدْ يَرٰىهَا وَمَنْ لَّمْ يَجْعَلِ اللّٰهُ لَهٗ نُوْرًا فَمَا لَهٗ مِنْ نُّوْرٍ	یا مانند تاریکی‌هایی در دریایی ژرف که موجی بر آن پوشیده، و بر فراز آن موج دیگری، و بالای آن ابرهای تیره. تاریکی‌هایی بر روی هم. اگر دستش را بیرون آورد، به‌سختی آن را می‌بیند. و هر کس را خدا نوری نداده، هیچ نوری ندارد.	40
اَلَمْ تَرَ اَنَّ اللّٰهَ يُسَبِّحُ لَهٗ مَنْ فِى السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَالطَّيْرُ صٰٓفّٰتٍ كُلٌّ قَدْ عَلِمَ صَلَاتَهٗ وَتَسْبِيْحَهٗ وَاللّٰهُ عَلِيْمٌۢ بِمَا يَفْعَلُوْنَ	آیا ندیدی که هر آنچه در آسمان‌ها و زمین است و پرندگان با بال‌های گشوده، خدا را تسبیح می‌گویند؟ هر یک به‌راستی راه دعا و تسبیح خود را می‌داند. و خدا به آنچه انجام می‌دهند، داناست.	41
وَلِلّٰهِ مُلْكُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَاِلَى اللّٰهِ الْمَصِيْرُ	و فرمانروایی آسمان‌ها و زمین از آن خداست و بازگشت (همه) به‌سوی خداست.	42

اَلَمْ تَرَ اَنَّ اللّٰهَ يُزْجِيْ سَحَابًا ثُمَّ يُؤَلِّفُ بَيْنَهٗ ثُمَّ يَجْعَلُهٗ رُكَامًا فَتَرَى الْوَدْقَ يَخْرُجُ مِنْ خِلٰلِهٖ وَيُنَزِّلُ مِنَ السَّمَاۤءِ مِنْ جِبَالٍ فِيْهَا مِنْۢ بَرَدٍ فَيُصِيْبُ بِهٖ مَنْ يَّشَاۤءُ وَيَصْرِفُهٗ عَنْ مَّنْ يَّشَاۤءُ يَكَادُ سَنَا بَرْقِهٖ يَذْهَبُ بِالْاَبْصَارِ	آیا ندیدی که خدا ابرها را به‌آرامی می‌راند، سپس آن‌ها را جمع می‌کند، سپس آن‌ها را توده‌توده می‌سازد، آنگاه باران را می‌بینی که از میان آن‌ها بیرون می‌آید؟ و از آسمان، از کوه‌هایی (ابرها) در آن، تگرگ فرو می‌فرستد و آن را به هر که بخواهد می‌رساند و از هر که بخواهد باز می‌دارد. درخشش برق آن نزدیک است که بینایی را ببرد.	43
يُقَلِّبُ اللّٰهُ الَّيْلَ وَالنَّهَارَ اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَعِبْرَةً لِّاُولِي الْاَبْصَارِ	خدا شب و روز را جابه‌جا می‌کند. به‌راستی در این برای دارندگان بصیرت، پندی است.	44
وَاللّٰهُ خَلَقَ كُلَّ دَاۤبَّةٍ مِّنْ مَّاۤءٍ فَمِنْهُمْ مَّنْ يَّمْشِيْ عَلٰى بَطْنِهٖ وَمِنْهُمْ مَّنْ يَّمْشِيْ عَلٰى رِجْلَيْنِ وَمِنْهُمْ مَّنْ يَّمْشِيْ عَلٰٓى اَرْبَعٍ يَخْلُقُ اللّٰهُ مَا يَشَاۤءُ اِنَّ اللّٰهَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ	و خدا هر جنبنده‌ای را از آب آفرید. برخی بر شکمشان راه می‌روند، برخی بر دو پا، و برخی بر چهار پا. خدا هرچه بخواهد می‌آفریند. به‌راستی خدا بر هر چیزی تواناست.	45
لَقَدْ اَنْزَلْنَاۤ اٰيٰتٍ مُّبَيِّنٰتٍ وَاللّٰهُ يَهْدِيْ مَنْ يَّشَاۤءُ اِلٰى صِرَاطٍ مُّسْتَقِيْمٍ	ما آیاتی روشنگر نازل کردیم. و خدا هر که را بخواهد به راه راست هدایت می‌کند.	46
وَيَقُوْلُوْنَ اٰمَنَّا بِاللّٰهِ وَبِالرَّسُوْلِ وَاَطَعْنَا ثُمَّ يَتَوَلّٰى فَرِيْقٌ مِّنْهُمْ مِّنْۢ بَعْدِ ذٰلِكَ وَمَاۤ اُولٰۤىِٕكَ بِالْمُؤْمِنِيْنَ	و (منافقان) می‌گویند: «به خدا و رسول ایمان آوردیم و اطاعت کردیم.» سپس گروهی از آن‌ها پس از این (سخن) روی برمی‌گردانند. اینان مؤمن نیستند.	47
وَاِذَا دُعُوْۤا اِلَى اللّٰهِ وَرَسُوْلِهٖ لِيَحْكُمَ بَيْنَهُمْ اِذَا فَرِيْقٌ مِّنْهُمْ مُّعْرِضُوْنَ	و هنگامی که به‌سوی خدا و رسولش دعوت می‌شوند تا (رسول) میانشان داوری کند، ناگهان گروهی از آن‌ها روی برمی‌گردانند.	48
وَاِنْ يَّكُنْ لَّهُمُ الْحَقُّ يَاْتُوْۤا اِلَيْهِ مُذْعِنِيْنَ	اما اگر حق با آن‌ها باشد، با اطاعت به‌سوی او می‌آیند.	49
اَفِيْ قُلُوْبِهِمْ مَّرَضٌ اَمِ ارْتَابُوْۤا اَمْ يَخَافُوْنَ اَنْ يَّحِيْفَ اللّٰهُ عَلَيْهِمْ وَرَسُوْلُهٗ بَلْ اُولٰۤىِٕكَ هُمُ الظّٰلِمُوْنَ	آیا در دل‌هایشان بیماری است یا شک دارند یا می‌ترسند که خدا و رسولش به آن‌ها ستم کنند؟ خیر، اینان خود ستمگرانند.	50
اِنَّمَا كَانَ قَوْلَ الْمُؤْمِنِيْنَ اِذَا دُعُوْۤا اِلَى اللّٰهِ وَرَسُوْلِهٖ لِيَحْكُمَ بَيْنَهُمْ اَنْ يَّقُوْلُوْا سَمِعْنَا وَاَطَعْنَا وَاُولٰۤىِٕكَ هُمُ الْمُفْلِحُوْنَ	سخن مؤمنان، هنگامی که به‌سوی خدا و رسولش دعوت می‌شوند تا (رسول) میانشان داوری کند، تنها این است که می‌گویند: «شنیدیم و اطاعت کردیم.» و اینان رستگارانند.	51
وَمَنْ يُّطِعِ اللّٰهَ وَرَسُوْلَهٗ وَيَخْشَ اللّٰهَ وَيَتَّقْهِ فَاُولٰۤىِٕكَ هُمُ الْفَاۤىِٕزُوْنَ	و هر کس خدا و رسولش را اطاعت کند و از خدا بترسد و تقوا پیشه کند، اینان پیروزمندانند.	52

وَاَقْسَمُوْا بِاللّٰهِ جَهْدَ اَيْمَانِهِمْ لَىِٕنْ اَمَرْتَهُمْ لَيَخْرُجُنَّ قُلْ لَّا تُقْسِمُوْا طَاعَةٌ مَّعْرُوْفَةٌ اِنَّ اللّٰهَ خَبِيْرٌۢ بِمَا تَعْمَلُوْنَ	و آن‌ها (منافقان) با سوگندهای سخت به خدا قسم می‌خورند که اگر به آن‌ها فرمان دهی، به جنگ می‌روند. بگو (ای محمد): «سوگند نخورید، اطاعت نیکو (مطلوب است). به‌راستی خدا به آنچه انجام می‌دهید، آگاه است.»	53
قُلْ اَطِيْعُوا اللّٰهَ وَاَطِيْعُوا الرَّسُوْلَ فَاِنْ تَوَلَّوْا فَاِنَّمَا عَلَيْهِ مَا حُمِّلَ وَعَلَيْكُمْ مَّا حُمِّلْتُمْ وَاِنْ تُطِيْعُوْهُ تَهْتَدُوْا وَمَا عَلَى الرَّسُوْلِ اِلَّا الْبَلٰغُ الْمُبِيْنُ	بگو: «از خدا و رسول اطاعت کنید. اگر روی بگردانید، بر رسول جز آنچه به او واگذار شده، وظیفه‌ای نیست و بر شما جز آنچه به شما واگذار شده، وظیفه‌ای نیست. و اگر از او اطاعت کنید، هدایت می‌شوید. و بر رسول جز ابلاغ آشکار وظیفه‌ای نیست.»	54
وَعَدَ اللّٰهُ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا مِنْكُمْ وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ لَيَسْتَخْلِفَنَّهُمْ فِى الْاَرْضِ كَمَا اسْتَخْلَفَ الَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَلَيُمَكِّنَنَّ لَهُمْ دِيْنَهُمُ الَّذِى ارْتَضٰى لَهُمْ وَلَيُبَدِّلَنَّهُمْ مِّنْ بَعْدِ خَوْفِهِمْ اَمْنًا يَعْبُدُوْنَنِىْ لَا يُشْرِكُوْنَ بِىْ شَيْـًٔا وَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذٰلِكَ فَاُولٰٓئِكَ هُمُ الْفٰسِقُوْنَ	خدا به کسانی از شما که ایمان آورده‌اند و کارهای نیک انجام داده‌اند، وعده داده که حتماً آن‌ها را در زمین خلیفه کند، همان‌گونه که پیشینیان را خلیفه کرد، و دینشان را که برایشان پسندیده، برایشان استوار سازد و ترسشان را به امنیت تبدیل کند. آن‌ها مرا می‌پرستند و چیزی را با من شریک نمی‌کنند. و هر کس پس از این کافر شود، اینان فاسقانند.	55
وَاَقِيْمُوا الصَّلٰوةَ وَاٰتُوا الزَّكٰوةَ وَاَطِيْعُوا الرَّسُوْلَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُوْنَ	و نماز را برپا دارید و زکات بدهید و از رسول اطاعت کنید تا مورد رحمت قرار گیرید.	56
لَا تَحْسَبَنَّ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا مُعْجِزِيْنَ فِى الْاَرْضِ وَمَاْوٰىهُمُ النَّارُ وَلَبِئْسَ الْمَصِيْرُ	گمان مبر که کافران در زمین از (عذاب) خدا می‌گریزند. جایگاهشان (در آخرت) آتش است و چه بد جایگاهی است.	57
يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لِيَسْتَاْذِنْكُمُ الَّذِيْنَ مَلَكَتْ اَيْمَانُكُمْ وَالَّذِيْنَ لَمْ يَبْلُغُوا الْحُلُمَ مِنْكُمْ ثَلٰثَ مَرّٰتٍ مِنْ قَبْلِ صَلٰوةِ الْفَجْرِ وَحِيْنَ تَضَعُوْنَ ثِيَابَكُمْ مِّنَ الظَّهِيْرَةِ وَمِنْ بَعْدِ صَلٰوةِ الْعِشَاۤءِ ثَلٰثُ عَوْرٰتٍ لَّكُمْ لَيْسَ عَلَيْكُمْ وَلَا عَلَيْهِمْ جُنَاحٌۢ بَعْدَهُنَّ طَوّٰفُوْنَ عَلَيْكُمْ بَعْضُكُمْ عَلٰى بَعْضٍ كَذٰلِكَ يُبَيِّنُ اللّٰهُ لَكُمُ الْاٰيٰتِ وَاللّٰهُ عَلِيْمٌ حَكِيْمٌ	ای مؤمنان! بردگان شما، چه مرد و چه زن، و کسانی از شما که هنوز به سن بلوغ نرسیده‌اند، باید در سه وقت از شما اجازه بخواهند: پیش از نماز صبح، هنگام ظهر که لباس‌های (بیرونی) خود را درمی‌آورید، و پس از نماز عشا. این سه وقت (پوشیده) برای شماست. جز این (سه وقت)، بر شما و بر آن‌ها گناهی نیست که (آزادانه) نزد یکدیگر رفت‌وآمد کنند. این‌گونه خدا آیاتش را برای شما توضیح می‌دهد. و خدا دانا و حکیم است.	58
وَاِذَا بَلَغَ الْاَطْفَالُ مِنْكُمُ الْحُلُمَ فَلْيَسْتَاْذِنُوْا كَمَا اسْتَاْذَنَ الَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِهِمْ كَذٰلِكَ يُبَيِّنُ اللّٰهُ لَكُمْ اٰيٰتِهٖ وَاللّٰهُ عَلِيْمٌ حَكِيْمٌ	و هنگامی که کودکانتان به سن بلوغ رسیدند، باید مانند کسانی که پیش از آن‌ها اجازه می‌خواستند، اجازه بخواهند. این‌گونه خدا آیاتش را برای شما توضیح می‌دهد. و خدا دانا و حکیم است.	59

وَالْقَوَاعِدُ مِنَ النِّسَاءِ الّٰتِيْ لَا يَرْجُوْنَ نِكَاحًا فَلَيْسَ عَلَيْهِنَّ جُنَاحٌ اَنْ يَّضَعْنَ ثِيَابَهُنَّ غَيْرَ مُتَبَرِّجٰتٍۭ بِزِيْنَةٍ وَاَنْ يَّسْتَعْفِفْنَ خَيْرٌ لَّهُنَّ وَاللّٰهُ سَمِيْعٌ عَلِيْمٌ	و زنان سالخورده‌ای که از (حیض و بارداری) بازمانده‌اند و امیدی به ازدواج ندارند، گناهی بر آن‌ها نیست که لباس‌های (بیرونی) خود را درآورند، بدون آنکه قصد نمایش زیورهایشان را داشته باشند؛ اما پاکدامنی برایشان بهتر است. و خدا شنوا و داناست.	60
لَيْسَ عَلَى الْاَعْمٰى حَرَجٌ وَّلَا عَلَى الْاَعْرَجِ حَرَجٌ وَّلَا عَلَى الْمَرِيْضِ حَرَجٌ وَّلَا عَلٰٓى اَنْفُسِكُمْ اَنْ تَاْكُلُوْا مِنْۢ بُيُوْتِكُمْ اَوْ بُيُوْتِ اٰبَآىِٕكُمْ اَوْ بُيُوْتِ اُمَّهٰتِكُمْ اَوْ بُيُوْتِ اِخْوَانِكُمْ اَوْ بُيُوْتِ اَخَوٰتِكُمْ اَوْ بُيُوْتِ اَعْمَامِكُمْ اَوْ بُيُوْتِ عَمّٰتِكُمْ اَوْ بُيُوْتِ اَخْوَالِكُمْ اَوْ بُيُوْتِ خٰلٰتِكُمْ اَوْ مَا مَلَكْتُمْ مَّفَاتِحَهٗٓ اَوْ صَدِيْقِكُمْ لَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ اَنْ تَاْكُلُوْا جَمِيْعًا اَوْ اَشْتَاتًا فَاِذَا دَخَلْتُمْ بُيُوْتًا فَسَلِّمُوْا عَلٰٓى اَنْفُسِكُمْ تَحِيَّةً مِّنْ عِنْدِ اللّٰهِ مُبٰرَكَةً طَيِّبَةً كَذٰلِكَ يُبَيِّنُ اللّٰهُ لَكُمُ الْاٰيٰتِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُوْنَ	بر کور و لنگ و بیمار و بر خودتان گناهی نیست که در خانه‌های خودتان یا خانه‌های پدرانتان، مادرانتان، برادرانتان، خواهرانتان، عموهایتان، عمه‌هایتان، دایی‌هایتان، خاله‌هایتان، یا خانه‌هایی که کلیدشان را دارید یا خانه‌های دوستانتان غذا بخورید. گناهی بر شما نیست که با هم یا جداگانه غذا بخورید. و هنگامی که به خانه‌ها وارد می‌شوید، به خودتان سلام کنید، با درودی مبارک و نیکو از سوی خدا. این‌گونه خدا آیاتش را برای شما توضیح می‌دهد تا بفهمید.	61
اِنَّمَا الْمُؤْمِنُوْنَ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا بِاللّٰهِ وَرَسُوْلِهٖ وَاِذَا كَانُوْا مَعَهٗ عَلٰٓى اَمْرٍ جَامِعٍ لَّمْ يَذْهَبُوْا حَتّٰى يَسْتَاْذِنُوْهُ اِنَّ الَّذِيْنَ يَسْتَاْذِنُوْنَكَ اُولٰٓئِكَ الَّذِيْنَ يُؤْمِنُوْنَ بِاللّٰهِ وَرَسُوْلِهٖ فَاِذَا اسْتَاْذَنُوْكَ لِبَعْضِ شَاْنِهِمْ فَاْذَنْ لِّمَنْ شِئْتَ مِنْهُمْ وَاسْتَغْفِرْ لَهُمُ اللّٰهَ اِنَّ اللّٰهَ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ	مؤمنان واقعی کسانی‌اند که به خدا و رسولش ایمان دارند و هنگامی که با او (رسول) در کاری جمعی هستند، پیش از آنکه از او اجازه بخواهند، نمی‌روند. به‌راستی کسانی که از تو (ای محمد) اجازه می‌خواهند، آن‌ها هستند که به خدا و رسولش ایمان دارند. پس اگر برای برخی نیازهایشان از تو اجازه خواستند، به هر که از آن‌ها بخواهی اجازه بده و برایشان از خدا آمرزش بخواه. به‌راستی خدا آمرزنده و مهربان است.	62
لَا تَجْعَلُوْا دُعَآءَ الرَّسُوْلِ بَيْنَكُمْ كَدُعَآءِ بَعْضِكُمْ بَعْضًا قَدْ يَعْلَمُ اللّٰهُ الَّذِيْنَ يَتَسَلَّلُوْنَ مِنْكُمْ لِوَاذًا فَلْيَحْذَرِ الَّذِيْنَ يُخَالِفُوْنَ عَنْ اَمْرِهٖٓ اَنْ تُصِيْبَهُمْ فِتْنَةٌ اَوْ يُصِيْبَهُمْ عَذَابٌ اَلِيْمٌ	ندای رسول (محمد) را در میان خود مانند ندای برخی از شما به برخی دیگر قرار ندهید. خدا کسانی را که از میان شما پنهانی با پناه بردن (به دوستانشان) می‌گریزند، می‌شناسد. پس کسانی که از فرمان او سرپیچی می‌کنند، باید بترسند که بلایی به آن‌ها برسد یا عذابی دردناک گریبانشان را بگیرد.	63
اَلَآ اِنَّ لِلّٰهِ مَا فِى السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ قَدْ يَعْلَمُ مَآ اَنْتُمْ عَلَيْهِ وَيَوْمَ يُرْجَعُوْنَ اِلَيْهِ فَيُنَبِّئُهُمْ بِمَا عَمِلُوْا وَاللّٰهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيْمٌ	آگاه باشید که آنچه در آسمان‌ها و زمین است، از آن خداست. او حال شما را می‌داند. و روزی که به‌سوی او بازگردانده می‌شوند، آنچه را انجام داده‌اند به آن‌ها خبر می‌دهد. و خدا به همه چیز داناست.	64

مكية	اَلْفُرْقَان	تعداد آيات
مکی	الفرقان - 25	٧٧

بسم الله الرحمن الرحيم

(الفرقان (فرقان

تَبٰرَكَ الَّذِيْ نَزَّلَ الْفُرْقَانَ عَلٰى عَبْدِهٖ لِيَكُوْنَ لِلْعٰلَمِيْنَ نَذِيْرًا	تبارک الذی نزل الفرقان علی عبده لیکون للعالمین نذیرا	1
الَّذِيْ لَهٗ مُلْكُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَلَمْ يَتَّخِذْ وَلَدًا وَّلَمْ يَكُنْ لَّهٗ شَرِيْكٌ فِي الْمُلْكِ وَخَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ فَقَدَّرَهٗ تَقْدِيْرًا	(همان) که مالکیت آسمان‌ها و زمین از آن اوست، فرزندی نگرفته و در فرمانروایی شریکی ندارد، و هر چیزی را آفریده و آن را به‌دقت مقدر کرده است.	2
وَاتَّخَذُوْا مِنْ دُوْنِهٖٓ اٰلِهَةً لَّا يَخْلُقُوْنَ شَيْـًٔا وَّهُمْ يُخْلَقُوْنَ وَلَا يَمْلِكُوْنَ لِاَنْفُسِهِمْ ضَرًّا وَّلَا نَفْعًا وَّلَا يَمْلِكُوْنَ مَوْتًا وَّلَا حَيٰوةً وَّلَا نُشُوْرًا	و (با این حال) آن‌ها به جای او خدایانی گرفتند که چیزی نیافریده‌اند، بلکه خودشان مخلوقند و نه بر دفع ضرر از خودشان توانایند و نه بر جلب منفعت، و نه بر مرگ و حیات و نه بر برانگیختن (مردگان) قدرت دارند.	3
وَقَالَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْٓا اِنْ هٰذَآ اِلَّآ اِفْكُ ِۨافْتَرٰىهُ وَاَعَانَهٗ عَلَيْهِ قَوْمٌ اٰخَرُوْنَ فَقَدْ جَاۗءُوْ ظُلْمًا وَّزُوْرًا	و کافران گفتند: «این (قرآن) جز دروغی که او (محمد) ساخته و گروهی دیگر او را در آن یاری کرده‌اند، نیست.» به‌راستی که آن‌ها ظلم و دروغ بزرگی مرتکب شدند.	4
وَقَالُوْٓا اَسَاطِيْرُ الْاَوَّلِيْنَ اكْتَتَبَهَا فَهِيَ تُمْلٰى عَلَيْهِ بُكْرَةً وَّاَصِيْلًا	و گفتند: «(این قرآن) افسانه‌های پیشینیان است که او درخواست کرده تا برایش نوشته شود، سپس هر صبح و شام بر او خوانده می‌شود.»	5
قُلْ اَنْزَلَهُ الَّذِيْ يَعْلَمُ السِّرَّ فِي السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ اِنَّهٗ كَانَ غَفُوْرًا رَّحِيْمًا	بگو (ای محمد): «آن را کسی نازل کرده که رازهای آسمان‌ها و زمین را می‌داند. به‌راستی او آمرزنده و مهربان است.»	6
وَقَالُوْا مَالِ هٰذَا الرَّسُوْلِ يَاْكُلُ الطَّعَامَ وَيَمْشِيْ فِي الْاَسْوَاقِ لَوْلَآ اُنْزِلَ اِلَيْهِ مَلَكٌ فَيَكُوْنَ مَعَهٗ نَذِيْرًا	و گفتند: «این رسول چیست که غذا می‌خورد و در بازارها راه می‌رود؟ چرا فرشته‌ای بر او نازل نشده تا همراه او هشداردهنده باشد،	7
اَوْ يُلْقٰٓى اِلَيْهِ كَنْزٌ اَوْ تَكُوْنُ لَهٗ جَنَّةٌ يَّاْكُلُ مِنْهَا وَقَالَ الظّٰلِمُوْنَ اِنْ تَتَّبِعُوْنَ اِلَّا رَجُلًا مَّسْحُوْرًا	یا گنجی به او داده نشده یا باغی ندارد که از (محصولات) آن بخورد؟» و ستمگران گفتند: «شما جز از مردی جادوشده پیروی نمی‌کنید.»	8

اُنْظُرْ كَيْفَ ضَرَبُوْا لَكَ الْاَمْثَالَ فَضَلُّوْا فَلَا يَسْتَطِيْعُوْنَ سَبِيْلًا	بنگر که چگونه برای تو مثل‌ها زدند، پس گمراه شدند و راهی (برای رد رسالت تو) نیافتند.	9
تَبٰرَكَ الَّذِيْٓ اِنْ شَاۤءَ جَعَلَ لَكَ خَيْرًا مِّنْ ذٰلِكَ جَنّٰتٍ تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهٰرُ وَيَجْعَلْ لَّكَ قُصُوْرًا	تبارک آن که اگر بخواهد، برایت چیزی بهتر از آن قرار می‌دهد، (یعنی) باغ‌هایی که زیر آن‌ها نهرها جاری است، و برایت کاخ‌هایی می‌سازد.	10
بَلْ كَذَّبُوْا بِالسَّاعَةِ وَاَعْتَدْنَا لِمَنْ كَذَّبَ بِالسَّاعَةِ سَعِيْرًا	بلکه آن‌ها ساعت (قیامت) را تکذیب کردند، و ما برای کسی که ساعت را تکذیب کند، آتشی سوزان آماده کرده‌ایم.	11
اِذَا رَاَتْهُمْ مِّنْ مَّكَانٍۢ بَعِيْدٍ سَمِعُوْا لَهَا تَغَيُّظًا وَّزَفِيْرًا	هنگامی که (جهان‌نما) آن‌ها را از مکانی دور ببیند، خروش و خشمش را می‌شنوند.	12
وَاِذَآ اُلْقُوْا مِنْهَا مَكَانًا ضَيِّقًا مُّقَرَّنِيْنَ دَعَوْا هُنَالِكَ ثُبُوْرًا	و هنگامی که در جایی تنگ در آن (جهان‌نما) با دست و پای بسته افکنده شوند، در آنجا فریاد نابودی برآورند.	13
لَا تَدْعُوا الْيَوْمَ ثُبُوْرًا وَّاحِدًا وَّادْعُوْا ثُبُوْرًا كَثِيْرًا	(به آن‌ها گفته می‌شود): «امروز یک نابودی را طلب نکنید، بلکه نابودی‌های بسیار را طلب کنید.»	14
قُلْ اَذٰلِكَ خَيْرٌ اَمْ جَنَّةُ الْخُلْدِ الَّتِيْ وُعِدَ الْمُتَّقُوْنَ كَانَتْ لَهُمْ جَزَاۤءً وَّمَصِيْرًا	بگو (ای محمد): «آیا این (عذاب) بهتر است یا بهشت جاودانی که به پرهیزگاران وعده داده شده، که پاداش و مقصد نهایی آن‌هاست؟»	15
لَهُمْ فِيْهَا مَا يَشَاۤءُوْنَ خٰلِدِيْنَ كَانَ عَلٰى رَبِّكَ وَعْدًا مَّسْـُٔوْلًا	برای آن‌ها در آن (بهشت) هر آنچه بخواهند فراهم است و جاودانه در آن می‌مانند. این وعده‌ای است از پروردگارت که شایسته درخواست است.	16
وَيَوْمَ يَحْشُرُهُمْ وَمَا يَعْبُدُوْنَ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ فَيَقُوْلُ ءَاَنْتُمْ اَضْلَلْتُمْ عِبَادِيْ هٰٓؤُلَاۤءِ اَمْ هُمْ ضَلُّوا السَّبِيْلَ	و (به یاد آر) روزی که او آن‌ها را با آنچه به جای خدا می‌پرستیدند گرد می‌آورد، سپس می‌فرماید: «آیا شما بندگانم را گمراه کردید یا خودشان راه را گم کردند؟»	17
قَالُوْا سُبْحٰنَكَ مَا كَانَ يَنْۢبَغِيْ لَنَآ اَنْ نَّتَّخِذَ مِنْ دُوْنِكَ مِنْ اَوْلِيَاۤءَ وَلٰكِنْ مَّتَّعْتَهُمْ وَاٰبَاۤءَهُمْ حَتّٰى نَسُوا الذِّكْرَ وَكَانُوْا قَوْمًۢا بُوْرًا	آن‌ها (معبودان) می‌گویند: «منزهی تو! سزاوار نبود که جز تو سرپرستی بگیریم، اما تو به آن‌ها و پدرانشان نعمت (زندگی) دادی تا جایی که یادآوری (توحید) را فراموش کردند و قومی هلاک‌شده شدند.»	18
فَقَدْ كَذَّبُوْكُمْ بِمَا تَقُوْلُوْنَ فَمَا تَسْتَطِيْعُوْنَ صَرْفًا وَّلَا نَصْرًا وَمَنْ يَّظْلِمْ مِّنْكُمْ نُذِقْهُ عَذَابًا كَبِيْرًا	پس (معبودان) آنچه را گفتید تکذیب کردند، پس نه می‌توانید (عذاب را) دفع کنید و نه یاری دهید. و هر کس از شما ظلم کند، عذابی بزرگ به او می‌چشانیم.	19

وَمَآ اَرْسَلْنَا قَبْلَكَ مِنَ الْمُرْسَلِيْنَ اِلَّآ اِنَّهُمْ لَيَأْكُلُوْنَ الطَّعَامَ وَيَمْشُوْنَ فِى الْاَسْوَاقِ وَجَعَلْنَا بَعْضَكُمْ لِبَعْضٍ فِتْنَةً اَتَصْبِرُوْنَ وَكَانَ رَبُّكَ بَصِيْرًا	و پیش از تو (ای محمد) هیچ رسولی نفرستادیم مگر آنکه غذا می‌خوردند و در بازارها راه می‌رفتند. و برخی از شما را برای برخی دیگر آزمایش قرار دادیم. آیا شکیبایی می‌کنید؟ و پروردگارت بیناست.	20
وَقَالَ الَّذِيْنَ لَا يَرْجُوْنَ لِقَاءَنَا لَوْلَآ اُنْزِلَ عَلَيْنَا الْمَلٰٓئِكَةُ اَوْ نَرٰى رَبَّنَا لَقَدِ اسْتَكْبَرُوْا فِىْٓ اَنْفُسِهِمْ وَعَتَوْ عُتُوًّا كَبِيْرًا	و کسانی که امید دیدار ما (در قیامت) را ندارند، گفتند: «چرا فرشتگان بر ما نازل نشدند یا پروردگارمان را ندیدیم؟» به‌راستی آن‌ها در خودشان تکبر ورزیدند و بسیار سرکشی کردند.	21
يَوْمَ يَرَوْنَ الْمَلٰٓئِكَةَ لَا بُشْرٰى يَوْمَئِذٍ لِّلْمُجْرِمِيْنَ وَيَقُوْلُوْنَ حِجْرًا مَّحْجُوْرًا	روزی که فرشتگان را ببینند، در آن روز برای گناهکاران هیچ بشارت نیکویی نیست و می‌گویند: «(این روز) ممنوع و محصور است.»	22
وَقَدِمْنَآ اِلٰى مَا عَمِلُوْا مِنْ عَمَلٍ فَجَعَلْنٰهُ هَبَآءً مَّنْثُوْرًا	و ما به هر عملی که انجام داده‌اند روی می‌آوریم، سپس آن را غباری پراکنده می‌کنیم.	23
اَصْحٰبُ الْجَنَّةِ يَوْمَئِذٍ خَيْرٌ مُّسْتَقَرًّا وَّاَحْسَنُ مَقِيْلًا	اهل بهشت در آن روز بهترین جایگاه و زیباترین مکان استراحت را دارند.	24
وَيَوْمَ تَشَقَّقُ السَّمَآءُ بِالْغَمَامِ وَنُزِّلَ الْمَلٰٓئِكَةُ تَنْزِيْلًا	و (به یاد آر) روزی که آسمان با دودی سفید شکافته شود و فرشتگان به‌صورت گروه‌گروه نازل شوند.	25
اَلْمُلْكُ يَوْمَئِذِ الْحَقُّ لِلرَّحْمٰنِ وَكَانَ يَوْمًا عَلَى الْكٰفِرِيْنَ عَسِيْرًا	فرمانروایی در آن روز، حقا از آن خدای رحمان است و برای کافران روزی دشوار است.	26
وَيَوْمَ يَعَضُّ الظَّالِمُ عَلٰى يَدَيْهِ يَقُوْلُ يٰلَيْتَنِى اتَّخَذْتُ مَعَ الرَّسُوْلِ سَبِيْلًا	و (به یاد آر) روزی که ستمگران انگشتانشان را می‌گزند و می‌گویند: «ای کاش همراه رسول راهی برگزیده بودم.	27
يٰوَيْلَتٰى لَيْتَنِىْ لَمْ اَتَّخِذْ فُلَانًا خَلِيْلًا	ای وای بر من! کاش فلانی را دوست صمیمی خود نگرفته بودم،	28
لَقَدْ اَضَلَّنِىْ عَنِ الذِّكْرِ بَعْدَ اِذْ جَآءَنِىْ وَكَانَ الشَّيْطٰنُ لِلْاِنْسَانِ خَذُوْلًا	به‌راستی او مرا از یادآوری (قرآن) گمراه کرد، پس از آنکه به‌سویم آمد. و شیطان انسان را خوار و خیانتکار است.»	29
وَقَالَ الرَّسُوْلُ يٰرَبِّ اِنَّ قَوْمِى اتَّخَذُوْا هٰذَا الْقُرْاٰنَ مَهْجُوْرًا	و رسول (محمد) گفت: «پروردگارم! قومم این قرآن را مهجور (نادیده) گرفتند.»	30
وَكَذٰلِكَ جَعَلْنَا لِكُلِّ نَبِىٍّ عَدُوًّا مِّنَ الْمُجْرِمِيْنَ وَكَفٰى بِرَبِّكَ هَادِيًا وَّنَصِيْرًا	و این‌گونه برای هر نبی دشمنی از گناهکاران قرار دادیم. اما پروردگارت برای هدایت و یاری بسنده است.	31

وَقَالَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا لَوْلَا نُزِّلَ عَلَيْهِ الْقُرْاٰنُ جُمْلَةً وَّاحِدَةً ۛ كَذٰلِكَ لِنُثَبِّتَ بِهٖ فُؤَادَكَ وَرَتَّلْنٰهُ تَرْتِيْلًا	و کافران گفتند: «چرا قرآن یکجا بر او نازل نشد؟» این‌گونه (نازل کردیم) تا دلت را با آن استوار کنیم و آن را به‌تدریج و با تأمل خواندیم.	32
وَلَا يَأْتُوْنَكَ بِمَثَلٍ اِلَّا جِئْنٰكَ بِالْحَقِّ وَاَحْسَنَ تَفْسِيْرًا	و آن‌ها (کافران) هیچ چیز شگفت‌آوری نزد تو نیاوردند، مگر آنکه ما حق و بهترین توضیح را به تو آوردیم.	33
اَلَّذِيْنَ يُحْشَرُوْنَ عَلٰى وُجُوْهِهِمْ اِلٰى جَهَنَّمَ اُولٰٓئِكَ شَرٌّ مَّكَانًا وَّاَضَلُّ سَبِيْلًا	کسانی که با صورت به‌سوی جهنم کشیده می‌شوند، بدترین جایگاه و گمراه‌ترین راه را دارند.	34
وَلَقَدْ اٰتَيْنَا مُوْسَى الْكِتٰبَ وَجَعَلْنَا مَعَهٗٓ اَخَاهُ هٰرُوْنَ وَزِيْرًا	و به‌راستی به موسی کتاب (تورات) دادیم و برادرش هارون را وزیر (یاور) او قرار دادیم.	35
فَقُلْنَا اذْهَبَآ اِلَى الْقَوْمِ الَّذِيْنَ كَذَّبُوْا بِاٰيٰتِنَا فَدَمَّرْنٰهُمْ تَدْمِيْرًا	سپس (به آن دو) گفتیم: «به‌سوی قومی که آیات ما را تکذیب کردند بروید.» پس آن‌ها را به‌کلی نابود کردیم.	36
وَقَوْمَ نُوْحٍ لَّمَّا كَذَّبُوا الرُّسُلَ اَغْرَقْنٰهُمْ وَجَعَلْنٰهُمْ لِلنَّاسِ اٰيَةً ۭ وَاَعْتَدْنَا لِلظّٰلِمِيْنَ عَذَابًا اَلِيْمًا	و قوم نوح، هنگامی که رسولان را تکذیب کردند، آن‌ها را غرق کردیم و برای مردم نشانه‌ای قرار دادیم. و برای ستمگران عذابی دردناک آماده کردیم،	37
وَعَادًا وَّثَمُوْدَا وَاَصْحٰبَ الرَّسِّ وَقُرُوْنًۢا بَيْنَ ذٰلِكَ كَثِيْرًا	و (همچنین) قوم عاد و ثمود و اهل راس و نسل‌های بسیاری در میان آن‌ها.	38
وَكُلًّا ضَرَبْنَا لَهُ الْاَمْثَالَ ۡ وَكُلًّا تَبَّرْنَا تَتْبِيْرًا	و برای هر یک مثلی (عبرت‌آموز) آوردیم و هر یک را به‌کلی نابود کردیم.	39
وَلَقَدْ اَتَوْا عَلَى الْقَرْيَةِ الَّتِيْٓ اُمْطِرَتْ مَطَرَ السَّوْءِ ۭ اَفَلَمْ يَكُوْنُوْا يَرَوْنَهَا ۚ بَلْ كَانُوْا لَا يَرْجُوْنَ نُشُوْرًا	و به‌راستی آن‌ها (مشرکان مکه) از شهری گذشتند که بارانی بد (باران سنگ) بر آن باریده شد. آیا آن را ندیدند؟ خیر، آن‌ها به رستاخیز امید نداشتند.	40
وَاِذَا رَاَوْكَ اِنْ يَّتَّخِذُوْنَكَ اِلَّا هُزُوًا ۭ اَهٰذَا الَّذِيْ بَعَثَ اللّٰهُ رَسُوْلًا	و هنگامی که تو را (ای محمد) می‌بینند، جز برای تمسخر نمی‌گیرند (و می‌گویند): «آیا این همان است که خدا به‌عنوان رسول فرستاده؟»	41
اِنْ كَادَ لَيُضِلُّنَا عَنْ اٰلِهَتِنَا لَوْلَآ اَنْ صَبَرْنَا عَلَيْهَا ۭ وَسَوْفَ يَعْلَمُوْنَ حِيْنَ يَرَوْنَ الْعَذَابَ مَنْ اَضَلُّ سَبِيْلًا	به‌راستی او نزدیک بود ما را از خدایانمان گمراه کند، اگر بر آن‌ها پایداری نکرده بودیم. و به‌زودی، هنگامی که عذاب را ببینند، خواهند دانست چه کسی گمراه‌تر است.	42
اَرَءَيْتَ مَنِ اتَّخَذَ اِلٰهَهٗ هَوٰىهُ ۭ اَفَاَنْتَ تَكُوْنُ عَلَيْهِ وَكِيْلًا	آیا دیدی کسی را که هوسش را خدایش قرار داده؟ آیا تو می‌توانی نگهبان او باشی؟	43

اَمْ تَحْسَبُ اَنَّ اَكْثَرَهُمْ يَسْمَعُوْنَ اَوْ يَعْقِلُوْنَ اِنْ هُمْ اِلَّا كَالْاَنْعَامِ بَلْ هُمْ اَضَلُّ سَبِيْلًا	یا گمان می‌کنی که بیشترشان می‌شنوند یا می‌فهمند؟ آن‌ها جز مانند چهارپایان نیستند، بلکه راهشان گمراه‌تر است.	44
اَلَمْ تَرَ اِلٰى رَبِّكَ كَيْفَ مَدَّ الظِّلَّ وَلَوْ شَاۤءَ لَجَعَلَه سَاكِنًا ثُمَّ جَعَلْنَا الشَّمْسَ عَلَيْهِ دَلِيْلًا	آیا ندیدی که پروردگارت چگونه سایه را گستراند؟ و اگر می‌خواست، آن را ثابت می‌کرد. سپس خورشید را نشانه‌ای برای آن قرار دادیم،	45
ثُمَّ قَبَضْنٰهُ اِلَيْنَا قَبْضًا يَّسِيْرًا	سپس آن (سایه) را به‌سوی خودمان به‌آرامی جمع کردیم.	46
وَهُوَ الَّذِيْ جَعَلَ لَكُمُ الَّيْلَ لِبَاسًا وَّالنَّوْمَ سُبَاتًا وَّجَعَلَ النَّهَارَ نُشُوْرًا	و اوست که شب را برایتان پوششی قرار داد و خواب را برای استراحت، و روز را برای فعالیت.	47
وَهُوَ الَّذِيْٓ اَرْسَلَ الرِّيَاحَ بُشْرًا بَيْنَ يَدَيْ رَحْمَتِه وَاَنْزَلْنَا مِنَ السَّمَاۤءِ مَاۤءً طَهُوْرًا	و اوست که بادها را پیش از رحمتش (باران) به‌عنوان بشارت فرستاد، و از آسمان آبی پاک نازل کردیم،	48
لِّنُحْيِۦَ بِه بَلْدَةً مَّيْتًا وَّنُسْقِيَه مِمَّا خَلَقْنَآ اَنْعَامًا وَّاَنَاسِيَّ كَثِيْرًا	تا با آن سرزمینی مرده را زنده کنیم و به آنچه آفریده‌ایم، از چهارپایان و انسان‌های بسیار، بنوشانیم.	49
وَلَقَدْ صَرَّفْنٰهُ بَيْنَهُمْ لِيَذَّكَّرُوْا فَاَبٰٓى اَكْثَرُ النَّاسِ اِلَّا كُفُوْرًا	و به‌راستی آن (باران) را میانشان گرداندیم تا متذکر شوند، اما بیشتر مردم جز ناسپاسی نکردند.	50
وَلَوْ شِئْنَا لَبَعَثْنَا فِيْ كُلِّ قَرْيَةٍ نَّذِيْرًا	و اگر می‌خواستیم، در هر شهری هشداردهنده‌ای برمی‌انگیختیم.	51
فَلَا تُطِعِ الْكٰفِرِيْنَ وَجَاهِدْهُمْ بِه جِهَادًا كَبِيْرًا	پس از کافران اطاعت نکن و با (قرآن) با آن‌ها جهادی بزرگ کن.	52
وَهُوَ الَّذِيْ مَرَجَ الْبَحْرَيْنِ هٰذَا عَذْبٌ فُرَاتٌ وَّهٰذَا مِلْحٌ اُجَاجٌ وَجَعَلَ بَيْنَهُمَا بَرْزَخًا وَّحِجْرًا مَّحْجُوْرًا	و اوست که دو دریا را روان کرد؛ یکی گوارا و شیرین و دیگری شور و تلخ، و میان آن‌ها حایلی نفوذناپذیر قرار داد.	53
وَهُوَ الَّذِيْ خَلَقَ مِنَ الْمَاۤءِ بَشَرًا فَجَعَلَه نَسَبًا وَّصِهْرًا وَكَانَ رَبُّكَ قَدِيْرًا	و اوست که انسان را از آب آفرید، سپس او را دارای نسب و خویشاوندی قرار داد. و پروردگارت تواناست.	54
وَيَعْبُدُوْنَ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ مَا لَا يَنْفَعُهُمْ وَلَا يَضُرُّهُمْ وَكَانَ الْكَافِرُ عَلٰى رَبِّه ظَهِيْرًا	و جز خدا، چیزهایی را می‌پرستند که نه سودی به آن‌ها می‌رساند و نه زیانی، و کافر همواره علیه پروردگارش پشتیبان (ستمگران) است.	55
وَمَآ اَرْسَلْنٰكَ اِلَّا مُبَشِّرًا وَّنَذِيْرًا	و ما تو را (ای محمد) جز به‌عنوان بشارت‌دهنده و هشداردهنده نفرستادیم.	56

قُلْ مَآ اَسْـَٔلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ اَجْرٍ اِلَّا مَنْ شَاۤءَ اَنْ يَّتَّخِذَ اِلٰى رَبِّهٖ سَبِيْلًا	بگو: «من از شما برای این (رسالت) پاداشی نمی‌خواهم، جز آنکه هر کس بخواهد به‌سوی پروردگارش راهی برگزیند.»	57
وَتَوَكَّلْ عَلَى الْحَيِّ الَّذِيْ لَا يَمُوْتُ وَسَبِّحْ بِحَمْدِهٖ وَكَفٰى بِهٖ بِذُنُوْبِ عِبَادِهٖ خَبِيْرًا	و به آن زنده‌ای که نمی‌میرد توکل کن و او را با ستایش تسبیح گوی، و او به گناه بندگانش آگاه است.	58
اَلَّذِيْ خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا فِيْ سِتَّةِ اَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوٰى عَلَى الْعَرْشِ اَلرَّحْمٰنُ فَسْـَٔلْ بِهٖ خَبِيْرًا	(او) که آسمان‌ها و زمین و آنچه میان آن‌هاست را در شش روز آفرید، سپس بر عرش استوار شد. او خدای رحمان است؛ پس درباره او از آگاه (جبرئیل) بپرس.	59
وَاِذَا قِيْلَ لَهُمُ اسْجُدُوْا لِلرَّحْمٰنِ قَالُوْا وَمَا الرَّحْمٰنُ اَنَسْجُدُ لِمَا تَاْمُرُنَا وَزَادَهُمْ نُفُوْرًا	و هنگامی که به آن‌ها گفته شود: «به (خدای) رحمان سجده کنید»، می‌گویند: «رحمان چیست؟ آیا به آنچه به ما امر می‌کنی سجده کنیم؟» و این (امر) بر نفرتشان افزود.	60
تَبٰرَكَ الَّذِيْ جَعَلَ فِي السَّمَاۤءِ بُرُوْجًا وَّجَعَلَ فِيْهَا سِرٰجًا وَّقَمَرًا مُّنِيْرًا	تبارک آن که در آسمان برج‌هایی (ستارگان) قرار داد و در آن خورشید و ماهی درخشان نهاد.	61
وَهُوَ الَّذِيْ جَعَلَ الَّيْلَ وَالنَّهَارَ خِلْفَةً لِّمَنْ اَرَادَ اَنْ يَّذَّكَّرَ اَوْ اَرَادَ شُكُوْرًا	و اوست که شب و روز را برای کسی که بخواهد متذکر شود یا شکر گزارد، پشت سر هم قرار داد.	62
وَعِبَادُ الرَّحْمٰنِ الَّذِيْنَ يَمْشُوْنَ عَلَى الْاَرْضِ هَوْنًا وَّاِذَا خَاطَبَهُمُ الْجٰهِلُوْنَ قَالُوْا سَلٰمًا	و بندگان خدای رحمان کسانی‌اند که در زمین با فروتنی راه می‌روند و هنگامی که نادانان با آن‌ها سخن (ناپسند) می‌گویند، «سلام» می‌گویند.	63
وَالَّذِيْنَ يَبِيْتُوْنَ لِرَبِّهِمْ سُجَّدًا وَّقِيَامًا	و کسانی که شب را در برابر پروردگارشان به سجده و قیام می‌گذرانند.	64
وَالَّذِيْنَ يَقُوْلُوْنَ رَبَّنَا اصْرِفْ عَنَّا عَذَابَ جَهَنَّمَ اِنَّ عَذَابَهَا كَانَ غَرَامًا	و کسانی که می‌گویند: «پروردگارمان! عذاب جهنم را از ما دور کن، زیرا عذابش نابودی دائم است.»	65
اِنَّهَا سَاۤءَتْ مُسْتَقَرًّا وَّمُقَامًا	به‌راستی آن (جهنم) بد جایگاهی و بد اقامتگاهی است.	66
وَالَّذِيْنَ اِذَآ اَنْفَقُوْا لَمْ يُسْرِفُوْا وَلَمْ يَقْتُرُوْا وَكَانَ بَيْنَ ذٰلِكَ قَوَامًا	و کسانی که هرگاه خرج می‌کنند، نه اسراف می‌کنند و نه بخل می‌ورزند، و (هزینه‌شان) میان این دو معتدل است.	67
وَالَّذِيْنَ لَا يَدْعُوْنَ مَعَ اللّٰهِ اِلٰهًا اٰخَرَ وَلَا يَقْتُلُوْنَ النَّفْسَ الَّتِيْ حَرَّمَ اللّٰهُ اِلَّا بِالْحَقِّ وَلَا يَزْنُوْنَ وَمَنْ يَّفْعَلْ ذٰلِكَ يَلْقَ اَثَامًا	و کسانی که جز خدا، خدای دیگری را نمی‌خوانند و نفسی را که خدا حرام کرده جز به‌حق نمی‌کشند و زنا نمی‌کنند. و هر کس چنین کند، مجازاتش را خواهد دید.	68
يُّضٰعَفْ لَهُ الْعَذَابُ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ وَيَخْلُدْ فِيْهٖ مُهَانًا	عذابش در روز قیامت دوچندان می‌شود و در آن برای همیشه خوار می‌ماند.	69

اِلَّا مَنْ تَابَ وَاٰمَنَ وَعَمِلَ عَمَلًا صَالِحًا فَاُولٰٓئِكَ يُبَدِّلُ اللّٰهُ سَيِّاٰتِهِمْ حَسَنٰتٍ وَكَانَ اللّٰهُ غَفُوْرًا رَّحِيْمًا	مگر کسانی که توبه کنند و ایمان آورند و کار نیک انجام دهند؛ پس خدا بدی‌هایشان را به نیکی‌ها تبدیل می‌کند. و خدا آمرزنده و مهربان است.	70
وَمَنْ تَابَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَاِنَّه يَتُوْبُ اِلَى اللّٰهِ مَتَابًا	و هر کس توبه کند و کار نیک انجام دهد، به‌راستی به‌سوی خدا با توبه‌ای حقیقی بازمی‌گردد.	71
وَالَّذِيْنَ لَا يَشْهَدُوْنَ الزُّوْرَ وَاِذَا مَرُّوْا بِاللَّغْوِ مَرُّوْا كِرَامًا	و کسانی که شهادت باطل نمی‌دهند و هنگامی که به کارهای بیهوده برخورد می‌کنند، با وقار می‌گذرند.	72
وَالَّذِيْنَ اِذَا ذُكِّرُوْا بِاٰيٰتِ رَبِّهِمْ لَمْ يَخِرُّوْا عَلَيْهَا صُمًّا وَّعُمْيَانًا	و کسانی که وقتی با آیات پروردگارشان تذکر داده می‌شوند، مانند کران و کوران (بی‌توجه) فرو نمی‌افتند.	73
وَالَّذِيْنَ يَقُوْلُوْنَ رَبَّنَا هَبْ لَنَا مِنْ اَزْوَاجِنَا وَذُرِّيّٰتِنَا قُرَّةَ اَعْيُنٍ وَّاجْعَلْنَا لِلْمُتَّقِيْنَ اِمَامًا	و کسانی که می‌گویند: «پروردگارمان! به ما از همسران و فرزندانمان آرامش چشم عطا کن و ما را برای پرهیزگاران پیشوا قرار ده.»	74
اُولٰٓئِكَ يُجْزَوْنَ الْغُرْفَةَ بِمَا صَبَرُوْا وَيُلَقَّوْنَ فِيْهَا تَحِيَّةً وَّسَلٰمًا	آن‌ها به سبب شکیبایی‌شان با جایگاه‌های بلند (در بهشت) پاداش می‌گیرند و در آنجا با درود و سلام استقبال می‌شوند.	75
خٰلِدِيْنَ فِيْهَا حَسُنَتْ مُسْتَقَرًّا وَّمُقَامًا	و در آن جاودانه می‌مانند. چه نیکو جایگاهی و چه نیکو اقامتگاهی.	76
قُلْ مَا يَعْبَؤُا بِكُمْ رَبِّيْ لَوْلَا دُعَاؤُكُمْ فَقَدْ كَذَّبْتُمْ فَسَوْفَ يَكُوْنُ لِزَامًا	بگو (ای محمد به مشرکان): «پروردگارم به شما اعتنا نمی‌کند اگر دعایتان نباشد. اما شما (او را) تکذیب کردید، پس به‌زودی (عذاب) گریبان‌گیرتان خواهد شد.»	77

مکیة	اَلشُّعَرَاء	تعداد آیات
مکی	ش‌ع‌ر ش‌ع‌ر - 26	۲۲۷

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

(ش‌ع‌ر ش‌ع‌ر (ش‌ع‌راء

طٰسٓمّٓ	طا، سین، میم	1
تِلْكَ اٰيٰتُ الْكِتٰبِ الْمُبِيْنِ	این‌ها آیات کتاب روشن (قرآن) هستند	2
لَعَلَّكَ بَاخِعٌ نَّفْسَكَ اَلَّا يَكُوْنُوْا مُؤْمِنِيْنَ	شاید تو (محمد) خودت را به خاطر اینکه آن‌ها (مردم مکه) ایمان نمی‌آورند، نابود کنی	3
اِنْ نَّشَاْ نُنَزِّلْ عَلَيْهِمْ مِّنَ السَّمَاۤءِ اٰيَةً فَظَلَّتْ اَعْنَاقُهُمْ لَهَا خٰضِعِيْنَ	اگر ما بخواهیم، معجزه‌ای از آسمان بر آن‌ها نازل می‌کنیم که گردن‌هایشان در برابر آن با فروتنی خم شود	4
وَمَا يَاْتِيْهِمْ مِّنْ ذِكْرٍ مِّنَ الرَّحْمٰنِ مُحْدَثٍ اِلَّا كَانُوْا عَنْهُ مُعْرِضِيْنَ	و هرگاه هشداری جدید (آیه‌ای از قرآن) از سوی خداوند مهربان به آن‌ها برسد، همیشه از آن روی‌گردان می‌شوند	5
فَقَدْ كَذَّبُوْا فَسَيَاْتِيْهِمْ اَنْۢبٰٓؤُا مَا كَانُوْا بِهٖ يَسْتَهْزِءُوْنَ	آنان (قرآن) را تکذیب کردند، پس به زودی اخبار (حقیقت) آنچه را که مسخره می‌کردند، به آن‌ها خواهد رسید	6
اَوَلَمْ يَرَوْا اِلَى الْاَرْضِ كَمْ اَنْۢبَتْنَا فِيْهَا مِنْ كُلِّ زَوْجٍ كَرِيْمٍ	آیا به زمین نگاه نکردند که چه بسیار جفت‌های گوناگون (گیاهان) نیکو در آن رویاندیم؟	7
اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيَةً وَمَا كَانَ اَكْثَرُهُمْ مُّؤْمِنِيْنَ	بی‌گمان، در این نشانه‌ای (از عظمت خدا) است، اما بیشترشان ایمان نمی‌آورند	8
وَاِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيْزُ الرَّحِيْمُ	و به راستی، پروردگار تو همان توانای مهربان است	9
وَاِذْ نَادٰى رَبُّكَ مُوْسٰٓى اَنِ ائْتِ الْقَوْمَ الظّٰلِمِيْنَ	و (به یاد آور) هنگامی که پروردگارت موسی را ندا داد: به سوی قوم ستمگر برو	10
قَوْمَ فِرْعَوْنَ اَلَا يَتَّقُوْنَ	(یعنی) قوم فرعون. چرا آن‌ها تقوا پیشه نمی‌کنند؟	11
قَالَ رَبِّ اِنِّيْٓ اَخَافُ اَنْ يُّكَذِّبُوْنِ	او (موسی) گفت: پروردگارا، می‌ترسم که مرا تکذیب کنند	12

وَيَضِيْقُ صَدْرِيْ وَلَا يَنْطَلِقُ لِسَانِيْ فَاَرْسِلْ اِلٰى هٰرُوْنَ	و سینه‌ام تنگ شود و زبانم روان نگردد، پس هارون را (همراهم) بفرست	13
وَلَهُمْ عَلَيَّ ذَنْبٌ فَاَخَافُ اَنْ يَّقْتُلُوْنِ	و من به آن‌ها گناهی مرتکب شده‌ام، پس می‌ترسم که مرا بکشند	14
قَالَ كَلَّا فَاذْهَبَا بِاٰيٰتِنَآ اِنَّا مَعَكُمْ مُّسْتَمِعُوْنَ	(خدا) فرمود: نترس (آن‌ها نمی‌توانند تو را بکشند)! هر دوی شما با آیات ما (معجزات) بروید؛ ما با شما هستیم و می‌شنویم (آنچه می‌گویند)	15
فَأْتِيَا فِرْعَوْنَ فَقُوْلَآ اِنَّا رَسُوْلُ رَبِّ الْعٰلَمِيْنَ	پس هر دوی شما به سوی فرعون بروید و بگویید: ما فرستادگان پروردگار همه جهانیان هستیم	16
اَنْ اَرْسِلْ مَعَنَا بَنِيْٓ اِسْرَاۤءِيْلَ	بنی‌اسرائیل را با ما آزاد کن	17
قَالَ اَلَمْ نُرَبِّكَ فِيْنَا وَلِيْدًا وَّلَبِثْتَ فِيْنَا مِنْ عُمُرِكَ سِنِيْنَ	او (فرعون) گفت: آیا ما تو را در میان (خانواده) خود پرورش ندادیم، وقتی کودک بودی و سال‌ها از عمرت را با ما زندگی کردی؟	18
وَفَعَلْتَ فَعْلَتَكَ الَّتِيْ فَعَلْتَ وَاَنْتَ مِنَ الْكٰفِرِيْنَ	و تو (موسی) آن کار (اشتباه) را انجام دادی و از ناسپاسان بودی	19
قَالَ فَعَلْتُهَآ اِذًا وَّاَنَا مِنَ الضَّاۤلِّيْنَ	او (موسی) گفت: من آن را انجام دادم، در حالی که از گمراهان بودم	20
فَفَرَرْتُ مِنْكُمْ لَمَّا خِفْتُكُمْ فَوَهَبَ لِيْ رَبِّيْ حُكْمًا وَّجَعَلَنِيْ مِنَ الْمُرْسَلِيْنَ	پس از تو گریختم چون از تو ترسیدم، سپس پروردگارم به من دانش عطا کرد و مرا از فرستادگان قرار داد	21
وَتِلْكَ نِعْمَةٌ تَمُنُّهَا عَلَيَّ اَنْ عَبَّدْتَّ بَنِيْٓ اِسْرَاۤءِيْلَ	و این لطفی است که به من یادآوری می‌کنی، در حالی که بنی‌اسرائیل را به بردگی گرفتی	22
قَالَ فِرْعَوْنُ وَمَا رَبُّ الْعٰلَمِيْنَ	فرعون گفت: پروردگار همه جهانیان کیست؟	23
قَالَ رَبُّ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا اِنْ كُنْتُمْ مُّوْقِنِيْنَ	او (موسی) گفت: پروردگار آسمان‌ها و زمین و آنچه میان آن‌هاست، اگر باور دارید	24
قَالَ لِمَنْ حَوْلَهٗٓ اَلَا تَسْتَمِعُوْنَ	او (فرعون) به اطرافیانش گفت: آیا نمی‌شنوید (چه می‌گوید)؟	25
قَالَ رَبُّكُمْ وَرَبُّ اٰبَاۤئِكُمُ الْاَوَّلِيْنَ	او (موسی) گفت: (او) پروردگار شما و پروردگار نیاکان پیشین شماست	26
قَالَ اِنَّ رَسُوْلَكُمُ الَّذِيْٓ اُرْسِلَ اِلَيْكُمْ لَمَجْنُوْنٌ	او (فرعون) گفت: به راستی، فرستاده‌ای که به سوی شما آمده، دیوانه است	27

قَالَ رَبُّ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ وَمَا بَيْنَهُمَا اِنْ كُنْتُمْ تَعْقِلُوْنَ	او (موسی) گفت: (او) پروردگار خاور و باختر و آنچه میان آن‌هاست، اگر تعقل کنید	28
قَالَ لَئِنِ اتَّخَذْتَ اِلٰهًا غَيْرِيْ لَاَجْعَلَنَّكَ مِنَ الْمَسْجُوْنِيْنَ	او (فرعون) گفت: اگر خدایی جز من برگزینی، تو را از زندانیان خواهم کرد	29
قَالَ اَوَلَوْ جِئْتُكَ بِشَيْءٍ مُّبِيْنٍ	او (موسی) گفت: حتی اگر نشانه‌ای آشکار برایت بیاورم؟	30
قَالَ فَأْتِ بِهٖٓ اِنْ كُنْتَ مِنَ الصّٰدِقِيْنَ	او (فرعون) گفت: آن را بیاور، اگر از راستگویان هستی	31
فَاَلْقٰى عَصَاهُ فَاِذَا هِيَ ثُعْبَانٌ مُّبِيْنٌ	پس (موسی) عصایش را افکند، و ناگهان اژدهایی آشکار شد	32
وَنَزَعَ يَدَه فَاِذَا هِيَ بَيْضَاءُ لِلنّٰظِرِيْنَ	و دستش را بیرون آورد، و آن برای بینندگان سفید و درخشان بود	33
قَالَ لِلْمَلَاِ حَوْلَه اِنَّ هٰذَا لَسٰحِرٌ عَلِيْمٌ	او (فرعون) به سران اطرافش گفت: این جادوگری داناست	34
يُّرِيْدُ اَنْ يُّخْرِجَكُمْ مِّنْ اَرْضِكُمْ بِسِحْرِه فَمَاذَا تَأْمُرُوْنَ	او می‌خواهد با جادویش شما را از سرزمینتان بیرون کند؛ پس چه پیشنهاد می‌کنید؟	35
قَالُوْٓا اَرْجِهْ وَاَخَاهُ وَابْعَثْ فِي الْمَدَاۤئِنِ حٰشِرِيْنَ	آن‌ها گفتند: او و برادرش را (برای مدتی) نگه دار و به شهرها فرستادگانی بفرست	36
يَأْتُوْكَ بِكُلِّ سَحَّارٍ عَلِيْمٍ	تا هر جادوگر ماهری را به سویت بیاورند	37
فَجُمِعَ السَّحَرَةُ لِمِيْقَاتِ يَوْمٍ مَّعْلُوْمٍ	پس جادوگران در زمانی معین در روزی مشخص گرد آمدند	38
وَّقِيْلَ لِلنَّاسِ هَلْ اَنْتُمْ مُّجْتَمِعُوْنَ	و به مردم اعلام شد: آیا شما هم گرد می‌آیید؟	39
لَعَلَّنَا نَتَّبِعُ السَّحَرَةَ اِنْ كَانُوْا هُمُ الْغٰلِبِيْنَ	تا اگر جادوگران پیروز شدند، از آن‌ها پیروی کنیم	40
فَلَمَّا جَاءَ السَّحَرَةُ قَالُوْا لِفِرْعَوْنَ اَئِنَّ لَنَا لَاَجْرًا اِنْ كُنَّا نَحْنُ الْغٰلِبِيْنَ	وقتی جادوگران آمدند، به فرعون گفتند: آیا اگر ما پیروز شویم، پاداشی بزرگ خواهیم داشت؟	41
قَالَ نَعَمْ وَاِنَّكُمْ اِذًا لَّمِنَ الْمُقَرَّبِيْنَ	او (فرعون) گفت: آری، و حتی شما از نزدیکان (من) خواهید شد	42
قَالَ لَهُمْ مُّوْسٰٓى اَلْقُوْا مَآ اَنْتُمْ مُّلْقُوْنَ	او (موسی) به آن‌ها گفت: آنچه را می‌خواهید بیفکنید، بیفکنید	43

فَاَلْقَوْا حِبَالَهُمْ وَعِصِيَّهُمْ وَقَالُوْا بِعِزَّةِ فِرْعَوْنَ اِنَّا لَنَحْنُ الْغٰلِبُوْنَ	پس آن‌ها ریسمان‌ها و عصاهای خود را افکندند و گفتند: به عزت فرعون، ما پیروز خواهیم شد	44
فَاَلْقٰى مُوْسٰى عَصَاهُ فَاِذَا هِيَ تَلْقَفُ مَا يَاْفِكُوْنَ	سپس موسی عصایش را افکند، و ناگهان آنچه را آن‌ها جعل کرده بودند، بلعید	45
فَاُلْقِيَ السَّحَرَةُ سٰجِدِيْنَ	پس جادوگران به سجده افتادند	46
قَالُوْٓا اٰمَنَّا بِرَبِّ الْعٰلَمِيْنَ	گفتند: ما به پروردگار همه جهانیان ایمان آوردیم	47
رَبِّ مُوْسٰى وَهٰرُوْنَ	(یعنی) پروردگار موسی و هارون	48
قَالَ اٰمَنْتُمْ لَه قَبْلَ اَنْ اٰذَنَ لَكُمْ اِنَّه لَكَبِيْرُكُمُ الَّذِيْ عَلَّمَكُمُ السِّحْرَ فَلَسَوْفَ تَعْلَمُوْنَ لَاُقَطِّعَنَّ اَيْدِيَكُمْ وَاَرْجُلَكُمْ مِّنْ خِلَافٍ وَّلَاُصَلِّبَنَّكُمْ اَجْمَعِيْنَ	او (فرعون) گفت: چرا پیش از آنکه به شما اجازه دهم، به او ایمان آوردید؟ او رهبر شماست که به شما جادو آموخته. به زودی خواهید دانست. دست‌ها و پاهایتان را به طور متقاطع قطع می‌کنم و همه شما را به صلیب می‌کشم	49
قَالُوْا لَا ضَيْرَ اِنَّآ اِلٰى رَبِّنَا مُنْقَلِبُوْنَ	آن‌ها گفتند: باکی نیست، زیرا ما به سوی پروردگارمان بازمی‌گردیم	50
اِنَّا نَطْمَعُ اَنْ يَّغْفِرَ لَنَا رَبُّنَا خَطٰيٰنَآ اَنْ كُنَّآ اَوَّلَ الْمُؤْمِنِيْنَ	ما بسیار امیدواریم که پروردگارمان خطاهایمان را ببخشد، زیرا ما اولین ایمان‌آورندگان هستیم	51
وَاَوْحَيْنَآ اِلٰى مُوْسٰٓى اَنْ اَسْرِ بِعِبَادِيْٓ اِنَّكُمْ مُّتَّبَعُوْنَ	و به موسی وحی کردیم: شبانه با بندگان من (بنی‌اسرائیل) برو، زیرا شما تعقیب خواهید شد	52
فَاَرْسَلَ فِرْعَوْنُ فِي الْمَدَآئِنِ حٰشِرِيْنَ	سپس فرعون به شهرها فرستادگانی فرستاد (تا لشکرش را گرد آورد)	53
اِنَّ هٰٓؤُلَآءِ لَشِرْذِمَةٌ قَلِيْلُوْنَ	(فرعون گفت): این‌ها گروهی کوچک هستند	54
وَاِنَّهُمْ لَنَا لَغَآئِظُوْنَ	و آن‌ها ما را به خشم آورده‌اند	55
وَاِنَّا لَجَمِيْعٌ حٰذِرُوْنَ	و ما همگی بی‌استثنا باید هوشیار باشیم	56
فَاَخْرَجْنٰهُمْ مِّنْ جَنّٰتٍ وَّعُيُوْنٍ	پس ما آن‌ها (فرعون و قومش) را از باغ‌ها و چشمه‌ها بیرون کردیم	57
وَّكُنُوْزٍ وَّمَقَامٍ كَرِيْمٍ	و از گنج‌ها و جایگاه‌های با شکوه	58
كَذٰلِكَ وَاَوْرَثْنٰهَا بَنِيْٓ اِسْرَآءِيْلَ	این‌گونه بود، و ما همه آن‌ها را به بنی‌اسرائیل عطا کردیم	59

فَاَتْبَعُوْهُمْ مُّشْرِقِيْنَ	پس (فرعون و لشکرش) آن‌ها را هنگام طلوع خورشید تعقیب کردند	60
فَلَمَّا تَرٰٓءَا الْجَمْعٰنِ قَالَ اَصْحٰبُ مُوْسٰٓى اِنَّا لَمُدْرَكُوْنَ	وقتی دو گروه یکدیگر را دیدند، یاران موسی گفتند: ما واقعاً گرفتار خواهیم شد	61
قَالَ كَلَّا اِنَّ مَعِيَ رَبِّيْ سَيَهْدِيْنِ	او (موسی) گفت: هرگز! پروردگارم با من است، او مرا هدایت خواهد کرد	62
فَاَوْحَيْنَآ اِلٰى مُوْسٰٓى اَنِ اضْرِبْ بِّعَصَاكَ الْبَحْرَ فَانْفَلَقَ فَكَانَ كُلُّ فِرْقٍ كَالطَّوْدِ الْعَظِيْمِ	سپس به موسی وحی کردیم: دریا را با عصایت بزن. پس دریا شکافته شد، و هر بخش مانند کوهی بزرگ بود	63
وَاَزْلَفْنَا ثَمَّ الْاٰخَرِيْنَ	و در آنجا گروه دیگر (فرعون و لشکرش) را نزدیک کردیم	64
وَاَنْجَيْنَا مُوْسٰى وَمَنْ مَّعَهٗٓ اَجْمَعِيْنَ	و موسی و کسانی که با او بودند را نجات دادیم	65
ثُمَّ اَغْرَقْنَا الْاٰخَرِيْنَ	سپس گروه دیگر را غرق کردیم	66
اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيَةً وَمَا كَانَ اَكْثَرُهُمْ مُّؤْمِنِيْنَ	بی‌گمان، در این نشانه‌ای (از قدرت خدا) است، اما بیشترشان ایمان نمی‌آورند	67
وَاِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيْزُ الرَّحِيْمُ	و به راستی، پروردگار تو همان توانای مهربان است	68
وَاتْلُ عَلَيْهِمْ نَبَاَ اِبْرٰهِيْمَ	و داستان ابراهیم را برایشان بخوان	69
اِذْ قَالَ لِاَبِيْهِ وَقَوْمِهٖ مَا تَعْبُدُوْنَ	وقتی به پدرش و قومش گفت: چه چیزی را می‌پرستید؟	70
قَالُوْا نَعْبُدُ اَصْنَامًا فَنَظَلُّ لَهَا عٰكِفِيْنَ	گفتند: ما بت‌ها را می‌پرستیم و همواره به آن‌ها وفاداریم	71
قَالَ هَلْ يَسْمَعُوْنَكُمْ اِذْ تَدْعُوْنَ	او (ابراهیم) گفت: آیا وقتی آن‌ها را می‌خوانید، شما را می‌شنوند؟	72
اَوْ يَنْفَعُوْنَكُمْ اَوْ يَضُرُّوْنَ	یا آیا می‌توانند به شما سود یا زیان برسانند؟	73
قَالُوْا بَلْ وَجَدْنَآ اٰبَاۤءَنَا كَذٰلِكَ يَفْعَلُوْنَ	گفتند: خیر، اما نیاکانمان را یافتیم که چنین می‌کردند	74
قَالَ اَفَرَءَيْتُمْ مَّا كُنْتُمْ تَعْبُدُوْنَ	او (ابراهیم) گفت: آیا آنچه را می‌پرستید، دیده‌اید؟	75
اَنْتُمْ وَاٰبَاۤؤُكُمُ الْاَقْدَمُوْنَ	شما و نیاکان پیشینتان؟	76

فَاِنَّهُمْ عَدُوٌّ لِّيْٓ اِلَّا رَبَّ الْعٰلَمِيْنَ	آن‌ها دشمن من هستند، جز پروردگار همه جهانیان	77
الَّذِيْ خَلَقَنِيْ فَهُوَ يَهْدِيْنِ	(همان) که مرا آفرید، پس او مرا هدایت می‌کند	78
وَالَّذِيْ هُوَ يُطْعِمُنِيْ وَيَسْقِيْنِ	و اوست که به من غذا و نوشیدنی می‌دهد	79
وَاِذَا مَرِضْتُ فَهُوَ يَشْفِيْنِ	و هنگامی که بیمارم، او مرا شفا می‌دهد	80
وَالَّذِيْ يُمِيْتُنِيْ ثُمَّ يُحْيِيْنِ	و اوست که مرا می‌میراند، سپس دوباره زنده می‌کند	81
وَالَّذِيْٓ اَطْمَعُ اَنْ يَّغْفِرَ لِيْ خَطِيْۤـَٔتِيْ يَوْمَ الدِّيْنِ	و اوست که امیدوارم در روز قیامت خطایم را ببخشد	82
رَبِّ هَبْ لِيْ حُكْمًا وَّاَلْحِقْنِيْ بِالصّٰلِحِيْنَ	(ابراهیم دعا کرد): پروردگارا، به من دانش عطا کن و مرا در میان صالحان قرار ده	83
وَاجْعَلْ لِّيْ لِسَانَ صِدْقٍ فِى الْاٰخِرِيْنَ	و برایم در میان آیندگان نامی نیک قرار ده	84
وَاجْعَلْنِيْ مِنْ وَّرَثَةِ جَنَّةِ النَّعِيْمِ	و مرا از وارثان بهشت پرنعمت قرار ده	85
وَاغْفِرْ لِاَبِيْٓ اِنَّه كَانَ مِنَ الضَّاۤلِّيْنَ	و پدرم را ببخش، زیرا او از گمراهان است	86
وَلَا تُخْزِنِيْ يَوْمَ يُبْعَثُوْنَ	و در روزی که (مردم) برانگیخته می‌شوند، مرا خوار نکن	87
يَوْمَ لَا يَنْفَعُ مَالٌ وَّلَا بَنُوْنَ	روزی که نه مال و نه فرزندان سودی می‌دهند	88
اِلَّا مَنْ اَتَى اللّٰهَ بِقَلْبٍ سَلِيْمٍ	جز کسی که با قلبی پاک به سوی خدا آید	89
وَاُزْلِفَتِ الْجَنَّةُ لِلْمُتَّقِيْنَ	و بهشت برای پرهیزگاران نزدیک می‌شود	90
وَبُرِّزَتِ الْجَحِيْمُ لِلْغَاوِيْنَ	و جهنم برای گمراهان آشکار می‌گردد	91
وَقِيْلَ لَهُمْ اَيْنَ مَا كُنْتُمْ تَعْبُدُوْنَ	و به آن‌ها گفته می‌شود: کجایند بت‌هایی که می‌پرستیدید	92
مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ هَلْ يَنْصُرُوْنَكُمْ اَوْ يَنْتَصِرُوْنَ	به جز خدا؟ آیا می‌توانند به شما کمک کنند یا خودشان را نجات دهند؟	93
فَكُبْكِبُوْا فِيْهَا هُمْ وَالْغَاوٗنَ	پس آن‌ها (بت‌ها) با گمراهان به جهنم سرنگون می‌شوند	94
وَجُنُوْدُ اِبْلِيْسَ اَجْمَعُوْنَ	و لشکریان ابلیس همگی	95

قَالُوْا وَهُمْ فِيْهَا يَخْتَصِمُوْنَ	آن‌ها در آنجا (جهنم) در حال نزاع می‌گویند	96
تَاللّٰهِ اِنْ كُنَّا لَفِيْ ضَلٰلٍ مُّبِيْنٍ	به خدا سوگند، ما در گمراهی آشکاری بودیم	97
اِذْ نُسَوِّيْكُمْ بِرَبِّ الْعٰلَمِيْنَ	وقتی شما (بت‌ها) را با پروردگار همه جهانیان برابر می‌کردیم	98
وَمَآ اَضَلَّنَآ اِلَّا الْمُجْرِمُوْنَ	و جز گناهکاران ما را گمراه نکردند	99
فَمَا لَنَا مِنْ شٰفِعِيْنَ	پس اکنون نه شفاعتگری داریم	100
وَلَا صَدِيْقٍ حَمِيْمٍ	و نه دوستی صمیمی	101
فَلَوْ اَنَّ لَنَا كَرَّةً فَنَكُوْنَ مِنَ الْمُؤْمِنِيْنَ	کاش می‌توانستیم بازگردیم (به دنیا)، پس از ایمان‌آورندگان می‌شدیم	102
اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيَةً وَمَا كَانَ اَكْثَرُهُمْ مُّؤْمِنِيْنَ	بی‌گمان، در این نشانه‌ای (از قدرت خدا) است، اما بیشترشان ایمان نمی‌آورند	103
وَاِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيْزُ الرَّحِيْمُ	و به راستی، پروردگار تو همان توانای مهربان است	104
كَذَّبَتْ قَوْمُ نُوْحِ الْمُرْسَلِيْنَ	قوم نوح فرستادگان را تکذیب کردند	105
اِذْ قَالَ لَهُمْ اَخُوْهُمْ نُوْحٌ اَلَا تَتَّقُوْنَ	وقتی برادرشان نوح به آن‌ها گفت: چرا تقوا پیشه نمی‌کنید؟	106
اِنِّيْ لَكُمْ رَسُوْلٌ اَمِيْنٌ	من برای شما فرستاده‌ای امین هستم	107
فَاتَّقُوا اللّٰهَ وَاَطِيْعُوْنِ	پس از خدا بترسید و از من اطاعت کنید	108
وَمَآ اَسْـَٔلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ اَجْرٍ اِنْ اَجْرِيَ اِلَّا عَلٰى رَبِّ الْعٰلَمِيْنَ	و من از شما برای این (رسالت) پاداشی نمی‌خواهم، پاداشم جز بر پروردگار همه جهانیان نیست	109
فَاتَّقُوا اللّٰهَ وَاَطِيْعُوْنِ	پس از خدا بترسید و از من اطاعت کنید	110
قَالُوْٓا اَنُؤْمِنُ لَكَ وَاتَّبَعَكَ الْاَرْذَلُوْنَ	گفتند: آیا به تو ایمان بیاوریم، در حالی که پیروانت از فرومایگان هستند؟	111
قَالَ وَمَا عِلْمِيْ بِمَا كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ	او (نوح) گفت: من از آنچه آن‌ها انجام می‌دهند، آگاهی ندارم	112
اِنْ حِسَابُهُمْ اِلَّا عَلٰى رَبِّيْ لَوْ تَشْعُرُوْنَ	حساب (اعمال) آن‌ها جز بر پروردگارم نیست، اگر درک کنید	113
وَمَآ اَنَا بِطَارِدِ الْمُؤْمِنِيْنَ	و من ایمان‌آورندگان را طرد نخواهم کرد	114

اِنْ اَنَا اِلَّا نَذِيْرٌ مُّبِيْنٌ	من جز هشداردهنده‌ای آشکار نیستم	115
قَالُوْا لَئِنْ لَّمْ تَنْتَهِ يٰنُوْحُ لَتَكُوْنَنَّ مِنَ الْمَرْجُوْمِيْنَ	گفتند: ای نوح! اگر دست نکشی، از سنگسارشدگان خواهی بود	116
قَالَ رَبِّ اِنَّ قَوْمِيْ كَذَّبُوْنِ	او (نوح) گفت: پروردگارا، قومم مرا تکذیب کردند	117
فَافْتَحْ بَيْنِيْ وَبَيْنَهُمْ فَتْحًا وَّنَجِّنِيْ وَمَنْ مَّعِيَ مِنَ الْمُؤْمِنِيْنَ	پس میان من و آن‌ها داوری کن و من و ایمان‌آورندگان همراهم را نجات ده	118
فَاَنْجَيْنٰهُ وَمَنْ مَّعَه فِى الْفُلْكِ الْمَشْحُوْنِ	پس او (نوح) و کسانی که با او بودند را در کشتی پربار نجات دادیم	119
ثُمَّ اَغْرَقْنَا بَعْدُ الْبَاقِيْنَ	سپس دیگران را غرق کردیم	120
اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيَةً وَمَا كَانَ اَكْثَرُهُمْ مُّؤْمِنِيْنَ	بی‌گمان، در این نشانه‌ای (از قدرت خدا) است، اما بیشترشان ایمان نمی‌آورند	121
وَاِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيْزُ الرَّحِيْمُ	و به راستی، پروردگار تو همان توانای مهربان است	122
كَذَّبَتْ عَادُ الْمُرْسَلِيْنَ	قوم عاد فرستادگان را تکذیب کردند	123
اِذْ قَالَ لَهُمْ اَخُوْهُمْ هُوْدٌ اَلَا تَتَّقُوْنَ	وقتی برادرشان هود به آن‌ها گفت: چرا تقوا پیشه نمی‌کنید؟	124
اِنِّيْ لَكُمْ رَسُوْلٌ اَمِيْنٌ	من برای شما فرستاده‌ای امین هستم	125
فَاتَّقُوا اللّٰهَ وَاَطِيْعُوْنِ	پس از خدا بترسید و از من اطاعت کنید	126
وَمَآ اَسْـَٔلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ اَجْرٍ اِنْ اَجْرِيَ اِلَّا عَلٰى رَبِّ الْعٰلَمِيْنَ	و من از شما برای این (رسالت) پاداشی نمی‌خواهم، پاداشم جز بر پروردگار همه جهانیان نیست	127
اَتَبْنُوْنَ بِكُلِّ رِيْعٍ اٰيَةً تَعْبَثُوْنَ	آیا در هر جای بلند کاخ‌هایی برای خودنمایی می‌سازید، بدون آنکه در آن‌ها ساکن شوید؟	128
وَتَتَّخِذُوْنَ مَصَانِعَ لَعَلَّكُمْ تَخْلُدُوْنَ	و آیا قلعه‌هایی می‌سازید به امید جاودانگی؟	129
وَاِذَا بَطَشْتُمْ بَطَشْتُمْ جَبَّارِيْنَ	و هنگامی که مجازات می‌کنید، با ظلم و ستم مجازات می‌کنید	130
فَاتَّقُوا اللّٰهَ وَاَطِيْعُوْنِ	پس از خدا بترسید و از من اطاعت کنید	131
وَاتَّقُوا الَّذِيْٓ اَمَدَّكُمْ بِمَا تَعْلَمُوْنَ	و از کسی بترسید که آنچه می‌دانید به شما عطا کرده	132

اَمَدَّكُمْ بِاَنْعَامٍ وَّبَنِيْنَ	او به شما دام‌ها و فرزندان عطا کرده	133
وَجَنّٰتٍ وَّعُيُوْنٍ	و باغ‌ها و چشمه‌ها	134
اِنِّيْٓ اَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيْمٍ	من می‌ترسم که عذاب روزی بزرگ بر شما نازل شود	135
قَالُوْا سَوَاۤءٌ عَلَيْنَآ اَوَعَظْتَ اَمْ لَمْ تَكُنْ مِّنَ الْوٰعِظِيْنَ	گفتند: برایمان یکسان است که نصیحت کنی یا نکنی	136
اِنْ هٰذَآ اِلَّا خُلُقُ الْاَوَّلِيْنَ	این جز عادت پیشینیان نیست	137
وَمَا نَحْنُ بِمُعَذَّبِيْنَ	و ما (هرگز) عذاب نخواهیم شد	138
فَكَذَّبُوْهُ فَاَهْلَكْنٰهُمْ اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيَةً وَمَا كَانَ اَكْثَرُهُمْ مُّؤْمِنِيْنَ	پس او را تکذیب کردند، و ما آن‌ها را نابود کردیم. بی‌گمان، در این نشانه‌ای (از قدرت خدا) است، اما بیشترشان ایمان نمی‌آورند	139
وَاِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيْزُ الرَّحِيْمُ	و به راستی، پروردگار تو همان توانای مهربان است	140
كَذَّبَتْ ثَمُوْدُ الْمُرْسَلِيْنَ	قوم ثمود فرستادگان را تکذیب کردند	141
اِذْ قَالَ لَهُمْ اَخُوْهُمْ صٰلِحٌ اَلَا تَتَّقُوْنَ	وقتی برادرشان صالح به آن‌ها گفت: چرا تقوا پیشه نمی‌کنید؟	142
اِنِّيْ لَكُمْ رَسُوْلٌ اَمِيْنٌ	من برای شما فرستاده‌ای امین هستم	143
فَاتَّقُوا اللّٰهَ وَاَطِيْعُوْنِ	پس از خدا بترسید و از من اطاعت کنید	144
وَمَآ اَسْـَٔلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ اَجْرٍ اِنْ اَجْرِيَ اِلَّا عَلٰى رَبِّ الْعٰلَمِيْنَ	و من از شما برای این (رسالت) پاداشی نمی‌خواهم، پاداشم جز بر پروردگار همه جهانیان نیست	145
اَتُتْرَكُوْنَ فِيْ مَا هٰهُنَآ اٰمِنِيْنَ	آیا گمان می‌کنید در اینجا (سرزمینتان) با امنیت خواهید ماند؟	146
فِيْ جَنّٰتٍ وَّعُيُوْنٍ	در باغ‌ها و چشمه‌ها	147
وَّزُرُوْعٍ وَّنَخْلٍ طَلْعُهَا هَضِيْمٌ	و کشتزارها و نخل‌هایی با خوشه‌های نرم	148
وَتَنْحِتُوْنَ مِنَ الْجِبَالِ بُيُوْتًا فٰرِهِيْنَ	و با مهارت کوه‌ها را می‌تراشید تا خانه بسازید	149
فَاتَّقُوا اللّٰهَ وَاَطِيْعُوْنِ	پس از خدا بترسید و از من اطاعت کنید	150
وَلَا تُطِيْعُوْٓا اَمْرَ الْمُسْرِفِيْنَ	و از دستور زیاده‌روان که در زمین فساد می‌کنند و اصلاح نمی‌کنند، پیروی نکنید	151

الَّذِيْنَ يُفْسِدُوْنَ فِى الْاَرْضِ وَلَا يُصْلِحُوْنَ	گفتند: تو فقط از جادوشدگان هستی	152
قَالُوْٓا اِنَّمَآ اَنْتَ مِنَ الْمُسَحَّرِيْنَ	تو جز انسانی مانند ما نیستی؛ پس اگر راست می‌گویی، معجزه‌ای بیاور	153
مَآ اَنْتَ اِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُنَا فَأْتِ بِاٰيَةٍ اِنْ كُنْتَ مِنَ الصّٰدِقِيْنَ	او (صالح) گفت: این شتر ماده است که حق آبخوری دارد	154
قَالَ هٰذِهٖ نَاقَةٌ لَّهَا شِرْبٌ وَّلَكُمْ شِرْبُ يَوْمٍ مَّعْلُوْمٍ	و شما نیز در روزی معین حق آبخوری دارید	155
وَلَا تَمَسُّوْهَا بِسُوْٓءٍ فَيَأْخُذَكُمْ عَذَابُ يَوْمٍ عَظِيْمٍ	و به آن (شتر) آسیبی نرسانید، وگرنه عذاب روزی عظیم شما را فرا خواهد گرفت	156
فَعَقَرُوْهَا فَاَصْبَحُوْا نٰدِمِيْنَ	پس آن را کشتند و سپس پشیمان شدند	157
فَاَخَذَهُمُ الْعَذَابُ اِنَّ فِىْ ذٰلِكَ لَاٰيَةً وَمَا كَانَ اَكْثَرُهُمْ مُّؤْمِنِيْنَ	پس عذاب بر آن‌ها نازل شد. بی‌گمان، در این نشانه‌ای (از قدرت خدا) است، اما بیشترشان ایمان نمی‌آورند	158
وَاِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيْزُ الرَّحِيْمُ	و به راستی، پروردگار تو همان توانای مهربان است	159
كَذَّبَتْ قَوْمُ لُوْطِ ِالْمُرْسَلِيْنَ	قوم لوط فرستادگان را تکذیب کردند	160
اِذْ قَالَ لَهُمْ اَخُوْهُمْ لُوْطٌ اَلَا تَتَّقُوْنَ	وقتی برادرشان لوط به آن‌ها گفت: چرا تقوا پیشه نمی‌کنید؟	161
اِنِّىْ لَكُمْ رَسُوْلٌ اَمِيْنٌ	من برای شما فرستاده‌ای امین هستم	162
فَاتَّقُوا اللّٰهَ وَاَطِيْعُوْنِ	پس از خدا بترسید و از من اطاعت کنید	163
وَمَآ اَسْـَٔلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ اَجْرٍ اِنْ اَجْرِىَ اِلَّا عَلٰى رَبِّ الْعٰلَمِيْنَ	و من از شما برای این (رسالت) پاداشی نمی‌خواهم، پاداشم جز بر پروردگار همه جهانیان نیست	164
اَتَأْتُوْنَ الذُّكْرَانَ مِنَ الْعٰلَمِيْنَ	آیا از میان همه جهانیان به سراغ مردان می‌روید؟	165
وَتَذَرُوْنَ مَا خَلَقَ لَكُمْ رَبُّكُمْ مِّنْ اَزْوَاجِكُمْ بَلْ اَنْتُمْ قَوْمٌ عَادُوْنَ	و زنانتان را که پروردگارتان برای شما آفریده، رها می‌کنید؟ نه، شما قومی تجاوزکار هستید	166
قَالُوْا لَئِنْ لَّمْ تَنْتَهِ يٰلُوْطُ لَتَكُوْنَنَّ مِنَ الْمُخْرَجِيْنَ	گفتند: ای لوط! اگر دست نکشی، از تبعیدشدگان خواهی بود	167

قَالَ اِنِّيْ لِعَمَلِكُمْ مِّنَ الْقَالِيْنَ	او گفت: من از کار شما بیزارم	168
رَبِّ نَجِّنِيْ وَاَهْلِيْ مِمَّا يَعْمَلُوْنَ	(لوط دعا کرد): پروردگارا، من و خانواده‌ام را از آنچه انجام می‌دهند نجات ده	169
فَنَجَّيْنٰهُ وَاَهْلَهٗٓ اَجْمَعِيْنَ	پس او و همه خانواده‌اش را نجات دادیم	170
اِلَّا عَجُوْزًا فِى الْغٰبِرِيْنَ	جز پیرزنی (همسرش) که از ماندگان بود	171
ثُمَّ دَمَّرْنَا الْاٰخَرِيْنَ	سپس دیگران را نابود کردیم	172
وَاَمْطَرْنَا عَلَيْهِمْ مَّطَرًا فَسَاۤءَ مَطَرُ الْمُنْذَرِيْنَ	و بر آن‌ها بارانی (از سنگ) باراندیم، و چه بد بود باران بر کسانی که هشدار داده شده بودند	173
اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيَةً وَمَا كَانَ اَكْثَرُهُمْ مُّؤْمِنِيْنَ	بی‌گمان، در این نشانه‌ای (از قدرت خدا) است، اما بیشترشان ایمان نمی‌آورند	174
وَاِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيْزُ الرَّحِيْمُ	و به راستی، پروردگار تو همان توانای مهربان است	175
كَذَّبَ اَصْحٰبُ لْـَٔيْكَةِ الْمُرْسَلِيْنَ	اهل ایکه فرستادگان را تکذیب کردند	176
اِذْ قَالَ لَهُمْ شُعَيْبٌ اَلَا تَتَّقُوْنَ	وقتی شعیب به آن‌ها گفت: چرا تقوا پیشه نمی‌کنید؟	177
اِنِّيْ لَكُمْ رَسُوْلٌ اَمِيْنٌ	من برای شما فرستاده‌ای امین هستم	178
فَاتَّقُوا اللّٰهَ وَاَطِيْعُوْنِ	پس از خدا بترسید و از من اطاعت کنید	179
وَمَآ اَسْـَٔلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ اَجْرٍ اِنْ اَجْرِيَ اِلَّا عَلٰى رَبِّ الْعٰلَمِيْنَ	و من از شما برای این (رسالت) پاداشی نمی‌خواهم، پاداشم جز بر پروردگار همه جهانیان نیست	180
اَوْفُوا الْكَيْلَ وَلَا تَكُوْنُوْا مِنَ الْمُخْسِرِيْنَ	پیمانه را کامل کنید و از کم‌فروشان نباشید	181
وَزِنُوْا بِالْقِسْطَاسِ الْمُسْتَقِيْمِ	و با ترازوی درست وزن کنید	182
وَلَا تَبْخَسُوا النَّاسَ اَشْيَاۤءَهُمْ وَلَا تَعْثَوْا فِى الْاَرْضِ مُفْسِدِيْنَ	و حقوق مردم را کم نکنید و در زمین فساد نکنید	183
وَاتَّقُوا الَّذِيْ خَلَقَكُمْ وَالْجِبِلَّةَ الْاَوَّلِيْنَ	و از کسی بترسید که شما و نسل‌های پیشین را آفریده	184
قَالُوْٓا اِنَّمَآ اَنْتَ مِنَ الْمُسَحَّرِيْنَ	گفتند: تو فقط از جادوشدگان هستی	185

وَمَآ اَنْتَ اِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُنَا وَاِنْ نَّظُنُّكَ لَمِنَ الْكٰذِبِيْنَ	و تو جز انسانی مانند ما نیستی، و ما گمان می‌کنیم تو از دروغگویان هستی	186
فَاَسْقِطْ عَلَيْنَا كِسَفًا مِّنَ السَّمَاۤءِ اِنْ كُنْتَ مِنَ الصّٰدِقِيْنَ	پس اگر راست می‌گویی، تکه‌ای از آسمان بر ما بیفکن	187
قَالَ رَبِّيْٓ اَعْلَمُ بِمَا تَعْمَلُوْنَ	او (شعیب) گفت: پروردگارم به آنچه انجام می‌دهید، داناتر است	188
فَكَذَّبُوْهُ فَاَخَذَهُمْ عَذَابُ يَوْمِ الظُّلَّةِ اِنَّهٗ كَانَ عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيْمٍ	پس او را تکذیب کردند، و عذاب روزی تاریک بر آن‌ها نازل شد. به راستی، آن عذاب روزی عظیم بود	189
اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيَةً وَمَا كَانَ اَكْثَرُهُمْ مُّؤْمِنِيْنَ	بی‌گمان، در این نشانه‌ای (از قدرت خدا) است، اما بیشترشان ایمان نمی‌آورند	190
وَاِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيْزُ الرَّحِيْمُ	و به راستی، پروردگار تو همان توانای مهربان است	191
وَاِنَّهٗ لَتَنْزِيْلُ رَبِّ الْعٰلَمِيْنَ	و به راستی، این (قرآن) از سوی پروردگار همه جهانیان نازل شده	192
نَزَلَ بِهِ الرُّوْحُ الْاَمِيْنُ	که روح‌الامین (جبرئیل) آن را نازل کرده	193
عَلٰى قَلْبِكَ لِتَكُوْنَ مِنَ الْمُنْذِرِيْنَ	بر قلبت (محمد) تا از هشداردهندگان باشی	194
بِلِسَانٍ عَرَبِيٍّ مُّبِيْنٍ	با زبانی عربی و روشن	195
وَاِنَّهٗ لَفِيْ زُبُرِ الْاَوَّلِيْنَ	و به راستی، آن (قرآن) در کتاب‌های پیشینیان (ذکر شده) است	196
اَوَلَمْ يَكُنْ لَّهُمْ اٰيَةً اَنْ يَّعْلَمَهٗ عُلَمٰٓؤُا بَنِيْٓ اِسْرَاۤءِيْلَ	آیا برای آن‌ها نشانه نیست که عالمان بنی‌اسرائیل آن را می‌دانند؟	197
وَلَوْ نَزَّلْنٰهُ عَلٰى بَعْضِ الْاَعْجَمِيْنَ	و اگر آن (قرآن) را بر برخی از غیرعرب‌ها نازل می‌کردیم	198
فَقَرَاَهٗ عَلَيْهِمْ مَّا كَانُوْا بِهٖ مُؤْمِنِيْنَ	و او آن را برایشان می‌خواند، باز هم به آن ایمان نمی‌آوردند	199
كَذٰلِكَ سَلَكْنٰهُ فِيْ قُلُوْبِ الْمُجْرِمِيْنَ	این‌گونه (کفر و دروغ) را در دل‌های گناهکاران جای دادیم	200
لَا يُؤْمِنُوْنَ بِهٖ حَتّٰى يَرَوُا الْعَذَابَ الْاَلِيْمَ	آن‌ها به آن ایمان نمی‌آورند تا عذاب دردناک را ببینند	201
فَيَاْتِيَهُمْ بَغْتَةً وَّهُمْ لَا يَشْعُرُوْنَ	که ناگهان بر آن‌ها می‌آید، در حالی که آگاه نیستند	202

فَيَقُوْلُوْا هَلْ نَحْنُ مُنْظَرُوْنَ	آنگاه می‌گویند: آیا به ما مهلتی داده می‌شود؟	203
اَفَبِعَذَابِنَا يَسْتَعْجِلُوْنَ	آیا آن‌ها عذاب ما را شتاب می‌خواهند؟	204
اَفَرَءَيْتَ اِنْ مَّتَّعْنٰهُمْ سِنِيْنَ	پس چه می‌گویی اگر به آن‌ها چند سال نعمت زندگی عطا کنیم	205
ثُمَّ جَاءَهُمْ مَّا كَانُوْا يُوْعَدُوْنَ	سپس آنچه به آن‌ها وعده داده شده، بر آن‌ها بیاید	206
مَآ اَغْنٰى عَنْهُمْ مَّا كَانُوْا يُمَتَّعُوْنَ	نعمت‌هایی که به آن‌ها داده شده، برایشان سودی نخواهد داشت	207
وَمَآ اَهْلَكْنَا مِنْ قَرْيَةٍ اِلَّا لَهَا مُنْذِرُوْنَ	و ما هیچ شهری را نابود نکردیم، مگر آنکه برایش هشداردهندگانی بودند	208
ذِكْرٰى وَمَا كُنَّا ظٰلِمِيْنَ	برای یادآوری، و ما هرگز ستمگر نیستیم	209
وَمَا تَنَزَّلَتْ بِهِ الشَّيٰطِيْنُ	و (قرآن) را شیطان‌ها نازل نکرده‌اند	210
وَمَا يَنْبَغِيْ لَهُمْ وَمَا يَسْتَطِيْعُوْنَ	و برای آن‌ها شایسته نیست، و نمی‌توانند	211
اِنَّهُمْ عَنِ السَّمْعِ لَمَعْزُوْلُوْنَ	زیرا آن‌ها از شنیدن (آن) محروم شده‌اند	212
فَلَا تَدْعُ مَعَ اللّٰهِ اِلٰهًا اٰخَرَ فَتَكُوْنَ مِنَ الْمُعَذَّبِيْنَ	پس جز خدا، خدایی دیگر را نخوان، وگرنه از عذاب‌شدگان خواهی بود	213
وَاَنْذِرْ عَشِيْرَتَكَ الْاَقْرَبِيْنَ	و خویشاوندان نزدیکت (محمد) را هشدار ده	214
وَاخْفِضْ جَنَاحَكَ لِمَنِ اتَّبَعَكَ مِنَ الْمُؤْمِنِيْنَ	و به مؤمنانی که از تو پیروی می‌کنند، فروتنی نشان ده	215
فَاِنْ عَصَوْكَ فَقُلْ اِنِّيْ بَرِيْٓءٌ مِّمَّا تَعْمَلُوْنَ	و اگر نافرمانیت کردند، بگو (محمد): من از آنچه انجام می‌دهید، بی‌زارم	216
وَتَوَكَّلْ عَلَى الْعَزِيْزِ الرَّحِيْمِ	و بر (خداوند) توانای مهربان توکل کن	217
الَّذِيْ يَرٰىكَ حِيْنَ تَقُوْمُ	که تو را وقتی (برای نماز) می‌ایستی، می‌بیند	218
وَتَقَلُّبَكَ فِي السّٰجِدِيْنَ	و (می‌بیند) حرکت تو را در میان سجده‌کنندگان	219
اِنَّه هُوَ السَّمِيْعُ الْعَلِيْمُ	به راستی، او شنوای داناست	220
هَلْ اُنَبِّئُكُمْ عَلٰى مَنْ تَنَزَّلُ الشَّيٰطِيْنُ	آیا به شما بگویم شیطان‌ها بر چه کسانی نازل می‌شوند؟	221

تَنَزَّلُ عَلٰى كُلِّ اَفَّاكٍ اَثِيْمٍ	آن‌ها بر هر دروغگوی گناهکار نازل می‌شوند	222
يُّلْقُوْنَ السَّمْعَ وَاَكْثَرُهُمْ كٰذِبُوْنَ	آن‌ها شنیده‌های خود را منتقل می‌کنند، در حالی که بیشترشان دروغگو هستند	223
وَالشُّعَرَاءُ يَتَّبِعُهُمُ الْغَاوٗنَ	و شاعران را گمراهان پیروی می‌کنند	224
اَلَمْ تَرَ اَنَّهُمْ فِيْ كُلِّ وَادٍ يَّهِيْمُوْنَ	آیا نمی‌بینی که آن‌ها در هر وادی سرگردانند؟	225
وَاَنَّهُمْ يَقُوْلُوْنَ مَا لَا يَفْعَلُوْنَ	و اینکه آن‌ها چیزی می‌گویند که خود انجام نمی‌دهند؟	226
اِلَّا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ وَذَكَرُوا اللّٰهَ كَثِيْرًا وَّانْتَصَرُوْا مِنْ بَعْدِ مَا ظُلِمُوْا وَسَيَعْلَمُ الَّذِيْنَ ظَلَمُوْٓا اَيَّ مُنْقَلَبٍ يَّنْقَلِبُوْنَ	مگر شاعرانی که ایمان آورده و کارهای نیک انجام داده‌اند و خدا را بسیار یاد می‌کنند و پس از ستم (با شعرهایشان در برابر کافران) پیروز می‌شوند. و ستمگران به زودی خواهند دانست به کجا بازخواهند گشت	227

مکیة	اَلنَّمْل	ت‌ع‌داد آی‌ات
مکی	آن نمل - 27	۹۳

بسم الله الرحمن الرحیم

(آن نمل (نمل

طٰسٓ تِلْكَ اٰيٰتُ الْقُرْاٰنِ وَكِتَابٍ مُّبِيْنٍ	طا سین. این آیات قرآن و کتابی روشن است،	1
هُدًى وَّبُشْرٰى لِلْمُؤْمِنِيْنَ	هدایت و بشارت برای مؤمنان،	2
الَّذِيْنَ يُقِيْمُوْنَ الصَّلٰوةَ وَيُؤْتُوْنَ الزَّكٰوةَ وَهُمْ بِالْاٰخِرَةِ هُمْ يُوْقِنُوْنَ	(یعنی) کسانی که نماز را برپا می‌دارند و زکات می‌دهند و به آخرت یقین دارند.	3
اِنَّ الَّذِيْنَ لَا يُؤْمِنُوْنَ بِالْاٰخِرَةِ زَيَّنَّا لَهُمْ اَعْمَالَهُمْ فَهُمْ يَعْمَهُوْنَ	به‌راستی کسانی که به آخرت ایمان ندارند، ما کردارهای (زشت) آن‌ها را برایشان آراسته‌ایم، پس در گمراهی سرگردان‌اند.	4
اُولٰٓئِكَ الَّذِيْنَ لَهُمْ سُوْٓءُ الْعَذَابِ وَهُمْ فِى الْاٰخِرَةِ هُمُ الْاَخْسَرُوْنَ	آن‌ها کسانی‌اند که در (جهان) عذابی سخت خواهند داشت و در آخرت زیانکارترین‌اند.	5
وَاِنَّكَ لَتُلَقَّى الْقُرْاٰنَ مِنْ لَّدُنْ حَكِيْمٍ عَلِيْمٍ	و به‌راستی تو (ای محمد) قرآن را از سوی (خداوند) حکیم و دانا دریافت کردی.	6
اِذْ قَالَ مُوْسٰى لِاَهْلِهٖٓ اِنِّيْٓ اٰنَسْتُ نَارًا سَاٰتِيْكُمْ مِّنْهَا بِخَبَرٍ اَوْ اٰتِيْكُمْ بِشِهَابٍ قَبَسٍ لَّعَلَّكُمْ تَصْطَلُوْنَ	(به یاد آر) هنگامی که موسی به خانواده‌اش گفت: «من آتشی دیدم. برایتان از آن خبری می‌آورم یا شعله‌ای از آتش تا خود را گرم کنید.»	7
فَلَمَّا جَاۤءَهَا نُوْدِيَ اَنْ بُوْرِكَ مَنْ فِى النَّارِ وَمَنْ حَوْلَهَا وَسُبْحٰنَ اللّٰهِ رَبِّ الْعٰلَمِيْنَ	پس هنگامی که به آنجا (محل آتش) رسید، ندا آمد: «مبارک است هر که نزد آتش است و هر که در اطراف آن است. منزه است خدا، پروردگار جهانیان.»	8
يٰمُوْسٰٓى اِنَّهٗٓ اَنَا اللّٰهُ الْعَزِيْزُ الْحَكِيْمُ	(خدا فرمود): «ای موسی! من خدا هستم، توانای حکیم.»	9
وَاَلْقِ عَصَاكَ فَلَمَّا رَاٰهَا تَهْتَزُّ كَاَنَّهَا جَاۤنٌّ وَّلّٰى مُدْبِرًا وَّلَمْ يُعَقِّبْ يٰمُوْسٰٓى لَا تَخَفْ اِنِّيْ لَا يَخَافُ لَدَيَّ الْمُرْسَلُوْنَ	و عصایت را بینداز!» پس هنگامی که (عصا به مار شد و) موسی آن را دید که مانند ماری چابک حرکت می‌کند، به عقب فرار کرد بدون آنکه پشت سرش را نگاه کند. «ای موسی! نترس! به‌راستی در حضور من، پیامبران نباید بترسند،	10

اِلَّا مَنْ ظَلَمَ ثُمَّ بَدَّلَ حُسْنًا بَعْدَ سُوْءٍ فَاِنِّيْ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ	مگر کسی که ستم کرد و سپس (با توبه) بدی را با نیکی جایگزین کرد؛ پس من بسیار آمرزنده و مهربانم.»	11
وَاَدْخِلْ يَدَكَ فِيْ جَيْبِكَ تَخْرُجْ بَيْضَاۤءَ مِنْ غَيْرِ سُوْۤءٍ فِيْ تِسْعِ اٰيٰتٍ اِلٰى فِرْعَوْنَ وَقَوْمِهٖ اِنَّهُمْ كَانُوْا قَوْمًا فٰسِقِيْنَ	و دستت را در گریبانت کن، سفید (درخشان) و بدون عیب بیرون می‌آید. (این دو معجزه) از نُه معجزه‌ای است (که به سوی) فرعون و قومش (می‌برید). آن‌ها قومی فاسق‌اند.»	12
فَلَمَّا جَاۤءَتْهُمْ اٰيٰتُنَا مُبْصِرَةً قَالُوْا هٰذَا سِحْرٌ مُّبِيْنٌ	پس هنگامی که معجزات آشکار ما به سویشان آمد، گفتند: «این سحری آشکار است.»	13
وَجَحَدُوْا بِهَا وَاسْتَيْقَنَتْهَاۤ اَنْفُسُهُمْ ظُلْمًا وَّعُلُوًّا فَانْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُفْسِدِيْنَ	و آن‌ها از روی ستم و تکبر آن را انکار کردند، در حالی که دل‌هایشان به (حقیقت) آن یقین داشت. پس بنگر که سرانجام مفسدان چگونه بود.	14
وَلَقَدْ اٰتَيْنَا دَاوٗدَ وَسُلَيْمٰنَ عِلْمًا وَقَالَا الْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذِيْ فَضَّلَنَا عَلٰى كَثِيْرٍ مِّنْ عِبَادِهِ الْمُؤْمِنِيْنَ	و به‌راستی به داوود و سلیمان دانش دادیم؛ و هر دو گفتند: «سپاس خدایی را که ما را بر بسیاری از بندگان مؤمنش برتری داد.»	15
وَوَرِثَ سُلَيْمٰنُ دَاوٗدَ وَقَالَ يٰۤاَيُّهَا النَّاسُ عُلِّمْنَا مَنْطِقَ الطَّيْرِ وَاُوْتِيْنَا مِنْ كُلِّ شَيْءٍ اِنَّ هٰذَا لَهُوَ الْفَضْلُ الْمُبِيْنُ	و سلیمان وارث داوود شد و گفت: «ای مردم! به ما زبان پرندگان آموخته شده و از هر چیزی به ما داده شده. به‌راستی این نعمتی آشکار است.»	16
وَحُشِرَ لِسُلَيْمٰنَ جُنُوْدُهٗ مِنَ الْجِنِّ وَالْاِنْسِ وَالطَّيْرِ فَهُمْ يُوْزَعُوْنَ	و برای سلیمان لشکریانش از جن و انسان و پرندگان گرد آمدند، پس منظم به صف شدند.	17
حَتّٰۤى اِذَاۤ اَتَوْا عَلٰى وَادِ النَّمْلِ قَالَتْ نَمْلَةٌ يّٰۤاَيُّهَا النَّمْلُ ادْخُلُوْا مَسٰكِنَكُمْ لَا يَحْطِمَنَّكُمْ سُلَيْمٰنُ وَجُنُوْدُهٗ وَهُمْ لَا يَشْعُرُوْنَ	تا آنکه به دره مورچگان رسیدند، مورچه‌ای گفت: «ای مورچگان! به لانه‌هایتان وارد شوید تا سلیمان و لشکریانش شما را پایمال نکنند، در حالی که نمی‌فهمند.»	18
فَتَبَسَّمَ ضَاحِكًا مِّنْ قَوْلِهَا وَقَالَ رَبِّ اَوْزِعْنِيْۤ اَنْ اَشْكُرَ نِعْمَتَكَ الَّتِيْۤ اَنْعَمْتَ عَلَيَّ وَعَلٰى وَالِدَيَّ وَاَنْ اَعْمَلَ صَالِحًا تَرْضٰىهُ وَاَدْخِلْنِيْ بِرَحْمَتِكَ فِيْ عِبَادِكَ الصّٰلِحِيْنَ	پس او (سلیمان) از سخن آن (مورچه) لبخند زد و خندید و دعا کرد: «پروردگارم! به من الهام کن تا نعمتت را که بر من و والدینم ارزانی داشتی شکر کنم و کاری نیک انجام دهم که تو راضی باشی؛ و مرا با رحمتت در میان بندگان شایسته‌ات وارد کن.»	19
وَتَفَقَّدَ الطَّيْرَ فَقَالَ مَا لِيَ لَاۤ اَرَى الْهُدْهُدَ اَمْ كَانَ مِنَ الْغَاۤئِبِيْنَ	و او پرندگان را بازرسی کرد و گفت: «چرا هدهد را نمی‌بینم، آیا او از غایبان است؟»	20

لَاُعَذِّبَنَّه عَذَابًا شَدِيْدًا اَوْ لَاَاذْبَحَنَّه اَوْ لَيَاْتِيَنِّيْ بِسُلْطٰنٍ مُّبِيْنٍ	«حتماً او را با عذابی سخت کیفر می‌دهم یا او را می‌کُشم، مگر اینکه عذری روشن بیاورد.»	21
فَمَكَثَ غَيْرَ بَعِيْدٍ فَقَالَ اَحَطْتُّ بِمَا لَمْ تُحِطْ بِه وَجِئْتُكَ مِنْ سَبَاٍ بِنَبَاٍ يَّقِيْنٍ	پس دیری نپایید که (هدهد آمد) و گفت: «چیزی دانستم که تو نمی‌دانی. از سبا برایت خبری یقینی آورده‌ام.»	22
اِنِّيْ وَجَدْتُّ امْرَاَةً تَمْلِكُهُمْ وَاُوْتِيَتْ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ وَّلَهَا عَرْشٌ عَظِيْمٌ	«من زنی یافتم که بر آن‌ها فرمانروایی می‌کند، و از هر چیزی به او داده شده و تخت عظیمی دارد.»	23
وَجَدْتُّهَا وَقَوْمَهَا يَسْجُدُوْنَ لِلشَّمْسِ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ وَزَيَّنَ لَهُمُ الشَّيْطٰنُ اَعْمَالَهُمْ فَصَدَّهُمْ عَنِ السَّبِيْلِ فَهُمْ لَا يَهْتَدُوْنَ	«او و قومش را یافتم که به جای خدا، خورشید را می‌پرستند؛ و شیطان کردارهای (زشت)شان را برایشان آراسته و از راه (خدا) بازشان داشته، پس هدایت نمی‌یابند،»	24
اَلَّا يَسْجُدُوْا لِلّٰهِ الَّذِيْ يُخْرِجُ الْخَبْءَ فِي السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَيَعْلَمُ مَا تُخْفُوْنَ وَمَا تُعْلِنُوْنَ	«آن‌ها (نیز) خدا را که آنچه در آسمان‌ها و زمین پنهان است بیرون می‌آورد و آنچه پنهان می‌کنید یا آشکار می‌سازید می‌داند، نمی‌پرستند.»	25
اَللّٰهُ لَآ اِلٰهَ اِلَّا هُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيْمِ	«خدا، هیچ معبودی جز او نیست، پروردگار عرش عظیم.»	26
قَالَ سَنَنْظُرُ اَصَدَقْتَ اَمْ كُنْتَ مِنَ الْكٰذِبِيْنَ	او (سلیمان) گفت: «ببینیم آیا راست می‌گویی یا از دروغگویان هستی.»	27
اِذْهَبْ بِّكِتٰبِيْ هٰذَا فَاَلْقِهْ اِلَيْهِمْ ثُمَّ تَوَلَّ عَنْهُمْ فَانْظُرْ مَاذَا يَرْجِعُوْنَ	«با این نامه‌ام برو و آن را به سویشان بینداز، سپس از آن‌ها کناره گیر و ببین چه می‌گویند.»	28
قَالَتْ يٰٓاَيُّهَا الْمَلَؤُا اِنِّيْٓ اُلْقِيَ اِلَيَّ كِتٰبٌ كَرِيْمٌ	او (بلقیس) گفت: «ای سران! نامه‌ای ارزشمند به سوی من فرستاده شده.»	29
اِنَّه مِنْ سُلَيْمٰنَ وَاِنَّه بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ	«این (نامه) از سلیمان است و چنین است: «به نام خدا، بخشنده مهربان،»	30
اَلَّا تَعْلُوْا عَلَيَّ وَاْتُوْنِيْ مُسْلِمِيْنَ	«بر من تکبر نکنید و به سوی من به تسلیم آیید.»	31
قَالَتْ يٰٓاَيُّهَا الْمَلَؤُا اَفْتُوْنِيْ فِيْٓ اَمْرِيْ مَا كُنْتُ قَاطِعَةً اَمْرًا حَتّٰى تَشْهَدُوْنِ	او (بلقیس) گفت: «ای سران! در کارم به من نظر دهید. من هیچ امری را بدون حضور شما تصمیم نگرفته‌ام.»	32
قَالُوْا نَحْنُ اُولُوْا قُوَّةٍ وَّاُولُوْا بَاْسٍ شَدِيْدٍ وَّالْاَمْرُ اِلَيْكِ فَانْظُرِيْ مَاذَا تَاْمُرِيْنَ	آن‌ها پاسخ دادند: «ما نیروی بسیار و شجاعت بزرگی داریم (برای جنگ)، اما تصمیم با توست؛ پس بیندیش چه فرمان می‌دهی.»	33

قَالَتْ اِنَّ الْمُلُوْكَ اِذَا دَخَلُوْا قَرْيَةً اَفْسَدُوْهَا وَجَعَلُوْٓا اَعِزَّةَ اَهْلِهَآ اَذِلَّةً ۚ وَكَذٰلِكَ يَفْعَلُوْنَ	او (بلقیس) گفت: «به‌راستی پادشاهان هنگامی که شهری را فتح می‌کنند، آن را ویران می‌کنند و بزرگانش را خوار می‌سازند؛ و این‌گونه خواهند کرد.»	34
وَاِنِّيْ مُرْسِلَةٌ اِلَيْهِمْ بِهَدِيَّةٍ فَنٰظِرَةٌۢ بِمَ يَرْجِعُ الْمُرْسَلُوْنَ	«و من برایشان هدیه‌ای می‌فرستم و منتظر می‌مانم تا فرستادگان چه بازمی‌گردانند.»	35
فَلَمَّا جَاۤءَ سُلَيْمٰنَ قَالَ اَتُمِدُّوْنَنِ بِمَالٍ فَمَآ اٰتٰىنِۦَ اللّٰهُ خَيْرٌ مِّمَّآ اٰتٰىكُمْ ۚ بَلْ اَنْتُمْ بِهَدِيَّتِكُمْ تَفْرَحُوْنَ	پس هنگامی که (فرستادگان) نزد سلیمان آمدند، او گفت: «آیا به من مال می‌دهید؟ آنچه خدا به من داده بهتر از آن چیزی است که به شما داده؛ اما شما به هدایایتان شادمانید.»	36
اِرْجِعْ اِلَيْهِمْ فَلَنَاْتِيَنَّهُمْ بِجُنُوْدٍ لَّا قِبَلَ لَهُمْ بِهَا وَلَنُخْرِجَنَّهُمْ مِّنْهَآ اَذِلَّةً وَّهُمْ صٰغِرُوْنَ	«به سویشان بازگردید! ما با لشکریانی به سویشان می‌آییم که توان رویارویی با آن را ندارند، و آن‌ها را از آنجا با خواری بیرون می‌کنیم و آن‌ها حقیر خواهند بود.»	37
قَالَ يٰٓاَيُّهَا الْمَلَؤُا اَيُّكُمْ يَاْتِيْنِيْ بِعَرْشِهَا قَبْلَ اَنْ يَّاْتُوْنِيْ مُسْلِمِيْنَ	او (سلیمان) گفت: «ای سران! کدام‌یک از شما می‌تواند تخت او را پیش از آنکه تسلیم‌شده به نزدم آیند، برایم بیاورد؟»	38
قَالَ عِفْرِيْتٌ مِّنَ الْجِنِّ اَنَا اٰتِيْكَ بِهٖ قَبْلَ اَنْ تَقُوْمَ مِنْ مَّقَامِكَ ۚ وَاِنِّيْ عَلَيْهِ لَقَوِيٌّ اَمِيْنٌ	عِفریتی از جن گفت: «من آن را پیش از آنکه از جای خود برخیزی برایت می‌آورم؛ و من بر این کار توانا و امینم.»	39
قَالَ الَّذِيْ عِنْدَهٗ عِلْمٌ مِّنَ الْكِتٰبِ اَنَا اٰتِيْكَ بِهٖ قَبْلَ اَنْ يَّرْتَدَّ اِلَيْكَ طَرْفُكَ ۚ فَلَمَّا رَاٰهُ مُسْتَقِرًّا عِنْدَهٗ قَالَ هٰذَا مِنْ فَضْلِ رَبِّيْ ۖ لِيَبْلُوَنِيْٓ ءَاَشْكُرُ اَمْ اَكْفُرُ ۭ وَمَنْ شَكَرَ فَاِنَّمَا يَشْكُرُ لِنَفْسِهٖ ۚ وَمَنْ كَفَرَ فَاِنَّ رَبِّيْ غَنِيٌّ كَرِيْمٌ	کسی که از کتاب دانشی داشت گفت: «من تخت را پیش از آنکه چشم بر هم زنی برایت می‌آورم.» پس هنگامی که او (سلیمان) تخت را پیش خود دید، گفت: «این از نعمت پروردگارم است تا مرا بیازماید که آیا شاکرم یا ناسپاسی می‌کنم. هر که شکر کند، برای خود شکر کرده، و هر که ناسپاسی کند، پروردگارم بی‌نیاز و کریم است.»	40
قَالَ نَكِّرُوْا لَهَا عَرْشَهَا نَنْظُرْ اَتَهْتَدِيْٓ اَمْ تَكُوْنُ مِنَ الَّذِيْنَ لَا يَهْتَدُوْنَ	او (سلیمان) گفت: «تخت او را برایش تغییر دهید؛ ببینیم آیا آن را می‌شناسد یا از ناشناسان است.»	41
فَلَمَّا جَاۤءَتْ قِيْلَ اَهٰكَذَا عَرْشُكِ ۭ قَالَتْ كَاَنَّهٗ هُوَ ۚ وَاُوْتِيْنَا الْعِلْمَ مِنْ قَبْلِهَا وَكُنَّا مُسْلِمِيْنَ	پس هنگامی که او (بلقیس) آمد، گفته شد: «آیا تخت تو این‌گونه است؟» او پاسخ داد: «گویی همان است.» (و بلقیس گفت): «ما پیش‌تر دانشی یافتیم و تسلیم (خدا) بودیم.»	42
وَصَدَّهَا مَا كَانَتْ تَّعْبُدُ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ ۭ اِنَّهَا كَانَتْ مِنْ قَوْمٍ كٰفِرِيْنَ	و آنچه جز خدا می‌پرستید مانع (اظهار اسلام) او شده بود، به‌راستی او از قومی کافر بود.	43

قِيْلَ لَهَا ادْخُلِي الصَّرْحَ فَلَمَّا رَاَتْهُ حَسِبَتْهُ لُجَّةً وَّكَشَفَتْ عَنْ سَاقَيْهَا قَالَ اِنَّه صَرْحٌ مُّمَرَّدٌ مِّنْ قَوَارِيْرَ قَالَتْ رَبِّ اِنِّيْ ظَلَمْتُ نَفْسِيْ وَاَسْلَمْتُ مَعَ سُلَيْمٰنَ لِلّٰهِ رَبِّ الْعٰلَمِيْنَ	به او گفته شد: «به کاخ وارد شو.» پس هنگامی که او (بلقیس) آن را دید، گمان کرد حوضی بزرگ است و ساق‌هایش را برهنه کرد. او (سلیمان) گفت: «این کاخی است با کف شیشه‌ای.» او (بلقیس) گفت: «پروردگارم! من به خود ستم کردم. با سلیمان به خدا، پروردگار جهانیان، تسلیم شدم.»	44
وَلَقَدْ اَرْسَلْنَآ اِلٰى ثَمُوْدَ اَخَاهُمْ صٰلِحًا اَنِ اعْبُدُوا اللّٰهَ فَاِذَا هُمْ فَرِيْقٰنِ يَخْتَصِمُوْنَ	و به‌راستی به سوی (قوم) ثمود، برادرشان صالح را فرستادیم (که گفت): «خدا را بپرستید!» اما ناگهان به دو گروه دشمن تقسیم شدند.	45
قَالَ يٰقَوْمِ لِمَ تَسْتَعْجِلُوْنَ بِالسَّيِّئَةِ قَبْلَ الْحَسَنَةِ لَوْلَا تَسْتَغْفِرُوْنَ اللّٰهَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُوْنَ	او (صالح) گفت: «ای قوم من! چرا پیش از (طلب) نیکی، بدی را شتاب می‌خواهید؟ چرا از خدا آمرزش نمی‌خواهید تا مورد رحمت قرار گیرید؟»	46
قَالُوا اطَّيَّرْنَا بِكَ وَبِمَنْ مَّعَكَ قَالَ طٰٓئِرُكُمْ عِنْدَ اللّٰهِ بَلْ اَنْتُمْ قَوْمٌ تُفْتَنُوْنَ	آن‌ها پاسخ دادند: «ما به تو و کسانی که با تو هستند شوم دیدیم.» او (صالح) گفت: «شومی شما نزد خداست (نه ما سبب آنیم)، بلکه شما قومی هستید که آزمایش می‌شوید.»	47
وَكَانَ فِي الْمَدِيْنَةِ تِسْعَةُ رَهْطٍ يُّفْسِدُوْنَ فِي الْاَرْضِ وَلَا يُصْلِحُوْنَ	و در آن شهر نُه مرد بودند که در زمین فساد می‌کردند و اصلاح نمی‌کردند.	48
قَالُوْا تَقَاسَمُوْا بِاللّٰهِ لَنُبَيِّتَنَّه وَاَهْلَه ثُمَّ لَنَقُوْلَنَّ لِوَلِيِّه مَا شَهِدْنَا مَهْلِكَ اَهْلِه وَاِنَّا لَصٰدِقُوْنَ	آن‌ها گفتند: «به نام خدا سوگند خورید که حتماً شبانه او و خانواده‌اش را مورد حمله قرار دهیم، سپس به وارثش بگوییم که ما شاهد نابودی خانواده‌اش نبودیم، و ما راستگوییم.»	49
وَمَكَرُوْا مَكْرًا وَّمَكَرْنَا مَكْرًا وَّهُمْ لَا يَشْعُرُوْنَ	و آن‌ها نیرنگی کردند، و ما نیز نیرنگی کردیم، در حالی که نمی‌فهمیدند.	50
فَانْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ مَكْرِهِمْ اَنَّا دَمَّرْنٰهُمْ وَقَوْمَهُمْ اَجْمَعِيْنَ	پس بنگر که سرانجام نیرنگشان چگونه بود، که ما آن‌ها و قومشان را همگی نابود کردیم.	51
فَتِلْكَ بُيُوْتُهُمْ خَاوِيَةً بِمَا ظَلَمُوْا اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيَةً لِّقَوْمٍ يَّعْلَمُوْنَ	پس این خانه‌هایشان است که به سبب ستمشان ویران شد. به‌راستی در این نشانه‌ای است برای دانایان.	52
وَاَنْجَيْنَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَكَانُوْا يَتَّقُوْنَ	و ما کسانی را که ایمان آوردند و پرهیزگار بودند نجات دادیم.	53
وَلُوْطًا اِذْ قَالَ لِقَوْمِه اَتَاْتُوْنَ الْفَاحِشَةَ وَاَنْتُمْ تُبْصِرُوْنَ	و (به یاد آر داستان) لوط را، هنگامی که به قومش گفت: «چرا کار زشت (فاحشه) انجام می‌دهید، در حالی که زشتی آن را می‌بینید؟»	54

اَئِنَّكُمْ لَتَاْتُوْنَ الرِّجَالَ شَهْوَةً مِّنْ دُوْنِ النِّسَاۤءِ بَلْ اَنْتُمْ قَوْمٌ تَجْهَلُوْنَ	چرا برای (ارضای) شهوت به مردان روی می‌آورید، نه زنان؟ به‌راستی شما قومی نادانید.	55
فَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهٖٓ اِلَّآ اَنْ قَالُوْٓا اَخْرِجُوْٓا اٰلَ لُوْطٍ مِّنْ قَرْيَتِكُمْ اِنَّهُمْ اُنَاسٌ يَّتَطَهَّرُوْنَ	پاسخ قومش جز این نبود که گفتند: «لوط و خانواده‌اش را از شهرتان بیرون کنید؛ آن‌ها مردمانی‌اند که (خود را) پاک می‌دانند.»	56
فَاَنْجَيْنٰهُ وَاَهْلَهٗٓ اِلَّا امْرَاَتَهٗ قَدَّرْنٰهَا مِنَ الْغٰبِرِيْنَ	پس ما او و خانواده‌اش را نجات دادیم، جز همسرش که مقدر کردیم از بازماندگان (برای نابودی) باشد.	57
وَاَمْطَرْنَا عَلَيْهِمْ مَّطَرًا فَسَاۤءَ مَطَرُ الْمُنْذَرِيْنَ	و بر آن‌ها بارانی (از سنگ) باراندیم، پس چه بد بود باران بر کسانی که هشدار داده شدند (اما نپذیرفتند).	58
قُلِ الْحَمْدُ لِلّٰهِ وَسَلٰمٌ عَلٰى عِبَادِهِ الَّذِيْنَ اصْطَفٰى ۤءٰللّٰهُ خَيْرٌ اَمَّا يُشْرِكُوْنَ	بگو (ای محمد): «سپاس خدایی را و درود بر بندگان برگزیده‌اش. آیا خدا بهتر است یا آنچه شریک او می‌گیرند؟»	59
اَمَّنْ خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ وَاَنْزَلَ لَكُمْ مِّنَ السَّمَاۤءِ مَاۤءً فَاَنْۢبَتْنَا بِهٖ حَدَاۤىِٕقَ ذَاتَ بَهْجَةٍ مَا كَانَ لَكُمْ اَنْ تُنْۢبِتُوْا شَجَرَهَا ءَاِلٰهٌ مَّعَ اللّٰهِ بَلْ هُمْ قَوْمٌ يَّعْدِلُوْنَ	آیا او (خدا) که آسمان‌ها و زمین را آفرید و برایتان از آسمان آب فرو فرستاد، پس با آن باغ‌هایی زیبا رویاندیم؟ شما توان رویاندن درختانش را نداشتید. آیا جز خدا معبودی است؟ خیر، آن‌ها قومی‌اند که (از حقیقت) منحرف‌اند.	60
اَمَّنْ جَعَلَ الْاَرْضَ قَرَارًا وَّجَعَلَ خِلٰلَهَآ اَنْهٰرًا وَّجَعَلَ لَهَا رَوَاسِيَ وَجَعَلَ بَيْنَ الْبَحْرَيْنِ حَاجِزًا ءَاِلٰهٌ مَّعَ اللّٰهِ بَلْ اَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُوْنَ	آیا او (خدا) که زمین را جایگاه اقامت ساخت، و در میانش رودها قرار داد، و برایش کوه‌ها نهاد و میان دو دریا مانعی گذاشت؟ آیا جز خدا معبودی است؟ خیر، بیشترشان نمی‌دانند.	61
اَمَّنْ يُّجِيْبُ الْمُضْطَرَّ اِذَا دَعَاهُ وَيَكْشِفُ السُّوْۤءَ وَيَجْعَلُكُمْ خُلَفَاۤءَ الْاَرْضِ ءَاِلٰهٌ مَّعَ اللّٰهِ قَلِيْلًا مَّا تَذَكَّرُوْنَ	آیا او (خدا) که دعای مضطر را هنگامی که او را می‌خواند اجابت می‌کند و بلا را برمی‌دارد و شما (انسان‌ها) را جانشینان زمین قرار می‌دهد؟ آیا جز خدا معبودی است؟ چه اندک از (نعمت‌های خدا) یاد می‌کنید.	62
اَمَّنْ يَّهْدِيْكُمْ فِيْ ظُلُمٰتِ الْبَرِّ وَالْبَحْرِ وَمَنْ يُّرْسِلُ الرِّيٰحَ بُشْرًا بَيْنَ يَدَيْ رَحْمَتِهٖٓ ءَاِلٰهٌ مَّعَ اللّٰهِ تَعٰلَى اللّٰهُ عَمَّا يُشْرِكُوْنَ	آیا او (خدا) که شما را در تاریکی‌های خشکی و دریا هدایت می‌کند و بادها را پیش از (آمدن) رحمتش به‌عنوان بشارت می‌فرستد؟ آیا جز خدا معبودی است؟ خدا برتر است از آنچه شریک او می‌گیرند.	63
اَمَّنْ يَّبْدَؤُا الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيْدُهٗ وَمَنْ يَّرْزُقُكُمْ مِّنَ السَّمَاۤءِ وَالْاَرْضِ ءَاِلٰهٌ مَّعَ اللّٰهِ قُلْ هَاتُوْا بُرْهَانَكُمْ اِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ	آیا او (خدا) که آفرینش را آغاز کرد، سپس آن را بازمی‌گرداند و از آسمان و زمین به شما روزی می‌دهد؟ آیا جز خدا معبودی است؟ بگو: «اگر راستگو هستید، دلیلتان را بیاورید.»	64

قُلْ لَّا يَعْلَمُ مَنْ فِي السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ الْغَيْبَ اِلَّا اللّٰهُ وَمَا يَشْعُرُوْنَ اَيَّانَ يُبْعَثُوْنَ	بگو (ای محمد): «هیچ‌کس در آسمان‌ها و زمین غیب را نمی‌داند جز خدا. و آن‌ها نمی‌دانند کی برانگیخته می‌شوند.»	65
بَلِ ادّٰرَكَ عِلْمُهُمْ فِي الْاٰخِرَةِ بَلْ هُمْ فِيْ شَكٍّ مِّنْهَا بَلْ هُمْ مِّنْهَا عَمُوْنَ	بلکه دانششان درباره آخرت ناقص است. بلکه در آن تردید دارند. بلکه درباره آن کورند.	66
وَقَالَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْٓا ءَاِذَا كُنَّا تُرٰبًا وَّاٰبَاۤؤُنَآ اَئِنَّا لَمُخْرَجُوْنَ	و کافران گفتند: «آیا هنگامی که ما و نیاکانمان خاک شدیم، واقعاً (از گور) بیرون آورده می‌شویم؟»	67
لَقَدْ وُعِدْنَا هٰذَا نَحْنُ وَاٰبَاۤؤُنَا مِنْ قَبْلُ اِنْ هٰذَآ اِلَّآ اَسَاطِيْرُ الْاَوَّلِيْنَ	«از پیش به ما و نیاکانمان این (روز قیامت) وعده داده شده بود. این جز افسانه‌های پیشینیان نیست.»	68
قُلْ سِيْرُوْا فِي الْاَرْضِ فَانْظُرُوْا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُجْرِمِيْنَ	بگو (ای محمد): «در زمین سیر کنید و بنگرید که سرانجام گناهکاران چگونه بود.»	69
وَلَا تَحْزَنْ عَلَيْهِمْ وَلَا تَكُنْ فِيْ ضَيْقٍ مِّمَّا يَمْكُرُوْنَ	و بر آن‌ها اندوهگین مباش و از نیرنگشان دلتنگ مشو.	70
وَيَقُوْلُوْنَ مَتٰى هٰذَا الْوَعْدُ اِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ	و آن‌ها (کافران) گفتند: «این وعده (عذاب) کی می‌رسد، اگر راستگو هستید؟»	71
قُلْ عَسٰٓى اَنْ يَّكُوْنَ رَدِفَ لَكُمْ بَعْضُ الَّذِيْ تَسْتَعْجِلُوْنَ	بگو (ای محمد): «شاید بخشی از (عذاب) که شتابش را می‌خواهید به شما نزدیک شده باشد.»	72
وَاِنَّ رَبَّكَ لَذُوْ فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ وَلٰكِنَّ اَكْثَرَهُمْ لَا يَشْكُرُوْنَ	و به‌راستی پروردگارت به انسان‌ها نعمت می‌دهد، اما بیشترشان شکر نمی‌کنند.	73
وَاِنَّ رَبَّكَ لَيَعْلَمُ مَا تُكِنُّ صُدُوْرُهُمْ وَمَا يُعْلِنُوْنَ	و به‌راستی پروردگارت می‌داند آنچه را که در سینه‌هایشان پنهان می‌کنند و آنچه آشکار می‌سازند.	74
وَمَا مِنْ غَاۤئِبَةٍ فِي السَّمَاۤءِ وَالْاَرْضِ اِلَّا فِيْ كِتٰبٍ مُّبِيْنٍ	و هیچ چیز در آسمان‌ها و زمین پنهان نیست، جز آنکه در کتابی روشن (لوح محفوظ) ثبت است.	75
اِنَّ هٰذَا الْقُرْاٰنَ يَقُصُّ عَلٰى بَنِيْٓ اِسْرَاۤءِيْلَ اَكْثَرَ الَّذِيْ هُمْ فِيْهِ يَخْتَلِفُوْنَ	به‌راستی این قرآن برای بنی‌اسرائیل بسیاری از (امور) مورد اختلافشان را روشن می‌کند.	76
وَاِنَّه لَهُدًى وَّرَحْمَةٌ لِّلْمُؤْمِنِيْنَ	و به‌راستی (قرآن) هدایت و رحمت است برای مؤمنان.	77
اِنَّ رَبَّكَ يَقْضِيْ بَيْنَهُمْ بِحُكْمِه وَهُوَ الْعَزِيْزُ الْعَلِيْمُ	به‌راستی پروردگارت با حکمش میانشان داوری می‌کند، و او توانای داناست.	78

فَتَوَكَّلْ عَلَى اللّٰهِ اِنَّكَ عَلَى الْحَقِّ الْمُبِيْنِ	پس به خدا توکل کن، به‌راستی تو بر حقیقت آشکاری.	79
اِنَّكَ لَا تُسْمِعُ الْمَوْتٰى وَلَا تُسْمِعُ الصُّمَّ الدُّعَاۤءَ اِذَا وَلَّوْا مُدْبِرِيْنَ	به‌راستی تو نمی‌توانی مردگان را شنوا کنی و ناشنوایان را هنگامی که پشت می‌کنند، صدا کنی.	80
وَمَآ اَنْتَ بِهٰدِى الْعُمْيِ عَنْ ضَلٰلَتِهِمْ اِنْ تُسْمِعُ اِلَّا مَنْ يُّؤْمِنُ بِاٰيٰتِنَا فَهُمْ مُّسْلِمُوْنَ	و تو نمی‌توانی کوران را از گمراهی‌شان هدایت کنی. تو فقط می‌توانی کسانی را که به آیات ما ایمان می‌آورند و تسلیم‌اند، شنوا کنی.	81
وَاِذَا وَقَعَ الْقَوْلُ عَلَيْهِمْ اَخْرَجْنَا لَهُمْ دَاۤبَّةً مِّنَ الْاَرْضِ تُكَلِّمُهُمْ اَنَّ النَّاسَ كَانُوْا بِاٰيٰتِنَا لَا يُوْقِنُوْنَ	و هنگامی که سخن (حکم نابودی جهان) بر آن‌ها جاری شود، جنبنده‌ای زنده از زمین برایشان بیرون می‌آوریم که به آن‌ها می‌گوید انسان‌ها به آیات ما یقین نداشتند.	82
وَيَوْمَ نَحْشُرُ مِنْ كُلِّ اُمَّةٍ فَوْجًا مِّمَّنْ يُّكَذِّبُ بِاٰيٰتِنَا فَهُمْ يُوْزَعُوْنَ	و (به یاد آر) روزی که از هر امتی گروهی از کسانی که آیات ما را تکذیب کردند، گرد می‌آوریم، پس (در گروه‌ها) تقسیم می‌شوند.	83
حَتّٰۤى اِذَا جَاۤءُوْ قَالَ اَكَذَّبْتُمْ بِاٰيٰتِيْ وَلَمْ تُحِيْطُوْا بِهَا عِلْمًا اَمَّاذَا كُنْتُمْ تَعْمَلُوْنَ	تا هنگامی که بیایند، او (خدا) می‌فرماید: «چرا آیاتم را تکذیب کردید، در حالی که دانشی درباره آن نداشتید، یا چه کرده‌اید؟»	84
وَوَقَعَ الْقَوْلُ عَلَيْهِمْ بِمَا ظَلَمُوْا فَهُمْ لَا يَنْطِقُوْنَ	و سخن (وعده عذاب) به سبب ستمشان بر آن‌ها جاری شد، پس نمی‌توانند سخن بگویند.	85
اَلَمْ يَرَوْا اَنَّا جَعَلْنَا الَّيْلَ لِيَسْكُنُوْا فِيْهِ وَالنَّهَارَ مُبْصِرًا اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيٰتٍ لِّقَوْمٍ يُّؤْمِنُوْنَ	آیا ندیدند که ما شب را برای آرامششان و روز را روشنگر قرار دادیم؟ به‌راستی در این نشانه‌هایی است برای مؤمنان.	86
وَيَوْمَ يُنْفَخُ فِى الصُّوْرِ فَفَزِعَ مَنْ فِى السَّمٰوٰتِ وَمَنْ فِى الْاَرْضِ اِلَّا مَنْ شَاۤءَ اللّٰهُ وَكُلٌّ اَتَوْهُ دٰخِرِيْنَ	و (به یاد آر) روزی که در صور دمیده شود، پس هر که در آسمان‌ها و زمین است وحشت می‌کند، جز کسی که خدا بخواهد. و همه با فروتنی نزد او می‌آیند.	87
وَتَرَى الْجِبَالَ تَحْسَبُهَا جَامِدَةً وَّهِيَ تَمُرُّ مَرَّ السَّحَابِ صُنْعَ اللّٰهِ الَّذِيْٓ اَتْقَنَ كُلَّ شَيْءٍ اِنَّه خَبِيْرٌۢ بِمَا تَفْعَلُوْنَ	و کوه‌ها را می‌بینی که گمان می‌کنی ثابت‌اند، حال آنکه مانند ابرها در حرکت‌اند. (این) کار خداست که همه‌چیز را کامل آفریده. به‌راستی او به آنچه می‌کنید آگاه است.	88
مَنْ جَاۤءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَه خَيْرٌ مِّنْهَا وَهُمْ مِّنْ فَزَعٍ يَّوْمَئِذٍ اٰمِنُوْنَ	هر که نیکی بیاورد، برایش بهتر از آن (پاداش) است، و آن‌ها در آن روز از وحشت ایمن‌اند.	89
وَمَنْ جَاۤءَ بِالسَّيِّئَةِ فَكُبَّتْ وُجُوْهُهُمْ فِى النَّارِ هَلْ تُجْزَوْنَ اِلَّا مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُوْنَ	و هر که بدی بیاورد، چهره‌هایشان به سوی آتش افکنده می‌شود. جز آنچه کرده‌اید، پاداشی (دیگر) داده نمی‌شوید.	90

اِنَّمَآ اُمِرْتُ اَنْ اَعْبُدَ رَبَّ هٰذِهِ الْبَلْدَةِ الَّذِيْ حَرَّمَهَا وَلَه كُلُّ شَيْءٍ وَّاُمِرْتُ اَنْ اَكُوْنَ مِنَ الْمُسْلِمِيْنَ	بگو (ای محمد): «من مأمورم که پروردگار این شهر (مکه) را که آن را حرام (مقدس) کرده و همه‌چیز از آن اوست، بپرستم، و مأمورم که از تسلیم‌شدگان باشم،»	91
وَاَنْ اَتْلُوَا الْقُرْاٰنَ فَمَنِ اهْتَدٰى فَاِنَّمَا يَهْتَدِيْ لِنَفْسِه وَمَنْ ضَلَّ فَقُلْ اِنَّمَآ اَنَا مِنَ الْمُنْذِرِيْنَ	و (مأمورم) که قرآن را بخوانم. پس هر که هدایت یافت، برای خود هدایت یافته، و هر که گمراه شد، بگو: «من جز از هشداردهندگان نیستم.»	92
وَقُلِ الْحَمْدُ لِلّٰهِ سَيُرِيْكُمْ اٰيٰتِه فَتَعْرِفُوْنَهَا وَمَا رَبُّكَ بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُوْنَ	و بگو (ای محمد): «سپاس خدایی را، او نشانه‌های (عظمت) خود را به شما نشان خواهد داد، پس آن را خواهید شناخت. و پروردگارت از آنچه می‌کنید غافل نیست.»	93

مکیة	اَلْقَصَص	تعداد آیات
مکی	ال‌ق‌ص‌ص - 28	٨٨

بسم الله الرحمن الرحیم

(ال‌ق‌ص‌ص) ص‌ص‌ق

طٰسٓمٓ	طا سین میم.	1
تِلْكَ اٰيٰتُ الْكِتٰبِ الْمُبِيْنِ	این آیات کتاب (قرآن) است که از سوی خدا آشکار است.	2
نَتْلُوْا عَلَيْكَ مِنْ نَّبَاِ مُوْسٰى وَفِرْعَوْنَ بِالْحَقِّ لِقَوْمٍ يُّؤْمِنُوْنَ	ما بخشی از داستان موسی و فرعون را با حقیقت برای کسانی که ایمان می‌آورند، برایت می‌خوانیم.	3
اِنَّ فِرْعَوْنَ عَلَا فِى الْاَرْضِ وَجَعَلَ اَهْلَهَا شِيَعًا يَّسْتَضْعِفُ طَآئِفَةً مِّنْهُمْ يُذَبِّحُ اَبْنَآءَهُمْ وَيَسْتَحْيٖ نِسَآءَهُمْ اِنَّهٗ كَانَ مِنَ الْمُفْسِدِيْنَ	به‌راستی فرعون در زمین سرکشی کرد و مردمش را به گروه‌هایی تقسیم نمود، گروهی از آن‌ها (بنی‌اسرائیل) را ستم کرد، پسرانشان را می‌کشت و زنانشان را زنده می‌گذاشت. به‌راستی او از مفسدان بود.	4
وَنُرِيْدُ اَنْ نَّمُنَّ عَلَى الَّذِيْنَ اسْتُضْعِفُوْا فِى الْاَرْضِ وَنَجْعَلَهُمْ اَئِمَّةً وَّنَجْعَلَهُمُ الْوٰرِثِيْنَ	و ما خواستیم به کسانی که در زمین (مصر) ستمدیده بودند، نعمت دهیم و آن‌ها را پیشوایان کنیم و آن‌ها را وارثان (زمین) قرار دهیم،	5
وَنُمَكِّنَ لَهُمْ فِى الْاَرْضِ وَنُرِيَ فِرْعَوْنَ وَهَامٰنَ وَجُنُوْدَهُمَا مِنْهُمْ مَّا كَانُوْا يَحْذَرُوْنَ	و جایگاهشان را در زمین استوار کردیم و به فرعون و هامان و لشکریانشان از آن‌ها (بنی‌اسرائیل) چیزی را نشان دادیم که از آن می‌ترسیدند.	6
وَاَوْحَيْنَآ اِلٰٓى اُمِّ مُوْسٰٓى اَنْ اَرْضِعِيْهِ فَاِذَا خِفْتِ عَلَيْهِ فَاَلْقِيْهِ فِى الْيَمِّ وَلَا تَخَافِيْ وَلَا تَحْزَنِيْ اِنَّا رَآدُّوْهُ اِلَيْكِ وَجَاعِلُوْهُ مِنَ الْمُرْسَلِيْنَ	و به مادر موسی الهام کردیم: «او را شیر بده، و اگر برایش ترسیدی، او را به رود (نیل) بینداز. و نترس و اندوهگین مباش، به‌راستی ما او را به تو بازمی‌گردانیم و او را از پیامبران قرار می‌دهیم.»	7
فَالْتَقَطَهٗٓ اٰلُ فِرْعَوْنَ لِيَكُوْنَ لَهُمْ عَدُوًّا وَّحَزَنًا اِنَّ فِرْعَوْنَ وَهَامٰنَ وَجُنُوْدَهُمَا كَانُوْا خٰطِـِٕيْنَ	پس او را خاندان فرعون برگرفتند تا (بعدها) برایشان دشمن و مایه اندوه شود. به‌راستی فرعون و هامان و لشکریانشان خطاکار بودند.	8
وَقَالَتِ امْرَاَتُ فِرْعَوْنَ قُرَّتُ عَيْنٍ لِّيْ وَلَكَ لَا تَقْتُلُوْهُ عَسٰٓى اَنْ يَّنْفَعَنَآ اَوْ نَتَّخِذَهٗ وَلَدًا وَّهُمْ لَا يَشْعُرُوْنَ	و همسر فرعون گفت: «(او) مایه روشنی چشم من و توست. او را نکشید، شاید برایمان سودمند باشد یا او را به فرزندی بگیریم»، در حالی که آن‌ها نمی‌فهمیدند.	9

وَاَصْبَحَ فُؤَادُ اُمِّ مُوْسٰى فٰرِغًا اِنْ كَادَتْ لَتُبْدِيْ بِهٖ لَوْلَآ اَنْ رَّبَطْنَا عَلٰى قَلْبِهَا لِتَكُوْنَ مِنَ الْمُؤْمِنِيْنَ	و قلب مادر موسی خالی شد. اگر قلبش را استوار نکرده بودیم تا از مؤمنان (به وعده خدا) باشد، نزدیک بود (راز موسی) را فاش کند.	10
وَقَالَتْ لِاُخْتِهٖ قُصِّيْهِ فَبَصُرَتْ بِهٖ عَنْ جُنُبٍ وَّهُمْ لَا يَشْعُرُوْنَ	و او (مادر موسی) به خواهرش گفت: «او (موسی) را دنبال کن.» پس او (موسی) را از دور دید، در حالی که آن‌ها نمی‌فهمیدند.	11
وَحَرَّمْنَا عَلَيْهِ الْمَرَاضِعَ مِنْ قَبْلُ فَقَالَتْ هَلْ اَدُلُّكُمْ عَلٰٓى اَهْلِ بَيْتٍ يَّكْفُلُوْنَهٗ لَكُمْ وَهُمْ لَهٗ نٰصِحُوْنَ	و ما او (موسی) را از شیر دادن توسط زنان شیرده پیش از آن منع کردیم؛ پس او (خواهر موسی) گفت: «آیا برایتان خانواده‌ای را نشان دهم که او را برایتان نگهداری کنند و خیرخواه او باشند؟»	12
فَرَدَدْنٰهُ اِلٰٓى اُمِّهٖ كَيْ تَقَرَّ عَيْنُهَا وَلَا تَحْزَنَ وَلِتَعْلَمَ اَنَّ وَعْدَ اللّٰهِ حَقٌّ وَّلٰكِنَّ اَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُوْنَ	پس ما او (موسی) را به مادرش بازگرداندیم تا چشمش روشن شود و غمگین نباشد و بداند که وعده خدا حق است، اما بیشترشان نمی‌دانند.	13
وَلَمَّا بَلَغَ اَشُدَّهٗ وَاسْتَوٰٓى اٰتَيْنٰهُ حُكْمًا وَّعِلْمًا وَكَذٰلِكَ نَجْزِى الْمُحْسِنِيْنَ	و هنگامی که او (موسی) بالغ شد و کامل گردید، به او حکمت (نبوت) و دانش عطا کردیم. و این‌گونه به نیکوکاران پاداش می‌دهیم.	14
وَدَخَلَ الْمَدِيْنَةَ عَلٰى حِيْنِ غَفْلَةٍ مِّنْ اَهْلِهَا فَوَجَدَ فِيْهَا رَجُلَيْنِ يَقْتَتِلٰنِ هٰذَا مِنْ شِيْعَتِهٖ وَهٰذَا مِنْ عَدُوِّهٖ فَاسْتَغَاثَهُ الَّذِيْ مِنْ شِيْعَتِهٖ عَلَى الَّذِيْ مِنْ عَدُوِّهٖ فَوَكَزَهٗ مُوْسٰى فَقَضٰى عَلَيْهِ قَالَ هٰذَا مِنْ عَمَلِ الشَّيْطٰنِ اِنَّهٗ عَدُوٌّ مُّضِلٌّ مُّبِيْنٌ	و او (موسی) به شهر (ممفیس) وارد شد، در حالی که مردمش غافل بودند، پس دو مرد را دید که با هم می‌جنگیدند؛ یکی از قومش (بنی‌اسرائیل) و دیگری از دشمنانش (قوم فرعون). آن که از قومش بود از او یاری خواست علیه آن که از دشمنانش بود، پس موسی او را زد و کشته شد. او (موسی) گفت: «این کار شیطان است. به‌راستی او دشمنی گمراه‌کننده و آشکار است.»	15
قَالَ رَبِّ اِنِّيْ ظَلَمْتُ نَفْسِيْ فَاغْفِرْ لِيْ فَغَفَرَ لَهٗ اِنَّهٗ هُوَ الْغَفُوْرُ الرَّحِيْمُ	او (موسی) دعا کرد: «پروردگارم! من به خودم ستم کردم، پس مرا ببخش.» پس او (خدا) او را آمرزید. به‌راستی او آمرزنده و مهربان است.	16
قَالَ رَبِّ بِمَآ اَنْعَمْتَ عَلَيَّ فَلَنْ اَكُوْنَ ظَهِيْرًا لِّلْمُجْرِمِيْنَ	او (موسی) گفت: «پروردگارم! به خاطر نعمتی که به من عطا کردی، دیگر هرگز یاور گناهکاران نخواهم بود.»	17
فَاَصْبَحَ فِى الْمَدِيْنَةِ خَآئِفًا يَّتَرَقَّبُ فَاِذَا الَّذِى اسْتَنْصَرَهٗ بِالْاَمْسِ يَسْتَصْرِخُهٗ قَالَ لَهٗ مُوْسٰٓى اِنَّكَ لَغَوِيٌّ مُّبِيْنٌ	پس او (موسی) در شهر ترسان و منتظر (عاقبت کارش) بود، ناگهان آن که دیروز از او یاری خواسته بود، فریاد زد و از او یاری خواست. موسی به او گفت: «تو به‌راستی گمراهی آشکاری.»	18

فَلَمَّآ اَنْ اَرَادَ اَنْ يَّبْطِشَ بِالَّذِيْ هُوَ عَدُوٌّ لَّهُمَا قَالَ يٰمُوْسٰٓى اَتُرِيْدُ اَنْ تَقْتُلَنِيْ كَمَا قَتَلْتَ نَفْسًا بِالْاَمْسِ اِنْ تُرِيْدُ اِلَّآ اَنْ تَكُوْنَ جَبَّارًا فِى الْاَرْضِ وَمَا تُرِيْدُ اَنْ تَكُوْنَ مِنَ الْمُصْلِحِيْنَ	پس هنگامی که او (موسی) خواست آن که دشمن هر دویشان بود را به سختی بزند، او (دشمن) گفت: «ای موسی! آیا می‌خواهی مرا بکشی، چنان‌که دیروز کسی را کشتی؟ تو فقط می‌خواهی در این سرزمین ستمگر باشی و نمی‌خواهی از مصلحان باشی.»	19
وَجَاۤءَ رَجُلٌ مِّنْ اَقْصَى الْمَدِيْنَةِ يَسْعٰى قَالَ يٰمُوْسٰٓى اِنَّ الْمَلَاَ يَأْتَمِرُوْنَ بِكَ لِيَقْتُلُوْكَ فَاخْرُجْ اِنِّيْ لَكَ مِنَ النّٰصِحِيْنَ	و مردی از دورترین نقطه شهر شتابان آمد و گفت: «ای موسی! سران قوم درباره تو مشورت می‌کنند تا تو را بکشند، پس (از شهر) خارج شو، من از خیرخواهان توام.»	20
فَخَرَجَ مِنْهَا خَاۤىِٕفًا يَّتَرَقَّبُ قَالَ رَبِّ نَجِّنِيْ مِنَ الْقَوْمِ الظّٰلِمِيْنَ	پس او (موسی) از شهر با ترس و احتیاط خارج شد (تا کسی او را نبیند یا نگیرد)، و دعا کرد: «پروردگارم! مرا از قوم ستمکار نجات ده.»	21
وَلَمَّا تَوَجَّهَ تِلْقَاۤءَ مَدْيَنَ قَالَ عَسٰى رَبِّيْٓ اَنْ يَّهْدِيَنِيْ سَوَاۤءَ السَّبِيْلِ	و هنگامی که به سوی مدین روی آورد، گفت: «امید است که پروردگارم مرا به راه راست هدایت کند.»	22
وَلَمَّا وَرَدَ مَاۤءَ مَدْيَنَ وَجَدَ عَلَيْهِ اُمَّةً مِّنَ النَّاسِ يَسْقُوْنَ ۖ وَوَجَدَ مِنْ دُوْنِهِمُ امْرَاَتَيْنِ تَذُوْدٰنِ ۚ قَالَ مَا خَطْبُكُمَا ۗ قَالَتَا لَا نَسْقِيْ حَتّٰى يُصْدِرَ الرِّعَاۤءُ ۗ وَاَبُوْنَا شَيْخٌ كَبِيْرٌ	و هنگامی که به چشمه آب مدین رسید، گروهی از مردم را دید که (به دام‌هایشان) آب می‌دادند، و پشت سرشان دو زن را دید که (دام‌هایشان را) نگه می‌داشتند. او (موسی) گفت: «منظورتان (از این کار) چیست؟» آن دو گفتند: «ما نمی‌توانیم (دام‌هایمان را) آب دهیم تا چوپانان (دام‌هایشان را) بازگردانند، و پدرمان پیرمردی سالخورده است.»	23
فَسَقٰى لَهُمَا ثُمَّ تَوَلّٰٓى اِلَى الظِّلِّ فَقَالَ رَبِّ اِنِّيْ لِمَآ اَنْزَلْتَ اِلَيَّ مِنْ خَيْرٍ فَقِيْرٌ	پس او (موسی) برای آن دو (دام‌ها را) آب داد، سپس به سوی سایه بازگشت و دعا کرد: «پروردگارم! من به هر خیری که به من فرو فرستی نیازمندم.»	24
فَجَاۤءَتْهُ اِحْدٰىهُمَا تَمْشِيْ عَلَى اسْتِحْيَاۤءٍ ۖ قَالَتْ اِنَّ اَبِيْ يَدْعُوْكَ لِيَجْزِيَكَ اَجْرَ مَا سَقَيْتَ لَنَا ۗ فَلَمَّا جَاۤءَهٗ وَقَصَّ عَلَيْهِ الْقَصَصَ ۙ قَالَ لَا تَخَفْ ۖ نَجَوْتَ مِنَ الْقَوْمِ الظّٰلِمِيْنَ	سپس یکی از آن دو زن با شرم نزد او (موسی) آمد و گفت: «پدرم تو را دعوت می‌کند تا پاداشی به تو دهد برای اینکه (دام‌های) ما را آب دادی.» هنگامی که (موسی) نزد او (پدرش) آمد و داستانش را برای او بازگفت، او گفت: «نترس! تو از قوم ستمکار نجات یافتی.»	25
قَالَتْ اِحْدٰىهُمَا يٰٓاَبَتِ اسْتَاْجِرْهُ ۖ اِنَّ خَيْرَ مَنِ اسْتَاْجَرْتَ الْقَوِيُّ الْاَمِيْنُ	و یکی از آن دو (زن) گفت: «ای پدرم! او را به کار گیر، زیرا بهترین کسی که به کار می‌گیری، کسی است که قوی و امین است.»	26

قَالَ اِنِّيْٓ اُرِيْدُ اَنْ اُنْكِحَكَ اِحْدَى ابْنَتَيَّ هٰتَيْنِ عَلٰٓى اَنْ تَأْجُرَنِيْ ثَمٰنِيَ حِجَجٍ فَاِنْ اَتْمَمْتَ عَشْرًا فَمِنْ عِنْدِكَ وَمَآ اُرِيْدُ اَنْ اَشُقَّ عَلَيْكَ سَتَجِدُنِيْٓ اِنْ شَاۤءَ اللّٰهُ مِنَ الصّٰلِحِيْنَ	او (شیخ مدین) گفت: «من می‌خواهم یکی از این دو دخترم را به ازدواج تو درآورم، به شرط اینکه هشت سال برایم کار کنی، و اگر ده سال را کامل کردی، از جانب توست، و نمی‌خواهم بر تو سخت گیرم. ان‌شاءالله مرا از نیکوکاران خواهی یافت.»	27
قَالَ ذٰلِكَ بَيْنِيْ وَبَيْنَكَ اَيَّمَا الْاَجَلَيْنِ قَضَيْتُ فَلَا عُدْوَانَ عَلَيَّ وَاللّٰهُ عَلٰى مَا نَقُوْلُ وَكِيْلٌ	او (موسی) گفت: «این (قرارداد) میان من و توست. هر کدام از این دو مدت را که کامل کردم، دیگر بر من ادعایی (اضافه) نیست. و خدا بر آنچه می‌گوییم شاهد است.»	28
فَلَمَّا قَضٰى مُوْسَى الْاَجَلَ وَسَارَ بِاَهْلِهٖٓ اٰنَسَ مِنْ جَانِبِ الطُّوْرِ نَارًا قَالَ لِاَهْلِهِ امْكُثُوْٓا اِنِّيْٓ اٰنَسْتُ نَارًا لَّعَلِّيْٓ اٰتِيْكُمْ مِّنْهَا بِخَبَرٍ اَوْ جَذْوَةٍ مِّنَ النَّارِ لَعَلَّكُمْ تَصْطَلُوْنَ	پس هنگامی که موسی مدت را به پایان برد و با خانواده‌اش حرکت کرد، آتشی در دامنه کوه دید. به خانواده‌اش گفت: «اینجا بمانید، من آتشی دیدم، شاید خبری از (محل) آتش برایتان بیاورم یا شعله‌ای از آتش، تا خود را گرم کنید.»	29
فَلَمَّآ اَتٰىهَا نُوْدِيَ مِنْ شَاطِئِ الْوَادِ الْاَيْمَنِ فِي الْبُقْعَةِ الْمُبٰرَكَةِ مِنَ الشَّجَرَةِ اَنْ يّٰمُوْسٰٓى اِنِّيْٓ اَنَا اللّٰهُ رَبُّ الْعٰلَمِيْنَ	پس هنگامی که به (محل) آتش رسید، از سمت راست دره، از درختی در زمینی مبارک ندا شد: «ای موسی! من خدا، پروردگار جهانیانم!»	30
وَاَنْ اَلْقِ عَصَاكَ فَلَمَّا رَاٰهَا تَهْتَزُّ كَاَنَّهَا جَانٌّ وَّلّٰى مُدْبِرًا وَّلَمْ يُعَقِّبْ يٰمُوْسٰٓى اَقْبِلْ وَلَا تَخَفْ اِنَّكَ مِنَ الْاٰمِنِيْنَ	و (فرمود): «عصایت را بینداز.» پس هنگامی که آن را دید که مانند ماری (چابک) حرکت می‌کند، به عقب فرار کرد و پشت سرش را نگاه نکرد. (خدا فرمود): «ای موسی! بیا و نترس. به‌راستی تو از ایمنان هستی.»	31
اُسْلُكْ يَدَكَ فِيْ جَيْبِكَ تَخْرُجْ بَيْضَاۤءَ مِنْ غَيْرِ سُوْۤءٍ وَّاضْمُمْ اِلَيْكَ جَنَاحَكَ مِنَ الرَّهْبِ فَذٰنِكَ بُرْهَانٰنِ مِنْ رَّبِّكَ اِلٰى فِرْعَوْنَ وَمَلَا۟ئِهٖ اِنَّهُمْ كَانُوْا قَوْمًا فٰسِقِيْنَ	«دستت را در گریبانت کن، سفید (درخشان) و بدون عیب بیرون می‌آید، و دست‌هایت را به سینه‌ات بچسبان اگر ترسیدی. این دو معجزه از پروردگار توست (که به سوی) فرعون و سرانش (می‌برید). به‌راستی آن‌ها قومی فاسق‌اند.»	32
قَالَ رَبِّ اِنِّيْ قَتَلْتُ مِنْهُمْ نَفْسًا فَاَخَافُ اَنْ يَّقْتُلُوْنِ	او (موسی) گفت: «پروردگارم! من یکی از آن‌ها را کشته‌ام، پس می‌ترسم مرا بکشند.»	33
وَاَخِيْ هٰرُوْنُ هُوَ اَفْصَحُ مِنِّيْ لِسَانًا فَاَرْسِلْهُ مَعِيَ رِدْاً يُّصَدِّقُنِيْٓ اِنِّيْٓ اَخَافُ اَنْ يُّكَذِّبُوْنِ	و برادرم هارون، او از من فصیح‌تر است، پس او را با من بفرست تا یاورم باشد و (سخنم را) تصدیق کند؛ من می‌ترسم مرا تکذیب کنند.»	34
قَالَ سَنَشُدُّ عَضُدَكَ بِاَخِيْكَ وَنَجْعَلُ لَكُمَا سُلْطٰنًا فَلَا يَصِلُوْنَ اِلَيْكُمَا بِاٰيٰتِنَآ اَنْتُمَا وَمَنِ اتَّبَعَكُمَا الْغٰلِبُوْنَ	او (خدا) فرمود: «ما با برادرت تو را تقویت می‌کنیم و به هر دویتان قدرتی بزرگ می‌دهیم، پس آن‌ها به شما دسترسی نخواهند یافت؛ با معجزات ما (بروید)، تو و کسانی که از تو پیروی کنند، پیروز خواهید شد.»	35

فَلَمَّا جَاءَهُمْ مُّوْسٰى بِاٰيٰتِنَا بَيِّنٰتٍ قَالُوْا مَا هٰذَآ اِلَّا سِحْرٌ مُّفْتَرًى وَّمَا سَمِعْنَا بِهٰذَا فِيْٓ اٰبَآئِنَا الْاَوَّلِيْنَ	پس هنگامی که موسی با معجزات آشکار ما به سویشان آمد، گفتند: «این جز سحری ساختگی نیست، و ما چنین چیزی را از نیاکانمان نشنیده‌ایم.»	36
وَقَالَ مُوْسٰى رَبِّيْٓ اَعْلَمُ بِمَنْ جَاءَ بِالْهُدٰى مِنْ عِنْدِهٖ وَمَنْ تَكُوْنُ لَهٗ عَاقِبَةُ الدَّارِ اِنَّهٗ لَا يُفْلِحُ الظّٰلِمُوْنَ	و او (موسی) پاسخ داد: «پروردگارم بهتر می‌داند چه کسی از سوی او هدایت آورده و چه کسی در آخرت سرانجام نیک دارد. به‌راستی ستمکاران پیروز نمی‌شوند.»	37
وَقَالَ فِرْعَوْنُ يٰٓاَيُّهَا الْمَلَاُ مَا عَلِمْتُ لَكُمْ مِّنْ اِلٰهٍ غَيْرِيْ فَاَوْقِدْ لِيْ يٰهَامٰنُ عَلَى الطِّيْنِ فَاجْعَلْ لِّيْ صَرْحًا لَّعَلِّيْٓ اَطَّلِعُ اِلٰٓى اِلٰهِ مُوْسٰى وَاِنِّيْ لَاَظُنُّهٗ مِنَ الْكٰذِبِيْنَ	و فرعون گفت: «ای سران قومم! من جز خودم خدایی برایتان نمی‌شناسم. ای هامان! برایم گِل (آجر) بپز و برجی بلند برایم بساز تا خدای موسی را ببینم، و من یقین دارم که او دروغگوست.»	38
وَاسْتَكْبَرَ هُوَ وَجُنُوْدُهٗ فِي الْاَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَظَنُّوْٓا اَنَّهُمْ اِلَيْنَا لَا يُرْجَعُوْنَ	و او (فرعون) و لشکریانش در زمین بدون حق تکبر کردند و گمان بردند که به سوی ما بازنمی‌گردند.	39
فَاَخَذْنٰهُ وَجُنُوْدَهٗ فَنَبَذْنٰهُمْ فِي الْيَمِّ فَانْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الظّٰلِمِيْنَ	پس ما او (فرعون) و لشکریانش را گرفتیم و به دریا افکندیم. پس بنگر که سرانجام ستمکاران چگونه بود.	40
وَجَعَلْنٰهُمْ اَئِمَّةً يَّدْعُوْنَ اِلَى النَّارِ وَيَوْمَ الْقِيٰمَةِ لَا يُنْصَرُوْنَ	و آن‌ها را پیشوایانی کردیم که (انسان‌ها را) به سوی آتش دعوت می‌کنند و در روز قیامت یاری نمی‌شوند.	41
وَاَتْبَعْنٰهُمْ فِيْ هٰذِهِ الدُّنْيَا لَعْنَةً وَيَوْمَ الْقِيٰمَةِ هُمْ مِّنَ الْمَقْبُوْحِيْنَ	و در این دنیا لعنتی بر آن‌ها نهادیم؛ و در روز قیامت از (رحمت خدا) دورافتادگان‌اند.	42
وَلَقَدْ اٰتَيْنَا مُوْسَى الْكِتٰبَ مِنْۢ بَعْدِ مَآ اَهْلَكْنَا الْقُرُوْنَ الْاُوْلٰى بَصَآئِرَ لِلنَّاسِ وَهُدًى وَّرَحْمَةً لَّعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُوْنَ	و به‌راستی به موسی کتاب (تورات) را پس از نابودی امت‌های پیشین دادیم، تا برای مردم روشنگر و هدایت و رحمت باشد، شاید پند گیرند.	43
وَمَا كُنْتَ بِجَانِبِ الْغَرْبِيِّ اِذْ قَضَيْنَآ اِلٰى مُوْسَى الْاَمْرَ وَمَا كُنْتَ مِنَ الشّٰهِدِيْنَ	و تو (ای محمد) در سمت غربی (دره طوی) نبودی هنگامی که به موسی فرمان دادیم، و از شاهدان (آن رویداد) نبودی.	44
وَلٰكِنَّآ اَنْشَاْنَا قُرُوْنًا فَتَطَاوَلَ عَلَيْهِمُ الْعُمُرُ وَمَا كُنْتَ ثَاوِيًا فِيْٓ اَهْلِ مَدْيَنَ تَتْلُوْا عَلَيْهِمْ اٰيٰتِنَا وَلٰكِنَّا كُنَّا مُرْسِلِيْنَ	اما ما امت‌هایی آفریدیم و بر آن‌ها روزگار درازی گذشت، و تو (ای محمد) با مردم مدین زندگی نکردی که آیات ما را بر آن‌ها بخوانی، اما ما پیامبرانی فرستادیم.	45

وَمَا كُنْتَ بِجَانِبِ الطُّوْرِ اِذْ نَادَيْنَا وَلٰكِنْ رَّحْمَةً مِّنْ رَّبِّكَ لِتُنْذِرَ قَوْمًا مَّآ اَتٰىهُمْ مِّنْ نَّذِيْرٍ مِّنْ قَبْلِكَ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُوْنَ	و تو (ای محمد) نزدیک طور (کوه) نبودی هنگامی که (موسی را) ندا دادیم، اما (ما تو را فرستادیم) به‌عنوان رحمتی از پروردگارت، تا قومی را که پیش از تو هشداردهنده‌ای به سویشان نیامده بود، هشدار دهی، شاید پند گیرند.	46
وَلَوْلَآ اَنْ تُصِيْبَهُمْ مُّصِيْبَةٌ بِمَا قَدَّمَتْ اَيْدِيْهِمْ فَيَقُوْلُوْا رَبَّنَا لَوْلَآ اَرْسَلْتَ اِلَيْنَا رَسُوْلًا فَنَتَّبِعَ اٰيٰتِكَ وَنَكُوْنَ مِنَ الْمُؤْمِنِيْنَ	و تا نگویند هنگامی که به سبب کارهایشان عذاب بر آن‌ها فرود آید: «پروردگارمان! چرا پیامبری به سوی ما نفرستادی تا آیاتت را پیروی کنیم و از مؤمنان باشیم؟»	47
فَلَمَّا جَاءَهُمُ الْحَقُّ مِنْ عِنْدِنَا قَالُوْا لَوْلَآ اُوْتِيَ مِثْلَ مَآ اُوْتِيَ مُوْسٰى اَوَلَمْ يَكْفُرُوْا بِمَآ اُوْتِيَ مُوْسٰى مِنْ قَبْلُ قَالُوْا سِحْرٰنِ تَظٰهَرَا وَقَالُوْٓا اِنَّا بِكُلٍّ كٰفِرُوْنَ	پس هنگامی که حقیقت (قرآن) از سوی ما به آن‌ها رسید، گفتند: «چرا به او (محمد) مانند آنچه به موسی داده شد، داده نشده؟» آیا به آنچه پیش‌تر به موسی داده شد، کفر نورزیدند؟ گفتند: «(موسی و هارون) دو ساحرند که یکدیگر را یاری می‌کنند.» و گفتند: «ما به هیچ‌یک از آن‌ها باور نداریم.»	48
قُلْ فَاْتُوْا بِكِتٰبٍ مِّنْ عِنْدِ اللّٰهِ هُوَ اَهْدٰى مِنْهُمَآ اَتَّبِعْهُ اِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ	بگو (ای محمد): «کتابی از سوی خدا بیاورید که از این دو (تورات و قرآن) هدایتگرتر باشد، تا من از آن پیروی کنم، اگر راستگو هستید.»	49
فَاِنْ لَّمْ يَسْتَجِيْبُوْا لَكَ فَاعْلَمْ اَنَّمَا يَتَّبِعُوْنَ اَهْوَآءَهُمْ وَمَنْ اَضَلُّ مِمَّنِ اتَّبَعَ هَوٰىهُ بِغَيْرِ هُدًى مِّنَ اللّٰهِ اِنَّ اللّٰهَ لَا يَهْدِى الْقَوْمَ الظّٰلِمِيْنَ	پس اگر به (چالشت) پاسخ ندادند، بدان که آن‌ها فقط از هوس‌هایشان پیروی می‌کنند. و کیست گمراه‌تر از کسی که بدون هدایت از خدا از هوس‌هایش پیروی کند؟ به‌راستی خدا قوم ستمکار را هدایت نمی‌کند.	50
وَلَقَدْ وَصَّلْنَا لَهُمُ الْقَوْلَ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُوْنَ	و به‌راستی این سخن (قرآن) را به آن‌ها رساندیم تا پند گیرند.	51
اَلَّذِيْنَ اٰتَيْنٰهُمُ الْكِتٰبَ مِنْ قَبْلِهٖ هُمْ بِهٖ يُؤْمِنُوْنَ	کسانی که پیش از قرآن به آن‌ها کتاب داده‌ایم، به آن (قرآن) ایمان می‌آورند.	52
وَاِذَا يُتْلٰى عَلَيْهِمْ قَالُوْٓا اٰمَنَّا بِهٖٓ اِنَّهُ الْحَقُّ مِنْ رَّبِّنَآ اِنَّا كُنَّا مِنْ قَبْلِهٖ مُسْلِمِيْنَ	و هنگامی که (قرآن) بر آن‌ها خوانده شود، می‌گویند: «ما به آن ایمان آوردیم، به‌راستی آن حقیقتی از سوی پروردگار ماست. ما پیش از این تسلیم (خدا) بودیم.»	53
اُولٰٓئِكَ يُؤْتَوْنَ اَجْرَهُمْ مَّرَّتَيْنِ بِمَا صَبَرُوْا وَيَدْرَءُوْنَ بِالْحَسَنَةِ السَّيِّئَةَ وَمِمَّا رَزَقْنٰهُمْ يُنْفِقُوْنَ	به آن‌ها به سبب صبرشان دو بار پاداش داده می‌شود (چون به تورات و قرآن ایمان آوردند)، و آن‌ها بدی را با نیکی دفع می‌کنند و از روزی که به آن‌ها داده‌ایم، انفاق می‌کنند.	54
وَاِذَا سَمِعُوا اللَّغْوَ اَعْرَضُوْا عَنْهُ وَقَالُوْا لَنَآ اَعْمَالُنَا وَلَكُمْ اَعْمَالُكُمْ سَلٰمٌ عَلَيْكُمْ لَا نَبْتَغِى الْجٰهِلِيْنَ	و هنگامی که سخن باطل بشنوند، از آن روی می‌گردانند و می‌گویند: «برای ما اعمال ماست و برای شما اعمال شماست، درود بر شما، ما با نادانان (معاشرت) نمی‌خواهیم.»	55

اِنَّكَ لَا تَهْدِيْ مَنْ اَحْبَبْتَ وَلٰكِنَّ اللّٰهَ يَهْدِيْ مَنْ يَّشَاۤءُ وَهُوَ اَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِيْنَ	به‌راستی تو (ای محمد) نمی‌توانی کسی را که دوست داری هدایت کنی، اما خدا هر که را بخواهد هدایت می‌کند، و او به هدایت‌شوندگان داناتر است.	56
وَقَالُوْٓا اِنْ نَّتَّبِعِ الْهُدٰى مَعَكَ نُتَخَطَّفْ مِنْ اَرْضِنَا ۭ اَوَلَمْ نُمَكِّنْ لَّهُمْ حَرَمًا اٰمِنًا يُّجْبٰٓى اِلَيْهِ ثَمَرٰتُ كُلِّ شَيْءٍ رِّزْقًا مِّنْ لَّدُنَّا وَلٰكِنَّ اَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُوْنَ	و آن‌ها گفتند: «اگر با تو هدایت را پیروی کنیم، از سرزمینمان رانده می‌شویم.» (خدا فرمود): آیا ما آن‌ها را در حرم امن استوار نکردیم، که میوه‌های هر چیزی به‌عنوان روزی از سوی ما به آنجا آورده می‌شود؟ اما بیشترشان نمی‌دانند.	57
وَكَمْ اَهْلَكْنَا مِنْ قَرْيَةٍۢ بَطِرَتْ مَعِيْشَتَهَا ۚ فَتِلْكَ مَسٰكِنُهُمْ لَمْ تُسْكَنْ مِّنْۢ بَعْدِهِمْ اِلَّا قَلِيْلًا ۭ وَكُنَّا نَحْنُ الْوٰرِثِيْنَ	و چه بسیار شهرهایی را که در زندگی خود سرمست بودند، نابود کردیم، پس این‌ها خانه‌هایشان است که پس از آن‌ها جز اندکی مسکونی نشد. و ما وارث آن‌ها بودیم.	58
وَمَا كَانَ رَبُّكَ مُهْلِكَ الْقُرٰى حَتّٰى يَبْعَثَ فِيْٓ اُمِّهَا رَسُوْلًا يَّتْلُوْا عَلَيْهِمْ اٰيٰتِنَا ۚ وَمَا كُنَّا مُهْلِكِي الْقُرٰٓى اِلَّا وَاَهْلُهَا ظٰلِمُوْنَ	و پروردگارت شهرها را نابود نمی‌کند تا در پایتختشان پیامبری بفرستد که آیات ما را بر آن‌ها بخواند؛ و ما شهرها را نابود نکردیم مگر آنکه مردمش ستمکار بودند.	59
وَمَآ اُوْتِيْتُمْ مِّنْ شَيْءٍ فَمَتَاعُ الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَزِيْنَتُهَا ۚ وَمَا عِنْدَ اللّٰهِ خَيْرٌ وَّاَبْقٰى ۭ اَفَلَا تَعْقِلُوْنَ	و هر آنچه (ثروت، مقام، نسل) به شما داده شده، لذت و زینت زندگی دنیاست؛ و آنچه نزد خداست بهتر و پایدارتر است. آیا نمی‌فهمید؟	60
اَفَمَنْ وَّعَدْنٰهُ وَعْدًا حَسَنًا فَهُوَ لَاقِيْهِ كَمَنْ مَّتَّعْنٰهُ مَتَاعَ الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا ۡ ثُمَّ هُوَ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ مِنَ الْمُحْضَرِيْنَ	آیا کسی که به او وعده نیک (بهشت) داده‌ایم و آن را می‌یابد، مانند کسی است که به او لذت زندگی دنیا داده‌ایم، سپس در روز قیامت از (به سوی آتش) کشیده‌شدگان است؟	61
وَيَوْمَ يُنَادِيْهِمْ فَيَقُوْلُ اَيْنَ شُرَكَاۗءِيَ الَّذِيْنَ كُنْتُمْ تَزْعُمُوْنَ	و (به یاد آر) روزی که او (خدا) آن‌ها را ندا می‌دهد و می‌فرماید: «شریکان من که گمان می‌بردید کجایند؟»	62
قَالَ الَّذِيْنَ حَقَّ عَلَيْهِمُ الْقَوْلُ رَبَّنَا هٰٓؤُلَاۗءِ الَّذِيْنَ اَغْوَيْنَا ۚ اَغْوَيْنٰهُمْ كَمَا غَوَيْنَا ۚ تَبَرَّاْنَآ اِلَيْكَ ۡ مَا كَانُوْٓا اِيَّانَا يَعْبُدُوْنَ	کسانی که حکم (عذاب) بر آن‌ها قطعی شده، می‌گویند: «پروردگارمان! این‌ها کسانی‌اند که ما گمراهشان کردیم؛ ما آن‌ها را گمراه کردیم چنان‌که خود گمراه شدیم. ما از آن‌ها نزد تو بیزاری می‌جوییم، آن‌ها ما را نمی‌پرستیدند.»	63
وَقِيْلَ ادْعُوْا شُرَكَاۗءَكُمْ فَدَعَوْهُمْ فَلَمْ يَسْتَجِيْبُوْا لَهُمْ وَرَاَوُا الْعَذَابَ ۚ لَوْ اَنَّهُمْ كَانُوْا يَهْتَدُوْنَ	و (به آن‌ها) گفته می‌شود: «شریکانتان را بخوانید»، پس آن‌ها را می‌خوانند، اما پاسخشان نمی‌دهند و عذاب را می‌بینند. (آرزو می‌کنند) کاش پیش‌تر هدایت شده بودند.	64
وَيَوْمَ يُنَادِيْهِمْ فَيَقُوْلُ مَاذَآ اَجَبْتُمُ الْمُرْسَلِيْنَ	و (به یاد آر) روزی که او (خدا) آن‌ها را ندا می‌دهد و می‌فرماید: «به پیامبران چه پاسخی دادید؟»	65

فَعَمِيَتْ عَلَيْهِمُ الْاَنْبَاءُ يَوْمَئِذٍ فَهُمْ لَا يَتَسَاءَلُوْنَ	پس در آن روز همه بهانه‌ها برایشان تاریک می‌شود، چون دیگر نمی‌توانند از هم بپرسند.	66
فَاَمَّا مَنْ تَابَ وَاٰمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَعَسٰٓى اَنْ يَّكُوْنَ مِنَ الْمُفْلِحِيْنَ	اما کسی که توبه کرد و ایمان آورد و کار نیک کرد، شاید از رستگاران باشد.	67
وَرَبُّكَ يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ مَا كَانَ لَهُمُ الْخِيَرَةُ سُبْحٰنَ اللّٰهِ وَتَعٰلٰى عَمَّا يُشْرِكُوْنَ	و پروردگارت هر چه بخواهد می‌آفریند و برمی‌گزیند. برای آن‌ها (انسان‌ها) اختیاری نیست. خدا منزه و برتر است از آنچه شریک او می‌گیرند.	68
وَرَبُّكَ يَعْلَمُ مَا تُكِنُّ صُدُوْرُهُمْ وَمَا يُعْلِنُوْنَ	و پروردگارت می‌داند آنچه را که در سینه‌هایشان پنهان می‌کنند و آنچه آشکار می‌سازند.	69
وَهُوَ اللّٰهُ لَآ اِلٰهَ اِلَّا هُوَ لَهُ الْحَمْدُ فِى الْاُوْلٰى وَالْاٰخِرَةِ وَلَهُ الْحُكْمُ وَاِلَيْهِ تُرْجَعُوْنَ	و او خداست، هیچ معبودی جز او نیست، ستایش در دنیا و آخرت از آن اوست، و فرمانروایی از آن اوست و به سوی او بازگردانده می‌شوید.	70
قُلْ اَرَءَيْتُمْ اِنْ جَعَلَ اللّٰهُ عَلَيْكُمُ الَّيْلَ سَرْمَدًا اِلٰى يَوْمِ الْقِيٰمَةِ مَنْ اِلٰهٌ غَيْرُ اللّٰهِ يَأْتِيْكُمْ بِضِيَاءٍ اَفَلَا تَسْمَعُوْنَ	بگو (ای محمد): «چه می‌گویید اگر خدا شب را تا روز قیامت برایتان دائم کند؟ جز خدا کدام معبود برایتان نور می‌آورد؟ آیا نمی‌شنوید؟»	71
قُلْ اَرَءَيْتُمْ اِنْ جَعَلَ اللّٰهُ عَلَيْكُمُ النَّهَارَ سَرْمَدًا اِلٰى يَوْمِ الْقِيٰمَةِ مَنْ اِلٰهٌ غَيْرُ اللّٰهِ يَأْتِيْكُمْ بِلَيْلٍ تَسْكُنُوْنَ فِيْهِ اَفَلَا تُبْصِرُوْنَ	بگو (ای محمد): «چه می‌گویید اگر خدا روز را تا روز قیامت برایتان دائم کند؟ جز خدا کدام معبود برایتان شب می‌آورد تا در آن آرام گیرید؟ آیا نمی‌بینید؟»	72
وَمِنْ رَّحْمَتِهٖ جَعَلَ لَكُمُ الَّيْلَ وَالنَّهَارَ لِتَسْكُنُوْا فِيْهِ وَلِتَبْتَغُوْا مِنْ فَضْلِهٖ وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُوْنَ	و از رحمت اوست که برایتان شب و روز قرار داد تا در شب آرام گیرید و در روز از نعمتش بجویید و شاید شکر کنید.	73
وَيَوْمَ يُنَادِيْهِمْ فَيَقُوْلُ اَيْنَ شُرَكَاءِىَ الَّذِيْنَ كُنْتُمْ تَزْعُمُوْنَ	و (به یاد آر) روزی که او (خدا) آن‌ها را ندا می‌دهد و می‌فرماید: «شریکان من که گمان می‌بردید کجایند؟»	74
وَنَزَعْنَا مِنْ كُلِّ اُمَّةٍ شَهِيْدًا فَقُلْنَا هَاتُوْا بُرْهَانَكُمْ فَعَلِمُوْٓا اَنَّ الْحَقَّ لِلّٰهِ وَضَلَّ عَنْهُمْ مَّا كَانُوْا يَفْتَرُوْنَ	و از هر امتی شاهدی می‌آوریم و می‌گوییم: «دلیلتان را بیاورید»، پس می‌فهمند که حق از آن خداست و آنچه می‌ساختند از آن‌ها گم می‌شود.	75
اِنَّ قَارُوْنَ كَانَ مِنْ قَوْمِ مُوْسٰى فَبَغٰى عَلَيْهِمْ وَاٰتَيْنٰهُ مِنَ الْكُنُوْزِ مَآ اِنَّ مَفَاتِحَهٗ لَتَنُوْٓاُ بِالْعُصْبَةِ اُولِى الْقُوَّةِ اِذْ قَالَ لَهٗ قَوْمُهٗ لَا تَفْرَحْ اِنَّ اللّٰهَ لَا يُحِبُّ الْفَرِحِيْنَ	به‌راستی قارون از قوم موسی بود، اما بر آن‌ها ستم کرد. ما به او گنج‌هایی دادیم که کلیدهایش برای گروهی از مردان نیرومند سنگین بود. (به یاد آر) هنگامی که قومش به او گفتند: «مغرور مشو. به‌راستی خدا مغروران را دوست ندارد.»	76

وَابْتَغِ فِيْمَآ اٰتٰىكَ اللّٰهُ الدَّارَ الْاٰخِرَةَ وَلَا تَنْسَ نَصِيْبَكَ مِنَ الدُّنْيَا وَاَحْسِنْ كَمَآ اَحْسَنَ اللّٰهُ اِلَيْكَ وَلَا تَبْغِ الْفَسَادَ فِى الْاَرْضِ اِنَّ اللّٰهَ لَا يُحِبُّ الْمُفْسِدِيْنَ	و با آنچه خدا به تو عطا کرده، سرای آخرت را بجوی، اما سهمت را از دنیا فراموش نکن و به دیگران نیکی کن چنان‌که خدا به تو نیکی کرده، و در زمین فساد نکن. به‌راستی خدا مفسدان را دوست ندارد.	77
قَالَ اِنَّمَآ اُوْتِيْتُه عَلٰى عِلْمٍ عِنْدِيْ اَوَلَمْ يَعْلَمْ اَنَّ اللّٰهَ قَدْ اَهْلَكَ مِنْ قَبْلِه مِنَ الْقُرُوْنِ مَنْ هُوَ اَشَدُّ مِنْهُ قُوَّةً وَّاَكْثَرُ جَمْعًا وَلَا يُسْـَٔلُ عَنْ ذُنُوْبِهِمُ الْمُجْرِمُوْنَ	او (قارون) گفت: «این (ثروت) به من داده شده، فقط به خاطر دانشی که دارم.» آیا او نمی‌دانست که خدا امت‌های پیش از او را که از او نیرومندتر بودند و ثروت بیشتری گرد آورده بودند، نابود کرد؟ و گناهکاران درباره گناهانشان پرس‌وجو نمی‌شوند.	78
فَخَرَجَ عَلٰى قَوْمِه فِيْ زِيْنَتِه قَالَ الَّذِيْنَ يُرِيْدُوْنَ الْحَيٰوةَ الدُّنْيَا يٰلَيْتَ لَنَا مِثْلَ مَآ اُوْتِيَ قَارُوْنُ اِنَّه لَذُوْ حَظٍّ عَظِيْمٍ	پس او (قارون) با شکوهش نزد قومش بیرون آمد. کسانی که زندگی دنیا را می‌خواستند، گفتند: «کاش ما هم مانند آنچه به قارون داده شده داشتیم، به‌راستی او خوشبخت بزرگی است.»	79
وَقَالَ الَّذِيْنَ اُوْتُوا الْعِلْمَ وَيْلَكُمْ ثَوَابُ اللّٰهِ خَيْرٌ لِّمَنْ اٰمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا وَلَا يُلَقّٰىهَآ اِلَّا الصّٰبِرُوْنَ	اما کسانی که دانش به آن‌ها داده شده بود، گفتند: «وای بر شما! پاداش خدا برای کسانی که ایمان می‌آورند و کار نیک می‌کنند بهتر است، و جز صابران آن را به دست نمی‌آورند.»	80
فَخَسَفْنَا بِه وَبِدَارِهِ الْاَرْضَ فَمَا كَانَ لَه مِنْ فِئَةٍ يَّنْصُرُوْنَه مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ وَمَا كَانَ مِنَ الْمُنْتَصِرِيْنَ	پس ما او (قارون) و خانه‌اش را در زمین فرو بردیم. پس هیچ گروهی نداشت که جز خدا او را یاری کند، و او از مدافعان خود نبود.	81
وَاَصْبَحَ الَّذِيْنَ تَمَنَّوْا مَكَانَه بِالْاَمْسِ يَقُوْلُوْنَ وَيْكَاَنَّ اللّٰهَ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَّشَآءُ مِنْ عِبَادِه وَيَقْدِرُ لَوْلَآ اَنْ مَّنَّ اللّٰهُ عَلَيْنَا لَخَسَفَ بِنَا وَيْكَاَنَّه لَا يُفْلِحُ الْكٰفِرُوْنَ	و کسانی که دیروز جایگاه او (قارون) را آرزو می‌کردند، گفتند: «وای! به‌راستی خداست که روزی را برای هر که از بندگانش بخواهد گشایش می‌دهد یا تنگ می‌گیرد. اگر خدا به ما نعمت نداده بود، ما را هم فرو می‌برد. وای! به‌راستی کافران رستگار نمی‌شوند.»	82
تِلْكَ الدَّارُ الْاٰخِرَةُ نَجْعَلُهَا لِلَّذِيْنَ لَا يُرِيْدُوْنَ عُلُوًّا فِى الْاَرْضِ وَلَا فَسَادًا وَالْعَاقِبَةُ لِلْمُتَّقِيْنَ	آن سرای آخرت را برای کسانی قرار دادیم که در زمین تکبر و فساد نمی‌خواهند. و سرانجام نیک برای پرهیزکاران است.	83
مَنْ جَآءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَه خَيْرٌ مِّنْهَا وَمَنْ جَآءَ بِالسَّيِّئَةِ فَلَا يُجْزَى الَّذِيْنَ عَمِلُوا السَّيِّاٰتِ اِلَّا مَا كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ	هر که نیکی بیاورد، برایش بهتر از آن (پاداش) است؛ و هر که بدی بیاورد، کسانی که کارهای بد کردند، جز به اندازه آنچه انجام دادند، کیفر نمی‌بینند.	84

اِنَّ الَّذِيْ فَرَضَ عَلَيْكَ الْقُرْاٰنَ لَرَاۤدُّكَ اِلٰى مَعَادٍ قُلْ رَّبِّيْٓ اَعْلَمُ مَنْ جَاۤءَ بِالْهُدٰى وَمَنْ هُوَ فِيْ ضَلٰلٍ مُّبِيْنٍ	به‌راستی (خدا) که قرآن را بر تو واجب کرد، حتماً تو را به جایگاه بازگشتت بازمی‌گرداند. بگو (ای محمد): «پروردگارم بهتر می‌داند چه کسی هدایت آورده و چه کسی در گمراهی آشکار است.»	85
وَمَا كُنْتَ تَرْجُوْٓا اَنْ يُّلْقٰٓى اِلَيْكَ الْكِتٰبُ اِلَّا رَحْمَةً مِّنْ رَّبِّكَ فَلَا تَكُوْنَنَّ ظَهِيْرًا لِّلْكٰفِرِيْنَ	و تو (ای محمد) هرگز امید نداشتی که این کتاب (قرآن) به تو نازل شود، اما آن رحمتی از پروردگار توست، پس هرگز یاور کافران مباش،	86
وَلَا يَصُدُّنَّكَ عَنْ اٰيٰتِ اللّٰهِ بَعْدَ اِذْ اُنْزِلَتْ اِلَيْكَ وَادْعُ اِلٰى رَبِّكَ وَلَا تَكُوْنَنَّ مِنَ الْمُشْرِكِيْنَ	و نگذار آن‌ها تو را از (رساندن) آیات خدا بازدارند، پس از آنکه بر تو نازل شده‌اند، و (مردم را) به سوی پروردگارت دعوت کن، و از مشرکان مباش.	87
وَلَا تَدْعُ مَعَ اللّٰهِ اِلٰهًا اٰخَرَ لَآ اِلٰهَ اِلَّا هُوَ كُلُّ شَيْءٍ هَالِكٌ اِلَّا وَجْهَه لَهُ الْحُكْمُ وَاِلَيْهِ تُرْجَعُوْنَ	و جز خدا معبود دیگری را نپرست. هیچ معبودی جز او نیست. همه‌چیز جز خدا نابود می‌شود. فرمانروایی از آن اوست و به سوی او بازگردانده می‌شوید.	88

مکیة	اَلْعَنْكَبُوت	تعداد آیات
مکی	العنکبوت - 29	٦٩

بسم الله الرحمن الرحيم

العنکبوت (توبکنعال)

الٓمّٓ	الف لام میم.	1
اَحَسِبَ النَّاسُ اَنْ يُّتْرَكُوْٓا اَنْ يَّقُوْلُوْٓا اٰمَنَّا وَهُمْ لَا يُفْتَنُوْنَ	آیا مردم گمان می‌کنند که با گفتن «ما ایمان آوردیم» رها می‌شوند و آزمایش نمی‌شوند؟	2
وَلَقَدْ فَتَنَّا الَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَلَيَعْلَمَنَّ اللّٰهُ الَّذِيْنَ صَدَقُوْا وَلَيَعْلَمَنَّ الْكٰذِبِيْنَ	و به‌راستی ما پیشینیانشان را آزمودیم، پس خدا حتماً کسانی را که راستگو هستند و کسانی را که دروغگو هستند، می‌شناسد.	3
اَمْ حَسِبَ الَّذِيْنَ يَعْمَلُوْنَ السَّيِّاٰتِ اَنْ يَّسْبِقُوْنَا سَاۤءَ مَا يَحْكُمُوْنَ	یا کسانی که کارهای بد می‌کنند، گمان می‌کنند که از (عذاب) ما می‌گریزند؟ بد است آنچه آن‌ها تعیین می‌کنند!	4
مَنْ كَانَ يَرْجُوْا لِقَاۤءَ اللّٰهِ فَاِنَّ اَجَلَ اللّٰهِ لَاٰتٍ وَهُوَ السَّمِيْعُ الْعَلِيْمُ	هر که به دیدار خدا امیدوار است، پس به‌راستی وقت (وعده) خدا حتماً فرا می‌رسد. و او شنوا و داناست.	5
وَمَنْ جَاهَدَ فَاِنَّمَا يُجَاهِدُ لِنَفْسِهٖ اِنَّ اللّٰهَ لَغَنِيٌّ عَنِ الْعٰلَمِيْنَ	و هر که جهاد کند، پس به‌راستی جهادش برای خودش است. به‌راستی خدا از همه جهانیان بی‌نیاز است.	6
وَالَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ لَنُكَفِّرَنَّ عَنْهُمْ سَيِّاٰتِهِمْ وَلَنَجْزِيَنَّهُمْ اَحْسَنَ الَّذِيْ كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ	و کسانی که ایمان آوردند و کارهای نیک کردند، حتماً گناهانشان را از آن‌ها می‌زداییم و حتماً به آن‌ها پاداشی بهتر از آنچه انجام داده‌اند، می‌دهیم.	7
وَوَصَّيْنَا الْاِنْسَانَ بِوَالِدَيْهِ حُسْنًا وَاِنْ جَاهَدٰكَ لِتُشْرِكَ بِيْ مَا لَيْسَ لَكَ بِهٖ عِلْمٌ فَلَا تُطِعْهُمَا اِلَيَّ مَرْجِعُكُمْ فَاُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُوْنَ	و به انسان سفارش کردیم که به پدر و مادرش نیکی کند. و اگر آن دو تو را وادار کردند که چیزی را که به آن دانش نداری با من شریک کنی، از آن‌ها اطاعت نکن. تنها به سوی من است بازگشتتان، و شما را از آنچه کرده‌اید آگاه می‌کنم.	8
وَالَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ لَنُدْخِلَنَّهُمْ فِي الصّٰلِحِيْنَ	و کسانی که ایمان آوردند و کارهای نیک کردند، حتماً آن‌ها را در (گروه) صالحان وارد می‌کنیم.	9

وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَّقُوْلُ اٰمَنَّا بِاللّٰهِ فَاِذَآ اُوْذِيَ فِى اللّٰهِ جَعَلَ فِتْنَةَ النَّاسِ كَعَذَابِ اللّٰهِ وَلَئِنْ جَاۤءَ نَصْرٌ مِّنْ رَّبِّكَ لَيَقُوْلُنَّ اِنَّا كُنَّا مَعَكُمْ اَوَلَيْسَ اللّٰهُ بِاَعْلَمَ بِمَا فِيْ صُدُوْرِ الْعٰلَمِيْنَ	و از میان مردم کسانی هستند که می‌گویند: «ما به خدا ایمان آوردیم»، اما چون به خاطر ایمان به خدا آزار ببینند، آزمایش انسان‌ها را مانند عذاب خدا می‌پندارند. و اگر یاری از پروردگارت بیاید، حتماً می‌گویند: «ما با شما بودیم.» آیا خدا به آنچه در سینه‌های همه انسان‌هاست، داناتر نیست؟	10
وَلَيَعْلَمَنَّ اللّٰهُ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَلَيَعْلَمَنَّ الْمُنٰفِقِيْنَ	و خدا حتماً کسانی را که ایمان آورده‌اند و کسانی را که منافق‌اند، می‌شناسد.	11
وَقَالَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا لِلَّذِيْنَ اٰمَنُوا اتَّبِعُوْا سَبِيْلَنَا وَلْنَحْمِلْ خَطٰيٰكُمْ وَمَا هُمْ بِحٰمِلِيْنَ مِنْ خَطٰيٰهُمْ مِّنْ شَيْءٍ اِنَّهُمْ لَكٰذِبُوْنَ	و کسانی که کفر ورزیدند به مؤمنان گفتند: «راه ما را دنبال کنید، ما گناهانتان را بر عهده می‌گیریم»، در حالی که آن‌ها هرگز نمی‌توانند گناهانشان را بر عهده گیرند. به‌راستی آن‌ها دروغگویان‌اند.	12
وَلَيَحْمِلُنَّ اَثْقَالَهُمْ وَاَثْقَالًا مَّعَ اَثْقَالِهِمْ وَلَيُسْـَٔلُنَّ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ عَمَّا كَانُوْا يَفْتَرُوْنَ	و حتماً گناهان خودشان و گناهان دیگری همراه گناهانشان را بر دوش می‌کشند، و در روز قیامت حتماً درباره دروغ‌هایی که می‌ساختند، بازخواست می‌شوند.	13
وَلَقَدْ اَرْسَلْنَا نُوْحًا اِلٰى قَوْمِهٖ فَلَبِثَ فِيْهِمْ اَلْفَ سَنَةٍ اِلَّا خَمْسِيْنَ عَامًا فَاَخَذَهُمُ الطُّوْفَانُ وَهُمْ ظٰلِمُوْنَ	و به‌راستی نوح را به سوی قومش فرستادیم، پس او هزار سال منهای پنجاه سال در میانشان ماند. سپس طوفان آن‌ها را فرا گرفت، در حالی که ستمکار بودند.	14
فَاَنْجَيْنٰهُ وَاَصْحٰبَ السَّفِيْنَةِ وَجَعَلْنٰهَآ اٰيَةً لِّلْعٰلَمِيْنَ	پس نوح و کسانی که در کشتی بودند را نجات دادیم و آن (رویداد) را نشانه‌ای برای همه انسان‌ها قرار دادیم.	15
وَاِبْرٰهِيْمَ اِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ اعْبُدُوا اللّٰهَ وَاتَّقُوْهُ ذٰلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ اِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُوْنَ	و (به یاد آر) ابراهیم، هنگامی که به قومش گفت: «خدا را بپرستید و از او بترسید. این برایتان بهتر است، اگر بدانید.	16
اِنَّمَا تَعْبُدُوْنَ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ اَوْثَانًا وَّتَخْلُقُوْنَ اِفْكًا اِنَّ الَّذِيْنَ تَعْبُدُوْنَ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ لَا يَمْلِكُوْنَ لَكُمْ رِزْقًا فَابْتَغُوْا عِنْدَ اللّٰهِ الرِّزْقَ وَاعْبُدُوْهُ وَاشْكُرُوْا لَهٗ اِلَيْهِ تُرْجَعُوْنَ	به‌راستی آنچه جز خدا می‌پرستید، جز بت‌هایی نیست و دروغی می‌سازید. به‌راستی آنچه جز خدا می‌پرستید، نمی‌توانند به شما روزی دهند؛ پس روزی را از خدا بجویید و او را بپرستید و او را سپاس گویید. تنها به سوی او بازگردانده می‌شوید.	17
وَاِنْ تُكَذِّبُوْا فَقَدْ كَذَّبَ اُمَمٌ مِّنْ قَبْلِكُمْ وَمَا عَلَى الرَّسُوْلِ اِلَّا الْبَلٰغُ الْمُبِيْنُ	و اگر (شما کافران) تکذیب کنید، پس به‌راستی امت‌های پیش از شما نیز تکذیب کردند. و بر پیامبر جز رساندن (پیام خدا) به‌روشنی وظیفه‌ای نیست.	18
اَوَلَمْ يَرَوْا كَيْفَ يُبْدِئُ اللّٰهُ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيْدُهٗ اِنَّ ذٰلِكَ عَلَى اللّٰهِ يَسِيْرٌ	آیا ندیدند که خدا چگونه آفرینش (موجودات) را آغاز می‌کند، سپس آن را بازمی‌گرداند؟ به‌راستی این برای خدا آسان است.	19

قُلْ سِيْرُوْا فِى الْاَرْضِ فَانْظُرُوْا كَيْفَ بَدَاَ الْخَلْقَ ثُمَّ اللّٰهُ يُنْشِئُ النَّشْاَةَ الْاٰخِرَةَ اِنَّ اللّٰهَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ	بگو: «در زمین سیر کنید و ببینید خدا چگونه آفرینش را آغاز کرد، سپس خدا آفرینش نهایی را پدید می‌آورد. به‌راستی خدا بر هر چیز تواناست.	20
يُعَذِّبُ مَنْ يَّشَاءُ وَيَرْحَمُ مَنْ يَّشَاءُ وَاِلَيْهِ تُقْلَبُوْنَ	او هر که را بخواهد عذاب می‌کند و به هر که بخواهد رحم می‌کند، و تنها به سوی او بازگردانده می‌شوید.	21
وَمَآ اَنْتُمْ بِمُعْجِزِيْنَ فِى الْاَرْضِ وَلَا فِى السَّمَاۤءِ وَمَا لَكُمْ مِّنْ دُوْنِ اللّٰهِ مِنْ وَّلِيٍّ وَّلَا نَصِيْرٍ	و شما هرگز نمی‌توانید در زمین یا آسمان از (عذاب خدا) بگریزید، و جز خدا هیچ حامی و یاوری برایتان نیست.	22
وَالَّذِيْنَ كَفَرُوْا بِاٰيٰتِ اللّٰهِ وَلِقَاۤىِٕهٖٓ اُولٰۤىِٕكَ يَىِٕسُوْا مِنْ رَّحْمَتِيْ وَاُولٰۤىِٕكَ لَهُمْ عَذَابٌ اَلِيْمٌ	و کسانی که آیات خدا و دیدار با او را انکار کردند، از رحمتم ناامید شدند، و برایشان عذابی دردناک است.	23
فَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهٖٓ اِلَّآ اَنْ قَالُوا اقْتُلُوْهُ اَوْ حَرِّقُوْهُ فَاَنْجٰىهُ اللّٰهُ مِنَ النَّارِ اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيٰتٍ لِّقَوْمٍ يُّؤْمِنُوْنَ	پس پاسخ قومش (ابراهیم) جز این نبود که گفتند: «او را بکشید یا بسوزانید»، سپس خدا او را از آتش نجات داد. به‌راستی در این نشانه‌هایی است برای قومی که ایمان می‌آورند.	24
وَقَالَ اِنَّمَا اتَّخَذْتُمْ مِّنْ دُوْنِ اللّٰهِ اَوْثَانًا مَّوَدَّةَ بَيْنِكُمْ فِى الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا ۚ ثُمَّ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ يَكْفُرُ بَعْضُكُمْ بِبَعْضٍ وَّيَلْعَنُ بَعْضُكُمْ بَعْضًا وَّمَاْوٰىكُمُ النَّارُ وَمَا لَكُمْ مِّنْ نّٰصِرِيْنَ	و او (ابراهیم) گفت: «به‌راستی بت‌هایی که جز خدا می‌پرستید، تنها برای ایجاد محبت میان شما در زندگی دنیاست، سپس در روز قیامت برخی از شما یکدیگر را انکار می‌کنند و یکدیگر را لعن می‌کنند؛ و جایگاهتان آتش است، و هیچ یاوری برایتان نیست.»	25
فَاٰمَنَ لَهٗ لُوْطٌ ۘ وَقَالَ اِنِّيْ مُهَاجِرٌ اِلٰى رَبِّيْ ۗ اِنَّهٗ هُوَ الْعَزِيْزُ الْحَكِيْمُ	پس لوط (نبوت) او (ابراهیم) را تصدیق کرد. و او (ابراهیم) گفت: «من به سوی (مکانی که) پروردگارم فرمان داده، هجرت می‌کنم؛ به‌راستی او توانا و حکیم است.»	26
وَوَهَبْنَا لَهٗٓ اِسْحٰقَ وَيَعْقُوْبَ وَجَعَلْنَا فِيْ ذُرِّيَّتِهِ النُّبُوَّةَ وَالْكِتٰبَ وَاٰتَيْنٰهُ اَجْرَهٗ فِى الدُّنْيَا ۚ وَاِنَّهٗ فِى الْاٰخِرَةِ لَمِنَ الصّٰلِحِيْنَ	و به ابراهیم، اسحاق و یعقوب را عطا کردیم و نبوت و کتاب را در نسل او قرار دادیم و پاداشش را در دنیا به او دادیم؛ و به‌راستی او در آخرت از صالحان است.	27
وَلُوْطًا اِذْ قَالَ لِقَوْمِهٖٓ اِنَّكُمْ لَتَاْتُوْنَ الْفَاحِشَةَ مَا سَبَقَكُمْ بِهَا مِنْ اَحَدٍ مِّنَ الْعٰلَمِيْنَ	و (به یاد آر) هنگامی که لوط به قومش گفت: «شما به‌راستی کار زشتی (همجنس‌بازی) می‌کنید که هیچ‌کس از امت‌های پیش از شما آن را انجام نداده است.	28

اَئِنَّكُمْ لَتَاْتُوْنَ الرِّجَالَ وَتَقْطَعُوْنَ السَّبِيْلَ وَتَاْتُوْنَ فِيْ نَادِيْكُمُ الْمُنْكَرَ فَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهٖٓ اِلَّآ اَنْ قَالُوا ائْتِنَا بِعَذَابِ اللّٰهِ اِنْ كُنْتَ مِنَ الصّٰدِقِيْنَ	آیا به سراغ مردان می‌روید و راهزنی می‌کنید و در مجالستان کارهای ناپسند انجام می‌دهید؟» پس پاسخ قومش جز این نبود که گفتند: «اگر راستگو هستی، عذاب خدا را بر ما بیاور.»	29
قَالَ رَبِّ انْصُرْنِيْ عَلَى الْقَوْمِ الْمُفْسِدِيْنَ	او (لوط) دعا کرد: «پروردگارم! مرا بر قوم مفسد یاری کن.»	30
وَلَمَّا جَاۤءَتْ رُسُلُنَآ اِبْرٰهِيْمَ بِالْبُشْرٰى قَالُوْٓا اِنَّا مُهْلِكُوْٓا اَهْلِ هٰذِهِ الْقَرْيَةِ اِنَّ اَهْلَهَا كَانُوْا ظٰلِمِيْنَ	و هنگامی که فرستادگان ما (فرشتگان) با خبر خوش به سوی ابراهیم آمدند، گفتند: «ما ساکنان این شهر (سدوم) را نابود خواهیم کرد، زیرا ساکنانش به‌راستی ستمکارند.»	31
قَالَ اِنَّ فِيْهَا لُوْطًا قَالُوْا نَحْنُ اَعْلَمُ بِمَنْ فِيْهَا لَنُنَجِّيَنَّهٗ وَاَهْلَهٗٓ اِلَّا امْرَاَتَهٗ كَانَتْ مِنَ الْغٰبِرِيْنَ	او (ابراهیم) گفت: «به‌راستی لوط در آنجاست.» گفتند: «ما بهتر می‌دانیم چه کسی آنجاست. او و خانواده‌اش را نجات خواهیم داد، جز همسرش که از بازماندگان است.»	32
وَلَمَّآ اَنْ جَاۤءَتْ رُسُلُنَا لُوْطًا سِيْۤءَ بِهِمْ وَضَاقَ بِهِمْ ذَرْعًا وَّقَالُوْا لَا تَخَفْ وَلَا تَحْزَنْ اِنَّا مُنَجُّوْكَ وَاَهْلَكَ اِلَّا امْرَاَتَكَ كَانَتْ مِنَ الْغٰبِرِيْنَ	و هنگامی که فرستادگان ما (فرشتگان) به سوی لوط آمدند، او از (آمدن) آن‌ها اندوهگین شد و (احساس کرد) توان محافظت از آن‌ها را ندارد. و آن‌ها گفتند: «نترس و غمگین مباش، ما تو و خانواده‌ات را نجات خواهیم داد، جز همسرت که از بازماندگان است.»	33
اِنَّا مُنْزِلُوْنَ عَلٰٓى اَهْلِ هٰذِهِ الْقَرْيَةِ رِجْزًا مِّنَ السَّمَاۤءِ بِمَا كَانُوْا يَفْسُقُوْنَ	ما بر این قوم به سبب گناهانشان عذابی از آسمان فرو خواهیم فرستاد.	34
وَلَقَدْ تَّرَكْنَا مِنْهَآ اٰيَةًۢ بَيِّنَةً لِّقَوْمٍ يَّعْقِلُوْنَ	و به‌راستی از آن (شهر) نشانه‌ای آشکار برای قومی که تعقل می‌کنند، به‌جا گذاشتیم.	35
وَاِلٰى مَدْيَنَ اَخَاهُمْ شُعَيْبًا فَقَالَ يٰقَوْمِ اعْبُدُوا اللّٰهَ وَارْجُوا الْيَوْمَ الْاٰخِرَ وَلَا تَعْثَوْا فِى الْاَرْضِ مُفْسِدِيْنَ	و به سوی (قوم) مدین، برادرشان شعیب را فرستادیم. او گفت: «ای قوم من! خدا را بپرستید و به روز آخر امید داشته باشید و در زمین فساد نکنید.»	36
فَكَذَّبُوْهُ فَاَخَذَتْهُمُ الرَّجْفَةُ فَاَصْبَحُوْا فِيْ دَارِهِمْ جٰثِمِيْنَ	پس او را تکذیب کردند، سپس زلزله آن‌ها را گرفت و صبحگاهان در خانه‌هایشان (مرده) بر زمین افتادند.	37
وَعَادًا وَّثَمُوْدَا وَقَدْ تَّبَيَّنَ لَكُمْ مِّنْ مَّسٰكِنِهِمْ وَزَيَّنَ لَهُمُ الشَّيْطٰنُ اَعْمَالَهُمْ فَصَدَّهُمْ عَنِ السَّبِيْلِ وَكَانُوْا مُسْتَبْصِرِيْنَ	و (قوم) عاد و ثمود را (نابود کردیم)، و (حالشان) از ویرانه‌هایشان برایتان آشکار است. شیطان کارهایشان را برایشان آراست، پس آن‌ها را از راه (حق) بازداشت، هرچند بینا بودند.	38

وَقَارُوْنَ وَفِرْعَوْنَ وَهَامٰنَ وَلَقَدْ جَاءَهُمْ مُّوْسٰى بِالْبَيِّنٰتِ فَاسْتَكْبَرُوْا فِى الْاَرْضِ وَمَا كَانُوْا سٰبِقِيْنَ	و قارون و فرعون و هامان را (نابود کردیم). موسی با دلایل روشن به سویشان آمد، اما آن‌ها در زمین تکبر کردند و نتوانستند (از عذاب) پیشی گیرند.	39
فَكُلًّا اَخَذْنَا بِذَنْۢبِهٖ فَمِنْهُمْ مَّنْ اَرْسَلْنَا عَلَيْهِ حَاصِبًا وَمِنْهُمْ مَّنْ اَخَذَتْهُ الصَّيْحَةُ وَمِنْهُمْ مَّنْ خَسَفْنَا بِهِ الْاَرْضَ وَمِنْهُمْ مَّنْ اَغْرَقْنَا وَمَا كَانَ اللّٰهُ لِيَظْلِمَهُمْ وَلٰكِنْ كَانُوْٓا اَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُوْنَ	پس هر یک (از آن‌ها) را به سبب گناهانشان گرفتار کردیم؛ برخی را با باران سنگریزه عذاب کردیم، برخی را صدای مهیب گرفت، برخی را در زمین فرو بردیم و برخی را غرق کردیم. خدا قصد ستم به آن‌ها نداشت، بلکه آن‌ها به خودشان ستم کردند.	40
مَثَلُ الَّذِيْنَ اتَّخَذُوْا مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ اَوْلِيَآءَ كَمَثَلِ الْعَنْكَبُوْتِ اِتَّخَذَتْ بَيْتًا وَاِنَّ اَوْهَنَ الْبُيُوْتِ لَبَيْتُ الْعَنْكَبُوْتِ لَوْ كَانُوْا يَعْلَمُوْنَ	مثل کسانی که جز خدا حامیانی گرفتند، مانند عنکبوت است که خانه‌ای ساخت. و به‌راستی ضعیف‌ترین خانه‌ها، خانه عنکبوت است، اگر می‌دانستند.	41
اِنَّ اللّٰهَ يَعْلَمُ مَا يَدْعُوْنَ مِنْ دُوْنِهٖ مِنْ شَيْءٍ وَهُوَ الْعَزِيْزُ الْحَكِيْمُ	به‌راستی خدا می‌داند آنچه را که جز او می‌پرستند. و او توانا و حکیم است.	42
وَتِلْكَ الْاَمْثَالُ نَضْرِبُهَا لِلنَّاسِ وَمَا يَعْقِلُهَآ اِلَّا الْعٰلِمُوْنَ	و این مثل‌ها را برای مردم می‌زنیم؛ و جز دانایان آن‌ها را درک نمی‌کنند.	43
خَلَقَ اللّٰهُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ بِالْحَقِّ اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيَةً لِّلْمُؤْمِنِيْنَ	خدا آسمان‌ها و زمین را به‌حق آفرید. به‌راستی در این نشانه‌ای است برای مؤمنان.	44
اُتْلُ مَآ اُوْحِيَ اِلَيْكَ مِنَ الْكِتٰبِ وَاَقِمِ الصَّلٰوةَ اِنَّ الصَّلٰوةَ تَنْهٰى عَنِ الْفَحْشَآءِ وَالْمُنْكَرِ وَلَذِكْرُ اللّٰهِ اَكْبَرُ وَاللّٰهُ يَعْلَمُ مَا تَصْنَعُوْنَ	کتاب (قرآن) را که به تو وحی شده بخوان و نماز را برپا دار. به‌راستی نماز از کارهای زشت و ناپسند بازمی‌دارد. و (بدانید) یاد خدا (نماز) بزرگ‌تر (از دیگر عبادات) است. خدا آنچه را انجام می‌دهید، می‌داند.	45
وَلَا تُجَادِلُوْٓا اَهْلَ الْكِتٰبِ اِلَّا بِالَّتِيْ هِيَ اَحْسَنُ اِلَّا الَّذِيْنَ ظَلَمُوْا مِنْهُمْ وَقُوْلُوْٓا اٰمَنَّا بِالَّذِيْٓ اُنْزِلَ اِلَيْنَا وَاُنْزِلَ اِلَيْكُمْ وَاِلٰهُنَا وَاِلٰهُكُمْ وَاحِدٌ وَّنَحْنُ لَهٗ مُسْلِمُوْنَ	و با اهل کتاب جز به بهترین روش مجادله نکنید، مگر با ستمگرانشان، و بگویید: «ما به آنچه بر ما نازل شده و آنچه بر شما نازل شده ایمان آوردیم؛ خدای ما و خدای شما یکی است؛ و ما تنها به او تسلیم هستیم.»	46
وَكَذٰلِكَ اَنْزَلْنَآ اِلَيْكَ الْكِتٰبَ فَالَّذِيْنَ اٰتَيْنٰهُمُ الْكِتٰبَ يُؤْمِنُوْنَ بِهٖ وَمِنْ هٰٓؤُلَآءِ مَنْ يُّؤْمِنُ بِهٖ وَمَا يَجْحَدُ بِاٰيٰتِنَآ اِلَّا الْكٰفِرُوْنَ	و این‌گونه کتاب (قرآن) را بر تو نازل کردیم. پس کسانی که به آن‌ها کتاب (تورات و انجیل) داده‌ایم، به آن ایمان می‌آورند، و از اینان (کافران مکه) نیز کسانی به آن ایمان می‌آورند. و جز کافران آیات ما را انکار نمی‌کنند.	47
وَمَا كُنْتَ تَتْلُوْا مِنْ قَبْلِهٖ مِنْ كِتٰبٍ وَّلَا تَخُطُّهٗ بِيَمِيْنِكَ اِذًا لَّارْتَابَ الْمُبْطِلُوْنَ	و تو (ای محمد) پیش از (قرآن) هیچ کتابی نمی‌خواندی و با دست راستت چیزی نمی‌نوشتی؛ وگرنه، باطل‌گرایان تردید می‌کردند.	48

بَلْ هُوَ اٰيٰتٌۢ بَيِّنٰتٌ فِيْ صُدُوْرِ الَّذِيْنَ اُوْتُوا الْعِلْمَ وَمَا يَجْحَدُ بِاٰيٰتِنَآ اِلَّا الظّٰلِمُوْنَ	بلکه (قرآن) آیاتی روشن در سینه‌های کسانی است که دانش داده شده‌اند. و جز ستمگران آیات ما را انکار نمی‌کنند.	49
وَقَالُوْا لَوْلَآ اُنْزِلَ عَلَيْهِ اٰيٰتٌ مِّنْ رَّبِّهٖ ۭ قُلْ اِنَّمَا الْاٰيٰتُ عِنْدَ اللّٰهِ وَاِنَّمَآ اَنَا نَذِيْرٌ مُّبِيْنٌ	و آن‌ها (کافران مکه) گفتند: «چرا معجزاتی از پروردگارش بر او نازل نشده؟» بگو (ای محمد): «معجزات تنها در اختیار خداست. من فقط هشداردهنده‌ای آشکارم.»	50
اَوَلَمْ يَكْفِهِمْ اَنَّآ اَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْكِتٰبَ يُتْلٰى عَلَيْهِمْ ۭ اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَرَحْمَةً وَّذِكْرٰى لِقَوْمٍ يُّؤْمِنُوْنَ	آیا برایشان کافی نیست که کتاب (قرآن) را بر تو نازل کردیم که بر آن‌ها خوانده می‌شود؟ به‌راستی در این رحمتی بزرگ و تذکری برای قومی است که ایمان می‌آورند.	51
قُلْ كَفٰى بِاللّٰهِ بَيْنِيْ وَبَيْنَكُمْ شَهِيْدًا ۚ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ ۭ وَالَّذِيْنَ اٰمَنُوْا بِالْبَاطِلِ وَكَفَرُوْا بِاللّٰهِ اُولٰۗىِٕكَ هُمُ الْخٰسِرُوْنَ	بگو (ای محمد): «خدا به‌عنوان شاهد میان من و شما کافی است. او آنچه در آسمان‌ها و زمین است می‌داند. و کسانی که به باطل ایمان آوردند و به خدا کفر ورزیدند، آن‌ها زیانکاران‌اند.»	52
وَيَسْتَعْجِلُوْنَكَ بِالْعَذَابِ ۭ وَلَوْلَآ اَجَلٌ مُّسَمًّى لَّجَاۗءَهُمُ الْعَذَابُ ۭ وَلَيَاْتِيَنَّهُمْ بَغْتَةً وَّهُمْ لَا يَشْعُرُوْنَ	و آن‌ها از تو می‌خواهند که عذاب را زودتر بیاوری. اگر زمانی تعیین‌شده نبود، عذاب حتماً به آن‌ها می‌رسید، و (عذاب) ناگهان بر آن‌ها می‌آید، در حالی که نمی‌فهمند.	53
يَسْتَعْجِلُوْنَكَ بِالْعَذَابِ ۭ وَاِنَّ جَهَنَّمَ لَمُحِيْطَةٌۢ بِالْكٰفِرِيْنَ	آن‌ها از تو می‌خواهند که عذاب را زودتر بیاوری. و به‌راستی جهنم کافران را دربرمی‌گیرد،	54
يَوْمَ يَغْشٰىهُمُ الْعَذَابُ مِنْ فَوْقِهِمْ وَمِنْ تَحْتِ اَرْجُلِهِمْ وَيَقُوْلُ ذُوْقُوْا مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُوْنَ	در روزی که عذاب آن‌ها را از بالا و از زیر پاهایشان می‌پوشاند و (خدا) می‌گوید: «بچشید آنچه را که انجام می‌دادید!»	55
يٰعِبَادِيَ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْٓا اِنَّ اَرْضِيْ وَاسِعَةٌ فَاِيَّايَ فَاعْبُدُوْنِ	ای بندگان مؤمن من! به‌راستی زمین من وسیع است، پس تنها مرا بپرستید.	56
كُلُّ نَفْسٍ ذَاۗىِٕقَةُ الْمَوْتِ ثُمَّ اِلَيْنَا تُرْجَعُوْنَ	هر جانداری مرگ را می‌چشد. سپس تنها به سوی ما بازگردانده می‌شوید.	57
وَالَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ لَنُبَوِّئَنَّهُمْ مِّنَ الْجَنَّةِ غُرَفًا تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهٰرُ خٰلِدِيْنَ فِيْهَا ۭ نِعْمَ اَجْرُ الْعٰمِلِيْنَ	و کسانی که ایمان آوردند و کارهای نیک کردند، حتماً آن‌ها را در جایگاه‌های والا (در بهشت) جای می‌دهیم که رودخانه‌هایی در زیر آن جاری است، جاودانه در آن می‌مانند. این بهترین پاداش برای کسانی است که نیکی می‌کنند،	58
الَّذِيْنَ صَبَرُوْا وَعَلٰي رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُوْنَ	کسانی که صبر کردند و بر پروردگارشان توکل نمودند.	59

وَكَاَيِّنْ مِّنْ دَآبَّةٍ لَّا تَحْمِلُ رِزْقَهَا اللّٰهُ يَرْزُقُهَا وَاِيَّاكُمْ وَهُوَ السَّمِيْعُ الْعَلِيْمُ	و چه بسیار جنبندگان جانداری که نمی‌توانند روزی خود را (به دست آورند). خداست که به آن‌ها و به شما روزی می‌دهد. او شنوا و داناست.	60
وَلَئِنْ سَاَلْتَهُمْ مَّنْ خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ لَيَقُوْلُنَّ اللّٰهُ فَاَنّٰى يُؤْفَكُوْنَ	و اگر از آن‌ها بپرسی: «چه کسی آسمان‌ها و زمین را آفرید و خورشید و ماه را مسخر کرد؟» حتماً می‌گویند: «خدا». پس چرا (از حقیقت) بازگردانده می‌شوند؟	61
اَللّٰهُ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَّشَآءُ مِنْ عِبَادِهٖ وَيَقْدِرُ لَهٗ اِنَّ اللّٰهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيْمٌ	خدا روزی را برای هر که از بندگانش بخواهد گشایش می‌دهد یا تنگ می‌گیرد. به‌راستی خدا به هر چیز داناست.	62
وَلَئِنْ سَاَلْتَهُمْ مَّنْ نَّزَّلَ مِنَ السَّمَآءِ مَآءً فَاَحْيَا بِهِ الْاَرْضَ مِنْ بَعْدِ مَوْتِهَا لَيَقُوْلُنَّ اللّٰهُ قُلِ الْحَمْدُ لِلّٰهِ بَلْ اَكْثَرُهُمْ لَا يَعْقِلُوْنَ	و اگر از آن‌ها بپرسی: «چه کسی آب را از آسمان فرو فرستاد و زمین را پس از مرگش با آن زنده کرد؟» حتماً می‌گویند: «خدا». بگو: «ستایش از آن خداست»، اما بیشترشان نمی‌فهمند.	63
وَمَا هٰذِهِ الْحَيٰوةُ الدُّنْيَآ اِلَّا لَهْوٌ وَّلَعِبٌ وَاِنَّ الدَّارَ الْاٰخِرَةَ لَهِيَ الْحَيَوَانُ لَوْ كَانُوْا يَعْلَمُوْنَ	و زندگی این دنیا جز بازی و سرگرمی نیست. و به‌راستی سرای آخرت، آن زندگی واقعی است، اگر می‌دانستند.	64
فَاِذَا رَكِبُوْا فِي الْفُلْكِ دَعَوُا اللّٰهَ مُخْلِصِيْنَ لَهُ الدِّيْنَ فَلَمَّا نَجّٰىهُمْ اِلَى الْبَرِّ اِذَا هُمْ يُشْرِكُوْنَ	پس هنگامی که سوار کشتی شوند، خدا را با اخلاص در دین می‌خوانند، اما وقتی خدا آن‌ها را به خشکی نجات داد، ناگهان (به خدا) شرک می‌ورزند،	65
لِيَكْفُرُوْا بِمَآ اٰتَيْنٰهُمْ وَلِيَتَمَتَّعُوْا فَسَوْفَ يَعْلَمُوْنَ	تا آنچه را که به آن‌ها داده‌ایم انکار کنند و (در کفر) لذت برند. پس به‌زودی خواهند دانست (عاقبت کارشان را).	66
اَوَلَمْ يَرَوْا اَنَّا جَعَلْنَا حَرَمًا اٰمِنًا وَّيُتَخَطَّفُ النَّاسُ مِنْ حَوْلِهِمْ اَفَبِالْبَاطِلِ يُؤْمِنُوْنَ وَبِنِعْمَةِ اللّٰهِ يَكْفُرُوْنَ	آیا ندیدند که ما (شهرشان را) حرم امن قرار دادیم، در حالی که مردم اطرافشان ربوده می‌شوند؟ آیا باز هم به باطل ایمان می‌آورند و نعمت خدا را ناسپاسی می‌کنند؟	67
وَمَنْ اَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرٰى عَلَى اللّٰهِ كَذِبًا اَوْ كَذَّبَ بِالْحَقِّ لَمَّا جَآءَهٗ اَلَيْسَ فِيْ جَهَنَّمَ مَثْوًى لِّلْكٰفِرِيْنَ	و کیست ستمکارتر از کسی که به خدا دروغ می‌بندد یا حق را هنگامی که به او می‌رسد تکذیب می‌کند؟ آیا در جهنم جایگاهی برای کافران نیست؟	68
وَالَّذِيْنَ جَاهَدُوْا فِيْنَا لَنَهْدِيَنَّهُمْ سُبُلَنَا وَاِنَّ اللّٰهَ لَمَعَ الْمُحْسِنِيْنَ	و کسانی که برای (رضایت) ما جهاد کردند، حتماً آن‌ها را به راه‌های خود هدایت می‌کنیم. و به‌راستی خدا با نیکوکاران است.	69

مكية	اَلرُّوم	تعداد آيات
مکی	ار-روم - 30	٦٠

بسم الله الرحمن الرحيم

(ار-روم (روم

الم	الف لام میم.	1
غُلِبَتِ الرُّوْمُ	رومیان شکست خورده‌اند،	2
فِيْٓ اَدْنَى الْاَرْضِ وَهُمْ مِّنْۢ بَعْدِ غَلَبِهِمْ سَيَغْلِبُوْنَ	در سرزمینی نزدیک، و آن‌ها پس از شکستشان به‌زودی پیروز خواهند شد،	3
فِيْ بِضْعِ سِنِيْنَ ۗ لِلّٰهِ الْاَمْرُ مِنْ قَبْلُ وَمِنْۢ بَعْدُ ۗ وَيَوْمَىِٕذٍ يَّفْرَحُ الْمُؤْمِنُوْنَ	در چند سال (آینده). فرمان پیش و پس (از پیروزی) از آن خداست. و در آن روز (پیروزی رومیان)، مؤمنان شادمان خواهند شد،	4
بِنَصْرِ اللّٰهِ ۗ يَنْصُرُ مَنْ يَّشَاۤءُ ۗ وَهُوَ الْعَزِيْزُ الرَّحِيْمُ	به سبب یاری خدا. او هر که را بخواهد یاری می‌کند. او توانا و مهربان است.	5
وَعْدَ اللّٰهِ ۗ لَا يُخْلِفُ اللّٰهُ وَعْدَهٗ وَلٰكِنَّ اَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُوْنَ	(این) وعده خداست. خدا از وعده‌اش تخلف نمی‌کند، اما بیشتر مردم نمی‌دانند.	6
يَعْلَمُوْنَ ظَاهِرًا مِّنَ الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا ۖ وَهُمْ عَنِ الْاٰخِرَةِ هُمْ غٰفِلُوْنَ	آن‌ها ظاهر زندگی دنیا را می‌دانند، اما از آخرت غافل‌اند.	7
اَوَلَمْ يَتَفَكَّرُوْا فِيْٓ اَنْفُسِهِمْ ۗ مَا خَلَقَ اللّٰهُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَآ اِلَّا بِالْحَقِّ وَاَجَلٍ مُّسَمًّى ۗ وَاِنَّ كَثِيْرًا مِّنَ النَّاسِ بِلِقَاۤىِٕ رَبِّهِمْ لَكٰفِرُوْنَ	و چرا درباره (آفرینش) خودشان نیندیشیدند؟ خدا آسمان‌ها و زمین و آنچه میان آن‌هاست را جز با هدفی راستین و در زمانی معین نیافرید. و به‌راستی بسیاری از مردم دیدار با پروردگارشان را انکار می‌کنند.	8
اَوَلَمْ يَسِيْرُوْا فِى الْاَرْضِ فَيَنْظُرُوْا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِهِمْ ۗ كَانُوْٓا اَشَدَّ مِنْهُمْ قُوَّةً وَّاَثَارُوا الْاَرْضَ وَعَمَرُوْهَآ اَكْثَرَ مِمَّا عَمَرُوْهَا وَجَاۤءَتْهُمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنٰتِ ۗ فَمَا كَانَ اللّٰهُ لِيَظْلِمَهُمْ وَلٰكِنْ كَانُوْٓا اَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُوْنَ	آیا در زمین سیر نکردند تا ببینند عاقبت پیشینیان (کافر) چگونه بود؟ آن‌ها از خودشان نیرومندتر بودند و زمین را کاویدند و آن را بیش از آنچه اینان آباد کردند، آباد نمودند. و پیامبرانشان با دلایل روشن به سویشان آمدند. پس خدا به آن‌ها ستم نکرد، بلکه خودشان به خود ستم کردند.	9

ثُمَّ كَانَ عَاقِبَةَ الَّذِيْنَ اَسَاۤءُوا السُّوْآٰى اَنْ كَذَّبُوْا بِاٰيٰتِ اللّٰهِ وَكَانُوْا بِهَا يَسْتَهْزِءُوْنَ	سپس عاقبت کسانی که شرارت کردند، بدتر بود، زیرا آیات خدا را تکذیب کردند و آن‌ها را به تمسخر گرفتند.	10
اَللّٰهُ يَبْدَؤُا الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيْدُه ثُمَّ اِلَيْهِ تُرْجَعُوْنَ	خدا آفرینش (موجودات) را آغاز می‌کند، سپس آن را بازمی‌گرداند؛ سپس به سوی او بازگردانده می‌شوید.	11
وَيَوْمَ تَقُوْمُ السَّاعَةُ يُبْلِسُ الْمُجْرِمُوْنَ	و در روزی که قیامت برپا شود، گناهکاران (مشرکان) ناامید و خاموش می‌مانند.	12
وَلَمْ يَكُنْ لَّهُمْ مِّنْ شُرَكَاۤىِٕهِمْ شُفَعٰۤؤُا وَكَانُوْا بِشُرَكَاۤىِٕهِمْ كٰفِرِيْنَ	و برایشان شفیعانی از شریکانی که برای خدا قائل بودند، نخواهد بود و آن‌ها شریکان خود را انکار می‌کنند.	13
وَيَوْمَ تَقُوْمُ السَّاعَةُ يَوْمَىِٕذٍ يَّتَفَرَّقُوْنَ	و در روزی که قیامت برپا شود، در آن روز (مردم) از هم جدا می‌شوند.	14
فَاَمَّا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ فَهُمْ فِيْ رَوْضَةٍ يُّحْبَرُوْنَ	پس کسانی که ایمان آوردند و کارهای نیک کردند، در باغی شادمان خواهند بود.	15
وَاَمَّا الَّذِيْنَ كَفَرُوْا وَكَذَّبُوْا بِاٰيٰتِنَا وَلِقَاۤءِ الْاٰخِرَةِ فَاُولٰۤىِٕكَ فِى الْعَذَابِ مُحْضَرُوْنَ	و اما کسانی که کفر ورزیدند و آیات ما و دیدار آخرت را تکذیب کردند، در عذاب گرفتار خواهند شد.	16
فَسُبْحٰنَ اللّٰهِ حِيْنَ تُمْسُوْنَ وَحِيْنَ تُصْبِحُوْنَ	پس خدا را تسبیح گویید هنگامی که شب می‌رسد و هنگامی که صبح می‌شود.	17
وَلَهُ الْحَمْدُ فِى السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَعَشِيًّا وَّحِيْنَ تُظْهِرُوْنَ	و ستایش از آن اوست در آسمان‌ها و زمین، و در شامگاه و هنگامی که ظهر می‌کنید.	18
يُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَيُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ وَيُحْيِ الْاَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَكَذٰلِكَ تُخْرَجُوْنَ	او زنده را از مرده بیرون می‌آورد و مرده را از زنده، و زمین را پس از مرگش زنده می‌کند؛ و این‌گونه (از گورها) بیرون آورده می‌شوید.	19
وَمِنْ اٰيٰتِهٖٓ اَنْ خَلَقَكُمْ مِّنْ تُرَابٍ ثُمَّ اِذَآ اَنْتُمْ بَشَرٌ تَنْتَشِرُوْنَ	و از نشانه‌های (عظمت) او این است که شما را از خاک آفرید، سپس ناگهان انسان‌هایی شدید که پراکنده می‌شوید.	20
وَمِنْ اٰيٰتِهٖٓ اَنْ خَلَقَ لَكُمْ مِّنْ اَنْفُسِكُمْ اَزْوَاجًا لِّتَسْكُنُوْٓا اِلَيْهَا وَجَعَلَ بَيْنَكُمْ مَّوَدَّةً وَّرَحْمَةً اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيٰتٍ لِّقَوْمٍ يَّتَفَكَّرُوْنَ	و از نشانه‌های (عظمت) او این است که برایتان از جنس خودتان جفت‌هایی آفرید تا به آن‌ها آرام گیرید و میانتان محبت و مهربانی قرار داد. به‌راستی در این نشانه‌هایی است برای قومی که می‌اندیشند.	21

وَمِنْ اٰيٰتِه خَلْقُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَاخْتِلَافُ اَلْسِنَتِكُمْ وَاَلْوَانِكُمْ اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيٰتٍ لِّلْعٰلِمِيْنَ	و از نشانه‌های (عظمت) او آفرینش آسمان‌ها و زمین و تفاوت زبان‌ها و رنگ‌های پوست شماست. به‌راستی در این نشانه‌هایی است برای دانایان.	22
وَمِنْ اٰيٰتِه مَنَامُكُمْ بِالَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَابْتِغَاؤُكُمْ مِّنْ فَضْلِه اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيٰتٍ لِّقَوْمٍ يَّسْمَعُوْنَ	و از نشانه‌های (عظمت) او خواب شما در شب و روز و جستجوی شما برای بخشی از نعمت اوست. به‌راستی در این نشانه‌هایی است برای قومی که می‌شنوند.	23
وَمِنْ اٰيٰتِه يُرِيْكُمُ الْبَرْقَ خَوْفًا وَّطَمَعًا وَّيُنَزِّلُ مِنَ السَّمَاۤءِ مَاۤءً فَيُحْيٖ بِهِ الْاَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيٰتٍ لِّقَوْمٍ يَّعْقِلُوْنَ	و از نشانه‌های (عظمت) او این است که به شما رعد و برق را نشان می‌دهد تا ترس و امید ایجاد کند و از آسمان آب فرو می‌فرستد و زمین را پس از مرگش با آن زنده می‌کند. به‌راستی در این نشانه‌هایی است برای قومی که تعقل می‌کنند.	24
وَمِنْ اٰيٰتِه اَنْ تَقُوْمَ السَّمَاۤءُ وَالْاَرْضُ بِاَمْرِه ثُمَّ اِذَا دَعَاكُمْ دَعْوَةً مِّنَ الْاَرْضِ اِذَاۤ اَنْتُمْ تَخْرُجُوْنَ	و از نشانه‌های (عظمت) او این است که آسمان و زمین به فرمان او برپاست. سپس هنگامی که شما را با یک ندا از زمین فرا خواند، ناگهان بیرون می‌آیید.	25
وَلَه مَنْ فِى السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ كُلٌّ لَّه قٰنِتُوْنَ	و هر که در آسمان‌ها و زمین است از آن اوست. همه فرمانبردار او هستند.	26
وَهُوَ الَّذِيْ يَبْدَؤُا الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيْدُه وَهُوَ اَهْوَنُ عَلَيْهِ وَلَهُ الْمَثَلُ الْاَعْلٰى فِى السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيْزُ الْحَكِيْمُ	و اوست که آفرینش را آغاز می‌کند، سپس آن را بازمی‌گرداند، و این برای او آسان‌تر است. و برای اوست وصف برتر در آسمان‌ها و زمین، و او توانا و حکیم است.	27
ضَرَبَ لَكُمْ مَّثَلًا مِّنْ اَنْفُسِكُمْ هَلْ لَّكُمْ مِّنْ مَّا مَلَكَتْ اَيْمَانُكُمْ مِّنْ شُرَكَاۤءَ فِيْ مَا رَزَقْنٰكُمْ فَاَنْتُمْ فِيْهِ سَوَاۤءٌ تَخَافُوْنَهُمْ كَخِيْفَتِكُمْ اَنْفُسَكُمْ كَذٰلِكَ نُفَصِّلُ الْاٰيٰتِ لِقَوْمٍ يَّعْقِلُوْنَ	او برایتان از خودتان مثالی می‌زند: آیا برایتان از بردگانتان شریکانی در رزقی که به شما داده‌ایم هست که با آن‌ها برابر باشید و از آن‌ها چنان بترسید که از همتایان خود می‌ترسید؟ این‌گونه آیات را برای قومی که تعقل می‌کنند توضیح می‌دهیم.	28
بَلِ اتَّبَعَ الَّذِيْنَ ظَلَمُوْٓا اَهْوَاۤءَهُمْ بِغَيْرِ عِلْمٍ فَمَنْ يَّهْدِيْ مَنْ اَضَلَّ اللّٰهُ وَمَا لَهُمْ مِّنْ نّٰصِرِيْنَ	اما ستمگران بدون دانش از هوس‌هایشان پیروی کردند؛ پس چه کسی می‌تواند کسی را که خدا گمراه کرده هدایت کند؟ و برایشان هیچ یاوری نیست.	29
فَاَقِمْ وَجْهَكَ لِلدِّيْنِ حَنِيْفًا فِطْرَتَ اللّٰهِ الَّتِيْ فَطَرَ النَّاسَ عَلَيْهَا لَا تَبْدِيْلَ لِخَلْقِ اللّٰهِ ذٰلِكَ الدِّيْنُ الْقَيِّمُ وَلٰكِنَّ اَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُوْنَ	پس روی خود را استوار به سوی دین (اسلام) کن؛ (بر اساس) فطرت خدا که انسان‌ها را بر آن آفریده است. هیچ تغییری در آفرینش خدا نیست. این دین استوار است، اما بیشتر مردم نمی‌دانند.	30

مُنِيْبِيْنَ اِلَيْهِ وَاتَّقُوْهُ وَاَقِيْمُوا الصَّلٰوةَ وَلَا تَكُوْنُوْا مِنَ الْمُشْرِكِيْنَ	با توبه به سوی او بازگردید و از او بترسید و نماز را برپا دارید و از مشرکان نباشید،	31
مِنَ الَّذِيْنَ فَرَّقُوْا دِيْنَهُمْ وَكَانُوْا شِيَعًا ۗ كُلُّ حِزْبٍۢ بِمَا لَدَيْهِمْ فَرِحُوْنَ	کسانی که دینشان را تکه‌تکه کردند و به گروه‌هایی تقسیم شدند. هر گروه به آنچه نزدشان است، به خود می‌بالد.	32
وَاِذَا مَسَّ النَّاسَ ضُرٌّ دَعَوْا رَبَّهُمْ مُّنِيْبِيْنَ اِلَيْهِ ثُمَّ اِذَآ اَذَاقَهُمْ مِّنْهُ رَحْمَةً اِذَا فَرِيْقٌ مِّنْهُمْ بِرَبِّهِمْ يُشْرِكُوْنَ	و هنگامی که به مردم آسیبی می‌رسد، پروردگارشان را با بازگشت (و توبه) به سوی او می‌خوانند، اما وقتی او اندکی از رحمتش به آن‌ها چشاند، ناگهان برخی از آن‌ها به پروردگارشان شرک می‌ورزند.	33
لِيَكْفُرُوْا بِمَآ اٰتَيْنٰهُمْ ۗ فَتَمَتَّعُوْا ۚ فَسَوْفَ تَعْلَمُوْنَ	بگذارید آنچه را که به آن‌ها داده‌ایم انکار کنند. و (اکنون) بهره‌مند شوید، پس به‌زودی خواهید دانست (عاقبت کارتان را).	34
اَمْ اَنْزَلْنَا عَلَيْهِمْ سُلْطٰنًا فَهُوَ يَتَكَلَّمُ بِمَا كَانُوْا بِهٖ يُشْرِكُوْنَ	یا آیا برایشان دلیلی نازل کرده‌ایم که درباره آنچه با خدا شریک می‌گیرند سخن می‌گوید؟	35
وَاِذَآ اَذَقْنَا النَّاسَ رَحْمَةً فَرِحُوْا بِهَا ۚ وَاِنْ تُصِبْهُمْ سَيِّئَةٌۢ بِمَا قَدَّمَتْ اَيْدِيْهِمْ اِذَا هُمْ يَقْنَطُوْنَ	و هنگامی که به مردم رحمتی می‌چشانیم، به آن شادمان می‌شوند، اما اگر به سبب آنچه دست‌هایشان پیش فرستاده، بدی به آن‌ها برسد، ناگهان ناامید می‌شوند.	36
اَوَلَمْ يَرَوْا اَنَّ اللّٰهَ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَّشَآءُ وَيَقْدِرُ ۗ اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيٰتٍ لِّقَوْمٍ يُّؤْمِنُوْنَ	آیا ندیدند که خدا روزی را برای هر که بخواهد گشایش می‌دهد یا تنگ می‌گیرد؟ به‌راستی در این نشانه‌هایی است برای قومی که ایمان می‌آورند.	37
فَاٰتِ ذَا الْقُرْبٰى حَقَّهٗ وَالْمِسْكِيْنَ وَابْنَ السَّبِيْلِ ۗ ذٰلِكَ خَيْرٌ لِّلَّذِيْنَ يُرِيْدُوْنَ وَجْهَ اللّٰهِ ۖ وَاُولٰٓئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُوْنَ	پس به خویشاوند و مسکین و درراه‌مانده حقشان را بده. این برای کسانی بهتر است که جویای رضایت خدا هستند، و آنان رستگاران‌اند.	38
وَمَآ اٰتَيْتُمْ مِّنْ رِّبًا لِّيَرْبُوَا۟ فِيْٓ اَمْوَالِ النَّاسِ فَلَا يَرْبُوْا عِنْدَ اللّٰهِ ۚ وَمَآ اٰتَيْتُمْ مِّنْ زَكٰوةٍ تُرِيْدُوْنَ وَجْهَ اللّٰهِ فَاُولٰٓئِكَ هُمُ الْمُضْعِفُوْنَ	و آنچه از ربا می‌دهید تا در اموال مردم افزون شود، نزد خدا افزون نمی‌شود. اما آنچه از زکات می‌دهید در حالی که جویای رضایت خدا هستید، اینان‌اند که (پاداششان) دوچندان می‌شود.	39
اَللّٰهُ الَّذِيْ خَلَقَكُمْ ثُمَّ رَزَقَكُمْ ثُمَّ يُمِيْتُكُمْ ثُمَّ يُحْيِيْكُمْ ۗ هَلْ مِنْ شُرَكَآئِكُمْ مَّنْ يَّفْعَلُ مِنْ ذٰلِكُمْ مِّنْ شَيْءٍ ۗ سُبْحٰنَهٗ وَتَعٰلٰى عَمَّا يُشْرِكُوْنَ	خدا همان است که شما را آفرید، سپس به شما روزی داد، سپس شما را می‌میراند، سپس شما را زنده می‌کند. آیا از شریکانتان کسی هست که چیزی از این (کارها) را انجام دهد؟ او منزه و برتر است از آنچه شریک او می‌گیرند.	40

ظَهَرَ الْفَسَادُ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ بِمَا كَسَبَتْ اَيْدِي النَّاسِ لِيُذِيْقَهُمْ بَعْضَ الَّذِيْ عَمِلُوْا لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُوْنَ	فساد در خشکی و دریا به سبب آنچه دست‌های مردم فراهم کرده، پدیدار شد تا خدا برخی از آنچه کرده‌اند به آن‌ها بچشاند، شاید که بازگردند.	41
قُلْ سِيْرُوْا فِي الْاَرْضِ فَانْظُرُوْا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِيْنَ مِنْ قَبْلُ كَانَ اَكْثَرُهُمْ مُّشْرِكِيْنَ	بگو (ای محمد): «در زمین سیر کنید و ببینید عاقبت پیشینیان چگونه بود. بیشترشان مشرک بودند.»	42
فَاَقِمْ وَجْهَكَ لِلدِّيْنِ الْقَيِّمِ مِنْ قَبْلِ اَنْ يَّاْتِيَ يَوْمٌ لَّا مَرَدَّ لَه مِنَ اللّٰهِ يَوْمَىِٕذٍ يَّصَّدَّعُوْنَ	پس روی خود را به سوی دین استوار (اسلام) کن پیش از آنکه روزی از سوی خدا بیاید که قابل بازگشت نیست. در آن روز (مردم) از هم جدا می‌شوند.	43
مَنْ كَفَرَ فَعَلَيْهِ كُفْرُه وَمَنْ عَمِلَ صَالِحًا فَلِاَنْفُسِهِمْ يَمْهَدُوْنَ	هر که کفر ورزد، کفرش بر زیان اوست؛ و هر که کار نیک کند، برای خودشان (جایگاه نیکویی) آماده می‌کنند،	44
لِيَجْزِيَ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ مِنْ فَضْلِه اِنَّه لَا يُحِبُّ الْكٰفِرِيْنَ	تا خدا از فضلش به کسانی که ایمان آوردند و کارهای نیک کردند، پاداش دهد. به‌راستی او کافران را دوست ندارد.	45
وَمِنْ اٰيٰتِه اَنْ يُّرْسِلَ الرِّيٰحَ مُبَشِّرٰتٍ وَّلِيُذِيْقَكُمْ مِّنْ رَّحْمَتِه وَلِتَجْرِيَ الْفُلْكُ بِاَمْرِه وَلِتَبْتَغُوْا مِنْ فَضْلِه وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُوْنَ	و از نشانه‌های (عظمت) او این است که بادها را به‌عنوان مژده‌رسان می‌فرستد تا بخشی از رحمتش را به شما بچشاند و تا کشتی‌ها به فرمان او حرکت کنند و تا از نعمت او بهره‌جویید و شاید شکر کنید.	46
وَلَقَدْ اَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ رُسُلًا اِلٰى قَوْمِهِمْ فَجَاءُوْهُمْ بِالْبَيِّنٰتِ فَانْتَقَمْنَا مِنَ الَّذِيْنَ اَجْرَمُوْا وَكَانَ حَقًّا عَلَيْنَا نَصْرُ الْمُؤْمِنِيْنَ	و به‌راستی پیش از تو (ای محمد) پیامبرانی به سوی قومشان فرستادیم، با دلایل روشن به سویشان آمدند، پس از گناهکاران انتقام گرفتیم. و بر ما حق بود که مؤمنان را یاری کنیم.	47
اَللّٰهُ الَّذِيْ يُرْسِلُ الرِّيٰحَ فَتُثِيْرُ سَحَابًا فَيَبْسُطُه فِي السَّمَاءِ كَيْفَ يَشَاءُ وَيَجْعَلُه كِسَفًا فَتَرَى الْوَدْقَ يَخْرُجُ مِنْ خِلٰلِه فَاِذَآ اَصَابَ بِه مَنْ يَّشَاءُ مِنْ عِبَادِه اِذَا هُمْ يَسْتَبْشِرُوْنَ	خدا همان است که بادها را می‌فرستد، پس ابرها را به حرکت درمی‌آورد و آن‌ها را در آسمان چنان‌که بخواهد می‌گستراند و آن‌ها را تکه‌تکه می‌کند، سپس می‌بینی باران از میان آن‌ها بیرون می‌آید. پس چون آن را بر بندگانش که بخواهد فرو ریزد، ناگهان شادمان می‌شوند.	48
وَاِنْ كَانُوْا مِنْ قَبْلِ اَنْ يُّنَزَّلَ عَلَيْهِمْ مِّنْ قَبْلِه لَمُبْلِسِيْنَ	هرچند پیش از آنکه باران بر آن‌ها فرو ریزد، به‌راستی ناامید بودند.	49
فَانْظُرْ اِلٰٓى اٰثٰرِ رَحْمَتِ اللّٰهِ كَيْفَ يُحْيِ الْاَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا اِنَّ ذٰلِكَ لَمُحْيِ الْمَوْتٰى وَهُوَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ	پس به آثار رحمت خدا بنگر که چگونه زمین را پس از مرگش زنده می‌کند. به‌راستی این (خدا) زنده‌کننده مردگان است. و او بر هر چیز تواناست.	50

وَلَئِنْ اَرْسَلْنَا رِيْحًا فَرَاَوْهُ مُصْفَرًّا لَّظَلُّوْا مِنْ بَعْدِهٖ يَكْفُرُوْنَ	و اگر بادی بفرستیم که (گیاهان را) زرد (و خشک) ببینند، پس از آن باز هم کفر می‌ورزند.	51
فَاِنَّكَ لَا تُسْمِعُ الْمَوْتٰى وَلَا تُسْمِعُ الصُّمَّ الدُّعَاۤءَ اِذَا وَلَّوْا مُدْبِرِيْنَ	پس تو نمی‌توانی مردگان را شنوا کنی و نه کران را هنگامی که پشت می‌کنند، ندای (حق) را بشنوانی.	52
وَمَآ اَنْتَ بِهٰدِ الْعُمْيِ عَنْ ضَلٰلَتِهِمْ اِنْ تُسْمِعُ اِلَّا مَنْ يُّؤْمِنُ بِاٰيٰتِنَا فَهُمْ مُّسْلِمُوْنَ	و تو نمی‌توانی کوران (قلب) را از گمراهی‌شان هدایت کنی. تو تنها می‌توانی کسانی را که به آیات ما ایمان دارند و تسلیم (ما) هستند، بشنوانی.	53
اَللّٰهُ الَّذِيْ خَلَقَكُمْ مِّنْ ضَعْفٍ ثُمَّ جَعَلَ مِنْ بَعْدِ ضَعْفٍ قُوَّةً ثُمَّ جَعَلَ مِنْ بَعْدِ قُوَّةٍ ضَعْفًا وَّشَيْبَةً يَخْلُقُ مَا يَشَاۤءُ وَهُوَ الْعَلِيْمُ الْقَدِيْرُ	خدا همان است که شما را از ضعف آفرید، سپس پس از ضعف، نیرو بخشید، سپس پس از نیرو، ضعف و پیری قرار داد. او آنچه بخواهد می‌آفریند. و او دانا و تواناست.	54
وَيَوْمَ تَقُوْمُ السَّاعَةُ يُقْسِمُ الْمُجْرِمُوْنَ مَا لَبِثُوْا غَيْرَ سَاعَةٍ كَذٰلِكَ كَانُوْا يُؤْفَكُوْنَ	و در روزی که قیامت برپا شود، گناهکاران سوگند می‌خورند که جز ساعتی (کوتاه) در (گور) نمانده‌اند. این‌گونه از (حقیقت) بازگردانده می‌شدند.	55
وَقَالَ الَّذِيْنَ اُوْتُوا الْعِلْمَ وَالْاِيْمَانَ لَقَدْ لَبِثْتُمْ فِيْ كِتٰبِ اللّٰهِ اِلٰى يَوْمِ الْبَعْثِ فَهٰذَا يَوْمُ الْبَعْثِ وَلٰكِنَّكُمْ كُنْتُمْ لَا تَعْلَمُوْنَ	و کسانی که دانش و ایمان به آن‌ها داده شده، می‌گویند (به کافران): «به‌راستی شما بر اساس کتاب خدا تا روز رستاخیز درنگ کردید. این روز رستاخیز است، اما شما (آن را) باور نداشتید.»	56
فَيَوْمَىِٕذٍ لَّا يَنْفَعُ الَّذِيْنَ ظَلَمُوْا مَعْذِرَتُهُمْ وَلَا هُمْ يُسْتَعْتَبُوْنَ	پس در آن روز عذرخواهی ستمگران سودی ندارد و به آن‌ها اجازه توبه داده نمی‌شود.	57
وَلَقَدْ ضَرَبْنَا لِلنَّاسِ فِيْ هٰذَا الْقُرْاٰنِ مِنْ كُلِّ مَثَلٍ وَلَىِٕنْ جِئْتَهُمْ بِاٰيَةٍ لَّيَقُوْلَنَّ الَّذِيْنَ كَفَرُوْٓا اِنْ اَنْتُمْ اِلَّا مُبْطِلُوْنَ	و به‌راستی در این قرآن برای مردم هر گونه مثالی آورده‌ایم. و اگر آیتی برایشان بیاوری، کافران حتماً می‌گویند: «شما جز دروغ‌پردازان نیستید.»	58
كَذٰلِكَ يَطْبَعُ اللّٰهُ عَلٰى قُلُوْبِ الَّذِيْنَ لَا يَعْلَمُوْنَ	این‌گونه خدا بر دل‌های کسانی که نمی‌فهمند، مهر می‌نهد.	59
فَاصْبِرْ اِنَّ وَعْدَ اللّٰهِ حَقٌّ وَّلَا يَسْتَخِفَّنَّكَ الَّذِيْنَ لَا يُوْقِنُوْنَ	پس (ای محمد) شکیبا باش، به‌راستی وعده خدا حق است و مبادا کسانی که به (آیات خدا) یقین ندارند، تو را مضطرب کنند.	60

مكية	لُقْمَان	ت‌ع‌داد آی‌ات
مکی	لقمان - 31	٣٤

بسم الله الرحمن الرحيم

(لقمان (لقمان

الم	الف لام میم.	1
تِلْكَ اٰيٰتُ الْكِتٰبِ الْحَكِيْمِ	این‌ها آیات قرآن حکمت‌آمیز است،	2
هُدًى وَّرَحْمَةً لِّلْمُحْسِنِيْنَ	هدایت و رحمتی برای نیکوکاران،	3
الَّذِيْنَ يُقِيْمُوْنَ الصَّلٰوةَ وَيُؤْتُوْنَ الزَّكٰوةَ وَهُمْ بِالْاٰخِرَةِ هُمْ يُوْقِنُوْنَ	کسانی که نماز را برپا می‌دارند، زکات می‌دهند و به آخرت یقین دارند.	4
اُولٰٓئِكَ عَلٰى هُدًى مِّنْ رَّبِّهِمْ وَاُولٰٓئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُوْنَ	آنان کسانی‌اند که از پروردگارشان هدایت یافته‌اند و آنان‌اند که رستگارند.	5
وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَّشْتَرِيْ لَهْوَ الْحَدِيْثِ لِيُضِلَّ عَنْ سَبِيْلِ اللّٰهِ بِغَيْرِ عِلْمٍ وَّيَتَّخِذَهَا هُزُوًا اُولٰٓئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ مُّهِيْنٌ	و از میان مردم، کسانی هستند که سخنان بیهوده را به کار می‌برند تا (دیگران را) بدون دانش از راه خدا گمراه کنند و آن را به مسخره گیرند. برای آنان عذابی خوارکننده است.	6
وَاِذَا تُتْلٰى عَلَيْهِ اٰيٰتُنَا وَلّٰى مُسْتَكْبِرًا كَاَنْ لَّمْ يَسْمَعْهَا كَاَنَّ فِيْٓ اُذُنَيْهِ وَقْرًا فَبَشِّرْهُ بِعَذَابٍ اَلِيْمٍ	و هنگامی که آیات ما بر او خوانده شود، با تکبر روی می‌گرداند، گویی آن را نشنیده است، گویی در گوش‌هایش سنگینی است؛ پس او را به عذابی دردناک بشارت ده.	7
اِنَّ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ لَهُمْ جَنّٰتُ النَّعِيْمِ	به‌راستی کسانی که ایمان آوردند و کارهای نیک کردند، برایشان باغ‌هایی پر از نعمت است،	8
خٰلِدِيْنَ فِيْهَا وَعْدَ اللّٰهِ حَقًّا وَهُوَ الْعَزِيْزُ الْحَكِيْمُ	جاودانه در آن می‌مانند، به‌عنوان وعده راستین خدا. و او توانا و حکیم است.	9
خَلَقَ السَّمٰوٰتِ بِغَيْرِ عَمَدٍ تَرَوْنَهَا وَاَلْقٰى فِي الْاَرْضِ رَوَاسِيَ اَنْ تَمِيْدَ بِكُمْ وَبَثَّ فِيْهَا مِنْ كُلِّ دَآبَّةٍ وَاَنْزَلْنَا مِنَ السَّمَآءِ مَآءً فَاَنْۢبَتْنَا فِيْهَا مِنْ كُلِّ زَوْجٍ كَرِيْمٍ	او آسمان‌ها را بدون ستون، چنان‌که می‌بینید، آفرید و کوه‌ها را در زمین قرار داد تا شما را نلرزاند؛ و هر گونه جنبنده‌ای را در زمین پراکند. و از آسمان آب فرو فرستادیم، پس هر نوع گیاه نیکو در آن رویاندیم.	10

هٰذَا خَلْقُ اللّٰهِ فَاَرُوْنِيْ مَاذَا خَلَقَ الَّذِيْنَ مِنْ دُوْنِهٖ بَلِ الظّٰلِمُوْنَ فِيْ ضَلٰلٍ مُّبِيْنٍ	این آفرینش خداست، پس به من نشان دهید آنچه غیر از خدا آفریده‌اند. خیر، ستمکاران در گمراهی آشکاری‌اند.	11
وَلَقَدْ اٰتَيْنَا لُقْمٰنَ الْحِكْمَةَ اَنِ اشْكُرْ لِلّٰهِ وَمَنْ يَّشْكُرْ فَاِنَّمَا يَشْكُرُ لِنَفْسِهٖ وَمَنْ كَفَرَ فَاِنَّ اللّٰهَ غَنِيٌّ حَمِيْدٌ	و به‌راستی به لقمان حکمت دادیم که: «به خدا شکر کن! و هر که شکر کند، برای خود شکر می‌کند؛ و هر که ناسپاسی کند، خدا بی‌نیاز و ستوده است.»	12
وَاِذْ قَالَ لُقْمٰنُ لِابْنِهٖ وَهُوَ يَعِظُهٗ يٰبُنَيَّ لَا تُشْرِكْ بِاللّٰهِ اِنَّ الشِّرْكَ لَظُلْمٌ عَظِيْمٌ	و (به یاد آر) هنگامی که لقمان به پسرش، درحالی‌که او را نصیحت می‌کرد، گفت: «ای پسرم! به خدا شریک نیاور، زیرا شرک ورزیدن ظلمی بزرگ است.»	13
وَوَصَّيْنَا الْاِنْسَانَ بِوَالِدَيْهِ حَمَلَتْهُ اُمُّهٗ وَهْنًا عَلٰى وَهْنٍ وَّفِصَالُهٗ فِيْ عَامَيْنِ اَنِ اشْكُرْ لِيْ وَلِوَالِدَيْكَ اِلَيَّ الْمَصِيْرُ	و به انسان سفارش کردیم که به پدر و مادرش نیکی کند. مادرش او را در حالی که ضعف بر ضعفش افزوده شد حمل کرد و در دو سال از شیر بازگرفت. به من و به پدر و مادرت شکر کن. بازگشتت تنها به سوی من است.	14
وَاِنْ جَاهَدٰكَ عَلٰٓى اَنْ تُشْرِكَ بِيْ مَا لَيْسَ لَكَ بِهٖ عِلْمٌ فَلَا تُطِعْهُمَا وَصَاحِبْهُمَا فِي الدُّنْيَا مَعْرُوْفًا وَّاتَّبِعْ سَبِيْلَ مَنْ اَنَابَ اِلَيَّ ثُمَّ اِلَيَّ مَرْجِعُكُمْ فَاُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُوْنَ	و اگر آن دو تو را وادار کردند که چیزی را که به آن دانش نداری با من شریک کنی، از آن‌ها اطاعت نکن، اما در دنیا با آن‌ها به نیکی معاشرت کن و راه کسی را که به سوی من بازمی‌گردد، دنبال کن. سپس بازگشتتان تنها به سوی من است، آنگاه شما را از آنچه کرده‌اید آگاه می‌کنم.	15
يٰبُنَيَّ اِنَّهَآ اِنْ تَكُ مِثْقَالَ حَبَّةٍ مِّنْ خَرْدَلٍ فَتَكُنْ فِيْ صَخْرَةٍ اَوْ فِي السَّمٰوٰتِ اَوْ فِي الْاَرْضِ يَاْتِ بِهَا اللّٰهُ اِنَّ اللّٰهَ لَطِيْفٌ خَبِيْرٌ	(لقمان گفت): «ای پسرم! اگر (کرداری) به وزن دانه خردلی باشد و در صخره‌ای یا در آسمان‌ها یا در زمین باشد، خدا آن را می‌آورد. به‌راستی خدا لطیف و آگاه است.	16
يٰبُنَيَّ اَقِمِ الصَّلٰوةَ وَاْمُرْ بِالْمَعْرُوْفِ وَانْهَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَاصْبِرْ عَلٰى مَآ اَصَابَكَ اِنَّ ذٰلِكَ مِنْ عَزْمِ الْاُمُوْرِ	ای پسرم! نماز را برپا دار و به نیکی فرمان ده و از زشتی بازدار و بر آنچه بر تو می‌رسد شکیبا باش. به‌راستی این از امور مهم است.	17
وَلَا تُصَعِّرْ خَدَّكَ لِلنَّاسِ وَلَا تَمْشِ فِي الْاَرْضِ مَرَحًا اِنَّ اللّٰهَ لَا يُحِبُّ كُلَّ مُخْتَالٍ فَخُوْرٍ	و از مردم (به تکبر) روی برمگردان و در زمین با غرور راه مرو. به‌راستی خدا متکبران خودستا را دوست ندارد.	18
وَاقْصِدْ فِيْ مَشْيِكَ وَاغْضُضْ مِنْ صَوْتِكَ اِنَّ اَنْكَرَ الْاَصْوَاتِ لَصَوْتُ الْحَمِيْرِ	و در راه رفتنت میانه‌رو باش و صدایت را پایین آور. به‌راستی بدترین صداها، صدای خران است.	19

اَلَمْ تَرَوْا اَنَّ اللّٰهَ سَخَّرَ لَكُمْ مَّا فِى السَّمٰوٰتِ وَمَا فِى الْاَرْضِ وَاَسْبَغَ عَلَيْكُمْ نِعَمَه ظَاهِرَةً وَّبَاطِنَةً وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يُّجَادِلُ فِى اللّٰهِ بِغَيْرِ عِلْمٍ وَّلَا هُدًى وَّلَا كِتٰبٍ مُّنِيْرٍ	آیا ندیدید که خدا آنچه در آسمان‌ها و زمین است را برای شما مسخر کرده و نعمت‌هایش را بر شما، چه آشکار و چه پنهان، کامل کرده است؟ اما برخی از مردم درباره خدا بدون دانش و هدایت و کتاب روشنگر مجادله می‌کنند.	20
وَاِذَا قِيْلَ لَهُمُ اتَّبِعُوْا مَآ اَنْزَلَ اللّٰهُ قَالُوْا بَلْ نَتَّبِعُ مَا وَجَدْنَا عَلَيْهِ اٰبَآءَنَا اَوَلَوْ كَانَ الشَّيْطٰنُ يَدْعُوْهُمْ اِلٰى عَذَابِ السَّعِيْرِ	و چون به آن‌ها گفته شود: «آنچه خدا نازل کرده پیروی کنید»، می‌گویند: «خیر، ما آنچه پدرانمان را بر آن یافتیم پیروی می‌کنیم.» آیا حتی اگر شیطان آن‌ها را به عذاب آتش سوزان فرا بخواند (باز هم پیروی می‌کنند)؟	21
وَمَنْ يُّسْلِمْ وَجْهَه اِلَى اللّٰهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ فَقَدِ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقٰى وَاِلَى اللّٰهِ عَاقِبَةُ الْاُمُوْرِ	و هر که به خدا تسلیم شود و نیکوکار باشد، به‌راستی به دستاویزی استوار چنگ زده است. و پایان همه امور به سوی خداست.	22
وَمَنْ كَفَرَ فَلَا يَحْزُنْكَ كُفْرُه اِلَيْنَا مَرْجِعُهُمْ فَنُنَبِّئُهُمْ بِمَا عَمِلُوْا اِنَّ اللّٰهَ عَلِيْمٌ بِذَاتِ الصُّدُوْرِ	و هر که کفر ورزد، کفرش تو را اندوهگین نکند (ای محمد). بازگشتشان به سوی ماست، پس آن‌ها را از آنچه کرده‌اند آگاه می‌کنیم. به‌راستی خدا به آنچه در سینه‌هاست داناست.	23
نُمَتِّعُهُمْ قَلِيْلًا ثُمَّ نَضْطَرُّهُمْ اِلٰى عَذَابٍ غَلِيْظٍ	ما آن‌ها را اندکی بهره‌مند می‌کنیم، سپس آن‌ها را به عذابی سخت وامی‌داریم.	24
وَلَئِنْ سَاَلْتَهُمْ مَّنْ خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ لَيَقُوْلُنَّ اللّٰهُ قُلِ الْحَمْدُ لِلّٰهِ بَلْ اَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُوْنَ	و اگر از آن‌ها بپرسی: «چه کسی آسمان‌ها و زمین را آفرید؟» قطعاً می‌گویند: «خدا». بگو: «ستایش از آن خداست»، اما بیشترشان نمی‌دانند.	25
لِلّٰهِ مَا فِى السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ اِنَّ اللّٰهَ هُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيْدُ	آنچه در آسمان‌ها و زمین است از آن خداست. به‌راستی خدا بی‌نیاز و ستوده است.	26
وَلَوْ اَنَّ مَا فِى الْاَرْضِ مِنْ شَجَرَةٍ اَقْلَامٌ وَّالْبَحْرُ يَمُدُّه مِنْ بَعْدِه سَبْعَةُ اَبْحُرٍ مَّا نَفِدَتْ كَلِمٰتُ اللّٰهِ اِنَّ اللّٰهَ عَزِيْزٌ حَكِيْمٌ	و اگر درختان زمین قلم شوند و دریا (جوهر شود) و پس از آن هفت دریا به آن افزوده شود، کلمات خدا پایان نمی‌یابد. به‌راستی خدا توانا و حکیم است.	27
مَا خَلْقُكُمْ وَلَا بَعْثُكُمْ اِلَّا كَنَفْسٍ وَّاحِدَةٍ اِنَّ اللّٰهَ سَمِيْعٌ بَصِيْرٌ	آفرینش و برانگیختن شما (برای خدا) مانند (آفرینش و برانگیختn) یک نفر است. به‌راستی خدا شنوا و بیناست.	28
اَلَمْ تَرَ اَنَّ اللّٰهَ يُوْلِجُ الَّيْلَ فِى النَّهَارِ وَيُوْلِجُ النَّهَارَ فِى الَّيْلِ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ كُلٌّ يَّجْرِيْٓ اِلٰٓى اَجَلٍ مُّسَمًّى وَّاَنَّ اللّٰهَ بِمَا تَعْمَلُوْنَ خَبِيْرٌ	آیا ندیدی که خدا شب را به روز و روز را به شب درمی‌آورد و خورشید و ماه را مسخر کرده، هر یک تا زمانی معین در حرکت‌اند؟ و خدا به آنچه می‌کنید آگاه است.	29

ذٰلِكَ بِاَنَّ اللّٰهَ هُوَ الْحَقُّ وَاَنَّ مَا يَدْعُوْنَ مِنْ دُوْنِهِ الْبَاطِلُ وَاَنَّ اللّٰهَ هُوَ الْعَلِيُّ الْكَبِيْرُ	این‌گونه است، زیرا خدا حقیقت است و آنچه غیر از او می‌خوانند باطل است. و به‌راستی خدا والا و بزرگ است.	30
اَلَمْ تَرَ اَنَّ الْفُلْكَ تَجْرِيْ فِى الْبَحْرِ بِنِعْمَتِ اللّٰهِ لِيُرِيَكُمْ مِّنْ اٰيٰتِهٖ اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيٰتٍ لِّكُلِّ صَبَّارٍ شَكُوْرٍ	آیا ندیدی که کشتی‌ها به نعمت خدا در دریا حرکت می‌کنند تا برخی از نشانه‌های (عظمت) او را به شما نشان دهد؟ به‌راستی در این نشانه‌هایی است برای هر که بسیار شکیبا و بسیار سپاسگزار است.	31
وَاِذَا غَشِيَهُمْ مَّوْجٌ كَالظُّلَلِ دَعَوُا اللّٰهَ مُخْلِصِيْنَ لَهُ الدِّيْنَ فَلَمَّا نَجّٰىهُمْ اِلَى الْبَرِّ فَمِنْهُمْ مُّقْتَصِدٌ وَمَا يَجْحَدُ بِاٰيٰتِنَآ اِلَّا كُلُّ خَتَّارٍ كَفُوْرٍ	و هنگامی که موج‌هایی مانند کوه‌ها آن‌ها را دربرمی‌گیرد، خدا را با اخلاص در دین می‌خوانند. اما چون خدا آن‌ها را به خشکی نجات داد، برخی از آن‌ها راه میانه می‌روند. و آیات ما را جز خیانتکار ناسپاس انکار نمی‌کند.	32
يٰٓاَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوْا رَبَّكُمْ وَاخْشَوْا يَوْمًا لَّا يَجْزِيْ وَالِدٌ عَنْ وَّلَدِهٖ وَلَا مَوْلُوْدٌ هُوَ جَازٍ عَنْ وَّالِدِهٖ شَيْـًٔا اِنَّ وَعْدَ اللّٰهِ حَقٌّ فَلَا تَغُرَّنَّكُمُ الْحَيٰوةُ الدُّنْيَا وَلَا يَغُرَّنَّكُمْ بِاللّٰهِ الْغَرُوْرُ	ای مردم! از پروردگارتان بترسید و از روزی بترسید که در آن پدری برای پسرش و پسری برای پدرش هیچ سودی نمی‌رساند. به‌راستی وعده خدا راستین است، پس زندگی دنیا شما را نفریبد و فریبکار شما را در (اطاعت) خدا نفریبد.	33
اِنَّ اللّٰهَ عِنْدَهٗ عِلْمُ السَّاعَةِ وَيُنَزِّلُ الْغَيْثَ وَيَعْلَمُ مَا فِى الْاَرْحَامِ وَمَا تَدْرِيْ نَفْسٌ مَّاذَا تَكْسِبُ غَدًا وَمَا تَدْرِيْ نَفْسٌ بِاَيِّ اَرْضٍ تَمُوْتُ اِنَّ اللّٰهَ عَلِيْمٌ خَبِيْرٌ	به‌راستی علم ساعت (قیامت) نزد خداست؛ و اوست که باران را فرو می‌فرستد و آنچه در رحم‌هاست می‌داند. و هیچ‌کس نمی‌داند فردا چه خواهد کرد و هیچ‌کس نمی‌داند در کدام زمین خواهد مرد. به‌راستی خدا دانا و آگاه است.	34

مكية	اَلسَّجْدَة	ت‌ع‌داد آی‌ات
مکی	ال‌س‌جده - 32	٣٠

بسم الله الرحمن الرحيم

(ال‌س‌جده (س‌جده

الم	الف لام میم.	1
تَنْزِيْلُ الْكِتٰبِ لَا رَيْبَ فِيْهِ مِنْ رَّبِّ الْعٰلَمِيْنَ	نازل شدن قرآن بدون هیچ شکی از سوی پروردگار جهانیان است.	2
اَمْ يَقُوْلُوْنَ افْتَرٰىهُ ۚ بَلْ هُوَ الْحَقُّ مِنْ رَّبِّكَ لِتُنْذِرَ قَوْمًا مَّآ اَتٰىهُمْ مِّنْ نَّذِيْرٍ مِّنْ قَبْلِكَ لَعَلَّهُمْ يَهْتَدُوْنَ	آیا می‌گویند: «او (محمد) آن را ساخته است»؟ خیر، آن حقیقتی است از سوی پروردگارت، تا قومی را که پیش از تو هشداردهنده‌ای به سویشان نیامده بود، هشدار دهی؛ شاید هدایت شوند.	3
اَللّٰهُ الَّذِيْ خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا فِيْ سِتَّةِ اَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوٰى عَلَى الْعَرْشِ ۭ مَا لَكُمْ مِّنْ دُوْنِهٖ مِنْ وَّلِيٍّ وَّلَا شَفِيْعٍ ۭ اَفَلَا تَتَذَكَّرُوْنَ	خداوند کسی است که آسمان‌ها و زمین و آنچه میان آن‌هاست را در شش روز آفرید، سپس بر عرش استیلا یافت. برای شما جز او هیچ یاور و شفیعی نیست. آیا پس تأمل نمی‌کنید؟	4
يُدَبِّرُ الْاَمْرَ مِنَ السَّمَاۗءِ اِلَى الْاَرْضِ ثُمَّ يَعْرُجُ اِلَيْهِ فِيْ يَوْمٍ كَانَ مِقْدَارُهٗٓ اَلْفَ سَنَةٍ مِّمَّا تَعُدُّوْنَ	او امور را از آسمان به زمین تدبیر می‌کند، سپس (امور) در روزی که مدتش به حساب شما هزار سال است، به سوی او بالا می‌رود.	5
ذٰلِكَ عٰلِمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ الْعَزِيْزُ الرَّحِيْمُ	این است پروردگاری که دانای نهان و آشکار است، توانا و مهربان.	6
الَّذِيْٓ اَحْسَنَ كُلَّ شَيْءٍ خَلَقَهٗ وَبَدَاَ خَلْقَ الْاِنْسَانِ مِنْ طِيْنٍ	کسی که هر آنچه آفرید نیکو ساخت و آفرینش انسان را از خاک آغاز کرد،	7
ثُمَّ جَعَلَ نَسْلَهٗ مِنْ سُلٰلَةٍ مِّنْ مَّاۗءٍ مَّهِيْنٍ	سپس نسل او را از عصاره‌ای از آب پست (نطفه) قرار داد.	8
ثُمَّ سَوّٰىهُ وَنَفَخَ فِيْهِ مِنْ رُّوْحِهٖ وَجَعَلَ لَكُمُ السَّمْعَ وَالْاَبْصَارَ وَالْاَفْـِٕدَةَ ۭ قَلِيْلًا مَّا تَشْكُرُوْنَ	سپس او را کامل کرد و از روح (آفریده) خود در او دمید و برای شما گوش و چشم و قلب قرار داد، اما اندک است که شکر می‌کنید.	9

وَقَالُوْٓا ءَاِذَا ضَلَلْنَا فِى الْاَرْضِ ءَاِنَّا لَفِىْ خَلْقٍ جَدِيْدٍ ۭ بَلْ هُمْ بِلِقَاۗءِ رَبِّهِمْ كٰفِرُوْنَ	و گفتند: «آیا وقتی در زمین گم شدیم (فنا شدیم)، آیا در آفرینشی جدید خواهیم بود؟» بلکه آن‌ها دیدار با پروردگارشان را انکار می‌کنند.	10
قُلْ يَتَوَفّٰىكُمْ مَّلَكُ الْمَوْتِ الَّذِيْ وُكِّلَ بِكُمْ ثُمَّ اِلٰى رَبِّكُمْ تُرْجَعُوْنَ	بگو: «فرشته مرگ که بر شما گماشته شده، جانتان را می‌گیرد، سپس به سوی پروردگارتان بازگردانده می‌شوید.»	11
وَلَوْ تَرٰٓى اِذِ الْمُجْرِمُوْنَ نَاكِسُوْا رُءُوْسِهِمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ رَبَّنَآ اَبْصَرْنَا وَسَمِعْنَا فَارْجِعْنَا نَعْمَلْ صَالِحًا اِنَّا مُوْقِنُوْنَ	و اگر ببینی هنگامی که گناهکاران در برابر پروردگارشان سر به زیر افکنده‌اند، (می‌گویند): «پروردگارا! دیدیم و شنیدیم، پس ما را بازگردان تا کار نیک انجام دهیم. به‌راستی ما یقین داریم.»	12
وَلَوْ شِئْنَا لَاٰتَيْنَا كُلَّ نَفْسٍ هُدٰىهَا وَلٰكِنْ حَقَّ الْقَوْلُ مِنِّيْ لَاَمْلَــَٔنَّ جَهَنَّمَ مِنَ الْجِنَّةِ وَالنَّاسِ اَجْمَعِيْنَ	و اگر می‌خواستیم، به هر کس هدایتش را می‌دادیم، اما سخن (حکم) از من قطعی شده است که: «جهانم را از جن و انسان به‌طور کامل پر خواهم کرد.»	13
فَذُوْقُوْا بِمَا نَسِيْتُمْ لِقَاۗءَ يَوْمِكُمْ هٰذَا ۚ اِنَّا نَسِيْنٰكُمْ وَذُوْقُوْا عَذَابَ الْخُلْدِ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُوْنَ	پس (عذاب را) بچشید، زیرا دیدار این روزتان (روز قیامت) را فراموش کردید. ما نیز شما را فراموش کردیم و عذاب جاودانه را به خاطر آنچه انجام دادید بچشید.	14
اِنَّمَا يُؤْمِنُ بِاٰيٰتِنَا الَّذِيْنَ اِذَا ذُكِّرُوْا بِهَا خَرُّوْا سُجَّدًا وَّسَبَّحُوْا بِحَمْدِ رَبِّهِمْ وَهُمْ لَا يَسْتَكْبِرُوْنَ	مؤمنان به آیات ما تنها کسانی‌اند که وقتی با آن تذکر داده شوند، به سجده می‌افتند و پروردگارشان را تسبیح و ستایش می‌کنند و تکبر نمی‌ورزند.	15
تَتَجَافٰى جُنُوْبُهُمْ عَنِ الْمَضَاجِعِ يَدْعُوْنَ رَبَّهُمْ خَوْفًا وَّطَمَعًا ۡ وَّمِمَّا رَزَقْنٰهُمْ يُنْفِقُوْنَ	پهلوهایشان از بسترها دور است، پروردگارشان را با ترس و امید می‌خوانند و از آنچه به آن‌ها روزی داده‌ایم انفاق می‌کنند.	16
فَلَا تَعْلَمُ نَفْسٌ مَّآ اُخْفِيَ لَهُمْ مِّنْ قُرَّةِ اَعْيُنٍ ۚ جَزَاۗءً بِمَا كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ	پس هیچ‌کس نمی‌داند چه (نعمت‌هایی) که شادی‌بخش دل‌هاست برایشان نهان شده، به‌عنوان پاداش آنچه انجام داده‌اند.	17
اَفَمَنْ كَانَ مُؤْمِنًا كَمَنْ كَانَ فَاسِقًا ۭ لَا يَسْتَوٗنَ	آیا مؤمن مانند فاسق (کافر) است؟ آن‌ها برابر نیستند.	18
اَمَّا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ فَلَهُمْ جَنّٰتُ الْمَاْوٰى ۭ نُزُلًۢا بِمَا كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ	اما کسانی که ایمان آوردند و کارهای نیک کردند، برایشان باغ‌هایی است به‌عنوان جایگاه، به پاداش آنچه انجام داده‌اند.	19
وَاَمَّا الَّذِيْنَ فَسَقُوْا فَمَاْوٰىهُمُ النَّارُ ۭ كُلَّمَآ اَرَادُوْٓا اَنْ يَّخْرُجُوْا مِنْهَآ اُعِيْدُوْا فِيْهَا وَقِيْلَ لَهُمْ ذُوْقُوْا عَذَابَ النَّارِ الَّذِيْ كُنْتُمْ بِهٖ تُكَذِّبُوْنَ	و اما کسانی که فاسق شدند، جایگاهشان آتش است. هرگاه بخواهند از آن خارج شوند، به آن بازگردانده می‌شوند و به آن‌ها گفته می‌شود: «عذاب آتشی را که تکذیب می‌کردید بچشید.»	20

وَلَنُذِيْقَنَّهُمْ مِّنَ الْعَذَابِ الْاَدْنٰى دُوْنَ الْعَذَابِ الْاَكْبَرِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُوْنَ	و حتماً پیش از عذاب بزرگ (آخرت)، برخی از عذاب نزدیک (در دنیا) را به آن‌ها می‌چشانیم، شاید بازگردند (به راه راست).	21
وَمَنْ اَظْلَمُ مِمَّنْ ذُكِّرَ بِاٰيٰتِ رَبِّه ثُمَّ اَعْرَضَ عَنْهَا اِنَّا مِنَ الْمُجْرِمِيْنَ مُنْتَقِمُوْنَ	و کیست ستمکارتر از کسی که با آیات پروردگارش تذکر داده شد، سپس از آن روی گرداند؟ به‌راستی ما از گناهکاران انتقام می‌گیریم.	22
وَلَقَدْ اٰتَيْنَا مُوْسَى الْكِتٰبَ فَلَا تَكُنْ فِيْ مِرْيَةٍ مِّنْ لِّقَايِه وَجَعَلْنٰهُ هُدًى لِّبَنِيْٓ اِسْرَاۤءِيْلَ	و به‌راستی به موسی کتاب (تورات) دادیم، پس در دیدار با او تردید نکن، و آن را هدایتی برای بنی‌اسرائیل قرار دادیم.	23
وَجَعَلْنَا مِنْهُمْ اَئِمَّةً يَّهْدُوْنَ بِاَمْرِنَا لَمَّا صَبَرُوْا وَكَانُوْا بِاٰيٰتِنَا يُوْقِنُوْنَ	و از میان آن‌ها پیشوایانی قرار دادیم که به فرمان ما هدایت می‌کردند، هنگامی که شکیبایی کردند و به آیات ما یقین داشتند.	24
اِنَّ رَبَّكَ هُوَ يَفْصِلُ بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ فِيْمَا كَانُوْا فِيْهِ يَخْتَلِفُوْنَ	به‌راستی پروردگارت در روز قیامت میان آن‌ها در آنچه اختلاف داشتند، داوری می‌کند.	25
اَوَلَمْ يَهْدِ لَهُمْ كَمْ اَهْلَكْنَا مِنْ قَبْلِهِمْ مِّنَ الْقُرُوْنِ يَمْشُوْنَ فِيْ مَسٰكِنِهِمْ اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيٰتٍ اَفَلَا يَسْمَعُوْنَ	آیا برایشان روشن نشده که پیش از آن‌ها چند نسل را که در خانه‌هایشان راه می‌رفتند هلاک کردیم؟ به‌راستی در این نشانه‌هایی است. آیا نمی‌شنوند؟	26
اَوَلَمْ يَرَوْا اَنَّا نَسُوْقُ الْمَاۤءَ اِلَى الْاَرْضِ الْجُرُزِ فَنُخْرِجُ بِه زَرْعًا تَاْكُلُ مِنْهُ اَنْعَامُهُمْ وَاَنْفُسُهُمْ اَفَلَا يُبْصِرُوْنَ	آیا ندیدند که ما (ابرهای حامل) آب را به سوی زمین خشک می‌رانیم، سپس با آن کشت‌هایی می‌رویانیم که دام‌هایشان و خودشان از آن می‌خورند؟ آیا پس نمی‌بینند؟	27
وَيَقُوْلُوْنَ مَتٰى هٰذَا الْفَتْحُ اِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ	و می‌گویند: «این پیروزی کی خواهد بود، اگر راست می‌گویید؟»	28
قُلْ يَوْمَ الْفَتْحِ لَا يَنْفَعُ الَّذِيْنَ كَفَرُوْٓا اِيْمَانُهُمْ وَلَا هُمْ يُنْظَرُوْنَ	بگو: «در روز پیروزی، ایمان آوردن کافران سودی برایشان ندارد و به آن‌ها مهلتی داده نمی‌شود.»	29
فَاَعْرِضْ عَنْهُمْ وَانْتَظِرْ اِنَّهُمْ مُّنْتَظِرُوْنَ	پس از آن‌ها روی بگردان و منتظر باش، به‌راستی آن‌ها نیز منتظرند.	30

مدنية	اَلْأَحْزَاب	تعداد آیات
مدنی	الاحز اب - 33	٧٣

بسم الله الرحمن الرحيم

(الاحز اب (احزاب

يَاَيُّهَا النَّبِيُّ اتَّقِ اللّٰهَ وَلَا تُطِعِ الْكٰفِرِيْنَ وَالْمُنٰفِقِيْنَ اِنَّ اللّٰهَ كَانَ عَلِيْمًا حَكِيْمًا	ای پیامبر! از خداوند پروا کن و از کافران و منافقان اطاعت نکن. به‌راستی خداوند دانا و حکیم است.	1
وَّاتَّبِعْ مَا يُوْحٰٓى اِلَيْكَ مِنْ رَّبِّكَ اِنَّ اللّٰهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُوْنَ خَبِيْرًا	و از آنچه از سوی پروردگارت به تو وحی می‌شود پیروی کن. به‌راستی خداوند به آنچه انجام می‌دهید آگاه است.	2
وَّتَوَكَّلْ عَلَى اللّٰهِ وَكَفٰى بِاللّٰهِ وَكِيْلًا	و بر خداوند توکل کن، و خداوند به‌عنوان وکیل کافی است.	3
مَا جَعَلَ اللّٰهُ لِرَجُلٍ مِّنْ قَلْبَيْنِ فِيْ جَوْفِهٖ وَمَا جَعَلَ اَزْوَاجَكُمُ الّٰٓـِٔيْ تُظٰهِرُوْنَ مِنْهُنَّ اُمَّهٰتِكُمْ وَمَا جَعَلَ اَدْعِيَاۤءَكُمْ اَبْنَاۤءَكُمْ ذٰلِكُمْ قَوْلُكُمْ بِاَفْوَاهِكُمْ وَاللّٰهُ يَقُوْلُ الْحَقَّ وَهُوَ يَهْدِى السَّبِيْلَ	خداوند برای هیچ مردی دو قلب در سینه‌اش قرار نداده و نه همسرانتان را که (با گفتن «تو برایم مانند پشت مادرمی») از آن‌ها دوری می‌کنید، مادرانتان قرار داده و نه پسرخوانده‌هایتان را پسرانتان کرده است. این سخن شماست که به دهان می‌گویید، اما خداوند حقیقت را می‌گوید و او به راه راست هدایت می‌کند.	4
اُدْعُوْهُمْ لِاٰبَآئِهِمْ هُوَ اَقْسَطُ عِنْدَ اللّٰهِ فَاِنْ لَّمْ تَعْلَمُوْٓا اٰبَآءَهُمْ فَاِخْوَانُكُمْ فِى الدِّيْنِ وَمَوَالِيْكُمْ وَلَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ فِيْمَآ اَخْطَاْتُمْ بِهٖ وَلٰكِنْ مَّا تَعَمَّدَتْ قُلُوْبُكُمْ وَكَانَ اللّٰهُ غَفُوْرًا رَّحِيْمًا	آن‌ها را به نام پدرانشان بخوانید، این نزد خداوند عادلانه‌تر است. و اگر پدرانشان را نمی‌شناسید، آن‌ها برادران دینی و دوستان شما هستند. و بر شما گناهی نیست در آنچه به اشتباه کرده‌اید، بلکه در آنچه قلب‌هایتان عمداً انجام داده‌اند (گناه است). و خداوند آمرزنده و مهربان است.	5
اَلنَّبِيُّ اَوْلٰى بِالْمُؤْمِنِيْنَ مِنْ اَنْفُسِهِمْ وَاَزْوَاجُهٗٓ اُمَّهٰتُهُمْ وَاُولُوا الْاَرْحَامِ بَعْضُهُمْ اَوْلٰى بِبَعْضٍ فِيْ كِتٰبِ اللّٰهِ مِنَ الْمُؤْمِنِيْنَ وَالْمُهٰجِرِيْنَ اِلَّآ اَنْ تَفْعَلُوْٓا اِلٰٓى اَوْلِيَآئِكُمْ مَّعْرُوْفًا كَانَ ذٰلِكَ فِى الْكِتٰبِ مَسْطُوْرًا	پیامبر به مؤمنان از خودشان نزدیک‌تر است و همسرانش مادران آن‌ها هستند. و خویشاوندان طبق کتاب خداوند به یکدیگر نزدیک‌ترند تا مؤمنان و مهاجران، مگر اینکه برای دوستانتان نیکی کنید. این در کتاب (لوح محفوظ) نوشته شده است.	6
وَاِذْ اَخَذْنَا مِنَ النَّبِيّٖنَ مِيْثَاقَهُمْ وَمِنْكَ وَمِنْ نُّوْحٍ وَّاِبْرٰهِيْمَ وَمُوْسٰى وَعِيْسَى ابْنِ مَرْيَمَ وَاَخَذْنَا مِنْهُمْ مِّيْثَاقًا غَلِيْظًا	و (به یاد آر) هنگامی که از پیامبران پیمان گرفتیم، از تو و از نوح و ابراهیم و موسی و عیسی پسر مریم، و از آن‌ها پیمانی محکم گرفتیم،	7

لِّيَسْـَٔلَ الصّٰدِقِيْنَ عَنْ صِدْقِهِمْ وَاَعَدَّ لِلْكٰفِرِيْنَ عَذَابًا اَلِيْمًا	تا از راستگویان درباره صداقتشان بپرسد، و برای کافران عذابی دردناک آماده کرده است.	8
يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوا اذْكُرُوْا نِعْمَةَ اللّٰهِ عَلَيْكُمْ اِذْ جَاۤءَتْكُمْ جُنُوْدٌ فَاَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِيْحًا وَّجُنُوْدًا لَّمْ تَرَوْهَا وَكَانَ اللّٰهُ بِمَا تَعْمَلُوْنَ بَصِيْرًا	ای مؤمنان! نعمت خداوند را بر خود به یاد آورید، هنگامی که لشکرهایی به سویتان آمدند، پس ما بر آن‌ها طوفانی و لشکرهایی فرستادیم که ندیدید. و خداوند به آنچه انجام می‌دهید آگاه است.	9
اِذْ جَاۤءُوْكُمْ مِّنْ فَوْقِكُمْ وَمِنْ اَسْفَلَ مِنْكُمْ وَاِذْ زَاغَتِ الْاَبْصَارُ وَبَلَغَتِ الْقُلُوْبُ الْحَنَاجِرَ وَتَظُنُّوْنَ بِاللّٰهِ الظُّنُوْنَا	(یعنی) هنگامی که از بالا و پایین به سویتان آمدند، و هنگامی که چشمانتان خیره شد و دل‌هایتان به گلوگاه رسید و به خداوند گمان‌هایی (نادرست) بردید.	10
هُنَالِكَ ابْتُلِيَ الْمُؤْمِنُوْنَ وَزُلْزِلُوْا زِلْزَالًا شَدِيْدًا	آنجا بود که مؤمنان آزموده شدند و به شدت تکان خوردند.	11
وَاِذْ يَقُوْلُ الْمُنٰفِقُوْنَ وَالَّذِيْنَ فِيْ قُلُوْبِهِمْ مَّرَضٌ مَّا وَعَدَنَا اللّٰهُ وَرَسُوْلُهٗٓ اِلَّا غُرُوْرًا	و (به یاد آر) هنگامی که منافقان و کسانی که در دل‌هایشان بیماری بود، به شما گفتند: «خداوند و پیامبرش جز فریب به ما وعده‌ای ندادند.»	12
وَاِذْ قَالَتْ طَّاۤىِٕفَةٌ مِّنْهُمْ يٰٓاَهْلَ يَثْرِبَ لَا مُقَامَ لَكُمْ فَارْجِعُوْا وَيَسْتَاْذِنُ فَرِيْقٌ مِّنْهُمُ النَّبِيَّ يَقُوْلُوْنَ اِنَّ بُيُوْتَنَا عَوْرَةٌ وَمَا هِيَ بِعَوْرَةٍ اِنْ يُّرِيْدُوْنَ اِلَّا فِرَارًا	و (به یاد آر) هنگامی که گروهی از آن‌ها گفتند: «ای مردم یثرب (مدینه)! جایی برای ماندن شما نیست، پس بازگردید.» و گروهی از آن‌ها از پیامبر اجازه خواستند (برای بازگشت) و گفتند: «ای مردم یثرب! ما بازمی‌گردیم (چون خانه‌هایمان بی‌حفاظ است).» حال آنکه خانه‌هایشان بی‌حفاظ نبود، جز این نبود که می‌خواستند بگریزند.	13
وَلَوْ دُخِلَتْ عَلَيْهِمْ مِّنْ اَقْطَارِهَا ثُمَّ سُىِٕلُوا الْفِتْنَةَ لَاٰتَوْهَا وَمَا تَلَبَّثُوْا بِهَآ اِلَّا يَسِيْرًا	و اگر (یثرب) از هر سو مورد حمله قرار می‌گرفت و از آن‌ها خواسته می‌شد که فتنه کنند، حتماً آن را انجام می‌دادند و جز اندکی درنگ نمی‌کردند.	14
وَلَقَدْ كَانُوْا عَاهَدُوا اللّٰهَ مِنْ قَبْلُ لَا يُوَلُّوْنَ الْاَدْبَارَ وَكَانَ عَهْدُ اللّٰهِ مَسْـُٔوْلًا	و به‌راستی پیش از آن با خداوند پیمان بسته بودند که پشت نکنند (و نگریزند). و پیمان با خداوند مورد پرس‌وجو قرار می‌گیرد.	15
قُلْ لَّنْ يَّنْفَعَكُمُ الْفِرَارُ اِنْ فَرَرْتُمْ مِّنَ الْمَوْتِ اَوِ الْقَتْلِ وَاِذًا لَّا تُمَتَّعُوْنَ اِلَّا قَلِيْلًا	بگو (ای محمد): «گریختن برایتان سودی ندارد. اگر از مرگ یا کشته شدن بگریزید، جز اندکی از لذت‌ها بهره‌مند نمی‌شوید.»	16
قُلْ مَنْ ذَا الَّذِيْ يَعْصِمُكُمْ مِّنَ اللّٰهِ اِنْ اَرَادَ بِكُمْ سُوْۤءًا اَوْ اَرَادَ بِكُمْ رَحْمَةً وَلَا يَجِدُوْنَ لَهُمْ مِّنْ دُوْنِ اللّٰهِ وَلِيًّا وَّلَا نَصِيْرًا	بگو: «چه کسی می‌تواند شما را از (اراده) خداوند حفظ کند اگر او برایتان بدی بخواهد یا اگر رحمتی بخواهد؟» و جز خداوند هیچ دوست و یاوری برایشان نمی‌یابند.	17

قَدْ يَعْلَمُ اللّٰهُ الْمُعَوِّقِيْنَ مِنْكُمْ وَالْقَآئِلِيْنَ لِاِخْوَانِهِمْ هَلُمَّ اِلَيْنَا وَلَا يَأْتُوْنَ الْبَأْسَ اِلَّا قَلِيْلًا	به‌راستی خداوند کسانی از شما را که (دیگران را) بازمی‌دارند و به برادرانشان می‌گویند: «به سوی ما بیایید»، می‌شناسد، درحالی‌که جز اندکی به جنگ نمی‌آیند.	18
اَشِحَّةً عَلَيْكُمْ فَاِذَا جَآءَ الْخَوْفُ رَاَيْتَهُمْ يَنْظُرُوْنَ اِلَيْكَ تَدُوْرُ اَعْيُنُهُمْ كَالَّذِيْ يُغْشٰى عَلَيْهِ مِنَ الْمَوْتِ فَاِذَا ذَهَبَ الْخَوْفُ سَلَقُوْكُمْ بِاَلْسِنَةٍ حِدَادٍ اَشِحَّةً عَلَى الْخَيْرِ اُولٰٓئِكَ لَمْ يُؤْمِنُوْا فَاَحْبَطَ اللّٰهُ اَعْمَالَهُمْ وَكَانَ ذٰلِكَ عَلَى اللّٰهِ يَسِيْرًا	بخیل‌اند نسبت به شما. پس وقتی ترس آید، آن‌ها را می‌بینی که به تو نگاه می‌کنند، چشمانشان مانند کسی که از مرگ بیهوش شده می‌چرخد. اما وقتی ترس برطرف شد، با زبانی تند به شما طعنه می‌زنند، درحالی‌که به خیر بخیل‌اند. اینان ایمان نیاورده‌اند، پس خداوند اعمالشان را باطل کرد. و این برای خداوند آسان است.	19
يَحْسَبُوْنَ الْاَحْزَابَ لَمْ يَذْهَبُوْا وَاِنْ يَّأْتِ الْاَحْزَابُ يَوَدُّوْا لَوْ اَنَّهُمْ بَادُوْنَ فِي الْاَعْرَابِ يَسْاَلُوْنَ عَنْ اَنْۢبَآئِكُمْ وَلَوْ كَانُوْا فِيْكُمْ مَّا قٰتَلُوْٓا اِلَّا قَلِيْلًا	گمان می‌کنند که احزاب (لشکر دشمن) نرفته‌اند، و اگر احزاب بازگردند، آرزو می‌کنند که کاش در میان بادیه‌نشینان بودند و از شما خبر می‌گرفتند. و اگر در میان شما بودند، جز اندکی نمی‌جنگیدند.	20
لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِيْ رَسُوْلِ اللّٰهِ اُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِّمَنْ كَانَ يَرْجُوا اللّٰهَ وَالْيَوْمَ الْاٰخِرَ وَذَكَرَ اللّٰهَ كَثِيْرًا	به‌راستی در پیامبر خدا برای شما الگویی نیکوست برای کسی که به خداوند و روز آخرت امید دارد و خداوند را بسیار یاد می‌کند.	21
وَلَمَّا رَاَ الْمُؤْمِنُوْنَ الْاَحْزَابَ قَالُوْا هٰذَا مَا وَعَدَنَا اللّٰهُ وَرَسُوْلُهٗ وَصَدَقَ اللّٰهُ وَرَسُوْلُهٗ وَمَا زَادَهُمْ اِلَّآ اِيْمَانًا وَّتَسْلِيْمًا	و هنگامی که مؤمنان لشکرها را دیدند، گفتند: «این همان است که خداوند و پیامبرش به ما وعده داده بودند، و خداوند و پیامبرش راست گفتند.» و این جز بر ایمان و تسلیمشان نیفزود.	22
مِنَ الْمُؤْمِنِيْنَ رِجَالٌ صَدَقُوْا مَا عَاهَدُوا اللّٰهَ عَلَيْهِ فَمِنْهُمْ مَّنْ قَضٰى نَحْبَهٗ وَمِنْهُمْ مَّنْ يَّنْتَظِرُ وَمَا بَدَّلُوْا تَبْدِيْلًا	از میان مؤمنان مردانی هستند که به پیمانی که با خداوند بستند وفا کردند؛ برخی از آن‌ها به پایان (عمرشان) رسیدند و برخی منتظرند، و هیچ تغییری (در پیمانشان) ندادند.	23
لِّيَجْزِيَ اللّٰهُ الصّٰدِقِيْنَ بِصِدْقِهِمْ وَيُعَذِّبَ الْمُنٰفِقِيْنَ اِنْ شَآءَ اَوْ يَتُوْبَ عَلَيْهِمْ اِنَّ اللّٰهَ كَانَ غَفُوْرًا رَّحِيْمًا	تا خداوند به راستگویان به سبب صداقتشان پاداش دهد و اگر بخواهد منافقان را عذاب کند یا توبه آن‌ها را بپذیرد. به‌راستی خداوند آمرزنده و مهربان است.	24
وَرَدَّ اللّٰهُ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا بِغَيْظِهِمْ لَمْ يَنَالُوْا خَيْرًا وَكَفَى اللّٰهُ الْمُؤْمِنِيْنَ الْقِتَالَ وَكَانَ اللّٰهُ قَوِيًّا عَزِيْزًا	و خداوند کافران را با خشمشان بازگرداند، درحالی‌که به هیچ خیری دست نیافتند. و خداوند مؤمنان را در جنگ کفایت کرد. و خداوند توانا و شکست‌ناپذیر است.	25
وَاَنْزَلَ الَّذِيْنَ ظَاهَرُوْهُمْ مِّنْ اَهْلِ الْكِتٰبِ مِنْ صَيَاصِيْهِمْ وَقَذَفَ فِيْ قُلُوْبِهِمُ الرُّعْبَ فَرِيْقًا تَقْتُلُوْنَ وَتَاْسِرُوْنَ فَرِيْقًا	و او کسانی از اهل کتاب را که (با دشمن) هم‌پیمان شده بودند از دژهایشان فرو آورد و ترس را در دل‌هایشان افکند؛ برخی را کشتید و برخی را اسیر کردید.	26

وَاَوْرَثَكُمْ اَرْضَهُمْ وَدِيَارَهُمْ وَاَمْوَالَهُمْ وَاَرْضًا لَّمْ تَطَـُٔوْهَا وَكَانَ اللّٰهُ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرًا	و او زمین‌ها، خانه‌ها و اموالشان را به شما واگذار کرد، و (همچنین) زمینی را که هنوز بر آن گام ننهاده‌اید. و خداوند بر هر چیز تواناست.	27
يٰٓاَيُّهَا النَّبِيُّ قُلْ لِّاَزْوَاجِكَ اِنْ كُنْتُنَّ تُرِدْنَ الْحَيٰوةَ الدُّنْيَا وَزِيْنَتَهَا فَتَعَالَيْنَ اُمَتِّعْكُنَّ وَاُسَرِّحْكُنَّ سَرَاحًا جَمِيْلًا	ای پیامبر! به همسرانت بگو: «اگر زندگی دنیا و زینتش را می‌خواهید، بیایید تا شما را بهره‌مند کنم و به نیکی رهایتان کنم.»	28
وَاِنْ كُنْتُنَّ تُرِدْنَ اللّٰهَ وَرَسُوْلَهٗ وَالدَّارَ الْاٰخِرَةَ فَاِنَّ اللّٰهَ اَعَدَّ لِلْمُحْسِنٰتِ مِنْكُنَّ اَجْرًا عَظِيْمًا	و اگر خداوند و پیامبرش و سرای آخرت را می‌خواهید، پس به‌راستی خداوند برای نیکوکاران از میان شما پاداشی بزرگ آماده کرده است.	29
يٰنِسَاءَ النَّبِيِّ مَنْ يَّأْتِ مِنْكُنَّ بِفَاحِشَةٍ مُّبَيِّنَةٍ يُّضٰعَفْ لَهَا الْعَذَابُ ضِعْفَيْنِ وَكَانَ ذٰلِكَ عَلَى اللّٰهِ يَسِيْرًا	ای همسران پیامبر! هر یک از شما که مرتکب کار زشتی آشکار شود، عذابش دو برابر خواهد شد. و این برای خداوند آسان است.	30
وَمَنْ يَّقْنُتْ مِنْكُنَّ لِلّٰهِ وَرَسُوْلِهٖ وَتَعْمَلْ صَالِحًا نُّؤْتِهَآ اَجْرَهَا مَرَّتَيْنِ وَاَعْتَدْنَا لَهَا رِزْقًا كَرِيْمًا	و هر یک از شما که به خداوند و پیامبرش فرمانبردار باشد و کار نیک کند، پاداشش را دو برابر می‌دهیم و برایش روزی‌ای نیکو آماده کرده‌ایم.	31
يٰنِسَاءَ النَّبِيِّ لَسْتُنَّ كَاَحَدٍ مِّنَ النِّسَاءِ اِنِ اتَّقَيْتُنَّ فَلَا تَخْضَعْنَ بِالْقَوْلِ فَيَطْمَعَ الَّذِيْ فِيْ قَلْبِهٖ مَرَضٌ وَّقُلْنَ قَوْلًا مَّعْرُوْفًا	ای همسران پیامبر! شما مانند دیگر زنان نیستید، اگر تقوا پیشه کنید. پس در سخن گفتن نرمش (به خرج ندهید) تا کسی که در دلش بیماری است طمع نکند، و سخنی نیکو بگویید.	32
وَقَرْنَ فِيْ بُيُوْتِكُنَّ وَلَا تَبَرَّجْنَ تَبَرُّجَ الْجَاهِلِيَّةِ الْاُوْلٰى وَاَقِمْنَ الصَّلٰوةَ وَاٰتِيْنَ الزَّكٰوةَ وَاَطِعْنَ اللّٰهَ وَرَسُوْلَهٗ اِنَّمَا يُرِيْدُ اللّٰهُ لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ اَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيْرًا	و در خانه‌هایتان بمانید و مانند دوران جاهلیت پیشین خودنمایی نکنید، و نماز را برپا دارید و زکات دهید و از خداوند و پیامبرش اطاعت کنید. خداوند جز این نمی‌خواهد که پلیدی را از شما، ای اهل بیت، دور کند و شما را کاملاً پاک سازد.	33
وَاذْكُرْنَ مَا يُتْلٰى فِيْ بُيُوْتِكُنَّ مِنْ اٰيٰتِ اللّٰهِ وَالْحِكْمَةِ اِنَّ اللّٰهَ كَانَ لَطِيْفًا خَبِيْرًا	و آنچه در خانه‌هایتان از آیات خداوند و حکمت خوانده می‌شود به یاد آورید. به‌راستی خداوند لطیف و آگاه است.	34

اِنَّ الْمُسْلِمِيْنَ وَالْمُسْلِمٰتِ وَالْمُؤْمِنِيْنَ وَالْمُؤْمِنٰتِ وَالْقٰنِتِيْنَ وَالْقٰنِتٰتِ وَالصّٰدِقِيْنَ وَالصّٰدِقٰتِ وَالصّٰبِرِيْنَ وَالصّٰبِرٰتِ وَالْخٰشِعِيْنَ وَالْخٰشِعٰتِ وَالْمُتَصَدِّقِيْنَ وَالْمُتَصَدِّقٰتِ وَالصَّاۤىِٕمِيْنَ وَالصّٰۤىِٕمٰتِ وَالْحٰفِظِيْنَ فُرُوْجَهُمْ وَالْحٰفِظٰتِ وَالذّٰكِرِيْنَ اللّٰهَ كَثِيْرًا وَّالذّٰكِرٰتِ اَعَدَّ اللّٰهُ لَهُمْ مَّغْفِرَةً وَّاَجْرًا عَظِيْمًا	به‌راستی مردان و زنان مسلمان، مردان و زنان مؤمن، مردان و زنان فرمانبردار، مردان و زنان راستگو، مردان و زنان شکیبا، مردان و زنان فروتن، مردان و زنان صدقه‌دهنده، مردان و زنان روزه‌دار، مردان و زنان پاکدامن، مردان و زنان بسیار یادکننده خداوند، خداوند برایشان آمرزش و پاداشی بزرگ آماده کرده است.	35
وَمَا كَانَ لِمُؤْمِنٍ وَّلَا مُؤْمِنَةٍ اِذَا قَضَى اللّٰهُ وَرَسُوْلُهٗۤ اَمْرًا اَنْ يَّكُوْنَ لَهُمُ الْخِيَرَةُ مِنْ اَمْرِهِمْ وَمَنْ يَّعْصِ اللّٰهَ وَرَسُوْلَهٗ فَقَدْ ضَلَّ ضَلٰلًا مُّبِيْنًا	و برای مرد مؤمن و زن مؤمن شایسته نیست که چون خداوند و پیامبرش امری را مقرر کردند، برایشان اختیاری در کارشان باشد. و هر که از خداوند و پیامبرش نافرمانی کند، به گمراهی آشکاری دچار شده است.	36
وَاِذْ تَقُوْلُ لِلَّذِيْۤ اَنْعَمَ اللّٰهُ عَلَيْهِ وَاَنْعَمْتَ عَلَيْهِ اَمْسِكْ عَلَيْكَ زَوْجَكَ وَاتَّقِ اللّٰهَ وَتُخْفِيْ فِيْ نَفْسِكَ مَا اللّٰهُ مُبْدِيْهِ وَتَخْشَى النَّاسَ وَاللّٰهُ اَحَقُّ اَنْ تَخْشٰىهُ فَلَمَّا قَضٰى زَيْدٌ مِّنْهَا وَطَرًا زَوَّجْنٰكَهَا لِكَيْ لَا يَكُوْنَ عَلَى الْمُؤْمِنِيْنَ حَرَجٌ فِيْۤ اَزْوَاجِ اَدْعِيَآىِٕهِمْ اِذَا قَضَوْا مِنْهُنَّ وَطَرًا وَكَانَ اَمْرُ اللّٰهِ مَفْعُوْلًا	و (به یاد آر) هنگامی که به کسی که خداوند به او نعمت داده بود و تو نیز به او نعمت داده بودی، گفتی: «همسرت را نگه دار و از خداوند پروا کن»، درحالی‌که در دلت چیزی را پنهان می‌کردی که خداوند آن را آشکار می‌سازد، و از مردم می‌ترسیدی، حال آنکه خداوند سزاوارتر است که از او بترسی. پس هنگامی که زید (بن حارثه) از همسرش (زینب) نیازش را برآورد (او را طلاق داد)، ما او را به همسری تو درآوردیم تا برای مؤمنان در (ازدواج با) همسران پسرخوانده‌هایشان، هنگامی که از آن‌ها نیازشان را برآوردند، مانعی نباشد. و فرمان خداوند انجام‌شدنی است.	37
مَا كَانَ عَلَى النَّبِيِّ مِنْ حَرَجٍ فِيْمَا فَرَضَ اللّٰهُ لَهٗ سُنَّةَ اللّٰهِ فِى الَّذِيْنَ خَلَوْا مِنْ قَبْلُ وَكَانَ اَمْرُ اللّٰهِ قَدَرًا مَّقْدُوْرًا	بر پیامبر هیچ ایرادی نیست در آنچه خداوند برایش مقرر کرده است. (این) سنت خداوند است برای پیامبران پیشین. و فرمان خداوند مقدر و حتمی است.	38
الَّذِيْنَ يُبَلِّغُوْنَ رِسٰلٰتِ اللّٰهِ وَيَخْشَوْنَهٗ وَلَا يَخْشَوْنَ اَحَدًا اِلَّا اللّٰهَ وَكَفٰى بِاللّٰهِ حَسِيْبًا	(یعنی) کسانی که پیام‌های خداوند را می‌رسانند، از او می‌ترسند و جز از خداوند از هیچ‌کس نمی‌ترسند. و خداوند برای حسابرسی کافی است.	39
مَا كَانَ مُحَمَّدٌ اَبَآ اَحَدٍ مِّنْ رِّجَالِكُمْ وَلٰكِنْ رَّسُوْلَ اللّٰهِ وَخَاتَمَ النَّبِيّٖنَ وَكَانَ اللّٰهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيْمًا	محمد پدر هیچ‌یک از مردان شما نیست، بلکه او پیامبر خداوند و خاتم پیامبران است. و خداوند به هر چیز داناست.	40
يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوا اذْكُرُوا اللّٰهَ ذِكْرًا كَثِيْرًا	ای مؤمنان! خداوند را بسیار یاد کنید،	41
وَّسَبِّحُوْهُ بُكْرَةً وَّاَصِيْلًا	و صبح و شام او را تسبیح گویید.	42

هُوَ الَّذِيْ يُصَلِّيْ عَلَيْكُمْ وَمَلٰٓئِكَتُه لِيُخْرِجَكُمْ مِّنَ الظُّلُمٰتِ اِلَى النُّوْرِ وَكَانَ بِالْمُؤْمِنِيْنَ رَحِيْمًا	اوست که بر شما درود می‌فرستد و فرشتگانش (برای شما آمرزش می‌طلبند) تا شما را از تاریکی‌ها به سوی نور بیرون آورد. و او به مؤمنان مهربان است.	43
تَحِيَّتُهُمْ يَوْمَ يَلْقَوْنَه سَلٰمٌ وَاَعَدَّ لَهُمْ اَجْرًا كَرِيْمًا	تحیتشان در روزی که او را دیدار کنند، «سلام» است، و برایشان پاداشی نیکو آماده کرده است.	44
يٰٓاَيُّهَا النَّبِيُّ اِنَّآ اَرْسَلْنٰكَ شَاهِدًا وَّمُبَشِّرًا وَّنَذِيْرًا	ای پیامبر! ما تو را به‌عنوان گواه، بشارت‌دهنده و هشداردهنده فرستادیم،	45
وَّدَاعِيًا اِلَى اللّٰهِ بِاِذْنِه وَسِرَاجًا مُّنِيْرًا	و دعوت‌کننده به سوی خداوند به اذن او، و چراغی روشنگر.	46
وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِيْنَ بِاَنَّ لَهُمْ مِّنَ اللّٰهِ فَضْلًا كَبِيْرًا	و به مؤمنان بشارت ده که برایشان از سوی خداوند فضلی بزرگ است.	47
وَلَا تُطِعِ الْكٰفِرِيْنَ وَالْمُنٰفِقِيْنَ وَدَعْ اَذٰىهُمْ وَتَوَكَّلْ عَلَى اللّٰهِ وَكَفٰى بِاللّٰهِ وَكِيْلًا	و از کافران و منافقان اطاعت نکن و به آزارشان اعتنا نکن و بر خداوند توکل کن، و خداوند به‌عنوان وکیل کافی است.	48
يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْٓا اِذَا نَكَحْتُمُ الْمُؤْمِنٰتِ ثُمَّ طَلَّقْتُمُوْهُنَّ مِنْ قَبْلِ اَنْ تَمَسُّوْهُنَّ فَمَا لَكُمْ عَلَيْهِنَّ مِنْ عِدَّةٍ تَعْتَدُّوْنَهَا فَمَتِّعُوْهُنَّ وَسَرِّحُوْهُنَّ سَرَاحًا جَمِيْلًا	ای مؤمنان! هنگامی که با زنان مؤمن ازدواج کردید، سپس پیش از آنکه با آن‌ها نزدیکی کنید طلاقشان دادید، بر شما هیچ عده‌ای (مدت انتظار) نیست که بخواهید آن را بشمارید. پس آن‌ها را بهره‌مند کنید و به نیکی رهایشان کنید.	49
يٰٓاَيُّهَا النَّبِيُّ اِنَّآ اَحْلَلْنَا لَكَ اَزْوَاجَكَ الّٰتِيْٓ اٰتَيْتَ اُجُوْرَهُنَّ وَمَا مَلَكَتْ يَمِيْنُكَ مِمَّآ اَفَاۤءَ اللّٰهُ عَلَيْكَ وَبَنٰتِ عَمِّكَ وَبَنٰتِ عَمّٰتِكَ وَبَنٰتِ خَالِكَ وَبَنٰتِ خٰلٰتِكَ الّٰتِيْ هَاجَرْنَ مَعَكَ وَامْرَاَةً مُّؤْمِنَةً اِنْ وَّهَبَتْ نَفْسَهَا لِلنَّبِيِّ اِنْ اَرَادَ النَّبِيُّ اَنْ يَّسْتَنْكِحَهَا خَالِصَةً لَّكَ مِنْ دُوْنِ الْمُؤْمِنِيْنَ قَدْ عَلِمْنَا مَا فَرَضْنَا عَلَيْهِمْ فِيْٓ اَزْوَاجِهِمْ وَمَا مَلَكَتْ اَيْمَانُهُمْ لِكَيْلَا يَكُوْنَ عَلَيْكَ حَرَجٌ وَكَانَ اللّٰهُ غَفُوْرًا رَّحِيْمًا	ای پیامبر! ما برایت همسرانی را که مهرشان را داده‌ای حلال کردیم، و (همچنین) کنیزانی که خداوند به‌عنوان غنیمت به تو داده است، و دختران عمویت و دختران دایی‌ات و دختران خاله‌ات و دختران عمه‌ات که با تو هجرت کردند، و زنی مؤمن که خود را به پیامبر ببخشد، اگر پیامبر بخواهد او را به همسری گیرد، (این) ویژه توست نه دیگر مؤمنان. ما می‌دانیم که برایشان درباره همسرانشان و کنیزانشان چه مقرر کرده‌ایم، تا برایت دشواری نباشد. و خداوند آمرزنده و مهربان است.	50

تُرْجِيْ مَنْ تَشَاۤءُ مِنْهُنَّ وَتُـْٔوِيْٓ اِلَيْكَ مَنْ تَشَاۤءُ وَمَنِ ابْتَغَيْتَ مِمَّنْ عَزَلْتَ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكَ ذٰلِكَ اَدْنٰٓى اَنْ تَقَرَّ اَعْيُنُهُنَّ وَلَا يَحْزَنَّ وَيَرْضَيْنَ بِمَآ اٰتَيْتَهُنَّ كُلُّهُنَّ وَاللّٰهُ يَعْلَمُ مَا فِيْ قُلُوْبِكُمْ وَكَانَ اللّٰهُ عَلِيْمًا حَلِيْمًا	تو می‌توانی (نوبت) هر یک از آن‌ها (همسرانت) را که می‌خواهی به تأخیر اندازی و هر یک را که می‌خواهی نزد خود بیاوری. و اگر کسی را که (پیش‌تر) به تأخیر انداخته بودی دوباره بخواهی، بر تو گناهی نیست. این برای آرامش قلبشان و عدم اندوهشان و رضایت همه آن‌ها به آنچه به آن‌ها داده‌ای نزدیک‌تر است. و خداوند آنچه در دلت است می‌داند. و خداوند دانا و بردبار است.	51
لَا يَحِلُّ لَكَ النِّسَاۤءُ مِنْۢ بَعْدُ وَلَآ اَنْ تَبَدَّلَ بِهِنَّ مِنْ اَزْوَاجٍ وَّلَوْ اَعْجَبَكَ حُسْنُهُنَّ اِلَّا مَا مَلَكَتْ يَمِيْنُكَ وَكَانَ اللّٰهُ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ رَّقِيْبًا	برای تو (ای محمد) پس از این، زنان دیگر و نه جایگزین کردن آن‌ها با همسران دیگر حلال نیست، هرچند زیبایی‌شان تو را شگفت‌زده کند، مگر کنیزانی که مالکشان شده‌ای. و خداوند بر هر چیز نگهبان است.	52
يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تَدْخُلُوْا بُيُوْتَ النَّبِيِّ اِلَّآ اَنْ يُّؤْذَنَ لَكُمْ اِلٰى طَعَامٍ غَيْرَ نٰظِرِيْنَ اِنٰىهُ وَلٰكِنْ اِذَا دُعِيْتُمْ فَادْخُلُوْا فَاِذَا طَعِمْتُمْ فَانْتَشِرُوْا وَلَا مُسْتَاْنِسِيْنَ لِحَدِيْثٍ اِنَّ ذٰلِكُمْ كَانَ يُؤْذِى النَّبِيَّ فَيَسْتَحْيٖ مِنْكُمْ وَاللّٰهُ لَا يَسْتَحْيٖ مِنَ الْحَقِّ وَاِذَا سَاَلْتُمُوْهُنَّ مَتَاعًا فَسْـَٔلُوْهُنَّ مِنْ وَّرَاۤءِ حِجَابٍ ذٰلِكُمْ اَطْهَرُ لِقُلُوْبِكُمْ وَقُلُوْبِهِنَّ وَمَا كَانَ لَكُمْ اَنْ تُؤْذُوْا رَسُوْلَ اللّٰهِ وَلَآ اَنْ تَنْكِحُوْٓا اَزْوَاجَه مِنْۢ بَعْدِه اَبَدًا اِنَّ ذٰلِكُمْ كَانَ عِنْدَ اللّٰهِ عَظِيْمًا	ای مؤمنان! به خانه‌های پیامبر وارد نشوید مگر آنکه به شما برای غذا خوردن اجازه داده شود، بدون آنکه منتظر آماده شدن غذا باشید. اما هنگامی که دعوت شدید، وارد شوید و وقتی غذا خوردید، پراکنده شوید، بدون آنکه به گفت‌وگو ادامه دهید. این (کار) پیامبر را آزار می‌دهد و او از شما شرم می‌کند (که بگوید)، اما خداوند از گفتن حق شرم نمی‌کند. و اگر از (همسران پیامبر) چیزی خواستید، از پشت پرده بخواهید. این برای پاکی دل‌های شما و آن‌ها بهتر است. و شما را نسزد که پیامبر خدا را آزار دهید و نه اینکه پس از او هرگز با همسرانش ازدواج کنید. به‌راستی این نزد خداوند گناهی بزرگ است.	53
اِنْ تُبْدُوْا شَيْـًٔا اَوْ تُخْفُوْهُ فَاِنَّ اللّٰهَ كَانَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيْمًا	اگر چیزی را آشکار کنید یا پنهان سازید، به‌راستی خداوند به هر چیز داناست.	54
لَا جُنَاحَ عَلَيْهِنَّ فِيْٓ اٰبَاۤىِٕهِنَّ وَلَآ اَبْنَاۤىِٕهِنَّ وَلَآ اِخْوَانِهِنَّ وَلَآ اَبْنَاۤءِ اِخْوَانِهِنَّ وَلَآ اَبْنَاۤءِ اَخَوٰتِهِنَّ وَلَا نِسَاۤىِٕهِنَّ وَلَا مَا مَلَكَتْ اَيْمَانُهُنَّ وَاتَّقِيْنَ اللّٰهَ اِنَّ اللّٰهَ كَانَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ شَهِيْدًا	بر همسران پیامبر گناهی نیست که با پدرانشان، پسرانشان، برادرانشان، پسران برادرانشان، پسران خواهرانشان، زنان (مؤمن) و کنیزانشان (بدون حجاب) دیدار کنند. و از خداوند پروا کنید. به‌راستی خداوند به هر چیز گواه است.	55
اِنَّ اللّٰهَ وَمَلٰٓئِكَتَه يُصَلُّوْنَ عَلَى النَّبِيِّ يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا صَلُّوْا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوْا تَسْلِيْمًا	به‌راستی خداوند و فرشتگانش بر پیامبر درود می‌فرستند. ای مؤمنان! بر او درود فرستید و به‌نیکی تسلیم شوید.	56
اِنَّ الَّذِيْنَ يُؤْذُوْنَ اللّٰهَ وَرَسُوْلَه لَعَنَهُمُ اللّٰهُ فِى الدُّنْيَا وَالْاٰخِرَةِ وَاَعَدَّ لَهُمْ عَذَابًا مُّهِيْنًا	به‌راستی کسانی که خداوند و پیامبرش را آزار می‌دهند، خداوند آن‌ها را در دنیا و آخرت لعنت کرده و برایشان عذابی خوارکننده آماده کرده است.	57

وَالَّذِيْنَ يُؤْذُوْنَ الْمُؤْمِنِيْنَ وَالْمُؤْمِنٰتِ بِغَيْرِ مَا اكْتَسَبُوْا فَقَدِ احْتَمَلُوْا بُهْتَانًا وَّاِثْمًا مُّبِيْنًا	و کسانی که مردان و زنان مؤمن را بدون آنکه سزاوار باشند آزار می‌دهند، بار گناه و خطای آشکاری بر دوش گرفته‌اند.	58
يٰٓاَيُّهَا النَّبِيُّ قُلْ لِّاَزْوَاجِكَ وَبَنٰتِكَ وَنِسَاۤءِ الْمُؤْمِنِيْنَ يُدْنِيْنَ عَلَيْهِنَّ مِنْ جَلَابِيْبِهِنَّ ذٰلِكَ اَدْنٰٓى اَنْ يُّعْرَفْنَ فَلَا يُؤْذَيْنَ وَكَانَ اللّٰهُ غَفُوْرًا رَّحِيْمًا	ای پیامبر! به همسرانت و دخترانت و زنان مؤمنان بگو که جلباب‌هایشان را بر خود نزدیک کنند. این برای آنکه شناخته شوند و آزار نبینند بهتر است. و خداوند آمرزنده و مهربان است.	59
لَىِٕنْ لَّمْ يَنْتَهِ الْمُنٰفِقُوْنَ وَالَّذِيْنَ فِيْ قُلُوْبِهِمْ مَّرَضٌ وَّالْمُرْجِفُوْنَ فِى الْمَدِيْنَةِ لَنُغْرِيَنَّكَ بِهِمْ ثُمَّ لَا يُجَاوِرُوْنَكَ فِيْهَآ اِلَّا قَلِيْلًا	اگر منافقان و کسانی که در دل‌هایشان بیماری است و شایعه‌پراکنان در مدینه دست نکشند، حتماً تو را بر آن‌ها مسلط می‌کنیم، سپس جز اندکی در آن (شهر) در کنارت همسایه نخواهند بود.	60
مَلْعُوْنِيْنَ اَيْنَمَا ثُقِفُوْٓا اُخِذُوْا وَقُتِّلُوْا تَقْتِيْلًا	ملعون‌اند؛ هر کجا یافت شوند، گرفته و به سختی کشته می‌شوند.	61
سُنَّةَ اللّٰهِ فِى الَّذِيْنَ خَلَوْا مِنْ قَبْلُ وَلَنْ تَجِدَ لِسُنَّةِ اللّٰهِ تَبْدِيْلًا	این سنت خداوند درباره کسانی است که پیش از این بودند، و برای سنت خداوند هیچ تغییری نخواهی یافت.	62
يَسْـَٔلُكَ النَّاسُ عَنِ السَّاعَةِ قُلْ اِنَّمَا عِلْمُهَا عِنْدَ اللّٰهِ وَمَا يُدْرِيْكَ لَعَلَّ السَّاعَةَ تَكُوْنُ قَرِيْبًا	مردم از تو درباره ساعت (قیامت) می‌پرسند. بگو: «علم آن فقط نزد خداوند است.» و تو چه دانی؟ شاید ساعت نزدیک باشد.	63
اِنَّ اللّٰهَ لَعَنَ الْكٰفِرِيْنَ وَاَعَدَّ لَهُمْ سَعِيْرًا	به‌راستی خداوند کافران را لعنت کرده و برایشان آتشی سوزان آماده کرده است،	64
خٰلِدِيْنَ فِيْهَآ اَبَدًا لَا يَجِدُوْنَ وَلِيًّا وَّلَا نَصِيْرًا	که در آن جاودانه‌اند، و هیچ دوست و یاوری نمی‌یابند.	65
يَوْمَ تُقَلَّبُ وُجُوْهُهُمْ فِى النَّارِ يَقُوْلُوْنَ يٰلَيْتَنَآ اَطَعْنَا اللّٰهَ وَاَطَعْنَا الرَّسُوْلَا	روزی که چهره‌هایشان در آتش گردانده شود، می‌گویند: «ای کاش از خداوند و پیامبر اطاعت کرده بودیم.»	66
وَقَالُوْا رَبَّنَآ اِنَّآ اَطَعْنَا سَادَتَنَا وَكُبَرَاۤءَنَا فَاَضَلُّوْنَا السَّبِيْلَا	و می‌گویند: «پروردگارا! ما از سران و بزرگانمان اطاعت کردیم، پس ما را گمراه کردند.»	67
رَبَّنَآ اٰتِهِمْ ضِعْفَيْنِ مِنَ الْعَذَابِ وَالْعَنْهُمْ لَعْنًا كَبِيْرًا	پروردگارا! عذابشان را دو برابر کن و لعنت بزرگی بر آن‌ها فرست.»	68
يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تَكُوْنُوْا كَالَّذِيْنَ اٰذَوْا مُوْسٰى فَبَرَّاَهُ اللّٰهُ مِمَّا قَالُوْا وَكَانَ عِنْدَ اللّٰهِ وَجِيْهًا	ای مؤمنان! مانند کسانی نباشید که موسی را آزار دادند، پس خداوند او را از آنچه گفتند پاک کرد. و او نزد خداوند آبرومند بود.	69

يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوا اتَّقُوا اللّٰهَ وَقُوْلُوْا قَوْلًا سَدِيْدًا	ای مؤمنان! از خداوند پروا کنید و سخنی درست بگویید،	70
يُّصْلِحْ لَكُمْ اَعْمَالَكُمْ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوْبَكُمْ وَمَنْ يُّطِعِ اللّٰهَ وَرَسُوْلَهٗ فَقَدْ فَازَ فَوْزًا عَظِيْمًا	تا (خداوند) کارهایتان را برایتان اصلاح کند و گناهانتان را بیامرزد. و هر که از خداوند و پیامبرش اطاعت کند، به کامیابی بزرگی دست یافته است.	71
اِنَّا عَرَضْنَا الْاَمَانَةَ عَلَى السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَالْجِبَالِ فَاَبَيْنَ اَنْ يَّحْمِلْنَهَا وَاَشْفَقْنَ مِنْهَا وَحَمَلَهَا الْاِنْسَانُ اِنَّهٗ كَانَ ظَلُوْمًا جَهُوْلًا	ما امانت را بر آسمان‌ها و زمین و کوه‌ها عرضه کردیم، پس از پذیرش آن سر باز زدند و از آن ترسیدند، اما انسان آن را پذیرفت. به‌راستی او ستمگر و نادان بود.	72
لِّيُعَذِّبَ اللّٰهُ الْمُنٰفِقِيْنَ وَالْمُنٰفِقٰتِ وَالْمُشْرِكِيْنَ وَالْمُشْرِكٰتِ وَيَتُوْبَ اللّٰهُ عَلَى الْمُؤْمِنِيْنَ وَالْمُؤْمِنٰتِ وَكَانَ اللّٰهُ غَفُوْرًا رَّحِيْمًا	تا خداوند منافقان و مشرکان، مردان و زنان را عذاب کند و توبه مؤمنان، مردان و زنان را بپذیرد. و خداوند آمرزنده و مهربان است.	73

مکیة	سَبَأ	تعداد آیات
مکی	ص‌ا - 34	٥٤

بسم الله الرحمن الرحیم

(ص‌ا س‌ب‌أ)

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذِيْ لَه مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْاَرْضِ وَلَهُ الْحَمْدُ فِي الْاٰخِرَةِ وَهُوَ الْحَكِيْمُ الْخَبِيْرُ	همه ستایش‌ها از آنِ خداوند است که هرچه در آسمان‌ها و زمین است از آنِ اوست و در آخرت نیز ستایش از آنِ اوست. و اوست حکیم و آگاه.	1
يَعْلَمُ مَا يَلِجُ فِي الْاَرْضِ وَمَا يَخْرُجُ مِنْهَا وَمَا يَنْزِلُ مِنَ السَّمَاءِ وَمَا يَعْرُجُ فِيْهَا وَهُوَ الرَّحِيْمُ الْغَفُوْرُ	او می‌داند آنچه به زمین فرو می‌رود و آنچه از آن بیرون می‌آید و آنچه از آسمان نازل می‌شود و آنچه به سوی آن بالا می‌رود. و اوست مهربان و آمرزنده.	2
وَقَالَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا لَا تَأْتِيْنَا السَّاعَةُ قُلْ بَلٰى وَرَبِّيْ لَتَأْتِيَنَّكُمْ عٰلِمِ الْغَيْبِ لَا يَعْزُبُ عَنْهُ مِثْقَالُ ذَرَّةٍ فِي السَّمٰوٰتِ وَلَا فِي الْاَرْضِ وَلَآ اَصْغَرُ مِنْ ذٰلِكَ وَلَآ اَكْبَرُ اِلَّا فِيْ كِتٰبٍ مُّبِيْنٍ	و کافران گفتند: «قیامت به سوی ما نخواهد آمد.» بگو: «حتماً خواهد آمد، به پروردگارم که دانای غیب است سوگند، قیامت حتماً به سوی شما خواهد آمد. هیچ‌چیز حتی به وزن ذره‌ای در آسمان‌ها و زمین از او پنهان نیست، نه کوچک‌تر از آن و نه بزرگ‌تر، همه در کتابی روشن (لوح محفوظ) ثبت است.»	3
لِّيَجْزِيَ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ اُولٰٓئِكَ لَهُمْ مَّغْفِرَةٌ وَّرِزْقٌ كَرِيْمٌ	تا (خداوند) به کسانی که ایمان آوردند و کارهای نیک انجام دادند پاداش دهد. برایشان آمرزش و روزی‌ای نیکو (بهشت) است.	4
وَالَّذِيْنَ سَعَوْ فِيْٓ اٰيٰتِنَا مُعٰجِزِيْنَ اُولٰٓئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ مِّنْ رِّجْزٍ اَلِيْمٌ	و کسانی که برای (نپذیرفتن) آیات ما کوشیدند با این پندار که می‌توانند (عذاب ما را) ناتوان کنند، برایشان عذابی دردناک خواهد بود.	5
وَيَرَى الَّذِيْنَ اُوْتُوا الْعِلْمَ الَّذِيْٓ اُنْزِلَ اِلَيْكَ مِنْ رَّبِّكَ هُوَ الْحَقَّ وَيَهْدِيْٓ اِلٰى صِرَاطِ الْعَزِيْزِ الْحَمِيْدِ	و کسانی که دانش به آن‌ها داده شده (اهل کتاب) می‌دانند که (وحی‌ای) که از پروردگارت به تو نازل شده حق است و به راه (خداوند) توانای ستوده هدایت می‌کند.	6
وَقَالَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا هَلْ نَدُلُّكُمْ عَلٰى رَجُلٍ يُّنَبِّئُكُمْ اِذَا مُزِّقْتُمْ كُلَّ مُمَزَّقٍ اِنَّكُمْ لَفِيْ خَلْقٍ جَدِيْدٍ	و کافران گفتند (به یکدیگر): «آیا مردی را به شما نشان دهیم که به شما خبر می‌دهد وقتی بدنتان کاملاً متلاشی شد، حتماً در خلقتی جدید (بازآفریده می‌شوید)؟»	7
اَفْتَرٰى عَلَى اللّٰهِ كَذِبًا اَمْ بِهٖ جِنَّةٌ بَلِ الَّذِيْنَ لَا يُؤْمِنُوْنَ بِالْاٰخِرَةِ فِي الْعَذَابِ وَالضَّلٰلِ الْبَعِيْدِ	آیا او بر خداوند دروغ بسته یا دیوانه است؟ (خیر)، بلکه کسانی که به آخرت ایمان ندارند در عذاب و گمراهی دوری هستند.	8

اَفَلَمْ يَرَوْا اِلٰى مَا بَيْنَ اَيْدِيْهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ مِّنَ السَّمَاۤءِ وَالْاَرْضِ اِنْ نَّشَاْ نَخْسِفْ بِهِمُ الْاَرْضَ اَوْ نُسْقِطْ عَلَيْهِمْ كِسَفًا مِّنَ السَّمَاۤءِ اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيَةً لِّكُلِّ عَبْدٍ مُّنِيْبٍ	آیا به آسمان و زمینی که پیش رویشان و پشت سرشان است نگاه نکردند؟ اگر بخواهیم، آن‌ها را در زمین فرو می‌بریم یا تکه‌هایی از آسمان را بر آن‌ها فرو می‌ریزیم. به‌راستی در این نشانه‌ای (از قدرت خداوند) برای هر بنده‌ای است که (به سوی او) بازگردد.	9
وَلَقَدْ اٰتَيْنَا دَاوٗدَ مِنَّا فَضْلًا ۗيٰجِبَالُ اَوِّبِيْ مَعَهٗ وَالطَّيْرَ ۚوَاَلَنَّا لَهُ الْحَدِيْدَ	و به‌راستی به داوود از سوی خودمان کرامتی عطا کردیم. (فرمودیم:) «ای کوه‌ها و پرندگان! با داوود بارها تسبیح گویید»، و آهن را برای او نرم کردیم،	10
اَنِ اعْمَلْ سٰبِغٰتٍ وَّقَدِّرْ فِي السَّرْدِ وَاعْمَلُوْا صَالِحًا ۗاِنِّيْ بِمَا تَعْمَلُوْنَ بَصِيْرٌ	که زره‌های بزرگ بساز و بافت آن‌ها را به‌دقت اندازه کن؛ و کارهای نیک انجام دهید. به‌راستی من به آنچه انجام می‌دهید بینایم.	11
وَلِسُلَيْمٰنَ الرِّيْحَ غُدُوُّهَا شَهْرٌ وَّرَوَاحُهَا شَهْرٌ ۚوَاَسَلْنَا لَهٗ عَيْنَ الْقِطْرِ ۗوَمِنَ الْجِنِّ مَنْ يَّعْمَلُ بَيْنَ يَدَيْهِ بِاِذْنِ رَبِّهٖ ۗوَمَنْ يَّزِغْ مِنْهُمْ عَنْ اَمْرِنَا نُذِقْهُ مِنْ عَذَابِ السَّعِيْرِ	و برای سلیمان باد را (مسخر کردیم) که پیمایش صبحگاهش برابر با سفر یک ماه و پیمایش شامگاهش برابر با سفر یک ماه بود و برای او چشمه مس گداخته جاری کردیم. و برخی از جنیان به اذن پروردگارش در برابر او کار می‌کردند. و هر یک از آن‌ها که از فرمان ما سرپیچی کند، عذاب آتشی سوزان به او می‌چشانیم.	12
يَعْمَلُوْنَ لَهٗ مَا يَشَاۤءُ مِنْ مَّحَارِيْبَ وَتَمَاثِيْلَ وَجِفَانٍ كَالْجَوَابِ وَقُدُوْرٍ رّٰسِيٰتٍ ۗاِعْمَلُوْٓا اٰلَ دَاوٗدَ شُكْرًا ۗوَقَلِيْلٌ مِّنْ عِبَادِيَ الشَّكُوْرُ	آن‌ها (جنیان) برای سلیمان هرچه او می‌خواست می‌ساختند، از جمله بناهای بلند، تندیس‌ها، ظرف‌هایی مانند حوض‌ها و دیگ‌هایی که (بر اجاق) ثابت بودند. ای خاندان داوود! برای شکر (به درگاه خداوند) بکوشید. و اندکی از بندگانم شکرگزارند.	13
فَلَمَّا قَضَيْنَا عَلَيْهِ الْمَوْتَ مَا دَلَّهُمْ عَلٰى مَوْتِهٖٓ اِلَّا دَاۤبَّةُ الْاَرْضِ تَاْكُلُ مِنْسَاَتَهٗ ۚفَلَمَّا خَرَّ تَبَيَّنَتِ الْجِنُّ اَنْ لَّوْ كَانُوْا يَعْلَمُوْنَ الْغَيْبَ مَا لَبِثُوْا فِي الْعَذَابِ الْمُهِيْنِ	پس هنگامی که مرگ را بر او (سلیمان) مقدر کردیم، جز کرمی که عصایش را خورد، چیزی مرگ او را به آن‌ها نشان نداد. پس وقتی فرو افتاد، برای جنیان روشن شد که اگر غیب را می‌دانستند، در عذاب خوارکننده باقی نمی‌ماندند.	14
لَقَدْ كَانَ لِسَبَاٍ فِيْ مَسْكَنِهِمْ اٰيَةٌ ۗجَنَّتٰنِ عَنْ يَّمِيْنٍ وَّشِمَالٍ ۗكُلُوْا مِنْ رِّزْقِ رَبِّكُمْ وَاشْكُرُوْا لَهٗ ۗبَلْدَةٌ طَيِّبَةٌ وَّرَبٌّ غَفُوْرٌ	به‌راستی برای قوم سبا در جایگاهشان نشانه‌ای (از عظمت خداوند) بود: دو باغ در سمت راست و چپ. (به آن‌ها گفته شد:) «از روزی پروردگارتان بخورید و او را شکر کنید. سرزمینی نیکو (و دلپذیر) دارید و (پروردگارتان) آمرزنده است.»	15
فَاَعْرَضُوْا فَاَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ سَيْلَ الْعَرِمِ وَبَدَّلْنٰهُمْ بِجَنَّتَيْهِمْ جَنَّتَيْنِ ذَوَاتَيْ اُكُلٍ خَمْطٍ وَّاَثْلٍ وَّشَيْءٍ مِّنْ سِدْرٍ قَلِيْلٍ	اما آن‌ها روی گرداندند، پس سیلی عظیم بر آن‌ها فرستادیم و دو باغشان را با دو باغ پر از میوه‌های تلخ، درختان اَثْل و اندکی سدر جایگزین کردیم.	16

ذٰلِكَ جَزَيْنٰهُمْ بِمَا كَفَرُوْا وَهَلْ نُجٰزِيْٓ اِلَّا الْكَفُوْرَ	این‌گونه به سبب کفرشان جزایشان دادیم. و ما جز به کافران بسیار (ناسپاس) چنین عذابی نمی‌دهیم.	17
وَجَعَلْنَا بَيْنَهُمْ وَبَيْنَ الْقُرَى الَّتِيْ بٰرَكْنَا فِيْهَا قُرًى ظَاهِرَةً وَّقَدَّرْنَا فِيْهَا السَّيْرَ سِيْرُوْا فِيْهَا لَيَالِيَ وَاَيَّامًا اٰمِنِيْنَ	و میان آن‌ها (مردم سبا) و شهرهایی که برکت داده بودیم (شام)، شهرهایی نزدیک به هم قرار دادیم و فاصله‌های سفر میان آن‌ها را معین کردیم. (گفتیم:) «در این شهرها شب و روز با امنیت سفر کنید.»	18
فَقَالُوْا رَبَّنَا بٰعِدْ بَيْنَ اَسْفَارِنَا وَظَلَمُوْٓا اَنْفُسَهُمْ فَجَعَلْنٰهُمْ اَحَادِيْثَ وَمَزَّقْنٰهُمْ كُلَّ مُمَزَّقٍ اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيٰتٍ لِّكُلِّ صَبَّارٍ شَكُوْرٍ	اما گفتند: «پروردگارا! فاصله سفرهایمان را طولانی کن»، و (با این سخن) به خود ستم کردند؛ پس آن‌ها را داستان (عبرت‌آموز) کردیم و کاملاً پراکنده‌شان ساختیم. به‌راستی در این نشانه‌هایی (از قدرت خداوند) برای هر صبور شکرگزار است.	19
وَلَقَدْ صَدَّقَ عَلَيْهِمْ اِبْلِيْسُ ظَنَّه فَاتَّبَعُوْهُ اِلَّا فَرِيْقًا مِّنَ الْمُؤْمِنِيْنَ	و به‌راستی ابلیس گمان خود را درباره آن‌ها درست یافت، پس جز گروهی از مؤمنان، همگی از او پیروی کردند.	20
وَمَا كَانَ لَه عَلَيْهِمْ مِّنْ سُلْطَانٍ اِلَّا لِنَعْلَمَ مَنْ يُّؤْمِنُ بِالْاٰخِرَةِ مِمَّنْ هُوَ مِنْهَا فِيْ شَكٍّ وَرَبُّكَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ حَفِيْظٌ	و ابلیس هیچ قدرتی بر آن‌ها نداشت، جز اینکه ما بخواهیم کسانی را که به آخرت ایمان دارند از کسانی که درباره آن در شک‌اند جدا کنیم. و پروردگارت بر هر چیز نگهبان است.	21
قُلِ ادْعُوا الَّذِيْنَ زَعَمْتُمْ مِّنْ دُوْنِ اللّٰهِ لَا يَمْلِكُوْنَ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ فِى السَّمٰوٰتِ وَلَا فِى الْاَرْضِ وَمَا لَهُمْ فِيْهِمَا مِنْ شِرْكٍ وَّمَا لَه مِنْهُمْ مِّنْ ظَهِيْرٍ	بگو (ای محمد): «آن‌هایی را که جز خداوند (معبود) می‌پندارید بخوانید! آن‌ها حتی به وزن ذره‌ای در آسمان‌ها و زمین مالک نیستند و هیچ سهمی در (آفرینش) آن‌ها ندارند و هیچ‌یک از آن‌ها یاور او نیست.»	22
وَلَا تَنْفَعُ الشَّفَاعَةُ عِنْدَه اِلَّا لِمَنْ اَذِنَ لَه حَتّٰٓى اِذَا فُزِّعَ عَنْ قُلُوْبِهِمْ قَالُوْا مَاذَا قَالَ رَبُّكُمْ قَالُوا الْحَقَّ وَهُوَ الْعَلِيُّ الْكَبِيْرُ	و شفاعت نزد او جز برای کسی که به او اجازه داده شده سودی ندارد. تا زمانی که ترس از دل‌هایشان برطرف شود، می‌گویند: «پروردگارتان چه فرمود؟» پاسخ می‌دهند: «(سخن) حق»، و اوست بلندمرتبه و بزرگ.	23
قُلْ مَنْ يَّرْزُقُكُمْ مِّنَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ قُلِ اللّٰهُ وَاِنَّآ اَوْ اِيَّاكُمْ لَعَلٰى هُدًى اَوْ فِيْ ضَلٰلٍ مُّبِيْنٍ	بگو (ای محمد): «چه کسی از آسمان و زمین به شما روزی می‌دهد؟» بگو: «خداوند»، و به‌راستی یا ما یا شما (مشرکان) بر هدایت یا در گمراهی آشکاری هستیم.	24
قُلْ لَّا تُسْـَٔلُوْنَ عَمَّآ اَجْرَمْنَا وَلَا نُسْـَٔلُ عَمَّا تَعْمَلُوْنَ	بگو: «شما مسئول کارهایی که ما انجام می‌دهیم نیستید و ما نیز مسئول کارهایی که شما انجام می‌دهید نیستیم.»	25
قُلْ يَجْمَعُ بَيْنَنَا رَبُّنَا ثُمَّ يَفْتَحُ بَيْنَنَا بِالْحَقِّ وَهُوَ الْفَتَّاحُ الْعَلِيْمُ	بگو: «پروردگارمان همه ما را گرد می‌آورد، سپس میان ما به حق داوری می‌کند. و اوست داور دانا.»	26

قُلْ اَرُوْنِيَ الَّذِيْنَ اَلْحَقْتُمْ بِهٖ شُرَكَاۤءَ كَلَّا ۗبَلْ هُوَ اللّٰهُ الْعَزِيْزُ الْحَكِيْمُ	بگو: «به من نشان دهید شریکانی که برای او برگزیده‌اید. خیر، اوست خداوند توانای حکیم.»	27
وَمَآ اَرْسَلْنٰكَ اِلَّا كَاۤفَّةً لِّلنَّاسِ بَشِيْرًا وَّنَذِيْرًا وَّلٰكِنَّ اَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُوْنَ	و ما تو (ای محمد) را جز برای همه انسان‌ها به‌عنوان بشارت‌دهنده و هشداردهنده نفرستادیم، اما بیشتر مردم نمی‌دانند.	28
وَيَقُوْلُوْنَ مَتٰى هٰذَا الْوَعْدُ اِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ	و می‌گویند: «این وعده (قیامت) کی است، اگر راست می‌گویید؟»	29
قُلْ لَّكُمْ مِّيْعَادُ يَوْمٍ لَّا تَسْتَأْخِرُوْنَ عَنْهُ سَاعَةً وَّلَا تَسْتَقْدِمُوْنَ	بگو: «برای شما روزی وعده داده شده (روز قیامت) که نه لحظه‌ای از آن عقب می‌مانید و نه پیش می‌افتید.»	30
وَقَالَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا لَنْ نُّؤْمِنَ بِهٰذَا الْقُرْاٰنِ وَلَا بِالَّذِيْ بَيْنَ يَدَيْهِ ۗوَلَوْ تَرٰٓى اِذِ الظّٰلِمُوْنَ مَوْقُوْفُوْنَ عِنْدَ رَبِّهِمْ ۖيَرْجِعُ بَعْضُهُمْ اِلٰى بَعْضِ ِۨالْقَوْلَ ۚيَقُوْلُ الَّذِيْنَ اسْتُضْعِفُوْا لِلَّذِيْنَ اسْتَكْبَرُوْا لَوْلَآ اَنْتُمْ لَكُنَّا مُؤْمِنِيْنَ	و کافران گفتند: «ما به این قرآن و به کتاب‌هایی که پیش از آن بوده ایمان نمی‌آریم.» و اگر ببینی وقتی ستمگران در برابر پروردگارشان ایستاده‌اند، برخی به برخی دیگر سخن بازمی‌گردانند؛ کسانی که ضعیف شمرده می‌شدند به کسانی که تکبر می‌ورزیدند می‌گویند: «اگر شما نبودید، ما حتماً مؤمن می‌شدیم.»	31
قَالَ الَّذِيْنَ اسْتَكْبَرُوْا لِلَّذِيْنَ اسْتُضْعِفُوْٓا اَنَحْنُ صَدَدْنٰكُمْ عَنِ الْهُدٰى بَعْدَ اِذْ جَاۤءَكُمْ بَلْ كُنْتُمْ مُّجْرِمِيْنَ	کسانی که تکبر می‌ورزیدند به کسانی که ضعیف شمرده می‌شدند می‌گویند: «آیا ما شما را از هدایتی که به سویتان آمد بازداشتیم؟ خیر، خودتان گناهکار بودید.»	32
وَقَالَ الَّذِيْنَ اسْتُضْعِفُوْا لِلَّذِيْنَ اسْتَكْبَرُوْا بَلْ مَكْرُ الَّيْلِ وَالنَّهَارِ اِذْ تَاْمُرُوْنَنَآ اَنْ نَّكْفُرَ بِاللّٰهِ وَنَجْعَلَ لَهٗٓ اَنْدَادًا ۗوَاَسَرُّوا النَّدَامَةَ لَمَّا رَاَوُا الْعَذَابَ ۗوَجَعَلْنَا الْاَغْلٰلَ فِيْٓ اَعْنَاقِ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا ۗهَلْ يُجْزَوْنَ اِلَّا مَا كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ	و کسانی که ضعیف شمرده می‌شدند به کسانی که تکبر می‌ورزیدند می‌گویند: «خیر، (این) فریب شما در شب و روز (باعث شد)، وقتی ما را واداشتید که به خداوند کفر ورزیم و برای او شریکانی قرار دهیم.» و وقتی عذاب را دیدند، پشیمانی خود را اظهار کردند. و ما بر گردن کافران غل و زنجیر نهادیم. جز آنچه انجام داده بودند جزا داده نشدند.	33
وَمَآ اَرْسَلْنَا فِيْ قَرْيَةٍ مِّنْ نَّذِيْرٍ اِلَّا قَالَ مُتْرَفُوْهَآ ۙاِنَّا بِمَآ اُرْسِلْتُمْ بِهٖ كٰفِرُوْنَ	و هرگاه در شهری هشداردهنده‌ای فرستادیم، ثروتمندان آن گفتند: «ما به آنچه شما با آن فرستاده شده‌اید کافریم.»	34
وَقَالُوْا نَحْنُ اَكْثَرُ اَمْوَالًا وَّاَوْلَادًا ۙوَّمَا نَحْنُ بِمُعَذَّبِيْنَ	و گفتند: «ما دارایی و فرزندان بیشتری (از شما) داریم و عذاب نخواهیم شد.»	35
قُلْ اِنَّ رَبِّيْ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَّشَاۤءُ وَيَقْدِرُ وَلٰكِنَّ اَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُوْنَ	بگو: «به‌راستی پروردگارم روزی را برای هر که بخواهد فراخ یا تنگ می‌کند، اما بیشتر مردم نمی‌دانند.»	36

وَمَآ اَمْوَالُكُمْ وَلَآ اَوْلَادُكُمْ بِالَّتِيْ تُقَرِّبُكُمْ عِنْدَنَا زُلْفٰٓى اِلَّا مَنْ اٰمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَاُولٰٓئِكَ لَهُمْ جَزَاۤءُ الضِّعْفِ بِمَا عَمِلُوْا وَهُمْ فِى الْغُرُفٰتِ اٰمِنُوْنَ	و نه دارایی و نه فرزندانتان شما را به ما نزدیک می‌کند؛ جز کسانی که ایمان آوردند و کارهای نیک انجام دادند، برایشان پاداشی دوچندان به سبب آنچه کرده‌اند خواهد بود؛ و آن‌ها در جایگاه‌های بلند (بهشت) ایمن‌اند.	37
وَالَّذِيْنَ يَسْعَوْنَ فِيْٓ اٰيٰتِنَا مُعٰجِزِيْنَ اُولٰٓئِكَ فِى الْعَذَابِ مُحْضَرُوْنَ	و کسانی که برای (نپذیرفتن) آیات ما کوشیدند تا (عذاب ما را) ناتوان کنند، آن‌ها به عذاب درآورده می‌شوند.	38
قُلْ اِنَّ رَبِّيْ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَّشَاۤءُ مِنْ عِبَادِهٖ وَيَقْدِرُ لَهٗ وَمَآ اَنْفَقْتُمْ مِّنْ شَيْءٍ فَهُوَ يُخْلِفُهٗ وَهُوَ خَيْرُ الرّٰزِقِيْنَ	بگو: «به‌راستی پروردگارم روزی را برای هر که از بندگانش بخواهد فراخ یا تنگ می‌کند.» و هرچه انفاق کنید، خداوند جایگزین آن می‌کند و او بهترین روزی‌دهنده است.	39
وَيَوْمَ يَحْشُرُهُمْ جَمِيْعًا ثُمَّ يَقُوْلُ لِلْمَلٰٓئِكَةِ اَهٰٓؤُلَاۤءِ اِيَّاكُمْ كَانُوْا يَعْبُدُوْنَ	و (به یاد آر) روزی که خداوند همه آن‌ها را گرد می‌آورد، سپس به فرشتگان می‌فرماید: «آیا اینان شما را می‌پرستیدند؟»	40
قَالُوْا سُبْحٰنَكَ اَنْتَ وَلِيُّنَا مِنْ دُوْنِهِمْ بَلْ كَانُوْا يَعْبُدُوْنَ الْجِنَّ اَكْثَرُهُمْ بِهِمْ مُّؤْمِنُوْنَ	فرشتگان پاسخ می‌دهند: «تو منزهی. تو یاور ما هستی، نه آن‌ها؛ بلکه آن‌ها جنیان را می‌پرستیدند؛ بیشترشان به آن‌ها ایمان داشتند.»	41
فَالْيَوْمَ لَا يَمْلِكُ بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ نَّفْعًا وَّلَا ضَرًّا وَنَقُوْلُ لِلَّذِيْنَ ظَلَمُوْا ذُوْقُوْا عَذَابَ النَّارِ الَّتِيْ كُنْتُمْ بِهَا تُكَذِّبُوْنَ	پس امروز برخی از شما نمی‌توانند به برخی دیگر سود یا زیان برسانند. و به ستمگران می‌گوییم: «عذاب جهنمی را که تکذیب می‌کردید بچشید.»	42
وَاِذَا تُتْلٰى عَلَيْهِمْ اٰيٰتُنَا بَيِّنٰتٍ قَالُوْا مَا هٰذَآ اِلَّا رَجُلٌ يُّرِيْدُ اَنْ يَّصُدَّكُمْ عَمَّا كَانَ يَعْبُدُ اٰبَاۤؤُكُمْ وَقَالُوْا مَا هٰذَآ اِلَّآ اِفْكٌ مُّفْتَرًى وَقَالَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا لِلْحَقِّ لَمَّا جَاۤءَهُمْ اِنْ هٰذَآ اِلَّا سِحْرٌ مُّبِيْنٌ	و هنگامی که آیات روشن ما بر آن‌ها خوانده می‌شود، می‌گویند: «این مرد جز این نمی‌خواهد که شما را از آنچه پدرانتان می‌پرستیدند بازدارد»، و می‌گویند: «این (قرآن) جز دروغی ساختگی نیست.» و کافران درباره حقیقت وقتی به سویشان آمد گفتند: «این جز جادویی آشکار نیست.»	43
وَمَآ اٰتَيْنٰهُمْ مِّنْ كُتُبٍ يَّدْرُسُوْنَهَا وَمَآ اَرْسَلْنَآ اِلَيْهِمْ قَبْلَكَ مِنْ نَّذِيْرٍ	و ما به آن‌ها کتاب‌هایی که بخوانند نداده بودیم و پیش از تو (ای محمد) هیچ هشداردهنده‌ای به سویشان نفرستاده بودیم.	44
وَكَذَّبَ الَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَمَا بَلَغُوْا مِعْشَارَ مَآ اٰتَيْنٰهُمْ فَكَذَّبُوْا رُسُلِيْ فَكَيْفَ كَانَ نَكِيْرِ	و کسانی که پیش از آن‌ها بودند (پیامبران را) تکذیب کردند، درحالی‌که (کافران مکه) به یک‌دهم آنچه به پیشینیان داده بودیم نرسیده‌اند، اما پیامبرانم را تکذیب کردند. پس (ببین) خشم من چگونه بود.	45

قُلْ اِنَّمَآ اَعِظُكُمْ بِوَاحِدَةٍ اَنْ تَقُوْمُوْا لِلّٰهِ مَثْنٰى وَفُرَادٰى ثُمَّ تَتَفَكَّرُوْا مَا بِصَاحِبِكُمْ مِّنْ جِنَّةٍ اِنْ هُوَ اِلَّا نَذِيْرٌ لَّكُمْ بَيْنَ يَدَيْ عَذَابٍ شَدِيْدٍ	بگو: «من فقط یک چیز به شما هشدار می‌دهم: اینکه برای خداوند با اخلاص، دو به دو یا تک‌تک بایستید، سپس درباره (محمد) بیندیشید. دوستتان هیچ دیوانگی‌ای ندارد. او جز هشداردهنده‌ای پیش از عذابی سخت نیست.»	46
قُلْ مَا سَاَلْتُكُمْ مِّنْ اَجْرٍ فَهُوَ لَكُمْ اِنْ اَجْرِيَ اِلَّا عَلَى اللّٰهِ وَهُوَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ شَهِيْدٌ	بگو (ای محمد): «هر پاداشی که از شما بخواهم، برای خودتان است. پاداش من جز از خداوند نیست، و او بر هر چیز داناست.»	47
قُلْ اِنَّ رَبِّيْ يَقْذِفُ بِالْحَقِّ عَلَّامُ الْغُيُوْبِ	بگو: «به‌راستی پروردگارم حقیقت را وحی می‌کند. او دانای همه غیب‌هاست.»	48
قُلْ جَاۤءَ الْحَقُّ وَمَا يُبْدِئُ الْبَاطِلُ وَمَا يُعِيْدُ	بگو: «حقیقت آمده و باطل نه آغاز می‌کند و نه بازمی‌گردد.»	49
قُلْ اِنْ ضَلَلْتُ فَاِنَّمَآ اَضِلُّ عَلٰى نَفْسِيْ وَاِنِ اهْتَدَيْتُ فَبِمَا يُوْحِيْٓ اِلَيَّ رَبِّيْ اِنَّهٗ سَمِيْعٌ قَرِيْبٌ	بگو: «اگر گمراه شوم، گمراهی‌ام به زیان خودم است؛ و اگر هدایت یابم، به سبب آنچه پروردگارم به من وحی کرده است. به‌راستی او شنوا و نزدیک است.»	50
وَلَوْ تَرٰٓى اِذْ فَزِعُوْا فَلَا فَوْتَ وَاُخِذُوْا مِنْ مَّكَانٍ قَرِيْبٍ	و اگر ببینی (کافران را) وقتی (در روز قیامت) وحشت‌زده‌اند؛ پس راه فراری ندارند و از جایی نزدیک (به سوی جهنم) گرفته می‌شوند،	51
وَّقَالُوْٓا اٰمَنَّا بِهٖ وَاَنّٰى لَهُمُ التَّنَاوُشُ مِنْ مَّكَانٍ بَعِيْدٍ	و می‌گویند: «ما به او ایمان آوردیم.» اما چگونه از جایی دور (به ایمان) دست یابند؟	52
وَقَدْ كَفَرُوْا بِهٖ مِنْ قَبْلُ وَيَقْذِفُوْنَ بِالْغَيْبِ مِنْ مَّكَانٍ بَعِيْدٍ	و پیش‌تر به خداوند کفر ورزیده بودند و از جایی دور درباره غیب تکذیب می‌کردند.	53
وَحِيْلَ بَيْنَهُمْ وَبَيْنَ مَا يَشْتَهُوْنَ كَمَا فُعِلَ بِاَشْيَاعِهِمْ مِّنْ قَبْلُ اِنَّهُمْ كَانُوْا فِيْ شَكٍّ مُّرِيْبٍ	و میان آن‌ها و آنچه آرزو دارند مانعی قرار داده شد، همان‌گونه که با همفکرانشان پیش از آن‌ها شد. به‌راستی آن‌ها در شکی عمیق بودند.	54

مكية	فَاطِر	ت‌ع‌داد آی‌ات
مکی	فاطر - 35	٤٥

بسم الله الرحمن الرحيم

(فاطر (فاطر

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ فَاطِرِ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ جَاعِلِ الْمَلٰٓئِكَةِ رُسُلًا اُولِيْٓ اَجْنِحَةٍ مَّثْنٰى وَثُلٰثَ وَرُبٰعَ يَزِيْدُ فِي الْخَلْقِ مَا يَشَآءُ اِنَّ اللّٰهَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ	همه ستایش‌ها از آنِ خداوند است، آفریننده آسمان‌ها و زمین، که فرشتگان را پیام‌آوران (برای مدیریت امور گوناگون) قرار داد، دارای بال‌هایی که برخی دو، برخی سه و برخی چهار بال دارند. خداوند به خلقتش هرچه بخواهد می‌افزاید. به‌راستی خداوند بر هر چیزی تواناست.	1
مَا يَفْتَحِ اللّٰهُ لِلنَّاسِ مِنْ رَّحْمَةٍ فَلَا مُمْسِكَ لَهَا وَمَا يُمْسِكْ فَلَا مُرْسِلَ لَهٗ مِنْۢ بَعْدِهٖ وَهُوَ الْعَزِيْزُ الْحَكِيْمُ	هر رحمتی که خداوند به انسان‌ها عطا کند، هیچ‌کس نمی‌تواند آن را بازدارد؛ و هرچه او بازدارد، هیچ‌کس پس از آن نمی‌تواند آن را رها کند. و اوست که توانای حکیم است.	2
يٰٓاَيُّهَا النَّاسُ اذْكُرُوْا نِعْمَتَ اللّٰهِ عَلَيْكُمْ هَلْ مِنْ خَالِقٍ غَيْرُ اللّٰهِ يَرْزُقُكُمْ مِّنَ السَّمَآءِ وَالْاَرْضِ لَآ اِلٰهَ اِلَّا هُوَ فَاَنّٰى تُؤْفَكُوْنَ	ای انسان‌ها! نعمت‌های خداوند را بر خود به یاد آورید. آیا آفریننده‌ای جز خداوند هست که از آسمان و زمین به شما روزی دهد؟ هیچ معبودی جز او نیست؛ پس چرا (از توحید) روی‌گردان می‌شوید؟	3
وَاِنْ يُّكَذِّبُوْكَ فَقَدْ كُذِّبَتْ رُسُلٌ مِّنْ قَبْلِكَ وَاِلَى اللّٰهِ تُرْجَعُ الْاُمُوْرُ	و اگر تو را تکذیب کنند، پیامبران پیش از تو نیز تکذیب شدند. و همه امور به سوی خداوند بازمی‌گردد.	4
يٰٓاَيُّهَا النَّاسُ اِنَّ وَعْدَ اللّٰهِ حَقٌّ فَلَا تَغُرَّنَّكُمُ الْحَيٰوةُ الدُّنْيَا وَلَا يَغُرَّنَّكُمْ بِاللّٰهِ الْغَرُوْرُ	ای انسان‌ها! به‌راستی وعده خداوند حق است، پس مبادا زندگی دنیا شما را فریب دهد و مبادا (شیطان) فریبکار شما را درباره خداوند فریب دهد.	5
اِنَّ الشَّيْطٰنَ لَكُمْ عَدُوٌّ فَاتَّخِذُوْهُ عَدُوًّا اِنَّمَا يَدْعُوْا حِزْبَهٗ لِيَكُوْنُوْا مِنْ اَصْحٰبِ السَّعِيْرِ	به‌راستی شیطان دشمن شماست، پس او را دشمن گیرید، زیرا شیطان تنها گروهش را دعوت می‌کند تا از ساکنان آتش سوزان شوند.	6
اَلَّذِيْنَ كَفَرُوْا لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيْدٌ وَالَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ لَهُمْ مَّغْفِرَةٌ وَّاَجْرٌ كَبِيْرٌ	کسانی که کفر ورزیدند، برایشان عذابی سخت خواهد بود. و کسانی که ایمان آوردند و کارهای نیک انجام دادند، برایشان آمرزش و پاداشی بزرگ است.	7

اَفَمَنْ زُيِّنَ لَه سُوْۤءُ عَمَلِه فَرَاٰهُ حَسَنًا فَاِنَّ اللّٰهَ يُضِلُّ مَنْ يَّشَاۤءُ وَيَهْدِيْ مَنْ يَّشَاۤءُ فَلَا تَذْهَبْ نَفْسُكَ عَلَيْهِمْ حَسَرٰتٍ اِنَّ اللّٰهَ عَلِيْمٌۢ بِمَا يَصْنَعُوْنَ	آیا شایسته است کسی که عمل زشتش برایش آراسته شده و آن را نیک می‌پندارد؟ به‌راستی خداوند هر که را بخواهد گمراه می‌کند و هر که را بخواهد هدایت می‌دهد. پس مبادا (ای محمد) خود را به سبب اندوه برای آن‌ها نابود کنی. به‌راستی خداوند به آنچه انجام می‌دهند داناست.	8
وَاللّٰهُ الَّذِيْٓ اَرْسَلَ الرِّيٰحَ فَتُثِيْرُ سَحَابًا فَسُقْنٰهُ اِلٰى بَلَدٍ مَّيِّتٍ فَاَحْيَيْنَا بِهِ الْاَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا كَذٰلِكَ النُّشُوْرُ	و خداوند است که بادها را می‌فرستد؛ پس (بادها) ابرها را به حرکت درمی‌آورند، آن‌گاه ما ابرها را به سرزمینی مرده (بی‌آب) هدایت می‌کنیم، سپس با آن باران زمین را پس از مرگش (خشکی‌اش) زنده می‌کنیم. رستاخیز نیز چنین است.	9
مَنْ كَانَ يُرِيْدُ الْعِزَّةَ فَلِلّٰهِ الْعِزَّةُ جَمِيْعًا اِلَيْهِ يَصْعَدُ الْكَلِمُ الطَّيِّبُ وَالْعَمَلُ الصَّالِحُ يَرْفَعُه وَالَّذِيْنَ يَمْكُرُوْنَ السَّيِّاٰتِ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيْدٌ وَمَكْرُ اُولٰٓئِكَ هُوَ يَبُوْرُ	هر که عزت خواهد، (بدانید که) عزت همه از آنِ خداوند است. سخنان نیکو به سوی او بالا می‌روند و عمل صالح را او بالا می‌برد. اما کسانی که نقشه‌های بد می‌کشند، برایشان عذابی سخت است و نقشه‌های بدشان نابود می‌شود.	10
وَاللّٰهُ خَلَقَكُمْ مِّنْ تُرَابٍ ثُمَّ مِنْ نُّطْفَةٍ ثُمَّ جَعَلَكُمْ اَزْوَاجًا وَمَا تَحْمِلُ مِنْ اُنْثٰى وَلَا تَضَعُ اِلَّا بِعِلْمِه وَمَا يُعَمَّرُ مِنْ مُّعَمَّرٍ وَّلَا يُنْقَصُ مِنْ عُمُرِه اِلَّا فِيْ كِتٰبٍ اِنَّ ذٰلِكَ عَلَى اللّٰهِ يَسِيْرٌ	و خداوند شما را از خاک آفرید، سپس از نطفه، سپس شما را جفت‌جفت (مرد و زن) کرد. هیچ زنی باردار نمی‌شود و زایمان نمی‌کند مگر با علم او. و عمر هیچ‌کس دراز یا کوتاه نمی‌شود مگر آنکه در کتاب (لوح محفوظ) ثبت شده است. به‌راستی این برای خداوند آسان است.	11
وَمَا يَسْتَوِى الْبَحْرٰنِ هٰذَا عَذْبٌ فُرَاتٌ سَآئِغٌ شَرَابُه وَهٰذَا مِلْحٌ اُجَاجٌ وَمِنْ كُلٍّ تَاْكُلُوْنَ لَحْمًا طَرِيًّا وَّتَسْتَخْرِجُوْنَ حِلْيَةً تَلْبَسُوْنَهَا وَتَرَى الْفُلْكَ فِيْهِ مَوَاخِرَ لِتَبْتَغُوْا مِنْ فَضْلِه وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُوْنَ	و دو دریا یکسان نیستند؛ این یکی شیرین، گوارا و خوش‌طعم است و آن یکی شور و تلخ. و از هر یک گوشت تازه می‌خورید و زیورهایی که می‌پوشید استخراج می‌کنید، و در آنجا کشتی‌ها را می‌بینید که دریا را می‌شکافند تا از فضل او بهره‌مند شوید و شاید شکر کنید.	12
يُوْلِجُ الَّيْلَ فِى النَّهَارِ وَيُوْلِجُ النَّهَارَ فِى الَّيْلِ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ كُلٌّ يَّجْرِيْ لِاَجَلٍ مُّسَمًّى ذٰلِكُمُ اللّٰهُ رَبُّكُمْ لَهُ الْمُلْكُ وَالَّذِيْنَ تَدْعُوْنَ مِنْ دُوْنِه مَا يَمْلِكُوْنَ مِنْ قِطْمِيْرٍ	او شب را در روز و روز را در شب فرو می‌برد و خورشید و ماه را مسخر کرد، هر یک تا زمانی معین در حرکت‌اند. این خداوند، پروردگار شماست، فرمانروایی از آنِ اوست. و کسانی که جز او می‌خوانید (می‌پرستید) حتی به اندازه پوست نازک خرمایی مالک چیزی نیستند.	13
اِنْ تَدْعُوْهُمْ لَا يَسْمَعُوْا دُعَاۤءَكُمْ وَلَوْ سَمِعُوْا مَا اسْتَجَابُوْا لَكُمْ وَيَوْمَ الْقِيٰمَةِ يَكْفُرُوْنَ بِشِرْكِكُمْ وَلَا يُنَبِّئُكَ مِثْلُ خَبِيْرٍ	اگر آن‌ها را بخوانید، ندایتان را نمی‌شنوند، و اگر بشنوند، پاسخ شما را نمی‌دهند. و در روز قیامت، شرک شما را انکار می‌کنند و هیچ‌کس جز (خداوند) آگاه نمی‌تواند به تو آگاهی دهد.	14

يٰٓاَيُّهَا النَّاسُ اَنْتُمُ الْفُقَرَاۤءُ اِلَى اللّٰهِ وَاللّٰهُ هُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيْدُ	ای انسان‌ها! شما به خداوند نیازمندید؛ و خداوند بی‌نیاز و ستوده است.	15
اِنْ يَّشَاْ يُذْهِبْكُمْ وَيَاْتِ بِخَلْقٍ جَدِيْدٍ	اگر بخواهد، شما را نابود می‌کند و مخلوقاتی جدید می‌آورد.	16
وَمَا ذٰلِكَ عَلَى اللّٰهِ بِعَزِيْزٍ	و این برای خداوند دشوار نیست.	17
وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِّزْرَ اُخْرٰى وَاِنْ تَدْعُ مُثْقَلَةٌ اِلٰى حِمْلِهَا لَا يُحْمَلْ مِنْهُ شَيْءٌ وَّلَوْ كَانَ ذَا قُرْبٰى اِنَّمَا تُنْذِرُ الَّذِيْنَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ بِالْغَيْبِ وَاَقَامُوا الصَّلٰوةَ وَمَنْ تَزَكّٰى فَاِنَّمَا يَتَزَكّٰى لِنَفْسِهٖ وَاِلَى اللّٰهِ الْمَصِيْرُ	و هیچ گناهکاری گناه دیگری را بر دوش نمی‌کشد. و اگر کسی که بار گناهش سنگین است، دیگری را برای برداشتن بارش بخواند، حتی اگر از خویشاوندانش باشد، چیزی از آن برداشته نمی‌شود. تو تنها کسانی را می‌توانی هشدار دهی که از پروردگارشان در نهان می‌ترسند و نماز را برپا می‌دارند. و هر که خود را پاک کند، برای خیر خویش پاک می‌شود. و بازگشت به سوی خداوند است.	18
وَمَا يَسْتَوِى الْاَعْمٰى وَالْبَصِيْرُ	و کور با بینا یکسان نیست،	19
وَلَا الظُّلُمٰتُ وَلَا النُّوْرُ	و نه تاریکی با نور،	20
وَلَا الظِّلُّ وَلَا الْحَرُوْرُ	و نه سایه با گرما،	21
وَمَا يَسْتَوِى الْاَحْيَاۤءُ وَلَا الْاَمْوَاتُ اِنَّ اللّٰهَ يُسْمِعُ مَنْ يَّشَاۤءُ وَمَآ اَنْتَ بِمُسْمِعٍ مَّنْ فِى الْقُبُوْرِ	و نه زندگان با مردگان. به‌راستی خداوند به هر که بخواهد شنوایی می‌دهد و تو نمی‌توانی کسانی را که در گورند شنوا کنی.	22
اِنْ اَنْتَ اِلَّا نَذِيْرٌ	تو جز هشداردهنده نیستی.	23
اِنَّآ اَرْسَلْنٰكَ بِالْحَقِّ بَشِيْرًا وَّنَذِيْرًا وَاِنْ مِّنْ اُمَّةٍ اِلَّا خَلَا فِيْهَا نَذِيْرٌ	به‌راستی ما تو را با حقیقت فرستادیم، به‌عنوان بشارت‌دهنده و هشداردهنده. و هیچ امتی نبوده مگر آنکه در آن هشداردهنده‌ای آمده است.	24
وَاِنْ يُّكَذِّبُوْكَ فَقَدْ كَذَّبَ الَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِهِمْ جَاۤءَتْهُمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنٰتِ وَبِالزُّبُرِ وَبِالْكِتٰبِ الْمُنِيْرِ	و اگر تو را تکذیب کنند، کسانی که پیش از آن‌ها بودند نیز (پیامبران را) تکذیب کردند؛ وقتی پیامبرانشان با نشانه‌های روشن (معجزات)، زبور و کتاب روشنگر آمدند.	25
ثُمَّ اَخَذْتُ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا فَكَيْفَ كَانَ نَكِيْرِ	سپس کافران را عذاب کردم، پس (ببین) سرانجام خشم من چگونه بود.	26

اَلَمْ تَرَ اَنَّ اللّٰهَ اَنْزَلَ مِنَ السَّمَاۤءِ مَاۤءً فَاَخْرَجْنَا بِهٖ ثَمَرٰتٍ مُّخْتَلِفًا اَلْوَانُهَا وَمِنَ الْجِبَالِ جُدَدٌۢ بِيْضٌ وَّحُمْرٌ مُّخْتَلِفٌ اَلْوَانُهَا وَغَرَابِيْبُ سُوْدٌ	آیا ندیدی که خداوند از آسمان آب فرو فرستاد، پس با آن میوه‌هایی با رنگ‌های گوناگون پدید آوردیم. و در میان کوه‌ها راه‌هایی سفید و سرخ با رنگ‌های مختلف و (برخی) سیاه تیره است.	27
وَمِنَ النَّاسِ وَالدَّوَاۤبِّ وَالْاَنْعَامِ مُخْتَلِفٌ اَلْوَانُهٗ كَذٰلِكَ اِنَّمَا يَخْشَى اللّٰهَ مِنْ عِبَادِهِ الْعُلَمٰٓؤُا اِنَّ اللّٰهَ عَزِيْزٌ غَفُوْرٌ	و همچنین در میان انسان‌ها، جنبندگان و چهارپایان رنگ‌ها و گونه‌های گوناگون است. از بندگان خداوند تنها عالمان از او می‌ترسند. به‌راستی خداوند توانا و آمرزنده است.	28
اِنَّ الَّذِيْنَ يَتْلُوْنَ كِتٰبَ اللّٰهِ وَاَقَامُوا الصَّلٰوةَ وَاَنْفَقُوْا مِمَّا رَزَقْنٰهُمْ سِرًّا وَّعَلَانِيَةً يَّرْجُوْنَ تِجَارَةً لَّنْ تَبُوْرَ	به‌راستی کسانی که کتاب خداوند (قرآن) را می‌خوانند و نماز را برپا می‌دارند و از آنچه به آن‌ها روزی داده‌ایم در پنهان و آشکار انفاق می‌کنند، به تجارتی امید دارند که هرگز زیان نمی‌بیند،	29
لِيُوَفِّيَهُمْ اُجُوْرَهُمْ وَيَزِيْدَهُمْ مِّنْ فَضْلِهٖ اِنَّهٗ غَفُوْرٌ شَكُوْرٌ	تا خداوند پاداششان را کامل کند و از فضلش بر آن‌ها بیفزاید. به‌راستی خداوند آمرزنده و سپاس‌پذیر است.	30
وَالَّذِيْٓ اَوْحَيْنَآ اِلَيْكَ مِنَ الْكِتٰبِ هُوَ الْحَقُّ مُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ اِنَّ اللّٰهَ بِعِبَادِهٖ لَخَبِيْرٌۢ بَصِيْرٌ	و آنچه به تو (ای محمد) از کتاب (قرآن) وحی کردیم، حق است و کتاب‌های پیشین را تصدیق می‌کند. به‌راستی خداوند به بندگانش آگاه و بیناست.	31
ثُمَّ اَوْرَثْنَا الْكِتٰبَ الَّذِيْنَ اصْطَفَيْنَا مِنْ عِبَادِنَا فَمِنْهُمْ ظَالِمٌ لِّنَفْسِهٖ وَمِنْهُمْ مُّقْتَصِدٌ وَمِنْهُمْ سَابِقٌۢ بِالْخَيْرٰتِ بِاِذْنِ اللّٰهِ ذٰلِكَ هُوَ الْفَضْلُ الْكَبِيْرُ	سپس کتاب را به کسانی از بندگانمان که برگزیدیم به ارث دادیم، پس از میان آن‌ها برخی به خود ستم می‌کنند، برخی میانه‌رو هستند و برخی با اجازه خداوند در نیکی‌ها پیشتازند. این کرامت بزرگی است.	32
جَنّٰتُ عَدْنٍ يَّدْخُلُوْنَهَا يُحَلَّوْنَ فِيْهَا مِنْ اَسَاوِرَ مِنْ ذَهَبٍ وَّلُؤْلُؤًا وَلِبَاسُهُمْ فِيْهَا حَرِيْرٌ	(آنان وارد) باغ‌های عدن می‌شوند، در آنجا با دستبندهای طلا و مروارید آراسته می‌شوند و لباسشان در آنجا ابریشم است.	33
وَقَالُوا الْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذِيْٓ اَذْهَبَ عَنَّا الْحَزَنَ اِنَّ رَبَّنَا لَغَفُوْرٌ شَكُوْرٌ	و می‌گویند: «ستایش از آنِ خداوند است که اندوه را از ما زدود. به‌راستی پروردگار ما آمرزنده و سپاس‌پذیر است،	34
الَّذِيْٓ اَحَلَّنَا دَارَ الْمُقَامَةِ مِنْ فَضْلِهٖ لَا يَمَسُّنَا فِيْهَا نَصَبٌ وَّلَا يَمَسُّنَا فِيْهَا لُغُوْبٌ	که با فضلش ما را در جایگاهی جاودان (بهشت) جای داد؛ در آنجا نه خستگی به ما می‌رسد و نه سستی.»	35
وَالَّذِيْنَ كَفَرُوْا لَهُمْ نَارُ جَهَنَّمَ لَا يُقْضٰى عَلَيْهِمْ فَيَمُوْتُوْا وَلَا يُخَفَّفُ عَنْهُمْ مِّنْ عَذَابِهَا كَذٰلِكَ نَجْزِيْ كُلَّ كَفُوْرٍ	و کسانی که کفر ورزیدند، برایشان جهنمی است. نه نابود می‌شوند تا بمیرند و نه عذابش از آن‌ها کاسته می‌شود. این‌گونه هر کافری را جزا می‌دهیم.	36

وَهُمْ يَصْطَرِخُوْنَ فِيْهَا رَبَّنَآ اَخْرِجْنَا نَعْمَلْ صَالِحًا غَيْرَ الَّذِيْ كُنَّا نَعْمَلُ اَوَلَمْ نُعَمِّرْكُمْ مَّا يَتَذَكَّرُ فِيْهِ مَنْ تَذَكَّرَ وَجَاۤءَكُمُ النَّذِيْرُ فَذُوْقُوْا فَمَا لِلظّٰلِمِيْنَ مِنْ نَّصِيْرٍ	و در آنجا (جهنم) فریاد می‌زنند: «پروردگارا! ما را (از جهنم) بیرون آور تا کارهای نیک انجام دهیم، برخلاف آنچه پیش‌تر کردیم.» (به آن‌ها گفته می‌شود:) «آیا عمرتان را برای پند گرفتن کسی که می‌خواهد پند گیرد طولانی نکردیم، درحالی‌که هشداردهنده‌ای به سویتان آمد؟ پس (عذاب را) بچشید، و برای ستمگران هیچ یاریگری نیست.»	37
اِنَّ اللّٰهَ عَالِمُ غَيْبِ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ اِنَّه عَلِيْمٌۢ بِذَاتِ الصُّدُوْرِ	به‌راستی خداوند دانای نهان آسمان‌ها و زمین است. به‌راستی او به آنچه در سینه‌هاست داناست.	38
هُوَ الَّذِيْ جَعَلَكُمْ خَلٰۤئِفَ فِى الْاَرْضِ فَمَنْ كَفَرَ فَعَلَيْهِ كُفْرُه وَلَا يَزِيْدُ الْكٰفِرِيْنَ كُفْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ اِلَّا مَقْتًا وَلَا يَزِيْدُ الْكٰفِرِيْنَ كُفْرُهُمْ اِلَّا خَسَارًا	اوست که شما را جانشینان زمین قرار داد. هر که کفر ورزد، کفرش به زیان خودش است. و کفر کافران جز خشم پروردگارشان را نمی‌افزاید. و کفر کافران جز زیانشان را نمی‌افزاید.	39
قُلْ اَرَاَيْتُمْ شُرَكَاۤءَكُمُ الَّذِيْنَ تَدْعُوْنَ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ اَرُوْنِيْ مَاذَا خَلَقُوْا مِنَ الْاَرْضِ اَمْ لَهُمْ شِرْكٌ فِى السَّمٰوٰتِ اَمْ اٰتَيْنٰهُمْ كِتٰبًا فَهُمْ عَلٰى بَيِّنَتٍ مِّنْهُ بَلْ اِنْ يَّعِدُ الظّٰلِمُوْنَ بَعْضُهُمْ بَعْضًا اِلَّا غُرُوْرًا	بگو (ای محمد): «درباره شریکانی که جز خداوند می‌خوانید به من بگویید.» به من نشان دهید کدام بخش از زمین را آفریده‌اند؛ یا آیا در (آفرینش) آسمان‌ها شریکی دارند؟ یا آیا به آن‌ها کتابی داده‌ایم که از آن دلیلی روشن دارند؟ خیر، ستمگران جز فریبی به یکدیگر وعده نمی‌دهند.	40
اِنَّ اللّٰهَ يُمْسِكُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ اَنْ تَزُوْلَا وَلَئِنْ زَالَتَاۤ اِنْ اَمْسَكَهُمَا مِنْ اَحَدٍ مِّنْ بَعْدِه اِنَّه كَانَ حَلِيْمًا غَفُوْرًا	به‌راستی خداوند آسمان‌ها و زمین را نگه می‌دارد تا نابود نشوند؛ و اگر نابود شوند، هیچ‌کس جز خداوند نمی‌تواند آن‌ها را نگه دارد. به‌راستی او بردبار و آمرزنده است.	41
وَاَقْسَمُوْا بِاللّٰهِ جَهْدَ اَيْمَانِهِمْ لَئِنْ جَاۤءَهُمْ نَذِيْرٌ لَّيَكُوْنُنَّ اَهْدٰى مِنْ اِحْدَى الْاُمَمِ فَلَمَّا جَاۤءَهُمْ نَذِيْرٌ مَّا زَادَهُمْ اِلَّا نُفُوْرًا	و با نام خداوند سخت سوگند خوردند که اگر هشداردهنده‌ای به سویشان آید، از هر امتی هدایت‌یافته‌تر خواهند بود. اما وقتی هشداردهنده به سویشان آمد، جز دوری از (حقیقت) چیزی به آن‌ها نیفزود،	42
اسْتِكْبَارًا فِى الْاَرْضِ وَمَكْرَ السَّيِّئِ وَلَا يَحِيْقُ الْمَكْرُ السَّيِّئُ اِلَّا بِاَهْلِه فَهَلْ يَنْظُرُوْنَ اِلَّا سُنَّتَ الْاَوَّلِيْنَ فَلَنْ تَجِدَ لِسُنَّتِ اللّٰهِ تَبْدِيْلًا وَلَنْ تَجِدَ لِسُنَّتِ اللّٰهِ تَحْوِيْلًا	به سبب تکبرشان در زمین و نقشه‌های بدشان. و نقشه بد جز به صاحبش بازنمی‌گردد. آیا جز سنت پیشینیان را انتظار می‌کشند؟ پس برای سنت خداوند هیچ تغییری نخواهی یافت و برای سن‌ت خداوند هیچ انحرافی نخواهی دید.	43

اَوَلَمْ يَسِيْرُوْا فِى الْاَرْضِ فَيَنْظُرُوْا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَكَانُوْٓا اَشَدَّ مِنْهُمْ قُوَّةً وَمَا كَانَ اللّٰهُ لِيُعْجِزَه مِنْ شَيْءٍ فِى السَّمٰوٰتِ وَلَا فِى الْاَرْضِ اِنَّه كَانَ عَلِيْمًا قَدِيْرًا	آیا در زمین سیر نکردند تا ببینند سرانجام کسانی که پیش از آن‌ها بودند و از آن‌ها نیرومندتر بودند چگونه بود؟ و هیچ‌چیز در آسمان‌ها و زمین نمی‌تواند خداوند را ناتوان کند. به‌راستی او دانا و تواناست.	44
وَلَوْ يُؤَاخِذُ اللّٰهُ النَّاسَ بِمَا كَسَبُوْا مَا تَرَكَ عَلٰى ظَهْرِهَا مِنْ دَابَّةٍ وَّلٰكِنْ يُّؤَخِّرُهُمْ اِلٰٓى اَجَلٍ مُّسَمًّى فَاِذَا جَاءَ اَجَلُهُمْ فَاِنَّ اللّٰهَ كَانَ بِعِبَادِه بَصِيْرًا	و اگر خداوند انسان‌ها را به سبب آنچه کرده‌اند مجازات می‌کرد، هیچ جنبنده‌ای را بر پشت زمین باقی نمی‌گذاشت، اما (عذاب) آن‌ها را تا زمانی معین به تأخیر می‌اندازد. پس چون اجلشان فرا رسد، خداوند به بندگانش بیناست.	45

مکیة	یٰس	ت‌ع‌داد آی‌ات
م‌ک‌ی	ی ا س ی‌ن - 36	۸۳

بسم الله الرحمن الرحیم

ی‌ا س ی‌ن (ی‌س

یٰس	یا سین	1
وَالْقُرْاٰنِ الْحَكِيْمِ	سوگند به قرآن حکیم،	2
اِنَّكَ لَمِنَ الْمُرْسَلِيْنَ	به‌راستی تو (ای محمد) از پیامبرانی،	3
عَلٰى صِرَاطٍ مُّسْتَقِيْمٍ	(که) بر راه راست قرار داری،	4
تَنْزِيْلَ الْعَزِيْزِ الرَّحِيْمِ	(این قرآنی است) که از سوی (خداوند) توانای مهربان نازل شده،	5
لِتُنْذِرَ قَوْمًا مَّآ اُنْذِرَ اٰبَاؤُهُمْ فَهُمْ غٰفِلُوْنَ	تا قومی را هشدار دهی که پدرانشان هشدار داده نشده‌اند، پس آن‌ها غافل‌اند.	6
لَقَدْ حَقَّ الْقَوْلُ عَلٰٓى اَكْثَرِهِمْ فَهُمْ لَا يُؤْمِنُوْنَ	به‌راستی حکم (عذاب) بر اکثر آن‌ها محقق شده، زیرا ایمان نیاوردند.	7
اِنَّا جَعَلْنَا فِيْٓ اَعْنَاقِهِمْ اَغْلٰلًا فَهِيَ اِلَى الْاَذْقَانِ فَهُمْ مُّقْمَحُوْنَ	ما بر گردن‌هایشان غُل‌هایی نهادیم که تا چانه‌هایشان (بالا آمده)، پس سرهایشان را بالا نگه داشته‌اند.	8
وَجَعَلْنَا مِنْۢ بَيْنِ اَيْدِيْهِمْ سَدًّا وَّمِنْ خَلْفِهِمْ سَدًّا فَاَغْشَيْنٰهُمْ فَهُمْ لَا يُبْصِرُوْنَ	و پیش رویشان دیواری و پشت سرشان دیواری قرار دادیم و چشمانشان را پوشاندیم، پس نمی‌توانند ببینند.	9
وَسَوَاۤءٌ عَلَيْهِمْ ءَاَنْذَرْتَهُمْ اَمْ لَمْ تُنْذِرْهُمْ لَا يُؤْمِنُوْنَ	برای آن‌ها یکسان است که هشدارشان دهی یا ندهی، ایمان نمی‌آورند.	10
اِنَّمَا تُنْذِرُ مَنِ اتَّبَعَ الذِّكْرَ وَخَشِيَ الرَّحْمٰنَ بِالْغَيْبِ فَبَشِّرْهُ بِمَغْفِرَةٍ وَّاَجْرٍ كَرِيْمٍ	تو تنها کسانی را هشدار می‌دهی که از ذکر (قرآن) پیروی کنند و از خداوند رحمان در نهان بترسند. پس آن‌ها را به آمرزش و پاداشی گرامی مژده ده.	11
اِنَّا نَحْنُ نُحْيِ الْمَوْتٰى وَنَكْتُبُ مَا قَدَّمُوْا وَاٰثَارَهُمْ وَكُلَّ شَيْءٍ اَحْصَيْنٰهُ فِيْٓ اِمَامٍ مُّبِيْنٍ	ما هستیم که مردگان را زنده می‌کنیم و آنچه انجام داده‌اند و آثارشان را می‌نویسیم. و هر چیزی را در کتابی روشن (لوح محفوظ) گرد آوردیم.	12

وَاضْرِبْ لَهُمْ مَّثَلًا اَصْحٰبَ الْقَرْيَةِ اِذْ جَاۤءَهَا الْمُرْسَلُوْنَ	و برایشان مثالی بزن: مردم شهری که فرستادگان به سویشان آمدند؛	13
اِذْ اَرْسَلْنَآ اِلَيْهِمُ اثْنَيْنِ فَكَذَّبُوْهُمَا فَعَزَّزْنَا بِثَالِثٍ فَقَالُوْٓا اِنَّآ اِلَيْكُمْ مُّرْسَلُوْنَ	وقتی دو فرستاده به سویشان فرستادیم، آن‌ها را تکذیب کردند؛ پس با (فرستاده) سومی تقویتشان کردیم. آن‌ها گفتند: «ما به سوی شما فرستاده شده‌ایم.»	14
قَالُوْا مَآ اَنْتُمْ اِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُنَا وَمَآ اَنْزَلَ الرَّحْمٰنُ مِنْ شَيْءٍ اِنْ اَنْتُمْ اِلَّا تَكْذِبُوْنَ	(مردم شهر) گفتند: «شما جز انسان‌هایی مانند ما نیستید، و خداوند رحمان چیزی نازل نکرده؛ شما جز دروغگویان نیستید.»	15
قَالُوْا رَبُّنَا يَعْلَمُ اِنَّآ اِلَيْكُمْ لَمُرْسَلُوْنَ	آن‌ها گفتند: «پروردگارمان می‌داند که ما به سوی شما فرستاده شده‌ایم.	16
وَمَا عَلَيْنَآ اِلَّا الْبَلٰغُ الْمُبِيْنُ	و وظیفه ما جز ابلاغ آشکار نیست.»	17
قَالُوْٓا اِنَّا تَطَيَّرْنَا بِكُمْ لَىِٕنْ لَّمْ تَنْتَهُوْا لَنَرْجُمَنَّكُمْ وَلَيَمَسَّنَّكُمْ مِّنَّا عَذَابٌ اَلِيْمٌ	(مردم) گفتند: «ما از شما به شگون بد گرفتار شدیم. اگر دست نکشید، شما را سنگسار می‌کنیم و عذابی دردناک از ما خواهید چشید.»	18
قَالُوْا طَاۤىِٕرُكُمْ مَّعَكُمْ اَىِٕنْ ذُكِّرْتُمْ بَلْ اَنْتُمْ قَوْمٌ مُّسْرِفُوْنَ	(فرستادگان) گفتند: «شگون بد شما از خودتان است. آیا چون هشدار داده شدید؟ بلکه شما قومی تجاوزکارید.»	19
وَجَاۤءَ مِنْ اَقْصَا الْمَدِيْنَةِ رَجُلٌ يَّسْعٰى قَالَ يٰقَوْمِ اتَّبِعُوا الْمُرْسَلِيْنَ	و از دورترین نقطه شهر، مردی شتابان آمد و گفت: «ای قوم من! از فرستادگان پیروی کنید.	20
اتَّبِعُوْا مَنْ لَّا يَسْـَٔلُكُمْ اَجْرًا وَّهُمْ مُّهْتَدُوْنَ	از کسانی پیروی کنید که از شما پاداشی نمی‌خواهند و هدایت‌شده‌اند.	21
وَمَا لِيَ لَآ اَعْبُدُ الَّذِيْ فَطَرَنِيْ وَاِلَيْهِ تُرْجَعُوْنَ	چرا نباید (خداوندی) را بپرستم که مرا آفریده و به سوی او بازمی‌گردید؟	22
ءَاَتَّخِذُ مِنْ دُوْنِهٖٓ اٰلِهَةً اِنْ يُّرِدْنِ الرَّحْمٰنُ بِضُرٍّ لَّا تُغْنِ عَنِّيْ شَفَاعَتُهُمْ شَيْـًٔا وَّلَا يُنْقِذُوْنِ	آیا به جای او خدایانی بگیرم؟ اگر خداوند رحمان برایم زیانی بخواهد، شفاعتشان برایم سودی ندارد و نمی‌توانند مرا نجات دهند.	23
اِنِّيْٓ اِذًا لَّفِيْ ضَلٰلٍ مُّبِيْنٍ	اگر چنین کنم، به‌راستی در گمراهی آشکاری خواهم بود.	24
اِنِّيْٓ اٰمَنْتُ بِرَبِّكُمْ فَاسْمَعُوْنِ	من به پروردگارتان ایمان آوردم؛ پس به من گوش دهید.»	25
قِيْلَ ادْخُلِ الْجَنَّةَ قَالَ يٰلَيْتَ قَوْمِيْ يَعْلَمُوْنَ	(به او) گفته شد: «به بهشت وارد شو.» او گفت: «ای کاش قومم می‌دانستند،	26

بِمَا غَفَرَ لِيْ رَبِّيْ وَجَعَلَنِيْ مِنَ الْمُكْرَمِيْنَ	که چرا پروردگارم مرا آمرزید و از گرامی‌شدگان قرار داد.»	27
وَمَآ اَنْزَلْنَا عَلٰى قَوْمِهٖ مِنْۢ بَعْدِهٖ مِنْ جُنْدٍ مِّنَ السَّمَاۤءِ وَمَا كُنَّا مُنْزِلِيْنَ	و پس از او (مرگش)، هیچ لشکری از آسمان بر قومش نفرستادیم و نیازی به فرستادن نداشتیم.	28
اِنْ كَانَتْ اِلَّا صَيْحَةً وَّاحِدَةً فَاِذَا هُمْ خٰمِدُوْنَ	جز یک فریاد نبود که ناگهان خاموش شدند.	29
يٰحَسْرَةً عَلَى الْعِبَادِ مَا يَاْتِيْهِمْ مِّنْ رَّسُوْلٍ اِلَّا كَانُوْا بِهٖ يَسْتَهْزِءُوْنَ	چه بسیار حسرت بر بندگان! هرگاه پیامبری به سویشان آمد، او را مسخره کردند.	30
اَلَمْ يَرَوْا كَمْ اَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِّنَ الْقُرُوْنِ اَنَّهُمْ اِلَيْهِمْ لَا يَرْجِعُوْنَ	آیا ندیدند چه بسیار امت‌هایی را پیش از آن‌ها نابود کردیم که به سویشان بازنمی‌گردند؟	31
وَاِنْ كُلٌّ لَّمَّا جَمِيْعٌ لَّدَيْنَا مُحْضَرُوْنَ	و همه آن‌ها، همگی، نزد ما آورده می‌شوند.	32
وَاٰيَةٌ لَّهُمُ الْاَرْضُ الْمَيْتَةُ اَحْيَيْنٰهَا وَاَخْرَجْنَا مِنْهَا حَبًّا فَمِنْهُ يَاْكُلُوْنَ	و نشانه‌ای برای آن‌ها زمین مرده است که آن را زنده کردیم و از آن دانه‌ای بیرون آوردیم که از آن می‌خورند.	33
وَجَعَلْنَا فِيْهَا جَنّٰتٍ مِّنْ نَّخِيْلٍ وَّاَعْنَابٍ وَّفَجَّرْنَا فِيْهَا مِنَ الْعُيُوْنِ	و در آن باغ‌هایی از نخل و انگور قرار دادیم و چشمه‌ها در آن جاری ساختیم،	34
لِيَاْكُلُوْا مِنْ ثَمَرِهٖ وَمَا عَمِلَتْهُ اَيْدِيْهِمْ اَفَلَا يَشْكُرُوْنَ	تا از میوه آن و آنچه دستشان ساخته بخورند. آیا شکر نمی‌گزارند؟	35
سُبْحٰنَ الَّذِيْ خَلَقَ الْاَزْوَاجَ كُلَّهَا مِمَّا تُنْۢبِتُ الْاَرْضُ وَمِنْ اَنْفُسِهِمْ وَمِمَّا لَا يَعْلَمُوْنَ	منزه است آن که جفت‌های گوناگون را آفرید، از آنچه زمین می‌رویاند و از خودشان و از آنچه نمی‌دانند.	36
وَاٰيَةٌ لَّهُمُ الَّيْلُ نَسْلَخُ مِنْهُ النَّهَارَ فَاِذَا هُمْ مُّظْلِمُوْنَ	و نشانه‌ای برای آن‌ها شب است که روز را از آن جدا می‌کنیم، پس ناگهان در تاریکی فرو می‌روند.	37
وَالشَّمْسُ تَجْرِيْ لِمُسْتَقَرٍّ لَّهَا ذٰلِكَ تَقْدِيْرُ الْعَزِيْزِ الْعَلِيْمِ	و خورشید در مسیر خود روان است. این تقدیر (خداوند) توانای داناست.	38
وَالْقَمَرَ قَدَّرْنٰهُ مَنَازِلَ حَتّٰى عَادَ كَالْعُرْجُوْنِ الْقَدِيْمِ	و ماه را برایشان مقدر کردیم که تا (شکل) شاخه خشک خرما بازگردد.	39
لَا الشَّمْسُ يَنْۢبَغِيْ لَهَآ اَنْ تُدْرِكَ الْقَمَرَ وَلَا الَّيْلُ سَابِقُ النَّهَارِ وَكُلٌّ فِيْ فَلَكٍ يَّسْبَحُوْنَ	نه خورشید را سزد که به ماه برسد و نه شب بر روز پیشی گیرد، و هر یک در مداری شناورند.	40

وَاٰيَةٌ لَّهُمْ اَنَّا حَمَلْنَا ذُرِّيَّتَهُمْ فِى الْفُلْكِ الْمَشْحُوْنِ	و نشانه‌ای برای آن‌ها این است که نسلشان را در کشتی پربار حمل کردیم،	41
وَخَلَقْنَا لَهُمْ مِّنْ مِّثْلِهٖ مَا يَرْكَبُوْنَ	و برایشان مانند آن (کشتی) چیزی آفریدیم که سوارش می‌شوند.	42
وَاِنْ نَّشَاْ نُغْرِقْهُمْ فَلَا صَرِيْخَ لَهُمْ وَلَا هُمْ يُنْقَذُوْنَ	و اگر بخواهیم، آن‌ها را غرق می‌کنیم، پس نه فریادرسی برایشان است و نه نجات می‌یابند،	43
اِلَّا رَحْمَةً مِّنَّا وَمَتَاعًا اِلٰى حِيْنٍ	مگر به رحمت ما و برای بهره‌مندی تا زمانی معین.	44
وَاِذَا قِيْلَ لَهُمُ اتَّقُوْا مَا بَيْنَ اَيْدِيْكُمْ وَمَا خَلْفَكُمْ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُوْنَ	و وقتی به آن‌ها گفته شود: «از (عذاب) پیش رویتان (در دنیا) و آنچه در پی دارید (در آخرت) بترسید تا رحمت یابید.»	45
وَمَا تَاْتِيْهِمْ مِّنْ اٰيَةٍ مِّنْ اٰيٰتِ رَبِّهِمْ اِلَّا كَانُوْا عَنْهَا مُعْرِضِيْنَ	و هیچ نشانه‌ای از نشانه‌های پروردگارشان به سویشان نیامد مگر اینکه از آن روی گرداندند.	46
وَاِذَا قِيْلَ لَهُمْ اَنْفِقُوْا مِمَّا رَزَقَكُمُ اللّٰهُ قَالَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا لِلَّذِيْنَ اٰمَنُوْٓا اَنُطْعِمُ مَنْ لَّوْ يَشَاۤءُ اللّٰهُ اَطْعَمَهٗٓ اِنْ اَنْتُمْ اِلَّا فِيْ ضَلٰلٍ مُّبِيْنٍ	و وقتی به آن‌ها گفته شود: «از آنچه خدا به شما روزی داده انفاق کنید»، کافران به مؤمنان می‌گویند: «آیا به کسانی غذا دهیم که اگر خدا می‌خواست، خودشان را سیر می‌کرد؟ شما در گمراهی آشکاری هستید.»	47
وَيَقُوْلُوْنَ مَتٰى هٰذَا الْوَعْدُ اِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ	و می‌گویند: «اگر راست می‌گویید، این وعده (روز قیامت) کی خواهد بود؟»	48
مَا يَنْظُرُوْنَ اِلَّا صَيْحَةً وَّاحِدَةً تَاْخُذُهُمْ وَهُمْ يَخِصِّمُوْنَ	آن‌ها جز یک فریاد را انتظار نمی‌کشند که هنگام جدالشان، آن‌ها را دربرمی‌گیرد.	49
فَلَا يَسْتَطِيْعُوْنَ تَوْصِيَةً وَّلَآ اِلٰٓى اَهْلِهِمْ يَرْجِعُوْنَ	پس نه توان وصیت کردن دارند و نه به سوی خانواده‌شان بازمی‌گردند.	50
وَنُفِخَ فِى الصُّوْرِ فَاِذَا هُمْ مِّنَ الْاَجْدَاثِ اِلٰى رَبِّهِمْ يَنْسِلُوْنَ	و چون در صور دمیده شود، ناگهان از قبرهایشان زنده به سوی پروردگارشان می‌شتابند.	51
قَالُوْا يٰوَيْلَنَا مَنْۢ بَعَثَنَا مِنْ مَّرْقَدِنَا هٰذَا مَا وَعَدَ الرَّحْمٰنُ وَصَدَقَ الْمُرْسَلُوْنَ	می‌گویند: «وای بر ما! چه کسی ما را از خوابگاهمان (قبر) برانگیخت؟» این همان است که خداوند رحمان وعده داده و پیامبران راست گفتند.	52
اِنْ كَانَتْ اِلَّا صَيْحَةً وَّاحِدَةً فَاِذَا هُمْ جَمِيْعٌ لَّدَيْنَا مُحْضَرُوْنَ	جز یک فریاد نبود که ناگهان همه نزد ما حاضر می‌شوند.	53

فَالْيَوْمَ لَا تُظْلَمُ نَفْسٌ شَيْـًٔا وَّلَا تُجْزَوْنَ اِلَّا مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُوْنَ	پس در آن روز به هیچ‌کس کمترین ستمی نمی‌شود و جز آنچه کرده‌اید پاداش داده نمی‌شوید.	54
اِنَّ اَصْحٰبَ الْجَنَّةِ الْيَوْمَ فِيْ شُغُلٍ فٰكِهُوْنَ	به‌راستی اهل بهشت در آن روز در شادی و سرگرمی‌اند.	55
هُمْ وَاَزْوَاجُهُمْ فِيْ ظِلٰلٍ عَلَى الْاَرَآئِكِ مُتَّكِـُٔوْنَ	آن‌ها و همسرانشان در سایه‌ها بر تخت‌ها تکیه زده‌اند.	56
لَهُمْ فِيْهَا فَاكِهَةٌ وَّلَهُمْ مَّا يَدَّعُوْنَ	برای آن‌ها در آنجا میوه‌هاست و هرچه بخواهند دارند.	57
سَلٰمٌ قَوْلًا مِّنْ رَّبٍّ رَّحِيْمٍ	(و به آن‌ها گفته می‌شود:) «سلام» سخنی از پروردگار مهربان.	58
وَامْتَازُوا الْيَوْمَ اَيُّهَا الْمُجْرِمُوْنَ	(و گفته می‌شود:) «ای گناهکاران! امروز از (مؤمنان) جدا شوید.	59
اَلَمْ اَعْهَدْ اِلَيْكُمْ يٰبَنِيْٓ اٰدَمَ اَنْ لَّا تَعْبُدُوا الشَّيْطٰنَ اِنَّه لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِيْنٌ	ای فرزندان آدم! آیا به شما نفرمودم که شیطان را نپرستید؟ او برای شما دشمنی آشکار است.	60
وَاَنِ اعْبُدُوْنِيْ هٰذَا صِرَاطٌ مُّسْتَقِيْمٌ	و مرا بپرستید، این راه راست است.	61
وَلَقَدْ اَضَلَّ مِنْكُمْ جِبِلًّا كَثِيْرًا اَفَلَمْ تَكُوْنُوْا تَعْقِلُوْنَ	و او بسیاری از شما را گمراه کرد. آیا نمی‌اندیشید؟	62
هٰذِه جَهَنَّمُ الَّتِيْ كُنْتُمْ تُوْعَدُوْنَ	این جهنم است که به شما وعده داده شده بود.	63
اِصْلَوْهَا الْيَوْمَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُوْنَ	امروز به آن وارد شوید، زیرا کفر ورزیدید.	64
اَلْيَوْمَ نَخْتِمُ عَلٰٓى اَفْوَاهِهِمْ وَتُكَلِّمُنَآ اَيْدِيْهِمْ وَتَشْهَدُ اَرْجُلُهُمْ بِمَا كَانُوْا يَكْسِبُوْنَ	در آن روز دهانشان را مهر می‌کنیم؛ دست‌هایشان با ما سخن می‌گویند و پاهایشان به آنچه کرده‌اند گواهی می‌دهند.	65
وَلَوْ نَشَآءُ لَطَمَسْنَا عَلٰٓى اَعْيُنِهِمْ فَاسْتَبَقُوا الصِّرَاطَ فَاَنّٰى يُبْصِرُوْنَ	و اگر بخواهیم، چشمانشان را محو می‌کنیم؛ پس به سوی راه می‌شتابند، اما چگونه می‌توانند ببینند؟	66
وَلَوْ نَشَآءُ لَمَسَخْنٰهُمْ عَلٰى مَكَانَتِهِمْ فَمَا اسْتَطَاعُوْا مُضِيًّا وَّلَا يَرْجِعُوْنَ	و اگر بخواهیم، آن‌ها را در جای خود دگرگون می‌کنیم؛ پس نه توان رفتن دارند و نه بازمی‌گردند.	67
وَمَنْ نُّعَمِّرْهُ نُنَكِّسْهُ فِى الْخَلْقِ اَفَلَا يَعْقِلُوْنَ	و هر که را عمر دراز دهیم، او را به سوی خلقت نخستین بازمی‌گردانیم. آیا نمی‌اندیشید؟	68

وَمَا عَلَّمْنٰهُ الشِّعْرَ وَمَا يَنْۢبَغِيْ لَهٗ اِنْ هُوَ اِلَّا ذِكْرٌ وَّقُرْاٰنٌ مُّبِيْنٌ	و ما به او (محمد) شعر نیاموختیم و برایش شایسته نیست. این (قرآن) جز پند و کتابی روشن نیست،	69
لِّيُنْذِرَ مَنْ كَانَ حَيًّا وَّيَحِقَّ الْقَوْلُ عَلَى الْكٰفِرِيْنَ	تا کسانی را که زنده‌اند (دل‌هایشان) هشدار دهد و حکم (عذاب) بر کافران محقق شود.	70
اَوَلَمْ يَرَوْا اَنَّا خَلَقْنَا لَهُمْ مِّمَّا عَمِلَتْ اَيْدِيْنَآ اَنْعَامًا فَهُمْ لَهَا مٰلِكُوْنَ	آیا ندیدند که ما برایشان از آنچه به قدرت خود آفریدیم، چهارپایان را خلق کردیم که آن‌ها را در اختیار دارند؟	71
وَذَلَّلْنٰهَا لَهُمْ فَمِنْهَا رَكُوْبُهُمْ وَمِنْهَا يَاْكُلُوْنَ	و آن‌ها را برایشان رام کردیم؛ برخی سواری‌شان می‌دهند و برخی را می‌خورند.	72
وَلَهُمْ فِيْهَا مَنَافِعُ وَمَشَارِبُ اَفَلَا يَشْكُرُوْنَ	و از آن‌ها بهره‌ها و نوشیدنی‌هایی دارند. آیا شکر نمی‌گزارند؟	73
وَاتَّخَذُوْا مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ اٰلِهَةً لَّعَلَّهُمْ يُنْصَرُوْنَ	و به جای خدا، خدایانی گرفتند تا شاید یاری شوند.	74
لَا يَسْتَطِيْعُوْنَ نَصْرَهُمْ وَهُمْ لَهُمْ جُنْدٌ مُّحْضَرُوْنَ	آن‌ها (معبودان) نمی‌توانند یاری‌شان کنند، حال آنکه آن‌ها برای (معبودان) لشکری آماده‌اند.	75
فَلَا يَحْزُنْكَ قَوْلُهُمْ اِنَّا نَعْلَمُ مَا يُسِرُّوْنَ وَمَا يُعْلِنُوْنَ	پس سخنانشان تو را (ای محمد) اندوهگین نکند. ما آنچه پنهان می‌کنند و آنچه آشکار می‌سازند می‌دانیم.	76
اَوَلَمْ يَرَ الْاِنْسَانُ اَنَّا خَلَقْنٰهُ مِنْ نُّطْفَةٍ فَاِذَا هُوَ خَصِيْمٌ مُّبِيْنٌ	آیا انسان ندید که ما او را از نطفه‌ای آفرید، پس ناگهان دشمنی آشکار شد؟	77
وَضَرَبَ لَنَا مَثَلًا وَّنَسِيَ خَلْقَهٗ قَالَ مَنْ يُّحْيِ الْعِظَامَ وَهِيَ رَمِيْمٌ	و برای ما مثالی زد و خلقت خود را فراموش کرد؛ گفت: «چه کسی استخوان‌ها را زنده می‌کند وقتی پوسیده‌اند؟»	78
قُلْ يُحْيِيْهَا الَّذِيْٓ اَنْشَاَهَآ اَوَّلَ مَرَّةٍ وَهُوَ بِكُلِّ خَلْقٍ عَلِيْمٌ	بگو (ای محمد): «آن که بار نخست آن‌ها را آفرید، زنده‌شان می‌کند. و او به هر آفریده‌ای داناست،	79
الَّذِيْ جَعَلَ لَكُمْ مِّنَ الشَّجَرِ الْاَخْضَرِ نَارًا فَاِذَآ اَنْتُمْ مِّنْهُ تُوْقِدُوْنَ	همان که از درخت سبز برایتان آتش پدید آورد، پس از آن آتش می‌افروزید.»	80
اَوَلَيْسَ الَّذِيْ خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ بِقٰدِرٍ عَلٰٓى اَنْ يَّخْلُقَ مِثْلَهُمْ بَلٰى وَهُوَ الْخَلّٰقُ الْعَلِيْمُ	آیا آن که آسمان‌ها و زمین را آفرید، نمی‌تواند مانند آن‌ها را بازآفریند؟ آری، و او آفریننده داناست.	81
اِنَّمَآ اَمْرُهٗٓ اِذَآ اَرَادَ شَيْـًٔا اَنْ يَّقُوْلَ لَهٗ كُنْ فَيَكُوْنُ	کار او چنین است که وقتی چیزی را اراده کند، تنها به آن می‌گوید: «باش!» پس می‌شود.	82

فَسُبْحٰنَ الَّذِيْ بِيَدِهٖ مَلَكُوْتُ كُلِّ شَيْءٍ وَّاِلَيْهِ تُرْجَعُوْنَ	پس منزه است آن که سلطنت همه‌چیز در دست اوست و به سوی او بازمی‌گردید.	**83**

مكية	اَلصَّافَّات	تعداد آیات
مکی	الصافات - 37	۱۸۲

بسم الله الرحمن الرحيم

(الصافات (صافات

وَالصّٰٓفّٰتِ صَفًّا	سوگند به (گروه فرشتگان) که صف کشیده‌اند،	1
فَالزّٰجِرٰتِ زَجْرًا	سوگند به (گروهی) که با جدیت منع می‌کنند،	2
فَالتّٰلِيٰتِ ذِكْرًا	سوگند به (گروهی) که ذکر (هشدار) را می‌خوانند،	3
اِنَّ اِلٰهَكُمْ لَوَاحِدٌ	به‌راستی پروردگار شما یکتاست.	4
رَبُّ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا وَرَبُّ الْمَشَارِقِ	پروردگار آسمان‌ها و زمین و آنچه میان آن‌هاست و پروردگار مشرق‌ها.	5
اِنَّا زَيَّنَّا السَّمَاءَ الدُّنْيَا بِزِيْنَةِ الْكَوَاكِبِ	ما آسمان دنیا (نزدیک‌ترین آسمان) را با زینت ستارگان آراستیم،	6
وَحِفْظًا مِّنْ كُلِّ شَيْطٰنٍ مَّارِدٍ	و آن را از هر شیطان سرکش حفظ کردیم،	7
لَا يَسَّمَّعُوْنَ اِلَى الْمَلَاِ الْاَعْلٰى وَيُقْذَفُوْنَ مِنْ كُلِّ جَانِبٍ	آن‌ها (شیاطین) نمی‌توانند سخنان (فرشتگان) را بشنوند و از هر سو رانده می‌شوند،	8
دُحُوْرًا وَّلَهُمْ عَذَابٌ وَّاصِبٌ	تا طرد شوند و برایشان عذابی پایدار است،	9
اِلَّا مَنْ خَطِفَ الْخَطْفَةَ فَاَتْبَعَهٗ شِهَابٌ ثَاقِبٌ	مگر (شیطانی) که (سخنی) بدزدد؛ پس ستاره‌ای شعله‌ور او را دنبال می‌کند.	10
فَاسْتَفْتِهِمْ اَهُمْ اَشَدُّ خَلْقًا اَمْ مَّنْ خَلَقْنَا اِنَّا خَلَقْنٰهُمْ مِّنْ طِيْنٍ لَّازِبٍ	پس از آن‌ها (مشرکان مکه) بپرس: «آیا خلقت آن‌ها دشوارتر است یا آنچه ما آفریده‌ایم؟» ما آن‌ها را از گل چسبناک آفریدیم.	11
بَلْ عَجِبْتَ وَيَسْخَرُوْنَ	بلکه تو (ای محمد) از انکار آن‌ها شگفت‌زده شدی و آن‌ها (تو را) مسخره می‌کنند.	12
وَاِذَا ذُكِّرُوْا لَا يَذْكُرُوْنَ	و هنگامی که به آن‌ها هشدار داده می‌شود، توجه نمی‌کنند.	13
وَاِذَا رَاَوْا اٰيَةً يَّسْتَسْخِرُوْنَ	و هنگامی که نشانه‌ای (از عظمت خدا) می‌بینند، آن را به مسخره می‌گیرند.	14

وَقَالُوْٓا اِنْ هٰذَآ اِلَّا سِحْرٌ مُّبِيْنٌ	و می‌گویند: «این جز جادویی آشکار نیست.	15
ءَاِذَا مِتْنَا وَكُنَّا تُرَابًا وَّعِظَامًا ءَاِنَّا لَمَبْعُوْثُوْنَ	آیا وقتی مُردیم و خاک و استخوان شدیم، آیا واقعاً دوباره برانگیخته می‌شویم؟	16
اَوَاٰبَاۤؤُنَا الْاَوَّلُوْنَ	و آیا نیاکان پیشین ما نیز (برانگیخته می‌شوند)؟»	17
قُلْ نَعَمْ وَاَنْتُمْ دٰخِرُوْنَ	بگو (ای محمد): «آری، و شما خوار خواهید شد.»	18
فَاِنَّمَا هِيَ زَجْرَةٌ وَّاحِدَةٌ فَاِذَا هُمْ يَنْظُرُوْنَ	پس آن (قیامت) تنها با یک فریاد (اتفاق می‌افتد)؛ پس ناگهان آن‌ها (همه‌چیز را) می‌بینند.	19
وَقَالُوْا يٰوَيْلَنَا هٰذَا يَوْمُ الدِّيْنِ	و می‌گویند: «وای بر ما! این روز جزاست.»	20
هٰذَا يَوْمُ الْفَصْلِ الَّذِيْ كُنْتُمْ بِهٖ تُكَذِّبُوْنَ	این روز داوری است که شما آن را تکذیب می‌کردید.	21
اُحْشُرُوا الَّذِيْنَ ظَلَمُوْا وَاَزْوَاجَهُمْ وَمَا كَانُوْا يَعْبُدُوْنَ	(به فرشتگان گفته می‌شود:) «ستمگران را با همدستانشان و آنچه می‌پرستیدند،	22
مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ فَاهْدُوْهُمْ اِلٰى صِرَاطِ الْجَحِيْمِ	جز خدا، گرد آورید و به سوی راه جهنم هدایتشان کنید.	23
وَقِفُوْهُمْ اِنَّهُمْ مَّسْـُٔوْلُوْنَ	آن‌ها را (در محل توقف) نگه دارید، زیرا باید بازپرسی شوند.	24
مَا لَكُمْ لَا تَنَاصَرُوْنَ	چرا یکدیگر را یاری نمی‌کنید؟	25
بَلْ هُمُ الْيَوْمَ مُسْتَسْلِمُوْنَ	بلکه آن‌ها در آن روز تسلیم (حکم خدا) شده‌اند.	26
وَاَقْبَلَ بَعْضُهُمْ عَلٰى بَعْضٍ يَّتَسَاۤءَلُوْنَ	و برخی از آن‌ها به برخی دیگر رو می‌کنند و با هم بگومگو می‌کنند.	27
قَالُوْٓا اِنَّكُمْ كُنْتُمْ تَاْتُوْنَنَا عَنِ الْيَمِيْنِ	(پیروان) می‌گویند: «شما بودید که از سوی راست به ما آمدند.»	28
قَالُوْا بَلْ لَّمْ تَكُوْنُوْا مُؤْمِنِيْنَ	(رهبران) پاسخ می‌دهند: «خیر، شما خودتان مؤمن نبودید،	29
وَمَا كَانَ لَنَا عَلَيْكُمْ مِّنْ سُلْطٰنٍ بَلْ كُنْتُمْ قَوْمًا طٰغِيْنَ	و ما بر شما تسلطی نداشتیم، بلکه شما قومی سرکش بودید.	30
فَحَقَّ عَلَيْنَا قَوْلُ رَبِّنَآ اِنَّا لَذَاۤئِقُوْنَ	پس حکم (عذاب) پروردگارمان بر ما سزاوار شد؛ حتماً آن را خواهیم چشید.	31
فَاَغْوَيْنٰكُمْ اِنَّا كُنَّا غٰوِيْنَ	ما شما را گمراه کردیم، زیرا خودمان گمراه بودیم.	32

فَاِنَّهُمْ يَوْمَئِذٍ فِى الْعَذَابِ مُشْتَرِكُوْنَ	پس آن‌ها در آن روز در عذاب شریک‌اند.	33
اِنَّا كَذٰلِكَ نَفْعَلُ بِالْمُجْرِمِيْنَ	به‌راستی ما با گناهکاران این‌گونه رفتار می‌کنیم.	34
اِنَّهُمْ كَانُوْٓا اِذَا قِيْلَ لَهُمْ لَآ اِلٰهَ اِلَّا اللّٰهُ يَسْتَكْبِرُوْنَ	به‌راستی وقتی به آن‌ها گفته می‌شد: «لا إله إلا الله» (هیچ خدایی جز الله نیست)، تکبر می‌ورزیدند،	35
وَيَقُوْلُوْنَ اَئِنَّا لَتَارِكُوْٓا اٰلِهَتِنَا لِشَاعِرٍ مَّجْنُوْنٍ	و می‌گفتند: «آیا به خاطر شاعری دیوانه، خدایانمان را رها کنیم؟»	36
بَلْ جَاۤءَ بِالْحَقِّ وَصَدَّقَ الْمُرْسَلِيْنَ	بلکه او (پیامبر) حق را آورد و پیامبران را تصدیق کرد.	37
اِنَّكُمْ لَذَاۤىِٕقُوا الْعَذَابِ الْاَلِيْمِ	به‌راستی شما عذابی دردناک خواهید چشید.	38
وَمَا تُجْزَوْنَ اِلَّا مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُوْنَ	و جز آنچه انجام داده‌اید پاداش داده نمی‌شوید،	39
اِلَّا عِبَادَ اللّٰهِ الْمُخْلَصِيْنَ	مگر بندگان پاک‌شده خدا،	40
اُولٰۤىِٕكَ لَهُمْ رِزْقٌ مَّعْلُوْمٌ	آن‌ها رزقی معین دارند،	41
فَوَاكِهُ وَهُمْ مُّكْرَمُوْنَ	(یعنی) میوه‌ها؛ و آن‌ها گرامی داشته می‌شوند،	42
فِيْ جَنّٰتِ النَّعِيْمِ	در باغ‌های پرنعمت،	43
عَلٰى سُرُرٍ مُّتَقٰبِلِيْنَ	روبه‌روی یکدیگر بر تخت‌ها نشسته‌اند.	44
يُطَافُ عَلَيْهِمْ بِكَاْسٍ مِّنْ مَّعِيْنٍ	جام‌هایی از چشمه (بهشت) برایشان گردانده می‌شود،	45
بَيْضَاۤءَ لَذَّةٍ لِّلشّٰرِبِيْنَ	(نوشیدنی‌ای) سفید و پاک، که برای نوشندگان لذت‌بخش است.	46
لَا فِيْهَا غَوْلٌ وَّلَا هُمْ عَنْهَا يُنْزَفُوْنَ	در آن هیچ زیانی نیست و از آن مست نمی‌شوند.	47
وَعِنْدَهُمْ قٰصِرٰتُ الطَّرْفِ عِيْنٌ	و نزدشان (بیدادرانی) با چشمان فروافتاده‌اند،	48
كَاَنَّهُنَّ بَيْضٌ مَّكْنُوْنٌ	گویی تخم‌مرغ‌هایی محفوظ‌اند.	49
فَاَقْبَلَ بَعْضُهُمْ عَلٰى بَعْضٍ يَّتَسَاۤءَلُوْنَ	پس برخی به برخی دیگر رو می‌کنند و با هم گفت‌وگو می‌کنند.	50
قَالَ قَاۤىِٕلٌ مِّنْهُمْ اِنِّيْ كَانَ لِيْ قَرِيْنٌ	یکی از آن‌ها می‌گوید: «من در (جهان) دوستی داشتم،	51

يَّقُوْلُ اَءِنَّكَ لَمِنَ الْمُصَدِّقِيْنَ	که می‌گفت: «آیا تو از تصدیق‌کنندگان (روز قیامت) هستی؟	52
ءَاِذَا مِتْنَا وَكُنَّا تُرَابًا وَّعِظَامًا ءَاِنَّا لَمَدِيْنُوْنَ	وقتی مُردیم و خاک و استخوان شدیم، آیا واقعاً پاداش داده می‌شویم؟»	53
قَالَ هَلْ اَنْتُمْ مُّطَّلِعُوْنَ	او می‌گوید: «آیا می‌خواهی (او را) ببینی؟»	54
فَاطَّلَعَ فَرَاٰهُ فِيْ سَوَاۤءِ الْجَحِيْمِ	پس او را می‌نگرد و او را در میان جهنم شعله‌ور می‌بیند.	55
قَالَ تَاللّٰهِ اِنْ كِدْتَّ لَتُرْدِيْنِ	می‌گوید: «به خدا سوگند، نزدیک بود مرا به هلاکت بکشانی،	56
وَلَوْلَا نِعْمَةُ رَبِّيْ لَكُنْتُ مِنَ الْمُحْضَرِيْنَ	و اگر نعمت پروردگارم نبود، من نیز از کسانی بودم که (به جهنم) کشیده می‌شوند.»	57
اَفَمَا نَحْنُ بِمَيِّتِيْنَ	آیا ما دیگر نمی‌میریم؟	58
اِلَّا مَوْتَتَنَا الْاُوْلٰى وَمَا نَحْنُ بِمُعَذَّبِيْنَ	جز مرگ نخستمان (در دنیا)، و دیگر عذاب نمی‌شویم؟	59
اِنَّ هٰذَا لَهُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيْمُ	به‌راستی این پیروزی بزرگی است.	60
لِمِثْلِ هٰذَا فَلْيَعْمَلِ الْعٰمِلُوْنَ	برای چنین (پیروزی‌ای) باید عمل‌کنندگان تلاش کنند.	61
اَذٰلِكَ خَيْرٌ نُّزُلًا اَمْ شَجَرَةُ الزَّقُّوْمِ	آیا این (نعمت‌های بهشتی) بهتر است یا درخت زقوم؟	62
اِنَّا جَعَلْنٰهَا فِتْنَةً لِّلظّٰلِمِيْنَ	ما آن (درخت زقوم) را برای ستمگران عذابی قرار دادیم.	63
اِنَّهَا شَجَرَةٌ تَخْرُجُ فِيْٓ اَصْلِ الْجَحِيْمِ	به‌راستی آن درختی است که از قعر جهنم می‌روید،	64
طَلْعُهَا كَاَنَّهٗ رُءُوْسُ الشَّيٰطِيْنِ	شاخه‌هایش مانند سرهای شیاطین است.	65
فَاِنَّهُمْ لَاٰكِلُوْنَ مِنْهَا فَمَالِـُٔوْنَ مِنْهَا الْبُطُوْنَ	پس آن‌ها از آن می‌خورند و شکم‌هایشان را از آن پر می‌کنند.	66
ثُمَّ اِنَّ لَهُمْ عَلَيْهَا لَشَوْبًا مِّنْ حَمِيْمٍ	سپس برایشان پس از آن (زقوم) نوشیدنی‌ای از آب جوشان مخلوط است.	67
ثُمَّ اِنَّ مَرْجِعَهُمْ لَاِلَى الْجَحِيْمِ	سپس بازگشتشان به سوی جهنم است.	68
اِنَّهُمْ اَلْفَوْا اٰبَاۤءَهُمْ ضَاۤلِّيْنَ	آن‌ها نیاکانشان را گمراه یافتند،	69
فَهُمْ عَلٰٓى اٰثٰرِهِمْ يُهْرَعُوْنَ	و با شتاب در پی راه آن‌ها رفتند.	70

وَلَقَدْ ضَلَّ قَبْلَهُمْ اَكْثَرُ الْاَوَّلِيْنَ	و پیش از آن‌ها بسیاری از پیشینیان گمراه شدند،	71
وَلَقَدْ اَرْسَلْنَا فِيْهِمْ مُّنْذِرِيْنَ	و ما در میان آن‌ها هشداردهندگانی فرستادیم.	72
فَانْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُنْذَرِيْنَ	پس بنگر که سرانجام هشدارشدگان چگونه بود،	73
اِلَّا عِبَادَ اللّٰهِ الْمُخْلَصِيْنَ	مگر بندگان پاک‌شده خدا.	74
وَلَقَدْ نَادٰىنَا نُوْحٌ فَلَنِعْمَ الْمُجِيْبُوْنَ	و به‌راستی نوح به سوی ما دعا کرد، و ما بهترین پاسخ‌دهنده‌ایم.	75
وَنَجَّيْنٰهُ وَاَهْلَه مِنَ الْكَرْبِ الْعَظِيْمِ	ما او و خانواده‌اش را از بلای بزرگ نجات دادیم.	76
وَجَعَلْنَا ذُرِّيَّتَه هُمُ الْبَاقِيْنَ	و فرزندانش را بازماندگان (روی زمین) قرار دادیم.	77
وَتَرَكْنَا عَلَيْهِ فِى الْاٰخِرِيْنَ	و برای نوح در میان آیندگان (نام نیک) به جا گذاشتیم؛	78
سَلٰمٌ عَلٰى نُوْحٍ فِى الْعٰلَمِيْنَ	«سلام بر نوح در همه جهان‌ها.»	79
اِنَّا كَذٰلِكَ نَجْزِى الْمُحْسِنِيْنَ	ما این‌گونه به نیکوکاران پاداش می‌دهیم.	80
اِنَّه مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِيْنَ	به‌راستی او از بندگان مؤمن ما بود.	81
ثُمَّ اَغْرَقْنَا الْاٰخَرِيْنَ	سپس دیگران را غرق کردیم.	82
وَاِنَّ مِنْ شِيْعَتِه لَاِبْرٰهِيْمَ	و به‌راستی ابراهیم از پیروان او (نوح) بود.	83
اِذْ جَاءَ رَبَّه بِقَلْبٍ سَلِيْمٍ	وقتی با قلبی پاک به سوی پروردگارش آمد،	84
اِذْ قَالَ لِاَبِيْهِ وَقَوْمِه مَاذَا تَعْبُدُوْنَ	وقتی به پدرش و قومش گفت: «این چیست که می‌پرستید؟	85
اَئِفْكًا اٰلِهَةً دُوْنَ اللّٰهِ تُرِيْدُوْنَ	آیا به جای خدا، بت‌های دروغین را می‌خواهید؟	86
فَمَا ظَنُّكُمْ بِرَبِّ الْعٰلَمِيْنَ	پس چه گمانی درباره پروردگار جهانیان دارید؟»	87
فَنَظَرَ نَظْرَةً فِى النُّجُوْمِ	سپس نگاهی به ستارگان انداخت،	88
فَقَالَ اِنِّىْ سَقِيْمٌ	و گفت: «من بیمارم.»	89
فَتَوَلَّوْا عَنْهُ مُدْبِرِيْنَ	پس از او روی گرداندند و رفتند.	90

فَرَاغَ اِلٰٓى اٰلِهَتِهِمْ فَقَالَ اَلَا تَأْكُلُوْنَ	آنگاه او پنهانی به سوی بت‌هایشان رفت و گفت: «چرا نمی‌خورید؟	91
مَا لَكُمْ لَا تَنْطِقُوْنَ	چرا پاسخ نمی‌دهید؟»	92
فَرَاغَ عَلَيْهِمْ ضَرْبًا بِالْيَمِيْنِ	سپس به آن‌ها روی آورد و با دست راستش آن‌ها را کوبید.	93
فَاَقْبَلُوْٓا اِلَيْهِ يَزِفُّوْنَ	پس (قومش) شتابان به سوی او آمدند.	94
قَالَ اَتَعْبُدُوْنَ مَا تَنْحِتُوْنَ	او گفت: «آیا چیزی را می‌پرستید که خودتان تراشیده‌اید؟	95
وَاللّٰهُ خَلَقَكُمْ وَمَا تَعْمَلُوْنَ	درحالی‌که خدا شما و آنچه می‌سازید را آفریده است.»	96
قَالُوا ابْنُوْا لَه بُنْيَانًا فَاَلْقُوْهُ فِى الْجَحِيْمِ	گفتند: «برای او (ابراهیم) ساختمانی (آتشکده) بسازید و او را در آتش شعله‌ور بیندازید.»	97
فَاَرَادُوْا بِه كَيْدًا فَجَعَلْنٰهُمُ الْاَسْفَلِيْنَ	آن‌ها خواستند به او نیرنگ بزنند (و او را بسوزانند)، اما ما آن‌ها را خوار کردیم.	98
وَقَالَ اِنِّىْ ذَاهِبٌ اِلٰى رَبِّىْ سَيَهْدِيْنِ	و او (ابراهیم) گفت: «من به سوی پروردگارم می‌روم، او مرا هدایت خواهد کرد.	99
رَبِّ هَبْ لِىْ مِنَ الصّٰلِحِيْنَ	پروردگارا! به من فرزندی از صالحان عطا کن.»	100
فَبَشَّرْنٰهُ بِغُلٰمٍ حَلِيْمٍ	پس به او مژده فرزندی بسیار صبور (اسماعیل) دادیم.	101
فَلَمَّا بَلَغَ مَعَهُ السَّعْىَ قَالَ يٰبُنَىَّ اِنِّىْٓ اَرٰى فِى الْمَنَامِ اَنِّىْٓ اَذْبَحُكَ فَانْظُرْ مَاذَا تَرٰى قَالَ يٰٓاَبَتِ افْعَلْ مَا تُؤْمَرُ سَتَجِدُنِىْٓ اِنْ شَاءَ اللّٰهُ مِنَ الصّٰبِرِيْنَ	وقتی او (فرزندش) به سنی رسید که با او تلاش کند، (ابراهیم) گفت: «ای پسرم! من در خواب دیدم که تو را ذبح می‌کنم. نظرت چیست؟» او پاسخ داد: «ای پدرم! آنچه به تو فرمان داده شده انجام بده؛ به خواست خدا مرا از صابران خواهی یافت.»	102
فَلَمَّآ اَسْلَمَا وَتَلَّه لِلْجَبِيْنِ	وقتی هر دو تسلیم (فرمان خدا) شدند و او (ابراهیم) فرزندش را بر پیشانی (به زمین) خواباند،	103
وَنَادَيْنٰهُ اَنْ يّٰٓاِبْرٰهِيْمُ	ما او را ندا دادیم: «ای ابراهیم!	104
قَدْ صَدَّقْتَ الرُّءْيَا اِنَّا كَذٰلِكَ نَجْزِى الْمُحْسِنِيْنَ	تو خواب (فرمان) را تصدیق کردی.» ما این‌گونه به نیکوکاران پاداش می‌دهیم.	105
اِنَّ هٰذَا لَهُوَ الْبَلٰٓؤُا الْمُبِيْنُ	به‌راستی این آزمونی آشکار بود.	106

وَفَدَيْنٰهُ بِذِبْحٍ عَظِيْمٍ	و ما آن (فرزند) را با قربانی بزرگی بازخرید کردیم.	107
وَتَرَكْنَا عَلَيْهِ فِى الْاٰخِرِيْنَ	و برای ابراهیم در میان آیندگان (نام نیک) به جا گذاشتیم،	108
سَلٰمٌ عَلٰٓى اِبْرٰهِيْمَ	«سلام بر ابراهیم.»	109
كَذٰلِكَ نَجْزِى الْمُحْسِنِيْنَ	ما این‌گونه به نیکوکاران پاداش می‌دهیم.	110
اِنَّه مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِيْنَ	به‌راستی او از بندگان مؤمن ما بود.	111
وَبَشَّرْنٰهُ بِاِسْحٰقَ نَبِيًّا مِّنَ الصّٰلِحِيْنَ	و به او مژده اسحاق، پیامبری از صالحان، دادیم.	112
وَبٰرَكْنَا عَلَيْهِ وَعَلٰٓى اِسْحٰقَ وَمِنْ ذُرِّيَّتِهِمَا مُحْسِنٌ وَّظَالِمٌ لِّنَفْسِه مُبِيْنٌ	و بر او و اسحاق برکت دادیم. و از نسل آن‌ها برخی نیکوکار و برخی آشکارا به خود ستم کردند.	113
وَلَقَدْ مَنَنَّا عَلٰى مُوْسٰى وَهٰرُوْنَ	و ما بر موسی و هارون منت نهادیم،	114
وَنَجَّيْنٰهُمَا وَقَوْمَهُمَا مِنَ الْكَرْبِ الْعَظِيْمِ	و آن‌ها و قومشان را از بلای بزرگ نجات دادیم،	115
وَنَصَرْنٰهُمْ فَكَانُوْا هُمُ الْغٰلِبِيْنَ	و آن‌ها را یاری کردیم، پس آن‌ها پیروز شدند.	116
وَاٰتَيْنٰهُمَا الْكِتٰبَ الْمُسْتَبِيْنَ	و به آن‌ها کتاب روشن (تورات) عطا کردیم،	117
وَهَدَيْنٰهُمَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيْمَ	و آن‌ها را به راه راست هدایت کردیم.	118
وَتَرَكْنَا عَلَيْهِمَا فِى الْاٰخِرِيْنَ	و برای آن‌ها در میان آیندگان (نام نیک) به جا گذاشتیم،	119
سَلٰمٌ عَلٰى مُوْسٰى وَهٰرُوْنَ	«سلام بر موسی و هارون.»	120
اِنَّا كَذٰلِكَ نَجْزِى الْمُحْسِنِيْنَ	ما این‌گونه به نیکوکاران پاداش می‌دهیم.	121
اِنَّهُمَا مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِيْنَ	به‌راستی آن دو از بندگان مؤمن ما بودند.	122
وَاِنَّ اِلْيَاسَ لَمِنَ الْمُرْسَلِيْنَ	و به‌راستی الیاس از پیامبران بود.	123
اِذْ قَالَ لِقَوْمِه اَلَا تَتَّقُوْنَ	وقتی به قومش گفت: «چرا پروا نمی‌کنید؟	124
اَتَدْعُوْنَ بَعْلًا وَّتَذَرُوْنَ اَحْسَنَ الْخٰلِقِيْنَ	آیا بعل را می‌پرستید و بهترین آفریننده را رها می‌کنید؟	125
اللّٰهَ رَبَّكُمْ وَرَبَّ اٰبَآئِكُمُ الْاَوَّلِيْنَ	(یعنی) خدا، پروردگار شما و پروردگار نیاکان پیشین شما؟»	126

فَكَذَّبُوْهُ فَاِنَّهُمْ لَمُحْضَرُوْنَ	اما او را تکذیب کردند، پس حتماً (به جهنم) کشیده می‌شوند،	127
اِلَّا عِبَادَ اللّٰهِ الْمُخْلَصِيْنَ	مگر بندگان پاک‌شده خدا.	128
وَتَرَكْنَا عَلَيْهِ فِى الْاٰخِرِيْنَ	و برای الیاس در میان آیندگان (نام نیک) به جا گذاشتیم،	129
سَلٰمٌ عَلٰٓى اِلْ يَاسِيْنَ	«سلام بر الیاس.»	130
اِنَّا كَذٰلِكَ نَجْزِى الْمُحْسِنِيْنَ	ما این‌گونه به نیکوکاران پاداش می‌دهیم.	131
اِنَّه مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِيْنَ	به‌راستی او از بندگان مؤمن ما بود.	132
وَاِنَّ لُوْطًا لَّمِنَ الْمُرْسَلِيْنَ	و به‌راستی لوط از پیامبران بود.	133
اِذْ نَجَّيْنٰهُ وَاَهْلَه اَجْمَعِيْنَ	وقتی او و همه پیروانش را نجات دادیم،	134
اِلَّا عَجُوْزًا فِى الْغٰبِرِيْنَ	مگر پیرزنی (همسرش) که در میان بازماندگان (در شهر) بود.	135
ثُمَّ دَمَّرْنَا الْاٰخَرِيْنَ	سپس دیگران را نابود کردیم.	136
وَاِنَّكُمْ لَتَمُرُّوْنَ عَلَيْهِمْ مُّصْبِحِيْنَ	و شما (مردم مکه) صبحگاهان از کنار (ویرانه‌های) آن‌ها می‌گذرید،	137
وَبِالَّيْلِ اَفَلَا تَعْقِلُوْنَ	و شبانگاه. آیا نمی‌اندیشید؟	138
وَاِنَّ يُوْنُسَ لَمِنَ الْمُرْسَلِيْنَ	و به‌راستی یونس از پیامبران بود،	139
اِذْ اَبَقَ اِلَى الْفُلْكِ الْمَشْحُوْنِ	وقتی به سوی کشتی پربار گریخت،	140
فَسَاهَمَ فَكَانَ مِنَ الْمُدْحَضِيْنَ	و در قرعه شرکت کرد و از بازندگان بود.	141
فَالْتَقَمَهُ الْحُوْتُ وَهُوَ مُلِيْمٌ	پس ماهی بزرگی او را در حالی که سرزنش‌شده بود بلعید.	142
فَلَوْلَآ اَنَّه كَانَ مِنَ الْمُسَبِّحِيْنَ	اگر او از تسبیح‌گویان (خدا) نبود،	143
لَلَبِثَ فِيْ بَطْنِه اِلٰى يَوْمِ يُبْعَثُوْنَ	تا روز قیامت در شکم (ماهی) می‌ماند.	144
فَنَبَذْنٰهُ بِالْعَرَاءِ وَهُوَ سَقِيْمٌ	سپس او را در حالی که بیمار بود به ساحلی خشک افکندیم.	145
وَاَنْبَتْنَا عَلَيْهِ شَجَرَةً مِّنْ يَّقْطِيْنٍ	و برای او درختی از کدو رویاندیم.	146

وَاَرْسَلْنٰهُ اِلٰى مِائَةِ اَلْفٍ اَوْ يَزِيْدُوْنَ	و او را به سوی صد هزار (نفر) یا بیشتر فرستادیم،	147
فَاٰمَنُوْا فَمَتَّعْنٰهُمْ اِلٰى حِيْنٍ	پس ایمان آوردند، و ما تا مدتی به آن‌ها نعمت زندگی دادیم.	148
فَاسْتَفْتِهِمْ اَلِرَبِّكَ الْبَنَاتُ وَلَهُمُ الْبَنُوْنَ	پس از آن‌ها (مشرکان مکه) بپرس: «آیا برای پروردگارتان دختران و برای آن‌ها پسران است؟»	149
اَمْ خَلَقْنَا الْمَلٰٓئِكَةَ اِنَاثًا وَّهُمْ شٰهِدُوْنَ	یا آیا ما فرشتگان را به صورت زنان آفریدیم در حالی که آن‌ها شاهد بودند؟	150
اَلَآ اِنَّهُمْ مِّنْ اِفْكِهِمْ لَيَقُوْلُوْنَ	آگاه باشید که آن‌ها از دروغ‌هایشان می‌گویند:	151
وَلَدَ اللّٰهُ وَاِنَّهُمْ لَكٰذِبُوْنَ	«خدا فرزندی دارد.» و به‌راستی آن‌ها دروغگویان‌اند،	152
اَصْطَفَى الْبَنَاتِ عَلَى الْبَنِيْنَ	آیا او (خدا) دختران را بر پسران ترجیح داده است؟	153
مَا لَكُمْ كَيْفَ تَحْكُمُوْنَ	شما را چه شده؟ چگونه قضاوت می‌کنید؟	154
اَفَلَا تَذَكَّرُوْنَ	آیا پند نمی‌گیرید؟	155
اَمْ لَكُمْ سُلْطٰنٌ مُّبِيْنٌ	یا آیا برایتان دلیلی روشن است؟	156
فَأْتُوْا بِكِتٰبِكُمْ اِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ	پس اگر راست می‌گویید، کتابتان را بیاورید.	157
وَجَعَلُوْا بَيْنَه وَبَيْنَ الْجِنَّةِ نَسَبًا وَلَقَدْ عَلِمَتِ الْجِنَّةُ اِنَّهُمْ لَمُحْضَرُوْنَ	و آن‌ها میان او (خدا) و جنیان نسبتی (خویشاوندی) قرار دادند. و جنیان می‌دانند که حتماً (به جهنم) کشیده می‌شوند،	158
سُبْحٰنَ اللّٰهِ عَمَّا يَصِفُوْنَ	خدا از آنچه آن‌ها توصیف می‌کنند منزه است،	159
اِلَّا عِبَادَ اللّٰهِ الْمُخْلَصِيْنَ	مگر بندگان پاک‌شده خدا.	160
فَاِنَّكُمْ وَمَا تَعْبُدُوْنَ	پس شما و آنچه می‌پرستید،	161
مَآ اَنْتُمْ عَلَيْهِ بِفٰتِنِيْنَ	نمی‌توانید (کسی را) علیه خدا گمراه کنید،	162
اِلَّا مَنْ هُوَ صَالِ الْجَحِيْمِ	مگر کسانی که به جهنم خواهند رفت.	163
وَمَا مِنَّآ اِلَّا لَه مَقَامٌ مَّعْلُوْمٌ	و هیچ‌یک از ما (فرشتگان) نیست مگر اینکه جایگاهی معین دارد،	164
وَّاِنَّا لَنَحْنُ الصَّآفُّوْنَ	و ما در صف‌های منظم ایستاده‌ایم،	165

وَاِنَّا لَنَحْنُ الْمُسَبِّحُوْنَ	و به‌راستی ما پیوسته تسبیح (خدا) می‌گوییم.	166
وَاِنْ كَانُوْا لَيَقُوْلُوْنَ	و آن‌ها (کافران مکه) می‌گفتند:	167
لَوْ اَنَّ عِنْدَنَا ذِكْرًا مِّنَ الْاَوَّلِيْنَ	«اگر نزد ما کتابی از پیشینیان بود،	168
لَكُنَّا عِبَادَ اللّٰهِ الْمُخْلَصِيْنَ	حتماً بندگان پاک‌شده خدا بودیم.»	169
فَكَفَرُوْا بِهٖ فَسَوْفَ يَعْلَمُوْنَ	اما آن‌ها (قرآن) را تکذیب کردند؛ پس به‌زودی خواهند دانست (عاقبت انکارشان را).	170
وَلَقَدْ سَبَقَتْ كَلِمَتُنَا لِعِبَادِنَا الْمُرْسَلِيْنَ	و به‌راستی وعده ما برای بندگان فرستاده‌شده‌مان ثابت است،	171
اِنَّهُمْ لَهُمُ الْمَنْصُوْرُوْنَ	که آن‌ها حتماً یاری خواهند شد.	172
وَاِنَّ جُنْدَنَا لَهُمُ الْغٰلِبُوْنَ	و لشکر ما حتماً پیروز است.	173
فَتَوَلَّ عَنْهُمْ حَتّٰى حِيْنٍ	پس (ای محمد) تا مدتی از آن‌ها روی بگردان،	174
وَّاَبْصِرْهُمْ فَسَوْفَ يُبْصِرُوْنَ	و (عاقبتشان را) بنگر، پس به‌زودی آن‌ها (عذاب را) خواهند دید.	175
اَفَبِعَذَابِنَا يَسْتَعْجِلُوْنَ	آیا آن‌ها عذاب ما را شتابزده می‌خواهند؟	176
فَاِذَا نَزَلَ بِسَاحَتِهِمْ فَسَاءَ صَبَاحُ الْمُنْذَرِيْنَ	وقتی (عذاب) در صحن خانه‌شان فرود آید، چه بد است بامداد هشدارشدگان.	177
وَتَوَلَّ عَنْهُمْ حَتّٰى حِيْنٍ	و تا مدتی از آن‌ها روی بگردان،	178
وَّاَبْصِرْ فَسَوْفَ يُبْصِرُوْنَ	و (عاقبتشان را) بنگر، پس به‌زودی آن‌ها (عذاب را) خواهند دید.	179
سُبْحٰنَ رَبِّكَ رَبِّ الْعِزَّةِ عَمَّا يَصِفُوْنَ	منزه است پروردگارت، پروردگار عزت، از آنچه آن‌ها توصیف می‌کنند.	180
وَسَلٰمٌ عَلَى الْمُرْسَلِيْنَ	و سلام بر پیامبران.	181
وَالْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعٰلَمِيْنَ	و ستایش از آن خداست، پروردگار جهانیان.	182

مکیة	ص	ت‌ع‌داد آی‌ات
مک‌ی	غمگی‌ن - 38	٨٨

بسم الله الرحمن الرحيم

(غمگی‌ن (ص

ص وَالْقُرْاٰنِ ذِی الذِّكْرِ	شَد، سوگند به قرآنی که در آن هشدارها و انذارهاست.	1
بَلِ الَّذِیْنَ كَفَرُوْا فِیْ عِزَّةٍ وَّشِقَاقٍ	اما کافران در تکبر و دشمنی هستند.	2
كَمْ اَهْلَكْنَا مِنْ قَبْلِهِمْ مِّنْ قَرْنٍ فَنَادَوْا وَّلَاتَ حِیْنَ مَنَاصٍ	چه بسیار امت‌هایی پیش از آنان که ما نابودشان کردیم، آن‌گاه فریاد کمک سر دادند، در حالی که آن زمان، زمان فرار و نجات نبود.	3
وَعَجِبُوْٓا اَنْ جَاءَهُمْ مُّنْذِرٌ مِّنْهُمْ وَقَالَ الْكٰفِرُوْنَ هٰذَا سٰحِرٌ كَذَّابٌ	و آنان شگفت‌زده شدند که هشداردهنده‌ای از میان خودشان به سویشان آمده است؛ و کافران گفتند: «این مرد جادوگری بسیار دروغگوست.»	4
اَجَعَلَ الْاٰلِهَةَ اِلٰهًا وَّاحِدًا اِنَّ هٰذَا لَشَیْءٌ عُجَابٌ	آیا خدا را تنها خدای یگانه قرار داد؟ واقعاً، این چیزی واقعاً تعجب‌آور است.	5
وَانْطَلَقَ الْمَلَاُ مِنْهُمْ اَنِ امْشُوْا وَاصْبِرُوْا عَلٰٓى اٰلِهَتِكُمْ اِنَّ هٰذَا لَشَیْءٌ یُّرَادُ	و سرانشان رفتند (و گفتند): «بروید و به پرستش خدایان خود ادامه دهید، این چیزی است که قطعاً خواسته شده است.	6
مَا سَمِعْنَا بِهٰذَا فِی الْمِلَّةِ الْاٰخِرَةِ اِنْ هٰذَآ اِلَّا اخْتِلَاقٌ	ما هرگز این را در آیین آخر نشنیده‌ایم؛ این (یکتاپرستی) جز دروغی ساختگی نیست.	7
ءَاُنْزِلَ عَلَیْهِ الذِّكْرُ مِنْ بَیْنِنَا بَلْ هُمْ فِیْ شَكٍّ مِّنْ ذِكْرِیْ بَلْ لَّمَّا یَذُوْقُوْا عَذَابِ	چرا قرآن بر او از میان ما نازل شده است؟» در حقیقت، آن‌ها به قرآن من شک دارند، اما هنوز عذاب (من) را نچشیده‌اند.	8
اَمْ عِنْدَهُمْ خَزَاىِٕنُ رَحْمَةِ رَبِّكَ الْعَزِیْزِ الْوَهَّابِ	یا آیا آن‌ها گنجینه‌های رحمت پروردگارت، که توانا و بخشنده است، را در اختیار دارند؟	9
اَمْ لَهُمْ مُّلْكُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَمَا بَیْنَهُمَا فَلْیَرْتَقُوْا فِی الْاَسْبَابِ	یا آیا پادشاهی آسمان‌ها و زمین و آنچه میان آن‌هاست از آنِ آن‌هاست؟ (اگر چنین است)، پس بگذارید با نردبان‌ها (به سوی آسمان) بالا بروند.	10
جُنْدٌ مَّا هُنَالِكَ مَهْزُوْمٌ مِّنَ الْاَحْزَابِ	آن‌ها گروه بزرگی از لشکریان هستند که در آنجا شکست خواهند خورد.	11

كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوْحٍ وَّعَادٌ وَّفِرْعَوْنُ ذُو الْاَوْتَادِ	پیش از آن‌ها، قوم نوح، عاد و فرعون که دارای لشکریان بسیاری بود، (پیامبران) را تکذیب کردند.	12
وَثَمُوْدُ وَقَوْمُ لُوْطٍ وَّاَصْحٰبُ لْـَٔيْكَةِ اُولٰٓئِكَ الْاَحْزَابُ	و همچنین ثمود، قوم لوط و ساکنان ایکه. این‌ها گروه‌هایی بودند که (علیه پیامبران) متحد شدند.	13
اِنْ كُلٌّ اِلَّا كَذَّبَ الرُّسُلَ فَحَقَّ عِقَابِ	همه آن‌ها پیامبران را تکذیب کردند، پس سزاوار عذاب من شدند.	14
وَمَا يَنْظُرُ هٰٓؤُلَاۤءِ اِلَّا صَيْحَةً وَّاحِدَةً مَّا لَهَا مِنْ فَوَاقٍ	و آن‌ها تنها منتظر یک فریاد هستند که هیچ وقفه‌ای در آن نیست.	15
وَقَالُوْا رَبَّنَا عَجِّلْ لَّنَا قِطَّنَا قَبْلَ يَوْمِ الْحِسَابِ	و گفتند: «پروردگارا، عذاب مقرر شده برای ما را پیش از روز حساب تسریع کن.»	16
اِصْبِرْ عَلٰى مَا يَقُوْلُوْنَ وَاذْكُرْ عَبْدَنَا دَاوٗدَ ذَا الْاَيْدِ اِنَّهٗ اَوَّابٌ	بر آنچه می‌گویند صبر کن و بنده ما داود را به یاد آور که دارای قدرت بود؛ به راستی او بسیار مطیع (خدا) بود.	17
اِنَّا سَخَّرْنَا الْجِبَالَ مَعَهٗ يُسَبِّحْنَ بِالْعَشِيِّ وَالْاِشْرَاقِ	به راستی ما کوه‌ها را مسخر او کردیم تا همراه او در شامگاه و صبحگاه تسبیح گویند.	18
وَالطَّيْرَ مَحْشُوْرَةً كُلٌّ لَّهٗ اَوَّابٌ	و پرندگان را در حالی که گرد آمده بودند (مسخر کردیم). همه آن‌ها بسیار مطیع (خدا) بودند.	19
وَشَدَدْنَا مُلْكَهٗ وَاٰتَيْنٰهُ الْحِكْمَةَ وَفَصْلَ الْخِطَابِ	و پادشاهی او را تقویت کردیم و به او حکمت و قضاوت عادلانه عطا کردیم.	20
وَهَلْ اَتٰىكَ نَبَؤُا الْخَصْمِ اِذْ تَسَوَّرُوا الْمِحْرَابَ	و آیا خبر کسانی که نزاع کردند و از دیوار محراب بالا رفتند به تو رسیده است؟	21
اِذْ دَخَلُوْا عَلٰى دَاوٗدَ فَفَزِعَ مِنْهُمْ قَالُوْا لَا تَخَفْ خَصْمٰنِ بَغٰى بَعْضُنَا عَلٰى بَعْضٍ فَاحْكُمْ بَيْنَنَا بِالْحَقِّ وَلَا تُشْطِطْ وَاهْدِنَآ اِلٰى سَوَاۤءِ الصِّرَاطِ	هنگامی که نزد داود وارد شدند و او از (آمدن) آن‌ها ترسید. گفتند: «نترس! ما دو نفر هستیم که با هم نزاع داریم، یکی از ما بر دیگری ظلم کرده است؛ پس بین ما به عدالت قضاوت کن و از حق منحرف نشو و ما را به راه راست هدایت کن.	22
اِنَّ هٰذَآ اَخِيْ لَهٗ تِسْعٌ وَّتِسْعُوْنَ نَعْجَةً وَّلِيَ نَعْجَةٌ وَّاحِدَةٌ فَقَالَ اَكْفِلْنِيْهَا وَعَزَّنِيْ فِي الْخِطَابِ	این برادرم نود و نه میش دارد و من تنها یک میش دارم، اما او گفت: «آن را به من واگذار!» و در بحث مرا مغلوب کرد.	23

قَالَ لَقَدْ ظَلَمَكَ بِسُؤَالِ نَعْجَتِكَ اِلٰى نِعَاجِه وَاِنَّ كَثِيْرًا مِّنَ الْخُلَطَاءِ لَيَبْغِيْ بَعْضُهُمْ عَلٰى بَعْضٍ اِلَّا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ وَقَلِيْلٌ مَّا هُمْ وَظَنَّ دَاوٗدُ اَنَّمَا فَتَنّٰهُ فَاسْتَغْفَرَ رَبَّه وَخَرَّ رَاكِعًا وَّاَنَابَ	(داود) گفت: «به راستی او با درخواست میش تو برای افزودن به میش‌هایش به تو ظلم کرده است. به راستی بسیاری از شریکان به یکدیگر ظلم می‌کنند، مگر کسانی که ایمان آورده و کارهای نیک انجام داده‌اند؛ و این‌ها اندک هستند.» و داود گمان کرد که ما او را آزموده‌ایم؛ پس از پروردگارش طلب آمرزش کرد و به سجده افتاد و توبه کرد.	24
فَغَفَرْنَا لَه ذٰلِكَ وَاِنَّ لَه عِنْدَنَا لَزُلْفٰى وَحُسْنَ مَاٰبٍ	پس ما (خطای) او را بخشیدیم. و به راستی او نزد ما مقامی نزدیک و جایگاهی نیکو دارد.	25
يٰدَاوٗدُ اِنَّا جَعَلْنٰكَ خَلِيْفَةً فِى الْاَرْضِ فَاحْكُمْ بَيْنَ النَّاسِ بِالْحَقِّ وَلَا تَتَّبِعِ الْهَوٰى فَيُضِلَّكَ عَنْ سَبِيْلِ اللّٰهِ اِنَّ الَّذِيْنَ يَضِلُّوْنَ عَنْ سَبِيْلِ اللّٰهِ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيْدٌ بِمَا نَسُوْا يَوْمَ الْحِسَابِ	(خدا فرمود): «ای داود! ما تو را خلیفه (حاکم) در زمین قرار دادیم، پس میان مردم به عدالت قضاوت کن و از هوی و هوس پیروی نکن، زیرا تو را از راه خدا گمراه می‌کند. به راستی کسانی که از راه خدا گمراه شوند، به خاطر فراموش کردن روز حساب، عذابی سخت خواهند داشت.»	26
وَمَا خَلَقْنَا السَّمَاءَ وَالْاَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا بَاطِلًا ذٰلِكَ ظَنُّ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا فَوَيْلٌ لِّلَّذِيْنَ كَفَرُوْا مِنَ النَّارِ	و ما آسمان و زمین و آنچه میان آن‌هاست را بیهوده نیافریدیم. این گمان کافران است، پس وای بر کافران که به سوی آتش خواهند رفت.	27
اَمْ نَجْعَلُ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ كَالْمُفْسِدِيْنَ فِى الْاَرْضِ اَمْ نَجْعَلُ الْمُتَّقِيْنَ كَالْفُجَّارِ	آیا کسانی که ایمان آورده و کارهای نیک انجام می‌دهند را با کسانی که در زمین فساد می‌کنند برابر می‌کنیم؟ یا آیا پرهیزگاران را با بدکاران یکسان می‌دانیم؟	28
كِتٰبٌ اَنْزَلْنٰهُ اِلَيْكَ مُبٰرَكٌ لِّيَدَّبَّرُوْٓا اٰيٰتِه وَلِيَتَذَكَّرَ اُولُوا الْاَلْبَابِ	این کتاب (قرآن) را که به تو نازل کردیم پر از برکت است تا آیاتش را تدبر کنند و خردمندان پند گیرند.	29
وَوَهَبْنَا لِدَاوٗدَ سُلَيْمٰنَ نِعْمَ الْعَبْدُ اِنَّه اَوَّابٌ	و به داود، سلیمان را عطا کردیم؛ او بهترین بنده بود. به راستی او بسیار مطیع (خدا) بود.	30
اِذْ عُرِضَ عَلَيْهِ بِالْعَشِيِّ الصّٰفِنٰتُ الْجِيَادُ	(به یاد آور) هنگامی که در یک عصر اسب‌های رام و تیزرو به او نشان داده شد.	31
فَقَالَ اِنِّيْٓ اَحْبَبْتُ حُبَّ الْخَيْرِ عَنْ ذِكْرِ رَبِّيْ حَتّٰى تَوَارَتْ بِالْحِجَابِ	(سلیمان) گفت: «من به عشق اسب‌ها پرداختم، تا جایی که از یاد پروردگارم غافل شدم، تا زمانی که خورشید غروب کرد.»	32
رُدُّوْهَا عَلَيَّ فَطَفِقَ مَسْحًا بِالسُّوْقِ وَالْاَعْنَاقِ	«آن‌ها را به سوی من بازگردانید.» سپس شروع به نوازش پاها و گردن‌هایشان کرد.	33
وَلَقَدْ فَتَنَّا سُلَيْمٰنَ وَاَلْقَيْنَا عَلٰى كُرْسِيِّه جَسَدًا ثُمَّ اَنَابَ	و ما سلیمان را آزمودیم و جسدی را بر تخت او قرار دادیم، سپس او توبه کرد.	34

قَالَ رَبِّ اغْفِرْ لِيْ وَهَبْ لِيْ مُلْكًا لَّا يَنْۢبَغِيْ لِاَحَدٍ مِّنْ بَعْدِيْ اِنَّكَ اَنْتَ الْوَهَّابُ	او گفت: «پروردگارا، مرا بیامرز و پادشاهی‌ای به من عطا کن که پس از من برای هیچ‌کس شایسته نباشد. به راستی تو بسیار بخشنده‌ای.»	35
فَسَخَّرْنَا لَهُ الرِّيْحَ تَجْرِيْ بِاَمْرِهٖ رُخَاۤءً حَيْثُ اَصَابَ	پس ما باد را مسخر او کردیم که به فرمانش به سوی هر سرزمینی که می‌خواست به نرمی جریان یابد.	36
وَالشَّيٰطِيْنَ كُلَّ بَنَّاۤءٍ وَّغَوَّاصٍ	و شیاطین را (مسخر او کردیم)، هر سازنده و غواصی،	37
وَّاٰخَرِيْنَ مُقَرَّنِيْنَ فِي الْاَصْفَادِ	و دیگرانی که در زنجیرها بسته شده بودند.	38
هٰذَا عَطَاۤؤُنَا فَامْنُنْ اَوْ اَمْسِكْ بِغَيْرِ حِسَابٍ	این عطای ماست؛ پس (به دیگران) ببخش یا (برای خود) نگه دار، بدون حساب.	39
وَاِنَّ لَهٗ عِنْدَنَا لَزُلْفٰى وَحُسْنَ مَاٰبٍ	و به راستی او نزد ما مقامی نزدیک و جایگاهی نیکو دارد.	40
وَاذْكُرْ عَبْدَنَاۤ اَيُّوْبَ اِذْ نَادٰى رَبَّهٗٓ اَنِّيْ مَسَّنِيَ الشَّيْطٰنُ بِنُصْبٍ وَّعَذَابٍ	و بنده ما ایوب را به یاد آور، هنگامی که پروردگارش را ندا داد: «شیطان مرا با رنج و مصیبت آزار داده است.»	41
اُرْكُضْ بِرِجْلِكَ هٰذَا مُغْتَسَلٌۢ بَارِدٌ وَّشَرَابٌ	(خدا فرمود): «پایت را به زمین بکوب؛ این آب خنکی است برای شست‌وشو و نوشیدن.»	42
وَوَهَبْنَا لَهٗٓ اَهْلَهٗ وَمِثْلَهُمْ مَّعَهُمْ رَحْمَةً مِّنَّا وَذِكْرٰى لِاُولِي الْاَلْبَابِ	و ما خانواده‌اش را به او بازگرداندیم و تعدادشان را دو برابر کردیم، به عنوان رحمتی از ما و یادآوری برای خردمندان.	43
وَخُذْ بِيَدِكَ ضِغْثًا فَاضْرِبْ بِّهٖ وَلَا تَحْنَثْ اِنَّا وَجَدْنٰهُ صَابِرًا نِعْمَ الْعَبْدُ اِنَّهٗٓ اَوَّابٌ	و (گفتیم): «دسته‌ای (علف) به دست گیر و با آن بزن و سوگند خود را نشکن.» به راستی ما او را شکیبا یافتیم. او بهترین بنده بود. به راستی او بسیار مطیع (خدا) بود.	44
وَاذْكُرْ عِبٰدَنَاۤ اِبْرٰهِيْمَ وَاِسْحٰقَ وَيَعْقُوْبَ اُولِي الْاَيْدِيْ وَالْاَبْصَارِ	و بندگان ما ابراهیم، اسحاق و یعقوب را به یاد آور که دارای قدرت‌های بزرگ و دانش‌های والا بودند.	45
اِنَّاۤ اَخْلَصْنٰهُمْ بِخَالِصَةٍ ذِكْرَى الدَّارِ	به راستی ما آن‌ها را با ویژگی والای یادآوری سرای آخرت پاک ساختیم.	46
وَاِنَّهُمْ عِنْدَنَا لَمِنَ الْمُصْطَفَيْنَ الْاَخْيَارِ	و به راستی آن‌ها نزد ما از برگزیدگان و بهترین‌ها هستند.	47
وَاذْكُرْ اِسْمٰعِيْلَ وَالْيَسَعَ وَذَا الْكِفْلِ وَكُلٌّ مِّنَ الْاَخْيَارِ	و اسماعیل، الیسع و ذوالکفل را به یاد آور. همه آن‌ها از بهترین‌ها هستند.	48
هٰذَا ذِكْرٌ وَاِنَّ لِلْمُتَّقِيْنَ لَحُسْنَ مَاٰبٍ	این (قرآن) یادآوری است، و به راستی برای پرهیزگاران جایگاهی نیکوست:	49

جَنّٰتِ عَدْنٍ مُّفَتَّحَةً لَّهُمُ الْاَبْوَابُ	باغ‌های عدن که درهایش به سویشان باز است.	50
مُتَّكِـِٕيْنَ فِيْهَا يَدْعُوْنَ فِيْهَا بِفَاكِهَةٍ كَثِيْرَةٍ وَّشَرَابٍ	در آنجا تکیه زده‌اند و میوه‌های فراوان و نوشیدنی می‌طلبند.	51
وَعِنْدَهُمْ قٰصِرٰتُ الطَّرْفِ اَتْرَابٌ	و نزدشان همسرانی با چشمان فروافکنده است که هم‌سن آن‌ها هستند.	52
هٰذَا مَا تُوْعَدُوْنَ لِيَوْمِ الْحِسَابِ	این همان (عذاب جهنم) است، پس بگذارید آن را بچشند: آب بسیار داغ و بسیار سرد،	53
اِنَّ هٰذَا لَرِزْقُنَا مَا لَه مِنْ نَّفَادٍ	این (بهشت) جایگاهی است که به شما وعده داده شده برای روز حساب.	54
هٰذَا وَاِنَّ لِلطّٰغِيْنَ لَشَرَّ مَاٰبٍ	به راستی این رزق ماست که هرگز پایان نمی‌یابد.	55
جَهَنَّمَ يَصْلَوْنَهَا فَبِئْسَ الْمِهَادُ	این (جهان دیگر) است، و برای سرکشان جایگاهی بد است:	56
هٰذَا فَلْيَذُوْقُوْهُ حَمِيْمٌ وَّغَسَّاقٌ	و انواع دیگر (عذاب) مشابه آن.	57
وَّاٰخَرُ مِنْ شَكْلِه اَزْوَاجٌ	(به آن‌ها گفته می‌شود): «این گروه بزرگی (از پیروان شما) است که همراه شما به (جهانم) وارد می‌شوند.»	58
هٰذَا فَوْجٌ مُّقْتَحِمٌ مَّعَكُمْ لَا مَرْحَبًا بِهِمْ اِنَّهُمْ صَالُوا النَّارِ	هیچ خیرمقدمی برای آن‌ها نیست، زیرا به راستی آن‌ها به سوی آتش خواهند رفت (گفتار سرانشان).	59
قَالُوْا بَلْ اَنْتُمْ لَا مَرْحَبًا بِكُمْ اَنْتُمْ قَدَّمْتُمُوْهُ لَنَا فَبِئْسَ الْقَرَارُ	(پیروانشان پاسخ می‌دهند): «بلکه شما (بیشتر سزاوارید که) خیرمقدم نشوید، زیرا شما ما را به این عذاب کشاندید، پس این بدترین جایگاه است.»	60
قَالُوْا رَبَّنَا مَنْ قَدَّمَ لَنَا هٰذَا فَزِدْهُ عَذَابًا ضِعْفًا فِى النَّارِ	آن‌ها (دوباره) گفتند: «پروردگارا، هر که ما را به این (عذاب) انداخت، عذابش را در آتش دو برابر کن.»	61
وَقَالُوْا مَا لَنَا لَا نَرٰى رِجَالًا كُنَّا نَعُدُّهُمْ مِّنَ الْاَشْرَارِ	و (نافرمانان) گفتند: «چرا کسانی را که در دنیا بد (و خوار) می‌شمردیم نمی‌بینیم؟	62
اَتَّخَذْنٰهُمْ سِخْرِيًّا اَمْ زَاغَتْ عَنْهُمُ الْاَبْصَارُ	آیا ما آن‌ها را به مسخره می‌گرفتیم، یا چشمانمان آن‌ها را نمی‌بیند؟»	63
اِنَّ ذٰلِكَ لَحَقٌّ تَخَاصُمُ اَهْلِ النَّارِ	به راستی این چنین است، (یعنی) نزاع میان ساکنان آتش.	64

قُلْ اِنَّمَآ اَنَا مُنْذِرٌ وَّمَا مِنْ اِلٰهٍ اِلَّا اللّٰهُ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ	بگو (ای محمد): «من تنها هشداردهنده‌ام، و هیچ معبودی جز الله یکتا و توانا نیست.	65
رَبُّ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا الْعَزِيْزُ الْغَفَّارُ	پروردگار آسمان‌ها و زمین و آنچه میان آن‌هاست، توانا و آمرزنده است.»	66
قُلْ هُوَ نَبَؤٌا عَظِيْمٌ	بگو: «این (قرآن) خبری بزرگ است.	67
اَنْتُمْ عَنْهُ مُعْرِضُوْنَ	که شما از آن روی‌گردانید.	68
مَا كَانَ لِيَ مِنْ عِلْمٍ بِالْمَلَاِ الْاَعْلٰٓى اِذْ يَخْتَصِمُوْنَ	من هیچ دانشی درباره (گفت‌وگوی) اعلی (فرشتگان) ندارم، هنگامی که آن‌ها با یکدیگر بحث می‌کردند.	69
اِنْ يُّوْحٰٓى اِلَيَّ اِلَّآ اَنَّمَآ اَنَا نَذِيْرٌ مُّبِيْنٌ	به من وحی شده که من تنها هشداردهنده‌ای آشکارم.»	70
اِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلٰٓئِكَةِ اِنِّيْ خَالِقٌۢ بَشَرًا مِّنْ طِيْنٍ	(به یاد آور) هنگامی که پروردگارت به فرشتگان فرمود: «من انسانی از خاک می‌آفرینم.	71
فَاِذَا سَوَّيْتُه وَنَفَخْتُ فِيْهِ مِنْ رُّوْحِيْ فَقَعُوْا لَه سٰجِدِيْنَ	وقتی او را کامل کردم و از روح (آفریده) خود در او دمیدم، پس برای او سجده کنید.»	72
فَسَجَدَ الْمَلٰٓئِكَةُ كُلُّهُمْ اَجْمَعُوْنَ	پس همه فرشتگان سجده کردند،	73
اِلَّآ اِبْلِيْسَ اِسْتَكْبَرَ وَكَانَ مِنَ الْكٰفِرِيْنَ	جز ابلیس؛ او تکبر ورزید و از کافران شد.	74
قَالَ يٰٓاِبْلِيْسُ مَا مَنَعَكَ اَنْ تَسْجُدَ لِمَا خَلَقْتُ بِيَدَيَّ اَسْتَكْبَرْتَ اَمْ كُنْتَ مِنَ الْعَالِيْنَ	(خدا) فرمود: «ای ابلیس، چه چیزی تو را از سجده به آنچه با قدرت خود آفریدم بازداشت؟ آیا تکبر کردی یا خود را از (موجودات) برتر دانستی؟»	75
قَالَ اَنَا خَيْرٌ مِّنْهُ خَلَقْتَنِيْ مِنْ نَّارٍ وَّخَلَقْتَه مِنْ طِيْنٍ	(ابلیس) گفت: «من از او بهترم، زیرا تو مرا از آتش آفریدی، در حالی که او را از خاک آفریدی.»	76
قَالَ فَاخْرُجْ مِنْهَا فَاِنَّكَ رَجِيْمٌ	(خدا) فرمود: «پس از بهشت بیرون رو! به راستی تو ملعون هستی.	77
وَّاِنَّ عَلَيْكَ لَعْنَتِيْٓ اِلٰى يَوْمِ الدِّيْنِ	و لعنت من بر تو تا روز جزا باقی است.»	78
قَالَ رَبِّ فَاَنْظِرْنِيْٓ اِلٰى يَوْمِ يُبْعَثُوْنَ	(ابلیس) گفت: «پروردگارا، مرا تا روزی که (مردم) برانگیخته می‌شوند مهلت ده.»	79
قَالَ فَاِنَّكَ مِنَ الْمُنْظَرِيْنَ	(خدا) فرمود: «پس تو از جمله کسانی هستی که مهلت داده شده‌اند.	80

اِلٰى يَوْمِ الْوَقْتِ الْمَعْلُوْمِ	تا روزی که وقتش معین شده است (روز قیامت).»	81
قَالَ فَبِعِزَّتِكَ لَاُغْوِيَنَّهُمْ اَجْمَعِيْنَ	(ابلیس) پاسخ داد: «به عزت تو سوگند، همه آن‌ها را گمراه خواهم کرد.	82
اِلَّا عِبَادَكَ مِنْهُمُ الْمُخْلَصِيْنَ	مگر بندگان برگزیده‌ات از میان آن‌ها.»	83
قَالَ فَالْحَقُّ وَالْحَقَّ اَقُوْلُ	(خدا) فرمود: «پس حقیقت (سوگند من) است، و تنها حقیقت را می‌گویم.	84
لَاَمْلَـئَنَّ جَهَنَّمَ مِنْكَ وَمِمَّنْ تَبِعَكَ مِنْهُمْ اَجْمَعِيْنَ	به راستی جهنم را با تو و کسانی که از میان آن‌ها تو را پیروی کنند پر خواهم کرد.»	85
قُلْ مَآ اَسْـَٔلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ اَجْرٍ وَّمَآ اَنَا مِنَ الْمُتَكَلِّفِيْنَ	بگو (ای محمد): «من برای (رسالت) خود هیچ پاداشی از شما نمی‌خواهم و از کسانی نیستم که چیزی را به دروغ می‌سازند.»	86
اِنْ هُوَ اِلَّا ذِكْرٌ لِّلْعٰلَمِيْنَ	این (قرآن) جز یادآوری برای جهانیان نیست.	87
وَلَتَعْلَمُنَّ نَبَاَه بَعْدَ حِيْنٍ	و به راستی پس از مدتی حقیقت (خبر) آن (قرآن) را خواهید دانست.	88

مكية	اَلزُّمَر	ت‌ع‌داد آی‌ات
مکی	از زمر - 39	٧٥

بسم الله الرحمن الرحيم

(از زمر (زمر

تَنْزِيْلُ الْكِتٰبِ مِنَ اللّٰهِ الْعَزِيْزِ الْحَكِيْمِ	این کتاب (قرآن) از سوی خداوند بلندمرتبه و حکیم نازل شده است.	1
اِنَّآ اَنْزَلْنَآ اِلَيْكَ الْكِتٰبَ بِالْحَقِّ فَاعْبُدِ اللّٰهَ مُخْلِصًا لَّهُ الدِّيْنَ	به‌راستی ما این کتاب (قرآن) را با حقیقت بر تو (ای محمد) نازل کردیم. پس خدا را با اخلاص در دین پرستش کن.	2
اَلَا لِلّٰهِ الدِّيْنُ الْخَالِصُ وَالَّذِيْنَ اتَّخَذُوْا مِنْ دُوْنِهٖٓ اَوْلِيَآءَ مَا نَعْبُدُهُمْ اِلَّا لِيُقَرِّبُوْنَآ اِلَى اللّٰهِ زُلْفٰٓى اِنَّ اللّٰهَ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ فِيْ مَا هُمْ فِيْهِ يَخْتَلِفُوْنَ اِنَّ اللّٰهَ لَا يَهْدِيْ مَنْ هُوَ كٰذِبٌ كَفَّارٌ	آگاه باش که دین پاک تنها از آن خداست. و کسانی که غیر از او سرپرستانی برگزیدند (می‌گویند): «ما آن‌ها را نمی‌پرستیم جز برای آنکه ما را به خدا نزدیک‌تر کنند.» به‌راستی خدا میان آن‌ها درباره آنچه اختلاف دارند داوری خواهد کرد. به‌راستی خدا دروغگو و کافر را هدایت نمی‌کند.	3
لَوْ اَرَادَ اللّٰهُ اَنْ يَّتَّخِذَ وَلَدًا لَّاصْطَفٰى مِمَّا يَخْلُقُ مَا يَشَآءُ سُبْحٰنَهٗ هُوَ اللّٰهُ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ	اگر خدا می‌خواست فرزندی برگزیند، قطعاً از میان آنچه آفریده هرچه می‌خواست انتخاب می‌کرد. او پاک و منزه است. او خدای یکتا و تواناست.	4
خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ بِالْحَقِّ يُكَوِّرُ الَّيْلَ عَلَى النَّهَارِ وَيُكَوِّرُ النَّهَارَ عَلَى الَّيْلِ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ كُلٌّ يَّجْرِيْ لِاَجَلٍ مُّسَمًّى اَلَا هُوَ الْعَزِيْزُ الْغَفَّارُ	او آسمان‌ها و زمین را با حقیقت آفرید؛ شب را بر روز و روز را بر شب فرو می‌برد و خورشید و ماه را رام کرد، هر یک تا زمانی معین در حرکت‌اند. آگاه باش که او بلندمرتبه و آمرزگار است.	5
خَلَقَكُمْ مِّنْ نَّفْسٍ وَّاحِدَةٍ ثُمَّ جَعَلَ مِنْهَا زَوْجَهَا وَاَنْزَلَ لَكُمْ مِّنَ الْاَنْعَامِ ثَمٰنِيَةَ اَزْوَاجٍ يَخْلُقُكُمْ فِيْ بُطُوْنِ اُمَّهٰتِكُمْ خَلْقًا مِّنْ بَعْدِ خَلْقٍ فِيْ ظُلُمٰتٍ ثَلٰثٍ ذٰلِكُمُ اللّٰهُ رَبُّكُمْ لَهُ الْمُلْكُ لَآ اِلٰهَ اِلَّا هُوَ فَاَنّٰى تُصْرَفُوْنَ	او شما را از یک تن (آدم) آفرید، سپس از آن همسرش را پدید آورد و برای شما از چهارپایان هشت جفت نازل کرد. او شما را در شکم مادرانتان در سه تاریکی، مرحله به مرحله آفرید. این است خدا، پروردگار شما، که پادشاهی از آن اوست. هیچ خدایی جز او نیست؛ پس چگونه منحرف می‌شوید؟	6

اِنْ تَكْفُرُوْا فَاِنَّ اللّٰهَ غَنِيٌّ عَنْكُمْ وَلَا يَرْضٰى لِعِبَادِهِ الْكُفْرَ وَاِنْ تَشْكُرُوْا يَرْضَهُ لَكُمْ وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِّزْرَ اُخْرٰى ثُمَّ اِلٰى رَبِّكُمْ مَّرْجِعُكُمْ فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُوْنَ اِنَّهٗ عَلِيْمٌۢ بِذَاتِ الصُّدُوْرِ	اگر کفر ورزید، بدانید که خدا به شما نیازی ندارد و کفر بندگانش را نمی‌پسندد. و اگر شکرگزار باشید، شکر شما را می‌پسندد. هیچ‌کس بار گناه دیگری را بر دوش نمی‌کشد. سپس بازگشت شما به سوی پروردگارتان است و او شما را از آنچه انجام داده‌اید آگاه می‌کند. به‌راستی او به آنچه در سینه‌هاست داناست.	7
وَاِذَا مَسَّ الْاِنْسَانَ ضُرٌّ دَعَا رَبَّهٗ مُنِيْبًا اِلَيْهِ ثُمَّ اِذَا خَوَّلَهٗ نِعْمَةً مِّنْهُ نَسِيَ مَا كَانَ يَدْعُوْٓا اِلَيْهِ مِنْ قَبْلُ وَجَعَلَ لِلّٰهِ اَنْدَادًا لِّيُضِلَّ عَنْ سَبِيْلِهٖ قُلْ تَمَتَّعْ بِكُفْرِكَ قَلِيْلًا اِنَّكَ مِنْ اَصْحٰبِ النَّارِ	و هنگامی که به انسان بلا می‌رسد، پروردگارش را می‌خواند و به سوی او بازمی‌گردد؛ اما وقتی نعمتی به او عطا می‌کند، آنچه پیش‌تر برایش دعا کرده بود فراموش می‌کند و برای خدا شریکانی قرار می‌دهد تا (دیگران را) از راه او گمراه کند. بگو: «با کفرت برای زمانی کوتاه لذت ببر. به‌راستی تو از ساکنان جهنم هستی.»	8
اَمَّنْ هُوَ قَانِتٌ اٰنَاۤءَ الَّيْلِ سَاجِدًا وَّقَآئِمًا يَّحْذَرُ الْاٰخِرَةَ وَيَرْجُوْا رَحْمَةَ رَبِّهٖ قُلْ هَلْ يَسْتَوِى الَّذِيْنَ يَعْلَمُوْنَ وَالَّذِيْنَ لَا يَعْلَمُوْنَ اِنَّمَا يَتَذَكَّرُ اُولُوا الْاَلْبَابِ	آیا (شخص مشرک خوشبخت‌تر است) یا کسی که در دل شب به عبادت می‌پردازد، در حال سجده و ایستاده، از (عذاب) آخرت می‌ترسد و به رحمت پروردگارش امید دارد؟ بگو: «آیا کسانی که می‌دانند با کسانی که نمی‌دانند برابرند؟» تنها خردمندان پند می‌گیرند.	9
قُلْ يٰعِبَادِ الَّذِيْنَ اٰمَنُوا اتَّقُوْا رَبَّكُمْ لِلَّذِيْنَ اَحْسَنُوْا فِيْ هٰذِهِ الدُّنْيَا حَسَنَةٌ وَاَرْضُ اللّٰهِ وَاسِعَةٌ اِنَّمَا يُوَفَّى الصّٰبِرُوْنَ اَجْرَهُمْ بِغَيْرِ حِسَابٍ	بگو (ای محمد): «ای بندگان مؤمن من! از پروردگارتان پروا کنید.» برای کسانی که در این دنیا نیکی کنند، خوبی است. و زمین خدا وسیع است. تنها صابران پاداششان را بی‌حساب به‌طور کامل دریافت می‌کنند.	10
قُلْ اِنِّيْٓ اُمِرْتُ اَنْ اَعْبُدَ اللّٰهَ مُخْلِصًا لَّهُ الدِّيْنَ	بگو: «به‌راستی من مأمورم که خدا را با اخلاص در دین پرستش کنم.	11
وَاُمِرْتُ لِاَنْ اَكُوْنَ اَوَّلَ الْمُسْلِمِيْنَ	و مأمورم که از نخستین تسلیم‌شدگان باشم.»	12
قُلْ اِنِّيْٓ اَخَافُ اِنْ عَصَيْتُ رَبِّيْ عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيْمٍ	بگو: «به‌راستی اگر به پروردگارم نافرمانی کنم، از عذاب روزی بزرگ می‌ترسم.»	13
قُلِ اللّٰهَ اَعْبُدُ مُخْلِصًا لَّهٗ دِيْنِيْ	بگو: «من تنها خدا را با اخلاص در دینم پرستش می‌کنم.»	14
فَاعْبُدُوْا مَا شِئْتُمْ مِّنْ دُوْنِهٖ قُلْ اِنَّ الْخٰسِرِيْنَ الَّذِيْنَ خَسِرُوْٓا اَنْفُسَهُمْ وَاَهْلِيْهِمْ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ اَلَا ذٰلِكَ هُوَ الْخُسْرَانُ الْمُبِيْنُ	پس جز او هرچه می‌خواهید بپرستید! (ای مشرکان). بگو: «به‌راستی زیانکاران کسانی‌اند که در روز قیامت خود و خانواده‌شان را زیان می‌رسانند.» آگاه باش که این زیان آشکاری است.	15
لَهُمْ مِّنْ فَوْقِهِمْ ظُلَلٌ مِّنَ النَّارِ وَمِنْ تَحْتِهِمْ ظُلَلٌ ذٰلِكَ يُخَوِّفُ اللّٰهُ بِهٖ عِبَادَهٗ يٰعِبَادِ فَاتَّقُوْنِ	بر بالای سرشان لایه‌هایی از آتش و در زیرشان لایه‌هایی (از آتش) است. این‌گونه خدا بندگانش را (از عذاب) می‌ترساند. «ای بندگان من، از من پروا کنید.»	16

وَالَّذِيْنَ اجْتَنَبُوا الطَّاغُوْتَ اَنْ يَّعْبُدُوْهَا وَاَنَابُوْٓا اِلَى اللّٰهِ لَهُمُ الْبُشْرٰى فَبَشِّرْ عِبَادِ	و کسانی که از طاغوت دوری کردند و آن را نپرستیدند و به سوی خدا بازگشتند، برایشان مژده است؛ پس به بندگانم مژده ده،	17
الَّذِيْنَ يَسْتَمِعُوْنَ الْقَوْلَ فَيَتَّبِعُوْنَ اَحْسَنَه اُولٰٓئِكَ الَّذِيْنَ هَدٰىهُمُ اللّٰهُ وَاُولٰٓئِكَ هُمْ اُولُوا الْاَلْبَابِ	کسانی که سخن را می‌شنوند و بهترین آن را پیروی می‌کنند. اینان کسانی‌اند که خدا هدایتشان کرده و اینان خردمندان‌اند.	18
اَفَمَنْ حَقَّ عَلَيْهِ كَلِمَةُ الْعَذَابِ اَفَاَنْتَ تُنْقِذُ مَنْ فِى النَّارِ	پس آیا (می‌خواهی سرنوشت) کسانی را که عذاب بر آن‌ها قطعی شده تغییر دهی؟ آیا (ای محمد) کسی را که در آتش است نجات می‌دهی؟	19
لٰكِنِ الَّذِيْنَ اتَّقَوْا رَبَّهُمْ لَهُمْ غُرَفٌ مِّنْ فَوْقِهَا غُرَفٌ مَّبْنِيَّةٌ تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهٰرُ وَعْدَ اللّٰهِ لَا يُخْلِفُ اللّٰهُ الْمِيْعَادَ	اما کسانی که از پروردگارشان پروا کردند، برایشان اتاق‌هایی (در بهشت) است که بالای آن‌ها اتاق‌های دیگری ساخته شده، که زیر آن‌ها رودها جاری است. این وعده خداست. خدا وعده‌اش را نقض نمی‌کند.	20
اَلَمْ تَرَ اَنَّ اللّٰهَ اَنْزَلَ مِنَ السَّمَاۤءِ مَاۤءً فَسَلَكَه يَنَابِيْعَ فِى الْاَرْضِ ثُمَّ يُخْرِجُ بِه زَرْعًا مُّخْتَلِفًا اَلْوَانُه ثُمَّ يَهِيْجُ فَتَرٰىهُ مُصْفَرًّا ثُمَّ يَجْعَلُه حُطَامًا اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَذِكْرٰى لِاُولِى الْاَلْبَابِ	آیا ندیدی که خدا از آسمان آب نازل کرد، سپس آن را به چشمه‌هایی در زمین جاری ساخت، سپس با آن گیاهانی با رنگ‌های گوناگون رویاند، سپس خشک شدند و تو آن‌ها را زرد می‌بینی، سپس آن‌ها را خرد و پراکنده کرد؟ به‌راستی در این برای خردمندان پندی است.	21
اَفَمَنْ شَرَحَ اللّٰهُ صَدْرَه لِلْاِسْلَامِ فَهُوَ عَلٰى نُوْرٍ مِّنْ رَّبِّه فَوَيْلٌ لِّلْقٰسِيَةِ قُلُوْبُهُمْ مِّنْ ذِكْرِ اللّٰهِ اُولٰٓئِكَ فِيْ ضَلٰلٍ مُّبِيْنٍ	آیا کسی که خدا سینه‌اش را برای اسلام گشوده و از پروردگارش نوری دارد (با کسی که قلبش سخت شده برابر است)؟ پس وای بر کسانی که قلب‌هایشان برای یاد خدا سخت شده است. آن‌ها در گمراهی آشکاری‌اند.	22
اَللّٰهُ نَزَّلَ اَحْسَنَ الْحَدِيْثِ كِتٰبًا مُّتَشَابِهًا مَّثَانِيَ تَقْشَعِرُّ مِنْهُ جُلُوْدُ الَّذِيْنَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ ثُمَّ تَلِيْنُ جُلُوْدُهُمْ وَقُلُوْبُهُمْ اِلٰى ذِكْرِ اللّٰهِ ذٰلِكَ هُدَى اللّٰهِ يَهْدِيْ بِه مَنْ يَّشَاۤءُ وَمَنْ يُّضْلِلِ اللّٰهُ فَمَا لَه مِنْ هَادٍ	خدا بهترین سخن (قرآن) را نازل کرد، کتابی که آیاتش همسان و تکرارشونده است، پوست کسانی که از پروردگارشان می‌ترسند از آن به لرزه می‌افتد، سپس پوست و قلبشان با یاد خدا آرام می‌گیرد. این هدایت خداست که هر که را بخواهد با آن هدایت می‌کند. و هر که را خدا گمراه کند، هیچ راهنمایی ندارد.	23
اَفَمَنْ يَّتَّقِيْ بِوَجْهِه سُوْۤءَ الْعَذَابِ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ وَقِيْلَ لِلظّٰلِمِيْنَ ذُوْقُوْا مَا كُنْتُمْ تَكْسِبُوْنَ	پس آیا کسی که در روز قیامت با صورتش از عذاب بد محافظت می‌کند (با مؤمن برابر است)؟ و به ظالمان گفته می‌شود: «آنچه را انجام داده‌اید بچشید.»	24
كَذَّبَ الَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَاَتٰىهُمُ الْعَذَابُ مِنْ حَيْثُ لَا يَشْعُرُوْنَ	کسانی که پیش از آن‌ها بودند (پیامبران را) تکذیب کردند، پس عذاب از جایی که گمان نمی‌کردند بر آن‌ها آمد.	25

فَاَذَاقَهُمُ اللّٰهُ الْخِزْيَ فِى الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَلَعَذَابُ الْاٰخِرَةِ اَكْبَرُ لَوْ كَانُوْا يَعْلَمُوْنَ	پس خدا در زندگی دنیا خواری را به آن‌ها چشاند. و به‌راستی عذاب آخرت بزرگ‌تر است، اگر می‌دانستند.	26
وَلَقَدْ ضَرَبْنَا لِلنَّاسِ فِيْ هٰذَا الْقُرْاٰنِ مِنْ كُلِّ مَثَلٍ لَّعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُوْنَ	و به‌راستی ما در این قرآن برای مردم هرگونه مثالی آوردیم تا شاید پند گیرند.	27
قُرْاٰنًا عَرَبِيًّا غَيْرَ ذِيْ عِوَجٍ لَّعَلَّهُمْ يَتَّقُوْنَ	قرآنی به زبان عربی، بدون هیچ کژی، تا شاید پروا کنند.	28
ضَرَبَ اللّٰهُ مَثَلًا رَّجُلًا فِيْهِ شُرَكَاۤءُ مُتَشٰكِسُوْنَ وَرَجُلًا سَلَمًا لِّرَجُلٍ هَلْ يَسْتَوِيٰنِ مَثَلًا اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ بَلْ اَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُوْنَ	خدا مثالی زده است: مردی (برده‌ای) که چند شریک در حال نزاع مالکش هستند، و مردی (برده‌ای) که تنها متعلق به یک نفر است. آیا حال این دو برابر است؟ ستایش از آن خداست، اما بیشترشان نمی‌دانند.	29
اِنَّكَ مَيِّتٌ وَّاِنَّهُمْ مَّيِّتُوْنَ	به‌راستی تو (ای محمد) می‌میری و آن‌ها نیز می‌میرند.	30
ثُمَّ اِنَّكُمْ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ عِنْدَ رَبِّكُمْ تَخْتَصِمُوْنَ	سپس در روز قیامت نزد پروردگارتان با یکدیگر مجادله می‌کنید.	31
فَمَنْ اَظْلَمُ مِمَّنْ كَذَبَ عَلَى اللّٰهِ وَكَذَّبَ بِالصِّدْقِ اِذْ جَاۤءَهٗ اَلَيْسَ فِيْ جَهَنَّمَ مَثْوًى لِّلْكٰفِرِيْنَ	پس کیست ستمکارتر از کسی که به خدا دروغ ببندد و حقیقتی که به او رسیده تکذیب کند؟ آیا در جهنم جایگاهی برای کافران نیست؟	32
وَالَّذِيْ جَاۤءَ بِالصِّدْقِ وَصَدَّقَ بِهٖٓ اُولٰۤئِكَ هُمُ الْمُتَّقُوْنَ	و کسی که حقیقت را آورد (محمد) و کسی که آن را تصدیق کرد، اینان‌اند که پروا پیشه‌اند.	33
لَهُمْ مَّا يَشَاۤءُوْنَ عِنْدَ رَبِّهِمْ ذٰلِكَ جَزَاۤءُ الْمُحْسِنِيْنَ	آن‌ها نزد پروردگارشان هرچه بخواهند می‌یابند. این پاداش نیکوکاران است،	34
لِيُكَفِّرَ اللّٰهُ عَنْهُمْ اَسْوَاَ الَّذِيْ عَمِلُوْا وَيَجْزِيَهُمْ اَجْرَهُمْ بِاَحْسَنِ الَّذِيْ كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ	تا خدا بدترین کردارشان را محو کند و پاداششان را بر اساس بهترین کاری که انجام داده‌اند عطا کند.	35
اَلَيْسَ اللّٰهُ بِكَافٍ عَبْدَهٗ وَيُخَوِّفُوْنَكَ بِالَّذِيْنَ مِنْ دُوْنِهٖ وَمَنْ يُّضْلِلِ اللّٰهُ فَمَا لَهٗ مِنْ هَادٍ	آیا خدا برای بنده‌اش کافی نیست؟ آن‌ها تو را با (معبودانی) غیر از او می‌ترسانند. هر که را خدا گمراه کند، هیچ راهنمایی ندارد.	36
وَمَنْ يَّهْدِ اللّٰهُ فَمَا لَهٗ مِنْ مُّضِلٍّ اَلَيْسَ اللّٰهُ بِعَزِيْزٍ ذِى انْتِقَامٍ	و هر که را خدا هدایت کند، هیچ‌کس او را گمراه نمی‌کند. آیا خدا توانا و صاحب انتقام نیست؟	37

وَلَئِنْ سَاَلْتَهُمْ مَّنْ خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ لَيَقُوْلُنَّ اللّٰهُ ۗ قُلْ اَفَرَءَيْتُمْ مَّا تَدْعُوْنَ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ اِنْ اَرَادَنِيَ اللّٰهُ بِضُرٍّ هَلْ هُنَّ كٰشِفٰتُ ضُرِّهٖۤ اَوْ اَرَادَنِيْ بِرَحْمَةٍ هَلْ هُنَّ مُمْسِكٰتُ رَحْمَتِهٖ ۗ قُلْ حَسْبِيَ اللّٰهُ ۗ عَلَيْهِ يَتَوَكَّلُ الْمُتَوَكِّلُوْنَ	و اگر از آن‌ها بپرسی: «چه کسی آسمان‌ها و زمین را آفرید؟» حتماً می‌گویند: «خدا.» بگو: «پس آیا آنچه غیر از خدا می‌پرستید، اگر خدا برایم بلا بخواهد، می‌توانند آن را برطرف کنند، یا اگر رحمتی برایم بخواهد، می‌توانند آن را بازدارند؟» بگو: «خدا برایم کافی است. توکل‌کنندگان به او توکل می‌کنند.»	38
قُلْ يٰقَوْمِ اعْمَلُوْا عَلٰى مَكَانَتِكُمْ اِنِّيْ عَامِلٌ ۚ فَسَوْفَ تَعْلَمُوْنَ	بگو (ای محمد): «ای قوم من! به جایگاه خود عمل کنید، من نیز عمل می‌کنم. به‌زودی خواهید دانست،	39
مَنْ يَّاْتِيْهِ عَذَابٌ يُّخْزِيْهِ وَيَحِلُّ عَلَيْهِ عَذَابٌ مُّقِيْمٌ	چه کسی عذابی خوارکننده نصیبش می‌شود و عذابی پایدار بر او نازل می‌گردد.»	40
اِنَّاۤ اَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْكِتٰبَ لِلنَّاسِ بِالْحَقِّ ۚ فَمَنِ اهْتَدٰى فَلِنَفْسِهٖ ۚ وَمَنْ ضَلَّ فَاِنَّمَا يَضِلُّ عَلَيْهَا ۚ وَمَاۤ اَنْتَ عَلَيْهِمْ بِوَكِيْلٍ	به‌راستی ما این کتاب (قرآن) را با حقیقت برای مردم بر تو نازل کردیم؛ هر که هدایت شود، برای خود اوست، و هر که گمراه شود، گمراهی‌اش به زیان خود اوست، و تو مسئول آن‌ها نیستی.	41
اَللّٰهُ يَتَوَفَّى الْاَنْفُسَ حِيْنَ مَوْتِهَا وَالَّتِيْ لَمْ تَمُتْ فِيْ مَنَامِهَا ۚ فَيُمْسِكُ الَّتِيْ قَضٰى عَلَيْهَا الْمَوْتَ وَيُرْسِلُ الْاُخْرٰۤى اِلٰۤى اَجَلٍ مُّسَمًّى ۚ اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيٰتٍ لِّقَوْمٍ يَّتَفَكَّرُوْنَ	خدا جان‌ها را به هنگام مرگشان می‌گیرد و جان کسانی که هنوز نمرده‌اند را در خوابشان؛ پس جان‌هایی را که مرگشان را مقرر کرده نگه می‌دارد و دیگران را تا زمانی معین رها می‌کند. به‌راستی در این برای مردمی که می‌اندیشند نشانه‌هایی است.	42
اَمِ اتَّخَذُوْا مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ شُفَعَآءَ ۗ قُلْ اَوَلَوْ كَانُوْا لَا يَمْلِكُوْنَ شَيْـًٔا وَّلَا يَعْقِلُوْنَ	آیا غیر از خدا یاورانی برگزیده‌اند؟ بگو: «آیا (آن‌ها را می‌گیرید) حتی اگر چیزی نداشته باشند و درک نکنند؟»	43
قُلْ لِّلّٰهِ الشَّفَاعَةُ جَمِيْعًا ۗ لَهٗ مُلْكُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ ۗ ثُمَّ اِلَيْهِ تُرْجَعُوْنَ	بگو: «همه یاری‌ها از آن خداست. پادشاهی آسمان‌ها و زمین از اوست. سپس به سوی او بازمی‌گردید.»	44
وَاِذَا ذُكِرَ اللّٰهُ وَحْدَهُ اشْمَاَزَّتْ قُلُوْبُ الَّذِيْنَ لَا يُؤْمِنُوْنَ بِالْاٰخِرَةِ ۚ وَاِذَا ذُكِرَ الَّذِيْنَ مِنْ دُوْنِهٖۤ اِذَا هُمْ يَسْتَبْشِرُوْنَ	و هنگامی که تنها نام خدا برده می‌شود، دل‌های کسانی که به آخرت ایمان ندارند منقبض می‌شود. اما وقتی نام معبودان غیر از او برده می‌شود، ناگهان شادمان می‌شوند.	45
قُلِ اللّٰهُمَّ فَاطِرَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ عٰلِمَ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ اَنْتَ تَحْكُمُ بَيْنَ عِبَادِكَ فِيْ مَا كَانُوْا فِيْهِ يَخْتَلِفُوْنَ	بگو: «ای خدا، آفریننده آسمان‌ها و زمین، دانای نهان و آشکار، تو میان بندگانت درباره آنچه اختلاف دارند داوری می‌کنی.»	46

وَلَوْ اَنَّ لِلَّذِيْنَ ظَلَمُوْا مَا فِى الْاَرْضِ جَمِيْعًا وَّمِثْلَهٗ مَعَهٗ لَافْتَدَوْا بِهٖ مِنْ سُوْٓءِ الْعَذَابِ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ وَبَدَا لَهُمْ مِّنَ اللّٰهِ مَا لَمْ يَكُوْنُوْا يَحْتَسِبُوْنَ	و اگر ظالمان همه آنچه در زمین است و مانند آن را داشته باشند، در روز قیامت برای رهایی از عذاب بد آن را فدیه می‌دهند. و از سوی خدا عذابی برایشان آشکار می‌شود که هرگز گمانش را نمی‌کردند.	47
وَبَدَا لَهُمْ سَيِّاٰتُ مَا كَسَبُوْا وَحَاقَ بِهِمْ مَّا كَانُوْا بِهٖ يَسْتَهْزِءُوْنَ	و بدی‌هایی که انجام داده‌اند برایشان آشکار می‌شود و آنچه مسخره می‌کردند آن‌ها را فرا می‌گیرد.	48
فَاِذَا مَسَّ الْاِنْسَانَ ضُرٌّ دَعَانَا ثُمَّ اِذَا خَوَّلْنٰهُ نِعْمَةً مِّنَّا قَالَ اِنَّمَآ اُوْتِيْتُهٗ عَلٰى عِلْمٍ بَلْ هِيَ فِتْنَةٌ وَّلٰكِنَّ اَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُوْنَ	پس هنگامی که به انسان بلا می‌رسد، ما را می‌خواند، سپس وقتی نعمتی به او عطا می‌کنیم، می‌گوید: «این را تنها به خاطر دانایی‌ام به من داده‌اند.» خیر، این آزمونی است، اما بیشترشان نمی‌دانند.	49
قَدْ قَالَهَا الَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَمَآ اَغْنٰى عَنْهُمْ مَّا كَانُوْا يَكْسِبُوْنَ	به‌راستی کسانی که پیش از آن‌ها بودند نیز این را گفتند، اما آنچه انجام داده بودند به آن‌ها سودی نرساند.	50
فَاَصَابَهُمْ سَيِّاٰتُ مَا كَسَبُوْا وَالَّذِيْنَ ظَلَمُوْا مِنْ هٰٓؤُلَآءِ سَيُصِيْبُهُمْ سَيِّاٰتُ مَا كَسَبُوْا وَمَا هُمْ بِمُعْجِزِيْنَ	پس بدی‌های آنچه انجام داده بودند به آن‌ها رسید. و ظالمان از میان این‌ها نیز بدی‌های آنچه انجام داده‌اند به آن‌ها خواهد رسید و نمی‌توانند بگریزند.	51
اَوَلَمْ يَعْلَمُوْٓا اَنَّ اللّٰهَ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَّشَآءُ وَيَقْدِرُ اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيٰتٍ لِّقَوْمٍ يُّؤْمِنُوْنَ	آیا نمی‌دانند که خدا روزی را برای هر که بخواهد فراخ یا تنگ می‌کند؟ به‌راستی در این برای مردمی که ایمان دارند نشانه‌هایی است.	52
قُلْ يٰعِبَادِيَ الَّذِيْنَ اَسْرَفُوْا عَلٰٓى اَنْفُسِهِمْ لَا تَقْنَطُوْا مِنْ رَّحْمَةِ اللّٰهِ اِنَّ اللّٰهَ يَغْفِرُ الذُّنُوْبَ جَمِيْعًا اِنَّهٗ هُوَ الْغَفُوْرُ الرَّحِيْمُ	بگو: «ای بندگان من که بر خود زیاده‌روی کرده‌اید! از رحمت خدا ناامید نشوید. به‌راستی خدا همه گناهان را می‌آمرزد. او آمرزگار و مهربان است.»	53
وَاَنِيْبُوْٓا اِلٰى رَبِّكُمْ وَاَسْلِمُوْا لَهٗ مِنْ قَبْلِ اَنْ يَّاْتِيَكُمُ الْعَذَابُ ثُمَّ لَا تُنْصَرُوْنَ	و به سوی پروردگارتان بازگردید و پیش از آنکه عذاب به سراغتان آید و یاری نشوید، به او تسلیم شوید.	54
وَاتَّبِعُوْٓا اَحْسَنَ مَآ اُنْزِلَ اِلَيْكُمْ مِّنْ رَّبِّكُمْ مِّنْ قَبْلِ اَنْ يَّاْتِيَكُمُ الْعَذَابُ بَغْتَةً وَّاَنْتُمْ لَا تَشْعُرُوْنَ	و بهترین آنچه از پروردگارتان بر شما نازل شده (قرآن) را پیروی کنید، پیش از آنکه عذاب ناگهان به سراغتان آید و شما آگاه نباشید،	55
اَنْ تَقُوْلَ نَفْسٌ يّٰحَسْرَتٰى عَلٰى مَا فَرَّطْتُّ فِيْ جَنْۢبِ اللّٰهِ وَاِنْ كُنْتُ لَمِنَ السّٰخِرِيْنَ	تا کسی نگوید: «چه بسیار حسرتم بر آنچه درباره خدا کوتاهی کردم و از مسخره‌کنندگان بودم،»	56
اَوْ تَقُوْلَ لَوْ اَنَّ اللّٰهَ هَدٰىنِيْ لَكُنْتُ مِنَ الْمُتَّقِيْنَ	یا نگوید: «اگر خدا مرا هدایت کرده بود، از پرواپیشگان بودم،»	57

اَوْ تَقُوْلَ حِيْنَ تَرَى الْعَذَابَ لَوْ اَنَّ لِيْ كَرَّةً فَاَكُوْنَ مِنَ الْمُحْسِنِيْنَ	یا وقتی عذاب را ببیند نگوید: «کاش بازگشتی داشتم تا از نیکوکاران باشم.»	58
بَلٰى قَدْ جَاۤءَتْكَ اٰيٰتِيْ فَكَذَّبْتَ بِهَا وَاسْتَكْبَرْتَ وَكُنْتَ مِنَ الْكٰفِرِيْنَ	به‌راستی دلایل من به تو رسید، اما آن‌ها را تکذیب کردی و تکبر ورزیدی و از کافران بودی.	59
وَيَوْمَ الْقِيٰمَةِ تَرَى الَّذِيْنَ كَذَبُوْا عَلَى اللّٰهِ وُجُوْهُهُمْ مُّسْوَدَّةٌ اَلَيْسَ فِيْ جَهَنَّمَ مَثْوًى لِّلْمُتَكَبِّرِيْنَ	و در روز قیامت کسانی را که به خدا دروغ بسته‌اند می‌بینی که چهره‌هایشان سیاه شده است. آیا در جهنم جایگاهی برای متکبران نیست؟	60
وَيُنَجِّى اللّٰهُ الَّذِيْنَ اتَّقَوْا بِمَفَازَتِهِمْ لَا يَمَسُّهُمُ السُّوْۤءُ وَلَا هُمْ يَحْزَنُوْنَ	و خدا پرواپیشگان را به سبب پیروزی‌شان نجات می‌دهد. عذاب به آن‌ها نمی‌رسد و اندوهگین نمی‌شوند.	61
اَللّٰهُ خَالِقُ كُلِّ شَيْءٍ وَّهُوَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ وَّكِيْلٌ	خدا آفریننده همه‌چیز است و او بر همه‌چیز نگهبان است.	62
لَه مَقَالِيْدُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَالَّذِيْنَ كَفَرُوْا بِاٰيٰتِ اللّٰهِ اُولٰٓئِكَ هُمُ الْخٰسِرُوْنَ	کلیدهای (گنجینه‌های) آسمان‌ها و زمین از آن اوست. و کسانی که به آیات خدا کفر ورزیدند، آن‌ها زیانکاران‌اند.	63
قُلْ اَفَغَيْرَ اللّٰهِ تَاْمُرُوْٓنِّيْۤ اَعْبُدُ اَيُّهَا الْجٰهِلُوْنَ	بگو (ای محمد): «ای نادانان! آیا مرا فرمان می‌دهید که غیر از خدا را بپرستم؟»	64
وَلَقَدْ اُوْحِيَ اِلَيْكَ وَاِلَى الَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِكَ لَىِٕنْ اَشْرَكْتَ لَيَحْبَطَنَّ عَمَلُكَ وَلَتَكُوْنَنَّ مِنَ الْخٰسِرِيْنَ	و به‌راستی به تو و به (پیامبران) پیش از تو وحی شده که: «اگر شرک ورزی، عملت باطل می‌شود و از زیانکاران خواهی بود.»	65
بَلِ اللّٰهَ فَاعْبُدْ وَكُنْ مِّنَ الشّٰكِرِيْنَ	بلکه تنها خدا را بپرست و از شکرگزاران باش.	66
وَمَا قَدَرُوا اللّٰهَ حَقَّ قَدْرِه وَالْاَرْضُ جَمِيْعًا قَبْضَتُه يَوْمَ الْقِيٰمَةِ وَالسَّمٰوٰتُ مَطْوِيّٰتٌۢ بِيَمِيْنِه سُبْحٰنَه وَتَعٰلٰى عَمَّا يُشْرِكُوْنَ	و خدا را آن‌گونه که شایسته است بزرگ نشمردند، حال آنکه در روز قیامت زمین همه در قبضه اوست و آسمان‌ها با دست راستش درهم پیچیده شده‌اند. او پاک و منزه و برتر است از آنچه شریکش می‌کنند.	67
وَنُفِخَ فِي الصُّوْرِ فَصَعِقَ مَنْ فِي السَّمٰوٰتِ وَمَنْ فِي الْاَرْضِ اِلَّا مَنْ شَاۤءَ اللّٰهُ ثُمَّ نُفِخَ فِيْهِ اُخْرٰى فَاِذَا هُمْ قِيَامٌ يَّنْظُرُوْنَ	و در صور دمیده می‌شود، پس همه کسانی که در آسمان‌ها و زمین‌اند جز کسانی که خدا بخواهد می‌میرند. سپس بار دیگر در آن دمیده می‌شود، پس ناگهان از جا برمی‌خیزند و منتظر (فرمان خدا) می‌مانند.	68
وَاَشْرَقَتِ الْاَرْضُ بِنُوْرِ رَبِّهَا وَوُضِعَ الْكِتٰبُ وَجِايْٓءَ بِالنَّبِيّٖنَ وَالشُّهَدَاۤءِ وَقُضِيَ بَيْنَهُمْ بِالْحَقِّ وَهُمْ لَا يُظْلَمُوْنَ	و زمین با نور (عدالت) پروردگارش روشن می‌شود؛ و کتاب‌ها (ی اعمال) ارائه می‌گردد، و پیامبران و شاهدان آورده می‌شوند، و میان آن‌ها با عدالت داوری می‌شود و به آن‌ها ستم نمی‌شود.	69

وَوُفِّيَتْ كُلُّ نَفْسٍ مَّا عَمِلَتْ وَهُوَ اَعْلَمُ بِمَا يَفْعَلُوْنَ	و به هر نفسی به‌طور کامل بر اساس آنچه انجام داده پاداش داده می‌شود و او به آنچه کرده‌اند داناتر است.	70
وَسِيْقَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْٓا اِلٰى جَهَنَّمَ زُمَرًا حَتّٰٓى اِذَا جَاۤءُوْهَا فُتِحَتْ اَبْوَابُهَا وَقَالَ لَهُمْ خَزَنَتُهَآ اَلَمْ يَأْتِكُمْ رُسُلٌ مِّنْكُمْ يَتْلُوْنَ عَلَيْكُمْ اٰيٰتِ رَبِّكُمْ وَيُنْذِرُوْنَكُمْ لِقَاۤءَ يَوْمِكُمْ هٰذَا قَالُوْا بَلٰى وَلٰكِنْ حَقَّتْ كَلِمَةُ الْعَذَابِ عَلَى الْكٰفِرِيْنَ	و کافران به سوی جهنم به‌صورت گروه‌گروه رانده می‌شوند. تا وقتی به آن می‌رسند، درهایش گشوده می‌شود و نگهبانانش به آن‌ها می‌گویند: «آیا پیامبرانی از میان شما به سویتان نیامدند که آیات پروردگارتان را برایتان بخوانند و شما را از دیدار این روزتان هشدار دهند؟» می‌گویند: «آری، آمدند،» اما حکم عذاب بر کافران قطعی شده است.	71
قِيْلَ ادْخُلُوْٓا اَبْوَابَ جَهَنَّمَ خٰلِدِيْنَ فِيْهَا فَبِئْسَ مَثْوَى الْمُتَكَبِّرِيْنَ	گفته می‌شود: «به درهای جهنم درآیید و در آن جاودانه بمانید.» چه بد جایگاهی است برای متکبران.	72
وَسِيْقَ الَّذِيْنَ اتَّقَوْا رَبَّهُمْ اِلَى الْجَنَّةِ زُمَرًا حَتّٰٓى اِذَا جَاۤءُوْهَا وَفُتِحَتْ اَبْوَابُهَا وَقَالَ لَهُمْ خَزَنَتُهَا سَلٰمٌ عَلَيْكُمْ طِبْتُمْ فَادْخُلُوْهَا خٰلِدِيْنَ	و کسانی که از پروردگارشان پروا کردند، گروه‌گروه به سوی بهشت برده می‌شوند. تا وقتی به آن می‌رسند و درهایش گشوده می‌شود، نگهبانانش به آن‌ها می‌گویند: «سلام بر شما، خوشا بر شما! پس درآیید و در آن جاودانه بمانید.»	73
وَقَالُوا الْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذِيْ صَدَقَنَا وَعْدَه وَاَوْرَثَنَا الْاَرْضَ نَتَبَوَّاُ مِنَ الْجَنَّةِ حَيْثُ نَشَاۤءُ فَنِعْمَ اَجْرُ الْعٰمِلِيْنَ	و می‌گویند: «ستایش از آن خداست که وعده‌اش را به ما وفا کرد و این سرزمین (بهشت) را به ما به ارث داد تا هر جا که بخواهیم در بهشت ساکن شویم.» چه نیکو پاداشی است برای عمل‌کنندگان.	74
وَتَرَى الْمَلٰٓئِكَةَ حَاۤفِّيْنَ مِنْ حَوْلِ الْعَرْشِ يُسَبِّحُوْنَ بِحَمْدِ رَبِّهِمْ وَقُضِيَ بَيْنَهُمْ بِالْحَقِّ وَقِيْلَ الْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعٰلَمِيْنَ	و تو (ای محمد) فرشتگان را می‌بینی که گرداگرد عرش حلقه زده‌اند، با ستایش پروردگارشان تسبیح می‌گویند؛ و میان (بندگان خدا) با عدالت داوری می‌شود و گفته می‌شود: «ستایش از آن خداست، پروردگار جهانیان.»	75

مكية	غَافِر	ت‌ع‌داد آی‌ات
مک‌ی	غ‌ف‌ر - 40	٨٥

بسم الله الرحمن الرحيم

(غ‌ف‌ر (غافر

حٰم	حا میم	1
تَنْزِيْلُ الْكِتٰبِ مِنَ اللّٰهِ الْعَزِيْزِ الْعَلِيْمِ	این کتاب (قرآن) از سوی خداوند توانا و دانا نازل شده است،	2
غَافِرِ الذَّنْبِ وَقَابِلِ التَّوْبِ شَدِيْدِ الْعِقَابِ ذِى الطَّوْلِ لَآ اِلٰهَ اِلَّا هُوَ اِلَيْهِ الْمَصِيْرُ	که گناهان را می‌آمرزد و توبه را می‌پذیرد و مجازاتش سخت است؛ دارای نعمت است. هیچ خدایی جز او نیست. بازگشت همه به سوی اوست.	3
مَا يُجَادِلُ فِيْٓ اٰيٰتِ اللّٰهِ اِلَّا الَّذِيْنَ كَفَرُوْا فَلَا يَغْرُرْكَ تَقَلُّبُهُمْ فِى الْبِلَادِ	جز کافران، هیچ‌کس درباره آیات خدا مجادله نمی‌کند. پس ای محمد، فریب موفقیت‌هایشان در سرزمین‌ها را نخور.	4
كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوْحٍ وَّالْاَحْزَابُ مِنْ بَعْدِهِمْ وَهَمَّتْ كُلُّ اُمَّةٍ بِرَسُوْلِهِمْ لِيَاْخُذُوْهُ وَجَادَلُوْا بِالْبَاطِلِ لِيُدْحِضُوْا بِهِ الْحَقَّ فَاَخَذْتُهُمْ فَكَيْفَ كَانَ عِقَابِ	پیش از آن‌ها، قوم نوح و گروه‌هایی که پس از آن‌ها متحد شدند، (پیامبران را) تکذیب کردند و هر امتی علیه پیامبر خود توطئه کرد تا او را دستگیر کند و با استدلال باطل، حقیقت را نابود کنند؛ پس من آن‌ها را (با عذاب) گرفتم. عذاب من چگونه بود؟	5
وَكَذٰلِكَ حَقَّتْ كَلِمَتُ رَبِّكَ عَلَى الَّذِيْنَ كَفَرُوْٓا اَنَّهُمْ اَصْحٰبُ النَّارِ	و بدین‌سان حکم پروردگارت بر کافران قطعی شد که آن‌ها ساکنان جهنم‌اند.	6
اَلَّذِيْنَ يَحْمِلُوْنَ الْعَرْشَ وَمَنْ حَوْلَهٗ يُسَبِّحُوْنَ بِحَمْدِ رَبِّهِمْ وَيُؤْمِنُوْنَ بِهٖ وَيَسْتَغْفِرُوْنَ لِلَّذِيْنَ اٰمَنُوْا رَبَّنَا وَسِعْتَ كُلَّ شَيْءٍ رَّحْمَةً وَّعِلْمًا فَاغْفِرْ لِلَّذِيْنَ تَابُوْا وَاتَّبَعُوْا سَبِيْلَكَ وَقِهِمْ عَذَابَ الْجَحِيْمِ	فرشتگانی که عرش را حمل می‌کنند و فرشتگانی که پیرامون آنها هستند، با ستایش پروردگارشان تسبیح می‌گویند و به او ایمان دارند و برای مؤمنان طلب آمرزش می‌کنند (و می‌گویند): پروردگارا، رحمت و دانشی که در توست همه چیز را فرا گرفته است، پس کسانی را که توبه می‌کنند و راه تو را پیروی می‌کنند، بیامرز و آنها را از عذاب سوزان دوزخ نگاه دار.	7
رَبَّنَا وَاَدْخِلْهُمْ جَنّٰتِ عَدْنِ الَّتِيْ وَعَدْتَّهُمْ وَمَنْ صَلَحَ مِنْ اٰبَآئِهِمْ وَاَزْوَاجِهِمْ وَذُرِّيّٰتِهِمْ اِنَّكَ اَنْتَ الْعَزِيْزُ الْحَكِيْمُ	پروردگارا، آن‌ها را به باغ‌های عدن که به آن‌ها وعده داده‌ای وارد کن، و همچنین نیکان از نیاکان، همسران و فرزندانشان. به‌راستی تو توانا و حکیمی،	8

وَقِهِمُ السَّيِّاٰتِ وَمَنْ تَقِ السَّيِّاٰتِ يَوْمَىِٕذٍ فَقَدْ رَحِمْتَه وَذٰلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيْمُ	و آن‌ها را از (بلای) شر حفظ کن. و کسانی که در آن روز از (بلای) شر حفظ کنی، به آن‌ها رحمت عطا کرده‌ای و این پیروزی عظیمی است.	9
اِنَّ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا يُنَادَوْنَ لَمَقْتُ اللّٰهِ اَكْبَرُ مِنْ مَّقْتِكُمْ اَنْفُسَكُمْ اِذْ تُدْعَوْنَ اِلَى الْاِيْمَانِ فَتَكْفُرُوْنَ	به‌راستی به کافران (در روز قیامت) ندا داده می‌شود: «نفرت خدا از شما بسیار بزرگ‌تر از نفرت شما از خودتان است، زمانی که به ایمان دعوت شدید و انکار کردید.»	10
قَالُوْا رَبَّنَآ اَمَتَّنَا اثْنَتَيْنِ وَاَحْيَيْتَنَا اثْنَتَيْنِ فَاعْتَرَفْنَا بِذُنُوْبِنَا فَهَلْ اِلٰى خُرُوْجٍ مِّنْ سَبِيْلٍ	آن‌ها پاسخ می‌دهند: «پروردگارا، تو ما را دو بار میراندی و دو بار زنده کردی، پس ما به گناهانمان اعتراف کردیم. آیا راهی برای خروج (از جهنم) وجود دارد؟»	11
ذٰلِكُمْ بِاَنَّه اِذَا دُعِيَ اللّٰهُ وَحْدَه كَفَرْتُمْ وَاِنْ يُّشْرَكْ بِه تُؤْمِنُوْا فَالْحُكْمُ لِلّٰهِ الْعَلِيِّ الْكَبِيْرِ	این بدان سبب است که وقتی به پرستش خدا به تنهایی دعوت شدید، انکار کردید. و اگر چیزی با او شریک می‌شد، باور می‌کردید. پس اکنون حکم از آن خدای بلندمرتبه و بزرگ است.	12
هُوَ الَّذِيْ يُرِيْكُمْ اٰيٰتِه وَيُنَزِّلُ لَكُمْ مِّنَ السَّمَاۤءِ رِزْقًا وَمَا يَتَذَكَّرُ اِلَّا مَنْ يُّنِيْبُ	اوست که نشانه‌های (قدرت) خود را به شما نشان می‌دهد و رزق را از آسمان برایتان نازل می‌کند. و جز کسانی که به سوی خدا بازمی‌گردند، درس نمی‌گیرند.	13
فَادْعُوا اللّٰهَ مُخْلِصِيْنَ لَهُ الدِّيْنَ وَلَوْ كَرِهَ الْكٰفِرُوْنَ	پس خدا را با اخلاص در دین پرستش کنید، هرچند کافران آن را دوست نداشته باشند.	14
رَفِيْعُ الدَّرَجٰتِ ذُو الْعَرْشِ يُلْقِي الرُّوْحَ مِنْ اَمْرِه عَلٰى مَنْ يَّشَاۤءُ مِنْ عِبَادِه لِيُنْذِرَ يَوْمَ التَّلَاقِ	اوست که دارای درجات والاست، صاحب عرش است، که به فرمان خود وحی را بر هر یک از بندگانش که بخواهد نازل می‌کند، تا (انسان‌ها را) از روز دیدار (قیامت) هشدار دهد،	15
يَوْمَ هُمْ بٰرِزُوْنَ لَا يَخْفٰى عَلَى اللّٰهِ مِنْهُمْ شَيْءٌ لِمَنِ الْمُلْكُ الْيَوْمَ لِلّٰهِ الْوَاحِدِ الْقَهَّارِ	روزی که آن‌ها (از قبرها) بیرون می‌آیند؛ هیچ‌چیز از حالشان بر خدا پنهان نیست. (خدا می‌فرماید): «پادشاهی امروز از آن کیست؟» از آن خدای یکتا و پیروزمند است.	16
اَلْيَوْمَ تُجْزٰى كُلُّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ لَا ظُلْمَ الْيَوْمَ اِنَّ اللّٰهَ سَرِيْعُ الْحِسَابِ	امروز هر نفسی بر اساس آنچه انجام داده پاداش داده می‌شود. امروز هیچ ظلمی نیست. به‌راستی خدا بسیار سریع در حسابرسی است.	17
وَاَنْذِرْهُمْ يَوْمَ الْاٰزِفَةِ اِذِ الْقُلُوْبُ لَدَى الْحَنَاجِرِ كٰظِمِيْنَ مَا لِلظّٰلِمِيْنَ مِنْ حَمِيْمٍ وَّلَا شَفِيْعٍ يُّطَاعُ	و آن‌ها را از روز نزدیک (قیامت) هشدار ده، روزی که دل‌ها از اندوه به گلوگاه می‌رسد. برای ظالمان هیچ دوست وفاداری نیست و هیچ یاوری که یاری‌اش پذیرفته شود.	18
يَعْلَمُ خَاۤئِنَةَ الْاَعْيُنِ وَمَا تُخْفِي الصُّدُوْرُ	او نگاه‌های خیانت‌آمیز و آنچه در سینه‌ها پنهان است را می‌داند.	19

وَاللّٰهُ يَقْضِيْ بِالْحَقِّ وَالَّذِيْنَ يَدْعُوْنَ مِنْ دُوْنِهٖ لَا يَقْضُوْنَ بِشَيْءٍ اِنَّ اللّٰهَ هُوَ السَّمِيْعُ الْبَصِيْرُ	و خدا با حقیقت قضاوت می‌کند. اما آن‌هایی که جز او پرستیده می‌شوند، هیچ قضاوتی نمی‌توانند بکنند. به‌راستی خدا شنوا و بیناست.	20
اَوَلَمْ يَسِيْرُوْا فِى الْاَرْضِ فَيَنْظُرُوْا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِيْنَ كَانُوْا مِنْ قَبْلِهِمْ كَانُوْا هُمْ اَشَدَّ مِنْهُمْ قُوَّةً وَّاٰثَارًا فِى الْاَرْضِ فَاَخَذَهُمُ اللّٰهُ بِذُنُوْبِهِمْ وَمَا كَانَ لَهُمْ مِّنَ اللّٰهِ مِنْ وَّاقٍ	آیا در زمین سیر نکرده‌اند تا ببینند عاقبت کسانی که پیش از آن‌ها بودند چگونه بود؟ آن‌ها از این‌ها قوی‌تر بودند و آثار (تمدن) بیشتری در زمین داشتند، اما خدا آن‌ها را به سبب گناهانشان عذاب کرد. و هیچ‌چیز از (عذاب) خدا محافظتشان نکرد.	21
ذٰلِكَ بِاَنَّهُمْ كَانَتْ تَّاْتِيْهِمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنٰتِ فَكَفَرُوْا فَاَخَذَهُمُ اللّٰهُ اِنَّهٗ قَوِيٌّ شَدِيْدُ الْعِقَابِ	این بدان سبب بود که پیامبرانشان با دلایل روشن به سویشان آمدند، اما آن‌ها انکار کردند؛ پس خدا آن‌ها را عذاب کرد. به‌راستی او قوی و سخت‌کیفر است.	22
وَلَقَدْ اَرْسَلْنَا مُوْسٰى بِاٰيٰتِنَا وَسُلْطٰنٍ مُّبِيْنٍ	و به‌راستی ما موسی را با آیات خود و نشانه‌ای آشکار فرستادیم،	23
اِلٰى فِرْعَوْنَ وَهَامٰنَ وَقَارُوْنَ فَقَالُوْا سٰحِرٌ كَذَّابٌ	به سوی فرعون، هامان و قارون؛ اما آن‌ها گفتند: «(موسی) جادوگر و دروغگوست.»	24
فَلَمَّا جَاءَهُمْ بِالْحَقِّ مِنْ عِنْدِنَا قَالُوا اقْتُلُوْٓا اَبْنَاءَ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا مَعَهٗ وَاسْتَحْيُوْا نِسَاءَهُمْ وَمَا كَيْدُ الْكٰفِرِيْنَ اِلَّا فِيْ ضَلٰلٍ	پس هنگامی که او با حقیقت از سوی ما به آن‌ها آمد، گفتند: «پسران کسانی که با او ایمان آورده‌اند را بکشید و زنانشان را زنده بگذارید.» اما نیرنگ کافران جز به زیان خودشان نبود.	25
وَقَالَ فِرْعَوْنُ ذَرُوْنِيْٓ اَقْتُلْ مُوْسٰى وَلْيَدْعُ رَبَّهٗ اِنِّيْٓ اَخَافُ اَنْ يُّبَدِّلَ دِيْنَكُمْ اَوْ اَنْ يُّظْهِرَ فِى الْاَرْضِ الْفَسَادَ	و فرعون گفت (به بزرگانش): «بگذارید موسی را بکشم و او به پروردگارش توسل کند. من می‌ترسم که او دین شما را تغییر دهد یا در زمین فساد کند.»	26
وَقَالَ مُوْسٰٓى اِنِّيْ عُذْتُ بِرَبِّيْ وَرَبِّكُمْ مِّنْ كُلِّ مُتَكَبِّرٍ لَّا يُؤْمِنُ بِيَوْمِ الْحِسَابِ	و (موسی) گفت: «من به پروردگارم و پروردگار شما پناه می‌برم از هر متکبری که به روز حساب ایمان ندارد.»	27
وَقَالَ رَجُلٌ مُّؤْمِنٌ مِّنْ اٰلِ فِرْعَوْنَ يَكْتُمُ اِيْمَانَهٗٓ اَتَقْتُلُوْنَ رَجُلًا اَنْ يَّقُوْلَ رَبِّيَ اللّٰهُ وَقَدْ جَاءَكُمْ بِالْبَيِّنٰتِ مِنْ رَّبِّكُمْ وَاِنْ يَّكُ كَاذِبًا فَعَلَيْهِ كَذِبُهٗ وَاِنْ يَّكُ صَادِقًا يُّصِبْكُمْ بَعْضُ الَّذِيْ يَعِدُكُمْ اِنَّ اللّٰهَ لَا يَهْدِيْ مَنْ هُوَ مُسْرِفٌ كَذَّابٌ	و مردی مؤمن از خاندان فرعون که ایمانش را پنهان کرده بود، گفت: «آیا کسی را می‌کشید چون می‌گوید پروردگارم خداست، درحالی‌که با دلایل آشکار از سوی پروردگارش به شما آمده؟ اگر دروغگو باشد، دروغش به خودش بازمی‌گردد؛ و اگر راستگو باشد، برخی از (بلاهایی) که به شما هشدار داده به شما خواهد رسید. به‌راستی خدا کسی را که تجاوزکار و دروغگوست هدایت نمی‌کند.»	28

يٰقَوْمِ لَكُمُ الْمُلْكُ الْيَوْمَ ظٰهِرِيْنَ فِى الْاَرْضِ فَمَنْ يَّنْصُرُنَا مِنْۢ بَأْسِ اللّٰهِ اِنْ جَاۤءَنَا قَالَ فِرْعَوْنُ مَآ اُرِيْكُمْ اِلَّا مَآ اَرٰى وَمَآ اَهْدِيْكُمْ اِلَّا سَبِيْلَ الرَّشَادِ	ای قوم من! امروز پادشاهی از آن شماست و در زمین قدرت دارید، اما اگر عذاب خدا بر ما آید، چه کسی ما را یاری می‌کند؟» فرعون گفت: «من جز آنچه خود صلاح می‌دانم به شما نشان نمی‌دهم و جز راه درست شما را هدایت نمی‌کنم.»	29
وَقَالَ الَّذِيْٓ اٰمَنَ يٰقَوْمِ اِنِّيْٓ اَخَافُ عَلَيْكُمْ مِّثْلَ يَوْمِ الْاَحْزَابِ	و آن مرد مؤمن گفت: «ای قوم من! من از روزی مانند روز اقوام پیشین برای شما هراس دارم،	30
مِثْلَ دَاْبِ قَوْمِ نُوْحٍ وَّعَادٍ وَّثَمُوْدَ وَالَّذِيْنَ مِنْۢ بَعْدِهِمْ وَمَا اللّٰهُ يُرِيْدُ ظُلْمًا لِّلْعِبَادِ	مانند عادت قوم نوح، عاد، ثمود و کسانی که پس از آن‌ها آمدند. حال آنکه خدا برای بندگانش ظلم نمی‌خواهد.	31
وَيٰقَوْمِ اِنِّيْٓ اَخَافُ عَلَيْكُمْ يَوْمَ التَّنَادِ	و ای قوم من! من برای شما از (عذاب) روزی که یکدیگر را ندا می‌دهید هراس دارم،	32
يَوْمَ تُوَلُّوْنَ مُدْبِرِيْنَ مَا لَكُمْ مِّنَ اللّٰهِ مِنْ عَاصِمٍ وَمَنْ يُّضْلِلِ اللّٰهُ فَمَا لَهٗ مِنْ هَادٍ	روزی که به عقب بازمی‌گردید (می‌گریزید)، و هیچ‌کس شما را از (عذاب) خدا نجات نمی‌دهد. و هر که خدا گمراهش کند، هیچ راهنمایی ندارد.	33
وَلَقَدْ جَاۤءَكُمْ يُوْسُفُ مِنْ قَبْلُ بِالْبَيِّنٰتِ فَمَا زِلْتُمْ فِيْ شَكٍّ مِّمَّا جَاۤءَكُمْ بِهٖ حَتّٰٓى اِذَا هَلَكَ قُلْتُمْ لَنْ يَّبْعَثَ اللّٰهُ مِنْۢ بَعْدِهٖ رَسُوْلًا كَذٰلِكَ يُضِلُّ اللّٰهُ مَنْ هُوَ مُسْرِفٌ مُّرْتَابُ	و به‌راستی پیش از این یوسف با دلایل آشکار به سوی شما آمد، اما شما همواره درباره آنچه آورده بود تردید داشتید، تا آن‌که درگذشت و گفتید: «خدا پس از او پیامبری نفرستد.» بدین‌سان خدا کسانی را که تجاوزکار و شکاک‌اند گمراه می‌کند،	34
الَّذِيْنَ يُجَادِلُوْنَ فِيْٓ اٰيٰتِ اللّٰهِ بِغَيْرِ سُلْطٰنٍ اَتٰىهُمْ كَبُرَ مَقْتًا عِنْدَ اللّٰهِ وَعِنْدَ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا كَذٰلِكَ يَطْبَعُ اللّٰهُ عَلٰى كُلِّ قَلْبِ مُتَكَبِّرٍ جَبَّارٍ	کسانی که درباره آیات خدا بدون دلیلی که به آن‌ها رسیده مجادله می‌کنند. این نزد خدا و مؤمنان خشم بزرگی است. بدین‌سان خدا بر قلب هر متکبر ستمگری مهر می‌نهد.	35
وَقَالَ فِرْعَوْنُ يٰهَامٰنُ ابْنِ لِيْ صَرْحًا لَّعَلِّيْٓ اَبْلُغُ الْاَسْبَابَ	و فرعون گفت: «ای هامان! برایم بنایی بلند بساز تا به درهای (آسمان) برسم،	36
اَسْبَابَ السَّمٰوٰتِ فَاَطَّلِعَ اِلٰٓى اِلٰهِ مُوْسٰى وَاِنِّيْ لَاَظُنُّهٗ كَاذِبًا وَكَذٰلِكَ زُيِّنَ لِفِرْعَوْنَ سُوْۤءُ عَمَلِهٖ وَصُدَّ عَنِ السَّبِيْلِ وَمَا كَيْدُ فِرْعَوْنَ اِلَّا فِيْ تَبَابٍ	درهای آسمان، تا خدای موسی را ببینم، اما او را دروغگو می‌پندارم.» و بدین‌سان کردار زشت فرعون برایش زیبا جلوه داده شد و از راه (حق) بازماند؛ و نیرنگ فرعون جز زیان به بار نیاورد.	37
وَقَالَ الَّذِيْٓ اٰمَنَ يٰقَوْمِ اتَّبِعُوْنِ اَهْدِكُمْ سَبِيْلَ الرَّشَادِ	و آن مرد مؤمن گفت: «ای قوم من! مرا پیروی کنید، شما را به راه درست هدایت می‌کنم.	38

يٰقَوْمِ اِنَّمَا هٰذِهِ الْحَيٰوةُ الدُّنْيَا مَتَاعٌ وَّاِنَّ الْاٰخِرَةَ هِيَ دَارُ الْقَرَارِ	ای قوم من! این زندگی دنیا جز لذتی گذرا نیست و آخرت سرای جاودان است.	39
مَنْ عَمِلَ سَيِّئَةً فَلَا يُجْزٰٓى اِلَّا مِثْلَهَا وَمَنْ عَمِلَ صَالِحًا مِّنْ ذَكَرٍ اَوْ اُنْثٰى وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَاُولٰٓئِكَ يَدْخُلُوْنَ الْجَنَّةَ يُرْزَقُوْنَ فِيْهَا بِغَيْرِ حِسَابٍ	هر که کار زشتی کند، جز به اندازه همان زشتی پاداش نمی‌گیرد. و هر که کار نیکی کند، چه مرد و چه زن، درحالی‌که مؤمن باشد، به بهشت وارد می‌شوند و در آن بی‌حساب روزی می‌گیرند.	40
وَيٰقَوْمِ مَا لِيْٓ اَدْعُوْكُمْ اِلَى النَّجٰوةِ وَتَدْعُوْنَنِيْٓ اِلَى النَّارِ	و ای قوم من! چرا من شما را به نجات دعوت می‌کنم، اما شما مرا به سوی جهنم می‌خوانید؟	41
تَدْعُوْنَنِيْ لِاَكْفُرَ بِاللّٰهِ وَاُشْرِكَ بِهٖ مَا لَيْسَ لِيْ بِهٖ عِلْمٌ وَّاَنَا اَدْعُوْكُمْ اِلَى الْعَزِيْزِ الْغَفَّارِ	شما مرا به کفر به خدا و شریک قرار دادن چیزی که از آن آگاهی ندارم دعوت می‌کنید، حال آنکه من شما را به سوی توانای آمرزگار دعوت می‌کنم.	42
لَا جَرَمَ اَنَّمَا تَدْعُوْنَنِيْٓ اِلَيْهِ لَيْسَ لَهٗ دَعْوَةٌ فِي الدُّنْيَا وَلَا فِي الْاٰخِرَةِ وَاَنَّ مَرَدَّنَآ اِلَى اللّٰهِ وَاَنَّ الْمُسْرِفِيْنَ هُمْ اَصْحٰبُ النَّارِ	بی‌تردید آنچه مرا به سوی آن دعوت می‌کنید، نه در دنیا و نه در آخرت سودی دارد. و بازگشت ما به سوی خداست، و تجاوزکاران ساکنان جهنم‌اند.	43
فَسَتَذْكُرُوْنَ مَآ اَقُوْلُ لَكُمْ وَاُفَوِّضُ اَمْرِيْٓ اِلَى اللّٰهِ اِنَّ اللّٰهَ بَصِيْرٌ بِالْعِبَادِ	پس به‌زودی آنچه به شما می‌گویم به یاد خواهید آورد. و من کارم را به خدا می‌سپارم. به‌راستی خدا بندگانش را می‌بیند.	44
فَوَقٰىهُ اللّٰهُ سَيِّاٰتِ مَا مَكَرُوْا وَحَاقَ بِاٰلِ فِرْعَوْنَ سُوْٓءُ الْعَذَابِ	پس خدا او را از شر نیرنگ‌هایشان حفظ کرد، و فرعون و قومش را عذابی سخت فرا گرفت.	45
اَلنَّارُ يُعْرَضُوْنَ عَلَيْهَا غُدُوًّا وَّعَشِيًّا وَيَوْمَ تَقُوْمُ السَّاعَةُ اَدْخِلُوْٓا اٰلَ فِرْعَوْنَ اَشَدَّ الْعَذَابِ	جهنم به آن‌ها صبح و شام نشان داده می‌شود، و در روز قیامت (به فرشتگان گفته می‌شود): «فرعون و قومش را به عذابی سخت درآورید!»	46
وَاِذْ يَتَحَاجُّوْنَ فِي النَّارِ فَيَقُوْلُ الضُّعَفٰٓؤُا لِلَّذِيْنَ اسْتَكْبَرُوْٓا اِنَّا كُنَّا لَكُمْ تَبَعًا فَهَلْ اَنْتُمْ مُّغْنُوْنَ عَنَّا نَصِيْبًا مِّنَ النَّارِ	و (به یاد آور) وقتی در جهنم با یکدیگر مجادله می‌کنند، ضعیفان به متکبران می‌گویند: «ما پیرو شما بودیم، آیا می‌توانید بخشی از عذاب آتش را از ما دور کنید؟»	47
قَالَ الَّذِيْنَ اسْتَكْبَرُوْٓا اِنَّا كُلٌّ فِيْهَآ اِنَّ اللّٰهَ قَدْ حَكَمَ بَيْنَ الْعِبَادِ	متکبران پاسخ می‌دهند: «همه ما در جهنم هستیم، زیرا خدا میان بندگانش قضاوت کرده است.»	48
وَقَالَ الَّذِيْنَ فِي النَّارِ لِخَزَنَةِ جَهَنَّمَ ادْعُوْا رَبَّكُمْ يُخَفِّفْ عَنَّا يَوْمًا مِّنَ الْعَذَابِ	و کسانی که در جهنم‌اند به نگهبانان جهنم می‌گویند: «از پروردگارتان بخواهید که یک روز عذاب ما را سبک کند.»	49

قَالُوْٓا اَوَلَمْ تَكُ تَأْتِيْكُمْ رُسُلُكُمْ بِالْبَيِّنٰتِ قَالُوْا بَلٰى قَالُوْا فَادْعُوْا وَمَا دُعٰٓؤُا الْكٰفِرِيْنَ اِلَّا فِيْ ضَلٰلٍ	(نگهبانان جهنم) می‌گویند: «آیا پیامبرانتان با دلایل آشکار به سوی شما نیامدند؟» آن‌ها پاسخ می‌دهند: «آری، آمدند.» (نگهبانان) می‌گویند: «خودتان دعا کنید!» اما دعای کافران جز بیهوده نیست.	50
اِنَّا لَنَنْصُرُ رُسُلَنَا وَالَّذِيْنَ اٰمَنُوْا فِى الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَيَوْمَ يَقُوْمُ الْاَشْهَادُ	به‌راستی ما پیامبرانمان و مؤمنان را در زندگی دنیا و در روزی که شاهدان برمی‌خیزند (قیامت) یاری می‌کنیم،	51
يَوْمَ لَا يَنْفَعُ الظّٰلِمِيْنَ مَعْذِرَتُهُمْ وَلَهُمُ اللَّعْنَةُ وَلَهُمْ سُوْٓءُ الدَّارِ	روزی که عذرخواهی ظالمان سودی ندارد و لعنت و سرای بد برایشان است.	52
وَلَقَدْ اٰتَيْنَا مُوْسَى الْهُدٰى وَاَوْرَثْنَا بَنِيْٓ اِسْرَاۤءِيْلَ الْكِتٰبَ	و به‌راستی ما به موسی هدایت دادیم و کتاب (تورات) را به بنی‌اسرائیل به ارث دادیم،	53
هُدًى وَّذِكْرٰى لِاُولِى الْاَلْبَابِ	تا برای صاحبان خرد، هدایت و هشداری باشد.	54
فَاصْبِرْ اِنَّ وَعْدَ اللّٰهِ حَقٌّ وَّاسْتَغْفِرْ لِذَنْۢبِكَ وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ بِالْعَشِيِّ وَالْاِبْكَارِ	پس صبر کن که وعده خدا حق است، و برای گناهانت آمرزش بخواه و شامگاهان و بامدادان به ستایش پروردگارت تسبیح گوی.	55
اِنَّ الَّذِيْنَ يُجَادِلُوْنَ فِيْٓ اٰيٰتِ اللّٰهِ بِغَيْرِ سُلْطٰنٍ اَتٰىهُمْ اِنْ فِيْ صُدُوْرِهِمْ اِلَّا كِبْرٌ مَّا هُمْ بِبَالِغِيْهِ فَاسْتَعِذْ بِاللّٰهِ اِنَّهٗ هُوَ السَّمِيْعُ الْبَصِيْرُ	به‌راستی کسانی که بدون دلیل درباره آیات خدا مجادله می‌کنند، در سینه‌هایشان جز آرزوی بزرگی که هرگز به آن نمی‌رسند نیست، پس به خدا پناه ببر. به‌راستی او شنوا و بیناست.	56
لَخَلْقُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ اَكْبَرُ مِنْ خَلْقِ النَّاسِ وَلٰكِنَّ اَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُوْنَ	بی‌تردید آفرینش آسمان‌ها و زمین بزرگ‌تر از آفرینش انسان‌هاست، اما بیشتر مردم نمی‌دانند.	57
وَمَا يَسْتَوِى الْاَعْمٰى وَالْبَصِيْرُ وَالَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ وَلَا الْمُسِيْٓءُ قَلِيْلًا مَّا تَتَذَكَّرُوْنَ	و نابینا با بینا برابر نیست، و نه مؤمنانی که کارهای نیک می‌کنند با بدکاران. چه اندک پند می‌گیرید.	58
اِنَّ السَّاعَةَ لَاٰتِيَةٌ لَّا رَيْبَ فِيْهَا وَلٰكِنَّ اَكْثَرَ النَّاسِ لَا يُؤْمِنُوْنَ	به‌راستی ساعت (قیامت) خواهد آمد، هیچ شکی در آن نیست، اما بیشتر مردم ایمان نمی‌آورند.	59
وَقَالَ رَبُّكُمُ ادْعُوْنِيْٓ اَسْتَجِبْ لَكُمْ اِنَّ الَّذِيْنَ يَسْتَكْبِرُوْنَ عَنْ عِبَادَتِيْ سَيَدْخُلُوْنَ جَهَنَّمَ دَاخِرِيْنَ	و پروردگارتان فرمود: «مرا بخوانید، تا شما را اجابت کنم. به‌راستی کسانی که از پرستشم تکبر می‌ورزند، خوار در جهنم درمی‌آیند.»	60
اَللّٰهُ الَّذِيْ جَعَلَ لَكُمُ الَّيْلَ لِتَسْكُنُوْا فِيْهِ وَالنَّهَارَ مُبْصِرًا اِنَّ اللّٰهَ لَذُوْ فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ وَلٰكِنَّ اَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَشْكُرُوْنَ	خداست که شب را برای استراحت شما قرار داد و روز را روشن. به‌راستی خدا به انسان‌ها نعمت فراوان عطا کرده، اما بیشترشان شکر نمی‌کنند.	61

ذٰلِكُمُ اللّٰهُ رَبُّكُمْ خَالِقُ كُلِّ شَيْءٍ لَآ اِلٰهَ اِلَّا هُوَ فَاَنّٰى تُؤْفَكُوْنَ	این است خدا، پروردگار شما، آفریننده همه‌چیز، هیچ خدایی جز او نیست؛ پس چگونه منحرف می‌شوید؟	62
كَذٰلِكَ يُؤْفَكُ الَّذِيْنَ كَانُوْا بِاٰيٰتِ اللّٰهِ يَجْحَدُوْنَ	بدین‌سان کسانی که آیات خدا را انکار می‌کنند، منحرف می‌شوند.	63
اَللّٰهُ الَّذِيْ جَعَلَ لَكُمُ الْاَرْضَ قَرَارًا وَّالسَّمَاۤءَ بِنَاۤءً وَّصَوَّرَكُمْ فَاَحْسَنَ صُوَرَكُمْ وَرَزَقَكُمْ مِّنَ الطَّيِّبٰتِ ذٰلِكُمُ اللّٰهُ رَبُّكُمْ فَتَبٰرَكَ اللّٰهُ رَبُّ الْعٰلَمِيْنَ	خداست که زمین را برای شما جای سکونت و آسمان را سایبان قرار داد، و شما را شکل داد و شکلتان را نیکو کرد و از چیزهای پاکیزه به شما روزی داد. این است خدا، پروردگار شما، پاک و بلندمرتبه است پروردگار جهانیان.	64
هُوَ الْحَيُّ لَآ اِلٰهَ اِلَّا هُوَ فَادْعُوْهُ مُخْلِصِيْنَ لَهُ الدِّيْنَ اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعٰلَمِيْنَ	اوست زنده جاوید، هیچ خدایی جز او نیست؛ پس او را با اخلاص در دین پرستش کنید. ستایش از آن خداست، پروردگار جهانیان.	65
قُلْ اِنِّيْ نُهِيْتُ اَنْ اَعْبُدَ الَّذِيْنَ تَدْعُوْنَ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ لَمَّا جَاۤءَنِيَ الْبَيِّنٰتُ مِنْ رَّبِّيْ وَاُمِرْتُ اَنْ اُسْلِمَ لِرَبِّ الْعٰلَمِيْنَ	بگو (ای محمد): «مرا نهی کرده‌اند که جز خدا چیزی را که شما می‌پرستید، بپرستم، پس از آنکه دلایل روشن از پروردگارم به من رسیده؛ و مأمورم که به پروردگار جهانیان تسلیم شوم.»	66
هُوَ الَّذِيْ خَلَقَكُمْ مِّنْ تُرَابٍ ثُمَّ مِنْ نُّطْفَةٍ ثُمَّ مِنْ عَلَقَةٍ ثُمَّ يُخْرِجُكُمْ طِفْلًا ثُمَّ لِتَبْلُغُوْٓا اَشُدَّكُمْ ثُمَّ لِتَكُوْنُوْا شُيُوْخًا وَمِنْكُمْ مَّنْ يُّتَوَفّٰى مِنْ قَبْلُ وَلِتَبْلُغُوْٓا اَجَلًا مُّسَمًّى وَّلَعَلَّكُمْ تَعْقِلُوْنَ	اوست که شما را از خاک آفرید، kemudian dari setetes mani, lalu dari segumpal darah, kemudian kamu dilahirkan sebagai seorang anak, kemudian dibiarkan kamu sampai dewasa, lalu menjadi tua. Tetapi di antara kamu ada yang dimatikan sebelum itu. (Kami perbuat demikian) agar kamu sampai kepada kurun waktu yang ditentukan, agar kamu mengerti. (اوست که شما را از خاک آفرید، سپس از نطفه، سپس از لخته خون، سپس شما را به‌صورت کودکی بیرون آورد، سپس تا به سن رشد برسید و سپس پیر شوید. اما برخی از شما پیش از آن می‌میرند. (این‌گونه کردیم) تا به زمان مقرر برسید و شاید درک کنید.)	67
هُوَ الَّذِيْ يُحْيٖ وَيُمِيْتُ فَاِذَا قَضٰٓى اَمْرًا فَاِنَّمَا يَقُوْلُ لَهٗ كُنْ فَيَكُوْنُ	اوست که زنده می‌کند و می‌میراند. پس چون اراده کند امری را، تنها به آن می‌گوید: «باش!» پس می‌شود.	68
اَلَمْ تَرَ اِلَى الَّذِيْنَ يُجَادِلُوْنَ فِيْٓ اٰيٰتِ اللّٰهِ اَنّٰى يُصْرَفُوْنَ	آیا کسانی را که درباره آیات خدا مجادله می‌کنند ندیده‌ای؟ چگونه منحرف می‌شوند؟	69
اَلَّذِيْنَ كَذَّبُوْا بِالْكِتٰبِ وَبِمَآ اَرْسَلْنَا بِهٖ رُسُلَنَا فَسَوْفَ يَعْلَمُوْنَ	کسانی که (قرآن) و وحی‌ای را که به پیامبرانمان فرستادیم تکذیب کردند. به‌زودی خواهند دانست،	70

اِذِ الْاَغْلٰلُ فِيْٓ اَعْنَاقِهِمْ وَالسَّلٰسِلُ يُسْحَبُوْنَ	وقتی که غل و زنجیر بر گردن‌هایشان نهاده شود و آن‌ها کشیده شوند،	71
فِي الْحَمِيْمِ ثُمَّ فِي النَّارِ يُسْجَرُوْنَ	به سوی آبی سوزان، سپس در آتش سوزانده شوند،	72
ثُمَّ قِيْلَ لَهُمْ اَيْنَ مَا كُنْتُمْ تُشْرِكُوْنَ	آنگاه به آن‌ها گفته شود: «آن بت‌هایی که با خدا شریک می‌کردید کجایند،	73
مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ قَالُوْا ضَلُّوْا عَنَّا بَلْ لَّمْ نَكُنْ نَّدْعُوْا مِنْ قَبْلُ شَيْـًٔا كَذٰلِكَ يُضِلُّ اللّٰهُ الْكٰفِرِيْنَ	(آن‌هایی که) جز خدا می‌پرستیدید؟» پاسخ دهند: «از ما گم شدند، بلکه ما پیش‌تر چیزی را نمی‌پرستیدیم.» بدین‌سان خدا کافران را گمراه می‌کند.	74
ذٰلِكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَفْرَحُوْنَ فِي الْاَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَبِمَا كُنْتُمْ تَمْرَحُوْنَ	این بدان سبب است که در زمین به ناحق شادمانی می‌کردید و به کبر و نافرمانی سرمست بودید.	75
اُدْخُلُوْٓا اَبْوَابَ جَهَنَّمَ خٰلِدِيْنَ فِيْهَا فَبِئْسَ مَثْوَى الْمُتَكَبِّرِيْنَ	(گفته شود): «به درهای جهنم درآیید و در آن جاودانه بمانید. چه بد جایگاهی است برای متکبران.»	76
فَاصْبِرْ اِنَّ وَعْدَ اللّٰهِ حَقٌّ فَاِمَّا نُرِيَنَّكَ بَعْضَ الَّذِيْ نَعِدُهُمْ اَوْ نَتَوَفَّيَنَّكَ فَاِلَيْنَا يُرْجَعُوْنَ	پس صبر کن (ای محمد)، به‌راستی وعده خدا حق است. چه بخشی از عذابی که به آن‌ها وعده داده‌ایم به تو نشان دهیم یا تو را پیش از آن بمیرانیم، به سوی ما بازمی‌گردند.	77
وَلَقَدْ اَرْسَلْنَا رُسُلًا مِّنْ قَبْلِكَ مِنْهُمْ مَّنْ قَصَصْنَا عَلَيْكَ وَمِنْهُمْ مَّنْ لَّمْ نَقْصُصْ عَلَيْكَ وَمَا كَانَ لِرَسُوْلٍ اَنْ يَّأْتِيَ بِاٰيَةٍ اِلَّا بِاِذْنِ اللّٰهِ فَاِذَا جَاۤءَ اَمْرُ اللّٰهِ قُضِيَ بِالْحَقِّ وَخَسِرَ هُنَالِكَ الْمُبْطِلُوْنَ	و به‌راستی پیش از تو پیامبرانی فرستادیم، برخی را برایت بازگفتیم و برخی را بازنگفتیم. هیچ پیامبری جز به اذن خدا معجزه‌ای نیاورد. پس چون فرمان خدا آید، (همه‌چیز) با عدالت فیصله یابد. و آنگاه است که باطل‌گرایان زیان می‌بینند.	78
اَللّٰهُ الَّذِيْ جَعَلَ لَكُمُ الْاَنْعَامَ لِتَرْكَبُوْا مِنْهَا وَمِنْهَا تَاْكُلُوْنَ	خداست که چهارپایان را برای شما آفرید، برخی برای سواری و برخی برای خوردن.	79
وَلَكُمْ فِيْهَا مَنَافِعُ وَلِتَبْلُغُوْا عَلَيْهَا حَاجَةً فِيْ صُدُوْرِكُمْ وَعَلَيْهَا وَعَلَى الْفُلْكِ تُحْمَلُوْنَ	و برای شما در آن‌ها فواید دیگری است و تا به خواسته‌ای که در دل دارید برسید. و بر آن‌ها و بر کشتی‌ها حمل می‌شوید.	80
وَيُرِيْكُمْ اٰيٰتِهٖ فَاَيَّ اٰيٰتِ اللّٰهِ تُنْكِرُوْنَ	و او نشانه‌های (عظمتش) را به شما نشان می‌دهد. پس کدام یک از نشانه‌های خدا را انکار می‌کنید؟	81

اَفَلَمْ يَسِيْرُوْا فِى الْاَرْضِ فَيَنْظُرُوْا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِهِمْ كَانُوْٓا اَكْثَرَ مِنْهُمْ وَاَشَدَّ قُوَّةً وَّاٰثَارًا فِى الْاَرْضِ فَمَآ اَغْنٰى عَنْهُمْ مَّا كَانُوْا يَكْسِبُوْنَ	آیا در زمین سیر نکردند تا ببینند عاقبت پیشینیانشان چگونه بود؟ آن‌ها از این‌ها بیشتر و قوی‌تر بودند و آثار (تمدن) بیشتری در زمین داشتند، اما آنچه به دست آوردند به آن‌ها سودی نرساند.	82
فَلَمَّا جَاءَتْهُمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنٰتِ فَرِحُوْا بِمَا عِنْدَهُمْ مِّنَ الْعِلْمِ وَحَاقَ بِهِمْ مَّا كَانُوْا بِهٖ يَسْتَهْزِءُوْنَ	پس چون پیامبرانشان با دلایل آشکار به سویشان آمدند، به دانش خودشان شاد شدند و آنچه مسخره می‌کردند آن‌ها را فرا گرفت.	83
فَلَمَّا رَاَوْا بَأْسَنَا قَالُوْٓا اٰمَنَّا بِاللّٰهِ وَحْدَهٗ وَكَفَرْنَا بِمَا كُنَّا بِهٖ مُشْرِكِيْنَ	پس چون عذاب ما را دیدند، گفتند: «ما تنها به خدا ایمان آوردیم و به آنچه با او شریک می‌کردیم کافر شدیم.»	84
فَلَمْ يَكُ يَنْفَعُهُمْ اِيْمَانُهُمْ لَمَّا رَاَوْا بَأْسَنَا سُنَّتَ اللّٰهِ الَّتِيْ قَدْ خَلَتْ فِيْ عِبَادِهٖ وَخَسِرَ هُنَالِكَ الْكٰفِرُوْنَ	اما ایمانشان پس از دیدن عذاب ما به آن‌ها سودی نرساند. این سنت خداست که بر بندگانش جاری شده. و آنگاه کافران زیان دیدند.	85

مکیة	فُصِّلَت	ت‌ع‌داد آی‌ات
مکی	فوسی‌له - 41	٥٤

بسم الله الرحمن الرحيم

(فوسی‌له (فصلت

حٰم	حا میم	1
تَنْزِيْلٌ مِّنَ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ	کتابی نازل شده از سوی (خدا) رحمان رحیم،	2
كِتٰبٌ فُصِّلَتْ اٰيٰتُه قُرْاٰنًا عَرَبِيًّا لِّقَوْمٍ يَّعْلَمُوْنَ	کتابی که آیاتش به صورت مفصل بیان شده، قرآنی به زبان عربی برای قومی که می‌دانند،	3
بَشِيْرًا وَّنَذِيْرًا فَاَعْرَضَ اَكْثَرُهُمْ فَهُمْ لَا يَسْمَعُوْنَ	مژده‌دهنده و هشداردهنده است، اما بیشترشان روی گرداندند و نمی‌شنوند.	4
وَقَالُوْا قُلُوْبُنَا فِيْٓ اَكِنَّةٍ مِّمَّا تَدْعُوْنَآ اِلَيْهِ وَفِيْٓ اٰذَانِنَا وَقْرٌ وَّمِنْ بَيْنِنَا وَبَيْنِكَ حِجَابٌ فَاعْمَلْ اِنَّنَا عٰمِلُوْنَ	و گفتند: «دل‌های ما در پرده‌ای از آنچه ما را به آن دعوت می‌کنی است و در گوش‌هایمان سنگینی است و میان ما و تو پرده‌ای است. پس تو کار خود کن و ما نیز کار خود می‌کنیم.»	5
قُلْ اِنَّمَآ اَنَا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ يُوْحٰٓى اِلَيَّ اَنَّمَآ اِلٰهُكُمْ اِلٰهٌ وَّاحِدٌ فَاسْتَقِيْمُوْٓا اِلَيْهِ وَاسْتَغْفِرُوْهُ وَوَيْلٌ لِّلْمُشْرِكِيْنَ	بگو: «من جز بشری مانند شما نیستم. به من وحی شده که خدای شما خدایی یگانه است، پس به سوی او راه راست گیرید و از او آمرزش بخواهید. و وای بر مشرکان،	6
الَّذِيْنَ لَا يُؤْتُوْنَ الزَّكٰوةَ وَهُمْ بِالْاٰخِرَةِ هُمْ كٰفِرُوْنَ	کسانی که زکات نمی‌دهند و به آخرت کافرند.»	7
اِنَّ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ لَهُمْ اَجْرٌ غَيْرُ مَمْنُوْنٍ	به‌راستی کسانی که ایمان آوردند و کارهای نیک کردند، برایشان پاداشی بی‌پایان است.	8
قُلْ اَئِنَّكُمْ لَتَكْفُرُوْنَ بِالَّذِيْ خَلَقَ الْاَرْضَ فِيْ يَوْمَيْنِ وَتَجْعَلُوْنَ لَه اَنْدَادًا ذٰلِكَ رَبُّ الْعٰلَمِيْنَ	بگو: «آیا به خدایی که زمین را در دو دوره آفرید کافرید و برای او شریکانی قرار می‌دهید؟ او پروردگار جهانیان است.»	9
وَجَعَلَ فِيْهَا رَوَاسِيَ مِنْ فَوْقِهَا وَبٰرَكَ فِيْهَا وَقَدَّرَ فِيْهَآ اَقْوَاتَهَا فِيْٓ اَرْبَعَةِ اَيَّامٍ سَوَاءً لِّلسَّاۤئِلِيْنَ	و او در آن (زمین) کوه‌هایی استوار بر فراز آن قرار داد و برکت داد و غذاهای (مورد نیاز) ساکنانش را در چهار دوره به اندازه کافی برای نیازمندان تعیین کرد.	10

ثُمَّ اسْتَوٰٓى اِلَى السَّمَاۤءِ وَهِيَ دُخَانٌ فَقَالَ لَهَا وَلِلْاَرْضِ ائْتِيَا طَوْعًا اَوْ كَرْهًا قَالَتَآ اَتَيْنَا طَاۤىِٕعِيْنَ	سپس به سوی آسمان پرداخت در حالی که دودی بود، پس به آن و به زمین گفت: «با رغبت یا اکراه بیایید.» گفتند: «با رغبت آمدیم.»	11
فَقَضٰىهُنَّ سَبْعَ سَمٰوَاتٍ فِيْ يَوْمَيْنِ وَاَوْحٰى فِيْ كُلِّ سَمَاۤءٍ اَمْرَهَا وَزَيَّنَّا السَّمَاۤءَ الدُّنْيَا بِمَصَابِيْحَ وَحِفْظًا ذٰلِكَ تَقْدِيْرُ الْعَزِيْزِ الْعَلِيْمِ	پس آن را در دو دوره به هفت آسمان ساخت و به هر آسمانی امرش را وحی کرد. و آسمان نزدیک (به زمین) را با ستارگان زینت دادیم و (آن را) برای حفاظت قرار دادیم. این است تقدیر (خدا) توانای دانا.	12
فَاِنْ اَعْرَضُوْا فَقُلْ اَنْذَرْتُكُمْ صٰعِقَةً مِّثْلَ صٰعِقَةِ عَادٍ وَّثَمُوْدَ	اگر روی گرداندند، بگو: «شما را از صاعقه‌ای مانند صاعقه عاد و ثمود هشدار می‌دهم.»	13
اِذْ جَاۤءَتْهُمُ الرُّسُلُ مِنْۢ بَيْنِ اَيْدِيْهِمْ وَمِنْ خَلْفِهِمْ اَلَّا تَعْبُدُوْٓا اِلَّا اللّٰهَ قَالُوْا لَوْ شَاۤءَ رَبُّنَا لَاَنْزَلَ مَلٰۤىِٕكَةً فَاِنَّا بِمَآ اُرْسِلْتُمْ بِهٖ كٰفِرُوْنَ	وقتی پیامبران از پیش‌رو و پشت‌سرشان آمدند (و گفتند): «جز خدا را نپرستید»، گفتند: «اگر پروردگارمان می‌خواست، فرشتگانی فرو می‌فرستاد، پس ما به آنچه برای ابلاغش فرستاده شده‌اید کافریم.»	14
فَاَمَّا عَادٌ فَاسْتَكْبَرُوْا فِى الْاَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَقَالُوْا مَنْ اَشَدُّ مِنَّا قُوَّةً اَوَلَمْ يَرَوْا اَنَّ اللّٰهَ الَّذِيْ خَلَقَهُمْ هُوَ اَشَدُّ مِنْهُمْ قُوَّةً وَكَانُوْا بِاٰيٰتِنَا يَجْحَدُوْنَ	اما قوم عاد در زمین بدون (رعایت) حق سرکشی کردند و گفتند: «کیست که از ما نیرومندتر باشد؟» آیا ندیدند که خدایی که آنها را آفرید از آنها نیرومندتر است؟ و آنها نشانه‌های ما را انکار کردند.	15
فَاَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِيْحًا صَرْصَرًا فِيْٓ اَيَّامٍ نَّحِسَاتٍ لِّنُذِيْقَهُمْ عَذَابَ الْخِزْيِ فِى الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَلَعَذَابُ الْاٰخِرَةِ اَخْزٰى وَهُمْ لَا يُنْصَرُوْنَ	پس بر آنها در روزهایی شوم، تندبادی پرغرش فرستادیم تا در زندگی دنیا عذاب خواری را به آنها بچشانیم. و عذاب آخرت حتماً خوارکننده‌تر است و آنها یاری نمی‌شوند.	16
وَاَمَّا ثَمُوْدُ فَهَدَيْنٰهُمْ فَاسْتَحَبُّوا الْعَمٰى عَلَى الْهُدٰى فَاَخَذَتْهُمْ صٰعِقَةُ الْعَذَابِ الْهُوْنِ بِمَا كَانُوْا يَكْسِبُوْنَ	و اما قوم ثمود، آنها را هدایت کردیم، اما آنها کوری (گمراهی) را بر هدایت ترجیح دادند، پس صاعقه عذاب خوارکننده به سبب آنچه انجام داده بودند آنها را گرفت.	17
وَنَجَّيْنَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَكَانُوْا يَتَّقُوْنَ	و کسانی که ایمان آورده بودند را نجات دادیم، زیرا آنها پرهیزگار بودند.	18
وَيَوْمَ يُحْشَرُ اَعْدَاۤءُ اللّٰهِ اِلَى النَّارِ فَهُمْ يُوْزَعُوْنَ	و (یاد کن) روزی که دشمنان خدا به سوی آتش گردآورده شوند و آنها جدا جدا شوند.	19
حَتّٰٓى اِذَا مَا جَاۤءُوْهَا شَهِدَ عَلَيْهِمْ سَمْعُهُمْ وَاَبْصَارُهُمْ وَجُلُوْدُهُمْ بِمَا كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ	تا وقتی به (جهانم) رسیدند، گوش‌ها و چشم‌ها و پوست‌هایشان علیه آنچه کرده‌اند گواهی می‌دهند.	20

وَقَالُوْا لِجُلُوْدِهِمْ لِمَ شَهِدْتُّمْ عَلَيْنَا قَالُوْٓا اَنْطَقَنَا اللّٰهُ الَّذِيْٓ اَنْطَقَ كُلَّ شَيْءٍ وَّهُوَ خَلَقَكُمْ اَوَّلَ مَرَّةٍ وَّاِلَيْهِ تُرْجَعُوْنَ	و به پوست‌هایشان گفتند: «چرا علیه ما گواهی دادید؟» گفتند: «خدایی که همه چیز را به سخن آورد، ما را به سخن آورد، و اوست که شما را بار نخست آفرید و به سوی او بازمی‌گردید.»	21
وَمَا كُنْتُمْ تَسْتَتِرُوْنَ اَنْ يَّشْهَدَ عَلَيْكُمْ سَمْعُكُمْ وَلَآ اَبْصَارُكُمْ وَلَا جُلُوْدُكُمْ وَلٰكِنْ ظَنَنْتُمْ اَنَّ اللّٰهَ لَا يَعْلَمُ كَثِيْرًا مِّمَّا تَعْمَلُوْنَ	و شما نتوانستید از گواهی گوش‌ها، چشم‌ها و پوست‌هایتان علیه خود پنهان شوید، بلکه گمان کردید که خدا بسیاری از آنچه می‌کنید را نمی‌داند.	22
وَذٰلِكُمْ ظَنُّكُمُ الَّذِيْ ظَنَنْتُمْ بِرَبِّكُمْ اَرْدٰىكُمْ فَاَصْبَحْتُمْ مِّنَ الْخٰسِرِيْنَ	و این گمانتان که درباره پروردگارتان داشتید شما را نابود کرد، پس از زیانکاران شدید.	23
فَاِنْ يَّصْبِرُوْا فَالنَّارُ مَثْوًى لَّهُمْ وَاِنْ يَّسْتَعْتِبُوْا فَمَا هُمْ مِّنَ الْمُعْتَبِيْنَ	اگرچه (در برابر عذاب جهنم) صبر کنند، باز جهنم جایگاه آنهاست، و اگر طلب بخشش کنند، از کسانی که بخشیده شوند نیستند.	24
وَقَيَّضْنَا لَهُمْ قُرَنَاءَ فَزَيَّنُوْا لَهُمْ مَّا بَيْنَ اَيْدِيْهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَحَقَّ عَلَيْهِمُ الْقَوْلُ فِيْٓ اُمَمٍ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِمْ مِّنَ الْجِنِّ وَالْاِنْسِ اِنَّهُمْ كَانُوْا خٰسِرِيْنَ	و برای آنها همدم‌هایی (از شیطان‌ها) قرار دادیم که آنچه پیش‌رو و پشت‌سرشان بود را برایشان زیبا کردند، و فرمان عذاب بر آنها همراه با امت‌های پیشین از جن و انسان محقق شد. به‌راستی آنها زیانکار بودند.	25
وَقَالَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا لَا تَسْمَعُوْا لِهٰذَا الْقُرْاٰنِ وَالْغَوْا فِيْهِ لَعَلَّكُمْ تَغْلِبُوْنَ	و کافران گفتند: «به این قرآن گوش ندهید و در برابر آن سر و صدا کنید تا (بر آنها) غلبه کنید.»	26
فَلَنُذِيْقَنَّ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا عَذَابًا شَدِيْدًا وَّلَنَجْزِيَنَّهُمْ اَسْوَاَ الَّذِيْ كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ	پس حتماً به کافران عذابی سخت می‌چشانیم و حتماً آنها را به بدترین جزای اعمالشان کیفر می‌دهیم.	27
ذٰلِكَ جَزَاۤءُ اَعْدَاۤءِ اللّٰهِ النَّارُ لَهُمْ فِيْهَا دَارُ الْخُلْدِ جَزَاۤءً بِمَا كَانُوْا بِاٰيٰتِنَا يَجْحَدُوْنَ	این است جزای دشمنان خدا، یعنی آتش؛ برایشان در آن جایگاه ابدی است به عنوان پاداش انکارشان به آیات ما.	28
وَقَالَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا رَبَّنَآ اَرِنَا الَّذَيْنِ اَضَلّٰنَا مِنَ الْجِنِّ وَالْاِنْسِ نَجْعَلْهُمَا تَحْتَ اَقْدَامِنَا لِيَكُوْنَا مِنَ الْاَسْفَلِيْنَ	و کافران گفتند: «پروردگارا، آن دو گروه از جن و انسان که ما را گمراه کردند به ما نشان ده تا آنها را زیر پاهایمان قرار دهیم تا از پست‌ترین‌ها شوند.»	29
اِنَّ الَّذِيْنَ قَالُوْا رَبُّنَا اللّٰهُ ثُمَّ اسْتَقَامُوْا تَتَنَزَّلُ عَلَيْهِمُ الْمَلٰٓئِكَةُ اَلَّا تَخَافُوْا وَلَا تَحْزَنُوْا وَاَبْشِرُوْا بِالْجَنَّةِ الَّتِيْ كُنْتُمْ تُوْعَدُوْنَ	به‌راستی کسانی که گفتند: «پروردگار ما خداست» و سپس پایداری کردند، فرشتگان بر آنها نازل می‌شوند (و می‌گویند): «نترسید و اندوهگین نباشید و به بهشتی که به شما وعده داده شده شاد باشید.»	30

نَحْنُ اَوْلِيَاؤُكُمْ فِى الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَفِى الْاٰخِرَةِ وَلَكُمْ فِيْهَا مَا تَشْتَهِيْٓ اَنْفُسُكُمْ وَلَكُمْ فِيْهَا مَا تَدَّعُوْنَ	ما در زندگی دنیا و آخرت سرپرستان شماییم؛ در آن (بهشت) هر چه دلتان بخواهد و هر چه درخواست کنید دارید.	31
نُزُلًا مِّنْ غَفُوْرٍ رَّحِيْمٍ	به عنوان پذیرایی از سوی (خدا) آمرزنده مهربان.	32
وَمَنْ اَحْسَنُ قَوْلًا مِّمَّنْ دَعَآ اِلَى اللّٰهِ وَعَمِلَ صَالِحًا وَّقَالَ اِنَّنِيْ مِنَ الْمُسْلِمِيْنَ	و کیست که سخنش از کسی که به سوی خدا دعوت می‌کند و کار نیک می‌کند و می‌گوید: «من از مسلمانان (تسلیم‌شدگان) هستم» بهتر باشد؟	33
وَلَا تَسْتَوِى الْحَسَنَةُ وَلَا السَّيِّئَةُ اِدْفَعْ بِالَّتِيْ هِيَ اَحْسَنُ فَاِذَا الَّذِيْ بَيْنَكَ وَبَيْنَه عَدَاوَةٌ كَاَنَّه وَلِيٌّ حَمِيْمٌ	و نیکی با بدی یکسان نیست. (بدی را) با بهترین شیوه دفع کن، آن‌گاه کسی که میان تو و او دشمنی بود، مانند دوستی صمیمی می‌شود.	34
وَمَا يُلَقّٰىهَآ اِلَّا الَّذِيْنَ صَبَرُوْا وَمَا يُلَقّٰىهَآ اِلَّا ذُوْ حَظٍّ عَظِيْمٍ	و این (خصلت) جز به کسانی که صبر پیشه کرده‌اند داده نمی‌شود و جز به صاحب بهره بزرگی (از ایمان) داده نمی‌شود.	35
وَاِمَّا يَنْزَغَنَّكَ مِنَ الشَّيْطٰنِ نَزْغٌ فَاسْتَعِذْ بِاللّٰهِ اِنَّه هُوَ السَّمِيْعُ الْعَلِيْمُ	و اگر وسوسه‌ای از شیطان به تو رسید، به خدا پناه ببر، زیرا او شنوا و داناست.	36
وَمِنْ اٰيٰتِهِ الَّيْلُ وَالنَّهَارُ وَالشَّمْسُ وَالْقَمَرُ لَا تَسْجُدُوْا لِلشَّمْسِ وَلَا لِلْقَمَرِ وَاسْجُدُوْا لِلّٰهِ الَّذِيْ خَلَقَهُنَّ اِنْ كُنْتُمْ اِيَّاهُ تَعْبُدُوْنَ	و از نشانه‌های او شب و روز و خورشید و ماه است. به خورشید و ماه سجده نکنید، بلکه به خدایی که آنها را آفرید سجده کنید، اگر او را می‌پرستید.	37
فَاِنِ اسْتَكْبَرُوْا فَالَّذِيْنَ عِنْدَ رَبِّكَ يُسَبِّحُوْنَ لَه بِالَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَهُمْ لَا يَسْـَٔمُوْنَ	اگر تکبر ورزیدند، (بدان که) کسانی که نزد پروردگار تو هستند، شب و روز او را تسبیح می‌کنند و خسته نمی‌شوند.	38
وَمِنْ اٰيٰتِهِ اَنَّكَ تَرَى الْاَرْضَ خَاشِعَةً فَاِذَآ اَنْزَلْنَا عَلَيْهَا الْمَاءَ اهْتَزَّتْ وَرَبَتْ اِنَّ الَّذِيْٓ اَحْيَاهَا لَمُحْيِ الْمَوْتٰى اِنَّه عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ	و از نشانه‌های او این است که زمین را خشک و بی‌روح می‌بینی، اما وقتی بر آن آب فرو می‌فرستیم، به جنبش می‌آید و می‌روید. به‌راستی آنکه آن را زنده کرد، زنده‌کننده مردگان است. او بر هر چیزی تواناست.	39
اِنَّ الَّذِيْنَ يُلْحِدُوْنَ فِيْٓ اٰيٰتِنَا لَا يَخْفَوْنَ عَلَيْنَا اَفَمَنْ يُّلْقٰى فِى النَّارِ خَيْرٌ اَمَّنْ يَّاْتِيْٓ اٰمِنًا يَوْمَ الْقِيٰمَةِ اِعْمَلُوْا مَا شِئْتُمْ اِنَّه بِمَا تَعْمَلُوْنَ بَصِيْرٌ	به‌راستی کسانی که نشانه‌های ما را انکار می‌کنند، از ما پنهان نیستند. آیا کسی که به آتش افکنده می‌شود بهتر است یا کسی که در روز قیامت ایمن می‌آید؟ هر چه می‌خواهید بکنید! او به آنچه می‌کنید بیناست.	40
اِنَّ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا بِالذِّكْرِ لَمَّا جَاءَهُمْ وَاِنَّه لَكِتٰبٌ عَزِيْزٌ	به‌راستی کسانی که وقتی قرآن به آنها رسید آن را انکار کردند (زیانکارند)، و آن کتابی والاست،	41

لَّا يَأْتِيْهِ الْبَاطِلُ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَلَا مِنْ خَلْفِه تَنْزِيْلٌ مِّنْ حَكِيْمٍ حَمِيْدٍ	که باطل از پیش‌رو یا پشت‌سرش به آن راه ندارد، نازل شده از سوی (خدا) حکیم ستوده.	42
مَا يُقَالُ لَكَ اِلَّا مَا قَدْ قِيْلَ لِلرُّسُلِ مِنْ قَبْلِكَ اِنَّ رَبَّكَ لَذُوْ مَغْفِرَةٍ وَّذُوْ عِقَابٍ اَلِيْمٍ	آنچه (از سوی کافران) به تو گفته می‌شود، همان است که به پیامبران پیش از تو گفته شد. به‌راستی پروردگارت دارای آمرزش و عذابی دردناک است.	43
وَلَوْ جَعَلْنٰهُ قُرْاٰنًا اَعْجَمِيًّا لَّقَالُوْا لَوْلَا فُصِّلَتْ اٰيٰتُه ءَاَعْجَمِيٌّ وَّعَرَبِيٌّ قُلْ هُوَ لِلَّذِيْنَ اٰمَنُوْا هُدًى وَّشِفَاءٌ وَالَّذِيْنَ لَا يُؤْمِنُوْنَ فِيْٓ اٰذَانِهِمْ وَقْرٌ وَّهُوَ عَلَيْهِمْ عَمًى اُولٰٓئِكَ يُنَادَوْنَ مِنْ مَّكَانٍ بَعِيْدٍ	و اگر قرآن را به زبانی غیر عربی قرار می‌دادیم، می‌گفتند: «چرا آیاتش به روشنی بیان نشده؟» آیا (شایسته است که قرآن) به زبان غیر عربی باشد و (پیامبر) عرب؟ بگو: «آن برای مؤمنان هدایت و شفا است. و کسانی که ایمان ندارند، در گوش‌هایشان سنگینی است و آن برایشان تاریکی است. آنها مانند کسانی‌اند که از جایی دور فراخوانده می‌شوند.»	44
وَلَقَدْ اٰتَيْنَا مُوْسَى الْكِتٰبَ فَاخْتُلِفَ فِيْهِ وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِنْ رَّبِّكَ لَقُضِيَ بَيْنَهُمْ وَاِنَّهُمْ لَفِيْ شَكٍّ مِّنْهُ مُرِيْبٍ	و به‌راستی به موسی کتاب (تورات) دادیم، پس درباره آن اختلاف شد. و اگر نبود فرمانی پیشین از پروردگارت، میان آنها حکم می‌شد. و آنها درباره آن در شک عمیقی هستند.	45
مَنْ عَمِلَ صَالِحًا فَلِنَفْسِه وَمَنْ اَسَاءَ فَعَلَيْهَا وَمَا رَبُّكَ بِظَلَّامٍ لِّلْعَبِيْدِ	هر که کار نیک کند، برای خودش است و هر که کار بد کند، به زیان خودش است. و پروردگارت به بندگانش ستم نمی‌کند.	46
اِلَيْهِ يُرَدُّ عِلْمُ السَّاعَةِ وَمَا تَخْرُجُ مِنْ ثَمَرٰتٍ مِّنْ اَكْمَامِهَا وَمَا تَحْمِلُ مِنْ اُنْثٰى وَلَا تَضَعُ اِلَّا بِعِلْمِه وَيَوْمَ يُنَادِيْهِمْ اَيْنَ شُرَكَاءِيْ قَالُوْٓا اٰذَنّٰكَ مَا مِنَّا مِنْ شَهِيْدٍ	دانش ساعت (قیامت) به سوی او بازمی‌گردد. هیچ میوه‌ای از غلافش بیرون نمی‌آید و هیچ زنی باردار نمی‌شود و زایمان نمی‌کند، مگر با علم او. و روزی که آنها را ندا می‌دهد: «شریکان من کجایند؟» می‌گویند: «به تو اعلام می‌کنیم که هیچ‌یک از ما گواهی (به شریکی برای تو) نمی‌دهد.»	47
وَضَلَّ عَنْهُمْ مَّا كَانُوْا يَدْعُوْنَ مِنْ قَبْلُ وَظَنُّوْا مَا لَهُمْ مِّنْ مَّحِيْصٍ	و آنچه پیش‌تر می‌پرستیدند از آنها گم شد و دانستند که هیچ راه گریزی (از عذاب خدا) برایشان نیست.	48
لَا يَسْـَٔمُ الْاِنْسَانُ مِنْ دُعَاءِ الْخَيْرِ وَاِنْ مَّسَّهُ الشَّرُّ فَيَـُٔوْسٌ قَنُوْطٌ	انسان از طلب خیر خسته نمی‌شود، و اگر بدی به او برسد، ناامید و مأیوس می‌شود.	49
وَلَئِنْ اَذَقْنٰهُ رَحْمَةً مِّنَّا مِنْ بَعْدِ ضَرَّاءَ مَسَّتْهُ لَيَقُوْلَنَّ هٰذَا لِيْ وَمَآ اَظُنُّ السَّاعَةَ قَائِمَةً وَّلَئِنْ رُّجِعْتُ اِلٰى رَبِّيْٓ اِنَّ لِيْ عِنْدَه لَلْحُسْنٰى فَلَنُنَبِّئَنَّ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا بِمَا عَمِلُوْا وَلَنُذِيْقَنَّهُمْ مِّنْ عَذَابٍ غَلِيْظٍ	و اگر پس از سختی که به او رسیده رحمتی از ما به او بچشانیم، حتماً می‌گوید: «این حق من است و گمان نمی‌کنم ساعت (قیامت) برپا شود. و اگر به سوی پروردگارم بازگردم، حتماً نزد او برایم نیکی است.» پس حتماً به کافران آنچه کرده‌اند خبر می‌دهیم و حتماً عذابی سنگین به آنها می‌چشانیم.	50

وَاِذَآ اَنْعَمْنَا عَلَى الْاِنْسَانِ اَعْرَضَ وَنَاٰ بِجَانِبِه وَاِذَا مَسَّهُ الشَّرُّ فَذُوْ دُعَاءٍ عَرِيْضٍ	و چون به انسان نعمتی عطا کنیم، روی می‌گرداند و با تکبر فاصله می‌گیرد؛ اما وقتی بدی به او برسد، بسیار دعا می‌کند.	51
قُلْ اَرَءَيْتُمْ اِنْ كَانَ مِنْ عِنْدِ اللّٰهِ ثُمَّ كَفَرْتُمْ بِه مَنْ اَضَلُّ مِمَّنْ هُوَ فِيْ شِقَاقٍ بَعِيْدٍ	بگو: «چه می‌اندیشید؟ اگر (قرآن) از سوی خدا باشد و شما آن را انکار کنید، کیست که از کسی که در گمراهی دوری است گمراه‌تر باشد؟»	52
سَنُرِيْهِمْ اٰيٰتِنَا فِى الْاٰفَاقِ وَفِيْٓ اَنْفُسِهِمْ حَتّٰى يَتَبَيَّنَ لَهُمْ اَنَّهُ الْحَقُّ اَوَلَمْ يَكْفِ بِرَبِّكَ اَنَّه عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ شَهِيْدٌ	ما نشانه‌های (عظمت) خود را در افق‌ها و در وجود خودشان به آنها نشان می‌دهیم تا برایشان روشن شود که آن (قرآن) حق است. آیا کافی نیست که پروردگارت بر هر چیزی گواه است؟	53
اَلَآ اِنَّهُمْ فِيْ مِرْيَةٍ مِّنْ لِّقَاءِ رَبِّهِمْ اَلَآ اِنَّه بِكُلِّ شَيْءٍ مُّحِيْطٌ	آگاه باش که آنها در شک درباره ملاقات با پروردگارشان هستند. آگاه باش که او به هر چیزی احاطه دارد.	54

مکیة	اَلشُّورَىٰ	تعداد آیات
مکی	خاکس‌تر شورا - 42	۵۳

بسم الله الرحمن الرحیم

خاکس‌تر شورا (شوری)

حٰم	حا میم	1
عسق	عین سین قاف	2
كَذٰلِكَ يُوْحِيْٓ اِلَيْكَ وَاِلَى الَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِكَ اللّٰهُ الْعَزِيْزُ الْحَكِيْمُ	این‌گونه خداوند توانا و حکیم به تو (محمد) و به کسانی که پیش از تو بودند وحی می‌کند.	3
لَه مَا فِى السَّمٰوٰتِ وَمَا فِى الْاَرْضِ وَهُوَ الْعَلِيُّ الْعَظِيْمُ	از آن اوست آنچه در آسمان‌ها و زمین است، و اوست بلندمرتبه و بزرگ.	4
تَكَادُ السَّمٰوٰتُ يَتَفَطَّرْنَ مِنْ فَوْقِهِنَّ وَالْمَلٰٓئِكَةُ يُسَبِّحُوْنَ بِحَمْدِ رَبِّهِمْ وَيَسْتَغْفِرُوْنَ لِمَنْ فِى الْاَرْضِ اَلَآ اِنَّ اللّٰهَ هُوَ الْغَفُوْرُ الرَّحِيْمُ	نزدیک است که آسمان‌ها از بالای خود (به سبب عظمت خدا) شکافته شوند، و فرشتگان پروردگارشان را تسبیح می‌گویند و برای کسانی که در زمین‌اند آمرزش می‌طلبند. آگاه باش که خداوند آمرزنده و مهربان است.	5
وَالَّذِيْنَ اتَّخَذُوْا مِنْ دُوْنِهٖٓ اَوْلِيَآءَ اللّٰهُ حَفِيْظٌ عَلَيْهِمْ وَمَآ اَنْتَ عَلَيْهِمْ بِوَكِيْلٍ	و کسانی که به جز خدا سرپرستانی برگزیده‌اند، خدا بر (اعمال) آنها نظارت دارد؛ و تو (محمد) مسئول مراقبت از آنها نیستی.	6
وَكَذٰلِكَ اَوْحَيْنَآ اِلَيْكَ قُرْاٰنًا عَرَبِيًّا لِّتُنْذِرَ اُمَّ الْقُرٰى وَمَنْ حَوْلَهَا وَتُنْذِرَ يَوْمَ الْجَمْعِ لَا رَيْبَ فِيْهِ فَرِيْقٌ فِى الْجَنَّةِ وَفَرِيْقٌ فِى السَّعِيْرِ	و این‌گونه قرآن را به زبان عربی به تو وحی کردیم تا به مردم پایتخت (مکه) و کسانی که در اطراف آن‌اند هشدار دهی و از روز گردهمایی (قیامت) که هیچ شکی در آن نیست آگاه کنی. گروهی به بهشت می‌روند و گروهی به جهنم.	7
وَلَوْ شَاءَ اللّٰهُ لَجَعَلَهُمْ اُمَّةً وَّاحِدَةً وَّلٰكِنْ يُّدْخِلُ مَنْ يَّشَاءُ فِيْ رَحْمَتِه وَالظّٰلِمُوْنَ مَا لَهُمْ مِّنْ وَّلِيٍّ وَّلَا نَصِيْرٍ	و اگر خدا می‌خواست، آنها را امتی واحد می‌کرد، اما او هر که را بخواهد به رحمت خود وارد می‌کند. و ستمگران هیچ سرپرست و یاوری ندارند.	8
اَمِ اتَّخَذُوْا مِنْ دُوْنِه اَوْلِيَآءَ فَاللّٰهُ هُوَ الْوَلِيُّ وَهُوَ يُحْيِ الْمَوْتٰى وَهُوَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ	آیا آنها به جز او سرپرستانی برگزیده‌اند؟ حال آنکه خدا، اوست سرپرست (حقیقی)، و اوست که مردگان را زنده می‌کند، و او بر هر چیزی تواناست.	9

وَمَا اخْتَلَفْتُمْ فِيْهِ مِنْ شَيْءٍ فَحُكْمُهٗٓ اِلَى اللّٰهِ ذٰلِكُمُ اللّٰهُ رَبِّيْ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَاِلَيْهِ اُنِيْبُ	و هر آنچه درباره چیزی اختلاف کنید، حکم آن با خداست. این است خدا، پروردگار من. بر او توکل می‌کنم و به سوی او بازمی‌گردم.	10
فَاطِرُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ جَعَلَ لَكُمْ مِّنْ اَنْفُسِكُمْ اَزْوَاجًا وَّمِنَ الْاَنْعَامِ اَزْوَاجًا يَذْرَؤُكُمْ فِيْهِ لَيْسَ كَمِثْلِهٖ شَيْءٌ وَهُوَ السَّمِيْعُ الْبَصِيْرُ	(خدا) آفریننده آسمان‌ها و زمین است. او برای شما از جنس خودتان جفت‌هایی قرار داد و از جنس چهارپایان نیز جفت‌هایی. او شما را به این وسیله تکثیر می‌کند. هیچ چیز مانند او نیست، و او شنوای بیناست.	11
لَهٗ مَقَالِيْدُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَّشَاۤءُ وَيَقْدِرُ اِنَّهٗ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيْمٌ	کلیدهای (گنجینه‌های) آسمان‌ها و زمین از آن اوست؛ روزی را برای هر که بخواهد گشایش می‌دهد یا تنگ می‌گیرد. به‌راستی او به هر چیزی داناست.	12
شَرَعَ لَكُمْ مِّنَ الدِّيْنِ مَا وَصّٰى بِهٖ نُوْحًا وَّالَّذِيْٓ اَوْحَيْنَآ اِلَيْكَ وَمَا وَصَّيْنَا بِهٖٓ اِبْرٰهِيْمَ وَمُوْسٰى وَعِيْسٰٓى اَنْ اَقِيْمُوا الدِّيْنَ وَلَا تَتَفَرَّقُوْا فِيْهِ كَبُرَ عَلَى الْمُشْرِكِيْنَ مَا تَدْعُوْهُمْ اِلَيْهِ اَللّٰهُ يَجْتَبِيْٓ اِلَيْهِ مَنْ يَّشَاۤءُ وَيَهْدِيْٓ اِلَيْهِ مَنْ يُّنِيْبُ	او به نوح و آنچه به تو (محمد) وحی کردیم و به ابراهیم، موسی و عیسی سفارش کرد که دین (ایمان و تقوا) را برپا دارید و در آن تفرقه نیندازید. آنچه تو آنها را به سویش دعوت می‌کنی برای مشرکان سنگین است. خدا هر که را بخواهد به سوی دین توحید برمی‌گزیند و هر که به سویش بازگردد را هدایت می‌کند.	13
وَمَا تَفَرَّقُوْٓا اِلَّا مِنْۢ بَعْدِ مَا جَاۤءَهُمُ الْعِلْمُ بَغْيًاۢ بَيْنَهُمْ وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِنْ رَّبِّكَ اِلٰٓى اَجَلٍ مُّسَمًّى لَّقُضِيَ بَيْنَهُمْ وَاِنَّ الَّذِيْنَ اُوْرِثُوا الْكِتٰبَ مِنْۢ بَعْدِهِمْ لَفِيْ شَكٍّ مِّنْهُ مُرِيْبٍ	و آنها (اهل کتاب) جز پس از آنکه دانش (حقیقت از سوی پیامبران) به آنها رسید، به سبب حسادت میان خود تفرقه انداختند. و اگر نبود که فرمانی از پروردگارت تا زمانی معین (برای تأخیر عذاب) مقرر شده بود، میان آنها حکم می‌شد. و کسانی که پس از آنها کتاب (تورات و انجیل) را به ارث بردند، درباره آن (قرآن) در شک عمیقی هستند.	14
فَلِذٰلِكَ فَادْعُ وَاسْتَقِمْ كَمَآ اُمِرْتَ وَلَا تَتَّبِعْ اَهْوَاۤءَهُمْ وَقُلْ اٰمَنْتُ بِمَآ اَنْزَلَ اللّٰهُ مِنْ كِتٰبٍ وَاُمِرْتُ لِاَعْدِلَ بَيْنَكُمْ اَللّٰهُ رَبُّنَا وَرَبُّكُمْ لَنَآ اَعْمَالُنَا وَلَكُمْ اَعْمَالُكُمْ لَا حُجَّةَ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ اَللّٰهُ يَجْمَعُ بَيْنَنَا وَاِلَيْهِ الْمَصِيْرُ	پس (آنها را به ایمان) دعوت کن و چنان‌که به تو فرمان داده شده (در ایمان و دعوت) پایداری کن و از خواسته‌هایشان پیروی نکن و بگو: «من به کتابی که خدا نازل کرده ایمان دارم و مأمورم که میان شما عدالت کنم. خدا پروردگار ما و شماست. برای ما اعمال ما و برای شما اعمال شماست. نیازی به جدال میان ما و شما نیست، خدا ما را گرد هم می‌آورد و بازگشت به سوی اوست.»	15
وَالَّذِيْنَ يُحَاۤجُّوْنَ فِى اللّٰهِ مِنْۢ بَعْدِ مَا اسْتُجِيْبَ لَهٗ حُجَّتُهُمْ دَاحِضَةٌ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَعَلَيْهِمْ غَضَبٌ وَّلَهُمْ عَذَابٌ شَدِيْدٌ	و کسانی که پس از پذیرش (دین) خدا درباره آن جدال می‌کنند، جدالشان نزد پروردگارشان بیهوده است. خشم (خدا) بر آنهاست و عذابی سخت خواهند داشت.	16

اَللّٰهُ الَّذِيْٓ اَنْزَلَ الْكِتٰبَ بِالْحَقِّ وَالْمِيْزَانَ وَمَا يُدْرِيْكَ لَعَلَّ السَّاعَةَ قَرِيْبٌ	خداست که کتاب (قرآن) را با حقیقت و ترازوی (عدالت) نازل کرد. و تو چه دانی، شاید ساعت (قیامت) نزدیک باشد.	17
يَسْتَعْجِلُ بِهَا الَّذِيْنَ لَا يُؤْمِنُوْنَ بِهَا وَالَّذِيْنَ اٰمَنُوْا مُشْفِقُوْنَ مِنْهَا وَيَعْلَمُوْنَ اَنَّهَا الْحَقُّ اَلَآ اِنَّ الَّذِيْنَ يُمَارُوْنَ فِى السَّاعَةِ لَفِيْ ضَلٰلٍ بَعِيْدٍ	کسانی که به ساعت (قیامت) ایمان ندارند، شتاب در آن می‌خواهند، و کسانی که ایمان دارند از آن می‌ترسند و می‌دانند که آن حق است. آگاه باش که کسانی که درباره ساعت (قیامت) جدال می‌کنند، در گمراهی دوری هستند.	18
اَللّٰهُ لَطِيْفٌۢ بِعِبَادِهٖ يَرْزُقُ مَنْ يَّشَاۤءُ وَهُوَ الْقَوِيُّ الْعَزِيْزُ	خدا به بندگانش بسیار مهربان است؛ به هر که بخواهد روزی می‌دهد و او نیرومند و تواناست.	19
مَنْ كَانَ يُرِيْدُ حَرْثَ الْاٰخِرَةِ نَزِدْ لَهٗ فِيْ حَرْثِهٖ وَمَنْ كَانَ يُرِيْدُ حَرْثَ الدُّنْيَا نُؤْتِهٖ مِنْهَا وَمَا لَهٗ فِى الْاٰخِرَةِ مِنْ نَّصِيْبٍ	هر که سود آخرت بخواهد، سودش را برای او می‌افزاییم، و هر که سود دنیا بخواهد، بخشی از آن را به او می‌دهیم، اما در آخرت هیچ بهره‌ای نخواهد داشت.	20
اَمْ لَهُمْ شُرَكٰٓؤُا شَرَعُوْا لَهُمْ مِّنَ الدِّيْنِ مَا لَمْ يَاْذَنْۢ بِهِ اللّٰهُ وَلَوْلَا كَلِمَةُ الْفَصْلِ لَقُضِيَ بَيْنَهُمْ وَاِنَّ الظّٰلِمِيْنَ لَهُمْ عَذَابٌ اَلِيْمٌ	آیا آنها معبودانی دارند که برایشان دینی مقرر کرده‌اند که خدا اجازه آن را نداده؟ و اگر نبود فرمانی (برای تأخیر عذاب) تا زمانی معین، میان آنها حکم می‌شد. و به‌راستی ستمگران عذابی دردناک خواهند داشت.	21
تَرَى الظّٰلِمِيْنَ مُشْفِقِيْنَ مِمَّا كَسَبُوْا وَهُوَ وَاقِعٌۢ بِهِمْ وَالَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ فِيْ رَوْضَاتِ الْجَنّٰتِ لَهُمْ مَّا يَشَاۤءُوْنَ عِنْدَ رَبِّهِمْ ذٰلِكَ هُوَ الْفَضْلُ الْكَبِيْرُ	ستمگران را می‌بینی که از (گناهانی) که مرتکب شده‌اند بسیار می‌ترسند و (عذاب) بر آنها فرومی‌آید. و کسانی که ایمان آورده و کارهای نیک کرده‌اند، در باغ‌های بهشت‌اند، آنچه نزد پروردگارشان بخواهند دارند. این است نعمت بزرگ.	22
ذٰلِكَ الَّذِيْ يُبَشِّرُ اللّٰهُ عِبَادَهُ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ قُلْ لَّآ اَسْـَٔلُكُمْ عَلَيْهِ اَجْرًا اِلَّا الْمَوَدَّةَ فِى الْقُرْبٰى وَمَنْ يَّقْتَرِفْ حَسَنَةً نَّزِدْ لَهٗ فِيْهَا حُسْنًا اِنَّ اللّٰهَ غَفُوْرٌ شَكُوْرٌ	این است (نعمتی) که خدا به بندگانش که ایمان آورده و کارهای نیک کرده‌اند مژده می‌دهد. بگو (محمد): «من برای دعوتم از شما پاداشی جز محبت خویشاوندی نمی‌خواهم.» و هر که کار نیکی کند، نیکی‌اش را برای او می‌افزاییم. به‌راستی خدا آمرزنده و قدردان است.	23
اَمْ يَقُوْلُوْنَ افْتَرٰى عَلَى اللّٰهِ كَذِبًا فَاِنْ يَّشَاِ اللّٰهُ يَخْتِمْ عَلٰى قَلْبِكَ وَيَمْحُ اللّٰهُ الْبَاطِلَ وَيُحِقُّ الْحَقَّ بِكَلِمٰتِهٖ اِنَّهٗ عَلِيْمٌۢ بِذَاتِ الصُّدُوْرِ	آیا می‌گویند: «او (محمد) بر خدا دروغ بسته است»؟ اگر خدا بخواهد، دلت را مهر می‌کند. و خدا باطل را محو می‌کند و حق را با سخنانش (قرآن) ثابت می‌کند. او به آنچه در سینه‌هاست داناست.	24
وَهُوَ الَّذِيْ يَقْبَلُ التَّوْبَةَ عَنْ عِبَادِهٖ وَيَعْفُوْا عَنِ السَّيِّاٰتِ وَيَعْلَمُ مَا تَفْعَلُوْنَ	و اوست که توبه بندگانش را می‌پذیرد و از گناهانشان درمی‌گذرد و آنچه می‌کنید می‌داند،	25

وَيَسْتَجِيْبُ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ وَيَزِيْدُهُمْ مِّنْ فَضْلِهٖ وَالْكٰفِرُوْنَ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيْدٌ	و دعای کسانی که ایمان آورده و کارهای نیک کرده‌اند را اجابت می‌کند و از فضل خود بر پاداششان می‌افزاید. و کافران عذابی سخت خواهند داشت.	26
وَلَوْ بَسَطَ اللّٰهُ الرِّزْقَ لِعِبَادِهٖ لَبَغَوْا فِى الْاَرْضِ وَلٰكِنْ يُّنَزِّلُ بِقَدَرٍ مَّا يَشَآءُ اِنَّهٗ بِعِبَادِهٖ خَبِيْرٌۢ بَصِيْرٌ	و اگر خدا روزی بندگانش را گشایش دهد، در زمین سرکشی می‌کنند، اما او به اندازه‌ای که بخواهد فرو می‌فرستد. به‌راستی او به حال بندگانش آگاه و بیناست.	27
وَهُوَ الَّذِيْ يُنَزِّلُ الْغَيْثَ مِنْۢ بَعْدِ مَا قَنَطُوْا وَيَنْشُرُ رَحْمَتَهٗ وَهُوَ الْوَلِيُّ الْحَمِيْدُ	و اوست که پس از ناامیدی آنها باران فرو می‌فرستد و رحمتش را می‌گستراند. و اوست سرپرست ستوده.	28
وَمِنْ اٰيٰتِهٖ خَلْقُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَمَا بَثَّ فِيْهِمَا مِنْ دَآبَّةٍ وَهُوَ عَلٰى جَمْعِهِمْ اِذَا يَشَآءُ قَدِيْرٌ	و از نشانه‌های (عظمت) او آفرینش آسمان‌ها و زمین و جاندارانی است که در آنها پراکنده کرد. و او بر گردآوردن همه آنها هرگاه بخواهد تواناست.	29
وَمَآ اَصَابَكُمْ مِّنْ مُّصِيْبَةٍ فَبِمَا كَسَبَتْ اَيْدِيْكُمْ وَيَعْفُوْا عَنْ كَثِيْرٍ	و هر مصیبتی که به شما می‌رسد، به سبب دستاورد خودتان است، و او از بسیاری (گناهانتان) درمی‌گذرد.	30
وَمَآ اَنْتُمْ بِمُعْجِزِيْنَ فِى الْاَرْضِ وَمَا لَكُمْ مِّنْ دُوْنِ اللّٰهِ مِنْ وَّلِيٍّ وَّلَا نَصِيْرٍ	و شما نمی‌توانید (از عذاب خدا) در زمین بگریزید، و جز خدا هیچ سرپرست یا یاوری ندارید.	31
وَمِنْ اٰيٰتِهِ الْجَوَارِ فِى الْبَحْرِ كَالْاَعْلَامِ	و از نشانه‌های (عظمت) او کشتی‌هایی است که در دریا مانند کوه‌ها (حرکت می‌کنند).	32
اِنْ يَّشَاْ يُسْكِنِ الرِّيْحَ فَيَظْلَلْنَ رَوَاكِدَ عَلٰى ظَهْرِهٖ اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيٰتٍ لِّكُلِّ صَبَّارٍ شَكُوْرٍ	اگر بخواهد، باد را ساکن می‌کند، پس (کشتی‌ها) بر سطح دریا بی‌حرکت می‌مانند. به‌راستی در این نشانه‌هایی است برای هر که بسیار صبور و بسیار شکرگزار است،	33
اَوْ يُوْبِقْهُنَّ بِمَا كَسَبُوْا وَيَعْفُ عَنْ كَثِيْرٍ	یا آنها را به سبب (گناهان) آنها نابود می‌کند، و از بسیاری (گناهان) درمی‌گذرد،	34
وَّيَعْلَمَ الَّذِيْنَ يُجَادِلُوْنَ فِيْٓ اٰيٰتِنَا مَا لَهُمْ مِّنْ مَّحِيْصٍ	تا کسانی که درباره نشانه‌های ما جدال می‌کنند بدانند که هیچ راه گریزی (از عذاب) ندارند.	35
فَمَآ اُوْتِيْتُمْ مِّنْ شَيْءٍ فَمَتَاعُ الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَمَا عِنْدَ اللّٰهِ خَيْرٌ وَّاَبْقٰى لِلَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَلٰى رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُوْنَ	هر آنچه به شما داده شده، لذت زندگی دنیاست. و آنچه نزد خداست برای کسانی که ایمان آورده و به پروردگارشان توکل می‌کنند بهتر و پایدارتر است،	36
وَالَّذِيْنَ يَجْتَنِبُوْنَ كَبٰٓئِرَ الْاِثْمِ وَالْفَوَاحِشَ وَاِذَا مَا غَضِبُوْا هُمْ يَغْفِرُوْنَ	و کسانی که از گناهان بزرگ و کارهای زشت دوری می‌کنند و چون خشمگین شوند، می‌بخشند،	37

وَالَّذِيْنَ اسْتَجَابُوْا لِرَبِّهِمْ وَاَقَامُوا الصَّلٰوةَ وَاَمْرُهُمْ شُوْرٰى بَيْنَهُمْ وَمِمَّا رَزَقْنٰهُمْ يُنْفِقُوْنَ	و کسانی که دعوت پروردگارشان را اجابت می‌کنند و نماز را برپا می‌دارند و امورشان را با مشورت میان خود تصمیم می‌گیرند و از آنچه به آنها روزی داده‌ایم انفاق می‌کنند،	38
وَالَّذِيْنَ اِذَآ اَصَابَهُمُ الْبَغْيُ هُمْ يَنْتَصِرُوْنَ	و کسانی که وقتی ستمی به آنها می‌رسد، دفاع می‌کنند.	39
وَجَزٰٓؤُا سَيِّئَةٍ سَيِّئَةٌ مِّثْلُهَا فَمَنْ عَفَا وَاَصْلَحَ فَاَجْرُهٗ عَلَى اللّٰهِ اِنَّهٗ لَا يُحِبُّ الظّٰلِمِيْنَ	و جزای بدی، بدی‌ای مانند آن است، اما هر که ببخشد و اصلاح کند، پاداشش با خداست. او ستمگران را دوست ندارد.	40
وَلَمَنِ انْتَصَرَ بَعْدَ ظُلْمِهٖ فَاُولٰٓئِكَ مَا عَلَيْهِمْ مِّنْ سَبِيْلٍ	و هر که پس از ستم دیدن دفاع کند، بر آنها (گناهی) نیست.	41
اِنَّمَا السَّبِيْلُ عَلَى الَّذِيْنَ يَظْلِمُوْنَ النَّاسَ وَيَبْغُوْنَ فِى الْاَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ اُولٰٓئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ اَلِيْمٌ	گناه تنها بر کسانی است که به مردم ستم می‌کنند و در زمین به ناحق سرکشی می‌کنند. برای آنها عذابی دردناک است.	42
وَلَمَنْ صَبَرَ وَغَفَرَ اِنَّ ذٰلِكَ لَمِنْ عَزْمِ الْاُمُوْرِ	و هر که صبر کند و ببخشد، این از کارهای بزرگ است.	43
وَمَنْ يُّضْلِلِ اللّٰهُ فَمَا لَهٗ مِنْ وَّلِيٍّ مِّنْ بَعْدِهٖ وَتَرَى الظّٰلِمِيْنَ لَمَّا رَاَوُا الْعَذَابَ يَقُوْلُوْنَ هَلْ اِلٰى مَرَدٍّ مِّنْ سَبِيْلٍ	و هر که را خدا گمراه کند، پس از آن هیچ سرپرستی ندارد. و ستمگران را می‌بینی که چون عذاب را ببینند، می‌گویند: «آیا راهی برای بازگشت هست؟»	44
وَتَرٰىهُمْ يُعْرَضُوْنَ عَلَيْهَا خٰشِعِيْنَ مِنَ الذُّلِّ يَنْظُرُوْنَ مِنْ طَرْفٍ خَفِيٍّ وَقَالَ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْٓا اِنَّ الْخٰسِرِيْنَ الَّذِيْنَ خَسِرُوْٓا اَنْفُسَهُمْ وَاَهْلِيْهِمْ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ اَلَآ اِنَّ الظّٰلِمِيْنَ فِىْ عَذَابٍ مُّقِيْمٍ	و آنها را می‌بینی که در برابر (جهانم) عرضه می‌شوند، در حالی که از خواری سر به زیر دارند و با گوشه چشم می‌نگرند. و کسانی که ایمان آورده‌اند می‌گویند: «زیانکاران کسانی‌اند که در روز قیامت خود و خانواده‌هایشان را زیان کردند.» آگاه باش که ستمگران در عذابی پایدارند.	45
وَمَا كَانَ لَهُمْ مِّنْ اَوْلِيَآءَ يَنْصُرُوْنَهُمْ مِّنْ دُوْنِ اللّٰهِ وَمَنْ يُّضْلِلِ اللّٰهُ فَمَا لَهٗ مِنْ سَبِيْلٍ	و جز خدا هیچ یاورانی ندارند که به آنها کمک کنند. و هر که را خدا گمراه کند، هیچ راه (نجاتی) برایش نیست.	46
اِسْتَجِيْبُوْا لِرَبِّكُمْ مِّنْ قَبْلِ اَنْ يَّاْتِىَ يَوْمٌ لَّا مَرَدَّ لَهٗ مِنَ اللّٰهِ مَا لَكُمْ مِّنْ مَّلْجَاٍ يَّوْمَئِذٍ وَّمَا لَكُمْ مِّنْ نَّكِيْرٍ	پیش از آنکه روزی از سوی خدا بیاید که هیچ بازگشتی (از فرمان خدا) ندارد، دعوت پروردگارتان را اجابت کنید. در آن روز هیچ پناهگاهی ندارید و نمی‌توانید (گناهانتان را) انکار کنید.	47

فَاِنْ اَعْرَضُوْا فَمَآ اَرْسَلْنٰكَ عَلَيْهِمْ حَفِيْظًا اِنْ عَلَيْكَ اِلَّا الْبَلٰغُ وَاِنَّآ اِذَآ اَذَقْنَا الْاِنْسَانَ مِنَّا رَحْمَةً فَرِحَ بِهَا وَاِنْ تُصِبْهُمْ سَيِّئَةٌۢ بِمَا قَدَّمَتْ اَيْدِيْهِمْ فَاِنَّ الْاِنْسَانَ كَفُوْرٌ	اگر روی بگردانند، (بدان که) ما تو را نگهبان آنها نفرستاده‌ایم. وظیفه تو جز رساندن (پیام) نیست. و چون به انسان رحمتی از خودمان می‌چشانیم، به آن شادمان می‌شود؛ اما اگر به سبب دستاورد خودشان بدی به آنها برسد، انسان بسیار ناسپاس است.	48
لِلّٰهِ مُلْكُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ يَخْلُقُ مَا يَشَآءُ يَهَبُ لِمَنْ يَّشَآءُ اِنَاثًا وَّيَهَبُ لِمَنْ يَّشَآءُ الذُّكُوْرَ	پادشاهی آسمان‌ها و زمین از آن خداست؛ هر چه بخواهد می‌آفریند، به هر که بخواهد دختر می‌دهد و به هر که بخواهد پسر می‌دهد،	49
اَوْ يُزَوِّجُهُمْ ذُكْرَانًا وَّاِنَاثًا وَيَجْعَلُ مَنْ يَّشَآءُ عَقِيْمًا اِنَّه عَلِيْمٌ قَدِيْرٌ	یا آنها را جفت (دختر و پسر) می‌دهد، و هر که را بخواهد نازا می‌کند. او دانا و تواناست.	50
وَمَا كَانَ لِبَشَرٍ اَنْ يُّكَلِّمَهُ اللّٰهُ اِلَّا وَحْيًا اَوْ مِنْ وَّرَآئِ حِجَابٍ اَوْ يُرْسِلَ رَسُوْلًا فَيُوْحِيَ بِاِذْنِه مَا يَشَآءُ اِنَّه عَلِيٌّ حَكِيْمٌ	و برای هیچ انسانی ممکن نیست که خدا با او سخن گوید، مگر از طریق وحی یا از پشت پرده یا با فرستادن رسولی که به اذن او آنچه بخواهد وحی کند. او بلندمرتبه و حکیم است.	51
وَكَذٰلِكَ اَوْحَيْنَآ اِلَيْكَ رُوْحًا مِّنْ اَمْرِنَا مَا كُنْتَ تَدْرِيْ مَا الْكِتٰبُ وَلَا الْاِيْمَانُ وَلٰكِنْ جَعَلْنٰهُ نُوْرًا نَّهْدِيْ بِه مَنْ نَّشَآءُ مِنْ عِبَادِنَا وَاِنَّكَ لَتَهْدِيْٓ اِلٰى صِرَاطٍ مُّسْتَقِيْمٍ	و این‌گونه به تو روحی از امر خود وحی کردیم. تو نمی‌دانستی کتاب چیست و ایمان چیست، اما ما آن را نوری قرار دادیم که هر که از بندگانمان بخواهیم با آن هدایت می‌کنیم. و تو به‌راستی به سوی راه راست هدایت می‌کنی،	52
صِرَاطِ اللّٰهِ الَّذِيْ لَه مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْاَرْضِ اَلَآ اِلَى اللّٰهِ تَصِيْرُ الْاُمُوْرُ	راه خدایی که آنچه در آسمان‌ها و زمین است از آن اوست. آگاه باش که همه امور به سوی خدا بازمی‌گردد.	53

مکیة	اَلزُّخْرُف	تعداد آیات
مکی	از زخرف - 43	۸۹

بسم الله الرحمن الرحیم

(از زخرف (زخرف

حٰم	حا میم	1
وَالْكِتٰبِ الْمُبِيْنِ	سوگند به کتاب (قرآن) روشن،	2
اِنَّا جَعَلْنٰهُ قُرْاٰنًا عَرَبِيًّا لَّعَلَّكُمْ تَعْقِلُوْنَ	ما آن را به زبان عربی قرار دادیم تا شما بفهمید.	3
وَاِنَّه فِيْٓ اُمِّ الْكِتٰبِ لَدَيْنَا لَعَلِيٌّ حَكِيْمٌ	و آن در ام‌الکتاب نزد ماست، والامقام و پرحکمت.	4
اَفَنَضْرِبُ عَنْكُمُ الذِّكْرَ صَفْحًا اَنْ كُنْتُمْ قَوْمًا مُّسْرِفِيْنَ	آیا به خاطر اینکه شما قومی اسرافکار هستید، از یادآوری (قرآن) به شما چشم‌پوشی کنیم؟	5
وَكَمْ اَرْسَلْنَا مِنْ نَّبِيٍّ فِى الْاَوَّلِيْنَ	و چه بسیار پیامبرانی که پیش از تو به سوی پیشینیان فرستادیم،	6
وَمَا يَأْتِيْهِمْ مِّنْ نَّبِيٍّ اِلَّا كَانُوْا بِه يَسْتَهْزِءُوْنَ	و هیچ پیامبری به سویشان نیامد جز اینکه او را مسخره کردند.	7
فَاَهْلَكْنَآ اَشَدَّ مِنْهُمْ بَطْشًا وَّمَضٰى مَثَلُ الْاَوَّلِيْنَ	پس ما کسانی را که از اینان نیرومندتر بودند نابود کردیم، و داستان پیشینیان گذشته است.	8
وَلَئِنْ سَاَلْتَهُمْ مَّنْ خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ لَيَقُوْلُنَّ خَلَقَهُنَّ الْعَزِيْزُ الْعَلِيْمُ	و اگر از آنها بپرسی: «چه کسی آسمان‌ها و زمین را آفرید؟» حتماً می‌گویند: «آن را توانای حکیم آفرید.»	9
الَّذِيْ جَعَلَ لَكُمُ الْاَرْضَ مَهْدًا وَّجَعَلَ لَكُمْ فِيْهَا سُبُلًا لَّعَلَّكُمْ تَهْتَدُوْنَ	همان که زمین را برای شما گهواره‌ای قرار داد و برایتان در آن راه‌هایی نهاد تا هدایت شوید.	10
وَالَّذِيْ نَزَّلَ مِنَ السَّمَاۤءِ مَاۤءً بِقَدَرٍ فَاَنْشَرْنَا بِه بَلْدَةً مَّيْتًا كَذٰلِكَ تُخْرَجُوْنَ	و همان که از آسمان آبی به اندازه فرو فرستاد و با آن سرزمینی مرده (خشک) را زنده کردیم. این‌گونه شما (از قبر) بیرون آورده می‌شوید.	11
وَالَّذِيْ خَلَقَ الْاَزْوَاجَ كُلَّهَا وَجَعَلَ لَكُمْ مِّنَ الْفُلْكِ وَالْاَنْعَامِ مَا تَرْكَبُوْنَ	و همان که همه را جفت‌جفت آفرید و برای شما کشتی‌ها و چهارپایان که سوار می‌شوید قرار داد،	12

لِتَسْتَوٗا عَلٰى ظُهُوْرِهٖ ثُمَّ تَذْكُرُوْا نِعْمَةَ رَبِّكُمْ اِذَا اسْتَوَيْتُمْ عَلَيْهِ وَتَقُوْلُوْا سُبْحٰنَ الَّذِيْ سَخَّرَ لَنَا هٰذَا وَمَا كُنَّا لَهٗ مُقْرِنِيْنَ	تا بر پشت آنها بنشینید و نعمت پروردگارتان را هنگامی که بر آنها نشسته‌اید یاد کنید و بگویید: «پاک است آن که این را برای ما رام کرد، در حالی که پیش‌تر توان تسلط بر آن را نداشتیم،	13
وَاِنَّآ اِلٰى رَبِّنَا لَمُنْقَلِبُوْنَ	و ما به سوی پروردگارمان بازمی‌گردیم.»	14
وَجَعَلُوْا لَهٗ مِنْ عِبَادِهٖ جُزْءًا اِنَّ الْاِنْسَانَ لَكَفُوْرٌ مُّبِيْنٌ	و آنها برخی از بندگانش را بخشی از او قرار دادند. به‌راستی انسان ناسپاسی آشکار است.	15
اَمِ اتَّخَذَ مِمَّا يَخْلُقُ بَنٰتٍ وَّاَصْفٰىكُمْ بِالْبَنِيْنَ	آیا او از آنچه آفریده، دخترانی برای خود برگزید و به شما پسران داد؟	16
وَاِذَا بُشِّرَ اَحَدُهُمْ بِمَا ضَرَبَ لِلرَّحْمٰنِ مَثَلًا ظَلَّ وَجْهُهٗ مُسْوَدًّا وَّهُوَ كَظِيْمٌ	و هنگامی که به یکی از آنها مژده چیزی (تولد دختر) داده شود که برای (خدا) رحمان مثل زده‌اند، چهره‌اش سیاه می‌شود، در حالی که از غم و خشم فرو می‌خورد.	17
اَوَمَنْ يُّنَشَّؤُا فِى الْحِلْيَةِ وَهُوَ فِى الْخِصَامِ غَيْرُ مُبِيْنٍ	و آیا کسی که با زیورها پرورش یافته و در جدال نمی‌تواند دلیل روشنی بیاورد (شایسته فرزند خدا بودن است)؟	18
وَجَعَلُوا الْمَلٰٓئِكَةَ الَّذِيْنَ هُمْ عِبٰدُ الرَّحْمٰنِ اِنَاثًا اَشَهِدُوْا خَلْقَهُمْ سَتُكْتَبُ شَهَادَتُهُمْ وَيُسْـَٔلُوْنَ	و آنها فرشتگان، بندگان (خدا) رحمان را، مؤنث پنداشتند. آیا شاهد آفرینش آنها بودند؟ شهادتشان ثبت خواهد شد و بازخواست می‌شوند.	19
وَقَالُوْا لَوْ شَآءَ الرَّحْمٰنُ مَا عَبَدْنٰهُمْ مَا لَهُمْ بِذٰلِكَ مِنْ عِلْمٍ اِنْ هُمْ اِلَّا يَخْرُصُوْنَ	و گفتند: «اگر (خدا) رحمان می‌خواست، ما آنها (فرشتگان) را نمی‌پرستیدیم.» آنها هیچ دانشی درباره این ندارند، جز گمان می‌کنند.	20
اَمْ اٰتَيْنٰهُمْ كِتٰبًا مِّنْ قَبْلِهٖ فَهُمْ بِهٖ مُسْتَمْسِكُوْنَ	یا آیا پیش از این به آنها کتابی داده‌ایم که به آن تمسک جویند؟	21
بَلْ قَالُوْٓا اِنَّا وَجَدْنَآ اٰبَآءَنَا عَلٰٓى اُمَّةٍ وَّاِنَّا عَلٰٓى اٰثٰرِهِمْ مُّهْتَدُوْنَ	بلکه گفتند: «ما نیاکانمان را بر آیینی یافتیم و ما به دنبال ردپای آنها هدایت می‌شویم.»	22
وَكَذٰلِكَ مَآ اَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ فِىْ قَرْيَةٍ مِّنْ نَّذِيْرٍ اِلَّا قَالَ مُتْرَفُوْهَآ اِنَّا وَجَدْنَآ اٰبَآءَنَا عَلٰٓى اُمَّةٍ وَّاِنَّا عَلٰٓى اٰثٰرِهِمْ مُّقْتَدُوْنَ	و این‌گونه، هرگاه پیش از تو (محمد) در شهری هشداردهنده‌ای فرستادیم، توانگرانش گفتند: «ما نیاکانمان را بر آیینی یافتیم و ما پیرو ردپای آنها هستیم.»	23
قٰلَ اَوَلَوْ جِئْتُكُمْ بِاَهْدٰى مِمَّا وَجَدْتُّمْ عَلَيْهِ اٰبَآءَكُمْ قَالُوْٓا اِنَّا بِمَآ اُرْسِلْتُمْ بِهٖ كٰفِرُوْنَ	(رسول) گفت: «آیا اگر برایتان چیزی هدایت‌بخش‌تر از آنچه نیاکانتان را بر آن یافتید بیاورم؟» گفتند: «ما به آنچه تو مأمور به ابلاغش هستی کافریم.»	24

فَانْتَقَمْنَا مِنْهُمْ فَانْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُكَذِّبِيْنَ	پس آنها را نابود کردیم، پس ببین عاقبت تکذیب‌کنندگان چگونه بود.	25
وَاِذْ قَالَ اِبْرٰهِيْمُ لِاَبِيْهِ وَقَوْمِهٖٓ اِنَّنِيْ بَرَاۤءٌ مِّمَّا تَعْبُدُوْنَ	و (یاد کن) هنگامی که ابراهیم به پدرش و قومش گفت: «من از آنچه می‌پرستید بیزارم،	26
اِلَّا الَّذِيْ فَطَرَنِيْ فَاِنَّهٗ سَيَهْدِيْنِ	مگر آنکه مرا آفرید؛ زیرا او مرا هدایت خواهد کرد.»	27
وَجَعَلَهَا كَلِمَةً بَاقِيَةً فِيْ عَقِبِهٖ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُوْنَ	و او (ابراهیم) آن (کلمه توحید) را سخنی جاودان در نسل‌های پس از خود قرار داد تا بازگردند (به توحید).	28
بَلْ مَتَّعْتُ هٰٓؤُلَاۤءِ وَاٰبَاۤءَهُمْ حَتّٰى جَاۤءَهُمُ الْحَقُّ وَرَسُوْلٌ مُّبِيْنٌ	بلکه من به اینان و نیاکانشان نعمت (زندگی) دادم تا حقیقت (قرآن) و رسولی روشنگر به سویشان آمد.	29
وَلَمَّا جَاۤءَهُمُ الْحَقُّ قَالُوْا هٰذَا سِحْرٌ وَّاِنَّا بِهٖ كٰفِرُوْنَ	اما وقتی حقیقت (قرآن) به سویشان آمد، گفتند: «این جادوست و ما به آن کافریم.»	30
وَقَالُوْا لَوْلَا نُزِّلَ هٰذَا الْقُرْاٰنُ عَلٰى رَجُلٍ مِّنَ الْقَرْيَتَيْنِ عَظِيْمٍ	و گفتند: «چرا این قرآن بر مردی بزرگ (ثروتمند و بانفوذ) از یکی از این دو شهر (مکه و طائف) نازل نشده است؟»	31
اَهُمْ يَقْسِمُوْنَ رَحْمَتَ رَبِّكَ نَحْنُ قَسَمْنَا بَيْنَهُمْ مَّعِيْشَتَهُمْ فِى الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَرَفَعْنَا بَعْضَهُمْ فَوْقَ بَعْضٍ دَرَجٰتٍ لِّيَتَّخِذَ بَعْضُهُمْ بَعْضًا سُخْرِيًّا وَرَحْمَتُ رَبِّكَ خَيْرٌ مِّمَّا يَجْمَعُوْنَ	آیا آنها رحمت پروردگارت را تقسیم می‌کنند؟ ما معیشت آنها را در زندگی دنیا تعیین کردیم و برخی را بر برخی دیگر به درجاتی برتری دادیم تا برخی از آنها برخی دیگر را به خدمت گیرند. و رحمت پروردگارت بهتر از چیزی است که جمع می‌کنند.	32
وَلَوْلَآ اَنْ يَّكُوْنَ النَّاسُ اُمَّةً وَّاحِدَةً لَّجَعَلْنَا لِمَنْ يَّكْفُرُ بِالرَّحْمٰنِ لِبُيُوْتِهِمْ سُقُفًا مِّنْ فِضَّةٍ وَّمَعَارِجَ عَلَيْهَا يَظْهَرُوْنَ	و اگر نبود که مردم امتی واحد (در کفر) شوند، برای کسانی که به (خدا) رحمان کفر ورزیدند، سقف‌های خانه‌هایشان را از نقره می‌ساختیم، و همچنین نردبان‌هایی که با آن بالا می‌روند،	33
وَلِبُيُوْتِهِمْ اَبْوَابًا وَّسُرُرًا عَلَيْهَا يَتَّكِـُٔوْنَ	و برای خانه‌هایشان درها (از نقره) و تخت‌هایی که بر آنها تکیه می‌کنند،	34
وَزُخْرُفًا وَاِنْ كُلُّ ذٰلِكَ لَمَّا مَتَاعُ الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَالْاٰخِرَةُ عِنْدَ رَبِّكَ لِلْمُتَّقِيْنَ	و زیورهایی از طلا. و همه اینها جز لذت زندگی دنیا نیست، و آخرت نزد پروردگارت برای پرهیزگاران است.	35
وَمَنْ يَّعْشُ عَنْ ذِكْرِ الرَّحْمٰنِ نُقَيِّضْ لَهٗ شَيْطٰنًا فَهُوَ لَهٗ قَرِيْنٌ	و هر که از یاد (خدا) رحمان روی گرداند، شیطانی را بر او می‌گماریم که همدم او شود.	36

وَاِنَّهُمْ لَيَصُدُّوْنَهُمْ عَنِ السَّبِيْلِ وَيَحْسَبُوْنَ اَنَّهُمْ مُّهْتَدُوْنَ	و آنها (شیطان‌ها) آنها را از راه راست بازمی‌دارند، در حالی که گمان می‌کنند هدایت شده‌اند.	37
حَتّٰٓى اِذَا جَاۤءَنَا قَالَ يٰلَيْتَ بَيْنِيْ وَبَيْنَكَ بُعْدَ الْمَشْرِقَيْنِ فَبِئْسَ الْقَرِيْنُ	تا اینکه وقتی (این شخص) به سوی ما آمد، گفت: «ای کاش میان من و تو فاصله‌ای چون فاصله شرق و غرب بود! چه بد همدمی (شیطان) بود.»	38
وَلَنْ يَّنْفَعَكُمُ الْيَوْمَ اِذْ ظَّلَمْتُمْ اَنَّكُمْ فِى الْعَذَابِ مُشْتَرِكُوْنَ	و (این آرزو) در آن روز هیچ سودی برایتان ندارد، زیرا ستم کردید. شما در عذاب شریک خواهید بود.	39
اَفَاَنْتَ تُسْمِعُ الصُّمَّ اَوْ تَهْدِى الْعُمْيَ وَمَنْ كَانَ فِيْ ضَلٰلٍ مُّبِيْنٍ	آیا تو (محمد) می‌توانی ناشنوا را شنوا کنی یا کور (دل) و کسی که در گمراهی آشکار است را هدایت کنی؟	40
فَاِمَّا نَذْهَبَنَّ بِكَ فَاِنَّا مِنْهُمْ مُّنْتَقِمُوْنَ	پس اگر تو را (پیش از پیروزی) بمیریم، ما همچنان آنها را مجازات خواهیم کرد،	41
اَوْ نُرِيَنَّكَ الَّذِيْ وَعَدْنٰهُمْ فَاِنَّا عَلَيْهِمْ مُّقْتَدِرُوْنَ	یا به تو نشان خواهیم داد آنچه به آنها وعده داده‌ایم، زیرا ما بر آنها کاملاً تواناییم.	42
فَاسْتَمْسِكْ بِالَّذِيْٓ اُوْحِيَ اِلَيْكَ اِنَّكَ عَلٰى صِرَاطٍ مُّسْتَقِيْمٍ	پس به آنچه بر تو وحی شده تمسک جو، زیرا تو بر راهی راست هستی.	43
وَاِنَّه لَذِكْرٌ لَّكَ وَلِقَوْمِكَ وَسَوْفَ تُسْـَٔلُوْنَ	و این (قرآن) یادآوری برای تو و قومت است، و به زودی بازخواست خواهید شد.	44
وَسْـَٔلْ مَنْ اَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رُّسُلِنَآ اَجَعَلْنَا مِنْ دُوْنِ الرَّحْمٰنِ اٰلِهَةً يُّعْبَدُوْنَ	و از رسولانی که پیش از تو فرستادیم بپرس، آیا جز (خدا) رحمان، معبودانی دیگر برای پرستش قرار دادیم؟	45
وَلَقَدْ اَرْسَلْنَا مُوْسٰى بِاٰيٰتِنَآ اِلٰى فِرْعَوْنَ وَمَلَا۟ئِهٖ فَقَالَ اِنِّيْ رَسُوْلُ رَبِّ الْعٰلَمِيْنَ	و به‌راستی موسی را با نشانه‌هایمان به سوی فرعون و سران قومش فرستادیم. پس گفت: «من فرستاده پروردگار جهانیانم.»	46
فَلَمَّا جَاۤءَهُمْ بِاٰيٰتِنَآ اِذَا هُمْ مِّنْهَا يَضْحَكُوْنَ	اما وقتی با نشانه‌های ما به سویشان آمد، ناگهان آنها را به تمسخر گرفتند.	47
وَمَا نُرِيْهِمْ مِّنْ اٰيَةٍ اِلَّا هِيَ اَكْبَرُ مِنْ اُخْتِهَا وَاَخَذْنٰهُمْ بِالْعَذَابِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُوْنَ	و هیچ نشانه‌ای به آنها نشان ندادیم جز اینکه از نشانه پیشین بزرگ‌تر بود. و آنها را به عذاب گرفتار کردیم تا شاید بازگردند (به راه درست).	48
وَقَالُوْا يٰٓاَيُّهَ السَّاحِرُ ادْعُ لَنَا رَبَّكَ بِمَا عَهِدَ عِنْدَكَ اِنَّنَا لَمُهْتَدُوْنَ	و گفتند: «ای جادوگر! از پروردگارت برای ما بخواه آنچه به تو وعده داده، زیرا ما هدایت خواهیم یافت.»	49
فَلَمَّا كَشَفْنَا عَنْهُمُ الْعَذَابَ اِذَا هُمْ يَنْكُثُوْنَ	اما وقتی عذاب را از آنها برداشتیم، ناگهان پیمان شکستند.	50

وَنَادٰى فِرْعَوْنُ فِيْ قَوْمِهٖ قَالَ يٰقَوْمِ اَلَيْسَ لِيْ مُلْكُ مِصْرَ وَهٰذِهِ الْاَنْهٰرُ تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِيْ اَفَلَا تُبْصِرُوْنَ	و فرعون به قومش ندا داد و گفت: «ای قوم من! آیا پادشاهی مصر از آن من نیست و این رودها زیر (فرمان) من جاری نیست؟ آیا نمی‌بینید؟	51
اَمْ اَنَا خَيْرٌ مِّنْ هٰذَا الَّذِيْ هُوَ مَهِيْنٌ ۙ وَّلَا يَكَادُ يُبِيْنُ	آیا من از این (موسی) که خوار است و به سختی می‌تواند سخن بگوید بهتر نیستم؟	52
فَلَوْلَآ اُلْقِيَ عَلَيْهِ اَسْوِرَةٌ مِّنْ ذَهَبٍ اَوْ جَاۗءَ مَعَهُ الْمَلٰۗىِٕكَةُ مُقْتَرِنِيْنَ	پس چرا بر او دستبندهای طلا آویخته نشده یا فرشتگان همراه او نیامده‌اند؟»	53
فَاسْتَخَفَّ قَوْمَهٗ فَاَطَاعُوْهُ ۭ اِنَّهُمْ كَانُوْا قَوْمًا فٰسِقِيْنَ	پس (فرعون) با سخنانش قومش را فریب داد و آنها از او اطاعت کردند. به‌راستی آنها قومی نافرمان بودند.	54
فَلَمَّآ اٰسَفُوْنَا انْتَقَمْنَا مِنْهُمْ فَاَغْرَقْنٰهُمْ اَجْمَعِيْنَ	وقتی ما را به خشم آوردند، آنها را مجازات کردیم و همه را در دریا غرق کردیم،	55
فَجَعَلْنٰهُمْ سَلَفًا وَّمَثَلًا لِّلْاٰخِرِيْنَ	پس آنها را پیشینیان و عبرتی برای آیندگان قرار دادیم.	56
وَلَمَّا ضُرِبَ ابْنُ مَرْيَمَ مَثَلًا اِذَا قَوْمُكَ مِنْهُ يَصِدُّوْنَ	و هنگامی که پسر مریم (عیسی) به عنوان مثالی آورده شد، ناگهان قومت (قریش) از آن به هیجان آمدند.	57
وَقَالُوْٓا ءَاٰلِهَتُنَا خَيْرٌ اَمْ هُوَ ۭ مَا ضَرَبُوْهُ لَكَ اِلَّا جَدَلًا ۭ بَلْ هُمْ قَوْمٌ خَصِمُوْنَ	و گفتند: «آیا خدایان ما بهترند یا او (عیسی)؟» این (مثال) را جز برای جدال برایت نیاوردند، بلکه آنها قومی ستیزه‌جو هستند.	58
اِنْ هُوَ اِلَّا عَبْدٌ اَنْعَمْنَا عَلَيْهِ وَجَعَلْنٰهُ مَثَلًا لِّبَنِيْٓ اِسْرَاۗءِيْلَ	او (عیسی) جز بنده‌ای نبود که به او نعمت (نبوت) دادیم و او را نمونه‌ای برای بنی‌اسرائیل قرار دادیم.	59
وَلَوْ نَشَاۗءُ لَجَعَلْنَا مِنْكُمْ مَّلٰۗىِٕكَةً فِي الْاَرْضِ يَخْلُفُوْنَ	و اگر می‌خواستیم، از میان شما فرشتگانی قرار می‌دادیم که در زمین جانشین (شما) شوند.	60
وَاِنَّهٗ لَعِلْمٌ لِّلسَّاعَةِ فَلَا تَمْتَرُنَّ بِهَا وَاتَّبِعُوْنِ ۭ هٰذَا صِرَاطٌ مُّسْتَقِيْمٌ	و به‌راستی او (عیسی) نشانه‌ای برای (آمدن) ساعت (قیامت) است. پس درباره آن تردید نکنید و مرا پیروی کنید. این راه راست است.	61
وَلَا يَصُدَّنَّكُمُ الشَّيْطٰنُ ۚ اِنَّهٗ لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِيْنٌ	و هرگز نگذارید شیطان شما را (از راه) بازدارد؛ او برای شما دشمنی آشکار است.	62
وَلَمَّا جَاۗءَ عِيْسٰى بِالْبَيِّنٰتِ قَالَ قَدْ جِئْتُكُمْ بِالْحِكْمَةِ وَلِاُبَيِّنَ لَكُمْ بَعْضَ الَّذِيْ تَخْتَلِفُوْنَ فِيْهِ ۚ فَاتَّقُوا اللّٰهَ وَاَطِيْعُوْنِ	و هنگامی که عیسی با دلایل روشن آمد، گفت: «من با حکمت به سوی شما آمده‌ام و تا بخشی از آنچه را که در آن اختلاف دارید برایتان توضیح دهم، پس از خدا بترسید و از من اطاعت کنید.	63

اِنَّ اللّٰهَ هُوَ رَبِّيْ وَرَبُّكُمْ فَاعْبُدُوْهُ هٰذَا صِرَاطٌ مُّسْتَقِيْمٌ	به‌راستی خدا، او پروردگار من و شماست، پس او را بپرستید. این راه راست است.»	64
فَاخْتَلَفَ الْاَحْزَابُ مِنْ بَيْنِهِمْ فَوَيْلٌ لِّلَّذِيْنَ ظَلَمُوْا مِنْ عَذَابِ يَوْمٍ اَلِيْمٍ	اما گروه‌ها میان خود اختلاف کردند، پس وای بر ستمگران از عذاب روزی دردناک (قیامت).	65
هَلْ يَنْظُرُوْنَ اِلَّا السَّاعَةَ اَنْ تَأْتِيَهُمْ بَغْتَةً وَّهُمْ لَا يَشْعُرُوْنَ	آیا جز این انتظار دارند که ساعت (قیامت) ناگهان بر آنها بیاید، در حالی که نمی‌فهمند؟	66
اَلْاَخِلَّاءُ يَوْمَئِذٍ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ اِلَّا الْمُتَّقِيْنَ	دوستان نزدیک در آن روز دشمن یکدیگرند، مگر پرهیزگاران.	67
يٰعِبَادِ لَا خَوْفٌ عَلَيْكُمُ الْيَوْمَ وَلَآ اَنْتُمْ تَحْزَنُوْنَ	«ای بندگان من! در آن روز نه ترسی بر شماست و نه اندوهگین می‌شوید.	68
اَلَّذِيْنَ اٰمَنُوْا بِاٰيٰتِنَا وَكَانُوْا مُسْلِمِيْنَ	(یعنی) کسانی که به آیات ما ایمان آوردند و تسلیم شدند.	69
اُدْخُلُوا الْجَنَّةَ اَنْتُمْ وَاَزْوَاجُكُمْ تُحْبَرُوْنَ	شما و همسرانتان شادمانه به بهشت وارد شوید.»	70
يُطَافُ عَلَيْهِمْ بِصِحَافٍ مِّنْ ذَهَبٍ وَّاَكْوَابٍ وَفِيْهَا مَا تَشْتَهِيْهِ الْاَنْفُسُ وَتَلَذُّ الْاَعْيُنُ وَاَنْتُمْ فِيْهَا خٰلِدُوْنَ	برایشان سینی‌ها و جام‌های طلا گردانده می‌شود، و در آنجا هر آنچه دل بخواهد و چشم از آن لذت ببرد هست. و شما در آن جاودانید.	71
وَتِلْكَ الْجَنَّةُ الَّتِيْٓ اُوْرِثْتُمُوْهَا بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُوْنَ	و این بهشتی است که به سبب آنچه انجام دادید به شما به ارث داده شد.	72
لَكُمْ فِيْهَا فَاكِهَةٌ كَثِيْرَةٌ مِّنْهَا تَأْكُلُوْنَ	در آنجا میوه‌های فراوانی برایتان است که از آنها می‌خورید.	73
اِنَّ الْمُجْرِمِيْنَ فِيْ عَذَابِ جَهَنَّمَ خٰلِدُوْنَ	به‌راستی گناهکاران در عذاب جهنم جاودانه‌اند.	74
لَا يُفَتَّرُ عَنْهُمْ وَهُمْ فِيْهِ مُبْلِسُوْنَ	(عذاب) از آنها کاسته نمی‌شود و آنها در آن ناامیدند.	75
وَمَا ظَلَمْنٰهُمْ وَلٰكِنْ كَانُوْا هُمُ الظّٰلِمِيْنَ	و ما به آنها ستم نکردیم، بلکه آنها به خودشان ستم کردند.	76
وَنَادَوْا يٰمٰلِكُ لِيَقْضِ عَلَيْنَا رَبُّكَ قَالَ اِنَّكُمْ مّٰكِثُوْنَ	و فریاد می‌زنند: «ای مالک (فرشته نگهبان جهنم)! بگذار پروردگارت ما را بمیراند.» او پاسخ می‌دهد: «شما ماندگارید (در این جهنم).»	77
لَقَدْ جِئْنٰكُمْ بِالْحَقِّ وَلٰكِنَّ اَكْثَرَكُمْ لِلْحَقِّ كٰرِهُوْنَ	ما حقیقت را برای شما آوردیم، اما بیشتر شما از حقیقت بیزارید.	78

اَمْ اَبْرَمُوْٓا اَمْرًا فَاِنَّا مُبْرِمُوْنَ	آیا آنها نقشه‌ای (شیطانی) کشیده‌اند؟ ما نیز نقشه‌ای (برای مقابله) داریم.	79
اَمْ يَحْسَبُوْنَ اَنَّا لَا نَسْمَعُ سِرَّهُمْ وَنَجْوٰىهُمْ ۗ بَلٰى وَرُسُلُنَا لَدَيْهِمْ يَكْتُبُوْنَ	یا گمان می‌کنند که ما رازها و نجواهایشان را نمی‌شنویم؟ آری، (می‌شنویم) و فرستادگان ما (فرشتگان) نزدشان (همه چیز را) ثبت می‌کنند.	80
قُلْ اِنْ كَانَ لِلرَّحْمٰنِ وَلَدٌ ۖ فَاَنَا اَوَّلُ الْعٰبِدِيْنَ	بگو (محمد): «اگر (خدا) رحمان فرزندی داشت، من اولین کسی بودم که او را می‌پرستیدم.»	81
سُبْحٰنَ رَبِّ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ رَبِّ الْعَرْشِ عَمَّا يَصِفُوْنَ	پاک است پروردگار آسمان‌ها و زمین، پروردگار عرش، از آنچه آنها توصیف می‌کنند.	82
فَذَرْهُمْ يَخُوْضُوْا وَيَلْعَبُوْا حَتّٰى يُلٰقُوْا يَوْمَهُمُ الَّذِيْ يُوْعَدُوْنَ	پس بگذار آنها در (گمراهی) غوطه‌ور شوند و بازی کنند تا روزی را که به آنها وعده داده شده ملاقات کنند.	83
وَهُوَ الَّذِيْ فِى السَّمَاۤءِ اِلٰهٌ وَّفِى الْاَرْضِ اِلٰهٌ ۗ وَهُوَ الْحَكِيْمُ الْعَلِيْمُ	و اوست که در آسمان معبود و در زمین معبود است، و اوست حکیم دانا.	84
وَتَبٰرَكَ الَّذِيْ لَهٗ مُلْكُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا ۚ وَعِنْدَهٗ عِلْمُ السَّاعَةِ ۚ وَاِلَيْهِ تُرْجَعُوْنَ	و پاک است آنکه پادشاهی آسمان‌ها و زمین و آنچه میان آنهاست از آن اوست؛ و دانش ساعت (قیامت) نزد اوست و تنها به سوی او بازمی‌گردید.	85
وَلَا يَمْلِكُ الَّذِيْنَ يَدْعُوْنَ مِنْ دُوْنِهِ الشَّفَاعَةَ اِلَّا مَنْ شَهِدَ بِالْحَقِّ وَهُمْ يَعْلَمُوْنَ	و کسانی که به جای خدا می‌خوانند، شفاعت (در آخرت) ندارند؛ مگر کسی که به حق (توحید) گواهی دهد و آنها (به آن) یقین دارند.	86
وَلَىِٕنْ سَاَلْتَهُمْ مَّنْ خَلَقَهُمْ لَيَقُوْلُنَّ اللّٰهُ ۚ فَاَنّٰى يُؤْفَكُوْنَ	و اگر از آنها بپرسی: «چه کسی آنها را آفرید؟» حتماً می‌گویند: «خدا»، پس چگونه از (پرستش او) بازگردانده می‌شوند؟	87
وَقِيْلِهٖ يٰرَبِّ اِنَّ هٰٓؤُلَاۤءِ قَوْمٌ لَّا يُؤْمِنُوْنَ	و (خدا آگاه است از) سخن او (محمد): «پروردگارا، اینها قومی هستند که ایمان نمی‌آورند.»	88
فَاصْفَحْ عَنْهُمْ وَقُلْ سَلٰمٌ ۗ فَسَوْفَ يَعْلَمُوْنَ	پس از آنها روی بگردان و بگو: «سلام (خداحافظ).» آنها به زودی خواهند دانست (سرنوشت بدشان را).	89

مکیة	اَلدُّخَان	ت‌ع‌داد آی‌ات
مکی	ع‌د دخان - 44	٥٩

بسم الله الرحمن الرحیم

(ع‌د دخان (دخان

حٰم	حا، میم.	1
وَالْكِتٰبِ الْمُبِيْنِ	سوگند به این کتاب روشنگر.	2
اِنَّآ اَنْزَلْنٰهُ فِيْ لَيْلَةٍ مُّبٰرَكَةٍ اِنَّا كُنَّا مُنْذِرِيْنَ	ما آن را در مبارك شبی نازل کردیم. ما بیم‌دهنده بوده‌ایم.	3
فِيْهَا يُفْرَقُ كُلُّ اَمْرٍ حَكِيْمٍ	در آن شب هر فرمانی بر حسب حکمت صادر می‌شود،	4
اَمْرًا مِّنْ عِنْدِنَا اِنَّا كُنَّا مُرْسِلِيْنَ	فرمانی از جانب ما. و ما همواره فرستنده آن بوده‌ایم.	5
رَحْمَةً مِّنْ رَّبِّكَ اِنَّه هُوَ السَّمِيْعُ الْعَلِيْمُ	رحمتی است از جانب پروردگارت، و هر آینه او شنوا و داناست.	6
رَبِّ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا اِنْ كُنْتُمْ مُّوْقِنِيْنَ	اگر به یقین دریابید، اوست پروردگار آسمانها و زمین و هر چه میان آنهاست.	7
لَآ اِلٰهَ اِلَّا هُوَ يُحْيٖ وَيُمِيْتُ رَبُّكُمْ وَرَبُّ اٰبَآئِكُمُ الْاَوَّلِيْنَ	نیست خدایی به جز او. زنده می‌کند و می‌میراند. پروردگار شما و پروردگار نیاکان شماست.	8
بَلْ هُمْ فِيْ شَكٍّ يَّلْعَبُوْنَ	نه، آنها همچنان به شك خویش دلخوشند.	9
فَارْتَقِبْ يَوْمَ تَأْتِي السَّمَاءُ بِدُخَانٍ مُّبِيْنٍ	چشم انتظار روزی باش که آسمان به آشکارا دود بیاورد.	10
يَغْشَى النَّاسَ هٰذَا عَذَابٌ اَلِيْمٌ	و آن دود همه مردم را در خود فروپوشد. و این عذابی است دردآور.	11
رَبَّنَا اكْشِفْ عَنَّا الْعَذَابَ اِنَّا مُؤْمِنُوْنَ	ای پروردگار ما، این عذاب را از ما دور گردان که ما ایمان آورده‌ایم.	12
اَنّٰى لَهُمُ الذِّكْرٰى وَقَدْ جَاءَهُمْ رَسُوْلٌ مُّبِيْنٌ	کجا پند می‌پذیرند؟ حال آنکه چون پیامبر روشنگر بر آنها مبعوث شد،	13
ثُمَّ تَوَلَّوْا عَنْهُ وَقَالُوْا مُعَلَّمٌ مَّجْنُوْنٌ	از او رویگردان شدند و گفتند: دیوانه‌ای است تعلیم یافته.	14

اِنَّا كَاشِفُوا الْعَذَابِ قَلِيْلًا اِنَّكُمْ عَآئِدُوْنَ	عذاب را اندکی بر می‌داریم و شما باز به آیین خویش باز می‌گردید.	15
يَوْمَ نَبْطِشُ الْبَطْشَةَ الْكُبْرٰى اِنَّا مُنْتَقِمُوْنَ	روزی آنها را به صولتی سخت فروگیریم، که ما انتقام‌گیرنده‌ایم.	16
وَلَقَدْ فَتَنَّا قَبْلَهُمْ قَوْمَ فِرْعَوْنَ وَجَآءَهُمْ رَسُوْلٌ كَرِيْمٌ	پیش از آنها قوم فرعون را آزمودیم و پیامبری بزرگوار نزدشان آمد،	17
اَنْ اَدُّوْٓا اِلَيَّ عِبَادَ اللّٰهِ اِنِّيْ لَكُمْ رَسُوْلٌ اَمِيْنٌ	که بندگان خدا را به من تسلیم کنید که من پیامبری امینم،	18
وَّاَنْ لَّا تَعْلُوْا عَلَى اللّٰهِ اِنِّيْٓ اٰتِيْكُمْ بِسُلْطٰنٍ مُّبِيْنٍ	و نیز بر خدا برتری مجویید، که من با حجتی روشن نزد شما آمده‌ام،	19
وَاِنِّيْ عُذْتُ بِرَبِّيْ وَرَبِّكُمْ اَنْ تَرْجُمُوْنِ	و اگر بخواهید بر من سنگ بزنید، من به پروردگار خود و پروردگار شما پناه می‌برم،	20
وَاِنْ لَّمْ تُؤْمِنُوْا لِيْ فَاعْتَزِلُوْنِ	و اگر به من ایمان نمی‌آورید، از من کنار گیرید.	21
فَدَعَا رَبَّهٗٓ اَنَّ هٰٓؤُلَآءِ قَوْمٌ مُّجْرِمُوْنَ	پس پروردگارش را خواند که: اینان مردمی مجرمند.	22
فَاَسْرِ بِعِبَادِيْ لَيْلًا اِنَّكُمْ مُّتَّبَعُوْنَ	بندگان مرا شب‌هنگام روانه کن تا از پی شما بیایند.	23
وَاتْرُكِ الْبَحْرَ رَهْوًا اِنَّهُمْ جُنْدٌ مُّغْرَقُوْنَ	دریا را آرام پشت سر گذار، که آن سپاه غرق‌شدگانند.	24
كَمْ تَرَكُوْا مِنْ جَنّٰتٍ وَّعُيُوْنٍ	بعد از خود چه باغها و چشمه‌سارها بر جای گذاشتند،	25
وَّزُرُوْعٍ وَّمَقَامٍ كَرِيْمٍ	و کشتزارها و خانه‌های نیکو،	26
وَّنَعْمَةٍ كَانُوْا فِيْهَا فٰكِهِيْنَ	و نعمتی که در آن غرق شادمانی بودند.	27
كَذٰلِكَ وَاَوْرَثْنٰهَا قَوْمًا اٰخَرِيْنَ	بدین‌سان بودند و ما آن نعمتها را به مردمی دیگر واگذاشتیم.	28
فَمَا بَكَتْ عَلَيْهِمُ السَّمَآءُ وَالْاَرْضُ وَمَا كَانُوْا مُنْظَرِيْنَ	نه آسمان بر آنها گریست و نه زمین و نه به آنها مهلت داده شد.	29
وَلَقَدْ نَجَّيْنَا بَنِيْٓ اِسْرَآءِيْلَ مِنَ الْعَذَابِ الْمُهِيْنِ	و ما بنی‌اسرائیل را از آن عذاب خوارکننده رهانیدیم:	30
مِنْ فِرْعَوْنَ اِنَّهٗ كَانَ عَالِيًا مِّنَ الْمُسْرِفِيْنَ	از فرعون برتری‌جوی گزافکار،	31

وَلَقَدِ اخْتَرْنٰهُمْ عَلٰى عِلْمٍ عَلَى الْعٰلَمِيْنَ	و از روی علم بر اهل جهانشان برگزیدیم.	32
وَاٰتَيْنٰهُمْ مِّنَ الْاٰيٰتِ مَا فِيْهِ بَلٰـؤٌا مُّبِيْنٌ	و آیاتی به آنها عطا کردیم که در آن امتحانی آشکار بود.	33
اِنَّ هٰٓؤُلَاۤءِ لَيَقُوْلُوْنَ	هر آینه اینان می‌گویند:	34
اِنْ هِيَ اِلَّا مَوْتَتُنَا الْاُوْلٰى وَمَا نَحْنُ بِمُنْشَرِيْنَ	پایان کار جز همین مرگ نخستین نیست و ما دیگربار زنده نمی‌شویم؛	35
فَأْتُوْا بِاٰبَاۤئِنَاۤ اِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ	و اگر راست می‌گویید، پدران ما را به جهان باز آورید.	36
اَهُمْ خَيْرٌ اَمْ قَوْمُ تُبَّعٍ وَّالَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِهِمْ اَهْلَكْنٰهُمْ اِنَّهُمْ كَانُوْا مُجْرِمِيْنَ	آیا اینان بهترند یا قوم تُبّع و کسانی که پیش از آن قوم بودند؟ همه را هلاك کردیم که مجرمان بودند.	37
وَمَا خَلَقْنَا السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا لٰعِبِيْنَ	ما این آسمانها و زمین و آنچه را میان آنهاست به بازیچه نیافریده‌ایم.	38
مَا خَلَقْنٰهُمَاۤ اِلَّا بِالْحَقِّ وَلٰكِنَّ اَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُوْنَ	آنها را به حق آفریده‌ایم، ولی بیشترین نمی‌دانند.	39
اِنَّ يَوْمَ الْفَصْلِ مِيْقَاتُهُمْ اَجْمَعِيْنَ	وعده‌گاه همه در روز داوری، قیامت است.	40
يَوْمَ لَا يُغْنِيْ مَوْلًى عَنْ مَّوْلًى شَيْـًٔا وَّلَا هُمْ يُنْصَرُوْنَ	روزی که هیچ دوستی برای دوست خود سودمند نباشد و از سوی کسی یاری نشوند.	41
اِلَّا مَنْ رَّحِمَ اللّٰهُ اِنَّهٗ هُوَ الْعَزِيْزُ الرَّحِيْمُ	مگر کسی که خدا بر او ببخشاید، زیرا اوست پیروزمند و مهربان.	42
اِنَّ شَجَرَتَ الزَّقُّوْمِ	هر آینه درخت زقّوم،	43
طَعَامُ الْاَثِيْمِ	طعام گناهکاران است.	44
كَالْمُهْلِ يَغْلِيْ فِي الْبُطُوْنِ	همانند مس گداخته در شکمها می‌جوشد.	45
كَغَلْيِ الْحَمِيْمِ	همانند جوشیدن آب جوشان.	46
خُذُوْهُ فَاعْتِلُوْهُ اِلٰى سَوَاۤءِ الْجَحِيْمِ	بگیریدش و به سختی به میان جهنمش بکشید.	47
ثُمَّ صُبُّوْا فَوْقَ رَأْسِهٖ مِنْ عَذَابِ الْحَمِيْمِ	و بر سرش آب جوشان بریزید تا شکنجه شود.	48
ذُقْ اِنَّكَ اَنْتَ الْعَزِيْزُ الْكَرِيْمُ	بچش، که تو پیروزمند و بزرگواری.	49

اِنَّ هٰذَا مَا كُنْتُمْ بِهٖ تَمْتَرُوْنَ	این همان چیزی است که در آن شك می‌کردید.	50
اِنَّ الْمُتَّقِيْنَ فِيْ مَقَامٍ اَمِيْنٍ	پرهیزگاران در جای امنی هستند،	51
فِيْ جَنّٰتٍ وَّعُيُوْنٍ	در باغها و چشمه‌سارها،	52
يَّلْبَسُوْنَ مِنْ سُنْدُسٍ وَّاِسْتَبْرَقٍ مُّتَقٰبِلِيْنَ	لباسهایی از سندس و استبرق می‌پوشند و روبه‌روی هم می‌نشینند.	53
كَذٰلِكَ وَزَوَّجْنٰهُمْ بِحُوْرٍ عِيْنٍ	همچنین حورالعین را به همسریشان درآوریم.	54
يَدْعُوْنَ فِيْهَا بِكُلِّ فَاكِهَةٍ اٰمِنِيْنَ	در ایمنی هر میوه‌ای را که بخواهند می‌طلبند.	55
لَا يَذُوْقُوْنَ فِيْهَا الْمَوْتَ اِلَّا الْمَوْتَةَ الْاُوْلٰى وَوَقٰىهُمْ عَذَابَ الْجَحِيْمِ	در آنجا طعم مرگ را نمی‌چشند، مگر همان مرگ نخستین. و آنها را خدا از عذاب جهنم نگه داشته است.	56
فَضْلًا مِّنْ رَّبِّكَ ذٰلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيْمُ	این بخششی است از جانب پروردگارت، و این پیروزی بزرگی است.	57
فَاِنَّمَا يَسَّرْنٰهُ بِلِسَانِكَ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُوْنَ	ما ادای سخن خویش بر زبان تو آسان کردیم، باشد که پند گیرند،	58
فَارْتَقِبْ اِنَّهُمْ مُّرْتَقِبُوْنَ	تو منتظر باش که ایشان نیز منتظرند.	59

مکیة	اَلْجَاثِيَة	تعداد آیات
مکی	الجاثیه - 45	۳۷

بسم الله الرحمن الرحيم

(الجاثیه (جاثیه

حٰم	حا میم	1
تَنْزِيْلُ الْكِتٰبِ مِنَ اللّٰهِ الْعَزِيْزِ الْحَكِيْمِ	این کتاب از سوی خدا، توانای حکیم، نازل شده است.	2
اِنَّ فِى السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ لَاٰيٰتٍ لِّلْمُؤْمِنِيْنَ	به‌راستی در آسمان‌ها و زمین نشانه‌هایی (از عظمت خدا) برای مؤمنان است.	3
وَفِيْ خَلْقِكُمْ وَمَا يَبُثُّ مِنْ دَآبَّةٍ اٰيٰتٌ لِّقَوْمٍ يُّوْقِنُوْنَ	و در آفرینش شما و جاندارانی که پراکنده‌اند، نشانه‌هایی (از عظمت خدا) برای قومی است که یقین دارند،	4
وَاخْتِلَافِ الَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَمَآ اَنْزَلَ اللّٰهُ مِنَ السَّمَآءِ مِنْ رِّزْقٍ فَاَحْيَا بِهِ الْاَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَتَصْرِيْفِ الرِّيٰحِ اٰيٰتٌ لِّقَوْمٍ يَّعْقِلُوْنَ	و در گردش شب و روز و بارانی که خدا از آسمان فرو فرستاد و با آن زمین را پس از مرگش (خشکی) زنده کرد؛ و در چرخش بادها نیز نشانه‌هایی (از عظمت خدا) برای قومی است که می‌فهمند.	5
تِلْكَ اٰيٰتُ اللّٰهِ نَتْلُوْهَا عَلَيْكَ بِالْحَقِّ فَبِاَيِّ حَدِيْثٍ بَعْدَ اللّٰهِ وَاٰيٰتِهٖ يُؤْمِنُوْنَ	این‌ها آیات خداست که به حق بر تو می‌خوانیم؛ پس به کدام سخن پس از خدا و آیاتش ایمان می‌آورند؟	6
وَيْلٌ لِّكُلِّ اَفَّاكٍ اَثِيْمٍ	وای بر هر دروغ‌پرداز گناهکار،	7
يَّسْمَعُ اٰيٰتِ اللّٰهِ تُتْلٰى عَلَيْهِ ثُمَّ يُصِرُّ مُسْتَكْبِرًا كَاَنْ لَّمْ يَسْمَعْهَا فَبَشِّرْهُ بِعَذَابٍ اَلِيْمٍ	کسی که آیات خدا را می‌شنود وقتی بر او خوانده می‌شود، اما تکبر می‌ورزد، گویی آن را نشنیده است. پس او را به عذابی دردناک هشدار ده.	8
وَاِذَا عَلِمَ مِنْ اٰيٰتِنَا شَيْـًٔا اتَّخَذَهَا هُزُوًا اُولٰٓئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ مُّهِيْنٌ	و هنگامی که اندکی از آیات ما را بداند، آن را به مسخره می‌گیرد. برای اینان عذابی خوارکننده است.	9
مِنْ وَّرَآئِهِمْ جَهَنَّمُ وَلَا يُغْنِيْ عَنْهُمْ مَّا كَسَبُوْا شَيْـًٔا وَّلَا مَا اتَّخَذُوْا مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ اَوْلِيَآءَ وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيْمٌ	پیش رویشان جهنم است و آنچه انجام داده‌اند هیچ سودی برایشان ندارد، و نه آنچه به جای خدا به عنوان حامی برگزیده‌اند. و برایشان عذابی بزرگ است.	10

هٰذَا هُدًى وَالَّذِيْنَ كَفَرُوْا بِاٰيٰتِ رَبِّهِمْ لَهُمْ عَذَابٌ مِّنْ رِّجْزٍ اَلِيْمٌ	این (قرآن) هدایتی است. و کسانی که آیات پروردگارشان را انکار کردند، عذابی از رنجی بسیار دردناک خواهند داشت.	11
اَللّٰهُ الَّذِيْ سَخَّرَ لَكُمُ الْبَحْرَ لِتَجْرِيَ الْفُلْكُ فِيْهِ بِاَمْرِهٖ وَلِتَبْتَغُوْا مِنْ فَضْلِهٖ وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُوْنَ	خداست که دریا را برای شما رام کرد تا کشتی‌ها به فرمان او در آن حرکت کنند، و تا بخشی از نعمت‌هایش را بجویید و شکر کنید.	12
وَسَخَّرَ لَكُمْ مَّا فِى السَّمٰوٰتِ وَمَا فِى الْاَرْضِ جَمِيْعًا مِّنْهُ اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيٰتٍ لِّقَوْمٍ يَّتَفَكَّرُوْنَ	و آنچه در آسمان‌ها و زمین است، همه را از سوی خود برای شما رام کرد. به‌راستی در این نشانه‌هایی (از عظمت خدا) برای کسانی است که می‌اندیشند.	13
قُلْ لِّلَّذِيْنَ اٰمَنُوْا يَغْفِرُوْا لِلَّذِيْنَ لَا يَرْجُوْنَ اَيَّامَ اللّٰهِ لِيَجْزِيَ قَوْمًا بِمَا كَانُوْا يَكْسِبُوْنَ	به مؤمنان بگو کسانی را که به روزهای خدا (روزهای حساب) امید ندارند، ببخشند، زیرا او قومی را بر اساس آنچه انجام داده‌اند جزا می‌دهد.	14
مَنْ عَمِلَ صَالِحًا فَلِنَفْسِهٖ وَمَنْ اَسَاءَ فَعَلَيْهَا ثُمَّ اِلٰى رَبِّكُمْ تُرْجَعُوْنَ	هر که کار نیک کند، برای خودش است، و هر که بدی کند، بر خودش است، سپس به سوی پروردگارتان بازمی‌گردید.	15
وَلَقَدْ اٰتَيْنَا بَنِيْٓ اِسْرَاۤءِيْلَ الْكِتٰبَ وَالْحُكْمَ وَالنُّبُوَّةَ وَرَزَقْنٰهُمْ مِّنَ الطَّيِّبٰتِ وَفَضَّلْنٰهُمْ عَلَى الْعٰلَمِيْنَ	و به‌راستی به بنی‌اسرائیل کتاب (تورات)، فرمانروایی و نبوت دادیم، و به آنها روزی‌های نیکو عطا کردیم و آنها را بر جهانیان (آن زمان) برتری دادیم.	16
وَاٰتَيْنٰهُمْ بَيِّنٰتٍ مِّنَ الْاَمْرِ فَمَا اخْتَلَفُوْٓا اِلَّا مِنْ بَعْدِ مَا جَاۤءَهُمُ الْعِلْمُ بَغْيًا بَيْنَهُمْ اِنَّ رَبَّكَ يَقْضِيْ بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ فِيْمَا كَانُوْا فِيْهِ يَخْتَلِفُوْنَ	و توضیحات روشنی درباره (دین) به آنها دادیم؛ پس جز پس از آمدن دانش، به سبب حسادت میان خودشان اختلاف نکردند. به‌راستی پروردگارت در روز قیامت درباره آنچه اختلاف داشتند، داوری خواهد کرد.	17
ثُمَّ جَعَلْنٰكَ عَلٰى شَرِيْعَةٍ مِّنَ الْاَمْرِ فَاتَّبِعْهَا وَلَا تَتَّبِعْ اَهْوَاۤءَ الَّذِيْنَ لَا يَعْلَمُوْنَ	سپس تو (محمد) را بر شریعت (قوانین) این دین قرار دادیم، پس آن را پیروی کن و از خواسته‌های کسانی که نمی‌دانند پیروی نکن.	18
اِنَّهُمْ لَنْ يُّغْنُوْا عَنْكَ مِنَ اللّٰهِ شَيْـًٔا وَاِنَّ الظّٰلِمِيْنَ بَعْضُهُمْ اَوْلِيَاۤءُ بَعْضٍ وَاللّٰهُ وَلِيُّ الْمُتَّقِيْنَ	به‌راستی آنها نمی‌توانند تو را از (عذاب) خدا اندکی محافظت کنند. و ستمگران برخی حامی برخی دیگرند، اما خدا حامی پرهیزگاران است.	19
هٰذَا بَصَاۤئِرُ لِلنَّاسِ وَهُدًى وَّرَحْمَةٌ لِّقَوْمٍ يُّوْقِنُوْنَ	این (قرآن) راهنمایی برای انسان‌هاست، هدایت و رحمتی برای قومی که یقین دارند.	20

اَمْ حَسِبَ الَّذِيْنَ اجْتَرَحُوا السَّيِّاٰتِ اَنْ نَّجْعَلَهُمْ كَالَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ سَوَاۤءً مَّحْيَاهُمْ وَمَمَاتُهُمْ ۗ سَاۤءَ مَا يَحْكُمُوْنَ	آیا کسانی که بدی‌ها را انجام دادند، گمان کردند که ما آنها را مانند کسانی که ایمان آوردند و کارهای نیک کردند، یکسان قرار می‌دهیم، چه در زندگی و چه در مرگشان؟ چه بد قضاوتی می‌کنند.	21
وَخَلَقَ اللّٰهُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ بِالْحَقِّ وَلِتُجْزٰى كُلُّ نَفْسٍۢ بِمَا كَسَبَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُوْنَ	و خدا آسمان‌ها و زمین را با هدفی راستین آفرید تا هر کس بر اساس آنچه انجام داده پاداش یابد، و به آنها ستم نمی‌شود.	22
اَفَرَءَيْتَ مَنِ اتَّخَذَ اِلٰهَهٗ هَوٰىهُ وَاَضَلَّهُ اللّٰهُ عَلٰى عِلْمٍ وَّخَتَمَ عَلٰى سَمْعِهٖ وَقَلْبِهٖ وَجَعَلَ عَلٰى بَصَرِهٖ غِشٰوَةً فَمَنْ يَّهْدِيْهِ مِنْۢ بَعْدِ اللّٰهِ ۗ اَفَلَا تَذَكَّرُوْنَ	آیا دیدی کسی را که هوسش را خدایش قرار داد و خدا با علم خود او را گمراه کرد و بر گوش و دلش مهر نهاد و بر دیدگانش پرده‌ای گذاشت؟ پس کیست که پس از خدا او را هدایت کند؟ آیا پند نمی‌گیرید؟	23
وَقَالُوْا مَا هِيَ اِلَّا حَيَاتُنَا الدُّنْيَا نَمُوْتُ وَنَحْيَا وَمَا يُهْلِكُنَآ اِلَّا الدَّهْرُ ۚ وَمَا لَهُمْ بِذٰلِكَ مِنْ عِلْمٍ ۚ اِنْ هُمْ اِلَّا يَظُنُّوْنَ	و گفتند: «این (زندگی) جز زندگی دنیا نیست، می‌میریم و زنده می‌شویم، و جز زمان چیزی ما را نابود نمی‌کند.» اما آنها هیچ دانشی درباره آن ندارند، جز گمان می‌کنند.	24
وَاِذَا تُتْلٰى عَلَيْهِمْ اٰيٰتُنَا بَيِّنٰتٍ مَّا كَانَ حُجَّتَهُمْ اِلَّآ اَنْ قَالُوا ائْتُوْا بِاٰبَاۤىِٕنَآ اِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ	و هنگامی که آیات روشن ما بر آنها خوانده می‌شود، جز این ندارند که بگویند: «اگر راستگو هستید، نیاکانمان را زنده کنید.»	25
قُلِ اللّٰهُ يُحْيِيْكُمْ ثُمَّ يُمِيْتُكُمْ ثُمَّ يَجْمَعُكُمْ اِلٰى يَوْمِ الْقِيٰمَةِ لَا رَيْبَ فِيْهِ وَلٰكِنَّ اَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُوْنَ	بگو: «خداست که شما را زنده می‌کند سپس می‌میراند، آنگاه شما را در روز قیامت که هیچ شکی در آن نیست، گرد می‌آورد؛ اما بیشتر مردم نمی‌دانند.»	26
وَلِلّٰهِ مُلْكُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ ۗ وَيَوْمَ تَقُوْمُ السَّاعَةُ يَوْمَىِٕذٍ يَّخْسَرُ الْمُبْطِلُوْنَ	و پادشاهی آسمان‌ها و زمین از آن خداست. و روزی که قیامت برپا شود، در آن روز زیان‌کاران (کسانی که باطل را دنبال کردند) زیان می‌بینند.	27
وَتَرٰى كُلَّ اُمَّةٍ جَاثِيَةً ۚ كُلُّ اُمَّةٍ تُدْعٰٓى اِلٰى كِتٰبِهَا ۗ اَلْيَوْمَ تُجْزَوْنَ مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُوْنَ	و (در آن روز) هر امتی را می‌بینی که زانو زده است. هر امت برای (دیدن) کتاب اعمالش فراخوانده می‌شود. در آن روز بر اساس آنچه انجام داده‌اید پاداش می‌یابید.	28
هٰذَا كِتٰبُنَا يَنْطِقُ عَلَيْكُمْ بِالْحَقِّ ۚ اِنَّا كُنَّا نَسْتَنْسِخُ مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُوْنَ	(خدا می‌فرماید): «این کتاب ماست که به حق بر شما سخن می‌گوید. ما دستور داده بودیم آنچه را انجام داده‌اید ثبت کنند.»	29
فَاَمَّا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ فَيُدْخِلُهُمْ رَبُّهُمْ فِيْ رَحْمَتِهٖ ۗ ذٰلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْمُبِيْنُ	پس اما کسانی که ایمان آوردند و کارهای نیک کردند، پروردگارشان آنها را در رحمتش (بهشت) وارد می‌کند. این پیروزی آشکار است.	30

وَاَمَّا الَّذِيْنَ كَفَرُوْا اَفَلَمْ تَكُنْ اٰيٰتِيْ تُتْلٰى عَلَيْكُمْ فَاسْتَكْبَرْتُمْ وَكُنْتُمْ قَوْمًا مُّجْرِمِيْنَ	و اما (به) کافران (گفته می‌شود): «آیا آیات من بر شما خوانده نشد، اما تکبر ورزیدید و قومی گناهکار شدید؟»	31
وَاِذَا قِيْلَ اِنَّ وَعْدَ اللّٰهِ حَقٌّ وَّالسَّاعَةُ لَا رَيْبَ فِيْهَا قُلْتُمْ مَّا نَدْرِيْ مَا السَّاعَةُ اِنْ نَّظُنُّ اِلَّا ظَنًّا وَّمَا نَحْنُ بِمُسْتَيْقِنِيْنَ	و هنگامی که گفته شد: «به‌راستی وعده خدا حق است و ساعت (قیامت) هیچ شکی در آن نیست،» گفتید: «نمی‌دانیم ساعت چیست، جز گمانی داریم و یقین نداریم.»	32
وَبَدَا لَهُمْ سَيِّاٰتُ مَا عَمِلُوْا وَحَاقَ بِهِمْ مَّا كَانُوْا بِهٖ يَسْتَهْزِءُوْنَ	و بدی‌های آنچه انجام داده‌اند برایشان آشکار شد و آنچه را مسخره می‌کردند، آنها را دربرگرفت.	33
وَقِيْلَ الْيَوْمَ نَنْسٰىكُمْ كَمَا نَسِيْتُمْ لِقَاۤءَ يَوْمِكُمْ هٰذَا وَمَاْوٰىكُمُ النَّارُ وَمَا لَكُمْ مِّنْ نّٰصِرِيْنَ	و به آنها گفته می‌شود: «امروز شما را فراموش می‌کنیم، همان‌گونه که دیدار این روزتان را فراموش کردید؛ و جایگاهتان آتش است و هیچ یاوری برایتان نیست.»	34
ذٰلِكُمْ بِاَنَّكُمُ اتَّخَذْتُمْ اٰيٰتِ اللّٰهِ هُزُوًا وَّغَرَّتْكُمُ الْحَيٰوةُ الدُّنْيَا فَالْيَوْمَ لَا يُخْرَجُوْنَ مِنْهَا وَلَا هُمْ يُسْتَعْتَبُوْنَ	این بدان سبب است که آیات خدا را به مسخره گرفتید و زندگی دنیا شما را فریب داد. پس امروز از (آتش) بیرون آورده نمی‌شوند و به آنها فرصت توبه داده نمی‌شود.	35
فَلِلّٰهِ الْحَمْدُ رَبِّ السَّمٰوٰتِ وَرَبِّ الْاَرْضِ رَبِّ الْعٰلَمِيْنَ	پس همه ستایش‌ها از آن خداست، پروردگار آسمان‌ها و زمین، پروردگار همه جهانیان.	36
وَلَهُ الْكِبْرِيَاۤءُ فِى السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيْزُ الْحَكِيْمُ	و عظمت در آسمان‌ها و زمین از آن اوست، و اوست توانای حکیم.	37

مکیة	اَلْأَحْقَاف	تعداد آیات
مکی	الاحقاف - 46	۳۵

بسم الله الرحمن الرحيم

(الاحقاف (احقاف

حٰم	حا میم	1
تَنْزِيْلُ الْكِتٰبِ مِنَ اللّٰهِ الْعَزِيْزِ الْحَكِيْمِ	این کتاب از سوی خدا، توانای حکیم، نازل شده است.	2
مَا خَلَقْنَا السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَآ اِلَّا بِالْحَقِّ وَاَجَلٍ مُّسَمًّى وَالَّذِيْنَ كَفَرُوْا عَمَّآ اُنْذِرُوْا مُعْرِضُوْنَ	ما آسمان‌ها و زمین و آنچه میان آنهاست را جز با هدف راستین و در زمانی معین نیافریدیم. اما کافران از هشدارهایی که به آنها داده شده روی می‌گردانند.	3
قُلْ اَرَءَيْتُمْ مَّا تَدْعُوْنَ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ اَرُوْنِيْ مَاذَا خَلَقُوْا مِنَ الْاَرْضِ اَمْ لَهُمْ شِرْكٌ فِي السَّمٰوٰتِ ائْتُوْنِيْ بِكِتٰبٍ مِّنْ قَبْلِ هٰذَآ اَوْ اَثٰرَةٍ مِّنْ عِلْمٍ اِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ	بگو (محمد): «به من بگویید آنچه را جز خدا می‌پرستید؛ به من نشان دهید چه چیزی از زمین آفریده‌اند یا آیا در (آفرینش) آسمان‌ها شریکی داشته‌اند؟ کتابی پیش از (قرآن) یا اثری از دانش (پیشینیان) برایم بیاورید، اگر راستگو هستید.»	4
وَمَنْ اَضَلُّ مِمَّنْ يَّدْعُوْا مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ مَنْ لَّا يَسْتَجِيْبُ لَهٗٓ اِلٰى يَوْمِ الْقِيٰمَةِ وَهُمْ عَنْ دُعَآئِهِمْ غٰفِلُوْنَ	و کیست گمراه‌تر از کسانی که به جای خدا، چیزی را می‌پرستند که تا روز قیامت نمی‌تواند دعایشان را اجابت کند و از دعاهایشان بی‌خبرند؟	5
وَاِذَا حُشِرَ النَّاسُ كَانُوْا لَهُمْ اَعْدَآءً وَّكَانُوْا بِعِبَادَتِهِمْ كٰفِرِيْنَ	و هنگامی که انسان‌ها (در روز قیامت) گردآوری شوند، آن (معبودها) دشمنانشان خواهند شد و پرستش آنها را انکار می‌کنند.	6
وَاِذَا تُتْلٰى عَلَيْهِمْ اٰيٰتُنَا بَيِّنٰتٍ قَالَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا لِلْحَقِّ لَمَّا جَآءَهُمْ هٰذَا سِحْرٌ مُّبِيْنٌ	و هنگامی که آیات روشن ما بر آنها خوانده می‌شود، کافران وقتی حقیقت به سویشان آمد، می‌گویند: «این جادویی آشکار است.»	7
اَمْ يَقُوْلُوْنَ افْتَرٰىهُ قُلْ اِنِ افْتَرَيْتُهٗ فَلَا تَمْلِكُوْنَ لِيْ مِنَ اللّٰهِ شَيْـًٔا هُوَ اَعْلَمُ بِمَا تُفِيْضُوْنَ فِيْهِ كَفٰى بِهٖ شَهِيْدًا بَيْنِيْ وَبَيْنَكُمْ وَهُوَ الْغَفُوْرُ الرَّحِيْمُ	بلکه می‌گویند: «او (محمد) آن (قرآن) را ساخته است.» بگو: «اگر من آن را ساخته باشم، شما هیچ قدرتی برای محافظت من از (عذاب) خدا ندارید. او بهتر می‌داند که درباره قرآن چه می‌گویید. او میان من و شما به عنوان شاهد کافی است. او بسیار آمرزنده و مهربان است.»	8

قُلْ مَا كُنْتُ بِدْعًا مِّنَ الرُّسُلِ وَمَآ اَدْرِيْ مَا يُفْعَلُ بِيْ وَلَا بِكُمْ اِنْ اَتَّبِعُ اِلَّا مَا يُوْحٰٓى اِلَيَّ وَمَآ اَنَا اِلَّا نَذِيْرٌ مُّبِيْنٌ	بگو (محمد): «من اولین رسول از میان رسولان نیستم و نمی‌دانم با من و شما چه خواهد شد. من فقط از آنچه به من وحی شده پیروی می‌کنم و جز هشداردهنده‌ای روشنگر نیستم.»	9
قُلْ اَرَءَيْتُمْ اِنْ كَانَ مِنْ عِنْدِ اللّٰهِ وَكَفَرْتُمْ بِهٖ وَشَهِدَ شَاهِدٌ مِّنْ بَنِيْٓ اِسْرَاۤءِيْلَ عَلٰى مِثْلِهٖ فَاٰمَنَ وَاسْتَكْبَرْتُمْ اِنَّ اللّٰهَ لَا يَهْدِى الْقَوْمَ الظّٰلِمِيْنَ	بگو: «به من بگویید، اگر (قرآن) واقعاً از سوی خدا باشد و شما آن را انکار کنید، در حالی که شاهدی از بنی‌اسرائیل به چیزی مشابه (قرآن) گواهی داده و ایمان آورده، اما شما تکبر ورزیده‌اید. به‌راستی خدا ستمگران را هدایت نمی‌کند.»	10
وَقَالَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا لِلَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَوْ كَانَ خَيْرًا مَّا سَبَقُوْنَآ اِلَيْهِ وَاِذْ لَمْ يَهْتَدُوْا بِهٖ فَسَيَقُوْلُوْنَ هٰذَآ اِفْكٌ قَدِيْمٌ	و کافران به مؤمنان گفتند: «اگر (قرآن) چیز خوبی بود، آنها نمی‌توانستند پیش از ما به آن (ایمان) آورند.» اما چون با آن هدایت نیافتند، خواهند گفت: «این دروغی قدیمی است.»	11
وَمِنْ قَبْلِهٖ كِتٰبُ مُوْسٰٓى اِمَامًا وَّرَحْمَةً وَهٰذَا كِتٰبٌ مُّصَدِّقٌ لِّسَانًا عَرَبِيًّا لِّيُنْذِرَ الَّذِيْنَ ظَلَمُوْا وَبُشْرٰى لِلْمُحْسِنِيْنَ	و پیش از (قرآن)، کتاب موسی به عنوان راهنما و رحمت بود. و این (قرآن) کتابی است به زبان عربی که آن را تصدیق می‌کند تا به ستمگران هشدار دهد و به نیکوکاران مژده دهد.	12
اِنَّ الَّذِيْنَ قَالُوْا رَبُّنَا اللّٰهُ ثُمَّ اسْتَقَامُوْا فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُوْنَ	به‌راستی کسانی که گفتند: «پروردگار ما خداست،» سپس پایداری کردند، نه ترسی بر آنهاست و نه اندوهگین می‌شوند.	13
اُولٰٓئِكَ اَصْحٰبُ الْجَنَّةِ خٰلِدِيْنَ فِيْهَا جَزَاۤءً بِمَا كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ	آنها ساکنان بهشت‌اند، جاودانه در آن؛ به عنوان پاداش آنچه انجام داده‌اند.	14
وَوَصَّيْنَا الْاِنْسَانَ بِوَالِدَيْهِ اِحْسَانًا حَمَلَتْهُ اُمُّهٗ كُرْهًا وَّوَضَعَتْهُ كُرْهًا وَحَمْلُهٗ وَفِصٰلُهٗ ثَلٰثُوْنَ شَهْرًا حَتّٰٓى اِذَا بَلَغَ اَشُدَّهٗ وَبَلَغَ اَرْبَعِيْنَ سَنَةً قَالَ رَبِّ اَوْزِعْنِيْٓ اَنْ اَشْكُرَ نِعْمَتَكَ الَّتِيْٓ اَنْعَمْتَ عَلَيَّ وَعَلٰى وَالِدَيَّ وَاَنْ اَعْمَلَ صَالِحًا تَرْضٰىهُ وَاَصْلِحْ لِيْ فِيْ ذُرِّيَّتِيْ اِنِّيْ تُبْتُ اِلَيْكَ وَاِنِّيْ مِنَ الْمُسْلِمِيْنَ	و ما به انسان فرمان دادیم که به والدینش نیکی کند. مادرش او را با مشقت حمل کرد و با مشقت به دنیا آورد. دوره بارداری تا از شیر گرفتنش سی ماه است، تا زمانی که بالغ شود و به چهل سالگی برسد، دعا می‌کند: «پروردگارا، مرا هدایت کن تا نعمتت را که بر من و والدینم ارزانی داشتی شکر کنم و کارهای نیکی انجام دهم که تو از آن خشنود شوی؛ و برایم در نسل‌هایم خیر قرار ده. من به سوی تو توبه کردم و من از مسلمانانم.»	15
اُولٰٓئِكَ الَّذِيْنَ نَتَقَبَّلُ عَنْهُمْ اَحْسَنَ مَا عَمِلُوْا وَنَتَجَاوَزُ عَنْ سَيِّاٰتِهِمْ فِيْٓ اَصْحٰبِ الْجَنَّةِ وَعْدَ الصِّدْقِ الَّذِيْ كَانُوْا يُوْعَدُوْنَ	اینان کسانی‌اند که کارهای نیکشان را می‌پذیریم و خطاهایشان را می‌آمرزیم، (آنها) ساکنان بهشت‌اند. این وعده‌ای راستین است که به آنها داده شده است.	16

وَالَّذِيْ قَالَ لِوَالِدَيْهِ اُفٍّ لَّكُمَآ اَتَعِدَانِنِيْٓ اَنْ اُخْرَجَ وَقَدْ خَلَتِ الْقُرُوْنُ مِنْ قَبْلِيْ وَهُمَا يَسْتَغِيْثٰنِ اللّٰهَ وَيْلَكَ اٰمِنْ اِنَّ وَعْدَ اللّٰهِ حَقٌّ فَيَقُوْلُ مَا هٰذَآ اِلَّآ اَسَاطِيْرُ الْاَوَّلِيْنَ	و کسی که به والدینش گفت: «اه! آیا به من هشدار می‌دهید که (از قبر) برانگیخته می‌شوم، در حالی که نسل‌های پیش از من گذشته‌اند؟» و والدینش از خدا یاری خواستند (و گفتند): «وای بر تو، ایمان بیاور! به‌راستی وعده خدا راستین است.» اما او گفت: «این جز افسانه‌های پیشینیان نیست.»	17
اُولٰٓئِكَ الَّذِيْنَ حَقَّ عَلَيْهِمُ الْقَوْلُ فِيْٓ اُمَمٍ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِمْ مِّنَ الْجِنِّ وَالْاِنْسِ اِنَّهُمْ كَانُوْا خٰسِرِيْنَ	اینان کسانی‌اند که حکم (عذاب) بر آنها و امت‌های پیشین از جن و انسان قطعی شده است. آنها زیان‌کاران‌اند.	18
وَلِكُلٍّ دَرَجٰتٌ مِّمَّا عَمِلُوْا وَلِيُوَفِّيَهُمْ اَعْمَالَهُمْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُوْنَ	و هر کس به اندازه آنچه انجام داده درجه‌ای دارد تا خدا پاداش اعمالشان را کامل دهد و به آنها ستم نشود.	19
وَيَوْمَ يُعْرَضُ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا عَلَى النَّارِ اَذْهَبْتُمْ طَيِّبٰتِكُمْ فِيْ حَيَاتِكُمُ الدُّنْيَا وَاسْتَمْتَعْتُمْ بِهَا فَالْيَوْمَ تُجْزَوْنَ عَذَابَ الْهُوْنِ بِمَا كُنْتُمْ تَسْتَكْبِرُوْنَ فِى الْاَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَبِمَا كُنْتُمْ تَفْسُقُوْنَ	و (یاد کن) روزی که کافران در برابر آتش قرار گیرند (و به آنها گفته شود): «نعمت‌های نیکوی خود را در زندگی دنیایتان مصرف کردید و از آن لذت بردید، پس امروز با عذابی خوارکننده پاداش داده می‌شوید، زیرا در زمین بدون حق تکبر ورزیدید و نافرمانی کردید.»	20
وَاذْكُرْ اَخَا عَادٍ اِذْ اَنْذَرَ قَوْمَهٗ بِالْاَحْقَافِ وَقَدْ خَلَتِ النُّذُرُ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَمِنْ خَلْفِهٖٓ اَلَّا تَعْبُدُوْٓا اِلَّا اللّٰهَ اِنِّيْٓ اَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيْمٍ	و (یاد کن) هود، برادر قوم عاد، هنگامی که قومش را در باره تپه‌های شنی هشدار داد و پیش از او و پس از او هشداردهندگان گذشته‌اند (و گفت): «جز خدا را نپرستید، من از عذاب روزی بزرگ بر شما می‌ترسم.»	21
قَالُوْٓا اَجِئْتَنَا لِتَاْفِكَنَا عَنْ اٰلِهَتِنَا فَاْتِنَا بِمَا تَعِدُنَآ اِنْ كُنْتَ مِنَ الصّٰدِقِيْنَ	آنها پاسخ دادند: «آیا آمده‌ای تا ما را از (پرستش) خدایانمان بازداری؟ پس آنچه را به ما تهدید کرده‌ای بیاور، اگر راستگو هستی.»	22
قَالَ اِنَّمَا الْعِلْمُ عِنْدَ اللّٰهِ وَاُبَلِّغُكُمْ مَّآ اُرْسِلْتُ بِهٖ وَلٰكِنِّيْٓ اَرٰىكُمْ قَوْمًا تَجْهَلُوْنَ	او (هود) گفت: «دانش (درباره آن) تنها نزد خداست و من آنچه را به من وحی شده ابلاغ می‌کنم، اما می‌بینم که شما قومی نادان هستید.»	23
فَلَمَّا رَاَوْهُ عَارِضًا مُّسْتَقْبِلَ اَوْدِيَتِهِمْ قَالُوْا هٰذَا عَارِضٌ مُّمْطِرُنَا بَلْ هُوَ مَا اسْتَعْجَلْتُمْ بِهٖ رِيْحٌ فِيْهَا عَذَابٌ اَلِيْمٌ	پس هنگامی که (عذاب) را به صورت ابری دیدند که به سوی دره‌هایشان می‌آید، گفتند: «این ابری است که برای ما باران می‌آورد.» (هود گفت): «خیر، این همان چیزی است که شتابش را خواستید، بادی که در آن عذابی دردناک است،»	24
تُدَمِّرُ كُلَّ شَيْءٍۭ بِاَمْرِ رَبِّهَا فَاَصْبَحُوْا لَا يُرٰٓى اِلَّا مَسٰكِنُهُمْ كَذٰلِكَ نَجْزِى الْقَوْمَ الْمُجْرِمِيْنَ	«هر چیزی را به فرمان پروردگارش نابود می‌کند.» پس صبحگاهان جز خانه‌هایشان چیزی دیده نشد. این‌گونه ما قوم گناهکار را کیفر می‌دهیم.	25

وَلَقَدْ مَكَّنّٰهُمْ فِيْمَآ اِنْ مَّكَّنّٰكُمْ فِيْهِ وَجَعَلْنَا لَهُمْ سَمْعًا وَّاَبْصَارًا وَّاَفْـِٕدَةً فَمَآ اَغْنٰى عَنْهُمْ سَمْعُهُمْ وَلَآ اَبْصَارُهُمْ وَلَآ اَفْـِٕدَتُهُمْ مِّنْ شَيْءٍ اِذْ كَانُوْا يَجْحَدُوْنَ بِاٰيٰتِ اللّٰهِ وَحَاقَ بِهِمْ مَّا كَانُوْا بِهٖ يَسْتَهْزِءُوْنَ	و به‌راستی ما به آنها جایگاهی (از رفاه و قدرت) دادیم که به شما نداده‌ایم و به آنها گوش و چشم و قلب دادیم، اما گوش و چشم و قلبشان هیچ سودی برایشان نداشت، زیرا آیات خدا را انکار کردند و عذابی که به آن مسخره می‌کردند، آنها را دربرگرفت.	26
وَلَقَدْ اَهْلَكْنَا مَا حَوْلَكُمْ مِّنَ الْقُرٰى وَصَرَّفْنَا الْاٰيٰتِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُوْنَ	و به‌راستی شهرهای اطراف شما را نابود کردیم و نشانه‌ها (ی عظمتمان) را بارها توضیح دادیم تا شاید بازگردند (و توبه کنند).	27
فَلَوْلَا نَصَرَهُمُ الَّذِيْنَ اتَّخَذُوْا مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ قُرْبَانًا اٰلِهَةً بَلْ ضَلُّوْا عَنْهُمْ وَذٰلِكَ اِفْكُهُمْ وَمَا كَانُوْا يَفْتَرُوْنَ	پس چرا (بت‌ها و خدایانی) که به جای خدا برای تقرب (به او) می‌پرستیدند، آنها را یاری نکردند؟ بلکه از آنها غایب شدند. و این نتیجه دروغشان و آنچه ساخته بودند بود.	28
وَاِذْ صَرَفْنَآ اِلَيْكَ نَفَرًا مِّنَ الْجِنِّ يَسْتَمِعُوْنَ الْقُرْاٰنَ فَلَمَّا حَضَرُوْهُ قَالُوْٓا اَنْصِتُوْا فَلَمَّا قُضِيَ وَلَّوْا اِلٰى قَوْمِهِمْ مُّنْذِرِيْنَ	و (یاد کن) هنگامی که گروهی از جنیان را به سوی تو (محمد) فرستادیم که (قرآن را) گوش کنند، پس وقتی حضور (قرائت) یافتند، گفتند: «ساکت شوید (تا بشنویم)!» و چون پایان یافت، به سوی قومشان بازگشتند تا هشدار دهند.	29
قَالُوْا يٰقَوْمَنَآ اِنَّا سَمِعْنَا كِتٰبًا اُنْزِلَ مِنْ بَعْدِ مُوْسٰى مُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ يَهْدِيْٓ اِلَى الْحَقِّ وَاِلٰى طَرِيْقٍ مُّسْتَقِيْمٍ	آنها گفتند: «ای قوم ما! ما کتابی (قرآن) شنیدیم که پس از موسی نازل شده، تصدیق‌کننده (کتاب‌های) پیش از آن است، به سوی حقیقت و راه راست هدایت می‌کند.»	30
يٰقَوْمَنَآ اَجِيْبُوْا دَاعِيَ اللّٰهِ وَاٰمِنُوْا بِهٖ يَغْفِرْ لَكُمْ مِّنْ ذُنُوْبِكُمْ وَيُجِرْكُمْ مِّنْ عَذَابٍ اَلِيْمٍ	«ای قوم ما! دعوت‌کننده به سوی خدا (محمد) را بپذیرید و به او ایمان بیاورید، تا خدا گناهانتان را ببخشد و شما را از عذابی دردناک نجات دهد.»	31
وَمَنْ لَّا يُجِبْ دَاعِيَ اللّٰهِ فَلَيْسَ بِمُعْجِزٍ فِي الْاَرْضِ وَلَيْسَ لَهٗ مِنْ دُوْنِهٖٓ اَوْلِيَآءُ اُولٰٓئِكَ فِيْ ضَلٰلٍ مُّبِيْنٍ	و هر که دعوت‌کننده به سوی خدا (محمد) را نپذیرد، نمی‌تواند در زمین از (عذاب) خدا بگریزد، در حالی که جز خدا هیچ حامی‌ای برایش نیست. اینان در گمراهی آشکارند.	32
اَوَلَمْ يَرَوْا اَنَّ اللّٰهَ الَّذِيْ خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ وَلَمْ يَعْيَ بِخَلْقِهِنَّ بِقٰدِرٍ عَلٰٓى اَنْ يُّحْيِۦَ الْمَوْتٰى بَلٰٓى اِنَّهٗ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ	آیا ندیدند که خدا که آسمان‌ها و زمین را آفرید و از آفرینش آنها خسته نشد، تواناست که مردگان را زنده کند؟ آری، او بر هر چیز تواناست.	33
وَيَوْمَ يُعْرَضُ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا عَلَى النَّارِ اَلَيْسَ هٰذَا بِالْحَقِّ قَالُوْا بَلٰى وَرَبِّنَا قَالَ فَذُوْقُوا الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُوْنَ	و (یاد کن) روزی که کافران در برابر آتش قرار گیرند، (از آنها پرسیده شود): «آیا این (عذاب) حق نیست؟» می‌گویند: «آری، به پروردگارمان سوگند.» (خدا) می‌فرماید: «پس این عذاب را به سبب انکارتان بچشید.»	34

فَاصْبِرْ كَمَا صَبَرَ اُولُوا الْعَزْمِ مِنَ الرُّسُلِ وَلَا تَسْتَعْجِلْ لَّهُمْ ۗ كَاَنَّهُمْ يَوْمَ يَرَوْنَ مَا يُوْعَدُوْنَ لَمْ يَلْبَثُوْٓا اِلَّا سَاعَةً مِّنْ نَّهَارٍ ۗ بَلٰغٌ ۚ فَهَلْ يُهْلَكُ اِلَّا الْقَوْمُ الْفٰسِقُوْنَ	پس (محمد) مانند رسولان با اراده استوار صبر کن و برای آنها شتاب در عذاب نخواه. روزی که عذاب وعده داده شده را ببینند، گویی جز ساعتی از روز در (جهان) نمانده‌اند. (وظیفه تو) جز ابلاغ نیست. پس جز قوم نافرمان نابود نمی‌شوند.	35

مدنية	مُحَمَّد	تعداد آيات
مدنی	مرحمد - 47	۳۸

بسم الله الرحمن الرحيم

(مرحمد (مرحمد

اَلَّذِيْنَ كَفَرُوْا وَصَدُّوْا عَنْ سَبِيْلِ اللّٰهِ اَضَلَّ اَعْمَالَهُمْ	کسانی که کافر شدند و (انسان‌ها را) از راه خدا باز داشتند، خدا اعمالشان را نابود کرد.	1
وَالَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ وَاٰمَنُوْا بِمَا نُزِّلَ عَلٰى مُحَمَّدٍ وَّهُوَ الْحَقُّ مِنْ رَّبِّهِمْ كَفَّرَ عَنْهُمْ سَيِّاٰتِهِمْ وَاَصْلَحَ بَالَهُمْ	و کسانی که به خدا ایمان آوردند و کارهای نیک انجام دادند و به آنچه بر محمد نازل شده ایمان آوردند؛ و آن حقیقت از پروردگارشان است؛ خدا خطاهایشان را محو کرد و حالشان را بهبود بخشید.	2
ذٰلِكَ بِاَنَّ الَّذِيْنَ كَفَرُوا اتَّبَعُوا الْبَاطِلَ وَاَنَّ الَّذِيْنَ اٰمَنُوا اتَّبَعُوا الْحَقَّ مِنْ رَّبِّهِمْ كَذٰلِكَ يَضْرِبُ اللّٰهُ لِلنَّاسِ اَمْثَالَهُمْ	این بدان سبب است که کافران از باطل پیروی کردند و مؤمنان از حقیقت پروردگارشان پیروی نمودند. این‌گونه خدا برای انسان‌ها مثال‌ها می‌آورد.	3
فَاِذَا لَقِيْتُمُ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا فَضَرْبَ الرِّقَابِ حَتّٰٓى اِذَآ اَثْخَنْتُمُوْهُمْ فَشُدُّوا الْوَثَاقَ فَاِمَّا مَنًّا بَعْدُ وَاِمَّا فِدَاۤءً حَتّٰى تَضَعَ الْحَرْبُ اَوْزَارَهَا ذٰلِكَ وَلَوْ يَشَاۤءُ اللّٰهُ لَانْتَصَرَ مِنْهُمْ وَلٰكِنْ لِّيَبْلُوَا بَعْضَكُمْ بِبَعْضٍ وَالَّذِيْنَ قُتِلُوْا فِيْ سَبِيْلِ اللّٰهِ فَلَنْ يُّضِلَّ اَعْمَالَهُمْ	پس هنگامی که با کافران (در میدان جنگ) روبه‌رو شدید، گردن‌هایشان را بزنید. سپس وقتی آنها را شکست دادید، اسیرشان کنید، و پس از آن می‌توانید آنها را آزاد کنید یا در ازای پایان جنگ، باج بگیرید. این‌گونه است، و اگر خدا می‌خواست، خود آنها را نابود می‌کرد، اما او خواست شما را با یکدیگر بیازماید. و کسانی که در راه خدا کشته شدند، خدا اعمالشان را تباه نخواهد کرد.	4
سَيَهْدِيْهِمْ وَيُصْلِحُ بَالَهُمْ	خدا آنها را هدایت خواهد کرد و حالشان را بهبود خواهد بخشید،	5
وَيُدْخِلُهُمُ الْجَنَّةَ عَرَّفَهَا لَهُمْ	و آنها را به بهشتی که برایشان توصیف کرده وارد خواهد کرد.	6
يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْٓا اِنْ تَنْصُرُوا اللّٰهَ يَنْصُرْكُمْ وَيُثَبِّتْ اَقْدَامَكُمْ	ای مؤمنان! اگر (دین) خدا را یاری کنید، او شما را یاری خواهد کرد و جایگاهتان را استوار می‌سازد.	7
وَالَّذِيْنَ كَفَرُوْا فَتَعْسًا لَّهُمْ وَاَضَلَّ اَعْمَالَهُمْ	و کسانی که کافر شدند، پس وای بر آنها، و خدا اعمالشان را نابود کرد.	8
ذٰلِكَ بِاَنَّهُمْ كَرِهُوْا مَآ اَنْزَلَ اللّٰهُ فَاَحْبَطَ اَعْمَالَهُمْ	این بدان سبب است که آنها آنچه (قرآن) را که خدا نازل کرده، ناپسند داشتند، پس خدا اعمالشان را باطل کرد.	9

اَفَلَمْ يَسِيْرُوْا فِى الْاَرْضِ فَيَنْظُرُوْا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِهِمْ ۗ دَمَّرَ اللّٰهُ عَلَيْهِمْ ۗ وَلِلْكٰفِرِيْنَ اَمْثَالُهَا	آیا در زمین سیر نکردند تا ببینند عاقبت کسانی که پیش از آنها بودند چه شد؟ خدا آنها را نابود کرد، و برای کافران (نیز) همانند آن خواهد بود.	10
ذٰلِكَ بِاَنَّ اللّٰهَ مَوْلَى الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَاَنَّ الْكٰفِرِيْنَ لَا مَوْلٰى لَهُمْ	این بدان سبب است که خدا حامی مؤمنان است، در حالی که کافران هیچ حامی ندارند.	11
اِنَّ اللّٰهَ يُدْخِلُ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ جَنّٰتٍ تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهٰرُ ۗ وَالَّذِيْنَ كَفَرُوْا يَتَمَتَّعُوْنَ وَيَاْكُلُوْنَ كَمَا تَاْكُلُ الْاَنْعَامُ وَالنَّارُ مَثْوًى لَّهُمْ	به‌راستی خدا کسانی را که ایمان آوردند و کارهای نیک انجام دادند، به باغ‌هایی که جوی‌ها در زیر آن جاری است وارد می‌کند. و کافران از (لذت‌های) دنیا بهره می‌برند و مانند حیوانات می‌خورند؛ و (سرانجام) آتش جایگاهشان خواهد بود.	12
وَكَاَيِّنْ مِّنْ قَرْيَةٍ هِيَ اَشَدُّ قُوَّةً مِّنْ قَرْيَتِكَ الَّتِيْٓ اَخْرَجَتْكَ اَهْلَكْنٰهُمْ فَلَا نَاصِرَ لَهُمْ	و چه بسیار شهرهایی که (مردمانش) از (مردم) شهر تو (محمد) که تو را بیرون کردند، نیرومندتر بودند. ما آنها را نابود کردیم؛ پس هیچ یاوری برایشان نبود.	13
اَفَمَنْ كَانَ عَلٰى بَيِّنَةٍ مِّنْ رَّبِّهٖ كَمَنْ زُيِّنَ لَهٗ سُوْۤءُ عَمَلِهٖ وَاتَّبَعُوْٓا اَهْوَاۤءَهُمْ	آیا کسی که به دلیل روشنی از پروردگارش پایبند است، مانند کسی است که عمل زشتش برایش زیبا جلوه داده شده و از هوس‌هایش پیروی می‌کند؟	14
مَثَلُ الْجَنَّةِ الَّتِيْ وُعِدَ الْمُتَّقُوْنَ ۗ فِيْهَآ اَنْهٰرٌ مِّنْ مَّاۤءٍ غَيْرِ اٰسِنٍ ۚ وَاَنْهٰرٌ مِّنْ لَّبَنٍ لَّمْ يَتَغَيَّرْ طَعْمُهٗ ۚ وَاَنْهٰرٌ مِّنْ خَمْرٍ لَّذَّةٍ لِّلشّٰرِبِيْنَ ۚ وَاَنْهٰرٌ مِّنْ عَسَلٍ مُّصَفًّى ۗ وَلَهُمْ فِيْهَا مِنْ كُلِّ الثَّمَرٰتِ وَمَغْفِرَةٌ مِّنْ رَّبِّهِمْ ۗ كَمَنْ هُوَ خَالِدٌ فِى النَّارِ وَسُقُوْا مَاۤءً حَمِيْمًا فَقَطَّعَ اَمْعَاۤءَهُمْ	مثل بهشتی که به پرهیزگاران وعده داده شده، این است: در آن جوی‌هایی از آب گوارا، و جوی‌هایی از شیر که طعمش تغییر نمی‌کند، و جوی‌هایی از شراب (غیرمست‌کننده) که برای نوشندگان لذت‌بخش است، و جوی‌هایی از عسل ناب. و در آنجا هر گونه میوه‌ای دارند و آمرزشی از پروردگارشان. آیا اینان مانند کسانی‌اند که در آتش جاودانه‌اند و آبی جوشان به آنها داده می‌شود که روده‌هایشان را پاره می‌کند؟	15
وَمِنْهُمْ مَّنْ يَّسْتَمِعُ اِلَيْكَ ۚ حَتّٰٓى اِذَا خَرَجُوْا مِنْ عِنْدِكَ قَالُوْا لِلَّذِيْنَ اُوْتُوا الْعِلْمَ مَاذَا قَالَ اٰنِفًا ۗ اُولٰٓئِكَ الَّذِيْنَ طَبَعَ اللّٰهُ عَلٰى قُلُوْبِهِمْ وَاتَّبَعُوْٓا اَهْوَاۤءَهُمْ	و برخی از آنها به سخنان تو (محمد) گوش می‌دهند، اما چون از نزدت بیرون می‌روند، به کسانی که دانش داده شده (اصحاب پیامبر) می‌گویند: «او چه گفت؟» اینان کسانی‌اند که خدا دل‌هایشان را مهر کرده و از هوس‌هایشان پیروی می‌کنند.	16
وَالَّذِيْنَ اهْتَدَوْا زَادَهُمْ هُدًى وَّاٰتٰىهُمْ تَقْوٰىهُمْ	و کسانی که هدایت یافتند، خدا بر هدایتشان افزود و تقوایشان را به آنها عطا کرد.	17
فَهَلْ يَنْظُرُوْنَ اِلَّا السَّاعَةَ اَنْ تَاْتِيَهُمْ بَغْتَةً ۚ فَقَدْ جَاۤءَ اَشْرَاطُهَا ۚ فَاَنّٰى لَهُمْ اِذَا جَاۤءَتْهُمْ ذِكْرٰىهُمْ	پس آنها جز ساعت (قیامت) را انتظار می‌کشند که ناگهان بر آنها فرا رسد، در حالی که نشانه‌هایش پیش‌تر آمده است. پس وقتی (قیامت) فرا رسد، آگاهی‌شان چه سودی برایشان دارد؟	18

فَاعْلَمْ اَنَّه لَآ اِلٰهَ اِلَّا اللّٰهُ وَاسْتَغْفِرْ لِذَنْۢبِكَ وَلِلْمُؤْمِنِيْنَ وَالْمُؤْمِنٰتِ وَاللّٰهُ يَعْلَمُ مُتَقَلَّبَكُمْ وَمَثْوٰىكُمْ	پس بدان که هیچ معبودی جز خدا نیست و برای گناه خود و (گناه) مؤمنان، مرد و زن، آمرزش بخواه. و خدا محل تلاش و اقامتگاهتان را می‌داند.	19
وَيَقُوْلُ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَوْلَا نُزِّلَتْ سُوْرَةٌ فَاِذَآ اُنْزِلَتْ سُوْرَةٌ مُّحْكَمَةٌ وَّذُكِرَ فِيْهَا الْقِتَالُ رَاَيْتَ الَّذِيْنَ فِيْ قُلُوْبِهِمْ مَّرَضٌ يَّنْظُرُوْنَ اِلَيْكَ نَظَرَ الْمَغْشِيِّ عَلَيْهِ مِنَ الْمَوْتِ فَاَوْلٰى لَهُمْ	و مؤمنان گفتند: «چرا سوره‌ای (درباره فرمان جهاد) نازل نشده؟» پس هنگامی که سوره‌ای روشن نازل شد و در آن فرمان جنگ ذکر شده بود، کسانی را که در دلشان بیماری است، می‌بینی که به تو مانند کسی که از ترس مرگ غش کرده نگاه می‌کنند. اما این برایشان سزاوارتر است.	20
طَاعَةٌ وَّقَوْلٌ مَّعْرُوْفٌ فَاِذَا عَزَمَ الْاَمْرُ فَلَوْ صَدَقُوا اللّٰهَ لَكَانَ خَيْرًا لَّهُمْ	(بهتر برایشان) اطاعت (از خدا) و سخنی نیکوست. زیرا وقتی فرمان (جنگ) قطعی شد (آن را دوست ندارند). حال آنکه اگر به خدا ایمان واقعی داشتند، این برایشان بهتر بود.	21
فَهَلْ عَسَيْتُمْ اِنْ تَوَلَّيْتُمْ اَنْ تُفْسِدُوْا فِى الْاَرْضِ وَتُقَطِّعُوْٓا اَرْحَامَكُمْ	آیا اگر قدرت یابید، در زمین فساد می‌کنید و پیوندهای خویشاوندی را قطع می‌کنید؟	22
اُولٰٓئِكَ الَّذِيْنَ لَعَنَهُمُ اللّٰهُ فَاَصَمَّهُمْ وَاَعْمٰٓى اَبْصَارَهُمْ	اینان کسانی‌اند که خدا آنها را لعنت کرده، پس گوششان را کر و چشمانشان را کور کرده است.	23
اَفَلَا يَتَدَبَّرُوْنَ الْقُرْاٰنَ اَمْ عَلٰى قُلُوْبٍ اَقْفَالُهَا	آیا در قرآن تأمل نمی‌کنند یا دل‌هایشان قفل شده است؟	24
اِنَّ الَّذِيْنَ ارْتَدُّوْا عَلٰٓى اَدْبَارِهِمْ مِّنْۢ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمُ الْهُدَى الشَّيْطٰنُ سَوَّلَ لَهُمْ وَاَمْلٰى لَهُمْ	به‌راستی کسانی که پس از روشن شدن هدایت برایشان به کفر بازگشتند، شیطان آنها را فریفت و آرزوهایشان را طولانی کرد.	25
ذٰلِكَ بِاَنَّهُمْ قَالُوْا لِلَّذِيْنَ كَرِهُوْا مَا نَزَّلَ اللّٰهُ سَنُطِيْعُكُمْ فِيْ بَعْضِ الْاَمْرِ وَاللّٰهُ يَعْلَمُ اِسْرَارَهُمْ	این بدان سبب است که آنها به کسانی (یهودیان) که از آنچه خدا نازل کرده ناخشنودند، گفتند: «در برخی امور از شما اطاعت می‌کنیم،» اما خدا رازهایشان را می‌داند.	26
فَكَيْفَ اِذَا تَوَفَّتْهُمُ الْمَلٰٓئِكَةُ يَضْرِبُوْنَ وُجُوْهَهُمْ وَاَدْبَارَهُمْ	پس چگونه (است حالشان) وقتی فرشتگان (مرگ) جانشان را می‌گیرند و به صورت و پشتشان می‌زنند؟	27
ذٰلِكَ بِاَنَّهُمُ اتَّبَعُوْا مَآ اَسْخَطَ اللّٰهَ وَكَرِهُوْا رِضْوَانَه فَاَحْبَطَ اَعْمَالَهُمْ	این بدان سبب است که آنها از آنچه خشم خدا را برانگیخت پیروی کردند و آنچه رضایت او را جلب می‌کند ناپسند داشتند؛ از این رو خدا اعمالشان را باطل کرد.	28
اَمْ حَسِبَ الَّذِيْنَ فِيْ قُلُوْبِهِمْ مَّرَضٌ اَنْ لَّنْ يُّخْرِجَ اللّٰهُ اَضْغَانَهُمْ	آیا کسانی که در دلشان بیماری است، گمان کردند که خدا کینه‌هایشان را آشکار نخواهد کرد؟	29

وَلَوْ نَشَاءُ لَاَرَيْنٰكَهُمْ فَلَعَرَفْتَهُمْ بِسِيْمٰهُمْ وَلَتَعْرِفَنَّهُمْ فِيْ لَحْنِ الْقَوْلِ وَاللّٰهُ يَعْلَمُ اَعْمَالَكُمْ	و اگر بخواهیم، آنها را به تو نشان می‌دهیم تا آنها را با نشانه‌هایشان بشناسی. و قطعاً آنها را از لحن سخنانشان خواهی شناخت. و خدا به آنچه می‌کنید آگاه است.	30
وَلَنَبْلُوَنَّكُمْ حَتّٰى نَعْلَمَ الْمُجٰهِدِيْنَ مِنْكُمْ وَالصّٰبِرِيْنَ وَنَبْلُوَا اَخْبَارَكُمْ	و قطعاً شما را می‌آزماییم تا مجاهدان و صابران میانتان را مشخص کنیم و اخبار (و اعمالتان) را بررسی کنیم.	31
اِنَّ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا وَصَدُّوْا عَنْ سَبِيْلِ اللّٰهِ وَشَاقُّوا الرَّسُوْلَ مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمُ الْهُدٰى لَنْ يَّضُرُّوا اللّٰهَ شَيْـًٔا وَسَيُحْبِطُ اَعْمَالَهُمْ	به‌راستی کسانی که کافر شدند و (دیگران را) از راه خدا باز داشتند و پس از روشن شدن هدایت با رسول دشمنی کردند، هیچ زیانی به خدا نمی‌رسانند. و او اعمالشان را باطل خواهد کرد.	32
يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْٓا اَطِيْعُوا اللّٰهَ وَاَطِيْعُوا الرَّسُوْلَ وَلَا تُبْطِلُوْٓا اَعْمَالَكُمْ	ای مؤمنان! از خدا و رسول اطاعت کنید و اعمالتان را تباه نکنید.	33
اِنَّ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا وَصَدُّوْا عَنْ سَبِيْلِ اللّٰهِ ثُمَّ مَاتُوْا وَهُمْ كُفَّارٌ فَلَنْ يَّغْفِرَ اللّٰهُ لَهُمْ	به‌راستی کسانی که کافر شدند و (دیگران را) از راه خدا باز داشتند، سپس در حال کفر مردند، خدا آنها را نخواهد آمرزید.	34
فَلَا تَهِنُوْا وَتَدْعُوْٓا اِلَى السَّلْمِ وَاَنْتُمُ الْاَعْلَوْنَ وَاللّٰهُ مَعَكُمْ وَلَنْ يَّتِرَكُمْ اَعْمَالَكُمْ	پس سست نشوید و به صلح دعوت نکنید، در حالی که شما برترید و خدا با شماست و از (پاداش) اعمالتان چیزی کم نمی‌کند.	35
اِنَّمَا الْحَيٰوةُ الدُّنْيَا لَعِبٌ وَّلَهْوٌ وَاِنْ تُؤْمِنُوْا وَتَتَّقُوْا يُؤْتِكُمْ اُجُوْرَكُمْ وَلَا يَسْـَٔلْكُمْ اَمْوَالَكُمْ	به‌راستی زندگی دنیا جز بازی و سرگرمی نیست. اگر ایمان بیاورید و تقوا پیشه کنید، خدا پاداشتان را می‌دهد و از شما دارایی‌تان را نمی‌خواهد.	36
اِنْ يَّسْـَٔلْكُمُوْهَا فَيُحْفِكُمْ تَبْخَلُوْا وَيُخْرِجْ اَضْغَانَكُمْ	اگر او دارایی‌تان را بخواهد و بر شما فشار آورد، بخل می‌ورزید و کینه‌هایتان آشکار می‌شود.	37
هٰٓاَنْتُمْ هٰٓؤُلَآءِ تُدْعَوْنَ لِتُنْفِقُوْا فِيْ سَبِيْلِ اللّٰهِ فَمِنْكُمْ مَّنْ يَّبْخَلُ وَمَنْ يَّبْخَلْ فَاِنَّمَا يَبْخَلُ عَنْ نَّفْسِهٖ وَاللّٰهُ الْغَنِيُّ وَاَنْتُمُ الْفُقَرَاءُ وَاِنْ تَتَوَلَّوْا يَسْتَبْدِلْ قَوْمًا غَيْرَكُمْ ثُمَّ لَا يَكُوْنُوْٓا اَمْثَالَكُمْ	آگاه باشید، شما کسانی هستید که برای انفاق در راه خدا دعوت شده‌اید. اما برخی از شما بخل می‌ورزند، و هر که بخل ورزد، به خود بخل کرده است. و خدا بی‌نیاز است و شما نیازمند (لطف او) هستید. و اگر روی بگردانید (از راه حق)، او قومی دیگر را جایگزین شما می‌کند، و آنها مانند شما (نافرمان) نخواهند بود.	38

مدنية	اَلْفَتْح	تعداد آيات
مدنی	الفتح - 48	۲۹

بسم الله الرحمن الرحيم

(الفتح (فتح

اِنَّا فَتَحْنَا لَكَ فَتْحًا مُّبِيْنًا	به‌راستی ما به تو (محمد) پیروزی آشکاری عطا کردیم.	1
لِّيَغْفِرَ لَكَ اللّٰهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْۢبِكَ وَمَا تَاَخَّرَ وَيُتِمَّ نِعْمَتَه عَلَيْكَ وَيَهْدِيَكَ صِرَاطًا مُّسْتَقِيْمًا	تا خدا گناهان گذشته و آینده‌ات را ببخشاید و نعمتش را بر تو کامل کند و تو را به راه راست هدایت نماید،	2
وَّيَنْصُرَكَ اللّٰهُ نَصْرًا عَزِيْزًا	و خدا تو را با یاری نیرومند (و فراوان) یاری دهد.	3
هُوَ الَّذِيْٓ اَنْزَلَ السَّكِيْنَةَ فِيْ قُلُوْبِ الْمُؤْمِنِيْنَ لِيَزْدَادُوْٓا اِيْمَانًا مَّعَ اِيْمَانِهِمْ وَلِلّٰهِ جُنُوْدُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَكَانَ اللّٰهُ عَلِيْمًا حَكِيْمًا	اوست که آرامش را در دل‌های مؤمنان فرو فرستاد تا ایمانی بر ایمانشان بیفزاید. و لشکریان آسمان‌ها و زمین از آن خداست، و خدا دانا و حکیم است؛	4
لِّيُدْخِلَ الْمُؤْمِنِيْنَ وَالْمُؤْمِنٰتِ جَنّٰتٍ تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهٰرُ خٰلِدِيْنَ فِيْهَا وَيُكَفِّرَ عَنْهُمْ سَيِّاٰتِهِمْ وَكَانَ ذٰلِكَ عِنْدَ اللّٰهِ فَوْزًا عَظِيْمًا	تا مردان و زنان مؤمن را به باغ‌هایی که جوی‌ها در زیر آن جاری است وارد کند، که در آن جاودانه‌اند، و خطاهای آنها را محو کند. و این نزد خدا موفقیتی بزرگ است،	5
وَّيُعَذِّبَ الْمُنٰفِقِيْنَ وَالْمُنٰفِقٰتِ وَالْمُشْرِكِيْنَ وَالْمُشْرِكٰتِ الظَّاۤنِّيْنَ بِاللّٰهِ ظَنَّ السَّوْءِ عَلَيْهِمْ دَاۤئِرَةُ السَّوْءِ وَغَضِبَ اللّٰهُ عَلَيْهِمْ وَلَعَنَهُمْ وَاَعَدَّ لَهُمْ جَهَنَّمَ وَسَاۤءَتْ مَصِيْرًا	و مردان و زنان منافق و مردان و زنان مشرک را که به خدا گمان بد می‌برند، عذاب کند. بر آنها بلای بد فرود آید، و خدا بر آنها خشم گرفته و لعنتشان کرده و جهنم را برایشان آماده ساخته است. و آن بدترین مقصد است.	6
وَلِلّٰهِ جُنُوْدُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَكَانَ اللّٰهُ عَزِيْزًا حَكِيْمًا	و لشکریان آسمان‌ها و زمین از آن خداست. و خدا توانای حکیم است.	7
اِنَّآ اَرْسَلْنٰكَ شَاهِدًا وَّمُبَشِّرًا وَّنَذِيْرًا	به‌راستی ما تو (محمد) را به عنوان شاهد، بشارت‌دهنده و هشداردهنده فرستادیم،	8
لِّتُؤْمِنُوْا بِاللّٰهِ وَرَسُوْلِهٖ وَتُعَزِّرُوْهُ وَتُوَقِّرُوْهُ وَتُسَبِّحُوْهُ بُكْرَةً وَّاَصِيْلًا	تا به خدا و رسولش ایمان بیاورید و (دین) او را یاری کنید و او را بزرگ بدارید و صبح و شام او را تسبیح گویید.	9

اِنَّ الَّذِيْنَ يُبَايِعُوْنَكَ اِنَّمَا يُبَايِعُوْنَ اللّٰهَ يَدُ اللّٰهِ فَوْقَ اَيْدِيْهِمْ ۚ فَمَنْ نَّكَثَ فَاِنَّمَا يَنْكُثُ عَلٰى نَفْسِهٖ ۚ وَمَنْ اَوْفٰى بِمَا عٰهَدَ عَلَيْهُ اللّٰهَ فَسَيُؤْتِيْهِ اَجْرًا عَظِيْمًا	به‌راستی کسانی که با تو (محمد) بیعت می‌کنند، جز این نیست که با خدا بیعت می‌کنند. دست خدا بالای دست آنهاست. پس هر که پیمان را بشکند، به زیان خود پیمان‌شکنی کرده است؛ و هر که به پیمان خود با خدا وفا کند، خدا به او پاداشی بزرگ خواهد داد.	10
سَيَقُوْلُ لَكَ الْمُخَلَّفُوْنَ مِنَ الْاَعْرَابِ شَغَلَتْنَآ اَمْوَالُنَا وَاَهْلُوْنَا فَاسْتَغْفِرْ لَنَا ۚ يَقُوْلُوْنَ بِاَلْسِنَتِهِمْ مَّا لَيْسَ فِيْ قُلُوْبِهِمْ ۚ قُلْ فَمَنْ يَّمْلِكُ لَكُمْ مِّنَ اللّٰهِ شَيْـًٔا اِنْ اَرَادَ بِكُمْ ضَرًّا اَوْ اَرَادَ بِكُمْ نَفْعًا ۚ بَلْ كَانَ اللّٰهُ بِمَا تَعْمَلُوْنَ خَبِيْرًا	بادیه‌نشینانی که (از رفتن به حدیبیه) بازماندند، به تو خواهند گفت: «دارایی و خانواده‌مان ما را مشغول کرد، پس برای ما آمرزش بخواه.» آنها با زبانشان چیزی می‌گویند که در دلشان نیست. بگو: «چه کسی می‌تواند در برابر خواست خدا مانع شود اگر او برای شما بلا بخواهد یا سودی برایتان اراده کند؟ خدا به آنچه می‌کنید آگاه است.»	11
بَلْ ظَنَنْتُمْ اَنْ لَّنْ يَّنْقَلِبَ الرَّسُوْلُ وَالْمُؤْمِنُوْنَ اِلٰٓى اَهْلِيْهِمْ اَبَدًا وَّزُيِّنَ ذٰلِكَ فِيْ قُلُوْبِكُمْ وَظَنَنْتُمْ ظَنَّ السَّوْءِ ۖ وَكُنْتُمْ قَوْمًا بُوْرًا	بلکه (شما) گمان کردید که رسول و مؤمنان هرگز به خانواده‌هایشان بازنمی‌گردند و این (گمان) در دل‌هایتان زیبا جلوه داده شد، و گمانی بد بردید، از این رو قومی هلاک‌شده شدید.	12
وَمَنْ لَّمْ يُؤْمِنْ بِاللّٰهِ وَرَسُوْلِهٖ فَاِنَّآ اَعْتَدْنَا لِلْكٰفِرِيْنَ سَعِيْرًا	و هر که به خدا و رسولش ایمان نیاورد، ما برای کافران آتشی سوزان آماده کرده‌ایم.	13
وَلِلّٰهِ مُلْكُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ ۚ يَغْفِرُ لِمَنْ يَّشَآءُ وَيُعَذِّبُ مَنْ يَّشَآءُ ۚ وَكَانَ اللّٰهُ غَفُوْرًا رَّحِيْمًا	و پادشاهی آسمان‌ها و زمین از آن خداست. هر که را بخواهد می‌آمرزد و هر که را بخواهد عذاب می‌کند. و خدا بسیار آمرزنده و مهربان است.	14
سَيَقُوْلُ الْمُخَلَّفُوْنَ اِذَا انْطَلَقْتُمْ اِلٰى مَغَانِمَ لِتَاْخُذُوْهَا ذَرُوْنَا نَتَّبِعْكُمْ ۚ يُرِيْدُوْنَ اَنْ يُّبَدِّلُوْا كَلٰمَ اللّٰهِ ۭ قُلْ لَّنْ تَتَّبِعُوْنَا كَذٰلِكُمْ قَالَ اللّٰهُ مِنْ قَبْلُ ۚ فَسَيَقُوْلُوْنَ بَلْ تَحْسُدُوْنَنَا ۭ بَلْ كَانُوْا لَا يَفْقَهُوْنَ اِلَّا قَلِيْلًا	هنگامی که برای گرفتن غنایم حرکت کنید، بازماندگان بادیه‌نشین خواهند گفت: «بگذارید شما را دنبال کنیم.» آنها می‌خواهند وعده خدا را تغییر دهند. بگو: «شما هرگز ما را دنبال نخواهید کرد. خدا از پیش چنین مقرر کرده است.» پس خواهند گفت: «بلکه شما به ما حسادت می‌ورزید.» خیر، آنها جز اندکی نمی‌فهمند.	15
قُلْ لِّلْمُخَلَّفِيْنَ مِنَ الْاَعْرَابِ سَتُدْعَوْنَ اِلٰى قَوْمٍ اُولِيْ بَاْسٍ شَدِيْدٍ تُقَاتِلُوْنَهُمْ اَوْ يُسْلِمُوْنَ ۚ فَاِنْ تُطِيْعُوْا يُؤْتِكُمُ اللّٰهُ اَجْرًا حَسَنًا ۚ وَاِنْ تَتَوَلَّوْا كَمَا تَوَلَّيْتُمْ مِّنْ قَبْلُ يُعَذِّبْكُمْ عَذَابًا اَلِيْمًا	به بادیه‌نشینان بازمانده بگو: «به زودی به سوی قومی بسیار نیرومند فراخوانده می‌شوید تا با آنها بجنگید، مگر اینکه تسلیم شوند. اگر اطاعت کنید، خدا به شما پاداشی نیکو می‌دهد، اما اگر مانند گذشته روی بگردانید، شما را با عذابی دردناک عذاب خواهد کرد.»	16

لَيْسَ عَلَى الْاَعْمٰى حَرَجٌ وَّلَا عَلَى الْاَعْرَجِ حَرَجٌ وَّلَا عَلَى الْمَرِيْضِ حَرَجٌ وَمَنْ يُّطِعِ اللّٰهَ وَرَسُوْلَهٗ يُدْخِلْهُ جَنّٰتٍ تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهٰرُ وَمَنْ يَّتَوَلَّ يُعَذِّبْهُ عَذَابًا اَلِيْمًا	بر نابینا، لنگ و بیمار (برای نرفتن به جنگ) گناهی نیست. و هر که از خدا و رسولش اطاعت کند، او را به باغ‌هایی که جوی‌ها در زیر آن جاری است وارد می‌کند، اما هر که روی بگرداند، او را با عذابی دردناک عذاب خواهد کرد.	17
لَقَدْ رَضِيَ اللّٰهُ عَنِ الْمُؤْمِنِيْنَ اِذْ يُبَايِعُوْنَكَ تَحْتَ الشَّجَرَةِ فَعَلِمَ مَا فِيْ قُلُوْبِهِمْ فَاَنْزَلَ السَّكِيْنَةَ عَلَيْهِمْ وَاَثَابَهُمْ فَتْحًا قَرِيْبًا	به‌راستی خدا از مؤمنان هنگامی که زیر درخت با تو (محمد) بیعت کردند، خشنود شد. او آنچه را در دل‌هایشان بود دانست، پس بر آنها آرامش فرو فرستاد و به آنها پیروزی نزدیکی پاداش داد،	18
وَّمَغَانِمَ كَثِيْرَةً يَّأْخُذُوْنَهَا ۗ وَكَانَ اللّٰهُ عَزِيْزًا حَكِيْمًا	و غنایم بسیاری که به دست خواهند آورد. و خدا توانای حکیم است.	19
وَعَدَكُمُ اللّٰهُ مَغَانِمَ كَثِيْرَةً تَاْخُذُوْنَهَا فَعَجَّلَ لَكُمْ هٰذِهٖ وَكَفَّ اَيْدِيَ النَّاسِ عَنْكُمْ وَلِتَكُوْنَ اٰيَةً لِّلْمُؤْمِنِيْنَ وَيَهْدِيَكُمْ صِرَاطًا مُّسْتَقِيْمًا	خدا به شما غنایم بسیاری وعده داده که به دست خواهید آورد، پس این (غنایم) را برایتان شتابان کرد و دست‌های مردم را از (آسیب به) شما بازداشت (تا شکرش کنید) و تا نشانه‌ای برای مؤمنان باشد و شما را به راه راست هدایت کند.	20
وَّاُخْرٰى لَمْ تَقْدِرُوْا عَلَيْهَا ۗ قَدْ اَحَاطَ اللّٰهُ بِهَا ۗ وَكَانَ اللّٰهُ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرًا	و (پیروزی‌هایی) بر سرزمین‌های دیگر که شما توان پیش‌بینی‌اش را نداشتید، اما خدا آنها را مقدر کرده است. و خدا بر هر چیز تواناست.	21
وَلَوْ قَاتَلَكُمُ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا لَوَلَّوُا الْاَدْبَارَ ثُمَّ لَا يَجِدُوْنَ وَلِيًّا وَّلَا نَصِيْرًا	و اگر کافران با شما بجنگند، قطعاً پشت کرده و می‌گریزند (و شکست می‌خورند) و هیچ حامی و یاوری نخواهند یافت.	22
سُنَّةَ اللّٰهِ الَّتِيْ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلُ ۚ وَلَنْ تَجِدَ لِسُنَّةِ اللّٰهِ تَبْدِيْلًا	(این) سنت خداست که از پیش جاری بوده است، و در سنت خدا هرگز تغییری نخواهی یافت.	23
وَهُوَ الَّذِيْ كَفَّ اَيْدِيَهُمْ عَنْكُمْ وَاَيْدِيَكُمْ عَنْهُمْ بِبَطْنِ مَكَّةَ مِنْۢ بَعْدِ اَنْ اَظْفَرَكُمْ عَلَيْهِمْ ۗ وَكَانَ اللّٰهُ بِمَا تَعْمَلُوْنَ بَصِيْرًا	و اوست که دست آنها را از (آسیب به) شما و دست شما را از (آسیب به) آنها در میان (شهر) مکه بازداشت، پس از آنکه شما را بر آنها پیروز کرد. و خدا به آنچه می‌کنید بیناست.	24
هُمُ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا وَصَدُّوْكُمْ عَنِ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَالْهَدْيَ مَعْكُوْفًا اَنْ يَّبْلُغَ مَحِلَّهٗ ۗ وَلَوْلَا رِجَالٌ مُّؤْمِنُوْنَ وَنِسَاۤءٌ مُّؤْمِنٰتٌ لَّمْ تَعْلَمُوْهُمْ اَنْ تَطَـَٔوْهُمْ فَتُصِيْبَكُمْ مِّنْهُمْ مَّعَرَّةٌۢ بِغَيْرِ عِلْمٍ ۚ لِيُدْخِلَ اللّٰهُ فِيْ رَحْمَتِهٖ مَنْ يَّشَاۤءُ ۚ لَوْ تَزَيَّلُوْا لَعَذَّبْنَا الَّذِيْنَ كَفَرُوْا مِنْهُمْ عَذَابًا اَلِيْمًا	آنها کافرانی‌اند که شما را از (ورود به) مسجدالحرام باز داشتند و مانع رسیدن قربانی‌ها به محل (ذبح) شدند. و اگر مردان و زنان مؤمنی که شما آنها را نمی‌شناختید، نبودند، که مبادا آنها را پکشید و بدون آگاهی دچار گناه شوید، (عذاب بر آنها نازل می‌شد). تا خدا هر که را بخواهد در رحمتش وارد کند. اگر آنها جدا می‌شدند، قطعاً کافران میانشان را با عذابی دردناک عذاب می‌کردیم.	25

اِذْ جَعَلَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا فِيْ قُلُوْبِهِمُ الْحَمِيَّةَ حَمِيَّةَ الْجَاهِلِيَّةِ فَاَنْزَلَ اللّٰهُ سَكِيْنَتَه عَلٰى رَسُوْلِه وَعَلَى الْمُؤْمِنِيْنَ وَاَلْزَمَهُمْ كَلِمَةَ التَّقْوٰى وَكَانُوْٓا اَحَقَّ بِهَا وَاَهْلَهَا وَكَانَ اللّٰهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيْمًا	هنگامی که کافران در دل‌هایشان تعصب، تعصب جاهلی نهادند، خدا آرامش را بر رسولش و بر مؤمنان فرو فرستاد و آنها را به رعایت کلام تقوا ملزم کرد و آنها شایسته‌تر و سزاوارتر به آن بودند. و خدا به هر چیز داناست.	26
لَقَدْ صَدَقَ اللّٰهُ رَسُوْلَهُ الرُّءْيَا بِالْحَقِّ لَتَدْخُلُنَّ الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ اِنْ شَاۤءَ اللّٰهُ اٰمِنِيْنَ مُحَلِّقِيْنَ رُءُوْسَكُمْ وَمُقَصِّرِيْنَ لَا تَخَافُوْنَ فَعَلِمَ مَا لَمْ تَعْلَمُوْا فَجَعَلَ مِنْ دُوْنِ ذٰلِكَ فَتْحًا قَرِيْبًا	به‌راستی خدا رؤیای رسولش را تحقق بخشید که به خواست خدا در حال امنیت وارد مسجدالحرام خواهید شد، با سرهای تراشیده یا کوتاه‌شده، بدون ترس. او آنچه را شما نمی‌دانستید می‌دانست و علاوه بر آن، پیروزی‌ای نزدیک قرار داد.	27
هُوَ الَّذِيْٓ اَرْسَلَ رَسُوْلَه بِالْهُدٰى وَدِيْنِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَه عَلَى الدِّيْنِ كُلِّه وَكَفٰى بِاللّٰهِ شَهِيْدًا	اوست که رسولش را با هدایت و دین حق فرستاد تا آن را بر همه ادیان پیروز گرداند. و خدا به عنوان شاهد کافی است.	28
مُحَمَّدٌ رَّسُوْلُ اللّٰهِ وَالَّذِيْنَ مَعَه اَشِدَّاۤءُ عَلَى الْكُفَّارِ رُحَمَاۤءُ بَيْنَهُمْ تَرٰىهُمْ رُكَّعًا سُجَّدًا يَّبْتَغُوْنَ فَضْلًا مِّنَ اللّٰهِ وَرِضْوَانًا سِيْمَاهُمْ فِيْ وُجُوْهِهِمْ مِّنْ اَثَرِ السُّجُوْدِ ذٰلِكَ مَثَلُهُمْ فِى التَّوْرٰىةِ وَمَثَلُهُمْ فِى الْاِنْجِيْلِ كَزَرْعٍ اَخْرَجَ شَطْـَٔه فَاٰزَرَه فَاسْتَغْلَظَ فَاسْتَوٰى عَلٰى سُوْقِه يُعْجِبُ الزُّرَّاعَ لِيَغِيْظَ بِهِمُ الْكُفَّارَ وَعَدَ اللّٰهُ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ مِنْهُمْ مَّغْفِرَةً وَّاَجْرًا عَظِيْمًا	محمد فرستاده خداست و کسانی که با او هستند، بر کافران سختگیر و با یکدیگر مهربان‌اند. آنها را در حال رکوع و سجود می‌بینی که در پی فضل و خشنودی خدا هستند. نشانه‌های (سجود) بر چهره‌هایشان از اثر سجده نمایان است. این ویژگی‌هایشان در تورات و ویژگی‌هایشان در انجیل (آمده است)، مانند بذری که جوانه‌اش را بیرون آورد، سپس آن را نیرومند کرد، سپس بزرگ شد و بر ساقه‌اش استوار ایستاد؛ این (رشد) دل کِشت‌کاران را شاد می‌کند، زیرا خدا می‌خواهد با (قدرت مؤمنان) کافران را به خشم آورد. خدا به کسانی از آنها که ایمان آورده و کارهای نیک کرده‌اند، آمرزش و پاداشی بزرگ وعده داده است.	29

مدنية	اَلْحُجُرَات	تعداد آیات
مدنی	الحجرات - 49	۱۸

بسم الله الرحمن الرحيم

(الحجرات (حجرات

يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تُقَدِّمُوْا بَيْنَ يَدَيِ اللّٰهِ وَرَسُوْلِهٖ وَاتَّقُوا اللّٰهَ اِنَّ اللّٰهَ سَمِيْعٌ عَلِيْمٌ	ای مؤمنان! از خدا و رسولش پیشی نگیرید و از خدا بترسید. به‌راستی خدا شنوای داناست.	1
يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تَرْفَعُوْٓا اَصْوَاتَكُمْ فَوْقَ صَوْتِ النَّبِيِّ وَلَا تَجْهَرُوْا لَهٗ بِالْقَوْلِ كَجَهْرِ بَعْضِكُمْ لِبَعْضٍ اَنْ تَحْبَطَ اَعْمَالُكُمْ وَاَنْتُمْ لَا تَشْعُرُوْنَ	ای مؤمنان! صدای خود را بلندتر از صدای پیامبر نکنید و با او با صدای بلند سخن نگویید، آن‌گونه که برخی از شما با یکدیگر بلند سخن می‌گویید، مبادا اعمالتان نابود شود و شما ندانید.	2
اِنَّ الَّذِيْنَ يَغُضُّوْنَ اَصْوَاتَهُمْ عِنْدَ رَسُوْلِ اللّٰهِ اُولٰٓئِكَ الَّذِيْنَ امْتَحَنَ اللّٰهُ قُلُوْبَهُمْ لِلتَّقْوٰى لَهُمْ مَّغْفِرَةٌ وَّاَجْرٌ عَظِيْمٌ	به‌راستی کسانی که صدایشان را نزد رسول خدا پایین می‌آورند، آنها کسانی‌اند که خدا دل‌هایشان را برای تقوا آزموده است. برای آنها آمرزش و پاداشی بزرگ است.	3
اِنَّ الَّذِيْنَ يُنَادُوْنَكَ مِنْ وَّرَاۤءِ الْحُجُرٰتِ اَكْثَرُهُمْ لَا يَعْقِلُوْنَ	به‌راستی کسانی که تو (محمد) را از پشت اتاق‌ها صدا می‌زنند، بیشترشان نمی‌فهمند.	4
وَلَوْ اَنَّهُمْ صَبَرُوْا حَتّٰى تَخْرُجَ اِلَيْهِمْ لَكَانَ خَيْرًا لَّهُمْ وَاللّٰهُ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ	و اگر آنها صبر می‌کردند تا تو به سویشان بیایی، برایشان بهتر بود. و خدا بسیار آمرزنده و مهربان است.	5
يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْٓا اِنْ جَاۤءَكُمْ فَاسِقٌۢ بِنَبَاٍ فَتَبَيَّنُوْٓا اَنْ تُصِيْبُوْا قَوْمًاۢ بِجَهَالَةٍ فَتُصْبِحُوْا عَلٰى مَا فَعَلْتُمْ نٰدِمِيْنَ	ای مؤمنان! اگر فاسقی برایتان خبری آورد، آن را بررسی کنید تا مبادا از روی نادانی به قومی آسیب برسانید و سپس از کار خود پشیمان شوید.	6
وَاعْلَمُوْٓا اَنَّ فِيْكُمْ رَسُوْلَ اللّٰهِ لَوْ يُطِيْعُكُمْ فِيْ كَثِيْرٍ مِّنَ الْاَمْرِ لَعَنِتُّمْ وَلٰكِنَّ اللّٰهَ حَبَّبَ اِلَيْكُمُ الْاِيْمَانَ وَزَيَّنَهٗ فِيْ قُلُوْبِكُمْ وَكَرَّهَ اِلَيْكُمُ الْكُفْرَ وَالْفُسُوْقَ وَالْعِصْيَانَ اُولٰٓئِكَ هُمُ الرّٰشِدُوْنَ	و بدانید که رسول خدا در میان شماست. اگر او در بسیاری از امور از (خواسته‌های) شما پیروی کند، قطعاً به سختی خواهید افتاد. اما خدا ایمان را در دل‌هایتان محبوب کرده و آن را در قلبتان زیبا ساخته و کفر، فسق و نافرمانی را در نظرتان زشت کرده است. ایناننند که در راه راست‌اند،	7
فَضْلًا مِّنَ اللّٰهِ وَنِعْمَةً وَاللّٰهُ عَلِيْمٌ حَكِيْمٌ	به عنوان لطف و نعمتی از سوی خدا. و خدا دانا و حکیم است.	8

وَاِنْ طَاۤىِٕفَتٰنِ مِنَ الْمُؤْمِنِيْنَ اقْتَتَلُوْا فَاَصْلِحُوْا بَيْنَهُمَا فَاِنْ بَغَتْ اِحْدٰىهُمَا عَلَى الْاُخْرٰى فَقَاتِلُوا الَّتِيْ تَبْغِيْ حَتّٰى تَفِيْۤءَ اِلٰٓى اَمْرِ اللّٰهِ فَاِنْ فَاۤءَتْ فَاَصْلِحُوْا بَيْنَهُمَا بِالْعَدْلِ وَاَقْسِطُوْا اِنَّ اللّٰهَ يُحِبُّ الْمُقْسِطِيْنَ	و اگر دو گروه از مؤمنان با هم جنگیدند، بینشان آشتی دهید. اگر یکی از آن دو بر دیگری ظلم کرد، با گروه ظالم بجنگید تا به فرمان خدا بازگردد. و اگر بازگشت، بینشان به عدالت آشتی دهید و عادل باشید. به‌راستی خدا عادلان را دوست دارد.	9
اِنَّمَا الْمُؤْمِنُوْنَ اِخْوَةٌ فَاَصْلِحُوْا بَيْنَ اَخَوَيْكُمْ وَاتَّقُوا اللّٰهَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُوْنَ	به‌راستی مؤمنان برادرند، پس بین برادرانتان (که اختلاف دارند) آشتی دهید و از خدا بترسید تا رحمت شوید.	10
يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا يَسْخَرْ قَوْمٌ مِّنْ قَوْمٍ عَسٰٓى اَنْ يَّكُوْنُوْا خَيْرًا مِّنْهُمْ وَلَا نِسَاۤءٌ مِّنْ نِّسَاۤءٍ عَسٰٓى اَنْ يَّكُنَّ خَيْرًا مِّنْهُنَّ وَلَا تَلْمِزُوْٓا اَنْفُسَكُمْ وَلَا تَنَابَزُوْا بِالْاَلْقَابِ بِئْسَ الِاسْمُ الْفُسُوْقُ بَعْدَ الْاِيْمَانِ وَمَنْ لَّمْ يَتُبْ فَاُولٰۤىِٕكَ هُمُ الظّٰلِمُوْنَ	ای مؤمنان! هیچ قومی قوم دیگر را مسخره نکند، شاید آنها (که مسخره شده‌اند) از آنها (که مسخره می‌کنند) بهتر باشند، و زنان، زنان دیگر را مسخره نکنند، شاید آنها (که مسخره شده‌اند) از آنها بهتر باشند. یکدیگر را سرزنش نکنید و با القاب زشت یکدیگر را نخوانید. بدترین نام، نام بد (فاسق) پس از ایمان است. و هر که توبه نکند، آنها ظالمان‌اند.	11
يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوا اجْتَنِبُوْا كَثِيْرًا مِّنَ الظَّنِّ اِنَّ بَعْضَ الظَّنِّ اِثْمٌ وَّلَا تَجَسَّسُوْا وَلَا يَغْتَبْ بَّعْضُكُمْ بَعْضًا اَيُحِبُّ اَحَدُكُمْ اَنْ يَّاْكُلَ لَحْمَ اَخِيْهِ مَيْتًا فَكَرِهْتُمُوْهُ وَاتَّقُوا اللّٰهَ اِنَّ اللّٰهَ تَوَّابٌ رَّحِيْمٌ	ای مؤمنان! از بسیاری از گمان‌ها دوری کنید، زیرا برخی گمان‌ها گناه است و عیب دیگران را جستجو نکنید و یکدیگر را غیبت نکنید. آیا کسی از شما دوست دارد گوشت برادر مرده‌اش را بخورد؟ قطعاً از آن نفرت دارید. و از خدا بترسید، زیرا خدا بسیار توبه‌پذیر و مهربان است.	12
يٰٓاَيُّهَا النَّاسُ اِنَّا خَلَقْنٰكُمْ مِّنْ ذَكَرٍ وَّاُنْثٰى وَجَعَلْنٰكُمْ شُعُوْبًا وَّقَبَاۤىِٕلَ لِتَعَارَفُوْا اِنَّ اَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللّٰهِ اَتْقٰىكُمْ اِنَّ اللّٰهَ عَلِيْمٌ خَبِيْرٌ	ای مردم! ما شما را از مرد و زنی آفریدیم و شما را به ملت‌ها و قبایل مختلف قرار دادیم تا یکدیگر را بشناسید. به‌راستی گرامی‌ترین شما نزد خدا پرهیزگارترین شماست. خدا دانا و آگاه است.	13
قَالَتِ الْاَعْرَابُ اٰمَنَّا قُلْ لَّمْ تُؤْمِنُوْا وَلٰكِنْ قُوْلُوْٓا اَسْلَمْنَا وَلَمَّا يَدْخُلِ الْاِيْمَانُ فِيْ قُلُوْبِكُمْ وَاِنْ تُطِيْعُوا اللّٰهَ وَرَسُوْلَهٗ لَا يَلِتْكُمْ مِّنْ اَعْمَالِكُمْ شَيْـًٔا اِنَّ اللّٰهَ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ	بادیه‌نشینان گفتند: «ما ایمان آوردیم.» بگو (به آنها): «شما ایمان نیاورده‌اید، بلکه بگویید ما تسلیم (اسلام) شده‌ایم،» زیرا ایمان هنوز به دل‌هایتان وارد نشده است. و اگر از خدا و رسولش اطاعت کنید، او از (پاداش) اعمالتان چیزی کم نمی‌کند. به‌راستی خدا بسیار آمرزنده و مهربان است.	14
اِنَّمَا الْمُؤْمِنُوْنَ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا بِاللّٰهِ وَرَسُوْلِهٖ ثُمَّ لَمْ يَرْتَابُوْا وَجٰهَدُوْا بِاَمْوَالِهِمْ وَاَنْفُسِهِمْ فِيْ سَبِيْلِ اللّٰهِ ۗ اُولٰۤىِٕكَ هُمُ الصّٰدِقُوْنَ	به‌راستی مؤمنان واقعی کسانی‌اند که به خدا و رسولش ایمان آوردند، سپس تردید نکردند و با مال و جانشان در راه خدا جهاد کردند. اینانند که راستگویان‌اند.	15

قُلْ اَتُعَلِّمُوْنَ اللّٰهَ بِدِيْنِكُمْ وَاللّٰهُ يَعْلَمُ مَا فِى السَّمٰوٰتِ وَمَا فِى الْاَرْضِ وَاللّٰهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيْمٌ	بگو (به آنها): «آیا دین (باور) خود را به خدا اطلاع می‌دهید، در حالی که خدا آنچه در آسمان‌ها و زمین است می‌داند و خدا به همه چیز داناست؟»	16
يَمُنُّوْنَ عَلَيْكَ اَنْ اَسْلَمُوْا قُلْ لَّا تَمُنُّوْا عَلَيَّ اِسْلَامَكُمْ بَلِ اللّٰهُ يَمُنُّ عَلَيْكُمْ اَنْ هَدٰىكُمْ لِلْاِيْمَانِ اِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ	آنها بر تو منت می‌گذارند که اسلام آورده‌اند. بگو: «با اسلام آوردنتان بر من منت نگذارید، بلکه خدا بر شماست که شما را به ایمان هدایت کرده، اگر راستگو باشید.»	17
اِنَّ اللّٰهَ يَعْلَمُ غَيْبَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَاللّٰهُ بَصِيْرٌ بِمَا تَعْمَلُوْنَ	به‌راستی خدا غیب آسمان‌ها و زمین را می‌داند. و خدا به آنچه می‌کنید بیناست.	18

مكية	ق	تعداد آيات
مکی	قاف - 50	٤٥

بسم الله الرحمن الرحيم

(قاف (ق

ق وَالْقُرْاٰنِ الْمَجِيْدِ	قاف. سوگند به قرآن با عظمت.	1
بَلْ عَجِبُوْٓا اَنْ جَاۤءَهُمْ مُّنْذِرٌ مِّنْهُمْ فَقَالَ الْكٰفِرُوْنَ هٰذَا شَيْءٌ عَجِيْبٌ	(آنها آن را نپذیرفتند) بلکه شگفت‌زده شدند که هشداردهنده‌ای از میان خودشان به سویشان آمد، پس کافران گفتند: «این چیزی بسیار عجیب است.»	2
ءَاِذَا مِتْنَا وَكُنَّا تُرَابًا ۚ ذٰلِكَ رَجْعٌۢ بَعِيْدٌ	آیا هنگامی که مردیم و خاک شدیم (بازمی‌گردیم)؟ این بازگشتی بعید است.	3
قَدْ عَلِمْنَا مَا تَنْقُصُ الْاَرْضُ مِنْهُمْ ۚ وَعِنْدَنَا كِتٰبٌ حَفِيْظٌ	به‌راستی ما می‌دانیم که زمین چه چیزی از (بدن) آنها را بلعیده است، زیرا نزد ما کتابی (ثبت‌شده) است که به‌خوبی حفظ شده است.	4
بَلْ كَذَّبُوْا بِالْحَقِّ لَمَّا جَاۤءَهُمْ فَهُمْ فِيْٓ اَمْرٍ مَّرِيْجٍ	بلکه آنها حقیقت را هنگامی که به سویشان آمد تکذیب کردند، پس در حالتی آشوب‌زده‌اند.	5
اَفَلَمْ يَنْظُرُوْٓا اِلَى السَّمَاۤءِ فَوْقَهُمْ كَيْفَ بَنَيْنٰهَا وَزَيَّنّٰهَا وَمَا لَهَا مِنْ فُرُوْجٍ	آیا به آسمانی که بالای سرشان است نگاه نکردند، که چگونه آن را ساختیم و آراستیم و هیچ شکافی در آن نیست؟	6
وَالْاَرْضَ مَدَدْنٰهَا وَاَلْقَيْنَا فِيْهَا رَوَاسِيَ وَاَنْۢبَتْنَا فِيْهَا مِنْ كُلِّ زَوْجٍۢ بَهِيْجٍ	و زمین را گستراندیم و بر آن کوه‌هایی استوار نهادیم و در آن گیاهانی زیبا رویاندیم،	7
تَبْصِرَةً وَّذِكْرٰى لِكُلِّ عَبْدٍ مُّنِيْبٍ	برای بصیرت و یادآوری برای هر بنده‌ای که بازمی‌گردد (به سوی خدا).	8
وَنَزَّلْنَا مِنَ السَّمَاۤءِ مَاۤءً مُّبٰرَكًا فَاَنْۢبَتْنَا بِهٖ جَنّٰتٍ وَّحَبَّ الْحَصِيْدِ	و از آسمان آبی مبارک فرو فرستادیم، پس با آن باغ‌ها و دانه‌های قابل درو رویاندیم،	9
وَالنَّخْلَ بٰسِقٰتٍ لَّهَا طَلْعٌ نَّضِيْدٌ	و نخل‌های بلند که خوشه‌هایی متراکم دارند،	10
رِّزْقًا لِّلْعِبَادِ ۙ وَاَحْيَيْنَا بِهٖ بَلْدَةً مَّيْتًا ۚ كَذٰلِكَ الْخُرُوْجُ	(به عنوان) روزی برای بندگان (ما)، و با آن (آب) سرزمینی مرده (و خشک) را زنده کردیم. رستاخیز نیز چنین است.	11

كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوْحٍ وَّاَصْحٰبُ الرَّسِّ وَثَمُوْدُ	پیش از آنها قوم نوح، ساکنان رَس و ثمود (پیامبران را) تکذیب کردند،	12
وَعَادٌ وَّفِرْعَوْنُ وَاِخْوَانُ لُوْطٍ	و (همچنین) قوم عاد، قوم فرعون و قوم لوط،	13
وَّاَصْحٰبُ الْاَيْكَةِ وَقَوْمُ تُبَّعٍ كُلٌّ كَذَّبَ الرُّسُلَ فَحَقَّ وَعِيْدِ	و ساکنان ایکه و قوم تُبَّع. همه آنها پیامبران را تکذیب کردند، پس تهدید من بر آنها محقق شد.	14
اَفَعَيِيْنَا بِالْخَلْقِ الْاَوَّلِ بَلْ هُمْ فِيْ لَبْسٍ مِّنْ خَلْقٍ جَدِيْدٍ	آیا ما از آفرینش نخست خسته شدیم؟ (هرگز) بلکه آنها در مورد آفرینش جدید (رستاخیز) در شک‌اند.	15
وَلَقَدْ خَلَقْنَا الْاِنْسَانَ وَنَعْلَمُ مَا تُوَسْوِسُ بِهٖ نَفْسُهٗ وَنَحْنُ اَقْرَبُ اِلَيْهِ مِنْ حَبْلِ الْوَرِيْدِ	و به‌راستی ما انسان را آفریدیم و می‌دانیم که قلبش چه چیزی زمزمه می‌کند، و ما به او از رگ گردنش نزدیک‌تریم.	16
اِذْ يَتَلَقَّى الْمُتَلَقِّيٰنِ عَنِ الْيَمِيْنِ وَعَنِ الشِّمَالِ قَعِيْدٌ	(یاد کن) هنگامی که دو فرشته (اعمالش را) ثبت می‌کنند، یکی در سمت راست و دیگری در سمت چپ نشسته است.	17
مَا يَلْفِظُ مِنْ قَوْلٍ اِلَّا لَدَيْهِ رَقِيْبٌ عَتِيْدٌ	هیچ سخنی نمی‌گوید مگر اینکه نزد او فرشته‌ای نگهبان آماده (برای ثبت) است.	18
وَجَاءَتْ سَكْرَةُ الْمَوْتِ بِالْحَقِّ ذٰلِكَ مَا كُنْتَ مِنْهُ تَحِيْدُ	و سکرات مرگ به‌حق فرا می‌رسد. این همان چیزی است که می‌خواستی از آن دوری کنی.	19
وَنُفِخَ فِي الصُّوْرِ ذٰلِكَ يَوْمُ الْوَعِيْدِ	و در صور دمیده می‌شود. این روز تهدیدشده است.	20
وَجَاءَتْ كُلُّ نَفْسٍ مَّعَهَا سَاۤئِقٌ وَّشَهِيْدٌ	و هر کس همراه با (فرشته) راننده و (فرشته) شاهد می‌آید.	21
لَقَدْ كُنْتَ فِيْ غَفْلَةٍ مِّنْ هٰذَا فَكَشَفْنَا عَنْكَ غِطَاۤءَكَ فَبَصَرُكَ الْيَوْمَ حَدِيْدٌ	به‌راستی تو از این (رویداد) غافل بودی، پس پرده (از چشمانت) کنار زدیم، و امروز دیدت بسیار تیز است.	22
وَقَالَ قَرِيْنُهٗ هٰذَا مَا لَدَيَّ عَتِيْدٌ	و (فرشته) همراهش می‌گوید: «این (نامه اعمال) است که نزد من است.»	23
اَلْقِيَا فِيْ جَهَنَّمَ كُلَّ كَفَّارٍ عَنِيْدٍ	(خدا می‌فرماید): «هر دو، هر کافر سرسخت را به سوی جهنم پرتاب کنید،	24
مَنَّاعٍ لِّلْخَيْرِ مُعْتَدٍ مُّرِيْبِ	که بسیار مانع خیر، متجاوز و شکاک بود،	25
الَّذِيْ جَعَلَ مَعَ اللّٰهِ اِلٰهًا اٰخَرَ فَاَلْقِيٰهُ فِي الْعَذَابِ الشَّدِيْدِ	که با خدا معبودی دیگر قرار داد، پس او را به عذاب سخت پرتاب کنید.»	26

قَالَ قَرِيْنُه رَبَّنَا مَآ اَطْغَيْتُه وَلٰكِنْ كَانَ فِيْ ضَلٰلٍ بَعِيْدٍ	همنشینش (شیطان) می‌گوید: «پروردگارا، من او را گمراه نکردم، بلکه او خود در گمراهی دور بود.»	27
قَالَ لَا تَخْتَصِمُوْا لَدَيَّ وَقَدْ قَدَّمْتُ اِلَيْكُمْ بِالْوَعِيْدِ	(خدا) می‌فرماید: «در پیشگاه من نزاع نکنید، زیرا پیش‌تر به شما هشدار داده بودم.	28
مَا يُبَدَّلُ الْقَوْلُ لَدَيَّ وَمَآ اَنَا بِظَلَّامٍ لِّلْعَبِيْدِ	سخن من تغییر نمی‌یابد و من به بندگانم ستم نمی‌کنم.»	29
يَوْمَ نَقُوْلُ لِجَهَنَّمَ هَلِ امْتَلَاْتِ وَتَقُوْلُ هَلْ مِنْ مَّزِيْدٍ	(یاد کن) روزی که به جهنم می‌گوییم: «آیا پر شدی؟» و آن پاسخ می‌دهد: «آیا چیزی بیش از این هست؟»	30
وَاُزْلِفَتِ الْجَنَّةُ لِلْمُتَّقِيْنَ غَيْرَ بَعِيْدٍ	و بهشت برای پرهیزگاران نزدیک آورده می‌شود، نه دور.	31
هٰذَا مَا تُوْعَدُوْنَ لِكُلِّ اَوَّابٍ حَفِيْظٍ	(گفته شود): «این همان چیزی است که به شما وعده داده شده بود، برای هر که بازگشت‌کننده و نگهبان (حدود الهی) بود،	32
مَنْ خَشِيَ الرَّحْمٰنَ بِالْغَيْبِ وَجَاءَ بِقَلْبٍ مُّنِيْبٍ	کسی که از خدای رحمان در نهان ترسید و با قلبی توبه‌کار آمد،	33
ادْخُلُوْهَا بِسَلٰمٍ ذٰلِكَ يَوْمُ الْخُلُوْدِ	با آرامش و امنیت وارد (بهشت) شوید. این روز جاودانگی است.»	34
لَهُمْ مَّا يَشَاءُوْنَ فِيْهَا وَلَدَيْنَا مَزِيْدٌ	آنها در آنجا هر چه بخواهند دارند، و نزد ما افزونی است.	35
وَكَمْ اَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِّنْ قَرْنٍ هُمْ اَشَدُّ مِنْهُمْ بَطْشًا فَنَقَّبُوْا فِي الْبِلَادِ هَلْ مِنْ مَّحِيْصٍ	و چه بسیار امت‌هایی را پیش از آنها نابود کردیم که از اینان نیرومندتر بودند. آنها در سرزمین‌ها گشتند. آیا جایی برای گریز (از نابودی) بود؟	36
اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَذِكْرٰى لِمَنْ كَانَ لَه قَلْبٌ اَوْ اَلْقَى السَّمْعَ وَهُوَ شَهِيْدٌ	به‌راستی در این (امر) برای کسی که قلب دارد یا گوش می‌دهد و شاهد است، پندی است.	37
وَلَقَدْ خَلَقْنَا السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا فِيْ سِتَّةِ اَيَّامٍ وَّمَا مَسَّنَا مِنْ لُّغُوْبٍ	و به‌راستی ما آسمان‌ها و زمین و آنچه میان آنهاست را در شش دوره آفریدیم، و هیچ خستگی به ما نرسید.	38
فَاصْبِرْ عَلٰى مَا يَقُوْلُوْنَ وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ قَبْلَ طُلُوْعِ الشَّمْسِ وَقَبْلَ الْغُرُوْبِ	پس (ای محمد) شکیبا باش در برابر آنچه می‌گویند، و پروردگارت را پیش از طلوع خورشید و پیش از غروبش با ستایش تسبیح گوی.	39
وَمِنَ الَّيْلِ فَسَبِّحْهُ وَاَدْبَارَ السُّجُوْدِ	و در شب و پس از هر نماز او را تسبیح گوی.	40

وَاسْتَمِعْ يَوْمَ يُنَادِ الْمُنَادِ مِنْ مَّكَانٍ قَرِيْبٍ	و گوش فرا ده (به ندای) روزی که منادی از جایی نزدیک فریاد می‌زند.	41
يَوْمَ يَسْمَعُوْنَ الصَّيْحَةَ بِالْحَقِّ ذٰلِكَ يَوْمُ الْخُرُوْجِ	روزی که صدای هولناک را به‌حق می‌شنوند. آن روز خروج (از گور) است.	42
اِنَّا نَحْنُ نُحْيٖ وَنُمِيْتُ وَاِلَيْنَا الْمَصِيْرُ	به‌راستی ما هستیم که زنده می‌کنیم و می‌میرانیم، و بازگشت (همه موجودات) به سوی ماست.	43
يَوْمَ تَشَقَّقُ الْاَرْضُ عَنْهُمْ سِرَاعًا ذٰلِكَ حَشْرٌ عَلَيْنَا يَسِيْرٌ	روزی که زمین از هم شکافته می‌شود و آنها به‌سرعت بیرون می‌آیند. این گردآوری برای ما آسان است.	44
نَحْنُ اَعْلَمُ بِمَا يَقُوْلُوْنَ وَمَآ اَنْتَ عَلَيْهِمْ بِجَبَّارٍ فَذَكِّرْ بِالْقُرْاٰنِ مَنْ يَّخَافُ وَعِيْدِ	ما بهتر می‌دانیم که آنها چه می‌گویند، و تو (محمد) بر آنها اجبارکننده نیستی. پس با قرآن به کسی که از تهدید من می‌ترسد، هشدار ده.	45

مكية	اَلذَّارِيَات	ت‌ع‌داد آی‌ات
مکی	ذاریات - 51	٦٠

بسم الله الرحمن الرحيم

(ذاریات (ذاریات

وَالذّٰرِيٰتِ ذَرْوًا	سوگند به بادهایی که گرد و غبار را پراکنده می‌کنند،	1
فَالْحٰمِلٰتِ وِقْرًا	و ابرهایی که (باران) را حمل می‌کنند،	2
فَالْجٰرِيٰتِ يُسْرًا	و (کشتی‌هایی) که به آسانی سیر می‌کنند،	3
فَالْمُقَسِّمٰتِ اَمْرًا	و (فرشتگانی) که امور را تقسیم می‌کنند،	4
اِنَّمَا تُوْعَدُوْنَ لَصَادِقٌ	به‌راستی آنچه به شما وعده داده شده، حق است،	5
وَّاِنَّ الدِّيْنَ لَوَاقِعٌ	و به‌راستی روز جزا حتماً رخ خواهد داد.	6
وَالسَّمَاءِ ذَاتِ الْحُبُكِ	سوگند به آسمانی که دارای راه‌هاست،	7
اِنَّكُمْ لَفِيْ قَوْلٍ مُّخْتَلِفٍ	به‌راستی شما در اختلاف نظر هستید،	8
يُّؤْفَكُ عَنْهُ مَنْ اُفِكَ	کسی که از آن (قرآن و رسول) روی‌گردان شده، از آن باز داشته می‌شود.	9
قُتِلَ الْخَرّٰصُوْنَ	نفرین بر دروغ‌پردازان،	10
الَّذِيْنَ هُمْ فِيْ غَمْرَةٍ سَاهُوْنَ	کسانی که در جهل و غفلت غرق شده‌اند،	11
يَسْـَٔلُوْنَ اَيَّانَ يَوْمُ الدِّيْنِ	آنها می‌پرسند: «روز جزا کی خواهد بود؟»	12
يَوْمَ هُمْ عَلَى النَّارِ يُفْتَنُوْنَ	(روز جزا) روزی است که در آتش جهنم عذاب می‌شوند.	13
ذُوْقُوْا فِتْنَتَكُمْ هٰذَا الَّذِيْ كُنْتُمْ بِهٖ تَسْتَعْجِلُوْنَ	(به آنها گفته شود): «این عذابتان را بچشید. این همان چیزی است که برایش شتاب می‌خواستید.»	14
اِنَّ الْمُتَّقِيْنَ فِيْ جَنّٰتٍ وَّعُيُوْنٍ	به‌راستی پرهیزگاران در باغ‌ها (بهشت) و چشمه‌ها هستند،	15

اٰخِذِيْنَ مَآ اٰتٰىهُمْ رَبُّهُمْ ۗاِنَّهُمْ كَانُوْا قَبْلَ ذٰلِكَ مُحْسِنِيْنَ	آنچه پروردگارشان به آنها داده می‌گیرند. آنها پیش‌تر (در دنیا) نیکوکار بودند؛	16
كَانُوْا قَلِيْلًا مِّنَ الَّيْلِ مَا يَهْجَعُوْنَ	شب‌ها کم می‌خوابیدند،	17
وَبِالْاَسْحَارِ هُمْ يَسْتَغْفِرُوْنَ	و در سحرگاهان از خدا آمرزش می‌طلبیدند.	18
وَفِيْٓ اَمْوَالِهِمْ حَقٌّ لِّلسَّاۤىِٕلِ وَالْمَحْرُوْمِ	و در اموالشان حقی برای فقیر سائل و فقیر غیرسائل بود.	19
وَفِى الْاَرْضِ اٰيٰتٌ لِّلْمُوْقِنِيْنَ	و در زمین نشانه‌هایی (از عظمت خدا) برای یقین‌کنندگان است،	20
وَفِيْٓ اَنْفُسِكُمْ ۗاَفَلَا تُبْصِرُوْنَ	و (نیز) در وجود خودتان. آیا نمی‌بینید؟	21
وَفِى السَّمَاۤءِ رِزْقُكُمْ وَمَا تُوْعَدُوْنَ	و در آسمان رزق شما و آنچه به شما وعده داده شده است.	22
فَوَرَبِّ السَّمَاۤءِ وَالْاَرْضِ اِنَّهٗ لَحَقٌّ مِّثْلَ مَآ اَنَّكُمْ تَنْطِقُوْنَ	پس سوگند به پروردگار آسمان و زمین، آن (وعده) به‌راستی همان‌گونه که سخن می‌گویید، محقق خواهد شد.	23
هَلْ اَتٰىكَ حَدِيْثُ ضَيْفِ اِبْرٰهِيْمَ الْمُكْرَمِيْنَ	آیا داستان میهمانان گرامی ابراهیم (فرشتگان) به تو (محمد) رسیده است؟	24
اِذْ دَخَلُوْا عَلَيْهِ فَقَالُوْا سَلٰمًا ۗقَالَ سَلٰمٌ قَوْمٌ مُّنْكَرُوْنَ	(یاد کن) هنگامی که نزد او آمدند و گفتند: «سلام»، ابراهیم پاسخ داد: «سلام». (آنها) کسانی بودند که او نمی‌شناخت.	25
فَرَاغَ اِلٰٓى اَهْلِهٖ فَجَاۤءَ بِعِجْلٍ سَمِيْنٍ	پس پنهانی نزد خانواده‌اش رفت و گوشت گوساله‌ای چرب (پخته‌شده) آورد،	26
فَقَرَّبَهٗٓ اِلَيْهِمْ قَالَ اَلَا تَأْكُلُوْنَ	و آن را پیش آنها گذاشت (اما آنها نخوردند). گفت: «چرا نمی‌خورید؟»	27
فَاَوْجَسَ مِنْهُمْ خِيْفَةً ۗقَالُوْا لَا تَخَفْ وَبَشَّرُوْهُ بِغُلٰمٍ عَلِيْمٍ	پس از آنها ترسید. گفتند: «نترس»، و او را به فرزندی دانا (اسحاق) مژده دادند.	28
فَاَقْبَلَتِ امْرَاَتُهٗ فِيْ صَرَّةٍ فَصَكَّتْ وَجْهَهَا وَقَالَتْ عَجُوْزٌ عَقِيْمٌ	پس همسرش با فریاد (شگفت‌زده) آمد و به چهره‌اش زد و گفت: «(من) زنی سالخورده و نازا هستم.»	29
قَالُوْا كَذٰلِكِ قَالَ رَبُّكِ ۗاِنَّهٗ هُوَ الْحَكِيْمُ الْعَلِيْمُ	گفتند: «پروردگارت چنین فرموده است. او دانای حکیم است.»	30
قَالَ فَمَا خَطْبُكُمْ اَيُّهَا الْمُرْسَلُوْنَ	(ابراهیم) گفت: «ای فرستادگان، مأموریت مهم شما چیست؟»	31

قَالُوْٓا اِنَّآ اُرْسِلْنَآ اِلٰى قَوْمٍ مُّجْرِمِيْنَ	گفتند: «ما به سوی قومی گناهکار (قوم لوط) فرستاده شده‌ایم،	32
لِنُرْسِلَ عَلَيْهِمْ حِجَارَةً مِّنْ طِيْنٍ	تا بر آنها سنگ‌هایی از گِل (سخت) فرو ریزیم،	33
مُّسَوَّمَةً عِنْدَ رَبِّكَ لِلْمُسْرِفِيْنَ	که نزد پروردگارت برای تجاوزکنندگان نشانه‌گذاری شده‌اند.»	34
فَاَخْرَجْنَا مَنْ كَانَ فِيْهَا مِنَ الْمُؤْمِنِيْنَ	پس کسانی را که در آن (شهر) ایمان آورده بودند، بیرون آوردیم.	35
فَمَا وَجَدْنَا فِيْهَا غَيْرَ بَيْتٍ مِّنَ الْمُسْلِمِيْنَ	و در آن (شهر) جز یک خانه از مسلمانان (لوط) نیافتیم.	36
وَتَرَكْنَا فِيْهَآ اٰيَةً لِّلَّذِيْنَ يَخَافُوْنَ الْعَذَابَ الْاَلِيْمَ	و در آنجا نشانه‌ای برای کسانی که از عذاب دردناک می‌ترسند، به جا گذاشتیم.	37
وَفِيْ مُوْسٰٓى اِذْ اَرْسَلْنٰهُ اِلٰى فِرْعَوْنَ بِسُلْطٰنٍ مُّبِيْنٍ	و در (داستان) موسی (نشانه‌هایی از قدرت خدا بود) هنگامی که او را با معجزه‌ای آشکار نزد فرعون فرستادیم.	38
فَتَوَلّٰى بِرُكْنِهٖ وَقَالَ سٰحِرٌ اَوْ مَجْنُوْنٌ	اما او (فرعون) با قدرت خود روی گرداند و گفت: «(او) جادوگر یا دیوانه است.»	39
فَاَخَذْنٰهُ وَجُنُوْدَهٗ فَنَبَذْنٰهُمْ فِى الْيَمِّ وَهُوَ مُلِيْمٌ	پس او و لشکریانش را گرفتیم و به دریا افکندیم، در حالی که او سزاوار سرزنش بود.	40
وَفِيْ عَادٍ اِذْ اَرْسَلْنَا عَلَيْهِمُ الرِّيْحَ الْعَقِيْمَ	و در (داستان) عاد (نشانه بود) هنگامی که بادی سرکش بر آنها فرستادیم،	41
مَا تَذَرُ مِنْ شَيْءٍ اَتَتْ عَلَيْهِ اِلَّا جَعَلَتْهُ كَالرَّمِيْمِ	که هیچ‌چیز را در مسیرش وا نمی‌گذاشت، مگر اینکه آن را مانند خاکستر پراکنده می‌کرد.	42
وَفِيْ ثَمُوْدَ اِذْ قِيْلَ لَهُمْ تَمَتَّعُوْا حَتّٰى حِيْنٍ	و در (داستان) ثمود (نشانه بود) هنگامی که به آنها گفته شد: «تا مدتی بهره‌مند شوید.»	43
فَعَتَوْا عَنْ اَمْرِ رَبِّهِمْ فَاَخَذَتْهُمُ الصّٰعِقَةُ وَهُمْ يَنْظُرُوْنَ	اما آنها از فرمان پروردگارشان سرپیچی کردند، پس صاعقه آنها را در حالی که می‌نگریستند، گرفت.	44
فَمَا اسْتَطَاعُوْا مِنْ قِيَامٍ وَّمَا كَانُوْا مُنْتَصِرِيْنَ	و نتوانستند برخیزند و یاری نشدند.	45
وَقَوْمَ نُوْحٍ مِّنْ قَبْلُ اِنَّهُمْ كَانُوْا قَوْمًا فٰسِقِيْنَ	و پیش‌تر قوم نوح (را نابود کردیم). آنها قومی فاسق بودند.	46
وَالسَّمَاۤءَ بَنَيْنٰهَا بِاَيْدٍ وَّاِنَّا لَمُوْسِعُوْنَ	و آسمان را با قدرت خود بنا کردیم و ما گسترش‌دهنده‌ایم.	47

وَالْاَرْضَ فَرَشْنٰهَا فَنِعْمَ الْمٰهِدُوْنَ	و زمین را گستراندیم، چه نیکو گستراننده‌ای هستیم.	48
وَمِنْ كُلِّ شَيْءٍ خَلَقْنَا زَوْجَيْنِ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُوْنَ	و از هر چیز دو گونه (جفت) آفریدیم، شاید که پند گیرید.	49
فَفِرُّوْٓا اِلَى اللّٰهِ اِنِّيْ لَكُمْ مِّنْهُ نَذِيْرٌ مُّبِيْنٌ	پس به سوی خدا بگریزید. من از سوی او برای شما هشداردهنده‌ای آشکارم.	50
وَلَا تَجْعَلُوْا مَعَ اللّٰهِ اِلٰهًا اٰخَرَ اِنِّيْ لَكُمْ مِّنْهُ نَذِيْرٌ مُّبِيْنٌ	و خدایی دیگر با خدا قرار ندهید. من از سوی او برای شما هشداردهنده‌ای آشکارم.	51
كَذٰلِكَ مَآ اَتَى الَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِهِمْ مِّنْ رَّسُوْلٍ اِلَّا قَالُوْا سَاحِرٌ اَوْ مَجْنُوْنٌ	همچنین هرگاه پیامبری پیش از آنها نزد اقوامشان آمد، گفتند: «جادوگر یا دیوانه است.»	52
اَتَوَاصَوْا بِهٖ بَلْ هُمْ قَوْمٌ طَاغُوْنَ	آیا این را به یکدیگر سفارش کرده‌اند؟ خیر، آنها قومی سرکش‌اند.	53
فَتَوَلَّ عَنْهُمْ فَمَآ اَنْتَ بِمَلُوْمٍ	پس (ای محمد) از آنها روی بگردان، و تو مورد سرزنش نیستی.	54
وَذَكِّرْ فَاِنَّ الذِّكْرٰى تَنْفَعُ الْمُؤْمِنِيْنَ	و همچنان هشدار ده، زیرا هشدار برای مؤمنان سودمند است.	55
وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْاِنْسَ اِلَّا لِيَعْبُدُوْنِ	من جن و انسان را جز برای پرستش خود نیافریدم.	56
مَآ اُرِيْدُ مِنْهُمْ مِّنْ رِّزْقٍ وَّمَآ اُرِيْدُ اَنْ يُّطْعِمُوْنِ	من از آنها هیچ رزقی نمی‌خواهم و نمی‌خواهم به من غذا دهند.	57
اِنَّ اللّٰهَ هُوَ الرَّزَّاقُ ذُو الْقُوَّةِ الْمَتِيْنُ	به‌راستی خدا همان روزی‌دهنده‌ای است که صاحب قدرت و بسیار استوار است.	58
فَاِنَّ لِلَّذِيْنَ ظَلَمُوْا ذَنُوْبًا مِّثْلَ ذَنُوْبِ اَصْحٰبِهِمْ فَلَا يَسْتَعْجِلُوْنِ	پس برای ستمگران سهمی (از عذاب) مانند سهم هم‌نوعانشان (در گذشته) است؛ پس از من نخواهند که شتاب کنم.	59
فَوَيْلٌ لِّلَّذِيْنَ كَفَرُوْا مِنْ يَّوْمِهِمُ الَّذِيْ يُوْعَدُوْنَ	پس وای بر کافران در روزی که به آنها وعده داده شده (روز قیامت).	60

مکیة	اَلطُّور	تـعـداد آیات
مکی	در تـور - 52	٤٩

بسم الله الرحمن الرحيم

(در تـور (طور

وَالطُّوْرِ	سوگند به کوه (سینا)،	1
وَكِتٰبٍ مَّسْطُوْرٍ	و سوگند به کتاب نوشته‌شده،	2
فِيْ رَقٍّ مَّنْشُوْرٍ	بر صفحاتی گشوده،	3
وَّالْبَيْتِ الْمَعْمُوْرِ	و سوگند به بیت‌المعمور (کعبه)،	4
وَالسَّقْفِ الْمَرْفُوْعِ	و سوگند به سقف برافراشته (آسمان)،	5
وَالْبَحْرِ الْمَسْجُوْرِ	و سوگند به دریای پرامواج،	6
اِنَّ عَذَابَ رَبِّكَ لَوَاقِعٌ	به‌راستی عذاب پروردگارتان رخ خواهد داد،	7
مَّا لَه مِنْ دَافِعٍ	هیچ‌چیز نمی‌تواند آن را بازدارد،	8
يَّوْمَ تَمُوْرُ السَّمَاءُ مَوْرًا	در روزی که آسمان به شدت متزلزل می‌شود،	9
وَّتَسِيْرُ الْجِبَالُ سَيْرًا	و کوه‌ها به حرکت درمی‌آیند (و جابه‌جا می‌شوند).	10
فَوَيْلٌ يَّوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِيْنَ	پس در آن روز وای بر حال تکذیب‌کنندگان،	11
الَّذِيْنَ هُمْ فِيْ خَوْضٍ يَّلْعَبُوْنَ	کسانی که در باطل (گناه) بازی می‌کنند،	12
يَوْمَ يُدَعُّوْنَ اِلٰى نَارِ جَهَنَّمَ دَعًّا	در آن روز با شدت به سوی جهنم رانده می‌شوند.	13
هٰذِهِ النَّارُ الَّتِيْ كُنْتُمْ بِهَا تُكَذِّبُوْنَ	(به آنها گفته شود): «این همان جهنمی است که آن را تکذیب می‌کردید.»	14
اَفَسِحْرٌ هٰذَآ اَمْ اَنْتُمْ لَا تُبْصِرُوْنَ	آیا این جادوست؟ یا شما نمی‌بینید؟	15
اِصْلَوْهَا فَاصْبِرُوْٓا اَوْ لَا تَصْبِرُوْا سَوَآءٌ عَلَيْكُمْ اِنَّمَا تُجْزَوْنَ مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُوْنَ	وارد آن شوید (و سوزش آتشش را بچشید)؛ چه صبر کنید چه نکنید، برایتان یکسان است؛ شما تنها برای آنچه کرده‌اید جزا داده می‌شوید.	16

اِنَّ الْمُتَّقِيْنَ فِيْ جَنّٰتٍ وَّنَعِيْمٍ	به‌راستی پرهیزگاران در باغ‌ها و نعمت‌ها هستند،	17
فٰكِهِيْنَ بِمَآ اٰتٰىهُمْ رَبُّهُمْ وَوَقٰىهُمْ رَبُّهُمْ عَذَابَ الْجَحِيْمِ	آنها از آنچه پروردگارشان به آنها داده شادمان‌اند، و پروردگارشان آنها را از عذاب جهنم حفظ کرده است.	18
كُلُوْا وَاشْرَبُوْا هَنِيْٓـًٔا بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُوْنَ	(به آنها گفته شود): «به خاطر آنچه کرده‌اید، با لذت بخورید و بیاشامید.»	19
مُتَّكِـِٕيْنَ عَلٰى سُرُرٍ مَّصْفُوْفَةٍ وَزَوَّجْنٰهُمْ بِحُوْرٍ عِيْنٍ	آنها بر تخت‌هایی ردیف‌شده تکیه زده‌اند، و ما حوریانی با چشمان زیبا به آنها همسر داده‌ایم.	20
وَالَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَاتَّبَعَتْهُمْ ذُرِّيَّتُهُمْ بِاِيْمَانٍ اَلْحَقْنَا بِهِمْ ذُرِّيَّتَهُمْ وَمَآ اَلَتْنٰهُمْ مِّنْ عَمَلِهِمْ مِّنْ شَيْءٍ كُلُّ امْرِئٍ بِمَا كَسَبَ رَهِيْنٌ	و کسانی که ایمان آوردند و فرزندانشان در ایمان از آنها پیروی کردند، فرزندانشان را به آنها ملحق می‌کنیم، و از پاداش اعمال (نیک) آنها چیزی کم نمی‌کنیم. هر کس به آنچه کرده است گروگان است.	21
وَاَمْدَدْنٰهُمْ بِفَاكِهَةٍ وَّلَحْمٍ مِّمَّا يَشْتَهُوْنَ	و به آنها میوه‌ها و گوشت‌هایی از هر نوع که بخواهند، افزون می‌دهیم.	22
يَتَنَازَعُوْنَ فِيْهَا كَاْسًا لَّا لَغْوٌ فِيْهَا وَلَا تَاْثِيْمٌ	(در بهشت) جام‌هایی به یکدیگر می‌دهند که نه سخنی بیهوده در آن است و نه گناهی.	23
وَيَطُوْفُ عَلَيْهِمْ غِلْمَانٌ لَّهُمْ كَاَنَّهُمْ لُؤْلُؤٌ مَّكْنُوْنٌ	و در اطرافشان جوانانی برای خدمت به آنها می‌گردند، گویی مرواریدهایی محفوظ‌اند.	24
وَاَقْبَلَ بَعْضُهُمْ عَلٰى بَعْضٍ يَّتَسَاۤءَلُوْنَ	و برخی از آنها رو به یکدیگر کرده، با هم گفت‌وگو می‌کنند.	25
قَالُوْٓا اِنَّا كُنَّا قَبْلُ فِيْٓ اَهْلِنَا مُشْفِقِيْنَ	می‌گویند: «ما پیش‌تر، در میان خاندانمان از (عذاب) می‌ترسیدیم.	26
فَمَنَّ اللّٰهُ عَلَيْنَا وَوَقٰىنَا عَذَابَ السَّمُوْمِ	پس خدا بر ما منت نهاد و ما را از عذاب جهنم حفظ کرد.	27
اِنَّا كُنَّا مِنْ قَبْلُ نَدْعُوْهُ اِنَّهٗ هُوَ الْبَرُّ الرَّحِيْمُ	ما از پیش او را پرستش می‌کردیم. اوست که بسیار نیکوکار و مهربان است.»	28
فَذَكِّرْ فَمَآ اَنْتَ بِنِعْمَتِ رَبِّكَ بِكَاهِنٍ وَّلَا مَجْنُوْنٍ	پس (ای محمد) هشدار ده، زیرا به نعمت پروردگارت نه کاهن هستی و نه دیوانه.	29
اَمْ يَقُوْلُوْنَ شَاعِرٌ نَّتَرَبَّصُ بِهٖ رَيْبَ الْمَنُوْنِ	یا می‌گویند: «او شاعری است که منتظر بدبختی‌اش هستیم.»	30
قُلْ تَرَبَّصُوْا فَاِنِّيْ مَعَكُمْ مِّنَ الْمُتَرَبِّصِيْنَ	بگو (ای محمد): «منتظر باشید! من نیز با شما از منتظرانم.»	31

اَمْ تَأْمُرُهُمْ اَحْلَامُهُمْ بِهٰذَآ اَمْ هُمْ قَوْمٌ طَاغُوْنَ	آیا عقل‌هایشان به آنها (این اتهامات) را فرمان می‌دهد، یا آنها قومی سرکش‌اند؟	32
اَمْ يَقُوْلُوْنَ تَقَوَّلَه بَلْ لَّا يُؤْمِنُوْنَ	یا می‌گویند: «او (قرآن را) خود ساخته است.» خیر! آنها ایمان ندارند.	33
فَلْيَأْتُوْا بِحَدِيْثٍ مِّثْلِهٖٓ اِنْ كَانُوْا صٰدِقِيْنَ	پس اگر راست می‌گویند، مانند آن (قرآن) بیاورند.	34
اَمْ خُلِقُوْا مِنْ غَيْرِ شَيْءٍ اَمْ هُمُ الْخٰلِقُوْنَ	آیا آنها بدون مبدأ خلق شده‌اند، یا خودشان خالق (خود) هستند؟	35
اَمْ خَلَقُوا السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ بَلْ لَّا يُوْقِنُوْنَ	یا آنها آسمان‌ها و زمین را آفریده‌اند؟ خیر، آنها یقین ندارند.	36
اَمْ عِنْدَهُمْ خَزَاۤئِنُ رَبِّكَ اَمْ هُمُ الْمُصَيْطِرُوْنَ	یا گنجینه‌های پروردگارت نزد آنهاست، یا آنها فرمانروایان‌اند؟	37
اَمْ لَهُمْ سُلَّمٌ يَّسْتَمِعُوْنَ فِيْهِ فَلْيَأْتِ مُسْتَمِعُهُمْ بِسُلْطٰنٍ مُّبِيْنٍ	یا نردبانی (به آسمان) دارند که (اسرار غیب را) می‌شنوند؟ پس شنونده‌شان با دلیلی آشکار بیاید.	38
اَمْ لَهُ الْبَنٰتُ وَلَكُمُ الْبَنُوْنَ	یا برای او دختران است و برای شما پسران؟	39
اَمْ تَسْـَٔلُهُمْ اَجْرًا فَهُمْ مِّنْ مَّغْرَمٍ مُّثْقَلُوْنَ	یا (ای محمد) از آنها پاداشی می‌خواهی که زیر بار بدهی سنگین شده‌اند؟	40
اَمْ عِنْدَهُمُ الْغَيْبُ فَهُمْ يَكْتُبُوْنَ	یا دانش غیب نزد آنهاست که آن را می‌نویسند؟	41
اَمْ يُرِيْدُوْنَ كَيْدًا فَالَّذِيْنَ كَفَرُوْا هُمُ الْمَكِيْدُوْنَ	یا قصد فریب دارند؟ اما کافران خودشان فریب‌خورده‌اند.	42
اَمْ لَهُمْ اِلٰهٌ غَيْرُ اللّٰهِ سُبْحٰنَ اللّٰهِ عَمَّا يُشْرِكُوْنَ	یا خدایی جز خدا دارند؟ خدا منزه است از آنچه شریک او می‌سازند.	43
وَاِنْ يَّرَوْا كِسْفًا مِّنَ السَّمَاۤءِ سَاقِطًا يَّقُوْلُوْا سَحَابٌ مَّرْكُوْمٌ	و اگر تکه‌هایی از آسمان فروافتاده ببینند، می‌گویند: «ابرهای متراکم است.»	44
فَذَرْهُمْ حَتّٰى يُلٰقُوْا يَوْمَهُمُ الَّذِيْ فِيْهِ يُصْعَقُوْنَ	پس آنها را واگذار تا روزی که با (عذاب) خود روبه‌رو شوند.	45
يَوْمَ لَا يُغْنِيْ عَنْهُمْ كَيْدُهُمْ شَيْـًٔا وَّلَا هُمْ يُنْصَرُوْنَ	روزی که نیرنگشان هیچ سودی برایشان ندارد و یاری نمی‌شوند.	46

وَاِنَّ لِلَّذِيْنَ ظَلَمُوْا عَذَابًا دُوْنَ ذٰلِكَ وَلٰكِنَّ اَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُوْنَ	و به‌راستی برای ستمگران عذابی جز این است، اما بیشترشان نمی‌دانند.	47
وَاصْبِرْ لِحُكْمِ رَبِّكَ فَاِنَّكَ بِاَعْيُنِنَا وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ حِيْنَ تَقُوْمُ	و (ای محمد) برای فرمان پروردگارت شکیبا باش، زیرا تو در حمایت ما هستی، و هنگامی که برمی‌خیزی با ستایش پروردگارت تسبیح گوی.	48
وَمِنَ الَّيْلِ فَسَبِّحْهُ وَاِدْبَارَ النُّجُوْمِ	و در بخشی از شب و هنگام غروب ستارگان (هنگام سحر) او را تسبیح گوی.	49

مكية	اَلنَّجْم	تعداد آیات
مکی	النجم - 53	٦٢

بسم الله الرحمن الرحيم

(النجم (نجم

وَالنَّجْمِ اِذَا هَوٰى	سوگند به ستاره هنگامی که غروب می‌کند،	1
مَا ضَلَّ صَاحِبُكُمْ وَمَا غَوٰى	دوست شما (محمد) نه گمراه است و نه در اشتباه،	2
وَمَا يَنْطِقُ عَنِ الْهَوٰى	و آنچه می‌گوید (قرآن) از هوس او نیست.	3
اِنْ هُوَ اِلَّا وَحْيٌ يُّوْحٰى	آن جز وحی‌ای که به او نازل شده نیست،	4
عَلَّمَه شَدِيْدُ الْقُوٰى	که توسط (جبرئیل) بسیار نیرومند به او آموخته شد،	5
ذُوْ مِرَّةٍ فَاسْتَوٰى	که دارای استواری است؛ پس (جبرئیل) با چهره اصلی (زیبا و پرشکوه) خود ظاهر شد	6
وَهُوَ بِالْاُفُقِ الْاَعْلٰى	در حالی که در افق بلند بود.	7
ثُمَّ دَنَا فَتَدَلّٰى	سپس (به محمد) نزدیک شد و باز هم نزدیک‌تر شد،	8
فَكَانَ قَابَ قَوْسَيْنِ اَوْ اَدْنٰى	تا فاصله‌ای به اندازه دو کمان یا نزدیک‌تر.	9
فَاَوْحٰى اِلٰى عَبْدِه مَآ اَوْحٰى	پس وحی را که خدا نازل کرده بود به بنده‌اش (محمد) رساند.	10
مَا كَذَبَ الْفُؤَادُ مَا رَاٰى	قلبش آنچه را دید تکذیب نکرد.	11
اَفَتُمٰرُوْنَه عَلٰى مَا يَرٰى	آیا (ای مشرکان مکه) می‌خواهید با او درباره آنچه دیده است مجادله کنید؟	12
وَلَقَدْ رَاٰهُ نَزْلَةً اُخْرٰى	و به‌راستی او (محمد) او را (در چهره اصلی‌اش) در زمانی دیگر دید،	13
عِنْدَ سِدْرَةِ الْمُنْتَهٰى	نزد سدرة المنتهی،	14
عِنْدَهَا جَنَّةُ الْمَاْوٰى	که بهشت اقامتگاه در نزدیکی آن است،	15

اِذْ يَغْشَى السِّدْرَةَ مَا يَغْشٰى	(محمد جبرئیل را دید) هنگامی که سدرة المنتهی را چیزی پوشانده بود.	16
مَا زَاغَ الْبَصَرُ وَمَا طَغٰى	چشمش نه منحرف شد و نه از حد گذشت.	17
لَقَدْ رَاٰى مِنْ اٰيٰتِ رَبِّهِ الْكُبْرٰى	به‌راستی او برخی از بزرگ‌ترین نشانه‌های پروردگارش را دید.	18
اَفَرَءَيْتُمُ اللّٰتَ وَالْعُزّٰى	آیا لات و عزّی را دیده‌اید؟	19
وَمَنٰوةَ الثَّالِثَةَ الْاُخْرٰى	و منات، آن سومین را؟	20
اَلَكُمُ الذَّكَرُ وَلَهُ الْاُنْثٰى	آیا برای شما نر است و برای او ماده؟	21
تِلْكَ اِذًا قِسْمَةٌ ضِيْزٰى	این تقسیم‌بندی‌ای ناعادلانه است.	22
اِنْ هِيَ اِلَّآ اَسْمَاءٌ سَمَّيْتُمُوْهَآ اَنْتُمْ وَاٰبَاؤُكُمْ مَّآ اَنْزَلَ اللّٰهُ بِهَا مِنْ سُلْطٰنٍ اِنْ يَّتَّبِعُوْنَ اِلَّا الظَّنَّ وَمَا تَهْوَى الْاَنْفُسُ وَلَقَدْ جَاءَهُمْ مِّنْ رَّبِّهِمُ الْهُدٰى	آنها جز نام‌هایی نیستند که شما و پدرانتان به آنها داده‌اید، که خدا برایشان هیچ دلیلی نازل نکرده است. آنها جز گمان و هوس خود را پیروی نمی‌کنند، در حالی که هدایت از سوی پروردگارشان به آنها رسیده است.	23
اَمْ لِلْاِنْسَانِ مَا تَمَنّٰى	آیا انسان آنچه را آرزو می‌کند به دست می‌آورد؟	24
فَلِلّٰهِ الْاٰخِرَةُ وَالْاُوْلٰى	آخرت و دنیا از آنِ خداست.	25
وَكَمْ مِّنْ مَّلَكٍ فِي السَّمٰوٰتِ لَا تُغْنِيْ شَفَاعَتُهُمْ شَيْـًٔا اِلَّا مِنْ بَعْدِ اَنْ يَّاْذَنَ اللّٰهُ لِمَنْ يَّشَاءُ وَيَرْضٰى	و چه بسیار فرشتگان در آسمان‌ها که شفاعتشان هیچ سودی ندارد، مگر آنکه خدا اجازه دهد و برای کسی که بخواهد و راضی باشد.	26
اِنَّ الَّذِيْنَ لَا يُؤْمِنُوْنَ بِالْاٰخِرَةِ لَيُسَمُّوْنَ الْمَلٰٓئِكَةَ تَسْمِيَةَ الْاُنْثٰى	به‌راستی کسانی که به آخرت ایمان ندارند، فرشتگان را با نام‌های زنانه می‌نامند.	27
وَمَا لَهُمْ بِهٖ مِنْ عِلْمٍ اِنْ يَّتَّبِعُوْنَ اِلَّا الظَّنَّ وَاِنَّ الظَّنَّ لَا يُغْنِيْ مِنَ الْحَقِّ شَيْـًٔا	و آنها هیچ دانشی درباره آن ندارند. جز گمان را پیروی نمی‌کنند، و گمان در برابر حقیقت هیچ سودی ندارد.	28
فَاَعْرِضْ عَنْ مَّنْ تَوَلّٰى عَنْ ذِكْرِنَا وَلَمْ يُرِدْ اِلَّا الْحَيٰوةَ الدُّنْيَا	پس (ای محمد) از کسی که از یادآوری ما روی گردانده و جز زندگی دنیا را نمی‌خواهد، دوری کن.	29
ذٰلِكَ مَبْلَغُهُمْ مِّنَ الْعِلْمِ اِنَّ رَبَّكَ هُوَ اَعْلَمُ بِمَنْ ضَلَّ عَنْ سَبِيْلِهٖ وَهُوَ اَعْلَمُ بِمَنِ اهْتَدٰى	این حد دانش آنهاست. به‌راستی پروردگارت بهتر می‌داند چه کسی از راهش گمراه شده و چه کسی هدایت یافته است.	30

وَلِلّٰهِ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْاَرْضِ لِيَجْزِيَ الَّذِيْنَ اَسَاۤءُوْا بِمَا عَمِلُوْا وَيَجْزِيَ الَّذِيْنَ اَحْسَنُوْا بِالْحُسْنٰى	و آنچه در آسمان‌ها و زمین است از آن خداست. تا به بدکاران بر اساس کردارشان جزا دهد و به نیکوکاران با پاداشی بهتر (بهشت) پاداش دهد.	31
اَلَّذِيْنَ يَجْتَنِبُوْنَ كَبٰۤىِٕرَ الْاِثْمِ وَالْفَوَاحِشَ اِلَّا اللَّمَمَ اِنَّ رَبَّكَ وَاسِعُ الْمَغْفِرَةِ هُوَ اَعْلَمُ بِكُمْ اِذْ اَنْشَاَكُمْ مِّنَ الْاَرْضِ وَاِذْ اَنْتُمْ اَجِنَّةٌ فِيْ بُطُوْنِ اُمَّهٰتِكُمْ فَلَا تُزَكُّوْٓا اَنْفُسَكُمْ هُوَ اَعْلَمُ بِمَنِ اتَّقٰى	کسانی که از گناهان بزرگ و کارهای زشت دوری می‌کنند، جز خطاهای کوچک. به‌راستی پروردگارت بسیار آمرزنده است. او شما را از زمانی که از خاک آفرید و هنگامی که جنینی در رحم مادرانتان بودید، می‌شناسد. پس خود را پاک نشمارید. او بهتر می‌داند چه کسی پرهیزگار است.	32
اَفَرَءَيْتَ الَّذِيْ تَوَلّٰى	آیا کسی را که (از قرآن) روی گردانده دیدی؟	33
وَاَعْطٰى قَلِيْلًا وَّاَكْدٰى	و اندکی (از آنچه وعده داده) داد و بقیه را نگه داشت.	34
اَعِنْدَهٗ عِلْمُ الْغَيْبِ فَهُوَ يَرٰى	آیا او دانش غیب دارد که می‌تواند ببیند؟	35
اَمْ لَمْ يُنَبَّاْ بِمَا فِيْ صُحُفِ مُوْسٰى	یا آنچه در صحف موسی به او خبر داده نشده است؟	36
وَاِبْرٰهِيْمَ الَّذِيْ وَفّٰٓى	و (صحف) ابراهیم که همیشه وعده‌هایش را به انجام می‌رساند؟	37
اَلَّا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِّزْرَ اُخْرٰى	که هیچ گناهکاری بار گناه دیگری را بر دوش نمی‌کشد،	38
وَاَنْ لَّيْسَ لِلْاِنْسَانِ اِلَّا مَا سَعٰى	و اینکه انسان جز آنچه تلاش کرده به دست نمی‌آورد،	39
وَاَنَّ سَعْيَهٗ سَوْفَ يُرٰى	و به‌راستی تلاشش به‌زودی به او نشان داده خواهد شد،	40
ثُمَّ يُجْزٰىهُ الْجَزَاۤءَ الْاَوْفٰى	سپس به کامل‌ترین شکل پاداش داده می‌شود،	41
وَاَنَّ اِلٰى رَبِّكَ الْمُنْتَهٰى	و به‌راستی پایان همه چیز به سوی پروردگار توست،	42
وَاَنَّهٗ هُوَ اَضْحَكَ وَاَبْكٰى	و به‌راستی اوست که می‌خنداند و می‌گریاند،	43
وَاَنَّهٗ هُوَ اَمَاتَ وَاَحْيَا	و به‌راستی اوست که می‌میراند و زنده می‌کند،	44
وَاَنَّهٗ خَلَقَ الزَّوْجَيْنِ الذَّكَرَ وَالْاُنْثٰى	و به‌راستی اوست که جفت‌های نر و ماده را آفرید،	45
مِنْ نُّطْفَةٍ اِذَا تُمْنٰى	از نطفه‌ای هنگامی که ریخته می‌شود،	46

وَاَنَّ عَلَيْهِ النَّشْاَةَ الْاُخْرٰى	و به‌راستی اوست که آفرینش دوباره (رستاخیز) را بر عهده دارد،	47
وَاَنَّه هُوَ اَغْنٰى وَاَقْنٰى	و به‌راستی اوست که بی‌نیازی و دارایی می‌بخشد.	48
وَاَنَّه هُوَ رَبُّ الشِّعْرٰى	و به‌راستی او پروردگار ستاره شِعری است،	49
وَاَنَّه اَهْلَكَ عَادًا الْاُوْلٰى	و به‌راستی او قوم عاد پیشین را نابود کرد،	50
وَثَمُوْدَا فَمَآ اَبْقٰى	و قوم ثمود را، که هیچ‌کس را (زنده) باقی نگذاشت،	51
وَقَوْمَ نُوْحٍ مِّنْ قَبْلُ اِنَّهُمْ كَانُوْا هُمْ اَظْلَمَ وَاَطْغٰى	و پیش از آن قوم نوح را. به‌راستی آنها ستمگرترین و سرکش‌ترین بودند.	52
وَالْمُؤْتَفِكَةَ اَهْوٰى	و شهر (قوم لوط) را با طوفان واژگون کرد،	53
فَغَشّٰىهَا مَا غَشّٰى	پس آن را با (ویرانه‌هایی) که بر آن فرو ریخت، پوشاند.	54
فَبِاَيِّ اٰلَاۤءِ رَبِّكَ تَتَمَارٰى	پس کدامین نعمت پروردگارت را هنوز شک داری؟	55
هٰذَا نَذِيْرٌ مِّنَ النُّذُرِ الْاُوْلٰى	این (محمد) یکی از هشداردهندگان پیشین است.	56
اَزِفَتِ الْاٰزِفَةُ	آنچه نزدیک است (قیامت) نزدیک‌تر شده است.	57
لَيْسَ لَهَا مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ كَاشِفَةٌ	جز خدا کسی نمی‌تواند آن (وقوعش) را آشکار کند.	58
اَفَمِنْ هٰذَا الْحَدِيْثِ تَعْجَبُوْنَ	آیا از این خبر شگفت‌زده می‌شوید؟	59
وَتَضْحَكُوْنَ وَلَا تَبْكُوْنَ	و می‌خندید و نمی‌گریید،	60
وَاَنْتُمْ سٰمِدُوْنَ	در حالی که غافلید.	61
فَاسْجُدُوْا لِلّٰهِ وَاعْبُدُوْا	پس برای خدا سجده کنید و او را بپرستید.	62

مكية	اَلْقَمَر	تعداد آيات
مکی	القمر - 54	٥٥

بسم الله الرحمن الرحيم

(القمر (قمر

اِقْتَرَبَتِ السَّاعَةُ وَانْشَقَّ الْقَمَرُ	هنگامی که ساعت (قیامت) نزدیک شود، ماه شکافته می‌شود.	1
وَاِنْ يَّرَوْا اٰيَةً يُّعْرِضُوْا وَيَقُوْلُوْا سِحْرٌ مُّسْتَمِرٌّ	و اگر (مشرکان) نشانه‌ای (معجزه) ببینند، روی می‌گردانند و می‌گویند: «این جادویی مداوم است.»	2
وَكَذَّبُوْا وَاتَّبَعُوْٓا اَهْوَاۤءَهُمْ وَكُلُّ اَمْرٍ مُّسْتَقِرٌّ	و (محمد را) تکذیب کردند و از هوس‌هایشان پیروی کردند، در حالی که هر امری مقدر شده است.	3
وَلَقَدْ جَاۤءَهُمْ مِّنَ الْاَنْۢبَاۤءِ مَا فِيْهِ مُزْدَجَرٌ	و به‌راستی اخباری به آنها رسید که در آن هشدار (به کفر) بود،	4
حِكْمَةٌۢ بَالِغَةٌ فَمَا تُغْنِ النُّذُرُ	(این) حکمت کاملی است، اما هشدارها برایشان سودی ندارد،	5
فَتَوَلَّ عَنْهُمْ يَوْمَ يَدْعُ الدَّاعِ اِلٰى شَيْءٍ نُّكُرٍ	پس (ای محمد) از آنها روی بگردان، در روزی که دعوت‌کننده (فرشته) آنها را به چیزی ناخوشایند (روز جزا) فرا می‌خواند،	6
خُشَّعًا اَبْصَارُهُمْ يَخْرُجُوْنَ مِنَ الْاَجْدَاثِ كَاَنَّهُمْ جَرَادٌ مُّنْتَشِرٌ	با چشمان فروافتاده، از گورهایشان بیرون می‌آیند، گویی ملخ‌های پراکنده‌اند،	7
مُّهْطِعِيْنَ اِلَى الدَّاعِ يَقُوْلُ الْكٰفِرُوْنَ هٰذَا يَوْمٌ عَسِرٌ	با شتاب و فرمانبرداری به سوی دعوت‌کننده می‌روند. کافران می‌گویند: «این روزی دشوار است.»	8
كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوْحٍ فَكَذَّبُوْا عَبْدَنَا وَقَالُوْا مَجْنُوْنٌ وَّازْدُجِرَ	پیش از آنها، قوم نوح (رسول را) تکذیب کردند، پس بنده ما (نوح) را تکذیب کردند و گفتند: «دیوانه است!» و او را با تهدید راندند.	9
فَدَعَا رَبَّهٗٓ اَنِّيْ مَغْلُوْبٌ فَانْتَصِرْ	پس او به پروردگارش نالید: «من مغلوب شده‌ام، پس یاری‌ام کن.»	10
فَفَتَحْنَآ اَبْوَابَ السَّمَاۤءِ بِمَاۤءٍ مُّنْهَمِرٍ	پس درهای آسمان را با آبی ریزان گشودیم،	11
وَّفَجَّرْنَا الْاَرْضَ عُيُوْنًا فَالْتَقَى الْمَاۤءُ عَلٰٓى اَمْرٍ قَدْ قُدِرَ	و زمین را به جوشش چشمه‌ها واداشتیم، پس آب‌ها به هم پیوستند و وضعیتی (بلا) را که مقدر شده بود پدید آوردند.	12

وَحَمَلْنٰهُ عَلٰى ذَاتِ اَلْوَاحٍ وَّدُسُرٍ	و او (نوح) را بر (کشتی‌ای) از تخته و میخ حمل کردیم،	13
تَجْرِيْ بِاَعْيُنِنَا جَزَاۤءً لِّمَنْ كَانَ كُفِرَ	که تحت نظارت ما حرکت می‌کرد، پاداشی برای کسی که (از سوی قومش) انکار شده بود.	14
وَلَقَدْ تَّرَكْنٰهَآ اٰيَةً فَهَلْ مِنْ مُّدَّكِرٍ	و به‌راستی آن (کشتی) را نشانه‌ای (برای عبرت) قرار دادیم. پس آیا کسی هست که پند گیرد؟	15
فَكَيْفَ كَانَ عَذَابِيْ وَنُذُرِ	پس چگونه بود عذاب من و هشدارهایم؟	16
وَلَقَدْ يَسَّرْنَا الْقُرْاٰنَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِنْ مُّدَّكِرٍ	و به‌راستی قرآن را برای یادآوری آسان کردیم، پس آیا کسی هست که پند گیرد؟	17
كَذَّبَتْ عَادٌ فَكَيْفَ كَانَ عَذَابِيْ وَنُذُرِ	قوم عاد نیز (رسول را) تکذیب کردند. پس چگونه بود عذاب من و هشدارهایم؟	18
اِنَّآ اَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِيْحًا صَرْصَرًا فِيْ يَوْمِ نَحْسٍ مُّسْتَمِرٍّ	ما بر آنها در روزی شوم و پیوسته بادی سرکش فرستادیم،	19
تَنْزِعُ النَّاسَ كَاَنَّهُمْ اَعْجَازُ نَخْلٍ مُّنْقَعِرٍ	که انسان‌ها را مانند تنه‌های نخل ریشه‌کن شده پراکنده می‌کرد.	20
فَكَيْفَ كَانَ عَذَابِيْ وَنُذُرِ	پس چگونه بود عذاب من و هشدارهایم؟	21
وَلَقَدْ يَسَّرْنَا الْقُرْاٰنَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِنْ مُّدَّكِرٍ	و به‌راستی قرآن را برای یادآوری آسان کردیم، پس آیا کسی هست که پند گیرد؟	22
كَذَّبَتْ ثَمُوْدُ بِالنُّذُرِ	قوم ثمود نیز هشدارها را تکذیب کردند.	23
فَقَالُوْٓا اَبَشَرًا مِّنَّا وَاحِدًا نَّتَّبِعُهٗٓ اِنَّآ اِذًا لَّفِيْ ضَلٰلٍ وَّسُعُرٍ	پس گفتند: «چگونه انسانی (عادی) از میان خودمان را پیروی کنیم؟ اگر چنین کنیم، به‌راستی گمراه و دیوانه‌ایم.»	24
ءَاُلْقِيَ الذِّكْرُ عَلَيْهِ مِنْ بَيْنِنَا بَلْ هُوَ كَذَّابٌ اَشِرٌ	آیا وحی میان ما به او نازل شده؟ او به‌راستی دروغگویی متکبر است.	25
سَيَعْلَمُوْنَ غَدًا مَّنِ الْكَذَّابُ الْاَشِرُ	فردا خواهند دانست چه کسی دروغگوی متکبر است.	26
اِنَّا مُرْسِلُوا النَّاقَةِ فِتْنَةً لَّهُمْ فَارْتَقِبْهُمْ وَاصْطَبِرْ	ما شتری ماده را برای آزمایش آنها می‌فرستیم، پس (ای صالح) مراقبشان باش و شکیبا باش.	27
وَنَبِّئْهُمْ اَنَّ الْمَاۤءَ قِسْمَةٌۢ بَيْنَهُمْ كُلُّ شِرْبٍ مُّحْتَضَرٌ	و به آنها بگو که آب میان آنها (و شتر) تقسیم شده است؛ هر یک حق نوبت نوشیدن دارند.	28

فَنَادَوْا صَاحِبَهُمْ فَتَعَاطٰى فَعَقَرَ	پس همدستشان را فراخواندند، او (شتر را) گرفت و کشت.	29
فَكَيْفَ كَانَ عَذَابِيْ وَنُذُرِ	پس چگونه بود عذاب من و هشدارهایم؟	30
اِنَّآ اَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ صَيْحَةً وَّاحِدَةً فَكَانُوْا كَهَشِيْمِ الْمُحْتَظِرِ	ما بر آنها یک فریاد مهیب فرستادیم، پس مانند شاخه‌های خشکیده و پوسیده شدند.	31
وَلَقَدْ يَسَّرْنَا الْقُرْاٰنَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِنْ مُّدَّكِرٍ	و به‌راستی قرآن را برای یادآوری آسان کردیم، پس آیا کسی هست که پند گیرد؟	32
كَذَّبَتْ قَوْمُ لُوْطٍ بِالنُّذُرِ	قوم لوط نیز هشدارها را تکذیب کردند.	33
اِنَّآ اَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ حَاصِبًا اِلَّآ اٰلَ لُوْطٍ نَجَّيْنٰهُمْ بِسَحَرٍ	ما بر آنها طوفانی از سنگ‌ها فرستادیم، جز خاندان لوط که پیش از سپیده‌دم نجاتشان دادیم،	34
نِّعْمَةً مِّنْ عِنْدِنَا كَذٰلِكَ نَجْزِيْ مَنْ شَكَرَ	به عنوان نعمتی از سوی ما. این‌گونه به شکرگزاران پاداش می‌دهیم.	35
وَلَقَدْ اَنْذَرَهُمْ بَطْشَتَنَا فَتَمَارَوْا بِالنُّذُرِ	و (لوط) آنها را از عذاب ما هشدار داد، اما هشدارهایمان را تکذیب کردند.	36
وَلَقَدْ رَاوَدُوْهُ عَنْ ضَيْفِهٖ فَطَمَسْنَآ اَعْيُنَهُمْ فَذُوْقُوْا عَذَابِيْ وَنُذُرِ	و آنها خواستند میهمانانش را (به آنها) بسپارد، پس چشمانشان را کور کردیم، پس عذاب و هشدارهایم را بچشید!	37
وَلَقَدْ صَبَّحَهُمْ بُكْرَةً عَذَابٌ مُّسْتَقِرٌّ	و به‌راستی صبحگاه عذابی پایدار بر آنها نازل شد.	38
فَذُوْقُوْا عَذَابِيْ وَنُذُرِ	پس عذاب و هشدارهایم را بچشید!	39
وَلَقَدْ يَسَّرْنَا الْقُرْاٰنَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِنْ مُّدَّكِرٍ	و به‌راستی قرآن را برای یادآوری آسان کردیم، پس آیا کسی هست که پند گیرد؟	40
وَلَقَدْ جَاءَ اٰلَ فِرْعَوْنَ النُّذُرُ	و به‌راستی هشدارها به خاندان فرعون رسید.	41
كَذَّبُوْا بِاٰيٰتِنَا كُلِّهَا فَاَخَذْنٰهُمْ اَخْذَ عَزِيْزٍ مُّقْتَدِرٍ	آنها همه معجزات ما را تکذیب کردند، پس آنها را با عذابی از سوی توانمند غالب مجازات کردیم.	42
اَكُفَّارُكُمْ خَيْرٌ مِّنْ اُولٰٓئِكُمْ اَمْ لَكُمْ بَرَاءَةٌ فِي الزُّبُرِ	آیا کافران میان شما (مشرکان) از آنها بهترند، یا در کتاب‌های پیشین ضمانتی (از عذاب) دارید؟	43
اَمْ يَقُوْلُوْنَ نَحْنُ جَمِيْعٌ مُّنْتَصِرٌ	یا می‌گویند: «ما گروهی متحدیم که پیروز می‌شویم.»	44
سَيُهْزَمُ الْجَمْعُ وَيُوَلُّوْنَ الدُّبُرَ	این گروه به‌زودی شکست می‌خورد و پشت می‌کنند.	45

بَلِ السَّاعَةُ مَوْعِدُهُمْ وَالسَّاعَةُ اَدْهٰى وَاَمَرُّ	بلکه ساعت (قیامت) وعده‌گاه آنهاست و ساعت هولناک‌تر و تلخ‌تر است.	46
اِنَّ الْمُجْرِمِيْنَ فِيْ ضَلٰلٍ وَّسُعُرٍ	به‌راستی گناهکاران در گمراهی (در دنیا) و در آتش (در آخرت) هستند.	47
يَوْمَ يُسْحَبُوْنَ فِى النَّارِ عَلٰى وُجُوْهِهِمْ ذُوْقُوْا مَسَّ سَقَرَ	روزی که با چهره‌هایشان به سوی آتش کشیده شوند، (به آنها گفته شود): «لمس آتش جهنم را بچشید.»	48
اِنَّا كُلَّ شَيْءٍ خَلَقْنٰهُ بِقَدَرٍ	ما هر چیزی را به اندازه آفریدیم.	49
وَمَآ اَمْرُنَآ اِلَّا وَاحِدَةٌ كَلَمْحٍ بِالْبَصَرِ	و فرمان ما تنها یک کلام است، مانند چشم بر هم زدن.	50
وَلَقَدْ اَهْلَكْنَآ اَشْيَاعَكُمْ فَهَلْ مِنْ مُّدَّكِرٍ	و به‌راستی کسانی مانند شما (در کفر) را هلاک کردیم. پس آیا کسی هست که پند گیرد؟	51
وَكُلُّ شَيْءٍ فَعَلُوْهُ فِى الزُّبُرِ	و هر آنچه انجام داده‌اند در کتاب‌ها ثبت شده است.	52
وَكُلُّ صَغِيْرٍ وَّكَبِيْرٍ مُّسْتَطَرٌ	و هر چیز کوچک و بزرگ نوشته شده است.	53
اِنَّ الْمُتَّقِيْنَ فِيْ جَنّٰتٍ وَّنَهَرٍ	به‌راستی پرهیزگاران در باغ‌ها و کنار جویبارها هستند،	54
فِيْ مَقْعَدِ صِدْقٍ عِنْدَ مَلِيْكٍ مُّقْتَدِرٍ	در جایگاهی خوشایند نزد پروردگاری توانمند.	55

مکیة	اَلرَّحْمٰن	ت‌ع‌داد آی‌ات
م‌دن‌ی	ب‌خش‌ن‌ده - 55	٧٨

بسم الله الرحمن الرحیم

(ب‌خش‌ن‌ده (رح‌من

اَلرَّحْمٰنُ	(خدا) رحمان،	1
عَلَّمَ الْقُرْاٰنَ	که قرآن را آموخت.	2
خَلَقَ الْاِنْسَانَ	او انسان را آفرید،	3
عَلَّمَهُ الْبَيَانَ	و به او سخن گفتن آموخت.	4
اَلشَّمْسُ وَالْقَمَرُ بِحُسْبَانٍ	خورشید و ماه بر اساس محاسبه‌ای (دقیق) حرکت می‌کنند،	5
وَّالنَّجْمُ وَالشَّجَرُ يَسْجُدَانِ	و گیاهان و درختان برای او سجده می‌کنند.	6
وَالسَّمَاءَ رَفَعَهَا وَوَضَعَ الْمِيْزَانَ	و آسمان را برافراشت و ترازو را برقرار کرد،	7
اَلَّا تَطْغَوْا فِي الْمِيْزَانِ	تا در این ترازو تعادل را نقض نکنید،	8
وَاَقِيْمُوا الْوَزْنَ بِالْقِسْطِ وَلَا تُخْسِرُوا الْمِيْزَانَ	و ترازو را با عدالت برپا دارید و از کاستن آن بپرهیزید.	9
وَالْاَرْضَ وَضَعَهَا لِلْاَنَامِ	و زمین را برای مخلوقاتش گسترد،	10
فِيْهَا فَاكِهَةٌ وَّالنَّخْلُ ذَاتُ الْاَكْمَامِ	که در آن میوه‌ها و نخل‌هایی با خوشه‌های پوشیده است،	11
وَالْحَبُّ ذُو الْعَصْفِ وَالرَّيْحَانُ	و دانه‌هایی با کاه و گل‌های خوشبو.	12
فَبِاَيِّ اٰلَاۤءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ	پس کدامین نعمت پروردگارتان را تکذیب می‌کنید؟	13
خَلَقَ الْاِنْسَانَ مِنْ صَلْصَالٍ كَالْفَخَّارِ	او انسان را از خاک خشک مانند سفال آفرید،	14
وَخَلَقَ الْجَآنَّ مِنْ مَّارِجٍ مِّنْ نَّارٍ	و جن را از شعله‌ای از آتش بدون دود آفرید.	15
فَبِاَيِّ اٰلَاۤءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ	پس کدامین نعمت پروردگارتان را تکذیب می‌کنید؟	16

رَبُّ الْمَشْرِقَيْنِ وَرَبُّ الْمَغْرِبَيْنِ	پروردگار دو مشرق و پروردگار دو مغرب.	17
فَبِاَيِّ اٰلَاۤءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ	پس کدامین نعمت پروردگارتان را تکذیب می‌کنید؟	18
مَرَجَ الْبَحْرَيْنِ يَلْتَقِيٰنِ	او دو دریا را جاری ساخت که (سرانجام) به هم می‌رسند،	19
بَيْنَهُمَا بَرْزَخٌ لَّا يَبْغِيٰنِ	میان آنها حایلی است که هیچ‌یک از آن تجاوز نمی‌کند.	20
فَبِاَيِّ اٰلَاۤءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ	پس کدامین نعمت پروردگارتان را تکذیب می‌کنید؟	21
يَخْرُجُ مِنْهُمَا اللُّؤْلُؤُ وَالْمَرْجَانُ	از آنها مروارید و مرجان بیرون می‌آید.	22
فَبِاَيِّ اٰلَاۤءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ	پس کدامین نعمت پروردگارتان را تکذیب می‌کنید؟	23
وَلَهُ الْجَوَارِ الْمُنْشَاٰتُ فِي الْبَحْرِ كَالْاَعْلَامِ	از آن اوست کشتی‌هایی که در دریا مانند کوه‌ها برافراشته‌اند.	24
فَبِاَيِّ اٰلَاۤءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ	پس کدامین نعمت پروردگارتان را تکذیب می‌کنید؟	25
كُلُّ مَنْ عَلَيْهَا فَانٍ	هر آنچه در زمین است فانی است،	26
وَّيَبْقٰى وَجْهُ رَبِّكَ ذُو الْجَلٰلِ وَالْاِكْرَامِ	اما چهره پروردگارت که دارای عظمت و کرامت است باقی می‌ماند.	27
فَبِاَيِّ اٰلَاۤءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ	پس کدامین نعمت پروردگارتان را تکذیب می‌کنید؟	28
يَسْـَٔلُه مَنْ فِي السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ كُلَّ يَوْمٍ هُوَ فِيْ شَاْنٍ	هر آنچه در آسمان‌ها و زمین است از او درخواست می‌کند. او هر لحظه در کاری است.	29
فَبِاَيِّ اٰلَاۤءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ	پس کدامین نعمت پروردگارتان را تکذیب می‌کنید؟	30
سَنَفْرُغُ لَكُمْ اَيُّهَ الثَّقَلٰنِ	ای انسان‌ها و جنیان! به‌زودی به شما رسیدگی کامل خواهیم کرد!	31
فَبِاَيِّ اٰلَاۤءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ	پس کدامین نعمت پروردگارتان را تکذیب می‌کنید؟	32
يٰمَعْشَرَ الْجِنِّ وَالْاِنْسِ اِنِ اسْتَطَعْتُمْ اَنْ تَنْفُذُوْا مِنْ اَقْطَارِ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ فَانْفُذُوْا لَا تَنْفُذُوْنَ اِلَّا بِسُلْطٰنٍ	ای گروه جنیان و انسان‌ها! اگر می‌توانید از کرانه‌های آسمان‌ها و زمین بگذرید، پس بگذرید. جز با نیرویی (از خدا) نمی‌توانید بگذرید.	33

فَبِاَيِّ اٰلَاۤءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ	پس کدامین نعمت پروردگارتان را تکذیب می‌کنید؟	34
يُرْسَلُ عَلَيْكُمَا شُوَاظٌ مِّنْ نَّارٍ وَّنُحَاسٌ فَلَا تَنْتَصِرَانِ	بر شما (جنیان و انسان‌ها) شعله‌های آتش و مس گداخته فرستاده می‌شود، پس نمی‌توانید خود را نجات دهید.	35
فَبِاَيِّ اٰلَاۤءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ	پس کدامین نعمت پروردگارتان را تکذیب می‌کنید؟	36
فَاِذَا انْشَقَّتِ السَّمَاۤءُ فَكَانَتْ وَرْدَةً كَالدِّهَانِ	پس هنگامی که آسمان شکافته شود و مانند روغن سرخ‌فام گردد،	37
فَبِاَيِّ اٰلَاۤءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ	پس کدامین نعمت پروردگارتان را تکذیب می‌کنید؟	38
فَيَوْمَئِذٍ لَّا يُسْـَٔلُ عَنْ ذَنْۢبِهٖٓ اِنْسٌ وَّلَا جَاۤنٌّ	در آن روز نه از انسان و نه از جن درباره گناهش پرسیده نمی‌شود.	39
فَبِاَيِّ اٰلَاۤءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ	پس کدامین نعمت پروردگارتان را تکذیب می‌کنید؟	40
يُعْرَفُ الْمُجْرِمُوْنَ بِسِيْمٰهُمْ فَيُؤْخَذُ بِالنَّوَاصِيْ وَالْاَقْدَامِ	گناهکاران با نشانه‌هایشان شناخته می‌شوند، سپس از پیشانی و پاهایشان گرفته می‌شوند.	41
فَبِاَيِّ اٰلَاۤءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ	پس کدامین نعمت پروردگارتان را تکذیب می‌کنید؟	42
هٰذِهٖ جَهَنَّمُ الَّتِيْ يُكَذِّبُ بِهَا الْمُجْرِمُوْنَ	این جهنم است که گناهکاران آن را تکذیب می‌کردند.	43
يَطُوْفُوْنَ بَيْنَهَا وَبَيْنَ حَمِيْمٍ اٰنٍ	آنها میان آن و آبی جوشان سرگردانند.	44
فَبِاَيِّ اٰلَاۤءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ	پس کدامین نعمت پروردگارتان را تکذیب می‌کنید؟	45
وَلِمَنْ خَافَ مَقَامَ رَبِّهٖ جَنَّتٰنِ	و برای کسی که از ایستادن در برابر پروردگارش ترسید، دو باغ (بهشتی) است.	46
فَبِاَيِّ اٰلَاۤءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ	پس کدامین نعمت پروردگارتان را تکذیب می‌کنید؟	47
ذَوَاتَآ اَفْنَانٍ	این دو باغ پر از درختان و میوه‌های گوناگون است.	48
فَبِاَيِّ اٰلَاۤءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ	پس کدامین نعمت پروردگارتان را تکذیب می‌کنید؟	49
فِيْهِمَا عَيْنٰنِ تَجْرِيٰنِ	در این دو باغ دو چشمه جوشان است.	50

فَبِاَيِّ اٰلَاۤءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ	پس کدامین نعمت پروردگارتان را تکذیب می‌کنید؟	51
فِيْهِمَا مِنْ كُلِّ فَاكِهَةٍ زَوْجٰنِ	در این دو باغ از هر میوه‌ای دو گونه است.	52
فَبِاَيِّ اٰلَاۤءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ	پس کدامین نعمت پروردگارتان را تکذیب می‌کنید؟	53
مُتَّكِـِٕيْنَ عَلٰى فُرُشٍ بَطَاۤىِٕنُهَا مِنْ اِسْتَبْرَقٍ وَجَنَا الْجَنَّتَيْنِ دَانٍ	آنها بر فرش‌هایی که درونشان از دیبای ضخیم است تکیه زده‌اند. و میوه‌های این دو باغ در دسترس است.	54
فَبِاَيِّ اٰلَاۤءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ	پس کدامین نعمت پروردگارتان را تکذیب می‌کنید؟	55
فِيْهِنَّ قٰصِرٰتُ الطَّرْفِ لَمْ يَطْمِثْهُنَّ اِنْسٌ قَبْلَهُمْ وَلَا جَاۤنٌّ	در این باغ‌ها حوریانی هستند که نگاهشان را محدود کرده‌اند، که پیش از این نه انسانی و نه جنی آنها را لمس کرده است.	56
فَبِاَيِّ اٰلَاۤءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ	پس کدامین نعمت پروردگارتان را تکذیب می‌کنید؟	57
كَاَنَّهُنَّ الْيَاقُوْتُ وَالْمَرْجَانُ	گویا آنها یاقوت و مرجان‌اند.	58
فَبِاَيِّ اٰلَاۤءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ	پس کدامین نعمت پروردگارتان را تکذیب می‌کنید؟	59
هَلْ جَزَاۤءُ الْاِحْسَانِ اِلَّا الْاِحْسَانُ	آیا پاداش نیکی جز نیکی است؟	60
فَبِاَيِّ اٰلَاۤءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ	پس کدامین نعمت پروردگارتان را تکذیب می‌کنید؟	61
وَمِنْ دُوْنِهِمَا جَنَّتٰنِ	و علاوه بر این دو باغ، دو باغ دیگر نیز هست.	62
فَبِاَيِّ اٰلَاۤءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ	پس کدامین نعمت پروردگارتان را تکذیب می‌کنید؟	63
مُدْهَامَّتٰنِ	این دو باغ به رنگ سبز تیره است.	64
فَبِاَيِّ اٰلَاۤءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ	پس کدامین نعمت پروردگارتان را تکذیب می‌کنید؟	65
فِيْهِمَا عَيْنٰنِ نَضَّاخَتٰنِ	در این دو باغ دو چشمه جوشان است.	66
فَبِاَيِّ اٰلَاۤءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ	پس کدامین نعمت پروردگارتان را تکذیب می‌کنید؟	67
فِيْهِمَا فَاكِهَةٌ وَّنَخْلٌ وَّرُمَّانٌ	در این دو باغ میوه‌ها، نخل و انار است.	68

فَبِاَيِّ اٰلَاۤءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ	پس کدامین نعمت پروردگارتان را تکذیب می‌کنید؟	69
فِيْهِنَّ خَيْرٰتٌ حِسَانٌ	در این باغ‌ها حوریانی نیکو و زیبا هستند.	70
فَبِاَيِّ اٰلَاۤءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ	پس کدامین نعمت پروردگارتان را تکذیب می‌کنید؟	71
حُوْرٌ مَّقْصُوْرٰتٌ فِى الْخِيَامِ	حوریانی که در خیمه‌ها محفوظ‌اند.	72
فَبِاَيِّ اٰلَاۤءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ	پس کدامین نعمت پروردگارتان را تکذیب می‌کنید؟	73
لَمْ يَطْمِثْهُنَّ اِنْسٌ قَبْلَهُمْ وَلَا جَانٌّ	پیش از این نه انسانی و نه جنی آنها را لمس کرده است.	74
فَبِاَيِّ اٰلَاۤءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ	پس کدامین نعمت پروردگارتان را تکذیب می‌کنید؟	75
مُتَّكِـِٕيْنَ عَلٰى رَفْرَفٍ خُضْرٍ وَّعَبْقَرِيٍّ حِسَانٍ	آنها بر بالش‌های سبز و فرش‌های زیبا تکیه زده‌اند.	76
فَبِاَيِّ اٰلَاۤءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ	پس کدامین نعمت پروردگارتان را تکذیب می‌کنید؟	77
تَبٰرَكَ اسْمُ رَبِّكَ ذِى الْجَلٰلِ وَالْاِكْرَامِ	بزرگ است نام پروردگارت، صاحب عظمت و کرامت.	78

مکیة	اَلْوَاقِعَة	تعداد آیات
مکی	الواقعه - 56	٩٦

بسم الله الرحمن الرحیم

(الواقعه (واقعه

اِذَا وَقَعَتِ الْوَاقِعَةُ	هنگامی که واقعه (قیامت) رخ دهد،	1
لَيْسَ لِوَقْعَتِهَا كَاذِبَةٌ	وقوعش را نمی‌توان تکذیب کرد (انکار کرد).	2
خَافِضَةٌ رَّافِعَةٌ	(این رویداد) گروهی را فرومی‌کشد و گروهی دیگر را برمی‌افرازد.	3
اِذَا رُجَّتِ الْاَرْضُ رَجًّا	هنگامی که زمین به شدت لرزانده شود،	4
وَّبُسَّتِ الْجِبَالُ بَسًّا	و کوه‌ها به تمامی خرد و متلاشی شوند،	5
فَكَانَتْ هَبَاءً مُّنْۢبَثًّا	و به غباری پراکنده تبدیل شوند،	6
وَّكُنْتُمْ اَزْوَاجًا ثَلٰثَةً	و شما به سه گروه تقسیم شوید،	7
فَاَصْحٰبُ الْمَيْمَنَةِ مَآ اَصْحٰبُ الْمَيْمَنَةِ	گروه راست، چه نیکوست گروه راست،	8
وَاَصْحٰبُ الْمَشْـَٔمَةِ مَآ اَصْحٰبُ الْمَشْـَٔمَةِ	و گروه چپ، چه بدبخت است گروه چپ،	9
وَالسّٰبِقُوْنَ السّٰبِقُوْنَ	و پیشگامان (در ایمان)، آنها پیشگامان (در ورود به بهشت)اند.	10
اُولٰٓئِكَ الْمُقَرَّبُوْنَ	آنها نزدیک (به خدا) هستند،	11
فِيْ جَنّٰتِ النَّعِيْمِ	در باغ‌های پرنعمت،	12
ثُلَّةٌ مِّنَ الْاَوَّلِيْنَ	گروهی بزرگ از پیشینیان،	13
وَقَلِيْلٌ مِّنَ الْاٰخِرِيْنَ	و گروهی کوچک از پسینیان.	14
عَلٰى سُرُرٍ مَّوْضُوْنَةٍ	آنها بر تخت‌هایی مزین به طلا و جواهر،	15
مُّتَّكِـِٕيْنَ عَلَيْهَا مُتَقٰبِلِيْنَ	تکیه‌زده و روبه‌رو،	16
يَطُوْفُ عَلَيْهِمْ وِلْدَانٌ مُّخَلَّدُوْنَ	و جوانانی همیشه جوان در اطرافشان،	17

بِاَكْوَابٍ وَّاَبَارِيْقَ وَكَأْسٍ مِّنْ مَّعِيْنٍ	با جام‌ها، کوزه‌ها و پیاله‌هایی از آب جاری،	18
لَّا يُصَدَّعُوْنَ عَنْهَا وَلَا يُنْزِفُوْنَ	که نه سردرد می‌آورد و نه مستی،	19
وَفَاكِهَةٍ مِّمَّا يَتَخَيَّرُوْنَ	و میوه‌هایی که خود انتخاب می‌کنند،	20
وَلَحْمِ طَيْرٍ مِّمَّا يَشْتَهُوْنَ	و گوشت پرندگانی که می‌خواهند.	21
وَحُوْرٌ عِيْنٌ	و حوریانی با چشمان زیبا،	22
كَاَمْثَالِ اللُّؤْلُؤِ الْمَكْنُوْنِ	مانند مرواریدهای نیکوپرورده.	23
جَزَاۤءً بِمَا كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ	این پاداش کاری است که انجام داده‌اند.	24
لَا يَسْمَعُوْنَ فِيْهَا لَغْوًا وَّلَا تَأْثِيْمًا	آنجا نه سخنی بیهوده می‌شنوند،	25
اِلَّا قِيْلًا سَلٰمًا سَلٰمًا	بلکه سخنان سلام می‌شنوند.	26
وَاَصْحٰبُ الْيَمِيْنِ ۙ مَآ اَصْحٰبُ الْيَمِيْنِ	و گروه راست، گروه راست کیست؟	27
فِيْ سِدْرٍ مَّخْضُوْدٍ	(آنها) میان درختان بیدار بدون خار،	28
وَّطَلْحٍ مَّنْضُوْدٍ	و درختان موز با میوه‌های روی هم چیده،	29
وَّظِلٍّ مَّمْدُوْدٍ	و سایه‌ای گسترده،	30
وَّمَاۤءٍ مَّسْكُوْبٍ	و آبی همیشه جاری،	31
وَّفَاكِهَةٍ كَثِيْرَةٍ	و میوه‌هایی فراوان،	32
لَّا مَقْطُوْعَةٍ وَّلَا مَمْنُوْعَةٍ	که نه قطع می‌شود و نه ممنوع است،	33
وَّفُرُشٍ مَّرْفُوْعَةٍ	و بسترهایی بلند و نرم.	34
اِنَّآ اَنْشَاْنٰهُنَّ اِنْشَاۤءً	ما آنها (حوریان) را به‌گونه‌ای خاص آفریدیم،	35
فَجَعَلْنٰهُنَّ اَبْكَارًا	و آنها را باکره کردیم،	36
عُرُبًا اَتْرَابًا	پرعشق و هم‌سن،	37
لِّاَصْحٰبِ الْيَمِيْنِ	برای گروه راست،	38
ثُلَّةٌ مِّنَ الْاَوَّلِيْنَ	گروهی بزرگ از پیشینیان،	39

وَثُلَّةٌ مِّنَ الْاٰخِرِيْنَ	و گروهی بزرگ از پسینیان.	40
وَاَصْحٰبُ الشِّمَالِ مَآ اَصْحٰبُ الشِّمَالِ	و گروه چپ، چه بدبخت است گروه چپ،	41
فِيْ سَمُوْمٍ وَّحَمِيْمٍ	(آنها) در میان باد سوزان و آب جوشان،	42
وَّظِلٍّ مِّنْ يَّحْمُوْمٍ	و سایه‌ای از دود سیاه،	43
لَّا بَارِدٍ وَّلَا كَرِيْمٍ	نه خنک و نه خوشایند.	44
اِنَّهُمْ كَانُوْا قَبْلَ ذٰلِكَ مُتْرَفِيْنَ	به‌راستی آنها پیش از این در ناز و نعمت بودند،	45
وَكَانُوْا يُصِرُّوْنَ عَلَى الْحِنْثِ الْعَظِيْمِ	و بر گناه بزرگ اصرار می‌ورزیدند،	46
وَكَانُوْا يَقُوْلُوْنَ اَئِذَا مِتْنَا وَكُنَّا تُرَابًا وَّعِظَامًا ءَاِنَّا لَمَبْعُوْثُوْنَ	و می‌گفتند: «وقتی مردیم و خاک و استخوان شدیم، آیا دوباره برانگیخته می‌شویم؟	47
اَوَاٰبَاؤُنَا الْاَوَّلُوْنَ	آیا نیاکان پیشین ما نیز (برانگیخته می‌شوند)؟»	48
قُلْ اِنَّ الْاَوَّلِيْنَ وَالْاٰخِرِيْنَ	بگو: «آری، به‌راستی پیشینیان و پسینیان،	49
لَمَجْمُوْعُوْنَ اِلٰى مِيْقَاتِ يَوْمٍ مَّعْلُوْمٍ	همه در زمانی معین در روزی معلوم گردآوری می‌شوند.	50
ثُمَّ اِنَّكُمْ اَيُّهَا الضَّآلُّوْنَ الْمُكَذِّبُوْنَ	سپس شما، ای گمراهان تکذیب‌کننده!	51
لَاٰكِلُوْنَ مِنْ شَجَرٍ مِّنْ زَقُّوْمٍ	حتماً از درخت زقوم خواهید خورد،	52
فَمَالِـُٔوْنَ مِنْهَا الْبُطُوْنَ	و شکم‌هایتان را از آن پر خواهید کرد،	53
فَشٰرِبُوْنَ عَلَيْهِ مِنَ الْحَمِيْمِ	سپس از آبی بسیار داغ خواهید نوشید.	54
فَشٰرِبُوْنَ شُرْبَ الْهِيْمِ	و مانند شتران تشنه خواهید نوشید.	55
هٰذَا نُزُلُهُمْ يَوْمَ الدِّيْنِ	این پذیرایی آنهاست در روز جزا.	56
نَحْنُ خَلَقْنٰكُمْ فَلَوْلَا تُصَدِّقُوْنَ	ما شما را آفریدیم، چرا (قیامت را) تصدیق نمی‌کنید؟	57
اَفَرَءَيْتُمْ مَّا تُمْنُوْنَ	آیا به نطفه‌ای که فرومی‌ریزید توجه کرده‌اید؟	58
ءَاَنْتُمْ تَخْلُقُوْنَهٗٓ اَمْ نَحْنُ الْخٰلِقُوْنَ	آیا شما آن را می‌آفرینید یا ما آفریننده‌ایم؟	59

نَحْنُ قَدَّرْنَا بَيْنَكُمُ الْمَوْتَ وَمَا نَحْنُ بِمَسْبُوْقِيْنَ	ما مرگ هر یک از شما را مقدر کردیم و ناتوان نیستیم،	60
عَلٰٓى اَنْ نُّبَدِّلَ اَمْثَالَكُمْ وَنُنْشِئَكُمْ فِيْ مَا لَا تَعْلَمُوْنَ	تا شما را با کسانی مانندتان جایگزین کنیم و شما را در حالتی که نمی‌دانید بازآفرینیم.	61
وَلَقَدْ عَلِمْتُمُ النَّشْاَةَ الْاُوْلٰى فَلَوْلَا تَذَكَّرُوْنَ	و شما آفرینش نخست را دانسته‌اید، پس چرا پند نمی‌گیرید؟	62
اَفَرَءَيْتُمْ مَّا تَحْرُثُوْنَ	آیا به دانه‌ای که می‌کارید توجه کرده‌اید؟	63
ءَاَنْتُمْ تَزْرَعُوْنَهٗٓ اَمْ نَحْنُ الزّٰرِعُوْنَ	آیا شما آن را می‌رویانید یا ما رویاننده‌ایم؟	64
لَوْ نَشَاۤءُ لَجَعَلْنٰهُ حُطَامًا فَظَلْتُمْ تَفَكَّهُوْنَ	اگر بخواهیم، آن را خرد و خاکستر می‌کنیم، پس شگفت‌زده می‌مانید،	65
اِنَّا لَمُغْرَمُوْنَ	(و می‌گویید): «به‌راستی ما زیان دیدیم،	66
بَلْ نَحْنُ مَحْرُوْمُوْنَ	بلکه از هر چیزی محروم شدیم.»	67
اَفَرَءَيْتُمُ الْمَاۤءَ الَّذِيْ تَشْرَبُوْنَ	آیا به آبی که می‌نوشید توجه کرده‌اید؟	68
ءَاَنْتُمْ اَنْزَلْتُمُوْهُ مِنَ الْمُزْنِ اَمْ نَحْنُ الْمُنْزِلُوْنَ	آیا شما آن را از ابر فرو آوردید یا ما فروآورنده‌ایم؟	69
لَوْ نَشَاۤءُ جَعَلْنٰهُ اُجَاجًا فَلَوْلَا تَشْكُرُوْنَ	اگر بخواهیم، آن را شور می‌کنیم، پس چرا شکر نمی‌کنید؟	70
اَفَرَءَيْتُمُ النَّارَ الَّتِيْ تُوْرُوْنَ	آیا به آتشی که می‌افروزید (با چوب) توجه کرده‌اید؟	71
ءَاَنْتُمْ اَنْشَاْتُمْ شَجَرَتَهَآ اَمْ نَحْنُ الْمُنْشِـُٔوْنَ	آیا شما درختش را رویاندید یا ما رویاننده‌ایم؟	72
نَحْنُ جَعَلْنٰهَا تَذْكِرَةً وَّمَتَاعًا لِّلْمُقْوِيْنَ	ما آن (آتش) را برای یادآوری و بهره‌مندی مسافران قرار دادیم.	73
فَسَبِّحْ بِاسْمِ رَبِّكَ الْعَظِيْمِ	پس با نام پروردگارت که بزرگ است تسبیح گوی.	74
فَلَآ اُقْسِمُ بِمَوٰقِعِ النُّجُوْمِ	سوگند به جایگاه‌های ستارگان،	75
وَاِنَّهٗ لَقَسَمٌ لَّوْ تَعْلَمُوْنَ عَظِيْمٌ	و این سوگندی بزرگ است اگر بدانید،	76
اِنَّهٗ لَقُرْاٰنٌ كَرِيْمٌ	و این قرآنی بسیار گرامی است،	77
فِيْ كِتٰبٍ مَّكْنُوْنٍ	در کتابی محفوظ (لوح محفوظ)،	78

لَّا يَمَسُّهٗٓ اِلَّا الْمُطَهَّرُوْنَ	که جز پاک‌شدگان آن را لمس نمی‌کنند.	79
تَنْزِيْلٌ مِّنْ رَّبِّ الْعٰلَمِيْنَ	نازل‌شده از سوی پروردگار جهانیان.	80
اَفَبِهٰذَا الْحَدِيْثِ اَنْتُمْ مُّدْهِنُوْنَ	آیا این سخن (قرآن) را سبک می‌شمارید،	81
وَتَجْعَلُوْنَ رِزْقَكُمْ اَنَّكُمْ تُكَذِّبُوْنَ	و روزی‌ای که از خدا می‌گیرید را برای تکذیب (او) قرار می‌دهید؟	82
فَلَوْلَآ اِذَا بَلَغَتِ الْحُلْقُوْمَ	پس چرا وقتی (جان) به گلوگاه می‌رسد،	83
وَاَنْتُمْ حِيْنَىِٕذٍ تَنْظُرُوْنَ	و شما در آن لحظه می‌نگرید،	84
وَنَحْنُ اَقْرَبُ اِلَيْهِ مِنْكُمْ وَلٰكِنْ لَّا تُبْصِرُوْنَ	و ما به او از شما نزدیک‌تریم، ولی نمی‌بینید،	85
فَلَوْلَآ اِنْ كُنْتُمْ غَيْرَ مَدِيْنِيْنَ	پس اگر تحت سلطه (خدا) نیستید،	86
تَرْجِعُوْنَهَآ اِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ	چرا (جان را) بازنمی‌گردانید اگر راستگویید؟	87
فَاَمَّآ اِنْ كَانَ مِنَ الْمُقَرَّبِيْنَ	اگر او (درگذشته) از مقربین (به خدا) باشد،	88
فَرَوْحٌ وَّرَيْحَانٌ ۙ وَّجَنَّتُ نَعِيْمٍ	آرامش و روزی و باغی پرنعمت خواهد داشت.	89
وَاَمَّآ اِنْ كَانَ مِنْ اَصْحٰبِ الْيَمِيْنِ	و اگر از گروه راست باشد،	90
فَسَلٰمٌ لَّكَ مِنْ اَصْحٰبِ الْيَمِيْنِ	(فرشتگان می‌گویند): «سلام بر تو از گروه راست!»	91
وَاَمَّآ اِنْ كَانَ مِنَ الْمُكَذِّبِيْنَ الضَّاۤلِّيْنَ	و اگر از گمراهان تکذیب‌کننده باشد،	92
فَنُزُلٌ مِّنْ حَمِيْمٍ	پذیرایی‌اش آب جوشان است،	93
وَّتَصْلِيَةُ جَحِيْمٍ	و سوزاندن در آتش.	94
اِنَّ هٰذَا لَهُوَ حَقُّ الْيَقِيْنِ	به‌راستی این یقین محض است.	95
فَسَبِّحْ بِاسْمِ رَبِّكَ الْعَظِيْمِ	پس با نام پروردگارت که بزرگ است تسبیح گوی.	96

مدنية	اَلْحَدِيد	تعداد آیات
مدنی	الحدید - 57	۲۹

بسم الله الرحمن الرحيم

(الحدید) د

سَبَّحَ لِلّٰهِ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيْزُ الْحَكِيْمُ	آنچه در آسمان‌ها و زمین است برای خدا تسبیح می‌گویند. اوست توانمند و حکیم.	1
لَه مُلْكُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ يُحْيٖ وَيُمِيْتُ وَهُوَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ	از آن اوست پادشاهی آسمان‌ها و زمین، او زنده می‌کند و می‌میراند، و بر هر چیزی تواناست.	2
هُوَ الْاَوَّلُ وَالْاٰخِرُ وَالظَّاهِرُ وَالْبَاطِنُ وَهُوَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيْمٌ	اوست آغازین و انجامین، آشکار و نهان، و او به هر چیزی داناست.	3
هُوَ الَّذِيْ خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ فِيْ سِتَّةِ اَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوٰى عَلَى الْعَرْشِ يَعْلَمُ مَا يَلِجُ فِي الْاَرْضِ وَمَا يَخْرُجُ مِنْهَا وَمَا يَنْزِلُ مِنَ السَّمَاءِ وَمَا يَعْرُجُ فِيْهَا وَهُوَ مَعَكُمْ اَيْنَ مَا كُنْتُمْ وَاللّٰهُ بِمَا تَعْمَلُوْنَ بَصِيْرٌ	اوست که آسمان‌ها و زمین را در شش دوره آفرید، سپس بر عرش استیلا یافت. او می‌داند چه در زمین فرو می‌رود و چه از آن بیرون می‌آید، و چه از آسمان فرو می‌آید و چه به سوی آن بالا می‌رود. و او هر کجا باشید با شماست. و خدا به آنچه انجام می‌دهید بیناست.	4
لَه مُلْكُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَاِلَى اللّٰهِ تُرْجَعُ الْاُمُوْرُ	از آن اوست پادشاهی آسمان‌ها و زمین، و همه امور به سوی خدا بازمی‌گردد.	5
يُوْلِجُ الَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَيُوْلِجُ النَّهَارَ فِي الَّيْلِ وَهُوَ عَلِيْمٌ بِذَاتِ الصُّدُوْرِ	او شب را به روز و روز را به شب درمی‌آورد. و او به آنچه در سینه‌هاست داناست.	6
اٰمِنُوْا بِاللّٰهِ وَرَسُوْلِهٖ وَاَنْفِقُوْا مِمَّا جَعَلَكُمْ مُّسْتَخْلَفِيْنَ فِيْهِ فَالَّذِيْنَ اٰمَنُوْا مِنْكُمْ وَاَنْفَقُوْا لَهُمْ اَجْرٌ كَبِيْرٌ	به خدا و رسولش ایمان بیاورید و از آنچه خدا شما را وکیل آن کرده (در راه خدا) انفاق کنید. پس کسانی از شما که ایمان آوردند و انفاق کردند، پاداشی بزرگ دارند.	7
وَمَا لَكُمْ لَا تُؤْمِنُوْنَ بِاللّٰهِ وَالرَّسُوْلُ يَدْعُوْكُمْ لِتُؤْمِنُوْا بِرَبِّكُمْ وَقَدْ اَخَذَ مِيْثَاقَكُمْ اِنْ كُنْتُمْ مُّؤْمِنِيْنَ	و چرا به خدا ایمان نمی‌آورید، در حالی که رسول شما را به ایمان به پروردگارتان دعوت می‌کند؟ و او از شما پیمان گرفته است، اگر مؤمن باشید.	8

هُوَ الَّذِيْ يُنَزِّلُ عَلٰى عَبْدِهٖٓ اٰيٰتٍۢ بَيِّنٰتٍ لِّيُخْرِجَكُمْ مِّنَ الظُّلُمٰتِ اِلَى النُّوْرِ ۗوَاِنَّ اللّٰهَ بِكُمْ لَرَءُوْفٌ رَّحِيْمٌ	اوست که بر بنده‌اش (محمد) آیات روشن (قرآن) نازل کرد تا شما را از تاریکی به سوی نور ببرد. و به‌راستی خدا نسبت به شما مهربان و رحیم است.	9
وَمَا لَكُمْ اَلَّا تُنْفِقُوْا فِيْ سَبِيْلِ اللّٰهِ وَلِلّٰهِ مِيْرَاثُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ ۗلَا يَسْتَوِيْ مِنْكُمْ مَّنْ اَنْفَقَ مِنْ قَبْلِ الْفَتْحِ وَقَاتَلَ ۗاُولٰۤىِٕكَ اَعْظَمُ دَرَجَةً مِّنَ الَّذِيْنَ اَنْفَقُوْا مِنْۢ بَعْدُ وَقَاتَلُوْا ۗوَكُلًّا وَّعَدَ اللّٰهُ الْحُسْنٰى ۗوَاللّٰهُ بِمَا تَعْمَلُوْنَ خَبِيْرٌ	و چرا در راه خدا انفاق نمی‌کنید، در حالی که میراث آسمان‌ها و زمین از آن خداست؟ کسانی که پیش از فتح (مکه) انفاق کردند و جنگیدند با کسانی که پس از آن انفاق کردند و جنگیدند برابر نیستند. آنها درجه‌ای والاتر دارند. و خدا به هر یک پاداشی نیکو وعده داده است. و خدا به آنچه انجام می‌دهید آگاه است.	10
مَنْ ذَا الَّذِيْ يُقْرِضُ اللّٰهَ قَرْضًا حَسَنًا فَيُضٰعِفَهٗ لَهٗ وَلَهٗٓ اَجْرٌ كَرِيْمٌ	هر که به خدا قرض نیکو دهد، خدا آن را برایش چند برابر می‌کند و برایش پاداشی کریمانه است.	11
يَوْمَ تَرَى الْمُؤْمِنِيْنَ وَالْمُؤْمِنٰتِ يَسْعٰى نُوْرُهُمْ بَيْنَ اَيْدِيْهِمْ وَبِاَيْمَانِهِمْ بُشْرٰىكُمُ الْيَوْمَ جَنّٰتٌ تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهٰرُ خٰلِدِيْنَ فِيْهَا ۗذٰلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيْمُ	روزی که مردان و زنان مؤمن را می‌بینی که نورشان پیش رویشان و در سمت راستشان می‌درخشد، (به آنها گفته شود): «امروز برایتان مژده است، باغ‌هایی که جویبارها زیر آن جاری است، در آنجا جاودانه‌اید. این پیروزی بزرگ است.»	12
يَوْمَ يَقُوْلُ الْمُنٰفِقُوْنَ وَالْمُنٰفِقٰتُ لِلَّذِيْنَ اٰمَنُوا انْظُرُوْنَا نَقْتَبِسْ مِنْ نُّوْرِكُمْ ۚقِيْلَ ارْجِعُوْا وَرَاۤءَكُمْ فَالْتَمِسُوْا نُوْرًا ۗفَضُرِبَ بَيْنَهُمْ بِسُوْرٍ لَّهٗ بَابٌۢ بَاطِنُهٗ فِيْهِ الرَّحْمَةُ وَظَاهِرُهٗ مِنْ قِبَلِهِ الْعَذَابُ	روزی که مردان و زنان منافق به مؤمنان می‌گویند: «منتظر ما باشید تا از نور شما بهره بگیریم.» (به آنها) گفته شود: «به عقب بازگردید و نوری برای خود بجویید.» سپس دیواری با دری میانشان برپا شود. در درون آن رحمت است و بیرونش عذاب.	13
يُنَادُوْنَهُمْ اَلَمْ نَكُنْ مَّعَكُمْ ۗقَالُوْا بَلٰى وَلٰكِنَّكُمْ فَتَنْتُمْ اَنْفُسَكُمْ وَتَرَبَّصْتُمْ وَارْتَبْتُمْ وَغَرَّتْكُمُ الْاَمَانِيُّ حَتّٰى جَاۤءَ اَمْرُ اللّٰهِ وَغَرَّكُمْ بِاللّٰهِ الْغَرُوْرُ	منافقان به مؤمنان ندا می‌دهند: «آیا با شما نبودیم؟» می‌گویند: «آری، اما خود را به هلاکت انداختید، در انتظار ماندید، تردید کردید و آرزوهای باطل شما را فریفت تا فرمان خدا آمد، و فریبکار (شیطان) شما را درباره خدا فریفت.»	14
فَالْيَوْمَ لَا يُؤْخَذُ مِنْكُمْ فِدْيَةٌ وَّلَا مِنَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا ۗمَاْوٰىكُمُ النَّارُ ۗهِيَ مَوْلٰىكُمْ ۗوَبِئْسَ الْمَصِيْرُ	پس امروز نه از شما و نه از کافران هیچ فدیه‌ای پذیرفته نمی‌شود. جایگاهتان آتش است. آن پناهگاه شماست و چه بد جایگاهی است.	15
اَلَمْ يَاْنِ لِلَّذِيْنَ اٰمَنُوْٓا اَنْ تَخْشَعَ قُلُوْبُهُمْ لِذِكْرِ اللّٰهِ وَمَا نَزَلَ مِنَ الْحَقِّ ۙوَلَا يَكُوْنُوْا كَالَّذِيْنَ اُوْتُوا الْكِتٰبَ مِنْ قَبْلُ فَطَالَ عَلَيْهِمُ الْاَمَدُ فَقَسَتْ قُلُوْبُهُمْ ۗوَكَثِيْرٌ مِّنْهُمْ فٰسِقُوْنَ	آیا برای مؤمنان وقت آن نرسیده که دل‌هایشان برای یاد خدا و حقیقتی که نازل شده خاشع شود و مانند کسانی نباشند که پیش‌تر به آنها کتاب داده شد، سپس زمانی طولانی بر آنها گذشت و دل‌هایشان سخت شد؟ و بسیاری از آنها فاسق بودند.	16

اِعْلَمُوْٓا اَنَّ اللّٰهَ يُحْيِ الْاَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا قَدْ بَيَّنَّا لَكُمُ الْاٰيٰتِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُوْنَ	بدانید که خدا زمین را پس از مرگش زنده می‌کند. ما نشانه‌ها (ی عظمتمان) را برایتان روشن کردیم تا بیندیشید.	17
اِنَّ الْمُصَّدِّقِيْنَ وَالْمُصَّدِّقٰتِ وَاَقْرَضُوا اللّٰهَ قَرْضًا حَسَنًا يُّضٰعَفُ لَهُمْ وَلَهُمْ اَجْرٌ كَرِيْمٌ	به‌راستی مردان و زنان صدقه‌دهنده که به خدا قرض نیکو می‌دهند، برایشان چند برابر می‌شود و پاداشی کریمانه دارند.	18
وَالَّذِيْنَ اٰمَنُوْا بِاللّٰهِ وَرُسُلِهٖٓ اُولٰٓئِكَ هُمُ الصِّدِّيْقُوْنَ وَالشُّهَدَاۤءُ عِنْدَ رَبِّهِمْ لَهُمْ اَجْرُهُمْ وَنُوْرُهُمْ وَالَّذِيْنَ كَفَرُوْا وَكَذَّبُوْا بِاٰيٰتِنَآ اُولٰٓئِكَ اَصْحٰبُ الْجَحِيْمِ	و کسانی که به خدا و رسولانش ایمان آوردند، آنها راست‌گویان و شاهدان نزد پروردگارشان‌اند. برایشان پاداش و نور است. اما کسانی که کافر شدند و آیات ما را تکذیب کردند، آنها اهل آتش‌اند.	19
اِعْلَمُوْٓا اَنَّمَا الْحَيٰوةُ الدُّنْيَا لَعِبٌ وَّلَهْوٌ وَّزِيْنَةٌ وَّتَفَاخُرٌۢ بَيْنَكُمْ وَتَكَاثُرٌ فِى الْاَمْوَالِ وَالْاَوْلَادِ كَمَثَلِ غَيْثٍ اَعْجَبَ الْكُفَّارَ نَبَاتُهٗ ثُمَّ يَهِيْجُ فَتَرٰىهُ مُصْفَرًّا ثُمَّ يَكُوْنُ حُطَامًا وَفِى الْاٰخِرَةِ عَذَابٌ شَدِيْدٌ وَّمَغْفِرَةٌ مِّنَ اللّٰهِ وَرِضْوَانٌ وَمَا الْحَيٰوةُ الدُّنْيَآ اِلَّا مَتَاعُ الْغُرُوْرِ	بدانید که زندگی دنیا جز بازی و سرگرمی، زینت و فخرفروشی میان شما و رقابت در مال و فرزندان نیست، مانند بارانی که گیاهانش کشاورزان را شگفت‌زده می‌کند، سپس خشک می‌شود و زرد می‌گردد و خرد می‌شود. و در آخرت عذابی سخت و آمرزش و خشنودی خدا است. و زندگی دنیا جز لذتی فریبنده نیست.	20
سَابِقُوْٓا اِلٰى مَغْفِرَةٍ مِّنْ رَّبِّكُمْ وَجَنَّةٍ عَرْضُهَا كَعَرْضِ السَّمَاۤءِ وَالْاَرْضِ اُعِدَّتْ لِلَّذِيْنَ اٰمَنُوْا بِاللّٰهِ وَرُسُلِهٖ ذٰلِكَ فَضْلُ اللّٰهِ يُؤْتِيْهِ مَنْ يَّشَاۤءُ وَاللّٰهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيْمِ	برای آمرزش پروردگارتان و بهشتی که پهنایش به گستردگی آسمان‌ها و زمین است و برای کسانی که به خدا و رسولانش ایمان آورده‌اند آماده شده، بشتابید. این فضل خداست که به هر که بخواهد می‌دهد. و خدا دارای فضلی عظیم است.	21
مَآ اَصَابَ مِنْ مُّصِيْبَةٍ فِى الْاَرْضِ وَلَا فِيْٓ اَنْفُسِكُمْ اِلَّا فِيْ كِتٰبٍ مِّنْ قَبْلِ اَنْ نَّبْرَاَهَا اِنَّ ذٰلِكَ عَلَى اللّٰهِ يَسِيْرٌ	هیچ مصیبتی در زمین یا در وجود خودتان رخ نمی‌دهد مگر آنکه پیش از آفرینش آن در کتابی (لوح محفوظ) ثبت شده است. این برای خدا آسان است.	22
لِّكَيْلَا تَأْسَوْا عَلٰى مَا فَاتَكُمْ وَلَا تَفْرَحُوْا بِمَآ اٰتٰىكُمْ وَاللّٰهُ لَا يُحِبُّ كُلَّ مُخْتَالٍ فَخُوْرِ	تا بر آنچه از دستتان رفته اندوهگین نشوید و به آنچه به شما داده شادمان نگردید. و خدا هیچ خودستا و فخرفروشی را دوست ندارد.	23
الَّذِيْنَ يَبْخَلُوْنَ وَيَأْمُرُوْنَ النَّاسَ بِالْبُخْلِ وَمَنْ يَّتَوَلَّ فَاِنَّ اللّٰهَ هُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيْدُ	کسانی که بخل می‌ورزند و دیگران را به بخل فرمان می‌دهند. و هر که روی بگرداند، خدا بی‌نیاز و ستوده است.	24

لَقَدْ اَرْسَلْنَا رُسُلَنَا بِالْبَيِّنٰتِ وَاَنْزَلْنَا مَعَهُمُ الْكِتٰبَ وَالْمِيْزَانَ لِيَقُوْمَ النَّاسُ بِالْقِسْطِ وَاَنْزَلْنَا الْحَدِيْدَ فِيْهِ بَأْسٌ شَدِيْدٌ وَّمَنَافِعُ لِلنَّاسِ وَلِيَعْلَمَ اللّٰهُ مَنْ يَّنْصُرُهٗ وَرُسُلَهٗ بِالْغَيْبِ اِنَّ اللّٰهَ قَوِيٌّ عَزِيْزٌ	ما رسولانمان را با دلایل آشکار فرستادیم و با آنها کتاب و میزان (عدالت) نازل کردیم تا مردم به عدالت رفتار کنند. و آهن را آفریدیم که در آن نیرویی عظیم و منافعی بسیار برای مردم است، تا خدا بداند چه کسی او و رسولانش را یاری می‌کند، هرچند او را نبینند. به‌راستی خدا نیرومند و توانمند است.	25
وَلَقَدْ اَرْسَلْنَا نُوْحًا وَّاِبْرٰهِيْمَ وَجَعَلْنَا فِيْ ذُرِّيَّتِهِمَا النُّبُوَّةَ وَالْكِتٰبَ فَمِنْهُمْ مُّهْتَدٍ وَكَثِيْرٌ مِّنْهُمْ فٰسِقُوْنَ	و به‌راستی نوح و ابراهیم را فرستادیم و به نسل آنها نبوت و کتاب دادیم. برخی از آنها هدایت یافتند و بسیاری از آنها فاسق بودند.	26
ثُمَّ قَفَّيْنَا عَلٰٓى اٰثَارِهِمْ بِرُسُلِنَا وَقَفَّيْنَا بِعِيْسَى ابْنِ مَرْيَمَ وَاٰتَيْنٰهُ الْاِنْجِيْلَ وَجَعَلْنَا فِيْ قُلُوْبِ الَّذِيْنَ اتَّبَعُوْهُ رَأْفَةً وَّرَحْمَةً وَرَهْبَانِيَّةَ ِابْتَدَعُوْهَا مَا كَتَبْنٰهَا عَلَيْهِمْ اِلَّا ابْتِغَاءَ رِضْوَانِ اللّٰهِ فَمَا رَعَوْهَا حَقَّ رِعَايَتِهَا فَاٰتَيْنَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا مِنْهُمْ اَجْرَهُمْ وَكَثِيْرٌ مِّنْهُمْ فٰسِقُوْنَ	سپس رسولانمان را در پی آنها فرستادیم و عیسی پسر مریم را فرستادیم و به او انجیل دادیم و در دل پیروانش مهربانی و رحمت نهادیم. آنها رهبانیت را خودساخته کردند، ما آن را بر آنها واجب نکردیم (جز) برای جلب خشنودی خدا، اما آن را چنان که شایسته بود رعایت نکردند. پس به مؤمنانشان پاداش دادیم، و بسیاری از آنها فاسق بودند.	27
يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوا اتَّقُوا اللّٰهَ وَاٰمِنُوْا بِرَسُوْلِهٖ يُؤْتِكُمْ كِفْلَيْنِ مِنْ رَّحْمَتِهٖ وَيَجْعَلْ لَّكُمْ نُوْرًا تَمْشُوْنَ بِهٖ وَيَغْفِرْ لَكُمْ وَاللّٰهُ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ	ای مؤمنان! از خدا بترسید و به رسولش (محمد) ایمان بیاورید تا خدا رحمتش را دو برابر به شما عطا کند و نوری برایتان قرار دهد که با آن راه روید و شما را ببخشد. و خدا آمرزنده و مهربان است.	28
لِّئَلَّا يَعْلَمَ اَهْلُ الْكِتٰبِ اَلَّا يَقْدِرُوْنَ عَلٰى شَيْءٍ مِّنْ فَضْلِ اللّٰهِ وَاَنَّ الْفَضْلَ بِيَدِ اللّٰهِ يُؤْتِيْهِ مَنْ يَّشَاۤءُ وَاللّٰهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيْمِ	تا اهل کتاب بدانند که هیچ کنترلی بر فضل خدا ندارند و فضل در دست خداست، به هر که بخواهد می‌دهد. و خدا دارای فضلی عظیم است.	29

مدنية	اَلْمُجَادِلَة	تعداد آیات
مدنی	مجادله - 58	٢٢

بسم الله الرحمن الرحيم

(مجادله (مجادله

قَدْ سَمِعَ اللّٰهُ قَوْلَ الَّتِيْ تُجَادِلُكَ فِيْ زَوْجِهَا وَتَشْتَكِيْٓ اِلَى اللّٰهِ وَاللّٰهُ يَسْمَعُ تَحَاوُرَكُمَا اِنَّ اللّٰهَ سَمِيْعٌۢ بَصِيْرٌ	به‌راستی خدا سخن زنی را که درباره شوهرش نزد تو (محمد) گله کرد و به خدا شکایت برد شنید، و خدا گفت‌وگوی شما دو نفر را می‌شنود. به‌راستی خدا شنوا و بیناست.	1
اَلَّذِيْنَ يُظٰهِرُوْنَ مِنْكُمْ مِّنْ نِّسَاۤىِٕهِمْ مَّا هُنَّ اُمَّهٰتِهِمْ اِنْ اُمَّهٰتُهُمْ اِلَّا الّٰۤـِٔيْ وَلَدْنَهُمْ وَاِنَّهُمْ لَيَقُوْلُوْنَ مُنْكَرًا مِّنَ الْقَوْلِ وَزُوْرًا وَاِنَّ اللّٰهَ لَعَفُوٌّ غَفُوْرٌ	کسانی از شما که زنانشان را ظهار می‌کنند (آنها را مادر خود می‌خوانند)، زنانشان مادرشان نیستند. مادرانشان تنها کسانی‌اند که آنها را زاده‌اند. و آنها سخنی ناپسند و دروغ گفته‌اند. و به‌راستی خدا بخشنده و آمرزنده است.	2
وَالَّذِيْنَ يُظٰهِرُوْنَ مِنْ نِّسَاۤىِٕهِمْ ثُمَّ يَعُوْدُوْنَ لِمَا قَالُوْا فَتَحْرِيْرُ رَقَبَةٍ مِّنْ قَبْلِ اَنْ يَّتَمَاۤسَّا ذٰلِكُمْ تُوْعَظُوْنَ بِهٖ وَاللّٰهُ بِمَا تَعْمَلُوْنَ خَبِيْرٌ	و کسانی که زنانشان را ظهار می‌کنند، سپس از آنچه گفته‌اند بازمی‌گردند، باید پیش از آمیزش با همسرانشان، بنده‌ای آزاد کنند. این به شما آموخته شده است، و خدا به آنچه انجام می‌دهید آگاه است.	3
فَمَنْ لَّمْ يَجِدْ فَصِيَامُ شَهْرَيْنِ مُتَتَابِعَيْنِ مِنْ قَبْلِ اَنْ يَّتَمَاۤسَّا فَمَنْ لَّمْ يَسْتَطِعْ فَاِطْعَامُ سِتِّيْنَ مِسْكِيْنًا ذٰلِكَ لِتُؤْمِنُوْا بِاللّٰهِ وَرَسُوْلِهٖ وَتِلْكَ حُدُوْدُ اللّٰهِ وَلِلْكٰفِرِيْنَ عَذَابٌ اَلِيْمٌ	و هر که (بنده‌ای برای آزاد کردن) نیابد، باید پیش از آمیزش، دو ماه پیاپی روزه بگیرد. و هر که نتواند، باید شصت مسکین را غذا دهد. این برای آن است که به خدا و رسولش ایمان بیاورید. این حدود خداست، و برای کافران عذابی دردناک است.	4
اِنَّ الَّذِيْنَ يُحَاۤدُّوْنَ اللّٰهَ وَرَسُوْلَهٗ كُبِتُوْا كَمَا كُبِتَ الَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَقَدْ اَنْزَلْنَآ اٰيٰتٍۢ بَيِّنٰتٍ وَلِلْكٰفِرِيْنَ عَذَابٌ مُّهِيْنٌ	به‌راستی کسانی که با خدا و رسولش دشمنی می‌کنند، خوار می‌شوند، چنانکه پیشینیانشان خوار شدند. و ما دلایل آشکاری نازل کرده‌ایم. و برای کافران عذابی خوارکننده است.	5
يَوْمَ يَبْعَثُهُمُ اللّٰهُ جَمِيْعًا فَيُنَبِّئُهُمْ بِمَا عَمِلُوْا اَحْصٰىهُ اللّٰهُ وَنَسُوْهُ وَاللّٰهُ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ شَهِيْدٌ	روزی که خدا همه آنها را برمی‌انگیزد و از آنچه کرده‌اند آگاهشان می‌کند. خدا آن را شماره کرده، هرچند آنها فراموشش کرده‌اند. و خدا بر هر چیزی شاهد است.	6

اَلَمْ تَرَ اَنَّ اللّٰهَ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْاَرْضِ مَا يَكُوْنُ مِنْ نَّجْوٰى ثَلٰثَةٍ اِلَّا هُوَ رَابِعُهُمْ وَلَا خَمْسَةٍ اِلَّا هُوَ سَادِسُهُمْ وَلَآ اَدْنٰى مِنْ ذٰلِكَ وَلَآ اَكْثَرَ اِلَّا هُوَ مَعَهُمْ اَيْنَ مَا كَانُوْا ثُمَّ يُنَبِّئُهُمْ بِمَا عَمِلُوْا يَوْمَ الْقِيٰمَةِ اِنَّ اللّٰهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيْمٌ	آیا ندانسته‌ای که خدا آنچه در آسمان‌ها و زمین است می‌داند؟ هیچ گفت‌وگوی محرمانه‌ای میان سه نفر نیست مگر آنکه او چهارمین آنهاست، و نه میان پنج نفر مگر آنکه او ششمین آنهاست، و نه کمتر از این و نه بیشتر، مگر آنکه او هر کجا باشند با آنهاست. سپس در روز قیامت از آنچه کرده‌اند آگاهشان می‌کند. به‌راستی خدا به هر چیزی داناست.	7
اَلَمْ تَرَ اِلَى الَّذِيْنَ نُهُوْا عَنِ النَّجْوٰى ثُمَّ يَعُوْدُوْنَ لِمَا نُهُوْا عَنْهُ وَيَتَنٰجَوْنَ بِالْاِثْمِ وَالْعُدْوَانِ وَمَعْصِيَتِ الرَّسُوْلِ وَاِذَا جَاءُوْكَ حَيَّوْكَ بِمَا لَمْ يُحَيِّكَ بِهِ اللّٰهُ وَيَقُوْلُوْنَ فِيْٓ اَنْفُسِهِمْ لَوْلَا يُعَذِّبُنَا اللّٰهُ بِمَا نَقُوْلُ حَسْبُهُمْ جَهَنَّمُ يَصْلَوْنَهَا فَبِئْسَ الْمَصِيْرُ	آیا به کسانی که از گفت‌وگوی محرمانه منع شدند توجه نکردی که باز به آنچه منع شده‌اند بازمی‌گردند و برای گناه و دشمنی و نافرمانی از رسول، گفت‌وگوی محرمانه می‌کنند؟ و چون نزد تو (محمد) می‌آیند، به گونه‌ای سلام می‌دهند که خدا برایت مقرر نکرده است، و در دل می‌گویند: «چرا خدا ما را به خاطر آنچه می‌گوییم عذاب نمی‌کند؟» جهنم برایشان بس است که در آن وارد می‌شوند. چه بد جایگاهی است.	8
يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْٓا اِذَا تَنَاجَيْتُمْ فَلَا تَتَنَاجَوْا بِالْاِثْمِ وَالْعُدْوَانِ وَمَعْصِيَتِ الرَّسُوْلِ وَتَنَاجَوْا بِالْبِرِّ وَالتَّقْوٰى وَاتَّقُوا اللّٰهَ الَّذِيْٓ اِلَيْهِ تُحْشَرُوْنَ	ای مؤمنان! هنگامی که گفت‌وگوی محرمانه می‌کنید، برای گناه و دشمنی و نافرمانی از رسول گفت‌وگو نکنید، بلکه از نیکی و تقوا سخن بگویید. و از خدایی که به سویش گردآورده می‌شوید بترسید.	9
اِنَّمَا النَّجْوٰى مِنَ الشَّيْطٰنِ لِيَحْزُنَ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَلَيْسَ بِضَاۤرِّهِمْ شَيْـًٔا اِلَّا بِاِذْنِ اللّٰهِ وَعَلَى اللّٰهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُوْنَ	به‌راستی گفت‌وگوی محرمانه از شیطان است تا مؤمنان را اندوهگین کند، اما جز به اذن خدا به آنها زیانی نمی‌رساند. و مؤمنان باید بر خدا توکل کنند.	10
يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْٓا اِذَا قِيْلَ لَكُمْ تَفَسَّحُوْا فِي الْمَجٰلِسِ فَافْسَحُوْا يَفْسَحِ اللّٰهُ لَكُمْ وَاِذَا قِيْلَ انْشُزُوْا فَانْشُزُوْا يَرْفَعِ اللّٰهُ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا مِنْكُمْ وَالَّذِيْنَ اُوْتُوا الْعِلْمَ دَرَجٰتٍ وَاللّٰهُ بِمَا تَعْمَلُوْنَ خَبِيْرٌ	ای مؤمنان! هنگامی که به شما گفته شود: «در مجالس جای باز کنید»، جای باز کنید تا خدا برایتان گشایش دهد. و چون گفته شود: «برخیزید»، برخیزید تا خدا درجات مؤمنان و دانش‌یافتگان میان شما را بالا برد. و خدا به آنچه انجام می‌دهید آگاه است.	11
يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْٓا اِذَا نَاجَيْتُمُ الرَّسُوْلَ فَقَدِّمُوْا بَيْنَ يَدَيْ نَجْوٰىكُمْ صَدَقَةً ذٰلِكَ خَيْرٌ لَّكُمْ وَاَطْهَرُ فَاِنْ لَّمْ تَجِدُوْا فَاِنَّ اللّٰهَ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ	ای مؤمنان! هنگامی که با رسول گفت‌وگوی خصوصی می‌کنید، پیش از گفت‌وگو صدقه‌ای (به فقرا) بدهید. این برایتان بهتر و پاک‌تر است. اما اگر (چیزی برای صدقه) نیافتید، خدا آمرزنده و مهربان است.	12
ءَاَشْفَقْتُمْ اَنْ تُقَدِّمُوْا بَيْنَ يَدَيْ نَجْوٰىكُمْ صَدَقٰتٍ فَاِذْ لَمْ تَفْعَلُوْا وَتَابَ اللّٰهُ عَلَيْكُمْ فَاَقِيْمُوا الصَّلٰوةَ وَاٰتُوا الزَّكٰوةَ وَاَطِيْعُوا اللّٰهَ وَرَسُوْلَهٗ وَاللّٰهُ خَبِيْرٌ بِمَا تَعْمَلُوْنَ	آیا از این ترسیدید که پیش از گفت‌وگوی خصوصی‌تان صدقه بدهید و فقیر شوید؟ اما چون این کار را نکردید و خدا شما را بخشید، پس نماز را برپا دارید و زکات را بدهید و از خدا و رسولش اطاعت کنید. و خدا به آنچه انجام می‌دهید آگاه است.	13

اَلَمْ تَرَ اِلَى الَّذِيْنَ تَوَلَّوْا قَوْمًا غَضِبَ اللّٰهُ عَلَيْهِمْ مَا هُمْ مِّنْكُمْ وَلَا مِنْهُمْ وَيَحْلِفُوْنَ عَلَى الْكَذِبِ وَهُمْ يَعْلَمُوْنَ	آیا به کسانی (منافقان) که قومی را که خدا بر آنها خشم گرفته دوست گرفتند توجه نکردی؟ آنها نه از شما هستند و نه از آنها. و بر دروغ سوگند می‌خورند در حالی که می‌دانند.	14
اَعَدَّ اللّٰهُ لَهُمْ عَذَابًا شَدِيْدًا اِنَّهُمْ سَاۤءَ مَا كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ	خدا برایشان عذابی سخت آماده کرده است. به‌راستی آنچه انجام می‌دادند بد بود.	15
اِتَّخَذُوْٓا اَيْمَانَهُمْ جُنَّةً فَصَدُّوْا عَنْ سَبِيْلِ اللّٰهِ فَلَهُمْ عَذَابٌ مُّهِيْنٌ	آنها سوگندهایشان را سپر قرار دادند و (مردم را) از راه خدا باز داشتند، پس برایشان عذابی خوارکننده است.	16
لَنْ تُغْنِيَ عَنْهُمْ اَمْوَالُهُمْ وَلَآ اَوْلَادُهُمْ مِّنَ اللّٰهِ شَيْـًٔا اُولٰۤىِٕكَ اَصْحٰبُ النَّارِ هُمْ فِيْهَا خٰلِدُوْنَ	اموال و فرزندانشان هیچ سودی برایشان در برابر خدا ندارد. آنها اهل آتش‌اند و در آن جاودانه می‌مانند.	17
يَوْمَ يَبْعَثُهُمُ اللّٰهُ جَمِيْعًا فَيَحْلِفُوْنَ لَهٗ كَمَا يَحْلِفُوْنَ لَكُمْ وَيَحْسَبُوْنَ اَنَّهُمْ عَلٰى شَيْءٍ اَلَآ اِنَّهُمْ هُمُ الْكٰذِبُوْنَ	روزی که خدا همه آنها را برمی‌انگیزد، به او سوگند می‌خورند که مشرک نیستند، همان‌گونه که به شما سوگند می‌خوردند، و گمان می‌کنند سودی می‌برند. آگاه باشید که آنها دروغگویان‌اند.	18
اِسْتَحْوَذَ عَلَيْهِمُ الشَّيْطٰنُ فَاَنْسٰىهُمْ ذِكْرَ اللّٰهِ اُولٰۤىِٕكَ حِزْبُ الشَّيْطٰنِ اَلَآ اِنَّ حِزْبَ الشَّيْطٰنِ هُمُ الْخٰسِرُوْنَ	شیطان بر آنها چیره شده و یاد خدا را از آنها برده است. آنها حزب شیطان‌اند. آگاه باشید که حزب شیطان زیانکاران‌اند.	19
اِنَّ الَّذِيْنَ يُحَآدُّوْنَ اللّٰهَ وَرَسُوْلَهٗۤ اُولٰۤىِٕكَ فِي الْاَذَلِّيْنَ	به‌راستی کسانی که با خدا و رسولش دشمنی می‌کنند، از خوارشدگان‌اند.	20
كَتَبَ اللّٰهُ لَاَغْلِبَنَّ اَنَا وَرُسُلِيْ اِنَّ اللّٰهَ قَوِيٌّ عَزِيْزٌ	خدا مقرر کرده است: «من و رسولانم حتماً پیروز می‌شویم.» به‌راستی خدا نیرومند و توانمند است.	21
لَا تَجِدُ قَوْمًا يُّؤْمِنُوْنَ بِاللّٰهِ وَالْيَوْمِ الْاٰخِرِ يُوَآدُّوْنَ مَنْ حَآدَّ اللّٰهَ وَرَسُوْلَهٗ وَلَوْ كَانُوْٓا اٰبَآءَهُمْ اَوْ اَبْنَآءَهُمْ اَوْ اِخْوَانَهُمْ اَوْ عَشِيْرَتَهُمْ اُولٰۤىِٕكَ كَتَبَ فِيْ قُلُوْبِهِمُ الْاِيْمَانَ وَاَيَّدَهُمْ بِرُوْحٍ مِّنْهُ وَيُدْخِلُهُمْ جَنّٰتٍ تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهٰرُ خٰلِدِيْنَ فِيْهَا رَضِيَ اللّٰهُ عَنْهُمْ وَرَضُوْا عَنْهُ اُولٰۤىِٕكَ حِزْبُ اللّٰهِ اَلَآ اِنَّ حِزْبَ اللّٰهِ هُمُ الْمُفْلِحُوْنَ	هیچ قومی را که به خدا و روز آخرت ایمان دارند نمی‌یابی که با دشمنان خدا و رسولش دوستی کنند، حتی اگر پدران، پسران، برادران یا خویشانشان باشند. آنها کسانی‌اند که خدا ایمان را در دل‌هایشان نوشته و با یاری از سوی خود تقویتشان کرده است. و آنها را به باغ‌هایی که جویبارها زیر آن جاری است وارد می‌کند، در آنجا جاودانه می‌مانند. خدا از آنها خشنود است و آنها از او راضی‌اند. آنها حزب خدایند. آگاه باشید که حزب خدا رستگاران‌اند.	22

مدنية	اَلْحَشْر	تعداد آيات
مدنی	الحشر - 59	٢٤

بسم الله الرحمن الرحيم

(الحشر (حشر

سَبَّحَ لِلّٰهِ مَا فِی السَّمٰوٰتِ وَمَا فِی الْاَرْضِ وَهُوَ الْعَزِیْزُ الْحَكِیْمُ	آنچه در آسمان‌ها و زمین است برای خدا تسبیح می‌گویند، و اوست توانمند و حکیم.	1
هُوَ الَّذِیْۤ اَخْرَجَ الَّذِیْنَ كَفَرُوْا مِنْ اَهْلِ الْكِتٰبِ مِنْ دِیَارِهِمْ لِاَوَّلِ الْحَشْرِ مَا ظَنَنْتُمْ اَنْ یَّخْرُجُوْا وَظَنُّوْۤا اَنَّهُمْ مَّانِعَتُهُمْ حُصُوْنُهُمْ مِّنَ اللّٰهِ فَاَتٰىهُمُ اللّٰهُ مِنْ حَیْثُ لَمْ یَحْتَسِبُوْا وَقَذَفَ فِیْ قُلُوْبِهِمُ الرُّعْبَ یُخْرِبُوْنَ بُیُوْتَهُمْ بِاَیْدِیْهِمْ وَاَیْدِی الْمُؤْمِنِیْنَ فَاعْتَبِرُوْا یٰۤاُولِی الْاَبْصَارِ	اوست که کافران از اهل کتاب را در اولین تبعید از دیارشان بیرون کرد. گمان نمی‌کردید که آنها بیرون روند و آنها نیز گمان می‌کردند که دژهایشان از (عذاب) خدا محافظتشان می‌کند. اما خدا از جایی که گمان نمی‌کردند بر آنها وارد شد و ترس را در دل‌هایشان افکند، چنانکه خانه‌هایشان را با دست خودشان و دست مؤمنان ویران کردند. پس ای صاحبان بصیرت، عبرت بگیرید!	2
وَلَوْلَاۤ اَنْ كَتَبَ اللّٰهُ عَلَیْهِمُ الْجَلَآءَ لَعَذَّبَهُمْ فِی الدُّنْیَا وَلَهُمْ فِی الْاٰخِرَةِ عَذَابُ النَّارِ	و اگر خدا تبعید را برایشان مقرر نکرده بود، در دنیا عذابشان می‌کرد. و در آخرت عذاب آتش برایشان است.	3
ذٰلِكَ بِاَنَّهُمْ شَآقُّوا اللّٰهَ وَرَسُوْلَهٗ وَمَنْ یُّشَآقِّ اللّٰهَ فَاِنَّ اللّٰهَ شَدِیْدُ الْعِقَابِ	این بدان سبب است که آنها با خدا و رسولش دشمنی کردند. و هر که با خدا دشمنی کند، خدا سخت‌کیفر است.	4
مَا قَطَعْتُمْ مِّنْ لِّیْنَةٍ اَوْ تَرَكْتُمُوْهَا قَآىِٕمَةً عَلٰۤی اُصُوْلِهَا فَبِاِذْنِ اللّٰهِ وَلِیُخْزِیَ الْفٰسِقِیْنَ	آنچه از نخل‌های (کافران) بریدید یا بر ریشه‌هایش واگذاشتید، با اذن خدا بود، و برای این بود که خدا فاسقان را خوار کند.	5
وَمَاۤ اَفَآءَ اللّٰهُ عَلٰی رَسُوْلِهٖ مِنْهُمْ فَمَاۤ اَوْجَفْتُمْ عَلَیْهِ مِنْ خَیْلٍ وَّلَا رِكَابٍ وَّلٰكِنَّ اللّٰهَ یُسَلِّطُ رُسُلَهٗ عَلٰی مَنْ یَّشَآءُ وَاللّٰهُ عَلٰی كُلِّ شَیْءٍ قَدِیْرٌ	و آنچه خدا از اموال آنها به عنوان فیء به رسولش داد، برای به دست آوردنش نه اسب راندید و نه شتر، اما خدا به رسولانش بر هر که بخواهد قدرت می‌دهد. و خدا بر هر چیزی تواناست.	6
مَاۤ اَفَآءَ اللّٰهُ عَلٰی رَسُوْلِهٖ مِنْ اَهْلِ الْقُرٰی فَلِلّٰهِ وَلِلرَّسُوْلِ وَلِذِی الْقُرْبٰی وَالْیَتٰمٰی وَالْمَسٰكِیْنِ وَابْنِ السَّبِیْلِ كَیْ لَا یَكُوْنَ دُوْلَةًۢ بَیْنَ الْاَغْنِیَآءِ مِنْكُمْ وَمَاۤ اٰتٰىكُمُ الرَّسُوْلُ فَخُذُوْهُ وَمَا نَهٰىكُمْ عَنْهُ فَانْتَهُوْا وَاتَّقُوا اللّٰهَ اِنَّ اللّٰهَ شَدِیْدُ الْعِقَابِ	اموال فیء که خدا از مردم شهرها به رسولش داد، برای خدا، رسول، خویشاوندان (رسول)، یتیمان، مسکینان و درراه‌ماندگان است، تا در میان ثروتمندان شما دست به دست نگردد. آنچه رسول به شما داد بپذیرید و از آنچه بازتان داشت دست بکشید. و از خدا بترسید. به‌راستی خدا سخت‌کیفر است.	7

لِلْفُقَرَاءِ الْمُهٰجِرِيْنَ الَّذِيْنَ اُخْرِجُوْا مِنْ دِيَارِهِمْ وَاَمْوَالِهِمْ يَبْتَغُوْنَ فَضْلًا مِّنَ اللّٰهِ وَرِضْوَانًا وَّيَنْصُرُوْنَ اللّٰهَ وَرَسُوْلَه اُولٰٓئِكَ هُمُ الصّٰدِقُوْنَ	(این اموال) برای فقرای مهاجری است که از دیار و اموالشان رانده شدند تا فضل و خشنودی خدا را بجویند و (دین) خدا و رسولش را یاری کنند. آنها راستگویان‌اند.	8
وَالَّذِيْنَ تَبَوَّءُو الدَّارَ وَالْاِيْمَانَ مِنْ قَبْلِهِمْ يُحِبُّوْنَ مَنْ هَاجَرَ اِلَيْهِمْ وَلَا يَجِدُوْنَ فِيْ صُدُوْرِهِمْ حَاجَةً مِّمَّآ اُوْتُوْا وَيُؤْثِرُوْنَ عَلٰٓى اَنْفُسِهِمْ وَلَوْ كَانَ بِهِمْ خَصَاصَةٌ وَمَنْ يُّوْقَ شُحَّ نَفْسِه فَاُولٰٓئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُوْنَ	و (نیز برای) کسانی (انصار) که پیش از (مهاجران) در مدینه ساکن شدند و ایمان آوردند. آنها مهاجران را دوست دارند و در دلشان حسرتی برای آنچه به آنها داده شده نیست، و آنها را بر خود ترجیح می‌دهند، هرچند خودشان نیازمند باشند. و هر که از بخل نفسش حفظ شود، آنها رستگاران‌اند.	9
وَالَّذِيْنَ جَاءُوْ مِنْ بَعْدِهِمْ يَقُوْلُوْنَ رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا وَلِاِخْوَانِنَا الَّذِيْنَ سَبَقُوْنَا بِالْاِيْمَانِ وَلَا تَجْعَلْ فِيْ قُلُوْبِنَا غِلًّا لِّلَّذِيْنَ اٰمَنُوْا رَبَّنَآ اِنَّكَ رَءُوْفٌ رَّحِيْمٌ	و کسانی که پس از آنها (مهاجران و انصار) آمدند، می‌گویند: «پروردگارا، ما و برادرانمان را که پیش از ما ایمان آوردند ببخش و در دل‌هایمان کینه‌ای علیه مؤمنان قرار مده. پروردگارا، تو مهربان و رحیمی.»	10
اَلَمْ تَرَ اِلَى الَّذِيْنَ نَافَقُوْا يَقُوْلُوْنَ لِاِخْوَانِهِمُ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا مِنْ اَهْلِ الْكِتٰبِ لَئِنْ اُخْرِجْتُمْ لَنَخْرُجَنَّ مَعَكُمْ وَلَا نُطِيْعُ فِيْكُمْ اَحَدًا اَبَدًا وَّاِنْ قُوْتِلْتُمْ لَنَنْصُرَنَّكُمْ وَاللّٰهُ يَشْهَدُ اِنَّهُمْ لَكٰذِبُوْنَ	آیا به منافقانی که به برادران کافرشان از اهل کتاب گفتند: «اگر بیرون شوید، ما هم با شما بیرون می‌رویم و هرگز از کسی علیه شما اطاعت نمی‌کنیم، و اگر با شما جنگیدند، یاریتان می‌کنیم» توجه نکردی؟ خدا گواهی می‌دهد که آنها دروغگویان‌اند.	11
لَئِنْ اُخْرِجُوْا لَا يَخْرُجُوْنَ مَعَهُمْ وَلَئِنْ قُوْتِلُوْا لَا يَنْصُرُوْنَهُمْ وَلَئِنْ نَّصَرُوْهُمْ لَيُوَلُّنَّ الْاَدْبَارَ ثُمَّ لَا يُنْصَرُوْنَ	اگر آنها تبعید شوند، منافقان با آنها بیرون نمی‌روند، و اگر با آنها جنگ شود، یاری‌شان نمی‌کنند، و اگر یاری کنند، پشت کرده و می‌گریزند، سپس هیچ کمکی نمی‌یابند.	12
لَاَنْتُمْ اَشَدُّ رَهْبَةً فِيْ صُدُوْرِهِمْ مِّنَ اللّٰهِ ذٰلِكَ بِاَنَّهُمْ قَوْمٌ لَّا يَفْقَهُوْنَ	به‌راستی شما (مسلمانان) در دل‌هایشان از خدا ترسناک‌ترید. این چون آنها قومی‌اند که نمی‌فهمند.	13
لَا يُقَاتِلُوْنَكُمْ جَمِيْعًا اِلَّا فِيْ قُرًى مُّحَصَّنَةٍ اَوْ مِنْ وَّرَاءِ جُدُرٍ بَاْسُهُمْ بَيْنَهُمْ شَدِيْدٌ تَحْسَبُهُمْ جَمِيْعًا وَّقُلُوْبُهُمْ شَتّٰى ذٰلِكَ بِاَنَّهُمْ قَوْمٌ لَّا يَعْقِلُوْنَ	آنها جز در شهرهای مستحکم یا پشت دیوارها با شما نمی‌جنگند. دشمنی میان خودشان شدید است. گمان می‌کنی متحدند، حال آنکه دل‌هایشان پراکنده است. این چون آنها قومی‌اند که نمی‌فهمند.	14
كَمَثَلِ الَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِهِمْ قَرِيْبًا ذَاقُوْا وَبَالَ اَمْرِهِمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ اَلِيْمٌ	مانند کسانی (یهودیان) که پیش از آنها بودند و به زودی نتیجه بد کردارشان را چشیدند (تبعید شدند) و برایشان عذابی دردناک است.	15

كَمَثَلِ الشَّيْطٰنِ اِذْ قَالَ لِلْاِنْسَانِ اكْفُرْ فَلَمَّا كَفَرَ قَالَ اِنِّيْ بَرِيْٓءٌ مِّنْكَ اِنِّيْٓ اَخَافُ اللّٰهَ رَبَّ الْعٰلَمِيْنَ	(منافقان) مانند شیطان‌اند که به انسان گفت: «کافر شو!» و چون کافر شد، گفت: «من از تو بیزارم، زیرا از خدا، پروردگار جهانیان، می‌ترسم.»	16
فَكَانَ عَاقِبَتَهُمَآ اَنَّهُمَا فِى النَّارِ خٰلِدَيْنِ فِيْهَا وَذٰلِكَ جَزٰٓؤُا الظّٰلِمِيْنَ	سرانجام هر دو این است که در آتش جاودانه می‌مانند. این پاداش ستمگران است.	17
يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوا اتَّقُوا اللّٰهَ وَلْتَنْظُرْ نَفْسٌ مَّا قَدَّمَتْ لِغَدٍ وَاتَّقُوا اللّٰهَ اِنَّ اللّٰهَ خَبِيْرٌ بِمَا تَعْمَلُوْنَ	ای مؤمنان! از خدا بترسید و هر کس بنگرد که برای فردا (آخرت) چه پیش فرستاده است. و از خدا بترسید. به‌راستی خدا به آنچه انجام می‌دهید آگاه است.	18
وَلَا تَكُوْنُوْا كَالَّذِيْنَ نَسُوا اللّٰهَ فَاَنْسٰىهُمْ اَنْفُسَهُمْ اُولٰٓئِكَ هُمُ الْفٰسِقُوْنَ	و مانند کسانی نباشید که خدا را فراموش کردند، پس خدا خودشان را از یادشان برد. آنها فاسقان‌اند.	19
لَا يَسْتَوِيْٓ اَصْحٰبُ النَّارِ وَاَصْحٰبُ الْجَنَّةِ اَصْحٰبُ الْجَنَّةِ هُمُ الْفَآئِزُوْنَ	اهل آتش و اهل بهشت یکسان نیستند. اهل بهشت رستگاران‌اند.	20
لَوْ اَنْزَلْنَا هٰذَا الْقُرْاٰنَ عَلٰى جَبَلٍ لَّرَاَيْتَهٗ خَاشِعًا مُّتَصَدِّعًا مِّنْ خَشْيَةِ اللّٰهِ وَتِلْكَ الْاَمْثَالُ نَضْرِبُهَا لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُوْنَ	اگر این قرآن را بر کوهی نازل می‌کردیم، می‌دیدی که از ترس خدا خاشع و متلاشی می‌شود. این مثل‌ها را برای مردم می‌زنیم تا بیندیشند.	21
هُوَ اللّٰهُ الَّذِيْ لَآ اِلٰهَ اِلَّا هُوَ عَالِمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ هُوَ الرَّحْمٰنُ الرَّحِيْمُ	او خداست که جز او معبودی نیست. دانای نهان و آشکار است. او رحمان و رحیم است.	22
هُوَ اللّٰهُ الَّذِيْ لَآ اِلٰهَ اِلَّا هُوَ اَلْمَلِكُ الْقُدُّوْسُ السَّلٰمُ الْمُؤْمِنُ الْمُهَيْمِنُ الْعَزِيْزُ الْجَبَّارُ الْمُتَكَبِّرُ سُبْحٰنَ اللّٰهِ عَمَّا يُشْرِكُوْنَ	او خداست که جز او معبودی نیست. پادشاه، مقدس، سلام، مؤمن، مهیمن، عزیز، جبار و متکبر است. خدا از آنچه شریکش می‌سازند منزه است.	23
هُوَ اللّٰهُ الْخَالِقُ الْبَارِئُ الْمُصَوِّرُ لَهُ الْاَسْمَآءُ الْحُسْنٰى يُسَبِّحُ لَهٗ مَا فِى السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيْزُ الْحَكِيْمُ	او خداست، آفریننده، پدیدآورنده، صورت‌بخش. نام‌های نیکو از آن اوست. آنچه در آسمان‌ها و زمین است برای او تسبیح می‌گویند. و اوست توانمند و حکیم.	24

مدنية	اَلْمُمْتَحَنَة	ت‌ع‌داد آی‌ات
مدنی	ال‌مم‌تح‌نه - 60	١٣

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

ه‌نحت‌مم (ه‌نحت‌مم‌ال)

يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تَتَّخِذُوْا عَدُوِّيْ وَعَدُوَّكُمْ اَوْلِيَاۤءَ تُلْقُوْنَ اِلَيْهِمْ بِالْمَوَدَّةِ وَقَدْ كَفَرُوْا بِمَا جَاۤءَكُمْ مِّنَ الْحَقِّ يُخْرِجُوْنَ الرَّسُوْلَ وَاِيَّاكُمْ اَنْ تُؤْمِنُوْا بِاللّٰهِ رَبِّكُمْ اِنْ كُنْتُمْ خَرَجْتُمْ جِهَادًا فِيْ سَبِيْلِيْ وَابْتِغَاۤءَ مَرْضَاتِيْ تُسِرُّوْنَ اِلَيْهِمْ بِالْمَوَدَّةِ وَاَنَا اَعْلَمُ بِمَآ اَخْفَيْتُمْ وَمَآ اَعْلَنْتُمْ وَمَنْ يَّفْعَلْهُ مِنْكُمْ فَقَدْ ضَلَّ سَوَاۤءَ السَّبِيْلِ	ای مؤمنان! دشمنان من و دشمنان خودتان را دوستان صمیمی نگیرید که به آنها (اخبار محمد) را به خاطر محبت می‌رسانید، در حالی که آنها به حقیقتی که به شما رسیده کفر ورزیده‌اند. آنها رسول و شما را به خاطر ایمانتان به خدا، پروردگارتان، بیرون کردند. اگر برای جهاد در راه من و جلب خشنودیم بیرون آمده‌اید (این کار را نکنید). شما به خاطر محبت، اخبار را پنهانی به آنها می‌رسانید، و من به آنچه پنهان می‌کنید و آنچه آشکار می‌کنید داناترم. و هر که از شما چنین کند، از راه راست گمراه شده است.	1
اِنْ يَّثْقَفُوْكُمْ يَكُوْنُوْا لَكُمْ اَعْدَاۤءً وَّيَبْسُطُوْٓا اِلَيْكُمْ اَيْدِيَهُمْ وَاَلْسِنَتَهُمْ بِالسُّوْۤءِ وَوَدُّوْا لَوْ تَكْفُرُوْنَ	اگر آنها شما را گیر بیاورند، دشمن شما خواهند بود و دست و زبانشان را برای آزارتان به کار می‌برند و آرزو دارند که شما کافر شوید.	2
لَنْ تَنْفَعَكُمْ اَرْحَامُكُمْ وَلَآ اَوْلَادُكُمْ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ يَفْصِلُ بَيْنَكُمْ وَاللّٰهُ بِمَا تَعْمَلُوْنَ بَصِيْرٌ	خویشاوندان و فرزندانتان در روز قیامت برایتان سودی ندارند. او شما را از هم جدا می‌کند. و خدا به آنچه انجام می‌دهید بیناست.	3
قَدْ كَانَتْ لَكُمْ اُسْوَةٌ حَسَنَةٌ فِيْٓ اِبْرٰهِيْمَ وَالَّذِيْنَ مَعَهٗ اِذْ قَالُوْا لِقَوْمِهِمْ اِنَّا بُرَءٰٓؤُا مِنْكُمْ وَمِمَّا تَعْبُدُوْنَ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ كَفَرْنَا بِكُمْ وَبَدَا بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمُ الْعَدَاوَةُ وَالْبَغْضَاۤءُ اَبَدًا حَتّٰى تُؤْمِنُوْا بِاللّٰهِ وَحْدَهٗٓ اِلَّا قَوْلَ اِبْرٰهِيْمَ لِاَبِيْهِ لَاَسْتَغْفِرَنَّ لَكَ وَمَآ اَمْلِكُ لَكَ مِنَ اللّٰهِ مِنْ شَيْءٍ رَبَّنَا عَلَيْكَ تَوَكَّلْنَا وَاِلَيْكَ اَنَبْنَا وَاِلَيْكَ الْمَصِيْرُ	برای شما در ابراهیم و همراهانش الگویی نیکو است، هنگامی که به قومشان گفتند: «ما از شما و آنچه غیر از خدا می‌پرستید بیزاریم، شما را انکار می‌کنیم و بین ما و شما دشمنی و کینه‌ای همیشگی پدید آمده تا زمانی که به خدای یگانه ایمان بیاورید»، جز سخن ابراهیم به پدرش که گفت: «برای تو آمرزش می‌طلبم، اما نمی‌توانم چیزی از (عذاب) خدا برایت دفع کنم.» (ابراهیم گفت): «پروردگارا، تنها بر تو توکل می‌کنیم و تنها به سوی تو توبه می‌کنیم و بازگشت به سوی توست.	4
رَبَّنَا لَا تَجْعَلْنَا فِتْنَةً لِّلَّذِيْنَ كَفَرُوْا وَاغْفِرْ لَنَا رَبَّنَآ اِنَّكَ اَنْتَ الْعَزِيْزُ الْحَكِيْمُ	پروردگارا، ما را آماج فتنه کافران قرار مده و ما را ببخش، ای پروردگار ما. به‌راستی تو توانمند و حکیمی.	5

لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِيْهِمْ اُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِّمَنْ كَانَ يَرْجُوا اللّٰهَ وَالْيَوْمَ الْاٰخِرَ وَمَنْ يَّتَوَلَّ فَاِنَّ اللّٰهَ هُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيْدُ	برای شما در آنها الگویی نیکوست، برای کسی که به (پاداش) خدا و روز آخرت امید دارد. و هر که روی بگرداند، خدا بی‌نیاز و ستوده است.	6
عَسَى اللّٰهُ اَنْ يَّجْعَلَ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَ الَّذِيْنَ عَادَيْتُمْ مِّنْهُمْ مَّوَدَّةً وَاللّٰهُ قَدِيْرٌ وَاللّٰهُ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ	شاید خدا بین شما و کسانی که با آنها دشمنی کرده‌اید محبت پدید آورد. خدا تواناست و خدا آمرزنده و مهربان است.	7
لَا يَنْهٰىكُمُ اللّٰهُ عَنِ الَّذِيْنَ لَمْ يُقَاتِلُوْكُمْ فِي الدِّيْنِ وَلَمْ يُخْرِجُوْكُمْ مِّنْ دِيَارِكُمْ اَنْ تَبَرُّوْهُمْ وَتُقْسِطُوْٓا اِلَيْهِمْ اِنَّ اللّٰهَ يُحِبُّ الْمُقْسِطِيْنَ	خدا شما را از نیکی کردن و عدالت ورزیدن با کسانی که در دین با شما نجنگیده‌اند و از سرزمینتان بیرونتان نکرده‌اند باز نمی‌دارد. به‌راستی خدا کسانی را که عدالت می‌ورزند دوست دارد.	8
اِنَّمَا يَنْهٰىكُمُ اللّٰهُ عَنِ الَّذِيْنَ قَاتَلُوْكُمْ فِي الدِّيْنِ وَاَخْرَجُوْكُمْ مِّنْ دِيَارِكُمْ وَظَاهَرُوْا عَلٰٓى اِخْرَاجِكُمْ اَنْ تَوَلَّوْهُمْ وَمَنْ يَّتَوَلَّهُمْ فَاُولٰٓئِكَ هُمُ الظّٰلِمُوْنَ	خدا تنها شما را از دوستی با کسانی که در دین با شما جنگیده‌اند و شما را از سرزمینتان بیرون کرده‌اند یا در بیرون کردنتان یاری داده‌اند باز می‌دارد. و هر که آنها را دوست گیرد، آنها ستمگران‌اند.	9
يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْٓا اِذَا جَاۗءَكُمُ الْمُؤْمِنٰتُ مُهٰجِرٰتٍ فَامْتَحِنُوْهُنَّ اَللّٰهُ اَعْلَمُ بِاِيْمَانِهِنَّ فَاِنْ عَلِمْتُمُوْهُنَّ مُؤْمِنٰتٍ فَلَا تَرْجِعُوْهُنَّ اِلَى الْكُفَّارِ لَا هُنَّ حِلٌّ لَّهُمْ وَلَا هُمْ يَحِلُّوْنَ لَهُنَّ وَاٰتُوْهُمْ مَّآ اَنْفَقُوْا وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ اَنْ تَنْكِحُوْهُنَّ اِذَآ اٰتَيْتُمُوْهُنَّ اُجُوْرَهُنَّ وَلَا تُمْسِكُوْا بِعِصَمِ الْكَوَافِرِ وَسْـَٔلُوْا مَآ اَنْفَقْتُمْ وَلْيَسْـَٔلُوْا مَآ اَنْفَقُوْا ذٰلِكُمْ حُكْمُ اللّٰهِ يَحْكُمُ بَيْنَكُمْ وَاللّٰهُ عَلِيْمٌ حَكِيْمٌ	ای مؤمنان! هنگامی که زنان مؤمن مهاجر نزد شما آمدند، ایمانشان را بیازمایید. خدا به ایمانشان داناتر است. اگر دانستید که مؤمن‌اند، آنها را به سوی کافران بازنگردانید. آنها برای کافران حلال نیستند و کافران برای آنها حلال نیستند. و مهریه‌ای که (شوهرانشان) داده‌اند به آنها بازگردانید. و گناهی بر شما نیست که با آنها ازدواج کنید اگر مهریه‌شان را بدهید.	10
وَاِنْ فَاتَكُمْ شَيْءٌ مِّنْ اَزْوَاجِكُمْ اِلَى الْكُفَّارِ فَعَاقَبْتُمْ فَاٰتُوا الَّذِيْنَ ذَهَبَتْ اَزْوَاجُهُمْ مِّثْلَ مَآ اَنْفَقُوْا وَاتَّقُوا اللّٰهَ الَّذِيْٓ اَنْتُمْ بِهٖ مُؤْمِنُوْنَ	و اگر چیزی (از مهریه) از همسرانتان که به سوی کافران گریخته‌اند باقی مانده و شما بر آنها پیروز شدید، به کسانی که همسرانشان گریخته‌اند به اندازه مهریه‌ای که داده‌اند (از غنائم) بدهید. و از خدایی که به او ایمان دارید بترسید.	11

يٰٓاَيُّهَا النَّبِيُّ اِذَا جَاءَكَ الْمُؤْمِنٰتُ يُبَايِعْنَكَ عَلٰٓى اَنْ لَّا يُشْرِكْنَ بِاللّٰهِ شَيْـًٔا وَّلَا يَسْرِقْنَ وَلَا يَزْنِيْنَ وَلَا يَقْتُلْنَ اَوْلَادَهُنَّ وَلَا يَأْتِيْنَ بِبُهْتَانٍ يَّفْتَرِيْنَهٗ بَيْنَ اَيْدِيْهِنَّ وَاَرْجُلِهِنَّ وَلَا يَعْصِيْنَكَ فِيْ مَعْرُوْفٍ فَبَايِعْهُنَّ وَاسْتَغْفِرْ لَهُنَّ اللّٰهَ اِنَّ اللّٰهَ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ	ای پیامبر! هنگامی که زنان مؤمن نزد تو آمدند تا با تو بیعت کنند که چیزی را با خدا شریک نکنند، دزدی نکنند، زنا نکنند، فرزندانشان را نکشند، دروغی که بین دست و پایشان ساخته‌اند نیاورند و در کار نیک از تو نافرمانی نکنند، بیعتشان را بپذیر و برایشان از خدا آمرزش بخواه. به‌راستی خدا آمرزنده و مهربان است.	12
يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تَتَوَلَّوْا قَوْمًا غَضِبَ اللّٰهُ عَلَيْهِمْ قَدْ يَئِسُوْا مِنَ الْاٰخِرَةِ كَمَا يَئِسَ الْكُفَّارُ مِنْ اَصْحٰبِ الْقُبُوْرِ	ای مؤمنان! با کسانی که خدا بر آنها خشم گرفته دوست نشوید. آنها از آخرت ناامیدند، همان‌گونه که کافران در گورها ناامیدند.	13

مدنية	اَلصَّفّ	ت‌ع‌داد آی‌ات
مدنی	ع‌ص‌ف - 61	١٤

بسم الله الرحمن الرحيم

(ع‌ص‌ف (ص‌ف

سَبَّحَ لِلّٰهِ مَا فِی السَّمٰوٰتِ وَمَا فِی الْاَرْضِ وَهُوَ الْعَزِیْزُ الْحَكِیْمُ	آنچه در آسمان‌ها و زمین است برای خدا تسبیح می‌گویند، و اوست توانمند و حکیم.	1
یٰۤاَیُّهَا الَّذِیْنَ اٰمَنُوْا لِمَ تَقُوْلُوْنَ مَا لَا تَفْعَلُوْنَ	ای مؤمنان! چرا چیزی می‌گویید که انجام نمی‌دهید؟	2
كَبُرَ مَقْتًا عِنْدَ اللّٰهِ اَنْ تَقُوْلُوْا مَا لَا تَفْعَلُوْنَ	بسیار نزد خدا ناپسند است که چیزی بگویید که انجام نمی‌دهید.	3
اِنَّ اللّٰهَ یُحِبُّ الَّذِیْنَ یُقَاتِلُوْنَ فِیْ سَبِیْلِهٖ صَفًّا كَاَنَّهُمْ بُنْیَانٌ مَّرْصُوْصٌ	به‌راستی خدا کسانی را دوست دارد که در راه او در صف‌هایی منظم می‌جنگند، گویی بنایی استوارند.	4
وَاِذْ قَالَ مُوْسٰی لِقَوْمِهٖ یٰقَوْمِ لِمَ تُؤْذُوْنَنِیْ وَقَدْ تَّعْلَمُوْنَ اَنِّیْ رَسُوْلُ اللّٰهِ اِلَیْكُمْ فَلَمَّا زَاغُوْۤا اَزَاغَ اللّٰهُ قُلُوْبَهُمْ وَاللّٰهُ لَا یَهْدِی الْقَوْمَ الْفٰسِقِیْنَ	و (به یاد آورید) هنگامی که موسی به قومش گفت: «ای قوم من! چرا مرا آزار می‌دهید، در حالی که می‌دانید من رسول خدا به سوی شما هستم؟» پس چون از حقیقت روی گرداندند، خدا دل‌هایشان را منحرف کرد. و خدا قوم فاسق را هدایت نمی‌کند.	5
وَاِذْ قَالَ عِیْسَی ابْنُ مَرْیَمَ یٰبَنِیْۤ اِسْرَآءِیْلَ اِنِّیْ رَسُوْلُ اللّٰهِ اِلَیْكُمْ مُّصَدِّقًا لِّمَا بَیْنَ یَدَیَّ مِنَ التَّوْرٰىةِ وَمُبَشِّرًۢا بِرَسُوْلٍ یَّاْتِیْ مِنْۢ بَعْدِی اسْمُهٗۤ اَحْمَدُ فَلَمَّا جَآءَهُمْ بِالْبَیِّنٰتِ قَالُوْا هٰذَا سِحْرٌ مُّبِیْنٌ	و (به یاد آورید) هنگامی که عیسی پسر مریم گفت: «ای بنی‌اسرائیل! من رسول خدا به سوی شما هستم، تصدیق‌کننده توراتی که پیش از من بوده و بشارت‌دهنده به رسولی که پس از من می‌آید و نامش احمد (محمد) است.» اما هنگامی که با دلایل آشکار نزدشان آمد، گفتند: «این جادویی آشکار است.»	6
وَمَنْ اَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرٰی عَلَی اللّٰهِ الْكَذِبَ وَهُوَ یُدْعٰۤی اِلَی الْاِسْلَامِ وَاللّٰهُ لَا یَهْدِی الْقَوْمَ الظّٰلِمِیْنَ	و کیست ستمگرتر از آنکه علیه خدا دروغ ببافد، در حالی که به سوی اسلام دعوت شده است؟ و خدا قوم ستمگر را هدایت نمی‌کند.	7
یُرِیْدُوْنَ لِیُطْفِـُٔوْا نُوْرَ اللّٰهِ بِاَفْوَاهِهِمْ وَاللّٰهُ مُتِمُّ نُوْرِهٖ وَلَوْ كَرِهَ الْكٰفِرُوْنَ	آنها می‌خواهند نور خدا را با دهانشان (و سخنانشان) خاموش کنند، اما خدا نورش را کامل می‌کند، هرچند کافران آن را نپسندند.	8
هُوَ الَّذِیْۤ اَرْسَلَ رَسُوْلَهٗ بِالْهُدٰی وَدِیْنِ الْحَقِّ لِیُظْهِرَهٗ عَلَی الدِّیْنِ كُلِّهٖ وَلَوْ كَرِهَ الْمُشْرِكُوْنَ	اوست که رسولش را با هدایت و دین حق فرستاد تا آن را بر همه ادیان غالب کند، هرچند مشرکان آن را نپسندند.	9

يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا هَلْ اَدُلُّكُمْ عَلٰى تِجَارَةٍ تُنْجِيْكُمْ مِّنْ عَذَابٍ اَلِيْمٍ	ای مؤمنان! آیا شما را به تجارتی راهنمایی کنم که از عذابی دردناک نجاتتان دهد؟	10
تُؤْمِنُوْنَ بِاللّٰهِ وَرَسُوْلِهٖ وَتُجَاهِدُوْنَ فِيْ سَبِيْلِ اللّٰهِ بِاَمْوَالِكُمْ وَاَنْفُسِكُمْ ذٰلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ اِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُوْنَ	اینکه به خدا و رسولش ایمان بیاورید و با مال و جانتان در راه خدا جهاد کنید. این برایتان بهتر است اگر بدانید.	11
يَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوْبَكُمْ وَيُدْخِلْكُمْ جَنّٰتٍ تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهٰرُ وَمَسٰكِنَ طَيِّبَةً فِيْ جَنّٰتِ عَدْنٍ ذٰلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيْمُ	تا خدا گناهانتان را ببخشد و شما را به باغ‌هایی که جویبارها زیر آن جاری است و به جایگاه‌های نیکو در بهشت عدن وارد کند. این پیروزی بزرگ است.	12
وَاُخْرٰى تُحِبُّوْنَهَا نَصْرٌ مِّنَ اللّٰهِ وَفَتْحٌ قَرِيْبٌ وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِيْنَ	و (نیز) نعمت دیگری که دوست دارید: یاری از خدا و پیروزی نزدیک. و به مؤمنان بشارت ده.	13
يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا كُوْنُوْٓا اَنْصَارَ اللّٰهِ كَمَا قَالَ عِيْسَى ابْنُ مَرْيَمَ لِلْحَوَارِيّٖنَ مَنْ اَنْصَارِيْٓ اِلَى اللّٰهِ قَالَ الْحَوَارِيُّوْنَ نَحْنُ اَنْصَارُ اللّٰهِ فَاٰمَنَتْ طَّآئِفَةٌ مِّنْ بَنِيْٓ اِسْرَآءِيْلَ وَكَفَرَتْ طَّآئِفَةٌ فَاَيَّدْنَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا عَلٰى عَدُوِّهِمْ فَاَصْبَحُوْا ظٰهِرِيْنَ	ای مؤمنان! یاران (دین) خدا باشید، چنانکه عیسی پسر مریم به حواریون گفت: «چه کسی یاران من در راه خدا خواهد بود؟» حواریون گفتند: «ما یاران (دین) خدا هستیم.» پس گروهی از بنی‌اسرائیل ایمان آوردند و گروهی کافر شدند. آنگاه ما مؤمنان را بر دشمنانشان یاری دادیم، پس پیروز شدند.	14

مدنية	اَلْجُمُعَة	تعداد آیات
مدنی	ال- جمعه - 62	۱۱

بسم الله الرحمن الرحيم

(ال- جمعه (جمعه

يُسَبِّحُ لِلّٰهِ مَا فِى السَّمٰوٰتِ وَمَا فِى الْاَرْضِ الْمَلِكِ الْقُدُّوْسِ الْعَزِيْزِ الْحَكِيْمِ	آنچه در آسمان‌ها و زمین است، برای خدا تسبیح می‌گویند، پادشاه، مقدس، توانمند و حکیم.	1
هُوَ الَّذِىْ بَعَثَ فِى الْاُمِّيّٖنَ رَسُوْلًا مِّنْهُمْ يَتْلُوْا عَلَيْهِمْ اٰيٰتِهٖ وَيُزَكِّيْهِمْ وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتٰبَ وَالْحِكْمَةَ وَاِنْ كَانُوْا مِنْ قَبْلُ لَفِىْ ضَلٰلٍ مُّبِيْنٍ	اوست که در میان مردم بی‌سواد، رسولی از خودشان برانگیخت که آیات او را بر آنها می‌خواند، آنها را پاک می‌گرداند و کتاب و حکمت را به آنها می‌آموزد، هرچند پیش از این در گمراهی آشکاری بودند.	2
وَّاٰخَرِيْنَ مِنْهُمْ لَمَّا يَلْحَقُوْا بِهِمْ وَهُوَ الْعَزِيْزُ الْحَكِيْمُ	و نیز به سوی گروهی دیگر از آنها که هنوز به آنها نپیوسته‌اند. و او توانمند و حکیم است.	3
ذٰلِكَ فَضْلُ اللّٰهِ يُؤْتِيْهِ مَنْ يَّشَآءُ وَاللّٰهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيْمِ	این فضل خداست که به هر که بخواهد می‌دهد، و خدا دارای فضلی عظیم است.	4
مَثَلُ الَّذِيْنَ حُمِّلُوا التَّوْرٰىةَ ثُمَّ لَمْ يَحْمِلُوْهَا كَمَثَلِ الْحِمَارِ يَحْمِلُ اَسْفَارًا بِئْسَ مَثَلُ الْقَوْمِ الَّذِيْنَ كَذَّبُوْا بِاٰيٰتِ اللّٰهِ وَاللّٰهُ لَا يَهْدِى الْقَوْمَ الظّٰلِمِيْنَ	مثل کسانی که تورات بر آنها نازل شد و آن را به کار نبستند، مانند الاغی است که کتاب‌های سنگین را حمل می‌کند. چه بد است مثل قومی که آیات خدا را تکذیب کردند. و خدا قوم ستمگر را هدایت نمی‌کند.	5
قُلْ يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ هَادُوْٓا اِنْ زَعَمْتُمْ اَنَّكُمْ اَوْلِيَآءُ لِلّٰهِ مِنْ دُوْنِ النَّاسِ فَتَمَنَّوُا الْمَوْتَ اِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ	بگو: «ای یهودیان! اگر گمان می‌کنید که شما دوستان خدایید و نه دیگران، پس اگر راست می‌گویید، آرزوی مرگ کنید.»	6
وَلَا يَتَمَنَّوْنَهٗٓ اَبَدًا بِمَا قَدَّمَتْ اَيْدِيْهِمْ وَاللّٰهُ عَلِيْمٌۢ بِالظّٰلِمِيْنَ	و آنها هرگز آرزوی مرگ نخواهند کرد به سبب گناهانی که با دست خود مرتکب شده‌اند. و خدا به ستمگران داناست.	7
قُلْ اِنَّ الْمَوْتَ الَّذِىْ تَفِرُّوْنَ مِنْهُ فَاِنَّهٗ مُلٰقِيْكُمْ ثُمَّ تُرَدُّوْنَ اِلٰى عٰلِمِ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُوْنَ	بگو: «مرگی که از آن می‌گریزید، قطعاً به شما خواهد رسید، سپس به سوی دانای نهان و آشکار بازگردانده می‌شوید، و او شما را از آنچه کرده‌اید آگاه می‌کند.»	8

يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْٓا اِذَا نُوْدِيَ لِلصَّلٰوةِ مِنْ يَّوْمِ الْجُمُعَةِ فَاسْعَوْا اِلٰى ذِكْرِ اللّٰهِ وَذَرُوا الْبَيْعَ ذٰلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ اِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُوْنَ	ای مؤمنان! هنگامی که برای نماز روز جمعه ندا داده شد، به سوی یاد خدا بشتابید و خرید و فروش را رها کنید. این برایتان بهتر است اگر بدانید.	9
فَاِذَا قُضِيَتِ الصَّلٰوةُ فَانْتَشِرُوْا فِى الْاَرْضِ وَابْتَغُوْا مِنْ فَضْلِ اللّٰهِ وَاذْكُرُوا اللّٰهَ كَثِيْرًا لَّعَلَّكُمْ تُفْلِحُوْنَ	و هنگامی که نماز به پایان رسید، در زمین پراکنده شوید و از فضل خدا بجویید و خدا را بسیار یاد کنید تا رستگار شوید.	10
وَاِذَا رَاَوْا تِجَارَةً اَوْ لَهْوًا انْفَضُّوْٓا اِلَيْهَا وَتَرَكُوْكَ قَآئِمًا قُلْ مَا عِنْدَ اللّٰهِ خَيْرٌ مِّنَ اللَّهْوِ وَمِنَ التِّجَارَةِ وَاللّٰهُ خَيْرُ الرّٰزِقِيْنَ	و هنگامی که تجارت یا سرگرمی‌ای ببینند، به سوی آن می‌شتابند و تو را ایستاده (در حال خطبه) رها می‌کنند. بگو: «آنچه نزد خداست از سرگرمی و تجارت بهتر است»، و خدا بهترین روزی‌دهنده است.	11

مدنية	اَلْمُنَافِقُون	تعداد آيات
مدنی	ال‌من‌افقون - 63	١١

بسم الله الرحمن الرحيم

(ال‌من‌افقون) من‌افقون

اِذَا جَاءَكَ الْمُنٰفِقُوْنَ قَالُوْا نَشْهَدُ اِنَّكَ لَرَسُوْلُ اللّٰهِ وَاللّٰهُ يَعْلَمُ اِنَّكَ لَرَسُوْلُهٗ وَاللّٰهُ يَشْهَدُ اِنَّ الْمُنٰفِقِيْنَ لَكٰذِبُوْنَ	هنگامی که منافقان نزد تو می‌آیند، می‌گویند: «ما گواهی می‌دهیم که تو رسول خدایی.» و خدا می‌داند که تو واقعاً رسول او هستی، و خدا گواهی می‌دهد که منافقان دروغگویان‌اند.	1
اِتَّخَذُوْٓا اَيْمَانَهُمْ جُنَّةً فَصَدُّوْا عَنْ سَبِيْلِ اللّٰهِ اِنَّهُمْ سَاۤءَ مَا كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ	آنها سوگندهایشان را سپری قرار دادند، سپس (مردم را) از راه خدا بازداشتند. به‌راستی آنچه انجام داده‌اند بد است.	2
ذٰلِكَ بِاَنَّهُمْ اٰمَنُوْا ثُمَّ كَفَرُوْا فَطُبِعَ عَلٰى قُلُوْبِهِمْ فَهُمْ لَا يَفْقَهُوْنَ	این بدان سبب است که آنها ایمان آوردند، سپس کافر شدند، پس بر دل‌هایشان مهر نهاده شد، بنابراین نمی‌فهمند.	3
وَاِذَا رَاَيْتَهُمْ تُعْجِبُكَ اَجْسَامُهُمْ وَاِنْ يَّقُوْلُوْا تَسْمَعْ لِقَوْلِهِمْ كَاَنَّهُمْ خُشُبٌ مُّسَنَّدَةٌ يَحْسَبُوْنَ كُلَّ صَيْحَةٍ عَلَيْهِمْ هُمُ الْعَدُوُّ فَاحْذَرْهُمْ قٰتَلَهُمُ اللّٰهُ اَنّٰى يُؤْفَكُوْنَ	و هنگامی که آنها را می‌بینی، اندامشان تو را شگفت‌زده می‌کند. و اگر سخن گویند، به سخنانشان گوش می‌دهی. آنها گویی چوب‌هایی هستند که به دیوار تکیه داده شده‌اند. هر فریادی را علیه خود می‌پندارند. آنها دشمن واقعی‌اند، پس از آنها برحذر باش. خدا آنها را نابود کند. چگونه از (حقیقت) روی‌گردان می‌شوند؟	4
وَاِذَا قِيْلَ لَهُمْ تَعَالَوْا يَسْتَغْفِرْ لَكُمْ رَسُوْلُ اللّٰهِ لَوَّوْا رُءُوْسَهُمْ وَرَاَيْتَهُمْ يَصُدُّوْنَ وَهُمْ مُّسْتَكْبِرُوْنَ	و هنگامی که به آنها گفته شود: «بیایید تا رسول خدا برایتان آمرزش بخواهد»، سرهایشان را برمی‌گردانند و می‌بینی که با تکبر روی‌گردان می‌شوند.	5
سَوَاۤءٌ عَلَيْهِمْ اَسْتَغْفَرْتَ لَهُمْ اَمْ لَمْ تَسْتَغْفِرْ لَهُمْ لَنْ يَّغْفِرَ اللّٰهُ لَهُمْ اِنَّ اللّٰهَ لَا يَهْدِى الْقَوْمَ الْفٰسِقِيْنَ	برای آنها یکسان است که برایشان آمرزش بخواهی یا نخواهی، خدا آنها را نمی‌آمرزد. به‌راستی خدا قوم فاسق را هدایت نمی‌کند.	6
هُمُ الَّذِيْنَ يَقُوْلُوْنَ لَا تُنْفِقُوْا عَلٰى مَنْ عِنْدَ رَسُوْلِ اللّٰهِ حَتّٰى يَنْفَضُّوْا وَلِلّٰهِ خَزَاۤئِنُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَلٰكِنَّ الْمُنٰفِقِيْنَ لَا يَفْقَهُوْنَ	آنها کسانی‌اند که می‌گویند: «به کسانی (مهاجران) که نزد رسول خدا هستند صدقه ندهید تا پراکنده شوند.» حال آنکه گنجینه‌های آسمان‌ها و زمین از آن خداست، اما منافقان نمی‌فهمند.	7

يَقُوْلُوْنَ لَئِنْ رَّجَعْنَآ اِلَى الْمَدِيْنَةِ لَيُخْرِجَنَّ الْاَعَزُّ مِنْهَا الْاَذَلَّ وَلِلّٰهِ الْعِزَّةُ وَلِرَسُوْلِه وَلِلْمُؤْمِنِيْنَ وَلٰكِنَّ الْمُنٰفِقِيْنَ لَا يَعْلَمُوْنَ	آنها می‌گویند: «اگر از (جنگ بنی‌مصطلق) به مدینه بازگردیم، قطعاً نیرومندان، ضعیفان را از آنجا بیرون می‌کنند.» حال آنکه نیرو تنها از آن خدا و رسولش و مؤمنان است، اما منافقان نمی‌دانند.	8
يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تُلْهِكُمْ اَمْوَالُكُمْ وَلَآ اَوْلَادُكُمْ عَنْ ذِكْرِ اللّٰهِ وَمَنْ يَّفْعَلْ ذٰلِكَ فَاُولٰٓئِكَ هُمُ الْخٰسِرُوْنَ	ای مؤمنان! اموال و فرزندانتان شما را از یاد خدا غافل نکند. و هر که چنین کند، آنها زیانکاران‌اند.	9
وَاَنْفِقُوْا مِنْ مَّا رَزَقْنٰكُمْ مِّنْ قَبْلِ اَنْ يَّأْتِيَ اَحَدَكُمُ الْمَوْتُ فَيَقُوْلَ رَبِّ لَوْلَآ اَخَّرْتَنِيْٓ اِلٰٓى اَجَلٍ قَرِيْبٍ فَاَصَّدَّقَ وَاَكُنْ مِّنَ الصّٰلِحِيْنَ	و از آنچه به شما داده‌ایم انفاق کنید پیش از آنکه مرگ به یکی از شما برسد و بگوید: «پروردگارا، کاش مرگم را اندکی به تأخیر می‌انداختی تا صدقه دهم و از صالحان باشم.»	10
وَلَنْ يُّؤَخِّرَ اللّٰهُ نَفْسًا اِذَا جَاءَ اَجَلُهَا وَاللّٰهُ خَبِيْرٌ بِمَا تَعْمَلُوْنَ	و خدا مرگ کسی را وقتی زمانش فرارسد به تأخیر نمی‌اندازد. و خدا به آنچه انجام می‌دهید آگاه است.	11

مدنية	اَلتَّغَابُن	ت‌ع‌داد آی‌ات
مدنی	ت‌غابن - 64	۱۸

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

(ت‌غابن (ت‌غابن

يُسَبِّحُ لِلّٰهِ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْاَرْضِ لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ وَهُوَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ	آنچه در آسمان‌ها و زمین است، برای خدا تسبیح می‌گویند. فرمانروایی از آن اوست و ستایش از آن اوست و او بر هر چیزی تواناست.	1
هُوَ الَّذِيْ خَلَقَكُمْ فَمِنْكُمْ كَافِرٌ وَّمِنْكُمْ مُّؤْمِنٌ وَاللّٰهُ بِمَا تَعْمَلُوْنَ بَصِيْرٌ	اوست که شما را آفرید، پس برخی از شما کافرند و برخی مؤمن. و خدا به آنچه انجام می‌دهید بیناست.	2
خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ بِالْحَقِّ وَصَوَّرَكُمْ فَاَحْسَنَ صُوَرَكُمْ وَاِلَيْهِ الْمَصِيْرُ	آسمان‌ها و زمین را به حق آفرید و شما را شکل داد و شکلتان را نیکو کرد و بازگشت به سوی اوست.	3
يَعْلَمُ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَيَعْلَمُ مَا تُسِرُّوْنَ وَمَا تُعْلِنُوْنَ وَاللّٰهُ عَلِيْمٌ بِذَاتِ الصُّدُوْرِ	آنچه در آسمان‌ها و زمین است می‌داند و آنچه پنهان می‌کنید و آنچه آشکار می‌سازید می‌داند. و خدا به آنچه در سینه‌هاست داناست.	4
اَلَمْ يَأْتِكُمْ نَبَؤُا الَّذِيْنَ كَفَرُوْا مِنْ قَبْلُ فَذَاقُوْا وَبَالَ اَمْرِهِمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ اَلِيْمٌ	آیا خبر کسانی که پیش از این کفر ورزیدند به شما نرسیده است؟ آنها نتیجه بد کردارشان را چشیدند و برایشان عذابی دردناک است.	5
ذٰلِكَ بِاَنَّهٗ كَانَتْ تَّاْتِيْهِمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنٰتِ فَقَالُوْٓا اَبَشَرٌ يَّهْدُوْنَنَا فَكَفَرُوْا وَتَوَلَّوْا وَّاسْتَغْنَى اللّٰهُ وَاللّٰهُ غَنِيٌّ حَمِيْدٌ	این بدان سبب بود که پیامبرانشان با دلایل روشن به سویشان آمدند، اما گفتند: «آیا بشری ما را هدایت کند؟» پس کفر ورزیدند و روی گرداندند. و خدا بی‌نیاز است و خدا بی‌نیاز و ستوده است.	6
زَعَمَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْٓا اَنْ لَّنْ يُّبْعَثُوْا قُلْ بَلٰى وَرَبِّيْ لَتُبْعَثُنَّ ثُمَّ لَتُنَبَّؤُنَّ بِمَا عَمِلْتُمْ وَذٰلِكَ عَلَى اللّٰهِ يَسِيْرٌ	کافران گمان کردند که هرگز برانگیخته نمی‌شوند. بگو: «آری، به پروردگارم سوگند که حتماً برانگیخته خواهید شد، سپس از آنچه کرده‌اید آگاه می‌شوید.» و این بر خدا آسان است.	7
فَاٰمِنُوْا بِاللّٰهِ وَرَسُوْلِهٖ وَالنُّوْرِ الَّذِيْٓ اَنْزَلْنَا وَاللّٰهُ بِمَا تَعْمَلُوْنَ خَبِيْرٌ	پس به خدا و پیامبرش و نوری (قرآن) که نازل کردیم ایمان بیاورید. و خدا به آنچه انجام می‌دهید آگاه است.	8

يَوْمَ يَجْمَعُكُمْ لِيَوْمِ الْجَمْعِ ذٰلِكَ يَوْمُ التَّغَابُنِ وَمَنْ يُّؤْمِنْ بِاللّٰهِ وَيَعْمَلْ صَالِحًا يُّكَفِّرْ عَنْهُ سَيِّاٰتِهٖ وَيُدْخِلْهُ جَنّٰتٍ تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهٰرُ خٰلِدِيْنَ فِيْهَآ اَبَدًا ذٰلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيْمُ	روزی که شما را برای روز گردهمایی جمع می‌کند، آن روز، روز آشکار شدن خطاهاست. و هر که به خدا ایمان آورد و کار نیک کند، خدا گناهانش را می‌آمرزد و او را به باغهایی که جویبارها زیر آن جاری است وارد می‌کند، در آنجا جاودانه می‌مانند. این پیروزی بزرگ است.	9
وَالَّذِيْنَ كَفَرُوْا وَكَذَّبُوْا بِاٰيٰتِنَآ اُولٰٓئِكَ اَصْحٰبُ النَّارِ خٰلِدِيْنَ فِيْهَا وَبِئْسَ الْمَصِيْرُ	و کسانی که کفر ورزیدند و آیات ما را تکذیب کردند، آنها اهل آتش‌اند، در آن جاودانه می‌مانند. و چه بد جایگاهی است.	10
مَآ اَصَابَ مِنْ مُّصِيْبَةٍ اِلَّا بِاِذْنِ اللّٰهِ وَمَنْ يُّؤْمِنْ بِاللّٰهِ يَهْدِ قَلْبَهٗ وَاللّٰهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيْمٌ	هیچ مصیبتی جز به اذن خدا به کسی نمی‌رسد. و هر که به خدا ایمان آورد، خدا قلبش را هدایت می‌کند. و خدا به هر چیزی داناست.	11
وَاَطِيْعُوا اللّٰهَ وَاَطِيْعُوا الرَّسُوْلَ فَاِنْ تَوَلَّيْتُمْ فَاِنَّمَا عَلٰى رَسُوْلِنَا الْبَلٰغُ الْمُبِيْنُ	و از خدا و پیامبر اطاعت کنید. و اگر روی گردانید، وظیفه پیامبر ما جز رساندن آشکار نیست.	12
اَللّٰهُ لَآ اِلٰهَ اِلَّا هُوَ وَعَلَى اللّٰهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُوْنَ	خداست که جز او معبودی نیست. و مؤمنان باید بر خدا توکل کنند.	13
يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْٓا اِنَّ مِنْ اَزْوَاجِكُمْ وَاَوْلَادِكُمْ عَدُوًّا لَّكُمْ فَاحْذَرُوْهُمْ وَاِنْ تَعْفُوْا وَتَصْفَحُوْا وَتَغْفِرُوْا فَاِنَّ اللّٰهَ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ	ای مؤمنان! برخی از همسران و فرزندانتان دشمن شمایند، پس از آنها برحذر باشید. و اگر ببخشید و درگذرید و بیامرزید، خدا آمرزنده و مهربان است.	14
اِنَّمَآ اَمْوَالُكُمْ وَاَوْلَادُكُمْ فِتْنَةٌ وَاللّٰهُ عِنْدَهٗ اَجْرٌ عَظِيْمٌ	اموال و فرزندانتان تنها آزمایشی هستند و نزد خدا پاداشی بزرگ است.	15
فَاتَّقُوا اللّٰهَ مَا اسْتَطَعْتُمْ وَاسْمَعُوْا وَاَطِيْعُوْا وَاَنْفِقُوْا خَيْرًا لِّاَنْفُسِكُمْ وَمَنْ يُّوْقَ شُحَّ نَفْسِهٖ فَاُولٰٓئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُوْنَ	پس به اندازه توانتان از خدا بترسید و بشنوید و اطاعت کنید و از آنچه برای خودتان خیر است انفاق کنید. و هر که از بخل نفسش حفظ شود، آنها رستگاران‌اند.	16
اِنْ تُقْرِضُوا اللّٰهَ قَرْضًا حَسَنًا يُّضٰعِفْهُ لَكُمْ وَيَغْفِرْ لَكُمْ وَاللّٰهُ شَكُوْرٌ حَلِيْمٌ	اگر به خدا قرضی نیکو دهید، آن را برایتان چند برابر می‌کند و شما را می‌آمرزد. و خدا سپاسگزار و بردبار است.	17
عٰلِمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ الْعَزِيْزُ الْحَكِيْمُ	دانای نهان و آشکار، توانمند و حکیم است.	18

مدنية	اَلطَّلَاق	ت‌ع‌داد آی‌ات
مدنی	الطلاق - 65	۱۲

بسم الله الرحمن الرحيم

(الطلاق (طلاق

يَاَيُّهَا النَّبِيُّ اِذَا طَلَّقْتُمُ النِّسَاءَ فَطَلِّقُوْهُنَّ لِعِدَّتِهِنَّ وَاَحْصُوا الْعِدَّةَ وَاتَّقُوا اللّٰهَ رَبَّكُمْ لَا تُخْرِجُوْهُنَّ مِنْ بُيُوْتِهِنَّ وَلَا يَخْرُجْنَ اِلَّآ اَنْ يَّاْتِيْنَ بِفَاحِشَةٍ مُّبَيِّنَةٍ وَتِلْكَ حُدُوْدُ اللّٰهِ وَمَنْ يَّتَعَدَّ حُدُوْدَ اللّٰهِ فَقَدْ ظَلَمَ نَفْسَه لَا تَدْرِيْ لَعَلَّ اللّٰهَ يُحْدِثُ بَعْدَ ذٰلِكَ اَمْرًا	ای پیامبر! هنگامی که زنان را طلاق می‌دهید، آنها را در زمان مناسب برای عده‌شان طلاق دهید و مدت عده را بشمارید و از خداوند، پروردگارتان بترسید. آنها را از خانه‌هایشان بیرون نکنید و نباید بیرون روند، مگر آنکه مرتکب کار زشت آشکاری شوند. این‌ها حدود خداست و هر که حدود خدا را زیر پا گذارد، به خود ستم کرده است. نمی‌دانی، شاید خدا پس از آن امری جدید پدید آورد.	1
فَاِذَا بَلَغْنَ اَجَلَهُنَّ فَاَمْسِكُوْهُنَّ بِمَعْرُوْفٍ اَوْ فَارِقُوْهُنَّ بِمَعْرُوْفٍ وَّاَشْهِدُوْا ذَوَيْ عَدْلٍ مِّنْكُمْ وَاَقِيْمُوا الشَّهَادَةَ لِلّٰهِ ذٰلِكُمْ يُوْعَظُ بِه مَنْ كَانَ يُؤْمِنُ بِاللّٰهِ وَالْيَوْمِ الْاٰخِرِ وَمَنْ يَّتَّقِ اللّٰهَ يَجْعَلْ لَّه مَخْرَجًا	پس هنگامی که به پایان عدّه‌شان رسیدند، با آنها به نیکی آشتی کنید یا آنها را به نیکی رها کنید و دو شاهد عادل از خودتان را گواه بگیرید و گواهی شما برای خدا ثابت شود. این پند و اندرزی است که به کسانی که به خدا و آخرت ایمان دارند، داده شده است. هر که از خدا بترسد، قطعاً راه نجاتی برای او فراهم می‌کند،	2
وَّيَرْزُقْهُ مِنْ حَيْثُ لَا يَحْتَسِبُ وَمَنْ يَّتَوَكَّلْ عَلَى اللّٰهِ فَهُوَ حَسْبُه اِنَّ اللّٰهَ بَالِغُ اَمْرِه قَدْ جَعَلَ اللّٰهُ لِكُلِّ شَيْءٍ قَدْرًا	و او را از جایی که گمان نمی‌برد، روزی می‌دهد. و هر که بر خدا توکل کند، خدا او را کفایت می‌کند. به‌راستی خدا کار خود را به انجام می‌رساند. خدا برای هر چیزی اندازه‌ای قرار داده است.	3
وَالّٰٓئِيْ يَئِسْنَ مِنَ الْمَحِيْضِ مِنْ نِّسَآئِكُمْ اِنِ ارْتَبْتُمْ فَعِدَّتُهُنَّ ثَلٰثَةُ اَشْهُرٍ وَّالّٰٓئِيْ لَمْ يَحِضْنَ وَاُولٰتُ الْاَحْمَالِ اَجَلُهُنَّ اَنْ يَّضَعْنَ حَمْلَهُنَّ وَمَنْ يَّتَّقِ اللّٰهَ يَجْعَلْ لَّه مِنْ اَمْرِه يُسْرًا	و زنان شما که از عادت ماهانه بازمانده‌اند، اگر در مورد عده‌شان تردید دارید، عده‌شان سه ماه است؛ و نیز زنانی که عادت ماهانه نمی‌بینند. و زنان باردار، عده‌شان تا زمان زایمان است. و هر که از خدا بترسد، خدا کارش را برایش آسان می‌کند.	4
ذٰلِكَ اَمْرُ اللّٰهِ اَنْزَلَه اِلَيْكُمْ وَمَنْ يَّتَّقِ اللّٰهَ يُكَفِّرْ عَنْهُ سَيِّاٰتِه وَيُعْظِمْ لَه اَجْرًا	این فرمان خداست که بر شما نازل کرده است. و هر که از خدا بترسد، خدا گناهانش را می‌آمرزد و پاداشش را بزرگ می‌کند.	5

اَسْكِنُوْهُنَّ مِنْ حَيْثُ سَكَنْتُمْ مِّنْ وُّجْدِكُمْ وَلَا تُضَاۤرُّوْهُنَّ لِتُضَيِّقُوْا عَلَيْهِنَّ وَاِنْ كُنَّ اُولٰتِ حَمْلٍ فَاَنْفِقُوْا عَلَيْهِنَّ حَتّٰى يَضَعْنَ حَمْلَهُنَّ فَاِنْ اَرْضَعْنَ لَكُمْ فَاٰتُوْهُنَّ اُجُوْرَهُنَّ وَاْتَمِرُوْا بَيْنَكُمْ بِمَعْرُوْفٍ وَاِنْ تَعَاسَرْتُمْ فَسَتُرْضِعُ لَهٗۤ اُخْرٰى	آنها (زنان طلاق‌شده) را در جایی که خود ساکن هستید، به قدر توانتان جای دهید و به آنها زیان نرسانید تا دلشان را تنگ کنید. و اگر باردارند، نفقه‌شان را تا زایمان بدهید. و اگر برایتان (فرزند) شیر دادند، پاداششان را بدهید و با نیکی میان خود مشورت کنید. و اگر به مشکل برخوردید، زنی دیگر می‌تواند (برای او) شیر دهد.	6
لِيُنْفِقْ ذُوْ سَعَةٍ مِّنْ سَعَتِهٖ وَمَنْ قُدِرَ عَلَيْهِ رِزْقُهٗ فَلْيُنْفِقْ مِمَّاۤ اٰتٰىهُ اللّٰهُ لَا يُكَلِّفُ اللّٰهُ نَفْسًا اِلَّا مَاۤ اٰتٰىهَا سَيَجْعَلُ اللّٰهُ بَعْدَ عُسْرٍ يُّسْرًا	کسی که توانایی مالی دارد، به قدر توانش نفقه دهد، و کسی که روزی‌اش محدود است، از آنچه خدا به او داده نفقه دهد. خدا جز به اندازه آنچه به کسی داده تکلیف نمی‌کند. خدا پس از سختی، آسانی قرار می‌دهد.	7
وَكَاَيِّنْ مِّنْ قَرْيَةٍ عَتَتْ عَنْ اَمْرِ رَبِّهَا وَرُسُلِهٖ فَحَاسَبْنٰهَا حِسَابًا شَدِيْدًا وَّعَذَّبْنٰهَا عَذَابًا نُّكْرًا	و چه بسیار شهرهایی که از فرمان پروردگارشان و پیامبرانش سرپیچی کردند، پس ما آنها را به حسابی سخت محاسبه کردیم و با عذابی هولناک مجازاتشان کردیم.	8
فَذَاقَتْ وَبَالَ اَمْرِهَا وَكَانَ عَاقِبَةُ اَمْرِهَا خُسْرًا	پس آنها نتیجه بد کردارشان را چشیدند و سرانجام کارشان زیان بزرگی بود.	9
اَعَدَّ اللّٰهُ لَهُمْ عَذَابًا شَدِيْدًا فَاتَّقُوا اللّٰهَ يٰۤاُولِى الْاَلْبَابِ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا قَدْ اَنْزَلَ اللّٰهُ اِلَيْكُمْ ذِكْرًا	خدا برایشان عذابی سخت آماده کرده است. پس ای خردمندان که ایمان آورده‌اید، از خدا بترسید. به‌راستی خدا برایتان پندی نازل کرده است.	10
رَّسُوْلًا يَّتْلُوْا عَلَيْكُمْ اٰيٰتِ اللّٰهِ مُبَيِّنٰتٍ لِّيُخْرِجَ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ مِنَ الظُّلُمٰتِ اِلَى النُّوْرِ وَمَنْ يُّؤْمِنْ بِاللّٰهِ وَيَعْمَلْ صَالِحًا يُّدْخِلْهُ جَنّٰتٍ تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهٰرُ خٰلِدِيْنَ فِيْهَاۤ اَبَدًا قَدْ اَحْسَنَ اللّٰهُ لَهٗ رِزْقًا	پیامبری که آیات روشنگر خدا را برایتان می‌خواند تا کسانی که ایمان آورده‌اند و کارهای نیک کرده‌اند را از تاریکی‌ها به سوی نور بیرون آورد. و هر که به خدا ایمان آورد و کار نیک کند، خدا او را به باغ‌هایی که جویبارها زیر آن جاری است وارد می‌کند؛ در آنجا جاودانه می‌مانند. خدا روزی نیکویی برایش فراهم کرده است.	11
اَللّٰهُ الَّذِيْ خَلَقَ سَبْعَ سَمٰوٰتٍ وَّمِنَ الْاَرْضِ مِثْلَهُنَّ يَتَنَزَّلُ الْاَمْرُ بَيْنَهُنَّ لِتَعْلَمُوْۤا اَنَّ اللّٰهَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ ۙ وَّاَنَّ اللّٰهَ قَدْ اَحَاطَ بِكُلِّ شَيْءٍ عِلْمًا	خداست که هفت آسمان را آفرید و از زمین نیز مانند آن. فرمان او در میان آنها جاری است تا بدانید که خدا بر هر چیزی تواناست و دانش خدا همه چیز را در بر گرفته است.	12

مدنية مدنی	اَلتَّحْرِيم التحریم - 66	تعداد آیات ۱۲

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

(التحریم) تحریم

يٰٓاَيُّهَا النَّبِيُّ لِمَ تُحَرِّمُ مَآ اَحَلَّ اللّٰهُ لَكَ تَبْتَغِيْ مَرْضَاتَ اَزْوَاجِكَ وَاللّٰهُ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ	ای پیامبر! چرا چیزی را که خدا برایت حلال کرده حرام می‌کنی؟ آیا می‌خواهی دل همسرانت را خشنود کنی؟ و خدا آمرزنده و مهربان است.	1
قَدْ فَرَضَ اللّٰهُ لَكُمْ تَحِلَّةَ اَيْمَانِكُمْ وَاللّٰهُ مَوْلٰىكُمْ وَهُوَ الْعَلِيْمُ الْحَكِيْمُ	خدا برای شما (راه) گشایش سوگندهایتان را مقرر کرده است، و خدا مولای شماست و او دانا و حکیم است.	2
وَاِذْ اَسَرَّ النَّبِيُّ اِلٰى بَعْضِ اَزْوَاجِهٖ حَدِيْثًا فَلَمَّا نَبَّاَتْ بِهٖ وَاَظْهَرَهُ اللّٰهُ عَلَيْهِ عَرَّفَ بَعْضَهٗ وَاَعْرَضَ عَنْ بَعْضٍ فَلَمَّا نَبَّاَهَا بِهٖ قَالَتْ مَنْ اَنْۢبَاَكَ هٰذَا قَالَ نَبَّاَنِيَ الْعَلِيْمُ الْخَبِيْرُ	و هنگامی که پیامبر به یکی از همسرانش سخنی را به راز گفت، و او آن را به دیگری بازگو کرد و خدا او را از آن آگاه کرد، بخشی از آن را به او نشان داد و از بخشی دیگر روی گرداند. پس چون او را از آن خبر داد، گفت: «چه کسی تو را از این آگاه کرد؟» گفت: «آن که دانا و آگاه است مرا آگاه کرد.»	3
اِنْ تَتُوْبَآ اِلَى اللّٰهِ فَقَدْ صَغَتْ قُلُوْبُكُمَا وَاِنْ تَظٰهَرَا عَلَيْهِ فَاِنَّ اللّٰهَ هُوَ مَوْلٰىهُ وَجِبْرِيْلُ وَصَالِحُ الْمُؤْمِنِيْنَ وَالْمَلٰٓئِكَةُ بَعْدَ ذٰلِكَ ظَهِيْرٌ	اگر هر دوی شما به سوی خدا توبه کنید، قلب‌هایتان منحرف شده است. و اگر علیه او (پیامبر) همدست شوید، خدا خود یاور اوست و جبرئیل و صالحان از مؤمنان و فرشتگان پس از آن پشتیبان او هستند.	4
عَسٰى رَبُّهٗٓ اِنْ طَلَّقَكُنَّ اَنْ يُّبْدِلَهٗٓ اَزْوَاجًا خَيْرًا مِّنْكُنَّ مُسْلِمٰتٍ مُّؤْمِنٰتٍ قٰنِتٰتٍ تٰٓئِبٰتٍ عٰبِدٰتٍ سٰٓئِحٰتٍ ثَيِّبٰتٍ وَّاَبْكَارًا	شاید اگر او شما را طلاق دهد، پروردگارش به جای شما همسرانی بهتر برایش دهد که تسلیم، مؤمن، فرمانبردار، توبه‌کار، عبادت‌کننده و روزه‌دار باشند، چه باکره و چه بیوه.	5
يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا قُوْٓا اَنْفُسَكُمْ وَاَهْلِيْكُمْ نَارًا وَّقُوْدُهَا النَّاسُ وَالْحِجَارَةُ عَلَيْهَا مَلٰٓئِكَةٌ غِلَاظٌ شِدَادٌ لَّا يَعْصُوْنَ اللّٰهَ مَآ اَمَرَهُمْ وَيَفْعَلُوْنَ مَا يُؤْمَرُوْنَ	ای مؤمنان! خود و خانواده‌تان را از آتشی که هیزمش مردم و سنگ‌هاست حفظ کنید، که بر آن فرشتگانی سخت‌گیر و نیرومند گمارده شده‌اند که از آنچه خدا به آنها فرمان داده نافرمانی نمی‌کنند و آنچه را که مأمورند انجام می‌دهند.	6
يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ كَفَرُوْا لَا تَعْتَذِرُوا الْيَوْمَ اِنَّمَا تُجْزَوْنَ مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُوْنَ	ای کافران! امروز عذری نیاورید. شما تنها بر اساس آنچه کرده‌اید جزا داده می‌شوید.	7

يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا تُوْبُوْٓا اِلَى اللّٰهِ تَوْبَةً نَّصُوْحًا عَسٰى رَبُّكُمْ اَنْ يُّكَفِّرَ عَنْكُمْ سَيِّاٰتِكُمْ وَيُدْخِلَكُمْ جَنّٰتٍ تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهٰرُ يَوْمَ لَا يُخْزِى اللّٰهُ النَّبِيَّ وَالَّذِيْنَ اٰمَنُوْا مَعَهٗ نُوْرُهُمْ يَسْعٰى بَيْنَ اَيْدِيْهِمْ وَبِاَيْمَانِهِمْ يَقُوْلُوْنَ رَبَّنَآ اَتْمِمْ لَنَا نُوْرَنَا وَاغْفِرْ لَنَا اِنَّكَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ	ای مؤمنان! به سوی خدا توبه‌ای خالص کنید، شاید پروردگارتان خطاهایتان را محو کند و شما را به باغ‌هایی که جویبارها از زیر آن جاری است وارد کند، در روزی که خدا پیامبر و مؤمنان همراه او را خوار نمی‌کند؛ نورشان پیشاپیش و در سمت راستشان می‌درخشد، در حالی که می‌گویند: «پروردگارا، نور ما را برایمان کامل کن و ما را ببخش؛ تو بر هر چیزی توانائی.»	8
يٰٓاَيُّهَا النَّبِيُّ جَاهِدِ الْكُفَّارَ وَالْمُنٰفِقِيْنَ وَاغْلُظْ عَلَيْهِمْ وَمَأْوٰىهُمْ جَهَنَّمُ وَبِئْسَ الْمَصِيْرُ	ای پیامبر! با کافران و منافقان جهاد کن و بر آنها سخت بگیر. جایگاهشان جهنم است و چه بد جایگاهی است.	9
ضَرَبَ اللّٰهُ مَثَلًا لِّلَّذِيْنَ كَفَرُوا امْرَاَتَ نُوْحٍ وَّامْرَاَتَ لُوْطٍ كَانَتَا تَحْتَ عَبْدَيْنِ مِنْ عِبَادِنَا صَالِحَيْنِ فَخَانَتٰهُمَا فَلَمْ يُغْنِيَا عَنْهُمَا مِنَ اللّٰهِ شَيْـًٔا وَّقِيْلَ ادْخُلَا النَّارَ مَعَ الدّٰخِلِيْنَ	خدا برای کافران مثالی زده است: همسر نوح و همسر لوط. هر دو زیر نظر دو تن از بندگان صالح ما بودند، اما به آنها خیانت کردند و آن دو (پیامبر) نتوانستند چیزی از (عذاب) خدا برایشان دفع کنند؛ و گفته شد: «با واردشوندگان به آتش وارد شوید.»	10
وَضَرَبَ اللّٰهُ مَثَلًا لِّلَّذِيْنَ اٰمَنُوا امْرَاَتَ فِرْعَوْنَ اِذْ قَالَتْ رَبِّ ابْنِ لِيْ عِنْدَكَ بَيْتًا فِى الْجَنَّةِ وَنَجِّنِيْ مِنْ فِرْعَوْنَ وَعَمَلِهٖ وَنَجِّنِيْ مِنَ الْقَوْمِ الظّٰلِمِيْنَ	و خدا برای مؤمنان مثالی زده است: همسر فرعون، هنگامی که گفت: «پروردگارا، برایم نزد خودت خانه‌ای در بهشت بساز و مرا از فرعون و کردارش نجات ده و مرا از قوم ستمگر رهایی بخش.»	11
وَمَرْيَمَ ابْنَتَ عِمْرٰنَ الَّتِيْٓ اَحْصَنَتْ فَرْجَهَا فَنَفَخْنَا فِيْهِ مِنْ رُّوْحِنَا وَصَدَّقَتْ بِكَلِمٰتِ رَبِّهَا وَكُتُبِهٖ وَكَانَتْ مِنَ الْقٰنِتِيْنَ	و مریم دختر عمران که عفت خود را حفظ کرد، پس ما از روح (آفریده) خود در او دمیدیم؛ و او سخنان پروردگارش و کتاب‌هایش را تصدیق کرد و از فرمانبرداران بود.	12

مكية	اَلْمُلْك	ت‌ع‌داد آی‌ات
مکی	الٓمٓ ك - 67	٣٠

بسم الله الرحمن الرحيم

(الٓمٓ ك (مٓ ك

تَبٰرَكَ الَّذِيْ بِيَدِهِ الْمُلْكُ وَهُوَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ	منزه است خداوندی که فرمانروایی همه چیز در دست اوست و او بر هر چیزی تواناست.	1
الَّذِيْ خَلَقَ الْمَوْتَ وَالْحَيٰوةَ لِيَبْلُوَكُمْ اَيُّكُمْ اَحْسَنُ عَمَلًا وَهُوَ الْعَزِيْزُ الْغَفُوْرُ	آنکه مرگ و زندگی را آفرید تا شما را بیازماید که کدام‌یک از شما نیکوکارتر است. و او توانمند و آمرزنده است.	2
الَّذِيْ خَلَقَ سَبْعَ سَمٰوٰتٍ طِبَاقًا مَا تَرٰى فِيْ خَلْقِ الرَّحْمٰنِ مِنْ تَفٰوُتٍ فَارْجِعِ الْبَصَرَ هَلْ تَرٰى مِنْ فُطُوْرٍ	همان کسی که هفت آسمان را طبقه طبقه آفرید. در آفرینش خدای رحمان هیچ چیز ناموزون نخواهی دید. پس دوباره نگاه کن، آیا چیزی نادرست می‌بینی؟	3
ثُمَّ ارْجِعِ الْبَصَرَ كَرَّتَيْنِ يَنْقَلِبْ اِلَيْكَ الْبَصَرُ خَاسِئًا وَّهُوَ حَسِيْرٌ	سپس یک بار دیگر (و بار دیگر) نگاه کن، قطعاً نگاهت به سوی تو باز خواهد گشت، بی‌آنکه هیچ نقصی در آن بیابی، و (نگاهت) خسته باشد.	4
وَلَقَدْ زَيَّنَّا السَّمَاءَ الدُّنْيَا بِمَصَابِيْحَ وَجَعَلْنٰهَا رُجُوْمًا لِّلشَّيٰطِيْنِ وَاَعْتَدْنَا لَهُمْ عَذَابَ السَّعِيْرِ	و به‌راستی ما آسمان دنیا را با چراغ‌هایی (ستارگان) زینت دادیم و آنها را برای راندن شیطان‌ها قرار دادیم و برایشان عذاب آتش سوزان آماده کردیم.	5
وَلِلَّذِيْنَ كَفَرُوْا بِرَبِّهِمْ عَذَابُ جَهَنَّمَ وَبِئْسَ الْمَصِيْرُ	و برای کسانی که به پروردگارشان کفر ورزیدند، عذاب جهنم است، و چه بد جایگاهی است.	6
اِذَآ اُلْقُوْا فِيْهَا سَمِعُوْا لَهَا شَهِيْقًا وَّهِيَ تَفُوْرُ	هنگامی که در آن افکنده شوند، صدای وحشتناکش را می‌شنوند در حالی که می‌جوشد.	7
تَكَادُ تَمَيَّزُ مِنَ الْغَيْظِ كُلَّمَآ اُلْقِيَ فِيْهَا فَوْجٌ سَاَلَهُمْ خَزَنَتُهَآ اَلَمْ يَاْتِكُمْ نَذِيْرٌ	نزدیک است از خشم بترکد. هرگاه گروهی در آن افکنده شوند، نگهبانانش از آنها می‌پرسند: «آیا هشداردهنده‌ای به سوی شما نیامد؟»	8
قَالُوْا بَلٰى قَدْ جَاءَنَا نَذِيْرٌ فَكَذَّبْنَا وَقُلْنَا مَا نَزَّلَ اللّٰهُ مِنْ شَيْءٍ اِنْ اَنْتُمْ اِلَّا فِيْ ضَلٰلٍ كَبِيْرٍ	گفتند: «آری، هشداردهنده‌ای به سوی ما آمد، اما ما او را تکذیب کردیم و گفتیم: خداوند چیزی نازل نکرده، شما در گمراهی بزرگی هستید.»	9
وَقَالُوْا لَوْ كُنَّا نَسْمَعُ اَوْ نَعْقِلُ مَا كُنَّا فِيْٓ اَصْحٰبِ السَّعِيْرِ	و گفتند: «اگر گوش می‌دادیم یا تعقل می‌کردیم، از جمله ساکنان آتش سوزان نبودیم.»	10

فَاعْتَرَفُوْا بِذَنْۢبِهِمْ فَسُحْقًا لِّاَصْحٰبِ السَّعِيْرِ	پس به گناه خود اعتراف کردند. پس دور باد (از رحمت خدا) ساکنان آتش سوزان.	11
اِنَّ الَّذِيْنَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ بِالْغَيْبِ لَهُمْ مَّغْفِرَةٌ وَّاَجْرٌ كَبِيْرٌ	به‌راستی کسانی که از پروردگارشان در نهان می‌ترسند، برایشان آمرزش و پاداشی بزرگ است.	12
وَاَسِرُّوْا قَوْلَكُمْ اَوِ اجْهَرُوْا بِهٖ اِنَّهٗ عَلِيْمٌۢ بِذَاتِ الصُّدُوْرِ	و سخن خود را پنهان کنید یا آشکار سازید، او به آنچه در سینه‌هاست داناست.	13
اَلَا يَعْلَمُ مَنْ خَلَقَ وَهُوَ اللَّطِيْفُ الْخَبِيْرُ	آیا کسی که آفریده است، نمی‌داند؟ و او لطیف و آگاه است.	14
هُوَ الَّذِيْ جَعَلَ لَكُمُ الْاَرْضَ ذَلُوْلًا فَامْشُوْا فِيْ مَنَاكِبِهَا وَكُلُوْا مِنْ رِّزْقِهٖ وَاِلَيْهِ النُّشُوْرُ	اوست که زمین را برای شما رام کرد، پس در گوشه و کنار آن راه روید و از روزی او بخورید. و به سوی اوست بازگشت (پس از) رستاخیز.	15
ءَاَمِنْتُمْ مَّنْ فِي السَّمَاۤءِ اَنْ يَّخْسِفَ بِكُمُ الْاَرْضَ فَاِذَا هِيَ تَمُوْرُ	آیا ایمن هستید که آن که در آسمان است، زمین را با شما فرو نبرد، در حالی که به لرزه درآید؟	16
اَمْ اَمِنْتُمْ مَّنْ فِي السَّمَاۤءِ اَنْ يُّرْسِلَ عَلَيْكُمْ حَاصِبًا فَسَتَعْلَمُوْنَ كَيْفَ نَذِيْرِ	یا ایمن هستید که آن که در آسمان است، طوفانی پر از سنگ بر شما نفرستد؟ پس به‌زودی خواهید دانست که هشدار من چگونه است.	17
وَلَقَدْ كَذَّبَ الَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَكَيْفَ كَانَ نَكِيْرِ	و به‌راستی کسانی که پیش از آنها بودند، (پیامبران را) تکذیب کردند. پس خشم من چگونه بود!	18
اَوَلَمْ يَرَوْا اِلَى الطَّيْرِ فَوْقَهُمْ صٰٓفّٰتٍ وَّيَقْبِضْنَ مَا يُمْسِكُهُنَّ اِلَّا الرَّحْمٰنُ اِنَّهٗ بِكُلِّ شَيْءٍۢ بَصِيْرٌ	آیا به پرندگان بالای سرشان که بال‌هایشان را می‌گسترانند و می‌بندند، نگاه نکرده‌اند؟ جز خدای رحمان کسی آنها را (در هوا) نگه نمی‌دارد. او به هر چیزی بیناست.	19
اَمَّنْ هٰذَا الَّذِيْ هُوَ جُنْدٌ لَّكُمْ يَنْصُرُكُمْ مِّنْ دُوْنِ الرَّحْمٰنِ اِنِ الْكٰفِرُوْنَ اِلَّا فِيْ غُرُوْرٍ	یا کیست که سپاهی برای شما باشد تا جز خدای رحمان شما را یاری کند؟ کافران جز در فریب نیستند.	20
اَمَّنْ هٰذَا الَّذِيْ يَرْزُقُكُمْ اِنْ اَمْسَكَ رِزْقَهٗ بَلْ لَّجُّوْا فِيْ عُتُوٍّ وَّنُفُوْرٍ	یا کیست که اگر او روزی‌اش را بازدارد، به شما روزی دهد؟ بلکه آنها در سرکشی و دوری (از حقیقت) پافشاری می‌کنند.	21
اَفَمَنْ يَّمْشِيْ مُكِبًّا عَلٰى وَجْهِهٖٓ اَهْدٰٓى اَمَّنْ يَّمْشِيْ سَوِيًّا عَلٰى صِرَاطٍ مُّسْتَقِيْمٍ	آیا کسی که با چهره بر زمین می‌خزد، هدایت‌شده‌تر است یا کسی که راست‌قامت بر راهی مستقیم راه می‌رود؟	22

قُلْ هُوَ الَّذِيْٓ اَنْشَاَكُمْ وَجَعَلَ لَكُمُ السَّمْعَ وَالْاَبْصَارَ وَالْاَفْـِٕدَةَ قَلِيْلًا مَّا تَشْكُرُوْنَ	بگو: «اوست که شما را آفرید و برایتان گوش و چشم و قلب قرار داد. اما اندک شکر می‌کنید.»	23
قُلْ هُوَ الَّذِيْ ذَرَاَكُمْ فِى الْاَرْضِ وَاِلَيْهِ تُحْشَرُوْنَ	بگو: «اوست که شما را در زمین پراکنده کرد و به سوی او گردآورده خواهید شد.»	24
وَيَقُوْلُوْنَ مَتٰى هٰذَا الْوَعْدُ اِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ	و می‌گویند: «اگر راست می‌گویید، این وعده (قیامت) کی خواهد بود؟»	25
قُلْ اِنَّمَا الْعِلْمُ عِنْدَ اللّٰهِ وَاِنَّمَآ اَنَا نَذِيْرٌ مُّبِيْنٌ	بگو: «دانش (زمان قیامت) تنها نزد خداست و من تنها هشداردهنده‌ای روشنگرم.»	26
فَلَمَّا رَاَوْهُ زُلْفَةً سِيْۤـَٔتْ وُجُوْهُ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا وَقِيْلَ هٰذَا الَّذِيْ كُنْتُمْ بِهٖ تَدَّعُوْنَ	پس هنگامی که عذاب (قیامتی) را نزدیک ببینند، چهره‌های کافران تیره و تار می‌شود و گفته می‌شود: «این همان است که خواستارش بودید.»	27
قُلْ اَرَءَيْتُمْ اِنْ اَهْلَكَنِيَ اللّٰهُ وَمَنْ مَّعِيَ اَوْ رَحِمَنَا فَمَنْ يُّجِيْرُ الْكٰفِرِيْنَ مِنْ عَذَابٍ اَلِيْمٍ	بگو: «آیا دیده‌اید اگر خدا مرا و کسانی را که با من هستند نابود کند یا به ما رحم آورد، چه کسی کافران را از عذابی دردناک پناه می‌دهد؟»	28
قُلْ هُوَ الرَّحْمٰنُ اٰمَنَّا بِهٖ وَعَلَيْهِ تَوَكَّلْنَا فَسَتَعْلَمُوْنَ مَنْ هُوَ فِيْ ضَلٰلٍ مُّبِيْنٍ	بگو: «او خدای رحمان است، به او ایمان آوردیم و بر او توکل کردیم. پس به‌زودی خواهید دانست چه کسی در گمراهی آشکار است.»	29
قُلْ اَرَءَيْتُمْ اِنْ اَصْبَحَ مَاۤؤُكُمْ غَوْرًا فَمَنْ يَّاْتِيْكُمْ بِمَاۤءٍ مَّعِيْنٍ	بگو: «آیا دیده‌اید اگر آب شما خشک شود، چه کسی به شما آبی روان می‌آورد؟»	30

مكية	اَلْقَلَم	ت‌ع‌داد آی‌ات
مکی	الق‍لم - 68	۵۲

بسم الله الرحمن الرحيم

(الق‍لم (قلم

ن وَالْقَلَمِ وَمَا يَسْطُرُوْنَ	نون. سوگند به قلم و آنچه می‌نویسند،	1
مَآ اَنْتَ بِنِعْمَةِ رَبِّكَ بِمَجْنُوْنٍ	به لطف پروردگارت، تو (محمد) دیوانه نیستی.	2
وَاِنَّ لَكَ لَاَجْرًا غَيْرَ مَمْنُوْنٍ	و به‌راستی تو پاداشی بزرگ و بی‌پایان خواهی داشت.	3
وَاِنَّكَ لَعَلٰى خُلُقٍ عَظِيْمٍ	و به‌راستی تو دارای خلق و خویی والا هستی.	4
فَسَتُبْصِرُ وَيُبْصِرُوْنَ	پس به‌زودی تو و آنها (کافران) خواهید دید،	5
بِاَيِّيكُمُ الْمَفْتُوْنُ	که کدام‌یک از شما دیوانه است؟	6
اِنَّ رَبَّكَ هُوَ اَعْلَمُ بِمَنْ ضَلَّ عَنْ سَبِيْلِهٖ وَهُوَ اَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِيْنَ	بی‌گمان، پروردگارت بهتر می‌داند چه کسی از راه او گمراه شده و چه کسی هدایت‌یافته است.	7
فَلَا تُطِعِ الْمُكَذِّبِيْنَ	پس از کسانی که (آیات خدا را) تکذیب می‌کنند، پیروی نکن.	8
وَدُّوْا لَوْ تُدْهِنُ فَيُدْهِنُوْنَ	آنان می‌خواهند تو نرمش نشان دهی تا آنها نیز نرمش نشان دهند.	9
وَلَا تُطِعْ كُلَّ حَلَّافٍ مَّهِيْنٍ	و از هر سوگندخورنده حقیر پیروی نکن،	10
هَمَّازٍ مَّشَّاۤءٍ بِنَمِيْمٍ	کسی که عیب‌جو است و اینجا و آنجا فتنه پخش می‌کند،	11
مَّنَّاعٍ لِّلْخَيْرِ مُعْتَدٍ اَثِيْمٍ	کسی که مانع خیر می‌شود، متجاوز و بسیار گناهکار است،	12
عُتُلٍّ بَعْدَ ذٰلِكَ زَنِيْمٍ	کسی که خوی خشن دارد و افزون بر آن به شرارت شناخته شده است،	13
اَنْ كَانَ ذَا مَالٍ وَّبَنِيْنَ	تنها به این دلیل که ثروتمند است و فرزندان بسیار دارد.	14
اِذَا تُتْلٰى عَلَيْهِ اٰيٰتُنَا قَالَ اَسَاطِيْرُ الْاَوَّلِيْنَ	هنگامی که آیات ما بر او خوانده شود، می‌گوید: «(این‌ها) افسانه‌های پیشینیان است.»	15

سَنَسِمُه عَلَى الْخُرْطُوْمِ	به‌زودی او را بر بینی‌اش داغ خواهیم کرد.	16
اِنَّا بَلَوْنٰهُمْ كَمَا بَلَوْنَآ اَصْحٰبَ الْجَنَّةِ اِذْ اَقْسَمُوْا لَيَصْرِمُنَّهَا مُصْبِحِيْنَ	ما آنها (مشرکان مکه) را آزمودیم، چنان‌که صاحبان باغ را آزمودیم، هنگامی که سوگند خوردند که صبحگاهان (میوه‌های) آن را خواهند چید،	17
وَلَا يَسْتَثْنُوْنَ	ولی (با گفتن «إن شاء الله») استثنا نکردند.	18
فَطَافَ عَلَيْهَا طَآئِفٌ مِّنْ رَّبِّكَ وَهُمْ نَآئِمُوْنَ	پس بلا (از سوی پروردگارت) بر آن باغ نازل شد، در حالی که آنها خواب بودند.	19
فَاَصْبَحَتْ كَالصَّرِيْمِ	و باغ مانند شبی تار و تاریک شد،	20
فَتَنَادَوْا مُصْبِحِيْنَ	سپس صبحگاهان یکدیگر را صدا کردند.	21
اَنِ اغْدُوْا عَلٰى حَرْثِكُمْ اِنْ كُنْتُمْ صٰرِمِيْنَ	«بامداد به‌سوی کشتزار خود روید، اگر می‌خواهید بچینید.»	22
فَانْطَلَقُوْا وَهُمْ يَتَخَافَتُوْنَ	پس به راه افتادند، در حالی که آهسته با هم سخن می‌گفتند:	23
اَنْ لَّا يَدْخُلَنَّهَا الْيَوْمَ عَلَيْكُمْ مِّسْكِيْنٌ	«امروز هیچ فقیری بر شما وارد نشود.»	24
وَّغَدَوْا عَلٰى حَرْدٍ قٰدِرِيْنَ	و صبح زود با عزم راسخ رفتند، گمان می‌کردند که قادرند (همه چیز را بگیرند).	25
فَلَمَّا رَاَوْهَا قَالُوْٓا اِنَّا لَضَآلُّوْنَ	اما هنگامی که باغ را دیدند، گفتند: «ما گمراه شده‌ایم،	26
بَلْ نَحْنُ مَحْرُوْمُوْنَ	بلکه ما محروم شدیم.»	27
قَالَ اَوْسَطُهُمْ اَلَمْ اَقُلْ لَّكُمْ لَوْلَا تُسَبِّحُوْنَ	عاقل‌ترین آنها گفت: «آیا به شما نگفتم چرا تسبیح پروردگار خود را نمی‌گویید؟»	28
قَالُوْا سُبْحٰنَ رَبِّنَآ اِنَّا كُنَّا ظٰلِمِيْنَ	گفتند: «منزه است پروردگار ما، به‌راستی ما ستمکار بودیم.»	29
فَاَقْبَلَ بَعْضُهُمْ عَلٰى بَعْضٍ يَّتَلَاوَمُوْنَ	سپس رو به یکدیگر کرده و به سرزنش هم پرداختند.	30
قَالُوْا يٰوَيْلَنَآ اِنَّا كُنَّا طٰغِيْنَ	گفتند: «وای بر ما! ما مردمانی متجاوز بودیم.	31
عَسٰى رَبُّنَآ اَنْ يُّبْدِلَنَا خَيْرًا مِّنْهَآ اِنَّآ اِلٰى رَبِّنَا رٰغِبُوْنَ	شاید پروردگارمان به ما بهتر از این جایگزین دهد، ما به پروردگارمان امیدواریم.»	32
كَذٰلِكَ الْعَذَابُ وَلَعَذَابُ الْاٰخِرَةِ اَكْبَرُ لَوْ كَانُوْا يَعْلَمُوْنَ	این‌گونه است عذاب، و عذاب آخرت بزرگ‌تر است، اگر می‌دانستند.	33

اِنَّ لِلْمُتَّقِيْنَ عِنْدَ رَبِّهِمْ جَنّٰتِ النَّعِيْمِ	برای پرهیزگاران نزد پروردگارشان باغ‌هایی پر از نعمت است.	34
اَفَنَجْعَلُ الْمُسْلِمِيْنَ كَالْمُجْرِمِيْنَ	آیا ما بندگان تسلیم‌شده را مانند گناهکاران قرار می‌دهیم؟	35
مَا لَكُمْ كَيْفَ تَحْكُمُوْنَ	شما را چه شده؟ چگونه قضاوت می‌کنید؟	36
اَمْ لَكُمْ كِتٰبٌ فِيْهِ تَدْرُسُوْنَ	آیا کتابی دارید که در آن می‌خوانید؟	37
اِنَّ لَكُمْ فِيْهِ لَمَا تَخَيَّرُوْنَ	که هرچه بخواهید در آن برایتان فراهم است؟	38
اَمْ لَكُمْ اَيْمَانٌ عَلَيْنَا بَالِغَةٌ اِلٰى يَوْمِ الْقِيٰمَةِ اِنَّ لَكُمْ لَمَا تَحْكُمُوْنَ	یا سوگندهایی از ما دارید که تا روز قیامت به شما می‌رسد، که هرچه بخواهید برایتان باشد؟	39
سَلْهُمْ اَيُّهُمْ بِذٰلِكَ زَعِيْمٌ	از آنها بپرس: «کدام‌یک از آنها مسئول این (تصمیم) است؟»	40
اَمْ لَهُمْ شُرَكَاۤءُ فَلْيَأْتُوْا بِشُرَكَاۤىِٕهِمْ اِنْ كَانُوْا صٰدِقِيْنَ	یا آیا شریکانی دارند؟ پس شریکانشان را بیاورند، اگر راستگو هستند.	41
يَوْمَ يُكْشَفُ عَنْ سَاقٍ وَّيُدْعَوْنَ اِلَى السُّجُوْدِ فَلَا يَسْتَطِيْعُوْنَ	(یاد کن) روزی که ساق‌ها (برای سجده) نمایان شود و آنها دعوت به سجده شوند، tetapi tidak mampu،	42
خَاشِعَةً اَبْصَارُهُمْ تَرْهَقُهُمْ ذِلَّةٌ وَقَدْ كَانُوْا يُدْعَوْنَ اِلَى السُّجُوْدِ وَهُمْ سٰلِمُوْنَ	دیدگانشان فروافتاده، خواری آنها را فراگرفته است. حال آنکه در دنیا به سجده دعوت شدند، در حالی که سالم بودند (اما نکردند).	43
فَذَرْنِيْ وَمَنْ يُّكَذِّبُ بِهٰذَا الْحَدِيْثِ سَنَسْتَدْرِجُهُمْ مِّنْ حَيْثُ لَا يَعْلَمُوْنَ	پس (کار) این سخن (قرآن) را که تکذیب می‌کنند، به من واگذار. به‌زودی آنها را از جایی که نمی‌دانند، گام‌به‌گام (به سوی عذاب) خواهیم برد،	44
وَاُمْلِيْ لَهُمْ اِنَّ كَيْدِيْ مَتِيْنٌ	و به آنها مهلت می‌دهم. به‌راستی نقشه من استوار است.	45
اَمْ تَسْـَٔلُهُمْ اَجْرًا فَهُمْ مِّنْ مَّغْرَمٍ مُّثْقَلُوْنَ	یا تو (محمد) از آنها پاداشی خواسته‌ای که زیر بار بدهی سنگین شده‌اند؟	46
اَمْ عِنْدَهُمُ الْغَيْبُ فَهُمْ يَكْتُبُوْنَ	یا نزد آنها غیب است که آن را می‌نویسند؟	47
فَاصْبِرْ لِحُكْمِ رَبِّكَ وَلَا تَكُنْ كَصَاحِبِ الْحُوْتِ اِذْ نَادٰى وَهُوَ مَكْظُوْمٌ	پس (ای محمد) در برابر احکام پروردگارت شکیبا باش، و مانند (یونس) آن مرد که در شکم ماهی بود، مباش، آنگاه که با قلبی اندوهگین دعا می‌کرد.	48

لَوْلَآ اَنْ تَدٰرَكَه نِعْمَةٌ مِّنْ رَّبِّه لَنُبِذَ بِالْعَرَاءِ وَهُوَ مَذْمُوْمٌ	اگر نعمت پروردگارش به او نرسیده بود، حتماً در حالی که سرزنش‌شده بود، به زمین خشک افکنده می‌شد.	49
فَاجْتَبٰىهُ رَبُّه فَجَعَلَه مِنَ الصّٰلِحِيْنَ	سپس پروردگارش او را برگزید و از صالحان قرار داد.	50
وَاِنْ يَّكَادُ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا لَيُزْلِقُوْنَكَ بِاَبْصَارِهِمْ لَمَّا سَمِعُوا الذِّكْرَ وَيَقُوْلُوْنَ اِنَّه لَمَجْنُوْنٌ	و به‌راستی کافران وقتی قرآن را می‌شنوند، نزدیک است با چشمانشان تو را بلغزانند و می‌گویند: «او واقعاً دیوانه است.»	51
وَمَا هُوَ اِلَّا ذِكْرٌ لِّلْعٰلَمِيْنَ	حال آنکه (قرآن) جز پندیMOnd untuk semua alam نیست.	52

مکیة	اَلْحَاقَّة	تعداد آیات
مکی	الحاقه - 69	٥٢

بسم الله الرحمن الرحيم

(الحاقه (حاقه

اَلْحَاقَّةُ	روز داوری،	1
مَا الْحَاقَّةُ	روز قیامت چیست؟	2
وَمَآ اَدْرٰىكَ مَا الْحَاقَّةُ	و آیا می‌دانی روز قیامت چیست؟	3
كَذَّبَتْ ثَمُوْدُ وَعَادٌ بِالْقَارِعَةِ	قوم ثمود و عاد روز جزا را تکذیب کردند.	4
فَاَمَّا ثَمُوْدُ فَاُهْلِكُوْا بِالطَّاغِيَةِ	اما قوم ثمود با صدایی مهیب نابود شدند،	5
وَاَمَّا عَادٌ فَاُهْلِكُوْا بِرِيْحٍ صَرْصَرٍ عَاتِيَةٍ	و قوم عاد با بادی طوفانی و بسیار سرد نابود شدند،	6
سَخَّرَهَا عَلَيْهِمْ سَبْعَ لَيَالٍ وَّثَمٰنِيَةَ اَيَّامٍ حُسُوْمًا فَتَرَى الْقَوْمَ فِيْهَا صَرْعٰى كَاَنَّهُمْ اَعْجَازُ نَخْلٍ خَاوِيَةٍ	خداوند آن باد را هفت شب و هشت روز پیوسته بر آنها فرو فرستاد؛ پس قوم عاد را در آن زمان می‌دیدی که مانند تنه‌های نخل توخالی (پوسیده) بر زمین افتاده‌اند.	7
فَهَلْ تَرٰى لَهُمْ مِّنْ بَاقِيَةٍ	آیا کسی از آنها را باقی‌مانده می‌بینی؟	8
وَجَاءَ فِرْعَوْنُ وَمَنْ قَبْلَه وَالْمُؤْتَفِكٰتُ بِالْخَاطِئَةِ	سپس فرعون و کسانی که پیش از او بودند و (مردم) شهرهای واژگون‌شده به‌خاطر گناه بزرگ آمدند.	9
فَعَصَوْا رَسُوْلَ رَبِّهِمْ فَاَخَذَهُمْ اَخْذَةً رَّابِيَةً	آنان از فرستاده پروردگارشان نافرمانی کردند، پس خداوند آنها را با عذابی سخت گرفتار کرد.	10
اِنَّا لَمَّا طَغَا الْمَاءُ حَمَلْنٰكُمْ فِى الْجَارِيَةِ	هنگامی که آب (تا کوه‌ها) بالا آمد، ما (نیاکان) شما را در کشتی حمل کردیم،	11
لِنَجْعَلَهَا لَكُمْ تَذْكِرَةً وَّتَعِيَهَآ اُذُنٌ وَّاعِيَةٌ	تا آن (رویداد) را برای شما یادآوری کنیم و گوشی که شنواست آن را به خاطر سپارد.	12
فَاِذَا نُفِخَ فِى الصُّوْرِ نَفْخَةٌ وَّاحِدَةٌ	پس هنگامی که در صور یک‌بار دمیده شود،	13
وَّحُمِلَتِ الْاَرْضُ وَالْجِبَالُ فَدُكَّتَا دَكَّةً وَّاحِدَةً	و زمین و کوه‌ها برداشته شده و یک‌باره درهم کوبیده شوند،	14

فَيَوْمَئِذٍ وَّقَعَتِ الْوَاقِعَةُ	در آن روز، قیامت برپا می‌شود،	15
وَانْشَقَّتِ السَّمَاءُ فَهِيَ يَوْمَئِذٍ وَّاهِيَةٌ	و آسمان شکافته می‌شود، زیرا در آن روز آسمان شکننده است.	16
وَّالْمَلَكُ عَلٰٓى اَرْجَائِهَا وَيَحْمِلُ عَرْشَ رَبِّكَ فَوْقَهُمْ يَوْمَئِذٍ ثَمٰنِيَةٌ	و فرشتگان در اطراف آسمان‌اند. در آن روز، هشت فرشته عرش پروردگارتان را بر بالای (سر) خود حمل می‌کنند.	17
يَوْمَئِذٍ تُعْرَضُوْنَ لَا تَخْفٰى مِنْكُمْ خَافِيَةٌ	در آن روز، شما (به پیشگاه پروردگار) عرضه می‌شوید و هیچ‌چیز از شما برای خدا پنهان نمی‌ماند.	18
فَاَمَّا مَنْ اُوْتِيَ كِتٰبَه بِيَمِيْنِه فَيَقُوْلُ هَاؤُمُ اقْرَءُوْا كِتٰبِيَهْ	اما کسی که نامه‌اش به دست راستش داده شود، می‌گوید: «بیایید، نامه‌ام را بخوانید.»	19
اِنِّيْ ظَنَنْتُ اَنِّيْ مُلٰقٍ حِسَابِيَهْ	من یقین داشتم که (روزی) حساب خود را دریافت خواهم کرد.	20
فَهُوَ فِيْ عِيْشَةٍ رَّاضِيَةٍ	پس او در زندگی‌ای خشنودکننده خواهد بود،	21
فِيْ جَنَّةٍ عَالِيَةٍ	در بهشتی والا،	22
قُطُوْفُهَا دَانِيَةٌ	میوه‌هایش نزدیک است،	23
كُلُوْا وَاشْرَبُوْا هَنِيْٓـًٔا بِمَآ اَسْلَفْتُمْ فِى الْاَيَّامِ الْخَالِيَةِ	(به آنها گفته می‌شود): «بخورید و بیاشامید با لذت، به‌خاطر اعمالی که در روزهای گذشته انجام دادید.»	24
وَاَمَّا مَنْ اُوْتِيَ كِتٰبَه بِشِمَالِه فَيَقُوْلُ يٰلَيْتَنِيْ لَمْ اُوْتَ كِتٰبِيَهْ	و اما کسی که نامه‌اش به دست چپش داده شود، می‌گوید: «ای کاش نامه‌ام به من داده نشده بود.	25
وَلَمْ اَدْرِ مَا حِسَابِيَهْ	تا نمی‌دانستم حسابم چگونه است.	26
يٰلَيْتَهَا كَانَتِ الْقَاضِيَةَ	ای کاش (مرگ) پایان همه‌چیز بود.	27
مَآ اَغْنٰى عَنِّيْ مَالِيَهْ	ثروتم هیچ سودی برایم نداشت.	28
هَلَكَ عَنِّيْ سُلْطٰنِيَهْ	قدرتم از من گرفته شد.»	29
خُذُوْهُ فَغُلُّوْهُ	(خداوند می‌فرماید): «او را بگیرید و دست‌هایش را به گردنش ببندید.»	30
ثُمَّ الْجَحِيْمَ صَلُّوْهُ	سپس او را در آتش سوزان وارد کنید.	31

ثُمَّ فِيْ سِلْسِلَةٍ ذَرْعُهَا سَبْعُوْنَ ذِرَاعًا فَاسْلُكُوْهُ	آنگاه او را با زنجیری به طول هفتاد ذراع ببندید.	32
اِنَّه كَانَ لَا يُؤْمِنُ بِاللّٰهِ الْعَظِيْمِ	زیرا او به خدای بزرگ ایمان نداشت.	33
وَلَا يَحُضُّ عَلٰى طَعَامِ الْمِسْكِيْنِ	و دیگران را به دادن غذا به فقیر تشویق نمی‌کرد.	34
فَلَيْسَ لَهُ الْيَوْمَ هٰهُنَا حَمِيْمٌ	پس امروز در اینجا هیچ دوستی برای او نیست.	35
وَّلَا طَعَامٌ اِلَّا مِنْ غِسْلِيْنٍ	و هیچ غذایی جز از خون و چرک ندارد.	36
لَّا يَأْكُلُه اِلَّا الْخٰطِـُٔوْنَ	جز گناهکاران کسی آن را نمی‌خورد.	37
فَلَآ اُقْسِمُ بِمَا تُبْصِرُوْنَ	پس سوگند به آنچه می‌بینید،	38
وَمَا لَا تُبْصِرُوْنَ	و به آنچه نمی‌بینید،	39
اِنَّه لَقَوْلُ رَسُوْلٍ كَرِيْمٍ	این (قرآن) وحی فرستاده‌شده به رسولی بزرگوار است،	40
وَّمَا هُوَ بِقَوْلِ شَاعِرٍ قَلِيْلًا مَّا تُؤْمِنُوْنَ	و سخن شاعری نیست. اندک ایمان می‌آورید به آن.	41
وَلَا بِقَوْلِ كَاهِنٍ قَلِيْلًا مَّا تَذَكَّرُوْنَ	و نه سخن کاهنی است. اندک از آن پند می‌گیرید.	42
تَنْزِيْلٌ مِّنْ رَّبِّ الْعٰلَمِيْنَ	این (قرآن) وحی‌ای است که از پروردگار جهانیان نازل شده است.	43
وَلَوْ تَقَوَّلَ عَلَيْنَا بَعْضَ الْاَقَاوِيْلِ	و اگر او (محمد) برخی سخنان را به دروغ به ما نسبت می‌داد،	44
لَاَخَذْنَا مِنْهُ بِالْيَمِيْنِ	حتماً او را با دست راستش می‌گرفتیم.	45
ثُمَّ لَقَطَعْنَا مِنْهُ الْوَتِيْنَ	سپس رگ قلبش را می‌بریدیم.	46
فَمَا مِنْكُمْ مِّنْ اَحَدٍ عَنْهُ حٰجِزِيْنَ	پس هیچ‌یک از شما نمی‌توانست (ما را) از مجازات او بازدارد.	47
وَاِنَّه لَتَذْكِرَةٌ لِّلْمُتَّقِيْنَ	و به‌راستی این (قرآن) پندی است برای پرهیزگاران.	48
وَاِنَّا لَنَعْلَمُ اَنَّ مِنْكُمْ مُّكَذِّبِيْنَ	و ما می‌دانیم که برخی از شما (آن را) تکذیب می‌کنند.	49
وَاِنَّه لَحَسْرَةٌ عَلَى الْكٰفِرِيْنَ	و به‌راستی این (قرآن) مایه حسرت کافران (در آخرت) خواهد بود.	50

وَاِنَّه لَحَقُّ الْيَقِيْنِ	و به‌راستی این (قرآن) حقیقت یقینی است.	51
فَسَبِّحْ بِاسْمِ رَبِّكَ الْعَظِيْمِ	پس با نام پروردگارت که بسیار بزرگ است تسبیح گوی.	52

مكية	اَلْمَعَارِج	تعداد آيات
مکی	الم‌عارج - 70	٤٤

بسم الله الرحمن الرحيم

(الم‌عارج (معارج

سَاَلَ سَاۤىِٕلٌۢ بِعَذَابٍ وَّاقِعٍ	کسی درباره عذابی که حتماً رخ خواهد داد پرسید،	1
لِّلْكٰفِرِيْنَ لَيْسَ لَهٗ دَافِعٌ	برای کافران، که هیچ‌کس نمی‌تواند آن را دفع کند،	2
مِّنَ اللّٰهِ ذِى الْمَعَارِجِ	(عذابی) از سوی خدا، صاحب مقامات بلند.	3
تَعْرُجُ الْمَلٰٓئِكَةُ وَالرُّوْحُ اِلَيْهِ فِيْ يَوْمٍ كَانَ مِقْدَارُهٗ خَمْسِيْنَ اَلْفَ سَنَةٍ	فرشتگان و جبرئیل به سوی او (خدا) بالا می‌روند، در روزی که برابر با پنجاه هزار سال است.	4
فَاصْبِرْ صَبْرًا جَمِيْلًا	پس (ای محمد) با صبری نیکو شکیبایی کن.	5
اِنَّهُمْ يَرَوْنَهٗ بَعِيْدًا	آنها (عذاب را) دور (و محال) می‌پندارند.	6
وَّنَرٰىهُ قَرِيْبًا	اما ما آن را نزدیک (و حتمی) می‌بینیم.	7
يَوْمَ تَكُوْنُ السَّمَاۤءُ كَالْمُهْلِ	(یاد کن) روزی که آسمان مانند مس گداخته شود،	8
وَتَكُوْنُ الْجِبَالُ كَالْعِهْنِ	و کوه‌ها مانند پشم (پراکنده) شوند،	9
وَلَا يَسْـَٔلُ حَمِيْمٌ حَمِيْمًا	و هیچ دوست نزدیکی از دوستش پرس‌وجو نکند،	10
يُّبَصَّرُوْنَهُمْ يَوَدُّ الْمُجْرِمُ لَوْ يَفْتَدِيْ مِنْ عَذَابِ يَوْمِىِٕذٍ بِبَنِيْهِ	در حالی که یکدیگر را می‌بینند. در آن روز، گناهکار آرزو کند که ای کاش می‌توانست با فرزندانش از عذاب رهایی یابد،	11
وَصَاحِبَتِهٖ وَاَخِيْهِ	و با همسرش و برادرش،	12
وَفَصِيْلَتِهِ الَّتِيْ تُـْٔوِيْهِ	و خاندانی که در دنیا از او حمایت می‌کرد،	13
وَمَنْ فِى الْاَرْضِ جَمِيْعًا ثُمَّ يُنْجِيْهِ	و همه کسانی که در زمین هستند، سپس (این تهاتر) او را نجات دهد.	14
كَلَّا اِنَّهَا لَظٰى	هرگز! به راستی که آن (جهانم) آتشی شعله‌ور است،	15

نَزَّاعَةً لِّلشَّوٰى	که پوست سر را می‌سوزاند.	16
تَدْعُوْا مَنْ اَدْبَرَ وَتَوَلّٰى	که کسانی را که پشت کردند و روی گرداندند (از دین) فرا می‌خواند،	17
وَجَمَعَ فَاَوْعٰى	و کسانی که (مال) جمع کردند و ذخیره نمودند.	18
اِنَّ الْاِنْسَانَ خُلِقَ هَلُوْعًا	به راستی که انسان به گونه‌ای آفریده شده که بسیار نالان است.	19
اِذَا مَسَّهُ الشَّرُّ جَزُوْعًا	هرگاه سختی به او رسد، جزع و فزع می‌کند،	20
وَّاِذَا مَسَّهُ الْخَيْرُ مَنُوْعًا	و هرگاه خیری (مال) به او رسد، بخل می‌ورزد،	21
اِلَّا الْمُصَلِّيْنَ	مگر کسانی که نماز می‌گزارند،	22
الَّذِيْنَ هُمْ عَلٰى صَلَاتِهِمْ دَاۤىِٕمُوْنَ	آنان که بر نمازشان مداومت دارند،	23
وَالَّذِيْنَ فِيْٓ اَمْوَالِهِمْ حَقٌّ مَّعْلُوْمٌ	و کسانی که در اموالشان سهمی معین است،	24
لِّلسَّاۤىِٕلِ وَالْمَحْرُوْمِ	برای (فقیر) درخواست‌کننده و محروم،	25
وَالَّذِيْنَ يُصَدِّقُوْنَ بِيَوْمِ الدِّيْنِ	و کسانی که به روز جزا ایمان دارند،	26
وَالَّذِيْنَ هُمْ مِّنْ عَذَابِ رَبِّهِمْ مُّشْفِقُوْنَ	و کسانی که از عذاب پروردگارشان می‌ترسند،	27
اِنَّ عَذَابَ رَبِّهِمْ غَيْرُ مَاْمُوْنٍ	به راستی که از عذاب پروردگارشان هیچ‌کس احساس ایمنی نمی‌کند،	28
وَالَّذِيْنَ هُمْ لِفُرُوْجِهِمْ حٰفِظُوْنَ	و کسانی که عفت خود را حفظ می‌کنند،	29
اِلَّا عَلٰٓى اَزْوَاجِهِمْ اَوْ مَا مَلَكَتْ اَيْمَانُهُمْ فَاِنَّهُمْ غَيْرُ مَلُوْمِيْنَ	جز با همسرانشان یا کنیزانی که مالکند، که در این صورت ملامت نمی‌شوند.	30
فَمَنِ ابْتَغٰى وَرَاۤءَ ذٰلِكَ فَاُولٰۤىِٕكَ هُمُ الْعَادُوْنَ	اما هر که جز این (مانند زنا یا همجنس‌بازی) بجوید، آنانند که تجاوزگرند.	31
وَالَّذِيْنَ هُمْ لِاَمٰنٰتِهِمْ وَعَهْدِهِمْ رٰعُوْنَ	و کسانی که امانت‌ها و پیمان‌هایشان را رعایت می‌کنند،	32
وَالَّذِيْنَ هُمْ بِشَهٰدٰتِهِمْ قَاۤىِٕمُوْنَ	و کسانی که بر شهادتشان استوار می‌مانند،	33
وَالَّذِيْنَ هُمْ عَلٰى صَلَاتِهِمْ يُحَافِظُوْنَ	و کسانی که نمازشان را حفظ می‌کنند.	34
اُولٰۤىِٕكَ فِيْ جَنّٰتٍ مُّكْرَمُوْنَ	آنان در باغ‌های (بهشت) گرامی داشته می‌شوند.	35

فَمَالِ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا قِبَلَكَ مُهْطِعِيْنَ	پس چرا کافران به سوی تو (محمد) شتابان می‌آیند،	36
عَنِ الْيَمِيْنِ وَعَنِ الشِّمَالِ عِزِيْنَ	از راست و چپ، گروه‌گروه؟	37
اَيَطْمَعُ كُلُّ امْرِئٍ مِّنْهُمْ اَنْ يُّدْخَلَ جَنَّةَ نَعِيْمٍ	آیا هر یک از کافران آرزو دارد که به بهشتی پر از نعمت درآید؟	38
كَلَّا اِنَّا خَلَقْنٰهُمْ مِّمَّا يَعْلَمُوْنَ	هرگز! به راستی که ما آنها را از آنچه خود می‌دانند آفریدیم.	39
فَلَآ اُقْسِمُ بِرَبِّ الْمَشٰرِقِ وَالْمَغٰرِبِ اِنَّا لَقٰدِرُوْنَ	پس به پروردگار مشرق‌ها و مغرب‌ها سوگند که ما تواناییم،	40
عَلٰٓى اَنْ نُّبَدِّلَ خَيْرًا مِّنْهُمْ وَمَا نَحْنُ بِمَسْبُوْقِيْنَ	بر اینکه (آنها را) با کسانی بهتر از آنها جایگزین کنیم، و ما مغلوب نمی‌شویم.	41
فَذَرْهُمْ يَخُوْضُوْا وَيَلْعَبُوْا حَتّٰى يُلٰقُوْا يَوْمَهُمُ الَّذِيْ يُوْعَدُوْنَ	پس بگذار آنها در (گمراهی) غوطه‌ور شوند و بازی کنند تا روزی را که به آنها وعده داده شده ملاقات کنند،	42
يَوْمَ يَخْرُجُوْنَ مِنَ الْاَجْدَاثِ سِرَاعًا كَاَنَّهُمْ اِلٰى نُصُبٍ يُّوْفِضُوْنَ	روزی که از قبرهایشان شتابان بیرون آیند، گویی به سوی بت‌هایشان (در دنیا) با شتاب می‌رفتند،	43
خَاشِعَةً اَبْصَارُهُمْ تَرْهَقُهُمْ ذِلَّةٌ ذٰلِكَ الْيَوْمُ الَّذِيْ كَانُوْا يُوْعَدُوْنَ	دیدگانشان به زیر افکنده و خواری بر آنها چیره شده است. این است آن روزی که به آنها وعده داده شده بود.	44

مكية	نُوح	تعداد آيات
مکی	نوح - 71	۲۸

بسم الله الرحمن الرحيم

نوح) نوح)

اِنَّآ اَرْسَلْنَا نُوْحًا اِلٰى قَوْمِهٖٓ اَنْ اَنْذِرْ قَوْمَكَ مِنْ قَبْلِ اَنْ يَّأْتِيَهُمْ عَذَابٌ اَلِيْمٌ	به راستی که ما نوح را به سوی قومش فرستادیم (با این فرمان که): «قومت را پیش از آنکه عذابی دردناک به سویشان آید هشدار ده.»	1
قَالَ يٰقَوْمِ اِنِّيْ لَكُمْ نَذِيْرٌ مُّبِيْنٌ	او (نوح) گفت: «ای قوم من! به راستی که من برای شما هشداری آشکارم،	2
اَنِ اعْبُدُوا اللّٰهَ وَاتَّقُوْهُ وَاَطِيْعُوْنِ	که خدا را بپرستید و از او پروا کنید و از من اطاعت کنید،	3
يَغْفِرْ لَكُمْ مِّنْ ذُنُوْبِكُمْ وَيُؤَخِّرْكُمْ اِلٰٓى اَجَلٍ مُّسَمًّى اِنَّ اَجَلَ اللّٰهِ اِذَا جَاءَ لَا يُؤَخَّرُ لَوْ كُنْتُمْ تَعْلَمُوْنَ	تا او برخی از گناهانتان را بیامرزد و شما را تا زمانی معین (عمرتان را) به تأخیر اندازد. به راستی که هنگامی که وعده خدا فرا رسد، تأخیر نمی‌پذیرد، اگر می‌دانستید.»	4
قَالَ رَبِّ اِنِّيْ دَعَوْتُ قَوْمِيْ لَيْلًا وَّنَهَارًا	او (نوح) گفت: «پروردگارا! به راستی که من قومم را شب و روز دعوت کردم،	5
فَلَمْ يَزِدْهُمْ دُعَاۤءِيْٓ اِلَّا فِرَارًا	اما دعوتم جز بر فرارشان نیفزود.	6
وَاِنِّيْ كُلَّمَا دَعَوْتُهُمْ لِتَغْفِرَ لَهُمْ جَعَلُوْٓا اَصَابِعَهُمْ فِيْٓ اٰذَانِهِمْ وَاسْتَغْشَوْا ثِيَابَهُمْ وَاَصَرُّوْا وَاسْتَكْبَرُوا اسْتِكْبَارًا	و هر گاه آنها را دعوت کردم تا تو گناهانشان را بیامرزی، انگشتانشان را در گوش‌هایشان فرو بردند و جامه‌هایشان را بر خود پیچیدند و در (کفرشان) پافشاری کردند و بسیار تکبر ورزیدند.	7
ثُمَّ اِنِّيْ دَعَوْتُهُمْ جِهَارًا	سپس من آنها را آشکارا دعوت کردم،	8
ثُمَّ اِنِّيْٓ اَعْلَنْتُ لَهُمْ وَاَسْرَرْتُ لَهُمْ اِسْرَارًا	سپس برایشان به طور علنی (پیام) را بیان کردم و در نهان نیز با آنها سخن گفتم.	9
فَقُلْتُ اسْتَغْفِرُوْا رَبَّكُمْ اِنَّهٗ كَانَ غَفَّارًا	پس گفتم: «از پروردگارتان آمرزش بخواهید، به راستی که او بسیار آمرزنده است،	10
يُّرْسِلِ السَّمَاۤءَ عَلَيْكُمْ مِّدْرَارًا	تا از آسمان بر شما بارانی فراوان فرو فرستد،	11
وَّيُمْدِدْكُمْ بِاَمْوَالٍ وَّبَنِيْنَ وَيَجْعَلْ لَّكُمْ جَنّٰتٍ وَّيَجْعَلْ لَّكُمْ اَنْهٰرًا	و شما را با اموال و فرزندان یاری کند، و برایتان باغ‌هایی قرار دهد و برایتان نهرها فراهم آورد.»	12

مَا لَكُمْ لَا تَرْجُوْنَ لِلّٰهِ وَقَارًا	چرا شما به عظمت خدا امید ندارید؟	13
وَقَدْ خَلَقَكُمْ اَطْوَارًا	و حال آنکه او شما را در مراحل (آفرینش) گوناگون آفریده است.	14
اَلَمْ تَرَوْا كَيْفَ خَلَقَ اللّٰهُ سَبْعَ سَمٰوٰتٍ طِبَاقًا	آیا ندیده‌اید که خدا چگونه هفت آسمان را لایه‌لایه آفریده است؟	15
وَّجَعَلَ الْقَمَرَ فِيْهِنَّ نُوْرًا وَّجَعَلَ الشَّمْسَ سِرَاجًا	و در آنها ماه را نوری (تابان) قرار داد و خورشید را چراغی (درخشان)؟	16
وَاللّٰهُ اَنْۢبَتَكُمْ مِّنَ الْاَرْضِ نَبَاتًا	و خدا شما را از زمین رویانید، رویيدنی (به تدریج)،	17
ثُمَّ يُعِيْدُكُمْ فِيْهَا وَيُخْرِجُكُمْ اِخْرَاجًا	سپس شما را به آن بازمی‌گرداند و دوباره شما را (از آن) برمی‌انگیزد.	18
وَاللّٰهُ جَعَلَ لَكُمُ الْاَرْضَ بِسَاطًا	و خدا زمین را برایتان گسترد،	19
لِّتَسْلُكُوْا مِنْهَا سُبُلًا فِجَاجًا	تا در راه‌های فراخ آن راه روید.»	20
قَالَ نُوْحٌ رَّبِّ اِنَّهُمْ عَصَوْنِيْ وَاتَّبَعُوْا مَنْ لَّمْ يَزِدْهُ مَالُه وَوَلَدُه اِلَّا خَسَارًا	نوح گفت: «پروردگارا! آنها از من نافرمانی کردند و از کسانی پیروی کردند که مال و فرزندانشان جز زیان بر آنها نیفزود.»	21
وَمَكَرُوْا مَكْرًا كُبَّارًا	و بسیار نیرنگ (بزرگ) به کار بردند،	22
وَقَالُوْا لَا تَذَرُنَّ اٰلِهَتَكُمْ وَلَا تَذَرُنَّ وَدًّا وَّلَا سُوَاعًا وَّلَا يَغُوْثَ وَيَعُوْقَ وَنَسْرًا	و گفتند: «هرگز خدایان خود را رها نکنید و نه ود را رها کنید، نه سواع و نه یغوث و یعوق و نسر را.»	23
وَقَدْ اَضَلُّوْا كَثِيْرًا وَلَا تَزِدِ الظّٰلِمِيْنَ اِلَّا ضَلٰلًا	و به راستی که آنها بسیاری را گمراه کردند؛ و (پروردگارا) جز گمراهی بر ظالمان میفزا.»	24
مِمَّا خَطِيْٓـٰٔتِهِمْ اُغْرِقُوْا فَاُدْخِلُوْا نَارًا فَلَمْ يَجِدُوْا لَهُمْ مِّنْ دُوْنِ اللّٰهِ اَنْصَارًا	به سبب خطاهایشان غرق شدند، سپس به آتشی (جهانم) درآورده شدند، پس جز خدا هیچ یاریگری برای خود نیافتند.	25
وَقَالَ نُوْحٌ رَّبِّ لَا تَذَرْ عَلَى الْاَرْضِ مِنَ الْكٰفِرِيْنَ دَيَّارًا	و نوح گفت: «پروردگارا! هیچ یک از کافران را بر روی زمین باقی مگذار.	26
اِنَّكَ اِنْ تَذَرْهُمْ يُضِلُّوْا عِبَادَكَ وَلَا يَلِدُوْٓا اِلَّا فَاجِرًا كَفَّارًا	به راستی که اگر آنها را باقی بگذاری، بندگانت را گمراه می‌کنند و جز فرزندان بدکار و ناسپاس به دنیا نمی‌آورند.	27

رَبِّ اغْفِرْ لِيْ وَلِوَالِدَيَّ وَلِمَنْ دَخَلَ بَيْتِيَ مُؤْمِنًا وَّلِلْمُؤْمِنِيْنَ وَالْمُؤْمِنٰتِ وَلَا تَزِدِ الظّٰلِمِيْنَ اِلَّا تَبَارًا	پروردگارا! مرا و پدر و مادرم و هر که با ایمان به خانه‌ام درآید و همه مؤمنان و مؤمنات را بیامرز. و بر ظالمان جز هلاکت میفزا.»	28

مكية	اَلْجِنّ	تعداد آیات
مکی	الجن - 72	۲۸

بسم الله الرحمن الرحيم

(الجن (جن

قُلْ اُوْحِيَ اِلَيَّ اَنَّهُ اسْتَمَعَ نَفَرٌ مِّنَ الْجِنِّ فَقَالُوْٓا اِنَّا سَمِعْنَا قُرْاٰنًا عَجَبًا	بگو (ای محمد): «به من وحی شده که گروهی از جنیان (به قرآن) گوش فرا داده‌اند»، سپس گفتند: «ما قرآنی شگفت‌انگیز شنیدیم،	1
يَّهْدِيْٓ اِلَى الرُّشْدِ فَاٰمَنَّا بِهٖ وَلَنْ نُّشْرِكَ بِرَبِّنَآ اَحَدًا	که به راه راست هدایت می‌کند، پس به آن ایمان آوردیم و هرگز چیزی را با پروردگارمان شریک نخواهیم کرد،	2
وَّاَنَّهٗ تَعٰلٰى جَدُّ رَبِّنَا مَا اتَّخَذَ صَاحِبَةً وَّلَا وَلَدًا	و به راستی که عظمت پروردگارمان بسیار والاست، او نه همسری گرفته و نه فرزندی.»	3
وَّاَنَّهٗ كَانَ يَقُوْلُ سَفِيْهُنَا عَلَى اللّٰهِ شَطَطًا	و به راستی که نادان میان ما (پیش‌تر) سخنان گزافه‌ای درباره خدا می‌گفت،	4
وَّاَنَّا ظَنَنَّآ اَنْ لَّنْ تَقُوْلَ الْاِنْسُ وَالْجِنُّ عَلَى اللّٰهِ كَذِبًا	و ما گمان می‌کردیم که انسان‌ها و جنیان هرگز دروغی درباره خدا نخواهند گفت.	5
وَّاَنَّهٗ كَانَ رِجَالٌ مِّنَ الْاِنْسِ يَعُوْذُوْنَ بِرِجَالٍ مِّنَ الْجِنِّ فَزَادُوْهُمْ رَهَقًا	و به راستی که برخی از مردان انسان‌ها به برخی از مردان جنیان پناه می‌بردند، اما آنها (جنیان) بر گمراهی آنها افزودند.	6
وَّاَنَّهُمْ ظَنُّوْا كَمَا ظَنَنْتُمْ اَنْ لَّنْ يَّبْعَثَ اللّٰهُ اَحَدًا	و آنها (جنیان) مانند شما (مشرکان مکه) گمان می‌کردند که خدا هرگز کسی را (در روز قیامت) برنمی‌انگیزد.	7
وَّاَنَّا لَمَسْنَا السَّمَآءَ فَوَجَدْنٰهَا مُلِئَتْ حَرَسًا شَدِيْدًا وَّشُهُبًا	و به راستی که ما (جنیان) تلاش کردیم تا (اسرار) آسمان را بدانیم، اما آن را پر از نگهبانان قوی و شعله‌های آتش یافتیم،	8
وَّاَنَّا كُنَّا نَقْعُدُ مِنْهَا مَقَاعِدَ لِلسَّمْعِ فَمَنْ يَّسْتَمِعِ الْاٰنَ يَجِدْ لَهٗ شِهَابًا رَّصَدًا	و پیش‌تر در جایگاه‌هایی (در آسمان) برای شنیدن (اخبار) می‌نشستیم، اما اکنون هر که بخواهد دزدانه گوش دهد، شعله‌ای آتشین در کمین او می‌یابد.	9
وَّاَنَّا لَا نَدْرِيْٓ اَشَرٌّ اُرِيْدَ بِمَنْ فِي الْاَرْضِ اَمْ اَرَادَ بِهِمْ رَبُّهُمْ رَشَدًا	و ما نمی‌دانیم آیا بدی برای اهل زمین خواسته شده یا پروردگارشان خیرشان را اراده کرده است.	10

وَّاَنَّا مِنَّا الصّٰلِحُوْنَ وَمِنَّا دُوْنَ ذٰلِكَ كُنَّا طَرَآىِٕقَ قِدَدًا	و به راستی که برخی از ما نیکوکارند و برخی جز این، و ما به راه‌های گوناگون (پراکنده) هستیم.	11
وَّاَنَّا ظَنَنَّآ اَنْ لَّنْ نُّعْجِزَ اللّٰهَ فِى الْاَرْضِ وَلَنْ نُّعْجِزَهٗ هَرَبًا	و دانستیم که هرگز نمی‌توانیم خدا را در زمین عاجز کنیم و با فرار از او ناتوانش سازیم.	12
وَّاَنَّا لَمَّا سَمِعْنَا الْهُدٰٓى اٰمَنَّا بِهٖ فَمَنْ يُّؤْمِنْ بِرَبِّهٖ فَلَا يَخَافُ بَخْسًا وَّلَا رَهَقًا	و هنگامی که قرآن را شنیدیم، به آن ایمان آوردیم. پس هر که به پروردگارش ایمان آورد، نه از نقصان (پاداش) می‌ترسد و نه از ستم.	13
وَّاَنَّا مِنَّا الْمُسْلِمُوْنَ وَمِنَّا الْقٰسِطُوْنَ فَمَنْ اَسْلَمَ فَاُولٰٓئِكَ تَحَرَّوْا رَشَدًا	و برخی از ما تسلیم (خدا) هستند و برخی ستمگر. پس کسانی که تسلیم شدند، راه راست را جستجو کردند.	14
وَاَمَّا الْقٰسِطُوْنَ فَكَانُوْا لِجَهَنَّمَ حَطَبًا	اما ستمگران، هیزم جهنم خواهند بود.	15
وَّاَنْ لَّوِ اسْتَقَامُوْا عَلَى الطَّرِيْقَةِ لَاَسْقَيْنٰهُمْ مَّآءً غَدَقًا	و اگر (مردم) در راه (حق) استوار بمانند، به آنها آبی فراوان (و گوارا) خواهیم نوشاند.	16
لِّنَفْتِنَهُمْ فِيْهِ وَمَنْ يُّعْرِضْ عَنْ ذِكْرِ رَبِّهٖ يَسْلُكْهُ عَذَابًا صَعَدًا	تا آنها را در این (راه) بیازماییم. و هر که از یاد پروردگارش روی گرداند، او را به عذابی سخت گرفتار کند.	17
وَّاَنَّ الْمَسٰجِدَ لِلّٰهِ فَلَا تَدْعُوْا مَعَ اللّٰهِ اَحَدًا	و به راستی که مساجد از آن خداست، پس در آنها جز خدا چیزی را نپرستید.	18
وَّاَنَّهٗ لَمَّا قَامَ عَبْدُ اللّٰهِ يَدْعُوْهُ كَادُوْا يَكُوْنُوْنَ عَلَيْهِ لِبَدًا	و هنگامی که بنده خدا (محمد) برای پرستش او (به نماز) ایستاد، آنها (جنیان) گرد او ازدحام کردند.	19
قُلْ اِنَّمَآ اَدْعُوْا رَبِّىْ وَلَآ اُشْرِكُ بِهٖٓ اَحَدًا	بگو (ای محمد): «من تنها پروردگارم را می‌پرستم و هیچ‌چیز را با او شریک نمی‌کنم.»	20
قُلْ اِنِّىْ لَآ اَمْلِكُ لَكُمْ ضَرًّا وَّلَا رَشَدًا	بگو: «من نمی‌توانم زیانی از شما دفع کنم یا سودی به شما رسانم.»	21
قُلْ اِنِّىْ لَنْ يُّجِيْرَنِىْ مِنَ اللّٰهِ اَحَدٌ ۙ وَّلَنْ اَجِدَ مِنْ دُوْنِهٖ مُلْتَحَدًا	بگو: «هیچ‌کس نمی‌تواند مرا از (عذاب) خدا پناه دهد و جز او هیچ پناهگاهی نخواهم یافت.»	22
اِلَّا بَلٰغًا مِّنَ اللّٰهِ وَرِسٰلٰتِهٖ وَمَنْ يَّعْصِ اللّٰهَ وَرَسُوْلَهٗ فَاِنَّ لَهٗ نَارَ جَهَنَّمَ خٰلِدِيْنَ فِيْهَآ اَبَدًا	(جز) ابلاغ (پیام) از خدا و رسالت‌های او. و هر که خدا و رسولش را نافرمانی کند، به راستی که برای او آتش جهنم است، جاودانه در آن خواهند ماند.	23
حَتّٰٓى اِذَا رَاَوْا مَا يُوْعَدُوْنَ فَسَيَعْلَمُوْنَ مَنْ اَضْعَفُ نَاصِرًا وَّاَقَلُّ عَدَدًا	تا زمانی که آنچه به آنها وعده داده شده ببینند، آنگاه بدانند چه کسی یاری‌دهنده‌ای ضعیف‌تر و جمعیتی کمتر دارد.	24

قُلْ اِنْ اَدْرِيْٓ اَقَرِيْبٌ مَّا تُوْعَدُوْنَ اَمْ يَجْعَلُ لَه رَبِّيْٓ اَمَدًا	بگو: «من نمی‌دانم آیا عذابی که به شما وعده داده شده نزدیک است یا پروردگارم زمانی طولانی برای آن قرار داده است.»	25
عٰلِمُ الْغَيْبِ فَلَا يُظْهِرُ عَلٰى غَيْبِه اَحَدًا	او دانای غیب است و غیبش را بر هیچ‌کس آشکار نمی‌کند،	26
اِلَّا مَنِ ارْتَضٰى مِنْ رَّسُوْلٍ فَاِنَّه يَسْلُكُ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَمِنْ خَلْفِه رَصَدًا	مگر بر پیامبری که از او خشنود باشد، پس او نگهبانانی (از فرشتگان) پیشاپیش و پشت سر او قرار می‌دهد،	27
لِّيَعْلَمَ اَنْ قَدْ اَبْلَغُوْا رِسٰلٰتِ رَبِّهِمْ وَاَحَاطَ بِمَا لَدَيْهِمْ وَاَحْصٰى كُلَّ شَيْءٍ عَدَدًا	تا بداند که پیامبران رسالت‌های پروردگارشان را رسانده‌اند، و (علم او) آنچه نزد آنهاست دربرمی‌گیرد، و هر چیزی را یکایک شماره کرده است.	28

مکیة	اَلْمُزَّمِّل	تعداد آیات
مکی	الم‌زمل - 73	٢٠

بسم الله الرحمن الرحيم

(الم‌زمل (مزمل

يٰٓاَيُّهَا الْمُزَّمِّلُ	ای جامه‌پوش (محمد)!	1
قُمِ الَّيْلَ اِلَّا قَلِيْلًا	شب را برای (نماز) برخیز، جز اندکی،	2
نِّصْفَهٗٓ اَوِ انْقُصْ مِنْهُ قَلِيْلًا	(یعنی) نیمی از آن یا کمی کمتر،	3
اَوْ زِدْ عَلَيْهِ وَرَتِّلِ الْقُرْاٰنَ تَرْتِيْلًا	یا بیش از (نیمی) از آن، و قرآن را با ترتیل بخوان.	4
اِنَّا سَنُلْقِيْ عَلَيْكَ قَوْلًا ثَقِيْلًا	به راستی که ما سخنی سنگین بر تو نازل خواهیم کرد.	5
اِنَّ نَاشِئَةَ الَّيْلِ هِيَ اَشَدُّ وَطْـًٔا وَّاَقْوَمُ قِيْلًا	به راستی که برخاستن در شب (برای عبادت) تأثیرگذارتر است و گفتار (در آن زمان) استوارتر.	6
اِنَّ لَكَ فِي النَّهَارِ سَبْحًا طَوِيْلًا	به راستی که در روز برای تو مشغله‌ای طولانی است.	7
وَاذْكُرِ اسْمَ رَبِّكَ وَتَبَتَّلْ اِلَيْهِ تَبْتِيْلًا	و نام پروردگارت را یاد کن و با تمام وجود به او روی آور.	8
رَبُّ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ لَآ اِلٰهَ اِلَّا هُوَ فَاتَّخِذْهُ وَكِيْلًا	(او) پروردگار مشرق و مغرب است، هیچ معبودی جز او نیست، پس او را وکیل خود گیر.	9
وَاصْبِرْ عَلٰى مَا يَقُوْلُوْنَ وَاهْجُرْهُمْ هَجْرًا جَمِيْلًا	و بر آنچه (مردم) می‌گویند صبر کن و از آنان به نیکی دوری گزین.	10
وَذَرْنِيْ وَالْمُكَذِّبِيْنَ اُولِي النَّعْمَةِ وَمَهِّلْهُمْ قَلِيْلًا	و مرا با تکذیب‌کنندگان که دارای نعمت‌های (زندگی) هستند واگذار، و به آنان اندکی مهلت ده.	11
اِنَّ لَدَيْنَآ اَنْكَالًا وَّجَحِيْمًا	به راستی که نزد ما زنجیرهای (سنگین) و آتش سوزان است،	12
وَّطَعَامًا ذَا غُصَّةٍ وَّعَذَابًا اَلِيْمًا	و غذایی که در گلو گیر کند و عذابی دردناک.	13

يَوْمَ تَرْجُفُ الْاَرْضُ وَالْجِبَالُ وَكَانَتِ الْجِبَالُ كَثِيْبًا مَّهِيْلًا	(یاد کن) روزی که زمین و کوه‌ها به شدت بلرزند و کوه‌ها به تپه‌های شن روان تبدیل شوند.	14
اِنَّآ اَرْسَلْنَآ اِلَيْكُمْ رَسُوْلًا شَاهِدًا عَلَيْكُمْ كَمَآ اَرْسَلْنَآ اِلٰى فِرْعَوْنَ رَسُوْلًا	به راستی که ما رسولی به سوی شما فرستادیم که بر شما گواه است، چنان‌که رسولی به سوی فرعون فرستادیم.	15
فَعَصٰى فِرْعَوْنُ الرَّسُوْلَ فَاَخَذْنٰهُ اَخْذًا وَّبِيْلًا	اما فرعون از آن رسول سرپیچی کرد، پس او را با عذابی سخت گرفتار کردیم.	16
فَكَيْفَ تَتَّقُوْنَ اِنْ كَفَرْتُمْ يَوْمًا يَّجْعَلُ الْوِلْدَانَ شِيْبًا	پس اگر کافر بمانید، چگونه از روزی که کودکان را سپیدمو کند، محافظت خواهید شد؟	17
السَّمَاۤءُ مُنْفَطِرٌ بِهٖ كَانَ وَعْدُهٗ مَفْعُوْلًا	آسمان در آن (روز) شکافته شود، و وعده او (خدا) به انجام خواهد رسید.	18
اِنَّ هٰذِهٖ تَذْكِرَةٌ فَمَنْ شَاۤءَ اتَّخَذَ اِلٰى رَبِّهٖ سَبِيْلًا	به راستی که این (آیات) یادآوری است، پس هر که بخواهد راهی به سوی پروردگارش برمی‌گزیند.	19
اِنَّ رَبَّكَ يَعْلَمُ اَنَّكَ تَقُوْمُ اَدْنٰى مِنْ ثُلُثَيِ الَّيْلِ وَنِصْفَهٗ وَثُلُثَهٗ وَطَاۤىِٕفَةٌ مِّنَ الَّذِيْنَ مَعَكَ وَاللّٰهُ يُقَدِّرُ الَّيْلَ وَالنَّهَارَ عَلِمَ اَنْ لَّنْ تُحْصُوْهُ فَتَابَ عَلَيْكُمْ فَاقْرَءُوْا مَا تَيَسَّرَ مِنَ الْقُرْاٰنِ عَلِمَ اَنْ سَيَكُوْنُ مِنْكُمْ مَّرْضٰى وَاٰخَرُوْنَ يَضْرِبُوْنَ فِى الْاَرْضِ يَبْتَغُوْنَ مِنْ فَضْلِ اللّٰهِ وَاٰخَرُوْنَ يُقَاتِلُوْنَ فِيْ سَبِيْلِ اللّٰهِ فَاقْرَءُوْا مَا تَيَسَّرَ مِنْهُ وَاَقِيْمُوا الصَّلٰوةَ وَاٰتُوا الزَّكٰوةَ وَاَقْرِضُوا اللّٰهَ قَرْضًا حَسَنًا وَمَا تُقَدِّمُوْا لِاَنْفُسِكُمْ مِّنْ خَيْرٍ تَجِدُوْهُ عِنْدَ اللّٰهِ هُوَ خَيْرًا وَّاَعْظَمَ اَجْرًا وَاسْتَغْفِرُوا اللّٰهَ اِنَّ اللّٰهَ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ	به راستی که پروردگارت می‌داند تو (محمد) نزدیک به دو سوم شب یا نیمی از آن یا یک سوم آن را (به عبادت) برمی‌خیزی، و گروهی از کسانی که با تواند نیز (همراه تو). و خدا شب و روز را اندازه‌گیری می‌کند. او دانست که شما (همه) نمی‌توانید آن را (کامل) رعایت کنید، پس به شما رجوع کرد (تخفیف داد). پس آنچه از قرآن برایتان آسان است بخوانید. او دانست که از میان شما بیمارانی خواهند بود و دیگرانی که در زمین سفر می‌کنند تا از فضل خدا جستجو کنند، و دیگرانی که در راه خدا جهاد می‌کنند. پس آنچه از آن (قرآن) برایتان آسان است بخوانید و نماز را برپا دارید و زکات دهید و به خدا وامی نیکو دهید. و آنچه از خیر برای خود پیش می‌فرستید، نزد خدا بهتر و با پاداشی بزرگ‌تر خواهید یافت. و از خدا آمرزش بخواهید، به راستی که خدا آمرزنده و مهربان است.	20

مکیة	اَلْمُدَّثِّر	ت‌ع‌داد آی‌ات
مکی	ال‌م‌دثر - 74	٥٦

بسم الله الرحمن الرحیم

(ال‌م‌دثر (م‌دثر

يٰٓاَيُّهَا الْمُدَّثِّرُ	ای جامه‌پوش (در جامه خزیده)،	1
قُمْ فَاَنْذِرْ	برخیز و هشدار ده،	2
وَرَبَّكَ فَكَبِّرْ	و پروردگارت را بزرگ بدار،	3
وَثِيَابَكَ فَطَهِّرْ	و جامه‌ات را پاکیزه کن،	4
وَالرُّجْزَ فَاهْجُرْ	و از پلیدی دوری گزین،	5
وَلَا تَمْنُنْ تَسْتَكْثِرُ	و (نیکی) مکن به طمع افزون‌تر،	6
وَلِرَبِّكَ فَاصْبِرْ	و برای پروردگارت صبر کن.	7
فَاِذَا نُقِرَ فِى النَّاقُوْرِ	پس هنگامی که در صور دمیده شود،	8
فَذٰلِكَ يَوْمَئِذٍ يَّوْمٌ عَسِيْرٌ	آن روز، روزی دشوار است،	9
عَلَى الْكٰفِرِيْنَ غَيْرُ يَسِيْرٍ	بر کافران آسان نیست.	10
ذَرْنِىْ وَمَنْ خَلَقْتُ وَحِيْدًا	مرا با آن که تنها آفریدم واگذار،	11
وَّجَعَلْتُ لَهٗ مَالًا مَّمْدُوْدًا	و به او مال فراوان دادم،	12
وَّبَنِيْنَ شُهُوْدًا	و فرزندانی که (همیشه) در حضور او هستند،	13
وَّمَهَّدْتُّ لَهٗ تَمْهِيْدًا	و برایش (زندگی) را به تمامی گستردم.	14
ثُمَّ يَطْمَعُ اَنْ اَزِيْدَ	سپس او حرص می‌ورزد که من بر او بیفزایم.	15
كَلَّا اِنَّهٗ كَانَ لِاٰيٰتِنَا عَنِيْدًا	هرگز! به راستی که او با آیات ما (قرآن) دشمنی ورزید.	16
سَاُرْهِقُهٗ صَعُوْدًا	به زودی او را به گردنه‌ای سخت و طاقت‌فرسا وادارم.	17

اِنَّه فَكَّرَ وَقَدَّرَ	به راستی که او اندیشید و (درباره‌اش) تصمیم گرفت،	18
فَقُتِلَ كَيْفَ قَدَّرَ	پس وای بر او! چگونه تصمیم گرفت؟	19
ثُمَّ قُتِلَ كَيْفَ قَدَّرَ	باز هم وای بر او! چگونه تصمیم گرفت؟	20
ثُمَّ نَظَرَ	سپس (فکر کرد و) اندیشید،	21
ثُمَّ عَبَسَ وَبَسَرَ	آنگاه چهره‌اش عبوس شد و اخم کرد،	22
ثُمَّ اَدْبَرَ وَاسْتَكْبَرَ	سپس (از حقیقت) روی گرداند و تکبر ورزید،	23
فَقَالَ اِنْ هٰذَآ اِلَّا سِحْرٌ يُّؤْثَرُ	و گفت: «این (قرآن) جز جادویی نیست که از پیشینیان آموخته شده،»	24
اِنْ هٰذَآ اِلَّا قَوْلُ الْبَشَرِ	«این جز سخن بشری نیست.»	25
سَاُصْلِيْهِ سَقَرَ	به زودی او را به (جهانم) سقر وارد می‌کنم،	26
وَمَآ اَدْرٰىكَ مَا سَقَرُ	و تو چه دانی سقر چیست؟	27
لَا تُبْقِيْ وَلَا تَذَرُ	آن نه چیزی باقی می‌گذارد و نه رها می‌کند،	28
لَوَّاحَةٌ لِّلْبَشَرِ	که پوست انسان را می‌سوزاند.	29
عَلَيْهَا تِسْعَةَ عَشَرَ	بر آن (جهانم) نوزده (فرشته نگهبان) گماشته شده‌اند.	30
وَمَا جَعَلْنَآ اَصْحٰبَ النَّارِ اِلَّا مَلٰٓئِكَةً وَّمَا جَعَلْنَا عِدَّتَهُمْ اِلَّا فِتْنَةً لِّلَّذِيْنَ كَفَرُوْا لِيَسْتَيْقِنَ الَّذِيْنَ اُوْتُوا الْكِتٰبَ وَيَزْدَادَ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْٓا اِيْمَانًا وَّلَا يَرْتَابَ الَّذِيْنَ اُوْتُوا الْكِتٰبَ وَالْمُؤْمِنُوْنَ وَلِيَقُوْلَ الَّذِيْنَ فِيْ قُلُوْبِهِمْ مَّرَضٌ وَّالْكٰفِرُوْنَ مَاذَآ اَرَادَ اللّٰهُ بِهٰذَا مَثَلًا كَذٰلِكَ يُضِلُّ اللّٰهُ مَنْ يَّشَآءُ وَيَهْدِيْ مَنْ يَّشَآءُ وَمَا يَعْلَمُ جُنُوْدَ رَبِّكَ اِلَّا هُوَ وَمَا هِيَ اِلَّا ذِكْرٰى لِلْبَشَرِ	و ما نگهبانان آتش را جز از فرشتگان قرار ندادیم؛ و تعدادشان را تنها آزمونی برای کافران ساختیم، تا کسانی که کتاب (آسمانی) به آنان داده شده یقین کنند، و ایمان مؤمنان افزون شود، و کسانی که کتاب به آنان داده شده و مؤمنان شک نکنند؛ و تا کسانی که در دلشان بیماری است و کافران بگویند: «خدا با این (عدد) چه مثالی خواسته است؟» این‌گونه خدا هر که را بخواهد گمراه می‌کند و هر که را بخواهد هدایت می‌دهد. و جز او کسی سپاهیان پروردگارت را نمی‌شناسد. و سقر جز هشداری برای انسان‌ها نیست.	31
كَلَّا وَالْقَمَرِ	نه! سوگند به ماه،	32
وَالَّيْلِ اِذْ اَدْبَرَ	و سوگند به شب هنگامی که می‌گذرد،	33

وَالصُّبْحِ اِذَآ اَسْفَرَ	و سوگند به صبح هنگامی که روشن می‌شود،	34
اِنَّهَا لَاِحْدَى الْكُبَرِ	به راستی که (سقر) یکی از (بلاهای) بسیار بزرگ است،	35
نَذِيْرًا لِّلْبَشَرِ	هشداری برای انسان‌ها،	36
لِمَنْ شَاۤءَ مِنْكُمْ اَنْ يَّتَقَدَّمَ اَوْ يَتَاَخَّرَ	برای هر که از شما بخواهد پیش رود یا بازماند.	37
كُلُّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ رَهِيْنَةٌ	هر کس مسئول آن چیزی است که انجام داده،	38
اِلَّآ اَصْحٰبَ الْيَمِيْنِ	مگر اصحاب یمین،	39
فِيْ جَنّٰتٍ يَتَسَاۤءَلُوْنَ	که در باغ‌های (بهشت) هستند، از یکدیگر می‌پرسند،	40
عَنِ الْمُجْرِمِيْنَ	درباره (حال) گناهکاران،	41
مَا سَلَكَكُمْ فِيْ سَقَرَ	«چه چیز شما را به (جهانم) سقر کشاند؟»	42
قَالُوْا لَمْ نَكُ مِنَ الْمُصَلِّيْنَ	آنان پاسخ دهند: «ما از نمازگزاران نبودیم،	43
وَلَمْ نَكُ نُطْعِمُ الْمِسْكِيْنَ	و به فقیران غذا نمی‌دادیم،	44
وَكُنَّا نَخُوْضُ مَعَ الْخَاۤىِٕضِيْنَ	و با کسانی که (به باطل) سخن می‌گفتند هم‌سخن بودیم،	45
وَكُنَّا نُكَذِّبُ بِيَوْمِ الدِّيْنِ	و روز جزا را تکذیب می‌کردیم،	46
حَتّٰٓى اَتٰىنَا الْيَقِيْنُ	تا آن که مرگ به سراغمان آمد.»	47
فَمَا تَنْفَعُهُمْ شَفَاعَةُ الشّٰفِعِيْنَ	پس شفاعت شفیعان برایشان سودی ندارد.	48
فَمَا لَهُمْ عَنِ التَّذْكِرَةِ مُعْرِضِيْنَ	پس چرا (کافران) از این هشدار روی می‌گردانند؟	49
كَاَنَّهُمْ حُمُرٌ مُّسْتَنْفِرَةٌ	گویی گورخرانی وحشی‌اند که گریزان شده‌اند،	50
فَرَّتْ مِنْ قَسْوَرَةٍ	از شیری (گریخته‌اند).	51
بَلْ يُرِيْدُ كُلُّ امْرِئٍ مِّنْهُمْ اَنْ يُّؤْتٰى صُحُفًا مُّنَشَّرَةً	بلکه هر یک از آنها می‌خواهد که صحیفه‌هایی گشوده به او داده شود.	52
كَلَّا بَلْ لَّا يَخَافُوْنَ الْاٰخِرَةَ	نه! به راستی که آنان از آخرت نمی‌ترسند.	53

كَلَّآ اِنَّه تَذْكِرَةٌ	نه! به راستی که (قرآن) هشداری است.	54
فَمَنْ شَاءَ ذَكَرَه	پس هر که بخواهد از آن پند گیرد.	55
وَمَا يَذْكُرُوْنَ اِلَّآ اَنْ يَّشَاءَ اللّٰهُ هُوَ اَهْلُ التَّقْوٰى وَاَهْلُ الْمَغْفِرَةِ	و آنان پند نمی‌گیرند مگر آنکه خدا بخواهد. او سزاوار (تقوا) و شایسته آمرزش است.	56

مکیة	اَلْقِيَامَة	تعداد آیات
مکی	القیامه - 75	٤٠

بسم الله الرحمن الرحیم

(القیامه) قیامه

لَآ اُقْسِمُ بِيَوْمِ الْقِيٰمَةِ	سوگند به روز قیامت،	1
وَلَآ اُقْسِمُ بِالنَّفْسِ اللَّوَّامَةِ	و سوگند به نفس سرزنشگر (خود انسان).	2
اَيَحْسَبُ الْاِنْسَانُ اَلَّنْ نَّجْمَعَ عِظَامَه	آیا انسان گمان می‌کند که ما استخوان‌هایش را (دوباره) گرد نخواهیم آورد؟	3
بَلٰى قٰدِرِيْنَ عَلٰٓى اَنْ نُّسَوِّيَ بَنَانَه	(بلکه) ما قادر هستیم که انگشتانش را به‌طور کامل بازسازی کنیم.	4
بَلْ يُرِيْدُ الْاِنْسَانُ لِيَفْجُرَ اَمَامَه	اما انسان می‌خواهد پیوسته گناه کند.	5
يَسْـَٔلُ اَيَّانَ يَوْمُ الْقِيٰمَةِ	او می‌پرسد: «روز قیامت کی خواهد بود؟»	6
فَاِذَا بَرِقَ الْبَصَرُ	پس هنگامی که چشم‌ها از ترس خیره شوند،	7
وَخَسَفَ الْقَمَرُ	و ماه نورش را از دست دهد،	8
وَجُمِعَ الشَّمْسُ وَالْقَمَرُ	و خورشید و ماه گرد هم آیند،	9
يَقُوْلُ الْاِنْسَانُ يَوْمَئِذٍ اَيْنَ الْمَفَرُّ	در آن روز انسان می‌گوید: «کجا جای گریز است؟»	10
كَلَّا لَا وَزَرَ	نه! هیچ پناهگاهی نیست!	11
اِلٰى رَبِّكَ يَوْمَئِذِ الْمُسْتَقَرُّ	در آن روز، بازگشت تنها به سوی پروردگار توست.	12
يُنَبَّؤُا الْاِنْسَانُ يَوْمَئِذٍ بِمَا قَدَّمَ وَاَخَّرَ	در آن روز به انسان خبر داده شود که چه کرده و چه واگذاشته است.	13
بَلِ الْاِنْسَانُ عَلٰى نَفْسِه بَصِيْرَةٌ	بلکه انسان خود بر خویشتن گواه است،	14
وَّلَوْ اَلْقٰى مَعَاذِيْرَه	هرچند بهانه‌هایش را پیش آورد.	15
لَا تُحَرِّكْ بِه لِسَانَكَ لِتَعْجَلَ بِه	(ای محمد) زبانت را (برای خواندن قرآن) به شتاب حرکت نده تا آن را (زود) فراگیری.	16

اِنَّ عَلَيْنَا جَمْعَه وَقُرْاٰنَه	به راستی که گردآوری آن (در سینه‌ات) و خواندنش بر عهده ماست.	17
فَاِذَا قَرَأْنٰهُ فَاتَّبِعْ قُرْاٰنَه	پس هنگامی که آن را خواندیم، از خواندنش پیروی کن.	18
ثُمَّ اِنَّ عَلَيْنَا بَيَانَه	سپس، به راستی که تبیین آن بر عهده ماست.	19
كَلَّا بَلْ تُحِبُّوْنَ الْعَاجِلَةَ	نه! بلکه شما (انسان‌ها) زندگی دنیا را دوست دارید،	20
وَتَذَرُوْنَ الْاٰخِرَةَ	و آخرت را وا می‌گذارید.	21
وُجُوْهٌ يَّوْمَئِذٍ نَّاضِرَةٌ	در آن روز چهره‌هایی (از مؤمنان) درخشان‌اند،	22
اِلٰى رَبِّهَا نَاظِرَةٌ	به سوی پروردگارشان می‌نگرند.	23
وَوُجُوْهٌ يَّوْمَئِذٍ بَاسِرَةٌ	و در آن روز چهره‌هایی (از کافران) عبوس‌اند،	24
تَظُنُّ اَنْ يُّفْعَلَ بِهَا فَاقِرَةٌ	آنان یقین دارند که فاجعه‌ای بزرگ بر آنها نازل خواهد شد.	25
كَلَّآ اِذَا بَلَغَتِ التَّرَاقِيَ	نه! هنگامی که (جان) به گلوگاه برسد،	26
وَقِيْلَ مَنْ رَاقٍ	و گفته شود: «چه کسی می‌تواند (او را) شفا دهد؟»	27
وَّظَنَّ اَنَّهُ الْفِرَاقُ	و او یقین کند که این لحظه جدایی (از دنیا) است،	28
وَالْتَفَّتِ السَّاقُ بِالسَّاقِ	و ساق (چپ) به ساق (راست) درهم پیچد،	29
اِلٰى رَبِّكَ يَوْمَئِذِ الْمَسَاقُ	در آن روز به سوی پروردگارت رانده می‌شوی.	30
فَلَا صَدَّقَ وَلَا صَلّٰى	زیرا او (پیش‌تر) نه تصدیق کرد (قرآن و رسول را) و نه نماز گزارد،	31
وَلٰكِنْ كَذَّبَ وَتَوَلّٰى	بلکه (رسول را) تکذیب کرد و روی گرداند (از حقیقت)،	32
ثُمَّ ذَهَبَ اِلٰى اَهْلِه يَتَمَطّٰى	سپس با تکبر به سوی خانواده‌اش رفت.	33
اَوْلٰى لَكَ فَاَوْلٰى	وای بر تو! پس وای بر تو!	34
ثُمَّ اَوْلٰى لَكَ فَاَوْلٰى	باز هم، وای بر تو! پس وای بر تو!	35

اَيَحْسَبُ الْاِنْسَانُ اَنْ يُّتْرَكَ سُدًى	آیا انسان گمان می‌کند که بی‌هدف رها خواهد شد؟	36
اَلَمْ يَكُ نُطْفَةً مِّنْ مَّنِيٍّ يُّمْنٰى	آیا او در آغاز نطفه‌ای نبود که ریخته شد (در رحم)،	37
ثُمَّ كَانَ عَلَقَةً فَخَلَقَ فَسَوّٰى	سپس (آن نطفه) به لخته خونی بدل شد، پس خدا او را آفرید و کامل کرد،	38
فَجَعَلَ مِنْهُ الزَّوْجَيْنِ الذَّكَرَ وَالْاُنْثٰى	و از آن، جفتی از مرد و زن پدید آورد.	39
اَلَيْسَ ذٰلِكَ بِقٰدِرٍ عَلٰٓى اَنْ يُّحْيِۦَ الْمَوْتٰى	آیا (خدایی که) چنین کرد، قادر به زنده کردن مردگان نیست؟	40

مدنية	اَلْإِنسَان	تعداد آيات
مدنی	الانسان - 76	٣١

بسم الله الرحمن الرحيم

(الانسان (انسان

هَلْ اَتٰى عَلَى الْاِنْسَانِ حِيْنٌ مِّنَ الدَّهْرِ لَمْ يَكُنْ شَيْـًٔا مَّذْكُوْرًا	آیا زمانی بر انسان نگذشته که هنوز چیزی قابل ذکر نبود؟	1
اِنَّا خَلَقْنَا الْاِنْسَانَ مِنْ نُّطْفَةٍ اَمْشَاجٍ نَّبْتَلِيْهِ فَجَعَلْنٰهُ سَمِيْعًا بَصِيْرًا	به راستی که ما انسان را از نطفه‌ای آمیخته آفریدیم تا او را بیازماییم (با اوامر و نواهی)، پس او را شنوا و بینا کردیم.	2
اِنَّا هَدَيْنٰهُ السَّبِيْلَ اِمَّا شَاكِرًا وَّاِمَّا كَفُوْرًا	به راستی که ما راه راست را به او نشان دادیم؛ برخی شاکرند و برخی کافر.	3
اِنَّآ اَعْتَدْنَا لِلْكٰفِرِيْنَ سَلٰسِلَا وَاَغْلٰلًا وَّسَعِيْرًا	به راستی که ما برای کافران زنجیرها، بندها و آتش سوزان آماده کردیم.	4
اِنَّ الْاَبْرَارَ يَشْرَبُوْنَ مِنْ كَاْسٍ كَانَ مِزَاجُهَا كَافُوْرًا	به راستی که نیکوکاران از جامی می‌نوشند که با کافور آمیخته است،	5
عَيْنًا يَّشْرَبُ بِهَا عِبَادُ اللّٰهِ يُفَجِّرُوْنَهَا تَفْجِيْرًا	(یعنی) چشمه‌ای (در بهشت) که بندگان خدا از آن می‌نوشند و آن را به بهترین شکل جاری می‌کنند.	6
يُوْفُوْنَ بِالنَّذْرِ وَيَخَافُوْنَ يَوْمًا كَانَ شَرُّهٗ مُسْتَطِيْرًا	آنان نذرهای خود را ادا می‌کنند و از روزی می‌ترسند که عذابش همه‌جا گسترده است.	7
وَيُطْعِمُوْنَ الطَّعَامَ عَلٰى حُبِّهٖ مِسْكِيْنًا وَّيَتِيْمًا وَّاَسِيْرًا	و غذای مورد علاقه خود را به فقیر، یتیم و اسیر می‌دهند،	8
اِنَّمَا نُطْعِمُكُمْ لِوَجْهِ اللّٰهِ لَا نُرِيْدُ مِنْكُمْ جَزَاءً وَّلَا شُكُوْرًا	(و می‌گویند): «ما به شما غذا می‌دهیم تنها برای خشنودی خدا، از شما نه پاداشی می‌خواهیم و نه سپاسی.»	9
اِنَّا نَخَافُ مِنْ رَّبِّنَا يَوْمًا عَبُوْسًا قَمْطَرِيْرًا	به راستی که ما از (عذاب) پروردگارمان در روزی که چهره‌ها عبوس و پر از سختی است، می‌ترسیم.	10
فَوَقٰىهُمُ اللّٰهُ شَرَّ ذٰلِكَ الْيَوْمِ وَلَقّٰىهُمْ نَضْرَةً وَّسُرُوْرًا	پس خدا آنان را از سختی آن روز محافظت کرد و به آنها شادابی و شادمانی بخشید.	11

وَجَزٰىهُمْ بِمَا صَبَرُوْا جَنَّةً وَّحَرِيْرًا	و به سبب صبرشان، به آنها بهشت و (لباس) ابریشم پاداش داد.	12
مُّتَّكِـِٕيْنَ فِيْهَا عَلَى الْاَرَاۤىِٕكِ لَا يَرَوْنَ فِيْهَا شَمْسًا وَّلَا زَمْهَرِيْرًا	آنجا بر تخت‌ها تکیه زده‌اند، نه گرمای خورشید را می‌بینند و نه سرمای سخت.	13
وَدَانِيَةً عَلَيْهِمْ ظِلٰلُهَا وَذُلِّلَتْ قُطُوْفُهَا تَذْلِيْلًا	و سایه (درختان) بر آنها نزدیک است و میوه‌هایش به آسانی در دسترس قرار داده شده است.	14
وَيُطَافُ عَلَيْهِمْ بِاٰنِيَةٍ مِّنْ فِضَّةٍ وَّاَكْوَابٍ كَانَتْ قَوَارِيْرَا	و به دور آنها ظرف‌هایی از نقره و جام‌هایی شفاف چون بلور گردانده می‌شود،	15
قَوَارِيْرَا مِنْ فِضَّةٍ قَدَّرُوْهَا تَقْدِيْرًا	بلوری شفاف از نقره، که آن را به اندازه دلخواهشان معین کرده‌اند.	16
وَيُسْقَوْنَ فِيْهَا كَاْسًا كَانَ مِزَاجُهَا زَنْجَبِيْلًا	و در آنجا جامی به آنها داده می‌شود که با زنجبیل آمیخته است.	17
عَيْنًا فِيْهَا تُسَمّٰى سَلْسَبِيْلًا	(که از) چشمه‌ای در بهشت به نام سلسبیل (می‌آید).	18
وَيَطُوْفُ عَلَيْهِمْ وِلْدَانٌ مُّخَلَّدُوْنَ اِذَا رَاَيْتَهُمْ حَسِبْتَهُمْ لُؤْلُؤًا مَّنْثُوْرًا	و پسران جوانی که همیشه جوان می‌مانند، به دور آنها می‌گردند. وقتی آنها را ببینی، گویی مرواریدهای پراکنده‌اند.	19
وَاِذَا رَاَيْتَ ثَمَّ رَاَيْتَ نَعِيْمًا وَّمُلْكًا كَبِيْرًا	و هنگامی که (وضع) آنجا (بهشت) را ببینی، نعمت‌های گوناگون و پادشاهی بزرگی را مشاهده می‌کنی.	20
عٰلِيَهُمْ ثِيَابُ سُنْدُسٍ خُضْرٌ وَّاِسْتَبْرَقٌ وَّحُلُّوْٓا اَسَاوِرَ مِنْ فِضَّةٍ وَسَقٰىهُمْ رَبُّهُمْ شَرَابًا طَهُوْرًا	آنان جامه‌های ابریشم نازک سبز و ابریشم ضخیم بر تن دارند و دستبندهایی از نقره پوشیده‌اند، و پروردگارشان به آنها نوشیدنی پاکیزه عطا کرده است.	21
اِنَّ هٰذَا كَانَ لَكُمْ جَزَاۤءً وَّكَانَ سَعْيُكُمْ مَّشْكُوْرًا	این پاداش شماست و تلاشتان پذیرفته و قدردانی شده است.	22
اِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا عَلَيْكَ الْقُرْاٰنَ تَنْزِيْلًا	به راستی که ما قرآن را بر تو (محمد) به تدریج نازل کردیم.	23
فَاصْبِرْ لِحُكْمِ رَبِّكَ وَلَا تُطِعْ مِنْهُمْ اٰثِمًا اَوْ كَفُوْرًا	پس برای اجرای فرمان پروردگارت صبر کن و از گناهکار یا کافر از میان آنها پیروی نکن.	24
وَاذْكُرِ اسْمَ رَبِّكَ بُكْرَةً وَّاَصِيْلًا	و نام پروردگارت را صبح و شام یاد کن.	25
وَمِنَ الَّيْلِ فَاسْجُدْ لَهٗ وَسَبِّحْهُ لَيْلًا طَوِيْلًا	و در بخشی از شب به او سجده کن و در درازای شب او را تسبیح گوی.	26

اِنَّ هٰٓؤُلَاۤءِ يُحِبُّوْنَ الْعَاجِلَةَ وَيَذَرُوْنَ وَرَاۤءَهُمْ يَوْمًا ثَقِيْلًا	به راستی که این (کافران) زندگی (دنیا) را دوست دارند و روز سنگین (آخرت) را پشت سر خود می‌گذارند.	27
نَحْنُ خَلَقْنٰهُمْ وَشَدَدْنَآ اَسْرَهُمْ وَاِذَا شِئْنَا بَدَّلْنَآ اَمْثَالَهُمْ تَبْدِيْلًا	ما آنها را آفریدیم و پیوندهای (بدن) آنها را استوار کردیم. اما اگر بخواهیم، می‌توانیم آنها را با مانندهایی جایگزین کنیم.	28
اِنَّ هٰذِهٖ تَذْكِرَةٌ ۚ فَمَنْ شَاۤءَ اتَّخَذَ اِلٰى رَبِّهٖ سَبِيْلًا	به راستی که (این آیات) یادآوری است، پس هر که بخواهد، راهی به سوی پروردگارش برمی‌گزiزد.	29
وَمَا تَشَاۤءُوْنَ اِلَّآ اَنْ يَّشَاۤءَ اللّٰهُ ۗ اِنَّ اللّٰهَ كَانَ عَلِيْمًا حَكِيْمًا	اما شما نمی‌توانید (آن راه را بپیمایید) مگر آنکه خدا بخواهد. به راستی که خدا دانا و حکیم است.	30
يُّدْخِلُ مَنْ يَّشَاۤءُ فِيْ رَحْمَتِهٖ ۗ وَالظّٰلِمِيْنَ اَعَدَّ لَهُمْ عَذَابًا اَلِيْمًا	او هر که را بخواهد به رحمتش (بهشت) وارد می‌کند. و برای ستمگران عذابی دردناک آماده کرده است.	31

مكية	اَلْمُرْسَلَات	تعداد آیات
مکی	مرسلات - 77	٥٠

بسم الله الرحمن الرحيم

(مرسلات (مرسلات

وَالْمُرْسَلٰتِ عُرْفًا	سوگند به (فرشتگان) که برای خیر فرستاده شده‌اند،	1
فَالْعٰصِفٰتِ عَصْفًا	و (فرشتگان) که با شتاب می‌تازند،	2
وَّالنّٰشِرٰتِ نَشْرًا	و (فرشتگان) که (رحمت خدا را) به گستردگی پخش می‌کنند،	3
فَالْفٰرِقٰتِ فَرْقًا	و (فرشتگان) که (میان نیک و بد) به روشنی جدایی می‌اندازند،	4
فَالْمُلْقِيٰتِ ذِكْرًا	و (فرشتگان) که وحی را می‌رسانند،	5
عُذْرًا اَوْ نُذْرًا	برای رد بهانه‌ها یا هشدار دادن.	6
اِنَّمَا تُوْعَدُوْنَ لَوَاقِعٌ	به راستی که آنچه به شما وعده داده شده، رخ خواهد داد.	7
فَاِذَا النُّجُوْمُ طُمِسَتْ	پس هنگامی که ستارگان محو شوند،	8
وَاِذَا السَّمَاءُ فُرِجَتْ	و هنگامی که آسمان شکافته شود،	9
وَاِذَا الْجِبَالُ نُسِفَتْ	و هنگامی که کوه‌ها به خاکستر نابود شوند،	10
وَاِذَا الرُّسُلُ اُقِّتَتْ	و هنگامی که برای رسولان وقت معین شود.	11
لِاَيِّ يَوْمٍ اُجِّلَتْ	(به آنان گفته شود): «تا کدام روز (عذاب کافران) به تأخیر افتاده است؟»	12
لِيَوْمِ الْفَصْلِ	تا روز داوری.	13
وَمَآ اَدْرٰىكَ مَا يَوْمُ الْفَصْلِ	و تو چه دانی روز داوری چیست؟	14
وَيْلٌ يَّوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِيْنَ	وای در آن روز بر تکذیب‌کنندگان (حقیقت).	15
اَلَمْ نُهْلِكِ الْاَوَّلِيْنَ	آیا ما پیشینیان را نابود نکردیم؟	16

ثُمَّ نُتْبِعُهُمُ الْاٰخِرِيْنَ	سپس (عذاب ما را) بر کسانی که بعد آمدند، نازل کردیم.	17
كَذٰلِكَ نَفْعَلُ بِالْمُجْرِمِيْنَ	این‌گونه با گنهکاران رفتار می‌کنیم.	18
وَيْلٌ يَّوْمَىِٕذٍ لِّلْمُكَذِّبِيْنَ	وای در آن روز بر تکذیب‌کنندگان (حقیقت).	19
اَلَمْ نَخْلُقْكُّمْ مِّنْ مَّاۤءٍ مَّهِيْنٍ	آیا شما را از آبی پست (نطفه) نیافریدیم،	20
فَجَعَلْنٰهُ فِيْ قَرَارٍ مَّكِيْنٍ	سپس آن را در جایگاهی استوار (رحم) قرار دادیم،	21
اِلٰى قَدَرٍ مَّعْلُوْمٍ	تا زمانی معین،	22
فَقَدَرْنَا فَنِعْمَ الْقٰدِرُوْنَ	آنگاه (شکلش را) تعیین کردیم، و ما بهترین تعیین‌کنندگان هستیم.	23
وَيْلٌ يَّوْمَىِٕذٍ لِّلْمُكَذِّبِيْنَ	وای در آن روز بر تکذیب‌کنندگان (حقیقت).	24
اَلَمْ نَجْعَلِ الْاَرْضَ كِفَاتًا	آیا زمین را جایگاهی برای گرد آمدن قرار ندادیم،	25
اَحْيَاۤءً وَّاَمْوَاتًا	برای زندگان و مردگان؟	26
وَّجَعَلْنَا فِيْهَا رَوَاسِيَ شٰمِخٰتٍ وَّاَسْقَيْنٰكُمْ مَّاۤءً فُرَاتًا	و در آن کوه‌های بلند قرار دادیم و به شما آبی گوارا نوشاندیم؟	27
وَيْلٌ يَّوْمَىِٕذٍ لِّلْمُكَذِّبِيْنَ	وای در آن روز بر تکذیب‌کنندگان (حقیقت).	28
اِنْطَلِقُوْۤا اِلٰى مَا كُنْتُمْ بِهٖ تُكَذِّبُوْنَ	(گفته شود): «بروید به سوی آنچه تکذیب می‌کردید.	29
اِنْطَلِقُوْۤا اِلٰى ظِلٍّ ذِيْ ثَلٰثِ شُعَبٍ	بروید به سوی سایه‌ای (از دود آتش جهنم) که سه شاخه دارد،	30
لَا ظَلِيْلٍ وَّلَا يُغْنِيْ مِنَ اللَّهَبِ	که نه سایه‌ای (محافظ) است و نه از شعله‌های آتش جلوگیری می‌کند.»	31
اِنَّهَا تَرْمِيْ بِشَرَرٍ كَالْقَصْرِ	به راستی که (جهنم) جرقه‌هایی به بزرگی قصرها پرتاب می‌کند،	32
كَاَنَّهٗ جِمٰلَتٌ صُفْرٌ	گویی کاروانی از شتران زردرنگ است.	33
وَيْلٌ يَّوْمَىِٕذٍ لِّلْمُكَذِّبِيْنَ	وای در آن روز بر تکذیب‌کنندگان (حقیقت).	34
هٰذَا يَوْمُ لَا يَنْطِقُوْنَ	این روزی است که آنان نمی‌توانند سخن گویند،	35

وَلَا يُؤْذَنُ لَهُمْ فَيَعْتَذِرُوْنَ	و به آنان اجازه داده نشود تا عذرخواهی کنند.	36
وَيْلٌ يَّوْمَىِٕذٍ لِّلْمُكَذِّبِيْنَ	وای در آن روز بر تکذیب‌کنندگان (حقیقت).	37
هٰذَا يَوْمُ الْفَصْلِ جَمَعْنٰكُمْ وَالْاَوَّلِيْنَ	این روز داوری است؛ ما شما و پیشینیان را گرد آورده‌ایم.	38
فَاِنْ كَانَ لَكُمْ كَيْدٌ فَكِيْدُوْنِ	پس اگر نیرنگی دارید، علیه من به کار برید.	39
وَيْلٌ يَّوْمَىِٕذٍ لِّلْمُكَذِّبِيْنَ	وای در آن روز بر تکذیب‌کنندگان (حقیقت).	40
اِنَّ الْمُتَّقِيْنَ فِيْ ظِلٰلٍ وَّعُيُوْنٍ	به راستی که پرهیزکاران در سایه (درختان بهشتی) و کنار چشمه‌ها هستند،	41
وَّفَوَاكِهَ مِمَّا يَشْتَهُوْنَ	و میوه‌هایی که دوست دارند.	42
كُلُوْا وَاشْرَبُوْا هَنِيْٓـًٔا بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُوْنَ	(به آنان گفته شود): «بخورید و بنوشید با لذت، به پاداش آنچه انجام دادید.»	43
اِنَّا كَذٰلِكَ نَجْزِى الْمُحْسِنِيْنَ	به راستی که ما این‌گونه به نیکوکاران پاداش می‌دهیم.	44
وَيْلٌ يَّوْمَىِٕذٍ لِّلْمُكَذِّبِيْنَ	وای در آن روز بر تکذیب‌کنندگان (حقیقت).	45
كُلُوْا وَتَمَتَّعُوْا قَلِيْلًا اِنَّكُمْ مُّجْرِمُوْنَ	(به کافران گفته شود): «بخورید و لذت ببرید (در دنیا) اندکی، به راستی که شما گناهکارید!»	46
وَيْلٌ يَّوْمَىِٕذٍ لِّلْمُكَذِّبِيْنَ	وای در آن روز بر تکذیب‌کنندگان (حقیقت).	47
وَاِذَا قِيْلَ لَهُمُ ارْكَعُوْا لَا يَرْكَعُوْنَ	و هنگامی که به آنان گفته شود: «رکوع کنید»، رکوع نمی‌کنند.	48
وَيْلٌ يَّوْمَىِٕذٍ لِّلْمُكَذِّبِيْنَ	وای در آن روز بر تکذیب‌کنندگان (حقیقت)!	49
فَبِاَيِّ حَدِيْثٍ بَعْدَهٗ يُؤْمِنُوْنَ	پس به کدام سخن (جز قرآن) ایمان خواهند آورد؟	50

مكية	اَلنَّبَأ	ت‌ع‌داد آی‌ات
مکی	الن‌با ء - 78	٤٠

بسم الله الرحمن الرحيم

ا‌ب‌ن) ء‌ا‌ب‌ن‌ال)

عَمَّ يَتَسَاءَلُوْنَ	درباره چه چیز از یکدیگر می‌پرسند؟	1
عَنِ النَّبَإِ الْعَظِيْمِ	از خبر بزرگ،	2
الَّذِيْ هُمْ فِيْهِ مُخْتَلِفُوْنَ	که در آن اختلاف دارند.	3
كَلَّا سَيَعْلَمُوْنَ	هرگز چنین نیست! به زودی خواهند دانست.	4
ثُمَّ كَلَّا سَيَعْلَمُوْنَ	سپس، هرگز چنین نیست! به زودی خواهند دانست.	5
اَلَمْ نَجْعَلِ الْاَرْضَ مِهٰدًا	آیا زمین را بستری (برای شما) قرار ندادیم؟	6
وَّالْجِبَالَ اَوْتَادًا	و کوه‌ها را میخ‌هایی (برای استواری آن)؟	7
وَّخَلَقْنٰكُمْ اَزْوَاجًا	و شما را جفت‌جفت آفریدیم.	8
وَّجَعَلْنَا نَوْمَكُمْ سُبَاتًا	و خوابتان را (وسیله‌ای) برای آرامش قرار دادیم.	9
وَّجَعَلْنَا الَّيْلَ لِبَاسًا	و شب را پوششی (برای شما) ساختیم.	10
وَّجَعَلْنَا النَّهَارَ مَعَاشًا	و روز را برای معاش (شما) قرار دادیم.	11
وَبَنَيْنَا فَوْقَكُمْ سَبْعًا شِدَادًا	و بالای سر شما هفت (آسمان) استوار بنا کردیم.	12
وَّجَعَلْنَا سِرَاجًا وَّهَّاجًا	و چراغی فروزان (خورشید) قرار دادیم.	13
وَّاَنْزَلْنَا مِنَ الْمُعْصِرٰتِ مَاۤءً ثَجَّاجًا	و از ابرهای فشرده، آبی فرو ریختیم،	14
لِّنُخْرِجَ بِهٖ حَبًّا وَّنَبَاتًا	تا با آن دانه‌ها و گیاهان را رویاندیم،	15
وَّجَنّٰتٍ اَلْفَافًا	و باغ‌های انبوه.	16
اِنَّ يَوْمَ الْفَصْلِ كَانَ مِيْقَاتًا	به راستی که روز داوری زمانی معین است،	17

يَّوْمَ يُنْفَخُ فِي الصُّوْرِ فَتَأْتُوْنَ اَفْوَاجًا	(یعنی) روزی که در صور دمیده شود، پس شما گروه‌گروه می‌آیید،	18
وَّفُتِحَتِ السَّمَاۤءُ فَكَانَتْ اَبْوَابًا	و آسمان گشوده شود، پس دروازه‌هایی پدید آید،	19
وَّسُيِّرَتِ الْجِبَالُ فَكَانَتْ سَرَابًا	و کوه‌ها به حرکت درآیند و سرابی شوند.	20
اِنَّ جَهَنَّمَ كَانَتْ مِرْصَادًا	به راستی که دوزخ کمینگاهی است،	21
لِّلطّٰغِيْنَ مَاٰبًا	بازگشتگاه سرکشان است.	22
لّٰبِثِيْنَ فِيْهَاۤ اَحْقَابًا	آنان در آنجا مدت‌ها درنگ می‌کنند،	23
لَا يَذُوْقُوْنَ فِيْهَا بَرْدًا وَّلَا شَرَابًا	در آنجا نه خنکی احساس می‌کنند و نه نوشیدنی،	24
اِلَّا حَمِيْمًا وَّغَسَّاقًا	جز آب جوشان و چرک،	25
جَزَاۤءً وِّفَاقًا	به عنوان جزایی شایسته.	26
اِنَّهُمْ كَانُوْا لَا يَرْجُوْنَ حِسَابًا	به راستی که آنان انتظار حسابرسی نداشتند.	27
وَّكَذَّبُوْا بِاٰيٰتِنَا كِذَّابًا	و آیات ما را به کلی تکذیب کردند.	28
وَكُلَّ شَيْءٍ اَحْصَيْنٰهُ كِتٰبًا	و هر چیزی را در کتابی (دفتر اعمال انسان‌ها) ثبت کردیم.	29
فَذُوْقُوْا فَلَنْ نَّزِيْدَكُمْ اِلَّا عَذَابًا	پس به همین سبب بچشید! و جز عذاب به شما چیزی نخواهیم افزود.	30
اِنَّ لِلْمُتَّقِيْنَ مَفَازًا	به راستی که پرهیزگاران به پیروزی دست یافتند،	31
حَدَاۤئِقَ وَاَعْنَابًا	(یعنی) باغ‌ها و تاکستان‌ها،	32
وَّكَوَاعِبَ اَتْرَابًا	و دوشیزگان هم‌سن و سال،	33
وَّكَاْسًا دِهَاقًا	و جام‌هایی پر (از نوشیدنی).	34
لَا يَسْمَعُوْنَ فِيْهَا لَغْوًا وَّلَا كِذّٰبًا	در آنجا نه گفتار بیهوده می‌شنوند و نه دروغ.	35
جَزَاۤءً مِّنْ رَّبِّكَ عَطَاۤءً حِسَابًا	به عنوان پاداش و عطایی فراوان از پروردگارت،	36
رَّبِّ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا الرَّحْمٰنِ لَا يَمْلِكُوْنَ مِنْهُ خِطَابًا	پروردگار آسمان‌ها و زمین و آنچه میان آنهاست؛ مهربان، که آنان نمی‌توانند با او سخن گویند.	37

يَوْمَ يَقُوْمُ الرُّوْحُ وَالْمَلٰٓئِكَةُ صَفًّا لَّا يَتَكَلَّمُوْنَ اِلَّا مَنْ اَذِنَ لَهُ الرَّحْمٰنُ وَقَالَ صَوَابًا	روزی که روح و فرشتگان صف‌کشیده می‌ایستند، جز کسی که پروردگار مهربان به او اجازه دهد و سخن راست گوید، سخن نمی‌گویند.	**38**
ذٰلِكَ الْيَوْمُ الْحَقُّ فَمَنْ شَاءَ اتَّخَذَ اِلٰى رَبِّه مَاٰبًا	این است روز حق. پس هر که بخواهد، راهی به سوی پروردگارش برگزیند.	**39**
اِنَّآ اَنْذَرْنٰكُمْ عَذَابًا قَرِيْبًا يَّوْمَ يَنْظُرُ الْمَرْءُ مَا قَدَّمَتْ يَدَاهُ وَيَقُوْلُ الْكٰفِرُ يٰلَيْتَنِيْ كُنْتُ تُرٰبًا	به راستی که ما شما را از عذابی نزدیک هشدار دادیم، روزی که انسان آنچه را دستانش پیش فرستاده ببیند، و کافر بگوید: «ای کاش خاک بودم.»	**40**

مکیة	اَلنَّازِعَات	تعداد آیات
مکی	ال‌نازعات - 79	٤٦

بسم الله الرحمن الرحیم

(ال‌نازعات (نازعات

وَالنّٰزِعٰتِ غَرْقًا	سوگند به (فرشتگان) که (جان‌ها را) به سختی می‌کشند،	1
وَّالنّٰشِطٰتِ نَشْطًا	سوگند به (فرشتگان) که (جان‌ها را) به نرمی می‌کشند،	2
وَّالسّٰبِحٰتِ سَبْحًا	سوگند به (فرشتگان) که از آسمان به سرعت فرو می‌آیند،	3
فَالسّٰبِقٰتِ سَبْقًا	و (فرشتگان) که با شتاب پیشی می‌گیرند،	4
فَالْمُدَبِّرٰتِ اَمْرًا	و (فرشتگان) که امور (جهان) را تنظیم می‌کنند.	5
يَوْمَ تَرْجُفُ الرَّاجِفَةُ	(به راستی، شما برانگیخته خواهید شد) در روزی که نفخه اول همه‌چیز را به لرزه درآورد،	6
تَتْبَعُهَا الرَّادِفَةُ	(نفخه اول) که نفخه دوم آن را دنبال می‌کند.	7
قُلُوْبٌ يَّوْمَئِذٍ وَّاجِفَةٌ	در آن زمان دل‌های انسان‌ها بسیار ترسان است،	8
اَبْصَارُهَا خَاشِعَةٌ	دیدگانشان فرو افتاده است.	9
يَقُوْلُوْنَ ءَاِنَّا لَمَرْدُوْدُوْنَ فِى الْحَافِرَةِ	(کافران) می‌گویند: «آیا ما واقعاً به زندگی پیشین بازمی‌گردیم؟	10
ءَاِذَا كُنَّا عِظَامًا نَّخِرَةً	آیا وقتی استخوان‌های پوسیده شدیم (نیز برانگیخته می‌شویم)؟	11
قَالُوْا تِلْكَ اِذًا كَرَّةٌ خَاسِرَةٌ	آنان می‌گویند: «اگر چنین باشد، این بازگشتی زیان‌بار است.»	12
فَاِنَّمَا هِىَ زَجْرَةٌ وَّاحِدَةٌ	پس این بازگشت تنها با یک نفخه است.	13
فَاِذَا هُمْ بِالسَّاهِرَةِ	آنگاه ناگهان در زمین (نو) زنده می‌شوند.	14
هَلْ اَتٰىكَ حَدِيْثُ مُوْسٰى	آیا داستان موسی به تو (محمد) رسیده است؟	15

اِذْ نَادٰىهُ رَبُّه بِالْوَادِ الْمُقَدَّسِ طُوًى	هنگامی که پروردگارش او (موسی) را در وادی مقدس طوی فرا خواند؛	16
اِذْهَبْ اِلٰى فِرْعَوْنَ اِنَّه طَغٰى	به سوی فرعون برو! به راستی که او طغیان کرده است،	17
فَقُلْ هَلْ لَّكَ اِلٰٓى اَنْ تَزَكّٰى	پس بگو (به فرعون): «آیا میل داری خود را از (گمراهی) پاک کنی،	18
وَاَهْدِيَكَ اِلٰى رَبِّكَ فَتَخْشٰى	و من تو را به سوی پروردگارت هدایت کنم تا از او بترسی؟»	19
فَاَرٰىهُ الْاٰيَةَ الْكُبْرٰى	پس (موسی) معجزه بزرگ را به او نشان داد.	20
فَكَذَّبَ وَعَصٰى	اما او (فرعون) تکذیب کرد و نافرمانی نمود.	21
ثُمَّ اَدْبَرَ يَسْعٰى	سپس پشت کرد و در پی چالش (با موسی) برآمد.	22
فَحَشَرَ فَنَادٰى	آنگاه (بزرگانش را) گرد آورد و ندا داد (و قومش را فراخواند).	23
فَقَالَ اَنَا رَبُّكُمُ الْاَعْلٰى	(و) گفت: «من پروردگار برتر شما هستم.»	24
فَاَخَذَهُ اللّٰهُ نَكَالَ الْاٰخِرَةِ وَالْاُوْلٰى	پس خدا او را با عذاب آخرت و کیفر دنیا مجازات کرد.	25
اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَعِبْرَةً لِّمَنْ يَّخْشٰى	به راستی در این، عبرتی است برای کسی که (از خدا) می‌ترسد.	26
ءَاَنْتُمْ اَشَدُّ خَلْقًا اَمِ السَّمَاۤءُ بَنٰىهَا	آیا آفرینش شما دشوارتر است یا آسمانی که او آن را بنا کرده است؟	27
رَفَعَ سَمْكَهَا فَسَوّٰىهَا	او سقفش را برافراشت و آن را کامل کرد،	28
وَاَغْطَشَ لَيْلَهَا وَاَخْرَجَ ضُحٰىهَا	و شبش را تاریک و روزش را روشن ساخت.	29
وَالْاَرْضَ بَعْدَ ذٰلِكَ دَحٰىهَا	و پس از آن زمین را گسترد.	30
اَخْرَجَ مِنْهَا مَاۤءَهَا وَمَرْعٰىهَا	از آن چشمه‌ها جوشاند و گیاهانش را رویاند.	31
وَالْجِبَالَ اَرْسٰىهَا	و کوه‌ها را استوار بر جای نهاد.	32
مَتَاعًا لَّكُمْ وَلِاَنْعَامِكُمْ	(همه اینها) برای لذت شما و دام‌هایتان.	33
فَاِذَا جَاۤءَتِ الطَّآمَّةُ الْكُبْرٰى	پس هنگامی که فاجعه بزرگ (روز قیامت) فرا رسد،	34

يَوْمَ يَتَذَكَّرُ الْاِنْسَانُ مَا سَعٰى	روزی که انسان آنچه کرده و آنچه واگذاشته به یاد آورد،	35
وَبُرِّزَتِ الْجَحِيْمُ لِمَنْ يَّرٰى	و دوزخ برای هر که ببیند آشکار شود.	36
فَاَمَّا مَنْ طَغٰى	پس اما کسی که طغیان کرده،	37
وَاٰثَرَ الْحَيٰوةَ الدُّنْيَا	و زندگی دنیا را ترجیح داده،	38
فَاِنَّ الْجَحِيْمَ هِيَ الْمَأْوٰى	به راستی که دوزخ جایگاه اوست.	39
وَاَمَّا مَنْ خَافَ مَقَامَ رَبِّه وَنَهَى النَّفْسَ عَنِ الْهَوٰى	و اما کسانی که از هیبت پروردگارشان ترسیدند و نفس خود را از هوس باز داشتند،	40
فَاِنَّ الْجَنَّةَ هِيَ الْمَأْوٰى	به راستی که بهشت جایگاه آنهاست.	41
يَسْـَٔلُوْنَكَ عَنِ السَّاعَةِ اَيَّانَ مُرْسٰهَا	(کافران) از تو (محمد) درباره روز قیامت می‌پرسند: «کی خواهد بود؟»	42
فِيْمَ اَنْتَ مِنْ ذِكْرٰهَا	تو را چه نیاز به ذکر (زمان) آن؟	43
اِلٰى رَبِّكَ مُنْتَهٰهَا	نهایت آن (تعیین وقتش) به پروردگارت بازمی‌گردد.	44
اِنَّمَآ اَنْتَ مُنْذِرُ مَنْ يَّخْشٰهَا	تو (محمد) تنها هشداردهنده‌ای برای کسی که از آن (روز قیامت) می‌ترسد.	45
كَاَنَّهُمْ يَوْمَ يَرَوْنَهَا لَمْ يَلْبَثُوْٓا اِلَّا عَشِيَّةً اَوْ ضُحٰهَا	روزی که آن (قیامت) را ببینند، گویی تنها یک شامگاه یا صبحگاه (در دنیا) درنگ کرده‌اند.	46

مكية	عَبَسَ	ت‌ع‌داد آی‌ات
مکی	ع‌ب‌اس‌ا - 80	٤٢

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

(ع‌ب‌اس‌ا (ع‌ب‌س

عَبَسَ وَتَوَلّٰٓى	او (محمد) چهره در هم کشید و روی گرداند،	1
اَنْ جَاۤءَهُ الْاَعْمٰى	زیرا نابینایی (عبدالله بن ام مکتوم) نزد او آمد.	2
وَمَا يُدْرِيْكَ لَعَلَّهٗ يَزَّكّٰٓى	و تو چه دانی (محمد)، شاید او بخواهد خود را پاک کند (از گناه)،	3
اَوْ يَذَّكَّرُ فَتَنْفَعَهُ الذِّكْرٰى	یا پندی بگیرد که به او سود رساند؟	4
اَمَّا مَنِ اسْتَغْنٰى	اما آن که خود را بی‌نیاز می‌پندارد (بزرگان قریش)،	5
فَاَنْتَ لَهٗ تَصَدّٰى	تو (محمد) به او توجه می‌کنی،	6
وَمَا عَلَيْكَ اَلَّا يَزَّكّٰى	در حالی که اگر او خود را پاک نکند (ایمان نیاورد)، بر تو عیبی نیست.	7
وَاَمَّا مَنْ جَاۤءَكَ يَسْعٰى	و اما آن که شتابان نزد تو آمد (برای آموختن)،	8
وَهُوَ يَخْشٰى	و او از (خدا) می‌ترسد،	9
فَاَنْتَ عَنْهُ تَلَهّٰى	تو (محمد) از او غافل می‌شوی.	10
كَلَّآ اِنَّهَا تَذْكِرَةٌ	هرگز چنین نباشد! به راستی که (تعالیم خدا) یادآوری است،	11
فَمَنْ شَاۤءَ ذَكَرَهٗ	پس هر که بخواهد، به آن توجه کند،	12
فِيْ صُحُفٍ مُّكَرَّمَةٍ	در کتاب‌هایی که نزد خدا گرامی است،	13
مَّرْفُوْعَةٍ مُّطَهَّرَةٍ	که والا و پاکیزه است،	14
بِاَيْدِيْ سَفَرَةٍ	در دست فرستادگان (فرشتگان)،	15
كِرَامٍ بَرَرَةٍ	که گرامی و نیکوکارند.	16

قُتِلَ الْاِنْسَانُ مَآ اَكْفَرَه	وای بر انسان! چه بسیار ناسپاس است!	17
مِنْ اَيِّ شَيْءٍ خَلَقَه	خدا او را از چه آفرید؟	18
مِنْ نُّطْفَةٍ خَلَقَه فَقَدَّرَه	از نطفه‌ای، او را آفرید و سپس مقدرش کرد.	19
ثُمَّ السَّبِيْلَ يَسَّرَه	سپس راهش را برای او آسان کرد،	20
ثُمَّ اَمَاتَه فَاَقْبَرَه	سپس او را میراند و به خاک سپرد،	21
ثُمَّ اِذَا شَاءَ اَنْشَرَه	سپس هرگاه بخواهد، او را برمی‌انگیزد.	22
كَلَّا لَمَّا يَقْضِ مَآ اَمَرَه	هرگز چنین نیست! او (انسان) هنوز آنچه را خدا به او فرمان داده، انجام نداده است.	23
فَلْيَنْظُرِ الْاِنْسَانُ اِلٰى طَعَامِه	پس انسان به غذایش بنگرد.	24
اَنَّا صَبَبْنَا الْمَاءَ صَبًّا	ما آب را به فراوانی (از آسمان) فرو ریختیم،	25
ثُمَّ شَقَقْنَا الْاَرْضَ شَقًّا	سپس زمین را به بهترین شکل شکافتیم،	26
فَاَنْبَتْنَا فِيْهَا حَبًّا	و در آن دانه‌ها رویاندیم،	27
وَّعِنَبًا وَّقَضْبًا	و انگور و سبزیجات،	28
وَّزَيْتُوْنًا وَّنَخْلًا	و زیتون و درخت خرما،	29
وَّحَدَآئِقَ غُلْبًا	و باغ‌های انبوه،	30
وَفَاكِهَةً وَّاَبًّا	و میوه‌ها و علف‌ها،	31
مَتَاعًا لَّكُمْ وَلِاَنْعَامِكُمْ	(همه اینها) برای لذت شما و دام‌هایتان.	32
فَاِذَا جَاءَتِ الصَّاخَّةُ	پس هنگامی که صدای گوش‌خراش (نفخه دوم) بیاید،	33
يَوْمَ يَفِرُّ الْمَرْءُ مِنْ اَخِيْهِ	در آن روز انسان از برادرش می‌گریزد،	34
وَاُمِّه وَاَبِيْهِ	و از مادر و پدرش،	35
وَصَاحِبَتِه وَبَنِيْهِ	و از همسر و فرزندانش.	36
لِكُلِّ امْرِئٍ مِّنْهُمْ يَوْمَئِذٍ شَأْنٌ يُّغْنِيْهِ	هر یک از آنها در آن روز کاری دارد که او را مشغول می‌کند.	37

وُجُوْهٌ يَّوْمَىِٕذٍ مُّسْفِرَةٌ	در آن روز چهره‌هایی درخشان‌اند،	38
ضَاحِكَةٌ مُّسْتَبْشِرَةٌ	می‌خندند و شادمان‌اند،	39
وَوُجُوْهٌ يَّوْمَىِٕذٍ عَلَيْهَا غَبَرَةٌ	و در آن روز چهره‌هایی غبارآلودند،	40
تَرْهَقُهَا قَتَرَةٌ	که تاریکی (خواری و سختی) بر آنها چیره شده است.	41
اُولٰٓىِٕكَ هُمُ الْكَفَرَةُ الْفَجَرَةُ	آنان همان کافران نافرمان‌اند.	42

مکیة	اَلتَّکْوِیر	تعداد آیات
مکی	در تکویر - 81	۲۹

بسم الله الرحمن الرحیم

(در تکویر (تکویر

اِذَا الشَّمْسُ کُوِّرَتْ	هنگامی که خورشید درهم پیچیده شود،	1
وَاِذَا النُّجُوْمُ انْکَدَرَتْ	و هنگامی که ستارگان فرو ریزند،	2
وَاِذَا الْجِبَالُ سُیِّرَتْ	و هنگامی که کوه‌ها ویران شوند،	3
وَاِذَا الْعِشَارُ عُطِّلَتْ	و هنگامی که شتران باردار بی‌صاحب رها شوند،	4
وَاِذَا الْوُحُوْشُ حُشِرَتْ	و هنگامی که حیوانات وحشی گردآوری شوند،	5
وَاِذَا الْبِحَارُ سُجِّرَتْ	و هنگامی که دریاها به جوش آیند،	6
وَاِذَا النُّفُوْسُ زُوِّجَتْ	و هنگامی که روح‌ها (با بدن‌ها) پیوند یابند،	7
وَاِذَا الْمَوْءٗدَةُ سُئِلَتْ	و هنگامی که دختران زنده‌به‌گور شده پرسیده شوند،	8
بِاَیِّ ذَنْۢبٍ قُتِلَتْ	به چه گناهی کشته شدند؟	9
وَاِذَا الصُّحُفُ نُشِرَتْ	و هنگامی که نامه‌های (اعمال) گشوده شوند،	10
وَاِذَا السَّمَآءُ کُشِطَتْ	و هنگامی که آسمان برچیده شود،	11
وَاِذَا الْجَحِیْمُ سُعِّرَتْ	و هنگامی که جهنم افروخته شود،	12
وَاِذَا الْجَنَّةُ اُزْلِفَتْ	و هنگامی که بهشت نزدیک آورده شود،	13
عَلِمَتْ نَفْسٌ مَّآ اَحْضَرَتْ	هر کس بداند چه کرده است.	14
فَلَآ اُقْسِمُ بِالْخُنَّسِ	سوگند به ستارگان،	15
الْجَوَارِ الْکُنَّسِ	که در حرکت‌اند و غروب می‌کنند،	16
وَالَّیْلِ اِذَا عَسْعَسَ	سوگند به شب هنگامی که فرو می‌نشیند،	17

وَالصُّبْحِ اِذَا تَنَفَّسَ	و سوگند به سپیده‌دم هنگامی که فجر برمی‌آید،	18
اِنَّه لَقَوْلُ رَسُوْلٍ كَرِيْمٍ	به راستی که (قرآن) سخن (خداوند است که توسط) فرستاده‌ای والامقام (جبرئیل) آورده شده،	19
ذِيْ قُوَّةٍ عِنْدَ ذِى الْعَرْشِ مَكِيْنٍ	که دارای قدرت است و نزد (خداوند) صاحب عرش مقامی والا دارد،	20
مُّطَاعٍ ثَمَّ اَمِيْنٍ	که در آنجا (در عالم فرشتگان) فرمانبردار و مورد اعتماد است.	21
وَمَا صَاحِبُكُمْ بِمَجْنُوْنٍ	و دوست شما (محمد) دیوانه نیست.	22
وَلَقَدْ رَاٰهُ بِالْاُفُقِ الْمُبِيْنِ	و به یقین، او (محمد) او (جبرئیل) را در افق روشن دیده است.	23
وَمَا هُوَ عَلَى الْغَيْبِ بِضَنِيْنٍ	و او (محمد) بخیل نیست در بیان آنچه غیب است.	24
وَمَا هُوَ بِقَوْلِ شَيْطٰنٍ رَّجِيْمٍ	و (قرآن) سخن شیطان رانده‌شده نیست،	25
فَاَيْنَ تَذْهَبُوْنَ	پس به کجا می‌روید؟	26
اِنْ هُوَ اِلَّا ذِكْرٌ لِّلْعٰلَمِيْنَ	(قرآن) جز یادآوری برای همه جهانیان نیست،	27
لِمَنْ شَاءَ مِنْكُمْ اَنْ يَّسْتَقِيْمَ	برای هر کس از شما که بخواهد راه راست را بپیماید.	28
وَمَا تَشَاۤءُوْنَ اِلَّآ اَنْ يَّشَاۤءَ اللّٰهُ رَبُّ الْعٰلَمِيْنَ	و شما نمی‌توانید (آن راه را بپیمایید) مگر آنکه خداوند، پروردگار جهانیان، بخواهد.	29

مکیة	اَلْإِنْفِطَار	تعداد آیات
مکی	الانفطار - 82	۱۹

بسم الله الرحمن الرحيم

(الانفطار (انفطار

اِذَا السَّمَاءُ انْفَطَرَتْ	هنگامی که آسمان شکافته شود،	1
وَاِذَا الْكَوَاكِبُ انْتَثَرَتْ	و هنگامی که ستارگان پراکنده شوند،	2
وَاِذَا الْبِحَارُ فُجِّرَتْ	و هنگامی که دریاها به جوش آیند،	3
وَاِذَا الْقُبُوْرُ بُعْثِرَتْ	و هنگامی که قبرها زیر و رو شوند،	4
عَلِمَتْ نَفْسٌ مَّا قَدَّمَتْ وَاَخَّرَتْ	(آنگاه) هر کس بداند چه کرده و چه واگذاشته است.	5
يٰٓاَيُّهَا الْاِنْسَانُ مَا غَرَّكَ بِرَبِّكَ الْكَرِيْمِ	ای انسان! چه چیز تو را نسبت به پروردگار بزرگوارت فریب داد،	6
الَّذِيْ خَلَقَكَ فَسَوّٰىكَ فَعَدَلَكَ	که تو را آفرید، سپس کامل کرد و (اندامت را) متعادل ساخت،	7
فِيْٓ اَيِّ صُوْرَةٍ مَّا شَاۤءَ رَكَّبَكَ	در هر شکلی که خواست، تو را ترکیب کرد.	8
كَلَّا بَلْ تُكَذِّبُوْنَ بِالدِّيْنِ	هرگز چنین نیست! بلکه شما روز جزا را تکذیب می‌کنید.	9
وَاِنَّ عَلَيْكُمْ لَحٰفِظِيْنَ	و به یقین برای شما (فرشتگانی) نگهبان هستند،	10
كِرَامًا كٰتِبِيْنَ	که نزد خدا گرامی‌اند و (اعمال شما را) ثبت می‌کنند،	11
يَعْلَمُوْنَ مَا تَفْعَلُوْنَ	آنان می‌دانند چه می‌کنید.	12
اِنَّ الْاَبْرَارَ لَفِيْ نَعِيْمٍ	به راستی که نیکوکاران در (بهشت پر از) نعمت‌اند،	13
وَّاِنَّ الْفُجَّارَ لَفِيْ جَحِيْمٍ	و به راستی که بدکاران در دوزخ‌اند.	14
يَّصْلَوْنَهَا يَوْمَ الدِّيْنِ	آنان در روز جزا به آن وارد می‌شوند.	15
وَمَا هُمْ عَنْهَا بِغَاۤئِبِيْنَ	و هرگز از آن (دوزخ) بیرون نمی‌آیند.	16

وَمَآ اَدْرٰىكَ مَا يَوْمُ الدِّيْنِ	و تو چه دانی روز جزا چیست؟	17
ثُمَّ مَآ اَدْرٰىكَ مَا يَوْمُ الدِّيْنِ	باز هم، تو چه دانی روز جزا چیست؟	18
يَوْمَ لَا تَمْلِكُ نَفْسٌ لِّنَفْسٍ شَيْـًٔا وَالْاَمْرُ يَوْمَىِٕذٍ لِّلّٰهِ	روزی که هیچ کس برای دیگری هیچ قدرتی ندارد. و همه امور در آن روز در اختیار خداست.	19

مکیة	اَلْمُطَفِّفِينَ	تعداد آیات
مکی	الم‌طففی‌ن - 83	۳۶

بسم الله الرحمن الرحيم

(الم‌طففی‌ن (مطففی‌ن

وَيْلٌ لِّلْمُطَفِّفِيْنَ	وای بر کسانی که در کیل و وزن تقلب می‌کنند!	1
الَّذِيْنَ اِذَا اكْتَالُوْا عَلَى النَّاسِ يَسْتَوْفُوْنَ	(یعنی) کسانی که وقتی از دیگران پیمانه می‌گیرند، کامل طلب می‌کنند،	2
وَاِذَا كَالُوْهُمْ اَوْ وَّزَنُوْهُمْ يُخْسِرُوْنَ	و هنگامی که برای دیگران پیمانه یا وزن می‌کنند، کم می‌گذارند.	3
اَلَا يَظُنُّ اُولٰٓئِكَ اَنَّهُمْ مَّبْعُوْثُوْنَ	آیا آنان گمان نمی‌کنند که برانگیخته خواهند شد،	4
لِيَوْمٍ عَظِيْمٍ	در روزی بزرگ،	5
يَّوْمَ يَقُوْمُ النَّاسُ لِرَبِّ الْعٰلَمِيْنَ	روزی که همه مردم در برابر پروردگار جهانیان می‌ایستند.	6
كَلَّآ اِنَّ كِتٰبَ الْفُجَّارِ لَفِيْ سِجِّيْنٍ	هرگز چنین نکن! بی‌گمان، نامه‌ی عمل نافرمانان در سجین ثبت است.	7
وَمَآ اَدْرٰىكَ مَا سِجِّيْنٌ	و آیا می‌دانی سجین چیست؟	8
كِتٰبٌ مَّرْقُوْمٌ	(آن) کتابی است که (اعمال) در آن ثبت شده است.	9
وَيْلٌ يَّوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِيْنَ	وای در آن روز بر تکذیب‌کنندگان!	10
الَّذِيْنَ يُكَذِّبُوْنَ بِيَوْمِ الدِّيْنِ	(یعنی) کسانی که روز جزا را تکذیب می‌کنند.	11
وَمَا يُكَذِّبُ بِهٖٓ اِلَّا كُلُّ مُعْتَدٍ اَثِيْمٍ	و جز هر متجاوز گناهکار، کسی آن (روز جزا) را تکذیب نمی‌کند،	12
اِذَا تُتْلٰى عَلَيْهِ اٰيٰتُنَا قَالَ اَسَاطِيْرُ الْاَوَّلِيْنَ	کسی که وقتی آیات ما بر او خوانده شود، می‌گوید: «این‌ها افسانه‌های پیشینیان است.»	13
كَلَّا بَلْ رَانَ عَلٰى قُلُوْبِهِمْ مَّا كَانُوْا يَكْسِبُوْنَ	هرگز! بلکه آنچه انجام داده‌اند، قلب‌هایشان را پوشانده است.	14
كَلَّآ اِنَّهُمْ عَنْ رَّبِّهِمْ يَوْمَئِذٍ لَّمَحْجُوْبُوْنَ	هرگز! به‌راستی آنان در آن روز از (دیدن) پروردگارشان محروم‌اند.	15

ثُمَّ اِنَّهُمْ لَصَالُوا الْجَحِيْمِ	سپس به‌راستی آنان به جهنم وارد می‌شوند.	16
ثُمَّ يُقَالُ هٰذَا الَّذِيْ كُنْتُمْ بِهٖ تُكَذِّبُوْنَ	آنگاه به آن‌ها گفته می‌شود: «این همان است که تکذیبش می‌کردید.»	17
كَلَّآ اِنَّ كِتٰبَ الْاَبْرَارِ لَفِيْ عِلِّيِّيْنَ	هرگز! به‌راستی نامه اعمال نیکوکاران در علیین است.	18
وَمَآ اَدْرٰىكَ مَا عِلِّيُّوْنَ	و تو چه دانی علیین چیست؟	19
كِتٰبٌ مَّرْقُوْمٌ	(آن) کتابی است که (اعمال) در آن ثبت شده است،	20
يَّشْهَدُهُ الْمُقَرَّبُوْنَ	که (فرشتگان) مقرب به آن گواهی می‌دهند.	21
اِنَّ الْاَبْرَارَ لَفِيْ نَعِيْمٍ	به‌راستی نیکوکاران در نعمت (بهشت) هستند،	22
عَلَى الْاَرَآئِكِ يَنْظُرُوْنَ	آنان بر تخت‌هایی نشسته و (به اطراف) می‌نگرند.	23
تَعْرِفُ فِيْ وُجُوْهِهِمْ نَضْرَةَ النَّعِيْمِ	شادی زندگی پرنعمت را در چهره‌هایشان می‌بینی.	24
يُسْقَوْنَ مِنْ رَّحِيْقٍ مَّخْتُوْمٍ	از شرابی خالص (که مست‌کننده نیست) و مهر و موم شده نوشانده می‌شوند،	25
خِتٰمُه مِسْكٌ وَفِيْ ذٰلِكَ فَلْيَتَنَافَسِ الْمُتَنٰفِسُوْنَ	مهر آن از مشک است. و برای این (نعمت‌ها) باید رقابت کنند.	26
وَمِزَاجُه مِنْ تَسْنِيْمٍ	و آمیزه آن از تسنیم است،	27
عَيْنًا يَّشْرَبُ بِهَا الْمُقَرَّبُوْنَ	چشمه‌ای که مقربین از آن می‌نوشند.	28
اِنَّ الَّذِيْنَ اَجْرَمُوْا كَانُوْا مِنَ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا يَضْحَكُوْنَ	به‌راستی گناهکاران کسانی بودند که به مؤمنان می‌خندیدند.	29
وَاِذَا مَرُّوْا بِهِمْ يَتَغَامَزُوْنَ	و هنگامی که (مؤمنان) از کنارشان می‌گذشتند، به هم چشمک می‌زدند،	30
وَاِذَا انْقَلَبُوْٓا اِلٰٓى اَهْلِهِمُ انْقَلَبُوْا فَكِهِيْنَ	و وقتی به سوی قوم خود بازمی‌گشتند، شادمان برمی‌گشتند.	31
وَاِذَا رَاَوْهُمْ قَالُوْٓا اِنَّ هٰٓؤُلَآءِ لَضَالُّوْنَ	و هنگامی که (مؤمنان) را می‌دیدند، می‌گفتند: «به‌راستی این‌ها گمراهند،»	32
وَمَآ اُرْسِلُوْا عَلَيْهِمْ حٰفِظِيْنَ	در حالی که (گناهکاران) نگهبان (مؤمنان) گماشته نشده بودند.	33

فَالْيَوْمَ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا مِنَ الْكُفَّارِ يَضْحَكُوْنَ	پس امروز مؤمنان به کافران می‌خندند،	34
عَلَى الْاَرَاۤىِٕكِ يَنْظُرُوْنَ	آنان بر تخت‌هایی نشسته و (به اطراف) می‌نگرند.	35
هَلْ ثُوِّبَ الْكُفَّارُ مَا كَانُوْا يَفْعَلُوْنَ	آیا به کافران پاداش (کیفر) آنچه کرده‌اند داده نشده است؟	36

مكية	اَلْإِنْشِقَاق	تعداد آيات
مکی	الانشقاق - 84	٢٥

بسم الله الرحمن الرحيم

(الانشقاق (انشقاق

1	هنگامی که آسمان شکافته شود،	اِذَا السَّمَاءُ انْشَقَّتْ
2	و از پروردگارش فرمان برد، و سزاوار است که فرمان برد،	وَاَذِنَتْ لِرَبِّهَا وَحُقَّتْ
3	و هنگامی که زمین هموار گردد،	وَاِذَا الْاَرْضُ مُدَّتْ
4	و آنچه در درونش است بیرون ریزد و خالی شود،	وَاَلْقَتْ مَا فِيْهَا وَتَخَلَّتْ
5	و از پروردگارش فرمان برد، و سزاوار است که فرمان برد.	وَاَذِنَتْ لِرَبِّهَا وَحُقَّتْ
6	ای انسان! به‌راستی تو به‌سوی پروردگارت با کوشش فراوان می‌روی، پس او را ملاقات خواهی کرد.	يٰٓاَيُّهَا الْاِنْسَانُ اِنَّكَ كَادِحٌ اِلٰى رَبِّكَ كَدْحًا فَمُلٰقِيْهِ
7	اما کسی که نامه اعمالش از سمت راستش به او داده شود،	فَاَمَّا مَنْ اُوْتِيَ كِتٰبَه بِيَمِيْنِه
8	با حسابی آسان بررسی خواهد شد،	فَسَوْفَ يُحَاسَبُ حِسَابًا يَّسِيْرًا
9	و شادمان به سوی خانواده‌اش (که هم‌باور او هستند) بازمی‌گردد.	وَّيَنْقَلِبُ اِلٰٓى اَهْلِه مَسْرُوْرًا
10	و اما کسی که نامه اعمالش از پشت سرش به او داده شود،	وَاَمَّا مَنْ اُوْتِيَ كِتٰبَه وَرَاءَ ظَهْرِه
11	فریاد خواهد زد: «وای بر من!»	فَسَوْفَ يَدْعُوْا ثُبُوْرًا
12	و به آتشی سوزان (جهان) وارد خواهد شد.	وَّيَصْلٰى سَعِيْرًا
13	به‌راستی او پیش‌تر (در دنیا) در میان خانواده‌اش (که هم‌کافر او بودند) شادمان بود.	اِنَّه كَانَ فِيْٓ اَهْلِه مَسْرُوْرًا
14	به‌راستی او گمان می‌کرد که هرگز (به سوی پروردگارش) بازنمی‌گردد.	اِنَّه ظَنَّ اَنْ لَّنْ يَّحُوْرَ

بَلٰى اِنَّ رَبَّه كَانَ بِه بَصِيْرًا	نه چنین است، به‌راستی پروردگارش او را می‌دید.	15
فَلَآ اُقْسِمُ بِالشَّفَقِ	سوگند به شفق سرخ‌فام هنگام غروب،	16
وَالَّيْلِ وَمَا وَسَقَ	سوگند به شب و آنچه در بر می‌گیرد،	17
وَالْقَمَرِ اِذَا اتَّسَقَ	سوگند به ماه هنگامی که کامل (بدر) می‌شود،	18
لَتَرْكَبُنَّ طَبَقًا عَنْ طَبَقٍ	به‌راستی شما مرحله به مرحله (در زندگی) پیش خواهید رفت.	19
فَمَا لَهُمْ لَا يُؤْمِنُوْنَ	پس چرا ایمان نمی‌آورند؟	20
وَاِذَا قُرِئَ عَلَيْهِمُ الْقُرْاٰنُ لَا يَسْجُدُوْنَ	و هنگامی که قرآن بر آن‌ها خوانده می‌شود، سجده نمی‌کنند،	21
بَلِ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا يُكَذِّبُوْنَ	بلکه کافران آن را تکذیب می‌کنند.	22
وَاللّٰهُ اَعْلَمُ بِمَا يُوْعُوْنَ	و خدا بهتر می‌داند آنچه را که (در دل‌هایشان) پنهان می‌کنند.	23
فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ اَلِيْمٍ	پس به آن‌ها خبر عذابی دردناک را بده،	24
اِلَّا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ لَهُمْ اَجْرٌ غَيْرُ مَمْنُوْنٍ	مگر کسانی که ایمان آوردند و کارهای نیک انجام دادند، که برایشان پاداشی بی‌پایان است.	25

مکیة	اَلْبُرُوج	تعداد آیات
مکی	ال‌بروج - 85	۲۲

بسم الله الرحمن الرحیم

(ال‌بروج (ب‌روج

وَالسَّمَاءِ ذَاتِ الْبُرُوْجِ	سوگند به آسمان که دارای گنبدهای ستارگان است،	1
وَالْيَوْمِ الْمَوْعُوْدِ	و سوگند به روز موعود،	2
وَشَاهِدٍ وَّمَشْهُوْدٍ	و سوگند به شاهد و مشهود.	3
قُتِلَ اَصْحٰبُ الْاُخْدُوْدِ	نابود باد اصحاب اخدود (بزرگان نجران در یمن)،	4
النَّارِ ذَاتِ الْوَقُوْدِ	آتشی که پر از هیزم بود،	5
اِذْ هُمْ عَلَيْهَا قُعُوْدٌ	آنگاه که در اطراف آن نشسته بودند،	6
وَّهُمْ عَلٰى مَا يَفْعَلُوْنَ بِالْمُؤْمِنِيْنَ شُهُوْدٌ	و آنچه بر مؤمنان انجام می‌دادند را نظاره می‌کردند.	7
وَمَا نَقَمُوْا مِنْهُمْ اِلَّآ اَنْ يُّؤْمِنُوْا بِاللّٰهِ الْعَزِيْزِ الْحَمِيْدِ	و مؤمنان را عذاب می‌دادند تنها به این دلیل که به خدای مقتدر و ستوده ایمان داشتند،	8
الَّذِيْ لَهٗ مُلْكُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَاللّٰهُ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ شَهِيْدٌ	آن که مالکیت آسمان‌ها و زمین از آن اوست، و خدا بر هر چیزی گواه است.	9
اِنَّ الَّذِيْنَ فَتَنُوا الْمُؤْمِنِيْنَ وَالْمُؤْمِنٰتِ ثُمَّ لَمْ يَتُوْبُوْا فَلَهُمْ عَذَابُ جَهَنَّمَ وَلَهُمْ عَذَابُ الْحَرِيْقِ	به‌راستی کسانی که مردان و زنان مؤمن را آزردند و سپس توبه نکردند، برایشان عذاب جهنم است و عذاب آتش سوزان.	10
اِنَّ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ لَهُمْ جَنّٰتٌ تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهٰرُ ذٰلِكَ الْفَوْزُ الْكَبِيْرُ	به‌راستی کسانی که ایمان آوردند و کارهای نیک انجام دادند، برایشان بهشت‌هایی است که جویبارها در زیر آن جاری است؛ این پیروزی بزرگ است.	11
اِنَّ بَطْشَ رَبِّكَ لَشَدِيْدٌ	به‌راستی عذاب پروردگارت بسیار سخت است.	12
اِنَّهٗ هُوَ يُبْدِئُ وَيُعِيْدُ	به‌راستی اوست که آفرینش را آغاز کرد و (آن را) بازمی‌گرداند.	13

وَهُوَ الْغَفُوْرُ الْوَدُوْدُ	و اوست آمرزنده و مهربان،	14
ذُو الْعَرْشِ الْمَجِيْدُ	صاحب عرش و بسیار والا،	15
فَعَّالٌ لِّمَا يُرِيْدُ	قادر به انجام هر آنچه بخواهد.	16
هَلْ اَتٰىكَ حَدِيْثُ الْجُنُوْدِ	آیا خبر لشکریان (سرکش) به تو رسیده است؟	17
فِرْعَوْنَ وَثَمُوْدَ	(یعنی) فرعون و ثمود؟	18
بَلِ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا فِيْ تَكْذِيْبٍ	به‌راستی کافران (همواره) تکذیب می‌کنند،	19
وَّاللّٰهُ مِنْ وَّرَاۤىِٕهِمْ مُّحِيْطٌ	در حالی که خدا از پشت سرشان آن‌ها را محاصره کرده است (تا نتوانند بگریزند).	20
بَلْ هُوَ قُرْاٰنٌ مَّجِيْدٌ	بلکه (آنچه تکذیب می‌کنند) قرآن کریم است،	21
فِيْ لَوْحٍ مَّحْفُوْظٍ	که در (لوح) محفوظ نگه‌داری شده است.	22

مكية	اَلطَّارِق	تعداد آیات
مکی	ال‌طارق - 86	۱۷

بسم الله الرحمن الرحيم

(ال‌طارق (طارق

وَالسَّمَاءِ وَالطَّارِقِ	سوگند به آسمان و آن که در شب می‌آید.	1
وَمَآ اَدْرٰىكَ مَا الطَّارِقُ	و تو چه دانی آن که در شب می‌آید چیست؟	2
النَّجْمُ الثَّاقِبُ	(آن) ستاره‌ای درخشان است،	3
اِنْ كُلُّ نَفْسٍ لَّمَّا عَلَيْهَا حَافِظٌ	هر انسانی نگهبانی دارد.	4
فَلْيَنْظُرِ الْاِنْسَانُ مِمَّ خُلِقَ	پس انسان بنگرد که از چه آفریده شده است.	5
خُلِقَ مِنْ مَّاءٍ دَافِقٍ	او از آبی (نطفه) که جهیده، آفریده شده است،	6
يَّخْرُجُ مِنْ بَيْنِ الصُّلْبِ وَالتَّرَاىِٕبِ	که از میان استخوان پشت و استخوان سینه بیرون می‌آید.	7
اِنَّه عَلٰى رَجْعِه لَقَادِرٌ	به‌راستی خدا قادر است او را (پس از مرگ) بازگرداند.	8
يَوْمَ تُبْلَى السَّرَاىِٕرُ	روزی که اسرار آشکار شود،	9
فَمَا لَه مِنْ قُوَّةٍ وَّلَا نَاصِرٍ	آنگاه انسان نه قدرتی دارد و نه یاوری.	10
وَالسَّمَاءِ ذَاتِ الرَّجْعِ	سوگند به آسمانی که باران دارد،	11
وَالْاَرْضِ ذَاتِ الصَّدْعِ	و به زمینی که گیاهان می‌رویاند،	12
اِنَّه لَقَوْلٌ فَصْلٌ	به‌راستی (قرآن) سخنی جداکننده (حق از باطل) است،	13
وَّمَا هُوَ بِالْهَزْلِ	و آن شوخی نیست.	14
اِنَّهُمْ يَكِيْدُوْنَ كَيْدًا	به‌راستی آن‌ها (کافران) نیرنگی می‌سازند،	15
وَّاَكِيْدُ كَيْدًا	و من نیز نیرنگی استوار می‌سازم.	16

فَمَهِّلِ الْكٰفِرِيْنَ اَمْهِلْهُمْ رُوَيْدًا	پس به کافران مهلت ده، برای مدتی کوتاه به آن‌ها فرصت بده.	17

مكية	اَلْأَعْلَىٰ	تعداد آيات
مکی	ا ل ا ل ا - 87	١٩

بسم الله الرحمن الرحيم

ا ل ا ل ا (اعلی)

سَبِّحِ اسْمَ رَبِّكَ الْاَعْلَى	نام پروردگارت را که بسیار والاست، تسبیح گوی.	1
الَّذِيْ خَلَقَ فَسَوّٰى	آن که آفرید و (آفرینش را) کامل کرد.	2
وَالَّذِيْ قَدَّرَ فَهَدٰى	آن که اندازه (هر چیز را) معین کرد و هدایت نمود.	3
وَالَّذِيْٓ اَخْرَجَ الْمَرْعٰى	و آن که علفزارها را رویاند،	4
فَجَعَلَه غُثَاۤءً اَحْوٰى	سپس آن‌ها را خشک و سیاه کرد.	5
سَنُقْرِئُكَ فَلَا تَنْسٰٓى	ما (قرآن را) بر تو (محمد) می‌خوانیم تا فراموش نکنی،	6
اِلَّا مَا شَاۤءَ اللّٰهُ اِنَّه يَعْلَمُ الْجَهْرَ وَمَا يَخْفٰى	مگر آنچه خدا بخواهد. به‌راستی او آشکار و نهان را می‌داند.	7
وَنُيَسِّرُكَ لِلْيُسْرٰى	و ما تو را به سوی راه آسانی (برای سعادت دنیا و آخرت) هدایت می‌کنیم،	8
فَذَكِّرْ اِنْ نَّفَعَتِ الذِّكْرٰى	پس تذکر ده، زیرا تذکر سودمند است،	9
سَيَذَّكَّرُ مَنْ يَّخْشٰى	کسی که از (خدا) می‌ترسد، پند می‌گیرد،	10
وَيَتَجَنَّبُهَا الْاَشْقَى	و شقی‌ترین (کافران) از آن روی می‌گردانند،	11
الَّذِيْ يَصْلَى النَّارَ الْكُبْرٰى	(یعنی) کسی که به آتش بزرگ (جهان) وارد خواهد شد،	12
ثُمَّ لَا يَمُوْتُ فِيْهَا وَلَا يَحْيٰى	سپس در آن نه می‌میرد و نه (حقیقتاً) زنده می‌ماند.	13
قَدْ اَفْلَحَ مَنْ تَزَكّٰى	به‌راستی کسی که خود را پاک کرد (با ایمان)، رستگار شد،	14
وَذَكَرَ اسْمَ رَبِّه فَصَلّٰى	و نام پروردگارش را یاد کرد و نماز گزارد.	15

بَلْ تُؤْثِرُوْنَ الْحَيٰوةَ الدُّنْيَا	اما شما (کافران) زندگی دنیا را ترجیح می‌دهید،	16
وَالْاٰخِرَةُ خَيْرٌ وَّاَبْقٰى	در حالی که آخرت بهتر و پایدارتر است.	17
اِنَّ هٰذَا لَفِى الصُّحُفِ الْاُوْلٰى	به‌راستی این (حقایق) در کتاب‌های پیشین آمده است،	18
صُحُفِ اِبْرٰهِيْمَ وَمُوْسٰى	(یعنی) کتاب‌های ابراهیم و موسی.	19

مکیة	اَلْغَاشِيَة	ت‌عداد آیات
مکی	الغاشیه - 88	۲۶

بسم الله الرحمن الرحیم

(الغاشیه (غاشیه

هَلْ اَتٰىكَ حَدِيْثُ الْغَاشِيَةِ	آیا خبر (روز قیامت) به تو رسیده است؟	1
وُجُوْهٌ يَّوْمَىِٕذٍ خَاشِعَةٌ	در آن روز چهره‌های بسیاری سرافکنده و خوارند،	2
عَامِلَةٌ نَّاصِبَةٌ	(زیرا) سخت کار کرده و خسته شده‌اند،	3
تَصْلٰى نَارًا حَامِيَةً	آنان به آتشی بسیار سوزان وارد می‌شوند،	4
تُسْقٰى مِنْ عَيْنٍ اٰنِيَةٍ	از چشمه‌ای بسیار داغ به آن‌ها نوشانده می‌شود.	5
لَيْسَ لَهُمْ طَعَامٌ اِلَّا مِنْ ضَرِيْعٍ	برای آن‌ها جز از درخت خاردار غذایی نیست،	6
لَّا يُسْمِنُ وَلَا يُغْنِيْ مِنْ جُوْعٍ	که نه فربه می‌کند و نه گرسنگی را برطرف می‌سازد.	7
وُجُوْهٌ يَّوْمَىِٕذٍ نَّاعِمَةٌ	در آن روز چهره‌های بسیاری شاداب و درخشان‌اند،	8
لِّسَعْيِهَا رَاضِيَةٌ	از تلاش خود خشنودند،	9
فِيْ جَنَّةٍ عَالِيَةٍ	(آنان) در بهشتی والا قرار دارند،	10
لَّا تَسْمَعُ فِيْهَا لَاغِيَةً	که در آن سخنی بیهوده نمی‌شنوی.	11
فِيْهَا عَيْنٌ جَارِيَةٌ	در آن‌جا چشمه‌ای جاری است.	12
فِيْهَا سُرُرٌ مَّرْفُوْعَةٌ	در آن‌جا تخت‌هایی برافراشته است،	13
وَّاَكْوَابٌ مَّوْضُوْعَةٌ	و جام‌هایی در دسترس قرار داده شده،	14
وَّنَمَارِقُ مَصْفُوْفَةٌ	و بالش‌هایی که به ترتیب چیده شده‌اند،	15
وَّزَرَابِيُّ مَبْثُوْثَةٌ	و فرش‌هایی که گسترده شده‌اند.	16

اَفَلَا يَنْظُرُوْنَ اِلَى الْاِبِلِ كَيْفَ خُلِقَتْ	آیا به شتران نگاه نمی‌کنند که چگونه آفریده شده‌اند؟	17
وَاِلَى السَّمَاۤءِ كَيْفَ رُفِعَتْ	و به آسمان که چگونه برافراشته شده است؟	18
وَاِلَى الْجِبَالِ كَيْفَ نُصِبَتْ	و به کوه‌ها که چگونه برپا شده‌اند؟	19
وَاِلَى الْاَرْضِ كَيْفَ سُطِحَتْ	و به زمین که چگونه گسترانده شده است؟	20
فَذَكِّرْ اِنَّمَاۤ اَنْتَ مُذَكِّرٌ	پس تذکر ده، زیرا تو تنها پنددهنده‌ای،	21
لَّسْتَ عَلَيْهِمْ بِمُصَيْطِرٍ	تو بر آن‌ها تسلط نداری،	22
اِلَّا مَنْ تَوَلّٰى وَكَفَرَ	مگر کسی که روی گرداند و کفر ورزد،	23
فَيُعَذِّبُهُ اللّٰهُ الْعَذَابَ الْاَكْبَرَ	که خدا او را با عذابی بزرگ مجازات خواهد کرد.	24
اِنَّ اِلَيْنَاۤ اِيَابَهُمْ	به‌راستی بازگشت آن‌ها به سوی ماست،	25
ثُمَّ اِنَّ عَلَيْنَا حِسَابَهُمْ	و سپس به‌راستی حسابرسی آن‌ها بر عهده ماست.	26

مكية	اَلْفَجْر	تعداد آیات
مکی	الفجر - 89	۳۰

بسم الله الرحمن الرحيم

(الفجر (فجر

وَالْفَجْرِ	سوگند به فجر،	1
وَلَيَالٍ عَشْرٍ	سوگند به شب‌های ده‌گانه،	2
وَّالشَّفْعِ وَالْوَتْرِ	سوگند به جفت و تک،	3
وَالَّيْلِ اِذَا يَسْرِ	سوگند به شب هنگامی که سپری می‌شود.	4
هَلْ فِيْ ذٰلِكَ قَسَمٌ لِّذِيْ حِجْرٍ	آیا در این‌ها سوگندی برای خردمندان نیست؟	5
اَلَمْ تَرَ كَيْفَ فَعَلَ رَبُّكَ بِعَادٍ	آیا (ای محمد) ندیدی که پروردگارت با قوم عاد چه کرد؟	6
اِرَمَ ذَاتِ الْعِمَادِ	(یعنی) ساکنان اِرَم، شهری با بناهای بلند،	7
الَّتِيْ لَمْ يُخْلَقْ مِثْلُهَا فِي الْبِلَادِ	که مانند آن در هیچ سرزمینی ساخته نشده بود،	8
وَثَمُوْدَ الَّذِيْنَ جَابُوا الصَّخْرَ بِالْوَادِ	و با قوم ثمود که سنگ‌های بزرگ را در دره می‌تراشیدند،	9
وَفِرْعَوْنَ ذِي الْاَوْتَادِ	و با فرعون که صاحب بناهای عظیم (پاسک‌ها) بود،	10
الَّذِيْنَ طَغَوْا فِي الْبِلَادِ	که در سرزمین‌ها ستم کردند،	11
فَاَكْثَرُوْا فِيْهَا الْفَسَادَ	و در آن سرزمین‌ها فساد بسیار به بار آوردند،	12
فَصَبَّ عَلَيْهِمْ رَبُّكَ سَوْطَ عَذَابٍ	پس پروردگارت تازیانه عذاب را بر آن‌ها فرو ریخت،	13
اِنَّ رَبَّكَ لَبِالْمِرْصَادِ	به‌راستی پروردگارت در کمین است.	14
فَاَمَّا الْاِنْسَانُ اِذَا مَا ابْتَلٰىهُ رَبُّه فَاَكْرَمَه وَنَعَّمَه فَيَقُوْلُ رَبِّيْٓ اَكْرَمَنِ	و اما انسان، هنگامی که پروردگارش او را بیازماید و گرامی‌اش دارد و نعمتش دهد، می‌گوید: «پروردگارم مرا گرامی داشته است.»	15

وَاَمَّآ اِذَا مَا ابْتَلٰىهُ فَقَدَرَ عَلَيْهِ رِزْقَه فَيَقُوْلُ رَبِّيْٓ اَهَانَنِ	هرگز! بلکه شما یتیمان را گرامی نمی‌دارید،	16
كَلَّا بَلْ لَّا تُكْرِمُوْنَ الْيَتِيْمَ	و یکدیگر را به غذا دادن به مسکین تشویق نمی‌کنید،	17
وَلَا تَحٰٓضُّوْنَ عَلٰى طَعَامِ الْمِسْكِيْنِ	و میراث را با حرص و طمع (حلال و حرام را درهم‌آمیخته) می‌خورید،	18
وَتَاْكُلُوْنَ التُّرَاثَ اَكْلًا لَّمًّا	و مال را با عشقی فراوان دوست دارید.	19
وَّتُحِبُّوْنَ الْمَالَ حُبًّا جَمًّا	نه! هنگامی که زمین با شدت خرد و متلاشی شود،	20
كَلَّآ اِذَا دُكَّتِ الْاَرْضُ دَكًّا دَكًّا	و پروردگارت با فرشتگان صف‌کشیده بیاید،	21
وَّجَاۤءَ رَبُّكَ وَالْمَلَكُ صَفًّا صَفًّا	و در آن روز جهنم آورده شود، در آن روز انسان متذکر می‌شود، اما این تذکر چه سودی برایش دارد؟	22
وَجِايْٓءَ يَوْمَىِٕذٍ بِجَهَنَّمَ يَوْمَىِٕذٍ يَّتَذَكَّرُ الْاِنْسَانُ وَاَنّٰى لَهُ الذِّكْرٰى	او می‌گوید: «ای کاش برای زندگی‌ام چیزی پیش فرستاده بودم!»	23
يَقُوْلُ يٰلَيْتَنِيْ قَدَّمْتُ لِحَيَاتِيْ	در آن روز هیچ‌کس مانند عذاب او (خدا) عذاب نمی‌کند،	24
فَيَوْمَىِٕذٍ لَّا يُعَذِّبُ عَذَابَه اَحَدٌ	و هیچ‌کس مانند او (با زنجیر) نمی‌بندد.	25
وَّلَا يُوْثِقُ وَثَاقَه اَحَدٌ	ای نفس آرام‌یافته!	26
يٰٓاَيَّتُهَا النَّفْسُ الْمُطْمَىِٕنَّةُ	به‌سوی پروردگارت بازگرد با قلبی راضی و خشنود،	27
ارْجِعِيْٓ اِلٰى رَبِّكِ رَاضِيَةً مَّرْضِيَّةً	پس در میان بندگان من داخل شو،	28
فَادْخُلِيْ فِيْ عِبٰدِيْ	و به بهشت من وارد شو.	29
وَادْخُلِيْ جَنَّتِيْ	و به بهشت من وارد شو.	30

مکية	اَلْبَلَد	تعداد آیات
مکی	ال‌ب‌د - 90	۲۰

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

ال‌ب‌د (ب‌د)

لَآ اُقْسِمُ بِهٰذَا الْبَلَدِ	سوگند به این شهر (مکه)	1
وَاَنْتَ حِلٌّ بِهٰذَا الْبَلَدِ	و تو (محمد) که در این شهر ساکنی	2
وَوَالِدٍ وَّمَا وَلَدَ	و سوگند به (رابطه) پدر و فرزندش.	3
لَقَدْ خَلَقْنَا الْاِنْسَانَ فِيْ كَبَدٍ	به‌راستی ما انسان را در رنج و سختی آفریدیم.	4
اَيَحْسَبُ اَنْ لَّنْ يَّقْدِرَ عَلَيْهِ اَحَدٌ	آیا او (انسان) گمان می‌کند که هیچ‌کس بر او تسلط ندارد؟	5
يَقُوْلُ اَهْلَكْتُ مَالًا لُّبَدًا	او می‌گوید: «من مال فراوانی خرج کرده‌ام.»	6
اَيَحْسَبُ اَنْ لَّمْ يَرَه اَحَدٌ	آیا او گمان می‌کند که هیچ‌کس او را ندیده است؟	7
اَلَمْ نَجْعَلْ لَّه عَيْنَيْنِ	آیا ما برای او دو چشم قرار ندادیم؟	8
وَلِسَانًا وَّشَفَتَيْنِ	و زبان و دو لب؟	9
وَهَدَيْنٰهُ النَّجْدَيْنِ	و او را به دو راه (نیکی و بدی) هدایت کردیم؟	10
فَلَا اقْتَحَمَ الْعَقَبَةَ	اما او راه دشوار و سربالایی را نپیمود.	11
وَمَآ اَدْرٰىكَ مَا الْعَقَبَةُ	و آیا می‌دانی راه دشوار چیست؟	12
فَكُّ رَقَبَةٍ	(آن) آزاد کردن بنده (از بردگی) است	13
اَوْ اِطْعَامٌ فِيْ يَوْمٍ ذِيْ مَسْغَبَةٍ	یا غذا دادن در روز قحطی	14
يَّتِيْمًا ذَا مَقْرَبَةٍ	به یتیمی که خویشاوند است	15
اَوْ مِسْكِيْنًا ذَا مَتْرَبَةٍ	یا به مسکینی که بسیار فقیر است.	16

ثُمَّ كَانَ مِنَ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَتَوَاصَوْا بِالصَّبْرِ وَتَوَاصَوْا بِالْمَرْحَمَةِ	سپس او از جمله کسانی باشد که ایمان آوردند و یکدیگر را به صبر و مهربانی سفارش کردند.	17
اُولٰٓئِكَ اَصْحٰبُ الْمَيْمَنَةِ	آنان (مؤمنان و سفارش‌کنندگان) گروه راستین‌اند.	18
وَالَّذِيْنَ كَفَرُوْا بِاٰيٰتِنَا هُمْ اَصْحٰبُ الْمَشْئَمَةِ	و کسانی که به آیات ما کفر ورزیدند، گروه چپ‌اند.	19
عَلَيْهِمْ نَارٌ مُّؤْصَدَةٌ	آنان در آتشی محصور و بسته هستند.	20

مکیة	اَلشَّمْس	ت‌ع‌داد آی‌ات
م‌ک‌ی	آش ش‌م‌س - 91	۱۵

بسم الله الرحمن الرحیم

(آش ش‌م‌س (ش‌م‌س

وَالشَّمْسِ وَضُحٰهَا	سوگند به خورشید و روشنایی‌اش	1
وَالْقَمَرِ اِذَا تَلٰهَا	سوگند به ماه هنگامی که از پی آن می‌آید	2
وَالنَّهَارِ اِذَا جَلّٰهَا	سوگند به روز هنگامی که (جهان را) روشن می‌کند	3
وَالَّيْلِ اِذَا يَغْشٰهَا	سوگند به شب هنگامی که (جهان را) می‌پوشاند	4
وَالسَّمَاءِ وَمَا بَنٰهَا	سوگند به آسمان و آنچه آن را بنا کرد	5
وَالْاَرْضِ وَمَا طَحٰهَا	سوگند به زمین و آنچه آن را گسترد	6
وَنَفْسٍ وَّمَا سَوّٰهَا	سوگند به نفس (انسان) و آنچه آن را سامان داد	7
فَاَلْهَمَهَا فُجُوْرَهَا وَتَقْوٰهَا	و به او پلیدی و پرهیزگاری‌اش را الهام کرد.	8
قَدْ اَفْلَحَ مَنْ زَكّٰهَا	به‌راستی کسی که آن (نفس) را پاک کرد، رستگار شد،	9
وَقَدْ خَابَ مَنْ دَسّٰهَا	و کسی که آن را آلوده کرد، زیان دید.	10
كَذَّبَتْ ثَمُوْدُ بِطَغْوٰهَآ	قوم ثمود با سرکشی خود (حقیقت را) تکذیب کردند	11
اِذِ انْۢبَعَثَ اَشْقٰهَا	هنگامی که شقی‌ترین آن‌ها برخاست	12
فَقَالَ لَهُمْ رَسُوْلُ اللّٰهِ نَاقَةَ اللّٰهِ وَسُقْيٰهَا	پس فرستاده خدا به آن‌ها گفت: «ناقه خدا و آبشخور آن را (محترم) بدارید.»	13
فَكَذَّبُوْهُ فَعَقَرُوْهَا فَدَمْدَمَ عَلَيْهِمْ رَبُّهُمْ بِذَنْۢبِهِمْ فَسَوّٰهَا	اما آن‌ها او را تکذیب کردند و ناقه را پی کردند، پس پروردگارشان به‌خاطر گناهشان عذاب را بر آن‌ها فرو ریخت و آن‌ها را یکسان کرد.	14
وَلَا يَخَافُ عُقْبٰهَا	و او (خدا) از عاقبت این کار (عذاب) هراسی ندارد.	15

مكية	اَلَّيْل	تعداد آيات
مکی	الليل - 92	٢١

بسم الله الرحمن الرحيم

ل‌ي‌ل) ل‌ي‌لال)

وَالَّيْلِ اِذَا يَغْشٰى	سوگند به شب هنگامی که (نور روز) را می‌پوشاند	1
وَالنَّهَارِ اِذَا تَجَلّٰى	سوگند به روز هنگامی که روشن می‌شود	2
وَمَا خَلَقَ الذَّكَرَ وَالْاُنْثٰى	سوگند به آفرینش مرد و زن	3
اِنَّ سَعْيَكُمْ لَشَتّٰى	به‌راستی تلاش‌های شما گوناگون است.	4
فَاَمَّا مَنْ اَعْطٰى وَاتَّقٰى	پس هرکس (از مالش در راه خدا) بخشید و پرهیزگاری کرد	5
وَصَدَّقَ بِالْحُسْنٰى	و پاداش نیکو (بهشت) را تصدیق کرد	6
فَسَنُيَسِّرُه لِلْيُسْرٰى	برای او راه به سوی آسانی (سعادت) را هموار خواهیم کرد	7
وَاَمَّا مَنْ بَخِلَ وَاسْتَغْنٰى	و اما کسی که بخل ورزید و خود را بی‌نیاز پنداشت	8
وَكَذَّبَ بِالْحُسْنٰى	و پاداش نیکو را تکذیب کرد	9
فَسَنُيَسِّرُه لِلْعُسْرٰى	برای او راه به سوی دشواری (شقاوت) را هموار خواهیم کرد	10
وَمَا يُغْنِيْ عَنْهُ مَالُه اِذَا تَرَدّٰى	و مالش برایش سودی نخواهد داشت هنگامی که هلاک شود.	11
اِنَّ عَلَيْنَا لَلْهُدٰى	به‌راستی هدایت بر عهده ماست	12
وَاِنَّ لَنَا لَلْاٰخِرَةَ وَالْاُوْلٰى	و به‌راستی آخرت و دنیا از آن ماست.	13
فَاَنْذَرْتُكُمْ نَارًا تَلَظّٰى	پس شما را از آتشی سوزان هشدار می‌دهم	14
لَا يَصْلٰىهَآ اِلَّا الْاَشْقَى	که جز شقی‌ترین افراد وارد آن نمی‌شوند	15
الَّذِيْ كَذَّبَ وَتَوَلّٰى	کسی که (حقیقت را) تکذیب کرد و روی گرداند.	16

وَسَيُجَنَّبُهَا الْاَتْقَى	و پرهیزگارترین افراد از آن (آتش) دور نگه داشته می‌شوند	17
الَّذِيْ يُؤْتِيْ مَالَه يَتَزَكّٰى	کسی که مالش را (در راه خدا) انفاق می‌کند تا (خود را) پاک سازد	18
وَمَا لِاَحَدٍ عِنْدَه مِنْ نِّعْمَةٍ تُجْزٰىٓ	و هیچ‌کس به او نعمتی نداده که بخواهد آن را جبران کند	19
اِلَّا ابْتِغَاءَ وَجْهِ رَبِّهِ الْاَعْلٰى	بلکه (او این کار را) تنها برای کسب خشنودی پروردگارش، که بسیار والاست، انجام می‌دهد.	20
وَلَسَوْفَ يَرْضٰى	و به‌یقین او به‌زودی خشنود خواهد شد.	21

مكية	اَلضُّحٰى	تعداد آيات
مکی	الضحی - 93	١١

بسم الله الرحمن الرحيم

(الضحی) ضحی

وَالضُّحٰى	سوگند به وقت چاشت (هنگامی که خورشید بالا می‌آید)	1
وَالَّيْلِ اِذَا سَجٰى	و سوگند به شب هنگامی که آرام می‌گیرد	2
مَا وَدَّعَكَ رَبُّكَ وَمَا قَلٰى	پروردگارت تو (محمد) را رها نکرده و از تو بیزار نشده است	3
وَلَلْاٰخِرَةُ خَيْرٌ لَّكَ مِنَ الْاُوْلٰى	و به‌راستی آینده برایت بهتر از گذشته است.	4
وَلَسَوْفَ يُعْطِيْكَ رَبُّكَ فَتَرْضٰى	و به‌زودی پروردگارت به تو عطا خواهد کرد تا خشنود شوی.	5
اَلَمْ يَجِدْكَ يَتِيْمًا فَاٰوٰى	آیا او تو را یتیم نیافت و سپس پناهت داد؟	6
وَوَجَدَكَ ضَآلًّا فَهَدٰى	و تو را سرگشته یافت و هدایتت کرد؟	7
وَوَجَدَكَ عَآئِلًا فَاَغْنٰى	و تو را نیازمند یافت و بی‌نیازت کرد؟	8
فَاَمَّا الْيَتِيْمَ فَلَا تَقْهَرْ	پس نسبت به یتیم ستم نکن.	9
وَاَمَّا السَّآئِلَ فَلَا تَنْهَرْ	و نسبت به سائل (نیازمند) تندی نکن.	10
وَاَمَّا بِنِعْمَةِ رَبِّكَ فَحَدِّثْ	و نعمت‌های پروردگارت را بازگو کن (با شکرگزاری).	11

مكية	اَلشَّرْح	ت‌ع‌داد آی‌ات
مک‌ی	آش ش‌رح - 94	٨

بسم الله الرحمن الرحيم

(آش ش‌رح (ش‌رح

اَلَمْ نَشْرَحْ لَكَ صَدْرَكَ	آیا ما سینه‌ات (محمد) را فراخ نکردیم؟	1
وَوَضَعْنَا عَنْكَ وِزْرَكَ	و بار (سنگین) را از تو بر نداشتیم	2
الَّذِيْ اَنْقَضَ ظَهْرَكَ	که پشتت را سنگین کرده بود	3
وَرَفَعْنَا لَكَ ذِكْرَكَ	و نامت را برایت بلندآوازه کردیم.	4
فَاِنَّ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا	پس به‌راستی با سختی، آسانی است،	5
اِنَّ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا	به‌راستی با سختی، آسانی است.	6
فَاِذَا فَرَغْتَ فَانْصَبْ	پس هنگامی که از کاری فارغ شدی، به‌سختی برای کار دیگر کوشش کن،	7
وَاِلٰى رَبِّكَ فَارْغَبْ	و تنها به‌سوی پروردگارت امید داشته باش.	8

مكية	اَلتّین	ت‌ع‌داد آی‌ات
مکی	در قلع - 95	٨

بسم الله الرحمن الرحیم

(در قلع (ت‌ی‌ن

وَالتِّيْنِ وَالزَّيْتُوْنِ	سوگند به (میوه) انجیر و زیتون	1
وَطُوْرِ سِيْنِيْنَ	سوگند به کوه سینا	2
وَهٰذَا الْبَلَدِ الْاَمِيْنِ	و سوگند به این شهر امن (مکه)	3
لَقَدْ خَلَقْنَا الْاِنْسَانَ فِيْٓ اَحْسَنِ تَقْوِيْمٍ	به‌راستی ما انسان را در بهترین صورت آفریدیم	4
ثُمَّ رَدَدْنٰهُ اَسْفَلَ سٰفِلِيْنَ	سپس او را به پایین‌ترین درجه بازگرداندیم	5
اِلَّا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ فَلَهُمْ اَجْرٌ غَيْرُ مَمْنُوْنٍ	مگر کسانی که ایمان آوردند و کارهای نیک انجام دادند؛ که برایشان پاداشی بی‌پایان است.	6
فَمَا يُكَذِّبُكَ بَعْدُ بِالدِّيْنِ	پس چه چیز پس از این (دلایل) تو را در مورد روز جزا تکذیب می‌کند؟	7
اَلَيْسَ اللّٰهُ بِاَحْكَمِ الْحٰكِمِيْنَ	آیا خدا عادل‌ترین داوران نیست؟	8

مكية	اَلْعَلَق	تعداد آيات
مکی	الع‌لق - 96	١٩

بسم الله الرحمن الرحيم

(الع‌لق) علق

اِقْرَأْ بِاسْمِ رَبِّكَ الَّذِيْ خَلَقَ	بخوان به نام پروردگارت که آفرید	1
خَلَقَ الْاِنْسَانَ مِنْ عَلَقٍ	او انسان را از لخته خونی آفرید.	2
اِقْرَأْ وَرَبُّكَ الْاَكْرَمُ	بخوان، و پروردگارت بسیار والاست،	3
الَّذِيْ عَلَّمَ بِالْقَلَمِ	آن که با قلم آموخت.	4
عَلَّمَ الْاِنْسَانَ مَا لَمْ يَعْلَمْ	او به انسان آنچه را نمی‌دانست آموخت.	5
كَلَّآ اِنَّ الْاِنْسَانَ لَيَطْغٰٓى	هرگز! به‌راستی انسان سرکشی می‌کند	6
اَنْ رَّاٰهُ اسْتَغْنٰى	وقتی خود را بی‌نیاز می‌بیند.	7
اِنَّ اِلٰى رَبِّكَ الرُّجْعٰى	به‌راستی بازگشت (تو) تنها به سوی پروردگارت است.	8
اَرَاَيْتَ الَّذِيْ يَنْهٰى	چه می‌گویی درباره کسی که بازمی‌دارد؟	9
عَبْدًا اِذَا صَلّٰى	بنده‌ای را هنگامی که نماز می‌گزارد	10
اَرَاَيْتَ اِنْ كَانَ عَلَى الْهُدٰٓى	چه می‌گویی اگر او (که از نماز بازداشته شده) بر هدایت باشد	11
اَوْ اَمَرَ بِالتَّقْوٰى	یا به تقوا فرمان دهد؟	12
اَرَاَيْتَ اِنْ كَذَّبَ وَتَوَلّٰى	چه می‌گویی اگر او (که بازمی‌دارد) تکذیب کند و روی بگرداند؟	13
اَلَمْ يَعْلَمْ بِاَنَّ اللّٰهَ يَرٰى	آیا او نمی‌داند که خدا می‌بیند (همه اعمالش را)؟	14
كَلَّا لَئِنْ لَّمْ يَنْتَهِ لَنَسْفَعًا بِالنَّاصِيَةِ	هرگز! اگر او دست نکشد	15
نَاصِيَةٍ كَاذِبَةٍ خَاطِئَةٍ	پیشانی آن که تکذیب‌کننده و نافرمان است.	16

فَلْيَدْعُ نَادِيَه	پس بگذار گروهش را فرا بخواند (برای یاری)	17
سَنَدْعُ الزَّبَانِيَةَ	ما نیز زبانیه (فرشتگان عذاب) را فرا خواهیم خواند	18
كَلَّا لَا تُطِعْهُ وَاسْجُدْ وَاقْتَرِبْ	هرگز! از او اطاعت نکن؛ و سجده کن و به خدا نزدیک شو.	19

مكية	اَلْقَدْر	تعداد آیات
مکی	ال‌قدر - 97	٥

بسم الله الرحمن الرحيم

(ال‌قدر (قدر

اِنَّآ اَنْزَلْنٰهُ فِيْ لَيْلَةِ الْقَدْرِ	به‌راستی ما آن (قرآن) را در شب قدر نازل کردیم.	1
وَمَآ اَدْرٰىكَ مَا لَيْلَةُ الْقَدْرِ	و تو چه دانی شب قدر چیست؟	2
لَيْلَةُ الْقَدْرِ خَيْرٌ مِّنْ اَلْفِ شَهْرٍ	شب قدر از هزار ماه بهتر است.	3
تَنَزَّلُ الْمَلٰٓئِكَةُ وَالرُّوْحُ فِيْهَا بِاِذْنِ رَبِّهِمْ مِنْ كُلِّ اَمْرٍ	در آن شب، فرشتگان و روح به اذن پروردگارشان برای هر کاری نازل می‌شوند.	4
سَلٰمٌ هِيَ حَتّٰى مَطْلَعِ الْفَجْرِ	آن شب تا طلوع فجر، سراسر سلام و آرامش است.	5

مدنية	اَلْبَيِّنَة	تعداد آیات
مدنی	البینه - 98	۸

بسم الله الرحمن الرحيم

البینه (بینات)

لَمْ يَكُنِ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا مِنْ اَهْلِ الْكِتٰبِ وَالْمُشْرِكِيْنَ مُنْفَكِّيْنَ حَتّٰى تَأْتِيَهُمُ الْبَيِّنَةُ	کافران از اهل کتاب و مشرکان از دین خود دست نکشیدند تا زمانی که دلیل روشنی برایشان آمد	1
رَسُوْلٌ مِّنَ اللّٰهِ يَتْلُوْا صُحُفًا مُّطَهَّرَةً	رسولی از جانب خدا (محمد) که صفحات پاک (قرآن) را تلاوت می‌کند	2
فِيْهَا كُتُبٌ قَيِّمَةٌ	که در آن کتاب‌های راستین (حقیقی) نهفته است.	3
وَمَا تَفَرَّقَ الَّذِيْنَ اُوْتُوا الْكِتٰبَ اِلَّا مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَتْهُمُ الْبَيِّنَةُ	و اهل کتاب جز پس از آمدن دلیل روشن، دچار تفرقه نشدند.	4
وَمَآ اُمِرُوْٓا اِلَّا لِيَعْبُدُوا اللّٰهَ مُخْلِصِيْنَ لَهُ الدِّيْنَ حُنَفَاءَ وَيُقِيْمُوا الصَّلٰوةَ وَيُؤْتُوا الزَّكٰوةَ وَذٰلِكَ دِيْنُ الْقَيِّمَةِ	در حالی که به آن‌ها تنها فرمان داده شده بود که خدا را با اخلاص و اطاعت خالصانه به خاطر دین پرستش کنند، و نماز را برپا دارند و زکات را بپردازند، و این است دین راستین (حقیقی).	5
اِنَّ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا مِنْ اَهْلِ الْكِتٰبِ وَالْمُشْرِكِيْنَ فِيْ نَارِ جَهَنَّمَ خٰلِدِيْنَ فِيْهَا اُولٰٓئِكَ هُمْ شَرُّ الْبَرِيَّةِ	به‌راستی که کافران از اهل کتاب و مشرکان به سوی آتش جهنم خواهند رفت؛ آن‌ها برای همیشه در آن جاودانه‌اند. آن‌ها بدترین مخلوقات‌اند.	6
اِنَّ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ اُولٰٓئِكَ هُمْ خَيْرُ الْبَرِيَّةِ	به‌راستی که کسانی که ایمان آوردند و کارهای نیک انجام دادند، آن‌ها بهترین مخلوقات‌اند.	7
جَزَآؤُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ جَنّٰتُ عَدْنٍ تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهٰرُ خٰلِدِيْنَ فِيْهَآ اَبَدًا رَضِيَ اللّٰهُ عَنْهُمْ وَرَضُوْا عَنْهُ ذٰلِكَ لِمَنْ خَشِيَ رَبَّه	پاداششان نزد پروردگارشان، بهشت عدن است که رودخانه‌ها در زیر آن جاری است؛ آن‌ها برای همیشه در آن جاودانه‌اند. خدا از آن‌ها راضی است و آن‌ها نیز از او راضی‌اند. این برای کسی است که از پروردگارش می‌ترسد.	8

مدنية	اَلزَّلْزَلَة	ت‌ع‌داد آی‌ات
مدنی	ع‌زل‌زال‌ه - 99	٨

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

(ع‌زل‌زال‌ه (زل‌زله

اِذَا زُلْزِلَتِ الْاَرْضُ زِلْزَالَهَا	هنگامی که زمین با تکان‌های شدیدش لرزانده شود	1
وَاَخْرَجَتِ الْاَرْضُ اَثْقَالَهَا	و زمین بارهای سنگین خود را بیرون افکند	2
وَقَالَ الْاِنْسَانُ مَا لَهَا	و انسان بگوید: «این زمین را چه شده است؟»	3
يَوْمَئِذٍ تُحَدِّثُ اَخْبَارَهَا	در آن روز زمین اخبار خود را بازگو کند	4
بِاَنَّ رَبَّكَ اَوْحٰى لَهَا	زیرا پروردگارت به او چنین فرمان داده است.	5
يَوْمَئِذٍ يَّصْدُرُ النَّاسُ اَشْتَاتًا لِّيُرَوْا اَعْمَالَهُمْ	در آن روز مردم به‌صورت گروه‌گروه از قبرهایشان بیرون آیند تا اعمالشان به آن‌ها نشان داده شود.	6
فَمَنْ يَّعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ خَيْرًا يَّرَه	پس هر که به اندازه ذره‌ای کار نیک انجام دهد، قطعاً (پاداش آن را) خواهد دید.	7
وَمَنْ يَّعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ شَرًّا يَّرَه	و هر کس گناهی به بزرگی زراره مرتکب شود، قطعاً (کیفر) آن را خواهد دید.	8

مکیة	اَلْعَادِيَات	تعداد آیات
مکی	العادیات - 100	١١

بسم الله الرحمن الرحيم

(العادیات (عادیات

وَالْعٰدِيٰتِ ضَبْحًا	به اسب‌های جنگی که با شتاب می‌تازند و نفس‌نفس می‌زنند	1
فَالْمُوْرِيٰتِ قَدْحًا	و به اسب‌هایی که با ضربه سم‌هایشان جرقه می‌زنند	2
فَالْمُغِيْرٰتِ صُبْحًا	و به اسب‌هایی که در صبحگاه ناگهان حمله می‌کنند	3
فَاَثَرْنَ بِهٖ نَقْعًا	و گرد و غبار را به هوا برمی‌دارند	4
فَوَسَطْنَ بِهٖ جَمْعًا	و به سوی مرکز جمع دشمنان یورش می‌برند	5
اِنَّ الْاِنْسَانَ لِرَبِّهٖ لَكَنُوْدٌ	به‌راستی که انسان نسبت به پروردگارش بسیار ناسپاس است	6
وَاِنَّهٗ عَلٰى ذٰلِكَ لَشَهِيْدٌ	و او خود شاهد ناسپاسی خویش است	7
وَاِنَّهٗ لِحُبِّ الْخَيْرِ لَشَدِيْدٌ	و به‌راستی عشق او به مال و ثروت بسیار زیاد است.	8
اَفَلَا يَعْلَمُ اِذَا بُعْثِرَ مَا فِي الْقُبُوْرِ	آیا او نمی‌داند هنگامی که آنچه در قبرهاست بیرون آورده شود	9
وَحُصِّلَ مَا فِي الصُّدُوْرِ	و آنچه در سینه‌ها نهفته است آشکار گردد؟	10
اِنَّ رَبَّهُمْ بِهِمْ يَوْمَئِذٍ لَّخَبِيْرٌ	به‌راستی که پروردگارشان در آن روز از حال آن‌ها کاملاً آگاه است.	11

مكية	اَلْقَارِعَة	تعداد آيات
مکی	القارعه - 101	۱۱

بسم الله الرحمن الرحيم

(القارعه) قارعه

اَلْقَارِعَةُ	روز قیامت	1
مَا الْقَارِعَةُ	روز قیامت چیست؟	2
وَمَآ اَدْرٰىكَ مَا الْقَارِعَةُ	و آیا می‌دانی روز قیامت چیست؟	3
يَوْمَ يَكُوْنُ النَّاسُ كَالْفَرَاشِ الْمَبْثُوْثِ	در آن روز انسان‌ها مانند پروانه‌هایی پراکنده‌اند	4
وَتَكُوْنُ الْجِبَالُ كَالْعِهْنِ الْمَنْفُوْشِ	و کوه‌ها مانند پشم پراکنده شده‌اند.	5
فَاَمَّا مَنْ ثَقُلَتْ مَوَازِيْنُه	پس کسی که ترازوی (نیکی‌هایش) سنگین باشد	6
فَهُوَ فِيْ عِيْشَةٍ رَّاضِيَةٍ	در زندگی رضایت‌بخش (و خوش) خواهد بود.	7
وَاَمَّا مَنْ خَفَّتْ مَوَازِيْنُه	و اما کسی که ترازوی (نیکی‌هایش) سبک باشد	8
فَاُمُّه هَاوِيَةٌ	بازگشتگاهش جهنم هاویه است.	9
وَمَآ اَدْرٰىكَ مَا هِيَهْ	و آیا می‌دانی جهنم هاویه چیست؟	10
نَارٌ حَامِيَةٌ	(یعنی) آتشی بسیار سوزان.	11

مکیة	اَلتَّکَاثُر	تعداد آیات
مکی	آت تاکاثور - 102	٨

بسم الله الرحمن الرحيم

(آت تاکاثور (تکاثر

اَلْهٰكُمُ التَّكَاثُرُ	فخرفروشی شما را غافل کرده است	1
حَتّٰى زُرْتُمُ الْمَقَابِرَ	تا زمانی که به گور وارد شوید.	2
كَلَّا سَوْفَ تَعْلَمُوْنَ	هرگز! به زودی (عاقبت کارتان را) خواهید دانست	3
ثُمَّ كَلَّا سَوْفَ تَعْلَمُوْنَ	سپس هرگز! به زودی خواهید دانست.	4
كَلَّا لَوْ تَعْلَمُوْنَ عِلْمَ الْيَقِيْنِ	هرگز! اگر با یقین می‌دانستید	5
لَتَرَوُنَّ الْجَحِيْمَ	به راستی جهنم جحیم را خواهید دید	6
ثُمَّ لَتَرَوُنَّهَا عَيْنَ الْيَقِيْنِ	سپس آن را به چشم خود به راستی خواهید دید	7
ثُمَّ لَتُسْـَٔلُنَّ يَوْمَئِذٍ عَنِ النَّعِيْمِ	سپس در آن روز حتماً درباره نعمت‌ها (ی فاخر دنیا) سؤال خواهید شد.	8

مكية	اَلْعَصْر	ت‍ع‍داد آی‍ات
م‍ک‍ی	الع‍ص‍ر - 103	٣

بسم الله الرحمن الرحيم

(الع‍ص‍ر (ع‍ص‍ر

وَالْعَصْرِ	قسم به زمان	1
اِنَّ الْاِنْسَانَ لَفِيْ خُسْرٍ	به راستی که انسان در زیان است	2
اِلَّا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ وَتَوَاصَوْا بِالْحَقِّ وَتَوَاصَوْا بِالصَّبْرِ	مگر کسانی که ایمان آوردند و کارهای نیک انجام دادند و یکدیگر را به حق توصیه کردند و به صبر توصیه کردند.	3

مكية	اَلْهُمَزَة	ت‌ع‌داد آی‌ات
مکی	الحمزه - 104	۹

بسم الله الرحمن الرحيم

(الحمزه (همز

وَيْلٌ لِّكُلِّ هُمَزَةٍ لُّمَزَةٍ	وای بر هر عیب‌جو و طعنه‌زن	1
الَّذِيْ جَمَعَ مَالًا وَّعَدَّدَه	که مال جمع می‌کند و آن را می‌شمارد	2
يَحْسَبُ اَنَّ مَالَه اَخْلَدَه	او (انسان) گمان می‌کند که مالش او را جاودانه می‌کند.	3
كَلَّا لَيُنْۢبَذَنَّ فِى الْحُطَمَةِ	هرگز! او حتماً به (جهان) هُطمه پرتاب خواهد شد.	4
وَمَآ اَدْرٰىكَ مَا الْحُطَمَةُ	و آیا می‌دانی هُطمه چیست؟	5
نَارُ اللّٰهِ الْمُوْقَدَةُ	(یعنی) آتش (عذاب) الله که افروخته شده	6
الَّتِيْ تَطَّلِعُ عَلَى الْاَفْـِٕدَةِ	که تا قلب‌ها را می‌سوزاند.	7
اِنَّهَا عَلَيْهِمْ مُّؤْصَدَةٌ	به راستی که آتش بر آنها مهر و موم شده است،	8
فِيْ عَمَدٍ مُّمَدَّدَةٍ	(در حالی که آنها) به ستون‌های بلند بسته شده‌اند.	9

مکیة	اَلْفِیل	تعداد آیات
مکی	الفیل - 105	٥

بسم الله الرحمن الرحيم

(الفیل (فیل

اَلَمْ تَرَ كَيْفَ فَعَلَ رَبُّكَ بِاَصْحٰبِ الْفِيْلِ	آیا ندیدی که پروردگارت با لشکر فیل‌ها چه کرد؟	1
اَلَمْ يَجْعَلْ كَيْدَهُمْ فِيْ تَضْلِيْلٍ	آیا نیرنگشان را باطل نکرد؟	2
وَّاَرْسَلَ عَلَيْهِمْ طَيْرًا اَبَابِيْلَ	و بر آنها پرندگانی گروه‌گروه فرستاد	3
تَرْمِيْهِمْ بِحِجَارَةٍ مِّنْ سِجِّيْلٍ	که سنگ‌هایی از گل پخته بر آنها پرتاب می‌کردند	4
فَجَعَلَهُمْ كَعَصْفٍ مَّاْكُوْلٍ	تا آنها را مانند برگ‌های خورده‌شده (توسط ملخ) کرد.	5

مكية	قُرَيْش	ت‌ع‌داد آی‌ات
مکی	قریش - 106	٤

بسم الله الرحمن الرحيم

(قریش (قریش

لِاِيْلٰفِ قُرَيْشٍ	به خاطر عادت قریش	1
اٖلٰفِهِمْ رِحْلَةَ الشِّتَاۤءِ وَالصَّيْفِ	(یعنی) عادت آنها به سفر در زمستان و تابستان	2
فَلْيَعْبُدُوْا رَبَّ هٰذَا الْبَيْتِ	پس باید پروردگار این خانه (کعبه) را بپرستند	3
الَّذِيْٓ اَطْعَمَهُمْ مِّنْ جُوْعٍ وَّاٰمَنَهُمْ مِّنْ خَوْفٍ	که به آنها غذا داده تا گرسنگی‌شان را برطرف کند و از ترس ایمن‌شان کرده است.	4

مكية	اَلْمَاعُون	تع‌داد آی‌ات
مکی	الم‌ع‌ون - 107	٧

بسم الله الرحمن الرحيم

(الم‌ع‌ون (م‌اع‌ون

اَرَءَيْتَ الَّذِيْ يُكَذِّبُ بِالدِّيْنِ	آیا می‌دانی کسی که دین را تکذیب می‌کند کیست؟	1
فَذٰلِكَ الَّذِيْ يَدُعُّ الْيَتِيْمَ	آن کسی است که یتیم را با سختی می‌راند	2
وَلَا يَحُضُّ عَلٰى طَعَامِ الْمِسْكِيْنِ	و به دادن غذا به فقیر تشویق نمی‌کند.	3
فَوَيْلٌ لِّلْمُصَلِّيْنَ	پس وای بر کسانی که نماز می‌خوانند	4
الَّذِيْنَ هُمْ عَنْ صَلَاتِهِمْ سَاهُوْنَ	(یعنی) کسانی که نسبت به نمازشان بی‌توجه‌اند	5
الَّذِيْنَ هُمْ يُرَاءُوْنَ	که ریا می‌کنند	6
وَيَمْنَعُوْنَ الْمَاعُوْنَ	و از دادن کمک خودداری می‌کنند.	7

مکية	اَلْکَوْثَر	ت‌ع‌داد آی‌ات
م‌کی	ال‌کوثر - 108	٣

بسم الله الرحمن الرحيم

(ال‌کوثر (کوثر

اِنَّآ اَعْطَيْنٰكَ الْكَوْثَرَ	به راستی ما به تو (محمد) نعمت فراوان داده‌ایم.	1
فَصَلِّ لِرَبِّكَ وَانْحَرْ	پس برای پروردگارت نماز بگزار و قربانی کن (به عنوان عبادت و تقرب به الله).	2
اِنَّ شَانِئَكَ هُوَ الْاَبْتَرُ	به راستی کسانی که تو را دشمن دارند	3

مكية	اَلْكَافِرُون	تعداد آیات
مکی	الکافرون - 109	٦

بسم الله الرحمن الرحيم

(الکافرون (کافرون

قُلْ يٰٓاَيُّهَا الْكٰفِرُوْنَ	بگو: «ای کافران!	1
لَآ اَعْبُدُ مَا تَعْبُدُوْنَ	من آنچه شما می‌پرستید نمی‌پرستم	2
وَلَآ اَنْتُمْ عٰبِدُوْنَ مَآ اَعْبُدُ	و شما پرستنده آنچه من می‌پرستم نیستید	3
وَلَآ اَنَا عَابِدٌ مَّا عَبَدْتُّمْ	و من هرگز پرستنده آنچه شما می‌پرستید نبوده‌ام	4
وَلَآ اَنْتُمْ عٰبِدُوْنَ مَآ اَعْبُدُ	و شما نیز هرگز پرستنده آنچه من می‌پرستم نبوده‌اید.	5
لَكُمْ دِيْنُكُمْ وَلِيَ دِيْنِ	دین شما برای شما و دین من برای من.»	6

مدنية	اَلنَّصْر	ت‌ع‌داد آی‌ات
مدنی	الن‌ص‌ر - 110	٣

بسم الله الرحمن الرحيم

(الن‌ص‌ر (ن‌ص‌ر

اِذَا جَاءَ نَصْرُ اللّٰهِ وَالْفَتْحُ	هنگامی که یاری الله و پیروزی فرا رسد	1
وَرَاَيْتَ النَّاسَ يَدْخُلُوْنَ فِيْ دِيْنِ اللّٰهِ اَفْوَاجًا	و می‌بینی که مردم گروه‌گروه به دین الله وارد می‌شوند	2
فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ وَاسْتَغْفِرْهُ اِنَّه كَانَ تَوَّابًا	پس پروردگارت را تسبیح کن و از او آمرزش بخواه. به راستی که او بسیار توبه‌پذیر است.	3

مكية	اَلْمَسَد	تعداد آیات
مکی	ال‌م‌س‌اد - 111	٥

بسم الله الرحمن الرحيم

(ال‌م‌س‌اد (م‌س‌د

تَبَّتْ يَدَآ اَبِيْ لَهَبٍ وَّتَبَّ	نابود باد دو دست ابولهب و واقعاً نابود شد!	1
مَآ اَغْنٰى عَنْهُ مَالُه وَمَا كَسَبَ	ثروتش و آنچه به دست آورده برایش سودی ندارد.	2
سَيَصْلٰى نَارًا ذَاتَ لَهَبٍ	به زودی وارد آتشی سوزان (جهان) خواهد شد.	3
وَّامْرَاَتُه حَمَّالَةَ الْحَطَبِ	و همچنین همسرش	4
فِيْ جِيْدِهَا حَبْلٌ مِّنْ مَّسَدٍ	بر گردنش طنابی از لیف خرماست.	5

مكية	اَلْإِخْلَاص	تعداد آيات
مکی	الاخلاس - 112	٤

بسم الله الرحمن الرحيم

(الاخلاس (اخلاص

قُلْ هُوَ اللّٰهُ اَحَدٌ	بگو: «او الله یکتاست	1
اَللّٰهُ الصَّمَدُ	خداوند جایگاه درخواست هر چیزی است.،	2
لَمْ يَلِدْ وَلَمْ يُوْلَدْ	نه زاده است و نه زاییده شده	3
وَلَمْ يَكُنْ لَّه كُفُوًا اَحَدٌ	و هیچ چیز با او برابر نیست.»	4

مكية	اَلْفَلَق	ت‌ع‌داد آی‌ات
مکی	الفلق - 113	٥

بسم الله الرحمن الرحيم

(الفلق (فلق

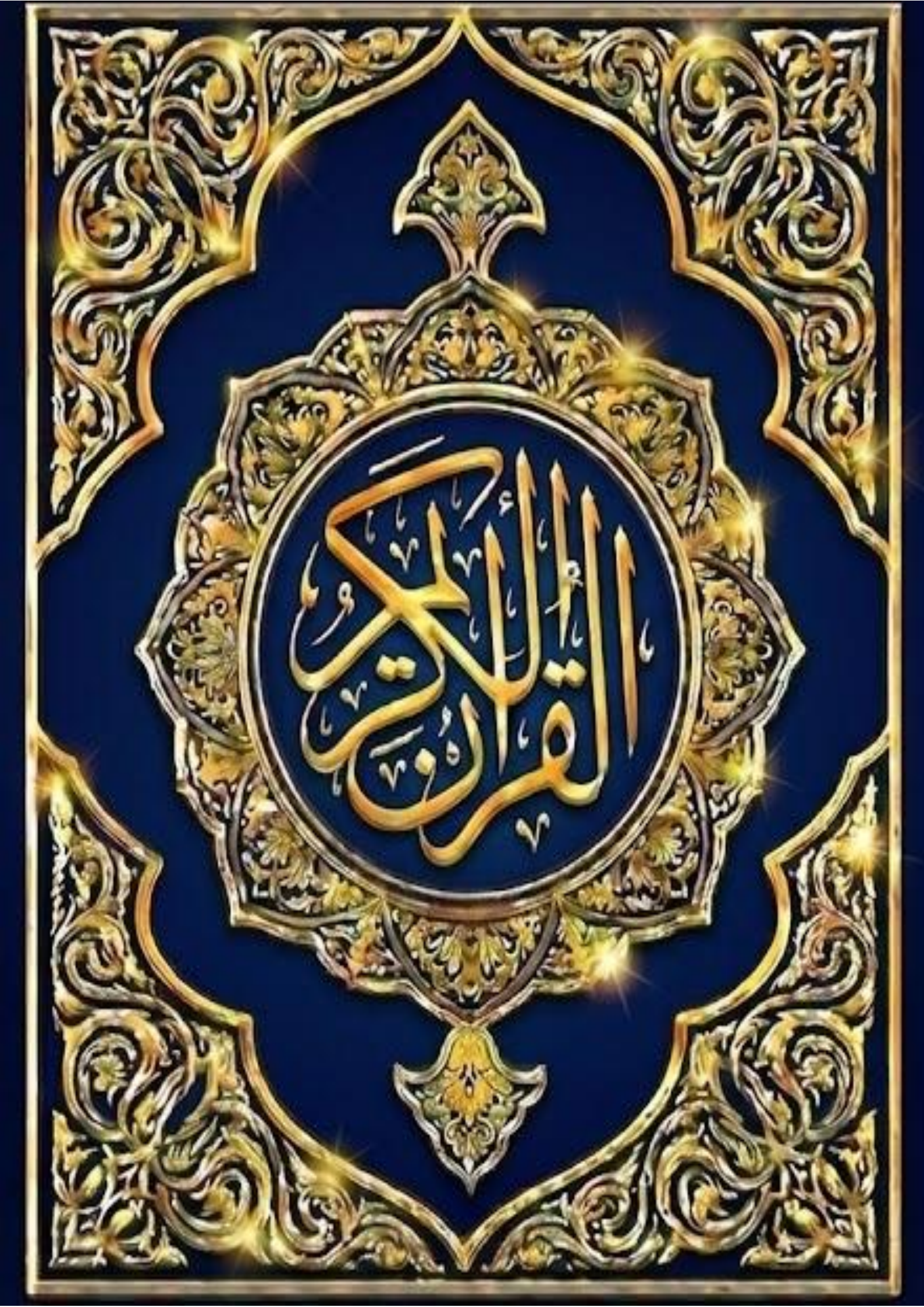
قُلْ اَعُوْذُ بِرَبِّ الْفَلَقِ	بگو: «پناه می‌برم به پروردگار سپیده‌دم	1
مِنْ شَرِّ مَا خَلَقَ	از شر آنچه آفریده است	2
وَمِنْ شَرِّ غَاسِقٍ اِذَا وَقَبَ	و از شر شب هنگامی که تاریک شود	3
وَمِنْ شَرِّ النَّفّٰثٰتِ فِى الْعُقَدِ	و از شر جادوگرانی که بر گره‌ها می‌دمند	4
وَمِنْ شَرِّ حَاسِدٍ اِذَا حَسَدَ	و از شر حسود هنگامی که حسادت می‌ورزد.»	5

مكية	اَلنَّاس	ت‌ع‌داد آی‌ات
مکی	الن‌اس - 114	٦

بسم الله الرحمن الرحيم

(الن‌اس (ن‌اس

قُلْ اَعُوْذُ بِرَبِّ النَّاسِ	بگو: «پناه می‌برم به پروردگار انسان‌ها	1
مَلِكِ النَّاسِ	پادشاه انسان‌ها	2
اِلٰهِ النَّاسِ	معبود انسان‌ها	3
مِنْ شَرِّ الْوَسْوَاسِ الْخَنَّاسِ	از شر وسوسه‌گر نهان	4
الَّذِيْ يُوَسْوِسُ فِيْ صُدُوْرِ النَّاسِ	که در سینه‌های انسان‌ها وسوسه می‌کند	5
مِنَ الْجِنَّةِ وَالنَّاسِ	از جن و انسان.»	6

القرآن الكريم